ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΚΡΙΒΗΣ

ΤΗΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

—

EXPOSITIO ACCURATA

FIDEI ORTHODOXÆ

—

LIBER PRIMUS.

—

ΚΕΦΑΛ. Α'.

Ὅτι ἀκατάληπτον τὸ Θεῖον, καὶ ὅτι οὐ δεῖ ζητεῖν καὶ περιεργάζεσθαι τὰ μὴ παραδεδομένα ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἁγίων προφητῶν, καὶ ἀποστόλων, καὶ εὐαγγελιστῶν.

Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε (1). Ὁ μονογενὴς Υἱὸς, ὁ ὢν ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, αὐτὸς ἐξηγήσατο. Ἄρρητον οὖν τὸ Θεῖον καὶ ἀκατάληπτον. Οὐδεὶς γὰρ ἐπιγινώσκει τὸν Πατέρα, εἰ μὴ ὁ Υἱὸς, οὐδὲ τὸν Υἱὸν, εἰ μὴ ὁ Πατήρ. Καὶ τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον οὕτως οἶδε τὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς τὸ Πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου οἶδε τὰ ἐν αὐτῷ. Μετὰ δὲ τὴν πρώτην καὶ μακαρίαν φύσιν, οὐδεὶς ἔγνω ποτὲ τὸν Θεὸν, εἰ μὴ ᾧ αὐτὸς ἀπεκάλυψεν· οὐκ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ὑπερκοσμίων δυνάμεων· καὶ αὐτῶν, φημὶ, τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ.

Οὐκ ἀφῆκε μέντοι ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐν παντελεῖ ἀγνωσίᾳ. Πᾶσι γὰρ ἡ γνῶσις τοῦ εἶναι Θεὸν ὑπ' αὐτοῦ φυσικῶς ἐγκατέσπαρται. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ κτίσις, καὶ ἡ ταύτης συνοχή τε καὶ κυβέρνησις τὸ μεγαλεῖον τῆς θείας ἀνακηρύττει φύσεως. Καὶ διὰ νόμου δὲ, καὶ προφητῶν πρότερον, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ, Κυρίου δὲ, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸ ἐφικτὸν ἡμῖν

CAP. I.

Deum comprehendi non posse; nec ea quæ a sanctis prophetis et apostolis et evangelistis minime tradita sunt, curiosius inquirenda esse.

Deum nemo vidit unquam. Unigenitus Filius, qui est in sinu Patris, ipse enarravit [1]. Deus ergo nec oratione ulla explicari, nec ullo modo comprehendi potest. *Nemo* enim *Patrem novit, nisi Filius; nec Filium, nisi Pater* [2]. Quin etiam Spiritus sanctus perinde novit ea quæ Dei sunt, atque Spiritus hominis novit ea quæ in ipso sunt [3]. At vero, post primam illam beatamque naturam nemo unquam Deum cognovit, nisi cui ipse revelaverit. Neque de hominibus tantum mihi sermo est; sed de Virtutibus etiam illis mundo sublimioribus, de ipsis quoque Cherubim ac Seraphim.

Non nos tamen in omnigena prorsus ignorantia versari passus est Deus. Nemo quippe mortalium est, cui non hoc ab eo naturaliter insitum sit, ut Deum esse cognoscat. Quin ipsæ res conditæ, earumque conservatio atque gubernatio, divinæ naturæ prædicant majestatem [4]. Ad hæc tum ante per legem et prophetas [5]: tum postea per Unigenitum Filium suum, Dominum, Deum, et Salvatorem no-

[1] Joan. I, 18. [2] Matth. XI, 17. [3] I Cor. II, 11. [4] Sap. XIII, 5. [5] Greg. Naz. orat. 34.

VARIÆ LECTIONES.

[a] Colb. 4730 et N. εἰς τὸν κόλπον. [b] Colb. 4730. Reg. 2930 μετὰ οὖν: sic Faber, *post divinam igitur.* Gravius edidit. *Post divinam itaque.*

NOTÆ.

(1) *Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, Deum nemo vidit unquam.* Hic Judocus Clictoveus in prolixissimo commentario perperam pugnat Deum nemini visum in hacce vita mortali. Nihil istæc ad Damascenum, qui solum asserit divina mysteria Deo soli, divinisve SS. Trinitatis personis cognita esse tum iis deinde quibus Deus pro summa gratia, et quantum revelaverit: Deum tamen nobis concessisse ut naturali lumine nossemus ipsius exsistentiam, potentiam, et providentiam qua universum condidit, conservat, et administrat. Summatim enarrat, quæ a Dionysastro, cap. 1 *De div. nom.* nec non a Gregorio Theologo, orat. 34 *De rerum divinarum celsitudine*, tractantur, adversus Eunomianos utique, qui divinam essentiam perfectissime sibi compertam aiebant.

strum Jesum Christum, pro captu ac modulo nostro notitiam sui patefecit. Quocirca omnia quæ nobis, tam per legem et prophetas, quam per apostolos et evangelistas tradita sunt, amplectimur agnoscimus, et veneramur[6]; **124** nec ultra ea quidquam inquirimus. Nam cum Deus bonus sit, omnis profecto boni auctor et largitor est, ut qui nec invidia, nec ullis passionibus affectibusve laboret[7]. Invidentia siquidem procul abest a divina natura; quippe quæ omnis perturbationis expers, solaque bona est. Proinde, cum cuncta perspecta habeat, et quod cuique conducibile sit administret, id quod nostra scire intererat, aperuit: quodque vires nostras et captum excederet, tacuit. His itaque contenti simus: in his hæreamus, nec terminos antiquos, traditionemque divinam transgrediamur[8].

A τὴν ἑαυτοῦ ἐφανέρωσε γνῶσιν· πάντα τοίνυν τὰ παραδεδομένα ἡμῖν διά τε νόμου, καὶ προφητῶν, καὶ ἀποστόλων, καὶ εὐαγγελιστῶν δεχόμεθα, καὶ γινώσκομεν, καὶ σέβομεν, οὐδὲν περαιτέρω τούτων ἐπιζητοῦντες· ἀγαθὸς γὰρ ὢν ὁ Θεὸς, παντὸς ἀγαθοῦ παρεκτικός ἐστιν, οὐ φθόνῳ, οὐδὲ πάθει τινὶ ὑποκείμενος. Μακρὰν γὰρ τῆς θείας φύσεως φθόνος, τῆς γε ἀπαθοῦς καὶ μόνης ἀγαθῆς. Ὡς οὖν πάντα εἰδὼς, καὶ τὸ συμφέρον ἑκάστῳ προμηθούμενος, ὅπερ συνέφερεν ἡμῖν γνῶναι ἀπεκάλυψε· ὅπερ δὲ οὐκ ἐδυνάμεθα[a] φέρειν ἀπεσιώπησε. Ταῦτα ἡμεῖς στέρξωμεν, καὶ ἐν αὐτοῖς μείνωμεν, μὴ μεταίροντες ὅρια αἰώνια, μηδὲ ὑπερβαίνοντες τὴν θείαν παράδοσιν.

CAP. II.

B

ΚΕΦΑΛ. Β'

De his quæ sermone exprimi possunt, vel non possunt; item de his quæ in cognitionem cadunt, et quæ cognitionem fugiunt.

Περὶ ῥητῶν, καὶ ἀποῤῥήτων, καὶ γνωστῶν, καὶ ἀγνώστων.

Quædam de Deo intelligere possumus, non loqui. — Plane itaque noscat necesse est, qui de Deo loqui vel audire studet, ea quæ ad doctrinam, tum de divinitate, tum de incarnatione spectant, eam rationem habere, ut nec omnia vim omnem orationis superent, nec omnia sermone explicari queant; itemque nec cognitionem nostram penitus fugiant, nec penitus in eam cadant[9]. Aliud porro est quod cognosci potest, aliud quod dici: quemadmodum videlicet aliud est loqui, atque aliud cognoscere. Multa igitur ex iis quæ obscure de Deo intelliguntur, non satis commode proprieque effcrri possunt; coginurque, cum de rebus supra nos positis sermo nobis est, more humano loqui; ut cum de Deo verba facientes somnum, iram, incuriam, manusque, ac pedes, aliaque id genus vocabula usurpamus.

Χρὴ οὖν τὸν περὶ Θεοῦ λέγειν ἢ ἀκούειν βουλόμενον, σαφῶς εἰδέναι, ὡς οὐδὲ πάντα ἄῤῥητα, οὐδὲ πάντα ῥητὰ, τά τε τῆς θεολογίας, τά τε τῆς οἰκονομίας· οὔτε πάντα ἄγνωστα, οὔτε πάντα γνωστά· ἕτερον δέ ἐστι τὸ γνωστὸν, καὶ ἕτερον τὸ ῥητόν· ὥσπερ ἄλλο τὸ λαλεῖν, καὶ ἄλλο τὸ γινώσκειν. Πολλὰ τοίνυν τῶν περὶ Θεοῦ ἀμυδρῶς νοουμένων, οὐ καιρίως ἐκφρασθῆναι δύναται· ἀλλὰ τὰ καθ' ἡμᾶς, ἀναγκαζόμεθα ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ἡμᾶς λέγειν· ὥσπερ ἐπὶ Θεοῦ λέγομεν ὕπνον, καὶ ὀργὴν, καὶ ἀμέλειαν, χεῖράς τε, καὶ πόδας, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Quæ et intelligere et loqui possumus. — Et quidem quod Deus initio ac fine careat, quod æternus, sempiternusque sit, quod increatus, immutabilis, ab omni alteratione liber, simplex, compositionis expers, incorporeus, invisibilis, tangi nescius, incircumscriptus, et infinitus sit; quod cognitionem omnem fugiat; quod cogitatu major, incomprehensus, bonus, justus, creatorum omnium opifex, omnia potens, omnia continens, omnium inspector, omnium provisor, potestate decernens, ac denique judex sit; hæc, inquam, omnia et scimus, et confitemur: illudque item, quod unus sit Deus, hoc est una substantia: quodque in tribus agnoscatur et exsistat personis, nimirum in Patre et Filio et Spiritu sancto: tum quod Pater et Filius et Spiritus sanctus unum omnino sint, excepta ingeniti, generationisque, et processionis proprietate; insuper quod unigenitus Filius et Verbum Dei, ac Deus, per

C

D

Ὅτι μὲν οὖν ἐστι Θεὸς ἄναρχος, ἀτελεύτητος, αἰώνιός τε καὶ ἀΐδιος, ἄκτιστος, ἄτρεπτος, ἀναλλοίωτος, ἁπλοῦς, ἀσύνθετος, ἀσώματος, ἀόρατος, ἀναφὴς, ἀπερίγραπτος, ἄπειρος, ἀπερινόητος, ἀπερίληπτος, ἀκατάληπτος, ἀγαθὸς, δίκαιος, πάντων κτισμάτων δημιουργὸς, παντοδύναμος, παντοκράτωρ παντεπόπτης, πάντων προνοητὴς, ἐξουσιαστὴς, κρίτης, καὶ γινώσκομεν, καὶ ὁμολογοῦμεν· καὶ ὅτι εἷς ἐστι Θεὸς, ἤγουν μία οὐσία· καὶ ὅτι ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι γνωρίζεταί τε καὶ ἐστιν· Πατρί φημι, καὶ Υἱῷ, καὶ ἁγίῳ Πνεύματι· καὶ ὅτι ὁ Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατὰ πάντα ἓν εἰσι, πλὴν τῆς ἀγεννησίας, καὶ τῆς γεννήσεως, καὶ τῆς ἐκπορεύσεως· καὶ ὅτι ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς, διὰ σπλάγχνα ἐλέους αὐτοῦ, διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρὸς, καὶ συνεργίᾳ τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἀσπόρως συλληφθεὶς, ἀφθόρως ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας γεγέννηται διὰ Πνεύματος

[6] Dionys. c. 1 *De div. nom.* [7] Greg. Naz. orat. 34. [8] Prov. XXII, 28. [9] Dionys. cap. 1 *De div. nom.*, Greg. Naz. orat. 34 et 37.

VARIÆ LECTIONES.

[a] Edit. οὐκ δυνάμ. R. 3379, καὶ ὁ οὐ δυνάμ.

ἁγίου, καὶ ἄνθρωπος τέλειος ἐξ αὐτῆς γέγονε· καὶ ὅτι ὁ αὐτὸς Θεὸς τέλειός ἐστιν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπος τέλειος, ἐκ δύο φύσεων, θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος, καὶ ἐν δύο φύσεσι νοεραῖς, θελητικαῖς τε καὶ ἐνεργητικαῖς, καὶ αὐτεξουσίοις, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, τελείως ἐχούσαις κατὰ τὸν ἑκάστῃ πρέποντα ὅρον τε καὶ λόγον· θεότητί τε καὶ ἀνθρωπότητί φημι· μιᾷ δὲ συνθέτῳ ὑποστάσει· ὅτι τε ἐπείνησε καὶ ἐδίψησε, καὶ ἐκοπίασε, καὶ ἐσταυρώθη, καὶ θανάτου καὶ ταφῆς πεῖραν ἐδέξατο τριήμερος, καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀνεφοίτησεν, ὅθεν καὶ πρὸς ἡμᾶς παραγέγονε, καὶ παραγενήσεται πάλιν εἰς ὕστερον· καὶ ἡ θεία Γραφὴ μάρτυς, καὶ πᾶς ὁ τῶν ἁγίων χορός.

A viscera misericordiæ suæ, ob salutem nostram, benigna Patris voluntate, ac sanctissimi Spiritus cooperatione, absque semine conceptus, citra ullam corruptionem ex sancta Virgine Deique Genitrice Maria per Spiritum sanctum natus sit, atque ex ea homo perfectus exstiterit: quodque idem simul *et* perfectus Deus et perfectus homo sit, ex duabus naturis, intelligentia, voluntate, agendi facultate, atque arbitrii potestate præditis; atque, ut verbo dicam, in quibus secundum definitionem **125** ac rationem utrique, hoc est divinitati et humanitati, atque uni personæ congruentem, nihil omnino desit; quod insuper esurierit, sitierit, fueritque fatigatus et suffixus cruci, mortisque ac sepulturæ periculum fecerit, triduoque post resurrexerit, et in cœlos, unde ad nos venerat, reversus sit, ac denuo tandem venturus sit, tum divina Scriptura testatur, tum universus sanctorum chorus.

Τί δέ ἐστι Θεοῦ οὐσία, ἢ πῶς ἐστιν ἐν πᾶσιν, ἢ πῶς ἑαυτὸν κενώσας ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Θεὸς, ἄνθρωπος γέγονεν ἐκ παρθενικῶν αἱμάτων, ἑτέρῳ παρὰ τὴν φύσιν θεσμῷ πλαστουργηθείς, ἢ πῶς ἀβρόχοις ποσὶ τοῖς ὕδασιν ἐπεπόρευτο, καὶ ἀγνοοῦμεν, καὶ λέγειν οὐ δυνάμεθα; Οὐ δυνατὸν οὖν τι παρὰ τὰ θειωδῶς ὑπὸ τῶν θείων λογίων τῆς τε Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης ἡμῖν ἐκπεφασμένα, εἴτοι εἰρημένα, καὶ πεφανερωμένα, εἰπεῖν τι περὶ Θεοῦ, ἢ ὅλως ἐννοῆσαι.

B *Quæ nec intelligere possumus nec loqui.* — At vero, quid Dei substantia sit, aut quo pacto omnibus rebus insit, vel quomodo Deus ex Deo genitus sit, vel processerit; aut qua ratione unigenitus Filius ac Deus sese exinaniens, ex virgineis sanguinibus homo factus sit, aliter videlicet quam naturæ lex ferat, efficius; aut quomodo siccis pedibus super aquas incesserit: hæc sane nec scimus, nec dicere possumus [10]. Fieri ergo nequit, ut præter illa quæ divinitus nobis a sacrosanctis Veteris ac Novi Testamenti oraculis enuntiata sunt, aut dicta, aut patefacta, de Deo quidquam loquamur, aut omnino cogitatu assequamur [11].

ΚΕΦΑΛ. Γ'.

Ἀπόδειξις ὅτι ἐστὶ Θεός.

Ὅτι μὲν οὖν ἐστι Θεὸς, τοῖς μὲν τὰς ἁγίας Γραφὰς δεχομένοις, τήν τε Παλαιὰν καὶ Καινὴν Διαθήκην φημὶ, οὐκ ἀμφιβάλλεται, οὔτε δὲ τοῖς τῶν Ἑλλήνων πλείστοις. Ὡς γὰρ ἔφημεν (2), ἡ γνῶσις τοῦ εἶναι Θεὸν φυσικῶς ἡμῖν ἐγκατέσπαρται. Ἐπειδὴ δὲ τοσοῦτον ἴσχυσεν ἡ τοῦ πονηροῦ κακία κατὰ τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως, ὥστε καί τινας εἰς τὸ ἀλογώτατον καὶ πάντων τῶν κακῶν κάκιστον καταγαγεῖν τῆς ἀπωλείας βάραθρον, τὸ λέγειν μὴ εἶναι Θεόν· ὧν τὴν ἀφροσύνην ἐμφαίνων ὁ ἱεροφάντης ἔφη Δαβίδ· *Εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός*· οἱ μὲν οὖν τοῦ Κυρίου μαθηταὶ καὶ ἀπόστολοι τῷ παναγίῳ σοφισθέντες Πνεύματι, καὶ τῇ αὐτοῦ δυνάμει καὶ χάριτι τὰς θεοσημείας ἐργαζόμενοι, τῇ τῶν θαυμάτων σαγήνῃ πρὸς τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας ἐκ τοῦ βύθου τῆς ἀγνωσίας [d] αὐτοὺς ζωγροῦντες ἀνήγαγον. Ὁμοίως καὶ οἱ τούτων τῆς χάρι-

CAP. III.

Demonstratio quod Deus sit.

Deum esse agnoverunt plerique gentilium. Quod ergo Deus sit, ab illis qui sacras Litteras, Vetus, inquam, et Novum Testamentum, recipiunt, non ambigitur, ut nec a plerisque gentilium. Velut enim jam diximus [12], insitum nobis a natura est, ut Deum esse noscamus. Quoniam vero Satanæ improbitas tantum adversus hominum naturam valuit, ut et quosdam in stolidissimam, et quovis malo pejorem exitii voraginem detruserit, ita ut Deum esse negarent (quorum insipientiam divinorum verborum interpres David palam faciens ait: *Dixit insipiens in corde suo: Non est Deus* [13]), eam ob causam discipuli Domini et apostoli, a Spiritu sancto eruditi, divinis ejus potentia et gratia editis prodigiis, miraculorum sagena eos ex ignorantiæ gurgite extractos, ad agnitionis Dei lumen provexerunt. Eodem quoque modo illorum tum gratiæ

[10] Dion. cap. 2 *De div. nom.* [11] Ibid. cap. 1. [12] Supr. cap. 1. [13] Psal. xiii, 1.

VARIÆ LECTIONES.

[d] Edit. et multi cod. Regii ἀγνοίας, et statim in editis et nonnullis Regiis codic. ἀνῆγον. At.

NOTÆ.

(2) Ὡς γὰρ ἔφημεν. *Ut enim diximus.* Hoc dixerat cap. 1, quod in utroque loco non ita fuerit intelligendum, ut congenita nobis sit cognitio Dei: sed ut humana mens ex universi hujus inspectione ad auctoris notitiam de facili deveniat. *Nam quod Deus sit*, ait Theologus, orat. 34, *quodque sit causa princeps, quæ res omnes procreavit et conservet, cum aspectus ipse, tum lex naturalis docet. Hac enim inductione eorum quæ sub aspectum cadunt et recto ordine disponuntur, auctor colligitur.* Porro prima illa ratiocinatio qua Noster Deum exsistere demonstrat, firmissima et explicatissima est, qua tres priores Angelici doctoris demonstrationes continentur.

tum dignitatis munerisque successores, pastores animirum atque doctores, illuminantem Spiritus gratiam consecuti, tum miraculorum virtute, tum sermonibus gratiæ obcæcatos illuminabant, errantesque in via reducebant. [14] At nos, qui nec miraculorum, nec doctrinæ donum accepimus (ut qui nimia erga voluptates propensione, nos eo indignos reddiderimus), age pauca eorum quæ gratiæ interpretes nobis tradiderunt, de hoc argumento disseramus ; implorata tamen prius Patris et Filii et Spiritus sancti ope.

τος καὶ τῆς ἀξίας διάδοχοι, ποιμένες τε καὶ διδάσκαλοι, τὴν φωτιστικὴν τοῦ Πνεύματος χάριν δεξάμενοι, τῇ τε τῶν θαυμάτων δυνάμει, τῷ τε λόγῳ τῆς χάριτος τοὺς ἐσκοτισμένους ἐφώτιζον, καὶ τοὺς πεπλανημένους ἐπέστρεφον. Ἡμεῖς δὲ οἱ μηδὲ τὸ τῶν θαυμάτων, μηδὲ τὸ τῆς διδασκαλίας δεξάμενοι χάρισμα· ἀναξίους γὰρ ἑαυτοὺς τῇ πρὸς τὰς ἡδονὰς προσπαθείᾳ πεποιήκαμεν· φέρε ὀλίγα τῶν παραδεδομένων ἡμῖν ὑπὸ τῶν ὑποφητῶν τῆς χάριτος περὶ τούτου διαλεξώμεθα, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπικαλεσάμενοι.

Prima ratio Deum esse, ex rerum mutabilitate. — **126** Omnia quæ sunt, aut creata sunt aut increata. Si creata, utique et mutabilia sunt. Quorum enim esse a mutatione incepit, ea mutationi quoque subsint necesse est, sive intereant, sive per voluntatis actus alia atque alia fiant. Sin autem increata, sequitur profecto ut et mutari omnino nequeant. Quorum enim esse contrarium est, horum etiam modus quo sunt, proprietatesve contrariæ sunt. Ecquis ergo hoc nobis non assentiatur, omnia quæ sunt mutabilia esse, nec ea tantum quæ sub sensum nostrum cadunt, sed et angelos mutari, alios ex aliis fieri, multiplici modo moveri, ac transmutari : sic nimirum, ut intelligibilia, angelos dico, animas, et dæmones, ratione voluntatis, sive progredientis in bono, sive rursus ab eo recedentis, seque vel intendentis, vel remittentis ; reliqua vero secundum generationem et corruptionem, augmentum et décrementum, aut secundum qualitatem, et secundum motum de loco in locum immutentur ? Cum ergo mutabilia sint, sane etiam creata esse oportet. Si vero creata, haud dubium quin ab aliquo opifice sint condita. Atqui creatorem increatum esse necessum est. Nam si ipse quoque creatus est, a quodam profecto creatus erit, sicque donec ad aliquod increatum venerimus. Increatus igitur cum sit ille conditor, omnino nec mutabilis est. Hoc autem quid aliud, nisi Deus fuerit?

Πάντα τὰ ὄντα, ἢ κτιστά ἐστιν, ἢ ἄκτιστα. Εἰ μὲν οὖν κτιστά, πάντως καὶ τρεπτά· ὧν γὰρ τὸ εἶναι ἀπὸ τροπῆς ἤρξατο, ταῦτα τῇ τροπῇ ὑποκείσεται πάντως, ἢ φθειρόμενα, ἢ κατὰ προαίρεσιν ἀλλοιούμενα. Εἰ δὲ ἄκτιστα, κατὰ τὸν τῆς ἀκολουθίας λόγον, πάντως καὶ ἄτρεπτα. Ὧν γὰρ τὸ εἶναι ἐναντίον, τούτων καὶ ὁ τοῦ πῶς εἶναι λόγος ἐναντίος, ἤγουν αἱ ἰδιότητες. Τίς οὖν οὐ συνθήσεται, πάντα τὰ ὄντα, ὅσα ὑπὸ τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν, ἀλλὰ μὴν καὶ ἀγγέλους τρέπεσθαι, καὶ ἀλλοιοῦσθαι, καὶ πολυτρόπως κινεῖσθαι; Τὰ μὲν νοητὰ ἀγγέλους φημὶ, καὶ ψυχὰς, καὶ δαίμονας κατὰ προαίρεσιν, τήν τε ἐν τῷ καλῷ προκοπὴν καὶ ἐκ τοῦ καλοῦ ἀποφοίτησιν, ἐπιτεινομένην τε καὶ ὑφιεμένην· τὰ δὲ λοιπὰ [f], κατά τε γένεσιν καὶ φθοράν, αὔξησίν τε καὶ μείωσιν, καὶ τὴν κατὰ ποιότητα μεταβολὴν, καὶ τὴν τοπικὴν κίνησιν; Τρεπτὰ τοίνυν ὄντα, πάντως καὶ κτιστά. Κτιστὰ δὲ ὄντα, πάντως ὑπό τινος ἐδημιουργήθησαν. Δεῖ δὲ τὸν δημιουργὸν ἄκτιστον εἶναι. Εἰ γὰρ κἀκεῖνος ἐκτίσθη, πάντως ὑπό τινος ἐκτίσθη, ἕως ἂν ἔλθωμεν εἴς τι ἄκτιστον. Ἄκτιστος οὖν ὢν [g] ὁ δημιουργὸς, πάντως καὶ ἄτρεπτός ἐστι. Τοῦτο δὲ τί ἂν ἄλλο εἴη, ἢ Θεός;

Secunda ex earum conservatione et gubernatione. — Porro ipsa quoque rerum creatarum compages, conservatio, atque gubernatio, nos docent Deum esse, qui universum hoc coagmentarit, sustentet, et conservet, eique provideat. [15] Qui enim fieri potuisset, ut inter se pugnantes naturæ, ignis, inquam, et aquæ, aeris et terræ, ad unius mundi constitutionem coirent, tenacique adeo nexu cohærerent, ut nulla ratione solvi possint ; nisi omnipotens vis aliqua ea compaginasset, ac perpetuo a dissolutione servaret.

Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ τῆς κτίσεως συνοχὴ, καὶ συντήρησις, καὶ κυβέρνησις, διδάσκει ἡμᾶς ὅτι ἐστὶ Θεὸς, ὁ τόδε τὸ πᾶν συστησάμενος, καὶ συνέχων, καὶ συντηρῶν, καὶ ἀεὶ προνοούμενος. Πῶς γὰρ ἂν αἱ ἐναντίαι φύσεις, πυρὸς λέγω καὶ ὕδατος, ἀέρος καὶ γῆς, εἰς ἑνὸς κόσμου συμπλήρωσιν ἀλλήλοις συνεληλύθασι, καὶ ἀδιάλυτοι μένουσιν, εἰ μή τις παντοδύναμος δύναμις ταῦτα καὶ συνεβίβασε, καὶ ἀεὶ τηρεῖ ἀδιάλυτα.

Tertia, ex rerum ordinato situ. — Mundus non casu et sponte coagmentatus, contra Epicureos. — Quid est quod ea quæ in cœlo, et quæ in terra exsistunt, quæque aerem pervagantur, et quæ in aquis degunt ; imo etiam quæ his anteriora sunt,

Τί τὸ τάξαν τὰ οὐράνια καὶ ἐπίγεια, ὅσα τε καὶ δι' ἀέρος, καὶ ὅσα καθ' ὕδατος, μᾶλλον δὲ τὰ πρὸ τούτων, οὐρανὸν, καὶ γῆν, καὶ ἀέρα, καὶ φύσιν πυρός τε καὶ ὕδατος; τί [h] ταῦτα, ἔμιξε, καὶ ἐμέρισε· τί τὸ ταῦτα κινῆσαν καὶ ἄγον τὴν ἄληκτον φορὰν καὶ

[14] Greg. Naz. orat. 34. [15] Athan. *Cont. gent.*

VARIÆ LECTIONES.

[e] τροπὴν. [f] In R. 3379. Schol. hoc legitur, τῇ πρὸς τὸ κακὸν σχέσει καὶ παγιότητι. Quod in Reg. 2929, eadem cum textu serie descriptum reperi. [g] In editis quæ sequitur Billius deest, ὢν, reclamantibus mss. et auctoris sensu. [h] Edita, τίς.

ἀκώλυτον; Ἆρ' οὐχ ὁ τεχνίτης τούτων, καὶ λόγον ἐνθεὶς πᾶσι, καθ' ὃν τὸ πᾶν φέρεταί τε, καὶ διεξάγεται; Τίς δὲ ὁ τεχνίτης τούτων; Ἆρ' οὐχ ὁ πεποιηκὼς αὐτὰ, καὶ εἰς τὸ εἶναι παραγαγών; Οὐ γὰρ τῷ αὐτομάτῳ δώσομεν τὴν τοιαύτην δύναμιν. Ἔστω γὰρ τοῦ γένεσθαι τοῦ αὐτομάτου· τίνος τὸ τάξαι; Καὶ τοῦτο, εἰ δοκεῖ, δῶμεν. Τίνος τὸ τηρῆσαι καὶ φυλάξαι, καθ' οὓς πρῶτον ὑπέστη λόγους; ἑτέρου δηλαδὴ παρὰ τὸ αὐτόματον. Τοῦτο δὲ τί ἄλλο ἐστὶ εἰ μὴ Θεός;

A cœlum, terram et aerem, ignis quoque et aquæ naturam certis disposuit locis? a quonam commista hæc sunt, et distributa? quid est quod motum his impressit, perennique nec ulla re cohibito cursu ea versat?[16] Annon eorum artifex, qui rebus omnibus rationem modumque, quo universum hoc agatur et regatur, indiderit? At quis horum artifex? Annon is qui ea condidit, inque rerum naturam produxit? Nec enim τῷ αὐτομάτῳ, seu casui eam vim facultatemque tribuerimus. Sit enim sane casus, quod exstiterint: at cujus tandem erit ea disposuisse? verum illud quoque, si libet, concedamus: cujus vero erit, eadem juxta illas quibus primum condita sunt leges conservare et custodire? Alterius profecto quam casus: atque hoc quidnam aliud sit, nisi Deus[17].

ΚΕΦΑΛ. Δ'

CAP. IV.

Περὶ τοῦ, τί ἐστι Θεός; ὅτι ἀκατάληπτον.

Quidnam Deus sit, quodque comprehendi non possit.

Ὅτι μὲν οὖν ἐστι Θεὸς, δῆλον. Τί δέ ἐστι κατ' οὐσίαν καὶ φύσιν, ἀκατάληπτον τοῦτο παντελῶς καὶ ἄγνωστον. Ὅτι μὲν γὰρ ἀσώματόν[i], δῆλον. Πῶς γὰρ σῶμα, τὸ ἄπειρον, καὶ ἀόριστον, καὶ ἀσχημάτιστον, καὶ ἀναφὲς, καὶ ἀόρατον, καὶ ἁπλοῦν, καὶ ἀσύνθετον; Πῶς γὰρ ἄτρεπτον[j], εἰ περίγραπτον καὶ παθητόν; Καὶ πῶς ἀπαθὲς, τὸ ἐκ στοιχείων συγκείμενον, καὶ εἰς αὐτὰ πάλιν ἀναλυόμενον; Σύνθεσις γὰρ ἀρχὴ μάχης· μάχη δὲ, διαστάσεως· διάστασις δὲ, λύσεως· λύσις δὲ ἀλλότριον Θεοῦ παντελῶς.

Deum incorporeum esse sex rationibus probatur. — Quod itaque sit Deus, liquido constat: quid autem secundum essentiam et naturam sit, nullo prorsus modo comprehendi, vel etiam cognosci potest. Nam quod incorporeus sit, perspicuum est. Quo enim modo corpus esse queat, quod infinitum et interminatum est, quodque figura caret, quodque nec tangi, nec oculis cerni potest, quod denique simplex est nec compositum? quomodo quippe immutabile erit, si circumscriptum ac passioni obnoxium sit? quinam expers passionis erit, quod ex elementis conflatur, atque in eadem rursus dilabitur? compositio siquidem pugnæ origo est; pugna, dissidii; dissidium, solutionis; solutio autem a Deo prorsus aliena est[18].

Πῶς δὲ καὶ σωθήσεται[k] τὸ, διὰ πάντων ἥκειν καὶ πληροῦν τὰ πάντα Θεὸν, ὡς φησιν ἡ Γραφή; *Οὐχὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ἐγὼ πληρῶ, λέγει Κύριος*; Ἀδύνατον γὰρ σῶμα διὰ σωμάτων διήκειν, μὴ τέμνον καὶ τεμνόμενον, καὶ πλεκόμενον καὶ ἀντιπαρατιθέμενον, ὥσπερ ὅσα τῶν ὑγρῶν μίγνυται καὶ συγχιρνᾶται.

Qúa ratione autem et illud stabit certumque erit, quod Deus omnia pervadat et impleat, sicut ait Scriptura: *Nonne cœlum et terram ego impleo, dicit Dominus*[19]? Neque enim fieri possit[20] ut corpus corpora permeet, quin simul et dividat, et dividatur, compliceturque, et opponatur per juxta oppositionem, ut loquuntur; quemadmodum liquida omnia cum inter se miscentur ac temperantur.

Εἰ δὲ καί τινές (3) φησιν ἄϋλον σῶμα, ὡς τὸ παρὰ τοῖς τῶν Ἑλλήνων σοφοῖς πέμπτον σῶμα λεγόμενον, ὅπερ ἀδύνατον· κινούμενον ἔσται πάντως, ὥσπερ ὁ οὐρανός. Τοῦτο γὰρ πέμπτον σῶμά φασι. Τίς οὖν ὁ τοῦτο κινοῦν; Πᾶν γὰρ κινούμενον ὑφ' ἑτέρου κινεῖται. Κἀκεῖνο, τίς; Καὶ τοῦτο εἰς ἄπειρον, ἕως ἂν

Corpus ἄϋλον et quinta substantia Peripateticorum. — Quod si quidam contendunt, hoc corpus immateriale esse, non secus atque corpus illud, quod Græcorum sapientes quintum appellant (quod quidem esse nequit) movebitur certe uti cœlum. Hoc enim est, quod quintum corpus vocant[21].

[16] Greg. Naz. orat. 34. [17] Athan. *De incarn. Verbi*, post init.; Greg. Naz. orat. 34. [18] Greg. Naz. orat. 32, 34. [19] Jerem. XXIII, 24. [20] Greg. Naz. loc. cit. [21] Id. ibid.

VARIÆ LECTIONES.

[i] Reg. 3379, τὸ Θεῖον ἀσώματόν ἐστι. [j] Edita, et omnes fere codices. σεπτόν. Ita Gregorius Nazianz. orat. 34, ex qua hæc sumpta sunt. Vetus interpr. *venerabile est*. Sed vitiosum esse Gregorii textum autumat Combefisius, legendumque hoc in capite apud Damascenum cum Fabro et cod. S. Hil. ἄτρεπτον. Favent Regii tres, Colb. et liber *De Trinit.* ap. Cyrill. [k] Edita, συνθήσεται.

NOTÆ.

(3) *Εἰ δέ τινες. Quod si quidam contendunt.* Hæc Aristotelem feriunt, qui cœlum veluti Dei corpus esse docuit; quod quia incorruptum sit, et a quatuor elementis diversum, idcirco quintum corpus nuncupabat ex Pythagora. Cæterum philosophi de incorruptione cœlorum doctrina, seclusis iis quæ de primo motore tradidit, jam pridem in Christianorum scholis, etiam Græcorum, admissa est. Nam Scholiastes Regii cod. 2929, ait: Ἀριστοτέλης τοῦτο εἰσάγει ἐν τῇ περὶ κόσμου πραγματείᾳ πέμπτον στοιχεῖον· καὶ ἔτι παρὰ τὰ δ', τὸ στερέωμα τοῦτο εἶναι ἀποφαινόμενος, ἐκ λογισμῶν εἰκότων κατασκευάζων αὐτά· *Aristoteles quintum hoc elementum introducit in libro De mundo; et ubi firmamentum illud esse asserit a quatuor elementis diversum, verisimilibus id astruit argumentis.*

Ecquis igitur ei motum affert? Quidquid enim movetur, ab alio moveri necesse est. A quonam item illud movetur? Atque ita in infinitum progrediar, quousque ad aliquod tandem perveniamus quod omni motu careat. Nam primum movens aliunde non movetur: et hoc quidem Deus est. Huc accedit, quod loco circumscribi oportet illud quod movetur: ac proinde solus Deus motu caret, sua immobilitate omnia movens [22]. Ex quibus efficitur, ut Deus incorporeus statuendus sit.

Τίς οὖν αὐτῷ κίνησιν προσάπτει; Πᾶν γὰρ τὸ κινούμενον, ὑπ' ἄλλου κινεῖσθαι ἀνάγκη. Καὶ τοῦτο πόθεν; Καὶ οὕτως εἰς ἄπειρον προελθὼν, ἕως τινὸς καταντήσωμεν εἰς τι ἀκίνητον. Τὸ γὰρ πρῶτον κινοῦν, ἀκίνητον, ὅπερ ἐστὶ τὸ Θεῖον. Πῶς δὲ οὐκ ἐν τόπῳ περίγραπτον, τὸ κινούμενον; Μόνον οὖν τὸ Θεῖον ἀκίνητον, δι' ἀκινησίας τὰ πάντα κινοῦν. Ἀσώματον τοίνυν ὑπολεπτέον τὸ Θεῖον.

Incorporeum essentia Dei non est. — Deus aptius negatione declaratur quam positione. — At ne hoc quidem essentiam ejus declarat: quemadmodum nec eum ingenitum, principiique ac mutationis et corruptionis expertem eum dicimus et cætera quæ de Deo, vel circa ipsum esse dicuntur [23]. Hæc enim non quid sit, sed quid non sit indicant. Atqui oportet eum, qui rei alicujus naturam exponere in animo habet, quid ea sit dicere, non quid non sit. De Deo autem impossibile est, quidnam essentia sua ac natura sit enuntiare: aptiusque est ex omnium remotione et negatione sermonem de eo facere [24]. Neque enim aliquid est eorum quæ sunt: non ut nullatenus sit [25]; sed quia super omnia quæ sunt, atque **128** etiam supra ipsum sit esse ipse sit. Etenim si cognitiones circa res quæ sunt versantur; profecto quod cognitionem superat, supra essentiam quoque erit: vicissimque quod est supra essentiam, cognitionem superabit.

Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο τῆς οὐσίας αὐτοῦ παραστατικόν ἐστιν, ὥσπερ οὐδὲ τὸ ἀγέννητον, καὶ τὸ ἄναρχον, καὶ τὸ ἀναλλοίωτον, καὶ τὸ ἄφθαρτον, καὶ ὅσα περὶ Θεοῦ, ἢ περὶ Θεὸν εἶναι λέγεται· ταῦτα γὰρ οὐ το, τί ἐστι, σημαίνει, ἀλλὰ τὸ, τί οὐκ ἔστι. Χρὴ δὲ τὸν βουλόμενον τὴν τινος οὐσίαν εἰπεῖν, τί ἐστι, φράσαι, οὐ τὸ, τί οὐκ ἔστι· ὅμως ἐπὶ Θεοῦ, τί ἐστιν, εἰπεῖν ἀδύνατον κατ' οὐσίαν· οἰκειότερον δὲ μᾶλλον ἐκ τῆς ἁπάντων ἀφαιρέσεως ποιεῖσθαι τὸν λόγον. Οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἐστίν· οὐχ ὡς μὴ ὢν, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ πάντα τὰ ὄντα, καὶ ὑπὲρ αὐτὸ τὸ εἶναι ὤν. Εἰ γὰρ τῶν ὄντων καὶ γνώσεις, τὸ ὑπὲρ γνῶσιν, πάντως καὶ ὑπὲρ οὐσίαν ἔσται· καὶ τὸ ἀνάπαλιν τὸ ὑπὲρ οὐσίαν, καὶ γνῶσιν ἔσται.

Affirmatio vim habens præcellentis negationis in Deo. — Infinitus igitur est Deus, et incomprehensibilis: atque hoc unum est, quod de eo percipi possit et comprehendi. Quæcunque autem de Deo per affirmationem dicimus, non Dei naturam, sed quæ circa naturam illius sunt, ostendunt. Ita sive bonum, sive justum, sive sapientem, sive quodcunque tandem aliud dixeris, non Dei naturam, sed quæ circa naturam sunt, exponis. Sunt porro nonnulla quæ tametsi per affirmationem de Deo dicantur, præcellentis tamen negationis vim habent, v. gr. cum de Deo verba facientes, tenebrarum vocem usurpamus, non tenebras ipsas intelligimus, sed quod lux non sit, verum luce præstantior. Eodem modo, cum lucem cum dicimus, hoc significamus, quod tenebræ non sit.

Ἄπειρον οὖν τὸ Θεῖον καὶ ἀκατάληπτον· καὶ τοῦτο μόνον αὐτοῦ κατάληπτον, ἡ ἀπειρία καὶ ἀκαταληψία. Ὅσα δὲ λέγομεν ἐπὶ Θεοῦ καταφατικῶς, οὐ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὰ περὶ τὴν φύσιν δηλοῖ. Κἂν ἀγαθὸν, κἂν δίκαιον, κἂν σοφὸν, κἂν ὅ [l] τι ἂν ἄλλο εἴπῃς, οὐ φύσιν λέγεις Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ περὶ τὴν φύσιν. Εἰσὶ δὲ καί τινα καταφατικῶς λεγόμενα ἐπὶ Θεοῦ, δύναμιν ὑπεροχικῆς ἀποφάσεως ἔχοντα· οἷον, σκότος λέγοντες ἐπὶ Θεοῦ, οὐ σκότος νοοῦμεν, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἔστι φῶς, ἀλλ' ὑπὲρ τὸ φῶς· καὶ φῶς, ὅτι οὐκ ἔστι σκότος.

CAP. V.

Demonstratio quod unus sit Deus et non plures.

Igitur quod Deus sit, quodque ejus essentia comprehendi nequeat, abunde demonstratum est. Quod autem unus sit, et non plures, apud eos quidem, qui Scripturæ divinæ fidem adhibent, extra controversiam est. Dominus enim quam legem Israeli tulit, verbis iis auspicatur: *Ego Dominus Deus, qui eduxi te de terra Ægypti. Non erunt tibi dii alii præter me* [26]. Et rursus ait: *Audi, Israel: Dominus Deus tuus, Deus unus est* [27]. Et per Isaiam prophetam: *Ego enim*, inquit, *sum Deus primus, et ego posthæc; et præter me non est Deus. Ante me non fuit alius Deus, et post me non erit, et præter me non est* [28]. Quin et Dominus in Evange-

ΚΕΦΑΛ. Ε'.

Ἀπόδειξις ὅτι εἷς ἐστι Θεὸς καὶ οὐ πολλοί.

Ὅτι μέν ἐστι Θεὸς, ἱκανῶς ἀποδέδεικται, καὶ ὅτι ἀκατάληπτος αὐτοῦ ἡ οὐσία. Ὅτι δὲ εἷς ἐστι Θεὸς [m], καὶ οὐ πολλοί, τοῖς μὲν τῇ θείᾳ πειθομένοις Γραφῇ οὐκ ἀμφιβάλλεται. Φησὶ γὰρ ὁ Κύριος ἐν τῇ τῆς νομοθεσίας ἀρχῇ· *Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός σου, ὁ ἐξαγαγών σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Οὐκ ἔσονταί σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ.* Καὶ πάλιν· *Ἄκουε, Ἰσραήλ· Κύριος ὁ Θεός σου, Κύριος εἷς ἐστι.* Καὶ διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου· *Ἐγὼ γάρ*, φησὶ, *Θεὸς πρῶτος· καὶ ἐγὼ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν ἐμοῦ οὐκ ἔστι Θεός· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεὸς, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται, καὶ πλὴν ἐμοῦ οὐκ ἔστι.* Καὶ ὁ Κύριος δὲ ἐν τοῖς ἱεροῖς [n] Εὐ-

[22] Greg. Naz. orat. 32, 34. [23] Id. ibid. [24] Id. ibid. [25] Dionys. *De myst. theolog.* [26] Exod. xx, 21. [27] Deut. vi, 4. [28] Isa. xliii, 10.

VARIÆ LECTIONES.

[l] Nonnulli codd. κἂν ὁτιοῦν. [m] Deest Θεὸς in edit. [n] In editis abest, ἱεροῖς. In mss. legitur.

ἀγγελίοις οὕτω φησὶ πρὸς τὸν Πατέρα· Αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκουσί σε μόνον ἀληθινὸν Θεόν. Τοῖς δὲ τῇ θείᾳ Γραφῇ μὴ πειθομένοις οὕτω διαλεξόμεθα.

A liis in hæc verba alloquitur Patrem : *Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum verum Deum* [29]. Cum illis autem, qui nullam Scripturæ sacræ fidem arrogant, ad hunc modum disputabimus.

Τὸ Θεῖον τέλειόν (4) ἐστι καὶ ἀνελλιπὲς κατά τε ἀγαθότητα, κατά τε σοφίαν, κατά τε δύναμιν, ἄναρχον, ἀτελεύτητον, ἀΐδιον, ἀπερίγραπτον, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, κατὰ πάντα τέλειον. Εἰ οὖν πολλοὺς ἐροῦμεν θεοὺς, ἀνάγκη διαφορὰν ἐν τοῖς πολλοῖς θεωρεῖσθαι. Εἰ γὰρ μηδεμία διαφορὰ ἐν αὐτοῖς, εἷς μᾶλλόν ἐστι καὶ οὐ πολλοί. Εἰ δὲ διαφορὰ ἐν αὐτοῖς, ποῦ ἡ τελειότης; Εἴτε γὰρ κατὰ ἀγαθότητα, εἴτε κατὰ δύναμιν, εἴτε κατὰ σοφίαν, εἴτε κατὰ χρόνον, εἴτε κατὰ τόπον ὑστερήσει τοῦ τελείου, οὐκ ἂν εἴη Θεός. Ἡ δὲ διὰ πάντων ταυτότης, ἕνα μᾶλλον δείκνυσι, καὶ οὐ πολλούς.

Demonstratio syllogistica, quod unus Deus sit.— Deus perfectus est, et absque defectu, sive bonitatem, sive sapientiam, sive potentiam spectes; principii ac finis expers, sempiternus, incircumscriptus, ac denique, ut rem uno verbo complectar, omnibus modis est perfectus. Quocirca si plures deos esse asseruerimus, inter plures discrimen animadvertere necesse erit. Nam si nihil discriminis inter eos reperiatur, unus potius est, quam multi : si autem discrimen aliquod inter eos exsistit, ubi tandem erit illa perfectio? Et enim si, vel bonitatis, vel potentiæ, vel sapientiæ, vel postremo temporis ratione, aliquid in eo ad perfectionem desideretur, Deus certe non erit. At vero identitas sibi per omnia constans, unum potius, quam multos ostendit [30].

Πῶς δὲ καὶ πολλοῖς οὖσι τὸ ἀπερίγραπτον φυλαχθήσεται; Ἔνθα γὰρ εἷς ὁ εἷς, οὐκ ἂν εἴη ὁ ἕτερος.

Jam vero si multi sunt, quomodo salva et incolumis **129** ipsis manebit incircumscriptio? ubi enim unus fuerit, illinc alter aberit [31].

Πῶς δὲ ὑπὸ πολλῶν κυβερνηθήσεται ὁ κόσμος, καὶ οὐ διαλυθήσεται, καὶ διαφθαρήσεται [a], μάχης ἐν τοῖς κυβερνῶσι θεωρουμένης; Ἡ γὰρ διαφορὰ ἐναντίωσιν εἰσάγει. Εἰ δὲ εἴποι τις, ὅτι ἕκαστος μέρους ἄρχει· τί τὸ τάξαν, καὶ τὴν διανομὴν αὐτοῖς ποιησάμενον; Ἐκεῖνο γὰρ μᾶλλον ἂν εἴη Θεός. Εἷς τοίνυν ἐστὶ Θεὸς, τέλειος, ἀπερίγραπτος, τοῦ παντὸς ποιητὴς, συνοχεύς τε καὶ κυβερνήτης, ὑπερτελὴς, καὶ προτέλειος.

Quid insuper afferri potest, quin si mundus a multis gubernetur, non dilabatur, corrumpaturque, et intereat : quippe cum inter gubernatores pugna vulgo perspiciatur? discrimen siquidem pugnæ et contentioni aditum facit [32]. Sin autem quis dicat singulos parti præesse; quæram ex eo quis hujus ordinis auctor fuerit, imperiumque inter ipsos partitus sit? Hic enim potius Deus unus erit. Unus proinde est Deus, perfectus, circumscriptionis expers, mundi architectus et conditor, conservator, et gubernator, perfectione omni sublimior et anterior.

Πρὸς δὲ (5) καὶ φυσικὴ ἀνάγκη μονάδα εἶναι δυάδος ἀρχήν.

Adhæc a natura quoque necessitate omni comparatum est, ut unitas binarii origo sit [33].

ΚΕΦΑΛ. Ϛ.

Περὶ τοῦ Λόγου καὶ Υἱοῦ Θεοῦ, συλλογικὴ ἀπόδειξις.

CAP. VI.

De Verbo ac Dei Filio, probatio ducta a ratione.

Οὗτος τοίνυν ὁ εἷς (6) καὶ μόνος Θεὸς οὐκ ἄλογός ἐστι. Λόγον δὲ ἔχων, οὐκ ἀνυπόστατον ἕξει, οὐκ

Verbi divini ab humano discrimen, et analogia. — Hic ergo ille unus ac solus Deus, Verbo destitu-

[29] Joan. XVII, 3. [30] Greg. Nyss. Prol. lib. *Catech.* [31] inf. lib. IV, c. 21. [32] Greg. Naz. orat. 35. [33] Dionys. *De div. nom.* cap. 5, 13.

VARIÆ LECTIONES.

[a] Mss. φθαρήσεται.

NOTÆ.

(4) *Τὸ Θεῖον τέλειόν ἐστι. Deus perfectus est*, etc. Primam hanc demonstrationem, qua unitas numinis evincitur, apud S. Thomam reperias, I part., quæst. 11, art. 4. Secunda familiaris est Patribus, qui adversus Marcionitas et Manichæos disputant, eaque magis explicatur infra lib. IV, cap. 21. Plura legesis apud Athenagoram, qui et tertiam fuse persequitur.

(5) *Πρὸς δέ. Adhæc a natura*, etc. Quartum hoc monumentum ex Theologo sumptum putat Scholiastes Reg. cod. 3109, Ὁ δὲ Θεολόγος Γρηγόριος ἐν τῷ δευτέρῳ λόγῳ τοῦ εἰρηνικοῦ, οὕτω φησί· Μονάδος μὲν κινηθείσης διὰ τὸ πλούσιον, δυάδος δὲ ὑπερβαθείσης· ὑπὲρ γὰρ τὴν ὕλην καὶ τὸ εἶδος, ἐξ ὧν τὰ σώματα· Τριάδος δὲ ὁρισθείσης διὰ τὸ τέλειον· *Gregorius Theologus oratione de Pace sic ait, unitate quidem propter divitias sese exercente, binario vero exsuperato (materiam enim et formam quibus corpora constant excedit), ternario vero definito ob perfectionem suam.* At vero Nazianzenus eo loci rationem affert duntaxat, cur non una sit in Trinitate persona, sed tres. Ast Damascenus aliud evincere contendit, puta ex pluribus, seu principia dicantur, seu nomina, unum saltem agnoscendum quod primas teneat, sitque adeo supremus cæterorum Deus.

(6) *Οὗτος τοίνυν ὁ εἷς· Hic ergo ille unus est*, etc. Etsi probatio hæc συλλογιστικὴ, *a ratione ducta*, efficax non est in theologicis, nec demonstrat Dei Verbi exsistentiam, eam tamen declarat et fide dignam ostendit. Ejusmodi sunt convenientiæ illæ præclaræ, quibus sanctus Thomas abundat, eæque non contemnendæ, nisi ceu demonstrationes mysteriorum fidei importunius oggerantur. In hoc porro capite varii vapulant hæretici; non Arius modo ubi ex Nicæni Symboli appendice de Verbo

ius non est. Verbum porro si habeat, non ejusmodi illud habiturus est, quod non subsistat, aut quod esse cœperit, aut sit desiturum. Neque enim fuit unquam, cum Deus sine Verbo esset. Quin potius Verbum suum ex se genitum semper habet, non quod ad instar nostri non subsistat, et in aerem diffluat; sed in se consistens, vivumque, et perfectum, atque ejusmodi, ut extra ipsum non progrediatur, sed in ipso semper exsistat [24]. Quo enim, quæso, loco esset, si extra ipsum excedat? Nam quia natura nostra caduca est, et fragilis, ob eam quoque causam sermo noster subsistentia caret. At Deus, cum sempiternus perfectusque sit, perfectum quoque et subsistens, vereque exsistens Verbum suum habet; et quod semper sit, et vivat, et omnia habeat, quæ Pater habet. Sicut enim sermo noster ex mente progrediens, nec prorsus cum mente idem est, nec rursum omnino ab ea diversus (quatenus enim ex mente, hactenus alius est a mente; quatenus vero mentem ipsam palam profert, non jam prorsus a mente diversus est, verum natura quidem est unum cum ea, subjecto autem ab illa diversum) : ad eumdem modum Dei quoque Verbum, quatenus per se subsistit, ab eo distinguitur, a quo habet ut per se subsistat : quatenus **130** autem eadem in ipso ostendit, quæ in Deo conspiciuntur, idem natura cum ipso est. Quemadmodum enim omnimoda undique perfectio in Patre perspicitur, eadem etiam in Verbo ex ipso genito spectatur.

A ἀρξάμενον τοῦ εἶναι, οὐδὲ παυσόμενον. Οὐ γὰρ ἦν ὅτε οὐκ ἦν ὁ Θεὸς Λόγος. Ἀεὶ δὲ ἔχει τὸν ἑαυτοῦ Λόγον ἐξ αὐτοῦ γεννώμενον, οὐ κατὰ τὸν ἡμέτερον λόγον ἀνυπόστατον, καὶ εἰς ἀέρα χεόμενον, ἀλλ' ἐνυπόστατον, ζῶντα, τέλειον· οὐκ ἔξω αὐτοῦ χωροῦντα, ἀλλ' ἐν αὐτῷ ἀεὶ ὄντα. Ποῦ γὰρ ἔσται, ἔξω αὐτοῦ γινόμενος; Ἐπειδὴ γὰρ ἡ ἡμετέρα φύσις ἐπίκηρός ἐστι, καὶ εὐδιάλυτος, διὰ τοῦτο καὶ ὁ λόγος ἡμῶν ἐστιν ἀνυπόστατος. Ὁ δὲ Θεὸς ἀεὶ ὢν, καὶ τέλειος ὤν, καὶ τέλειον καὶ ἐνυπόστατον ἔξει τὸν ἑαυτοῦ Λόγον, καὶ ἀεὶ ὄντα, καὶ ζῶντα, καὶ πάντα ἔχοντα ὅσα ὁ γεννήτωρ ἔχει. Ὥσπερ γὰρ ὁ ἡμέτερος λόγος ἐκ τοῦ νοῦ προερχόμενος, οὔτε δι' ὅλου ὁ αὐτός ἐστι τῷ νῷ, οὔτε παντάπασιν ἕτερος· ἐκ τοῦ νοῦ μὲν γὰρ ὢν, ἄλλος ἐστὶ παρ' αὐτόν· αὐτὸν δὲ τὸν νοῦν εἰς τοὐμφανὲς ἄγων, οὐκέτι παντάπασιν ἕτερός ἐστι παρὰ τὸν νοῦν, ἀλλὰ κατὰ τὴν φύσιν ἓν ὢν, ἕτερόν ἐστι τῷ ὑποκειμένῳ· οὕτως καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος P, τῷ μὲν ὑφεστάναι καθ' ἑαυτὸν, διῄρηται (7) πρὸς ἐκεῖνον παρ' οὗ τὴν ὑπόστασιν [q] ἔχει· Τὸ δὲ ταῦτα δεικνύειν ἐν ἑαυτῷ, ἃ περὶ τὸν Θεὸν καθορᾶται, ὁ αὐτός ἐστι κατὰ τὴν φύσιν ἐκείνῳ. Ὥσπερ γὰρ τὸ ἐν ἅπασι τέλειον ἐπὶ τοῦ Πατρὸς θεωρεῖται, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένου Λόγου θεωρεῖται [r].

B

CAP. VII.

De Spiritu sancto, probatio ducta ex ratione.

Divini Spiritus ab humano discrimen. — Suus quoque Verbo Spiritus sit oportet. Nam ne noster quidem sermo spiritus est expers. Hoc autem inter utrumque interest, quod in nobis spiritus a

C

ΚΕΦΑΛ. Ζ'.

Περὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, συλλογιστικὴ [s] ἀπόδειξις.

Δεῖ δὲ τὸν Λόγον καὶ Πνεῦμα ἔχειν (8). Καὶ γάρ, καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος οὐκ ἄμοιρός ἐστι τοῦ πνεύματος· ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν μὲν τὸ πνεῦμα ἀλλότριόν ἐστι τῆς ἡμετέρας οὐσίας. Τοῦ ἀέρος γάρ ἐστιν ὁλκὴ καὶ

[24] Greg. Nys. *Catech.* c. 1.

VARIÆ LECTIONES.

P In R. 2127 additur ὃς ἐστιν ὁ υἱός. [q] Cod. S. Illil. ὕπαρξιν. Sic Reg. duo, et T. *exsistentiam.* Edita, τὴν γένεσιν ὑπόστασιν ἔχει. Absurde prorsus. [r] Edita θεωρεῖται. [s] Desunt hæc in mss.

NOTÆ.

dicitur, Οὐ γὰρ ἦν ὅτε οὐκ ἦν· *Neque enim erat aliquando, cum ille non esset*; sed etiam Sabellius, Samosatenus, et quicunque alii veram consistentiam eidem Verbo ademerunt.

(7) *Διῄρηται. Ab eo distinguitur*; Patre scilicet. Nonnullis verbum διῄρηται displicuit, quia divisionem annueret. At Theologus illud frequenter usurpat, ad discrimen duntaxat personarum enuntiandum : v. gr. dum ait : Ἓν ὄντα διῃρημένως, καὶ διαιρούμενα συνημμένως, *quæ discretim unum sunt, et discreta conjunctim.* Et orat. 34 : *Fulgorem unum, ab una Deitate coruscantem*, ἑνικῶς διαιρουμένην, καὶ συναπτομένην ἀδιαιρέτως, *qui conjunctim discretus sit, et discretim conjunctus : id quod plane mentis aciem fugit.* Sexcenta sunt tam theologi, quam reliquorum Patrum loca, quibus διαιρέσεως nomine nonnisi discrimen rei unius ab alia enuntiatur : atque hoc sensu cum contractioni Sabellianæ, tum Arianæ divisioni adversatur. Legesis denuo Naz. orat. 29, p. 489.

(8) *Δεῖ τὸν Λόγον καὶ τὸ Πνεῦμα ἔχειν. Suus quoque Verbo sit Spiritus oportet.* Græci, tum propter nativam notionem quam Spiritus nomen ingerit, tum ob hoc Scripturæ effatum, *et Spiritu oris ejus omnis virtus eorum*, Spiritum sanctum docent a Patre procedere flatus instar quem Deus proferendo Verbum emittat. Ait quippe Noster, infr. c. 15, *Nullum sine Spiritu impulsum* esse, οὐδεμία γὰρ ὁρμὴ ἄνευ πνεύματος. Adeo tamen ut ille Spiritus Dei non evanescat, sed divina substantia sit et ipse Deus. Ita Gregorius Nyssenus disputat; ita Nazianzenus, orat. 1, 3; Cyrillus Alex., *Thes.* assert. 34, dial. 2 *De Trin.* p. 425; et 7, p. 634 et 640. Ita demum, ut alios taceam, Basilius, lib. v *Cont. Eunom.* et lib. *De Spiritu sancto*, cap. 18, docet Spiritum esse ex Deo, *non quomodo ex eo sunt omnia, sed ut ab ipso procedit, non generatione veluti Filius*, ἀλλ' ὡς Πνεῦμα στόματος αὐτοῦ, *sed tanquam Spiritus oris ejus. Etsi neque os illud membrum est, nec Spiritus est anhelitus, sive vapor evanescens, sed os dicitur, quod Deum deceat; et Spiritus est substantia virens, sanctificationis domina, ut tum veritas naturæ manifesta sit, tum et exsistendi modus ineffabilis conservetur.* Gregorius Scholarius, lib. I *Cont. Latin., de process. Spiritus sancti* sect. 4, Spiritum sanctum ὁρμὴν esse con-

ψορὰ, εἰσελκομένου, καὶ προχεομένου πρὸς τὴν τοῦ σώματος σύστασιν. Ὅπερ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκφωνήσεως φωνὴ λόγου γίνεται, τὴν τοῦ λόγου δύναμιν ἐν ἑαυτῇ φανεροῦσα [t]. Ἐπὶ δὲ τῆς θείας φύσεως τῆς ἁπλῆς καὶ ἀσυνθέτου, τὸ μὲν εἶναι Πνεῦμα Θεοῦ εὐσεβῶς ὁμολογητέον, διὰ τὸ μὴ εἶναι τὸν Λόγον ἐλλιπέστερον τοῦ ἡμετέρου λόγου. Οὐκ ἔστι δὲ εὐσεβὲς ἀλλότριόν τι ἔξωθεν ἐπεισερχόμενον τῷ Θεῷ λογίζεσθαι τὸ Πνεῦμα, ὡς καὶ ἐφ' ἡμῶν τῶν συνθέτων. Ἀλλ' ὥσπερ Θεοῦ Λόγον ἀκούσαντες [u], οὐκ ἀνυπόστατον, οὐδὲ ἐκ μαθήσεως προσγινόμενον, οὐδὲ διὰ φωνῆς προφερόμενον, οὐδὲ εἰς ἀέρα χεόμενον, καὶ λυόμενον, ᾠήθημεν, ἀλλ' οὐσιωδῶς ὑφεστῶτα, προαιρετικόν τε, καὶ ἐνεργὸν, καὶ παντοδύναμον· οὕτω καὶ Πνεῦμα μεμαθηκότες Θεοῦ, τὸ συμπαρομαρτοῦν τῷ Λόγῳ, καὶ φανεροῦν αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, οὐ πνοὴν ἀνυπόστατον ἐννοοῦμεν. Οὕτω γὰρ ἂν καθαιρεῖται πρὸς ταπεινότητα τὸ μεγαλεῖον τῆς θείας φύσεως, εἰ καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἡμετέρου πνεύματος, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ Πνεῦμα ὑπονοοῖτο· ἀλλὰ δύναμιν οὐσιώδη, αὐτὴν ἑαυτῆς ἐν ἰδιαζούσῃ ὑποστάσει θεωρουμένην, καὶ τοῦ Πατρὸς προερχομένην, καὶ ἐν τῷ Λόγῳ ἀναπαυομένην (9), καὶ αὐτοῦ οὖσαν ἐκφαντικὴν, οὔτε χωρισθῆναι τοῦ Θεοῦ ἐν ᾧ ἐστι, καὶ τοῦ λόγου, ᾧ συμπαρομαρτεῖ, δυναμένην, οὔτε πρὸς τὸ ἀνύπαρκτον ἀναχεομένην, ἀλλὰ καθ' ὁμοιότητα τοῦ λόγου καθ' ὑπόστασιν οὖσαν, ζῶσαν, προαιρετικὴν, αὐτοκίνητον, ἐνεργὸν, πάντοτε τὸ ἀγαθὸν θέλουσαν, καὶ πρὸς πᾶσαν πρόθεσιν [v], σύνδρομον ἔχουσαν τῇ βουλήσει τὴν δύναμιν, μήτε ἀρχὴν ἔχουσαν, μήτε τέλος. Οὐ γὰρ ἐνέλειψέ ποτε τῷ Πατρὶ Λόγος, οὔτε τῷ Λόγῳ Πνεῦμα.

A substantia nostra alienus est. Acris quippe attractio et emissio est, qui tuendi corporis causa vicissim attrahitur et profunditur; ac locutionis tempore sermonis vox efficitur, sermonis vim in se ipsa promens [35]. At in divina natura, quæ simplex est, nec ullatenus composita, quod quidem Dei Spiritus sit, pie confitendum est (neque enim Dei Verbum minus quid nostro sermone ad perfectionem habet). Cæterum existimare Spiritum alienum quiddam esse, quod Deo extrinsecus adveniat, ut in nobis qui compositæ naturæ sumus, hoc a pietate abhorret. Quin potius, ut, cum Dei Verbum audimus, non ejusmodi verbum esse arbitramur quod subsistentia careat, vel doctrina comparetur, vel voce proferatur, vel in aerem dilabatur et evanescat; sed quod substantialiter consistat, sitque libera voluntate præditum, et efficax, atque omnipotens: eodem modo cum Dei Spiritum Dei Verbi comitem, ipsiusque vim declarantem docemur, non flatum quemdam subsistentia destitutum animo concipimus (sic enim divinæ naturæ majestas in humilitatem deprimeretur, si Spiritum, qui in ea est, spiritus nostri similem esse conjiceremus), sed vim substantialem, quæque ipsa per se in propria ac distincta persona consideretur, atque a Patre procedat, et in Verbo conquiescat, ipsumque declaret et exprimat: quæ præterea, nec a Deo in quo est, nec a Verbo cujus comes est, disjungi queat: nec denique ita dilabatur, ut omnino esse desinat [36]; verum **131** æque ac Verbum, per se, inque persona propria consistat, vivat, libere velit, suapte vi moveatur, efficax sit, bonum semper velit, atque ad id omne, quod decreverit, concurrentem cum voluntate potentiam habeat, ejusque naturæ sit, ut nec principium habuerit, nec finem habitura sit. Neque enim Patri Verbum unquam defuit, nec Verbo Spiritus.

Οὕτως διὰ μὲν τῆς κατὰ φύσιν ἑνότητος, ἡ πολύ- *Trinitate Gentilismus et Judaismus explosi.* — At-

[35] Greg. Nyss. *Catech.* c. 2. [36] Greg. Naz. orat. 37 et 44.

VARIÆ LECTIONES.

[t] Edit. Regg., et lib. *De Trinit.* apud S. Cyrill. φέρουσα. [u] Cod. et Regii 4 ἀκούοντες. Sic apud Cyrill. [v] Omnes pene codd. θέλησιν.

NOTÆ.

cedit. Οὕτω καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὥσπερ ὁρμὴ καὶ κίνησις, ἐνδοτέρα τῆς ὑπερφυοῦς ἐκείνης οὐσίας γίνεται· *Sic Spiritus sanctus ad instar est impulsus motionisque intimæ supernaturalis illius substantiæ.* Atqui vel Tullio teste ὁρμὴ voluntatis motio est, quippe quæ *appetitionem ut et conatum significat.* Secundum Clementem Alexandr. lib. VI *Strom.* p. 275, ἄμφω δυνάμεις ψυχῆς γνῶσίς τε καὶ ὁρμὴ, *ambæ virtutes animi cognitio et impulsus, seu appetitio.* Quamobrem non male docuit Augustinus Spiritum sanctum amorem esse Patris et Filii.

(9) *Καὶ ἐν τῷ Λόγῳ ἐναναπαυόμενον, Et in Verbo conquiescat*, etc. Sic magnus Cyrillus multis in locis ait Spiritum sanctum ex Patre procedere et in Filio *esse*, εἶναι, et μένειν, *manere*, tum etiam *esse ex Filio, et in ipso natura hærere*, ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐμπεφυκὸς αὐτῷ. Nec aliud vero sibi voluere, nisi Spiritum sanctum ad res conditas amandandum non esse, sed cognatione, ut ita dicam, naturæ Filio conjungi, ut quemadmodum Filius est in sinu Patris, ita Spiritus in sinu Filii quiescat. *Tanquam ejus virtus et operatio naturalis, et vivens*, ἐνέργεια φυσικὴ καὶ ζῶσα· τὸ ἐνεργὲς τοῦ Υἱοῦ, inquit idem doctor, Dial. 7 ad Hermiam. *Neque enim*, inquit Theologus, orat. 44, *ita comparatum est*, ἐλλιπεῖν ποτε, ἢ Υἱὸν Πατρὶ, ἢ Πνεῦμα Υἱῷ, *ut vel Pater Filio, vel Spiritu sancto Filius careat.* Quin potius Spiritui sancto convenit ut sit μετὰ τῆς ἀρχῆς, *una cum principio*, id est cum Filio, quem alibi vocat ἀρχὴν ἐξ ἀρχῆς, principium e principio, et ἀρχὴν τῶν ὅλων, *principium rerum omnium*, quia nempe omnia per ipsum facta sunt. Quod sequitur, καὶ αὐτοῦ οὖσαν ἐκφαντικὴν, *eamque manifestum faciat*, hoc Christi dictum significat, *Ille me clarificabit, quia de meo accipiet, et annuntiabit vobis*: itemque, *Ille testimonium perhibebit de me*, sic infra Noster Patrem esse ait, προβολέα ἐκφαντορικοῦ Πνεύματος, *manifestantis Spiritus emissorem.* Alias nomen ἔκφανσις, ut et ἔλλαμψις, æternam personæ unius ex alia, ceu luminis de lumine processionem enuntiat.

que hac ratione, per naturæ quidem unitatem, A gentilium multos deos asserentium error adimitur; rursusque admissis Verbo et Spiritu, Judæorum dogma evertitur, remanetque quod in utraque secta commodi est [37]: ex Judaica nimirum sententia unitas naturæ; ex gentilismo autem personarum sola distinctio [38].

θεὸς τῶν Ἑλλήνων ἀξαφανίζεται πλάνη· διὰ δὲ τῆς τοῦ Λόγου παραδοχῆς καὶ τοῦ Πνεύματος, τῶν Ἰουδαίων καθαιρεῖται τὸ δόγμα, ἑκατέρας τε αἱρέσεως παραμένει τὸ χρήσιμον· ἐκ μὲν τῆς Ἰουδαϊκῆς ὑπολήψεως, ἡ τῆς φύσεως ἑνότης· ἐκ δὲ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ κατὰ τὰς ὑποστάσει διάκρισις μόνη.

Quod si contradicat Judæus, ne Verbum admittatur et Spiritus divinæ Scripturæ testimonio confutetur, osque illi obstruatur. De Verbo enim ait divinus David: *In æternum, Domine, Verbum tuum permanet in cœlo* [39]. Et rursus: *Misit Verbum suum, et sanavit eos* [40]. Atqui verbum illud quod ore profertur, nec mittitur, nec in æternum manet. De Spiritu rursus ait idem David: *Emitte Spiritum tuum, et creabuntur* [41]. Et alio loco: *Verbo Domini* B *cœli firmati sunt, et Spiritu oris ejus omnis virtus eorum* [42]. Job item: *Spiritus Domini qui fecit me, est flatus omnipotens, qui me tuetur atque conservat* [43]. Spiritus porro qui mittitur, facit, firmat, tuetur, atque conservat, non evanidus quidam halitus est, quemadmodum nec Dei os, membrum corporeum; utrumque enim horum consentanea Dei ratione intelligi debet [44].

Εἰ δὲ ἀντιλέγοι ὁ Ἰουδαῖος πρὸς τὴν τοῦ Λόγου παραδοχὴν, καὶ τοῦ Πνεύματος, ὑπὸ τῆς θείας Γραφῆς ἐλεγχέσθω τε καὶ ἐπιστομιζέσθω. Περὶ μὲν γὰρ τοῦ Λόγου φησὶν ὁ θεῖος [x] Δαβίδ· *Εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε, ὁ Λόγος σου διαμένει ἐν τῷ οὐρανῷ.* Καὶ πάλιν· *Ἀπέστειλε τὸν Λόγον αὐτοῦ, καὶ ἰάσατο αὐτούς.* Λόγος δὲ προφορικὸς οὐκ ἀποστέλλεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα διαμένει [y]. Περὶ δὲ τοῦ Πνεύματος ὁ αὐτὸς Δαβίδ· *Ἐξαποστελεῖς τὸ Πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται.* Καὶ πάλιν· *Τῷ Λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν, καὶ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν.* Καὶ ὁ Ἰώβ· *Πνεῦμα θεῖον τὸ ποιῆσάν με· πνοὴ δὲ παντοκράτορος ἡ συνέχουσά με.* Πνεῦμα δὲ ἀποστελλόμενον, καὶ ποιοῦν, καὶ στερεοῦν, καὶ συνέχον, οὐκ ἄσθμα ἐστὶ τὸ λυόμενον, ὥσπερ οὐδὲ σωματικὸν μέλος τὸ τοῦ Θεοῦ στόμα· ἀμφότερα γὰρ θεοπρεπῶς νοητέον.

CAP. VIII.

De sancta Trinitate.

Credimus igitur in unum Deum, principium unum, principio carentem, increatum, ingenitum, interitus ac mortis nescium, æternum, immensum, C incircumscriptum, nullis terminis definitum, infinitæ potentiæ, simplex, incompositum, incorporeum, a fluxu, passione, omnique mutatione et alteratione liberum, invisibilem, omnis bonitatis ac justitiæ fontem, lucem intellectualem et inaccessam, potentiam nulla mensura comprehensam, quamque sola voluntas sua metiatur (potest enim quidquid vult [45]), rerum omnium conditricem, tam visibilium, quod invisibilium effectricem; omnium conservatricem, omnibus providentem, omnia continentem ac regentem, perpetuumque ac immortale regnum in omnia obtinentem; nihil contrarium habentem, omnia implentem, a nulla re comprehensam, imo vero ipsam universa complectentem D et continentem ac præhabentem, substantias omnes sine pollutione penetrantem, ultra res omnes et essentias **132** longe provectiorem, ut quæ supersubstantialis est, omnibusque entibus sublimior; divinitate, bonitate, plenitudine superiorem; principatus omnes atque ordines statuentem, super omnem principatum atque ordinem positum; essentia, vita, sermone, et cogitatu altiorem; quæ lux ipsa est, bonitas ipsa, ipsamet vita, ipsamet essen-

ΚΕΦΑΛ. Η'.

Περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος.

Πιστεύομεν τοιγαροῦν εἰς ἕνα Θεὸν, μίαν ἀρχὴν, ἄναρχον, ἄκτιστον, ἀγέννητον, ἀνόλεθρόν τε καὶ ἀθάνατον, αἰώνιον, ἄπειρον, ἀπερίγραπτον, ἀπεριόριστον, ἀπειροδύναμον, ἁπλοῦν, ἀσύνθετον, ἀσώματον, ἄῤῥευστον, ἀπαθῆ, ἄτρεπτον, ἀναλλοίωτον, ἄφραστον, πηγὴν ἀγαθότητος καὶ δικαιοσύνης, φῶς νοερὸν, ἀπρόσιτον· δύναμιν οὐδενὶ μέτρῳ γνωριζομένην, μόνῳ τῷ οἰκείῳ βουλήματι μετρουμένην· πάντα γὰρ ὅσα θέλει, δύναται· πάντων κτισμάτων ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ποιητικὴν, πάντων συνεκτικὴν καὶ συντηρητικὴν, πάντων προνοητικὴν, πάντων κρατοῦσαν, καὶ ἄρχουσαν, καὶ βασιλεύουσαν, ἀτελευτήτῳ καὶ ἀθανάτῳ βασιλείᾳ, μηδὲν ἐναντίον ἔχουσαν, πάντα πληροῦσαν, ὑπ' οὐδενὸς περιεχομένην· αὐτὴν δὲ μᾶλλον περιέχουσαν τὰ σύμπαντα, καὶ συνέχουσαν, καὶ προέχουσαν· ἀχράντως ταῖς ὅλαις οὐσίαις ἐπιβατεύουσαν, καὶ πάντων ἐπέκεινα, καὶ πάσης οὐσίας ἐξῃρημένην, ὡς ὑπερούσιον, καὶ ὑπὲρ τὰ πάντα οὖσαν, ὑπέρθεον, ὑπεράγαθον, ὑπερπλήρη· τὰς ὅλας ἀρχὰς καὶ τάξεις ἀφορίζουσαν, καὶ πάσης ἀρχῆς καὶ τάξεως ὑπεριδρυμένην, ὑπὲρ οὐσίαν, καὶ ζωὴν, καὶ λόγον, καὶ ἔννοιαν· αὐτοφῶς, αὐτοαγαθότητα, αὐτοζωὴν, αὐτοουσίαν, ὡς μὴ παρ' ἑτέρου τὸ εἶναι ἔχουσαν, ἤτοι τῶν ὅσα ἐστίν· αὐτὴν δὲ πηγὴν οὖσαν τοῦ εἶναι τοῖς οὖσι· τοῖς ζῶσι, τῆς ζωῆς· τοῖς λόγου μετέχουσι, τοῦ λόγου, τοῖς πᾶσι

[37] Greg. orat. 38, et alibi. [38] Greg. Nyss. *Catech.* c. 3. [39] Psal. CXVIII, 89. [40] Psal. CVI, 20. [41] Psal. CIII, 30. [42] Psal. XXXII, 4. [43] Job XXXIII, 4. [44] Basil. *De Spir. sancto, ad Amphil.* cap. 18. [45] Psal. CXXXIV, 6.

VARIÆ LECTIONES.

[x] In edit. deest, θεῖος. [y] Edit. μένει.

πάντων ἀγαθῶν αἰτίαν· πάντα εἰδυῖαν πρὶν γενέσεως αὐτῶν· μίαν οὐσίαν, μίαν θεότητα, μίαν δύναμιν, μίαν θέλησιν, μίαν ἐνέργειαν, μίαν ἀρχήν, μίαν ἐξουσίαν, μίαν κυριότητα, μίαν βασιλείαν, ἐν τρισὶ τελείαις ὑποστάσεσι γνωριζομένην τε καὶ προσκυνουμένην μιᾷ προσκυνήσει, πιστευομένην τε καὶ λατρευομένην ὑπὸ πάσης λογικῆς κτίσεως, ἀσυγχύτως ἡνωμέναις καὶ ἀδιαστάτως διαιρουμέναις· ὃ καὶ παράδοξον. Εἰς Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, εἰς ἃ καὶ βεβαπτίσμεθα (10). Οὕτω γὰρ ὁ Κύριος τοῖς ἀποστόλοις βαπτίζειν ἐνετείλατο· *Βαπτίζοντες αὐτοὺς*; φάσκων, *εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*.

A tia; utpote quæ nec esse suum, nec quidquam eorum quæ est, ab alio habeat; verum ipsa iis quæ sunt, essentiæ; illis quæ vivunt, vitæ; et illis quæ ratione utuntur, rationis fons exsistat: bonorum omnium cunctis parentem, intuentem omnia priusquam fiant; unam substantiam, unam divinitatem, unam virtutem, unam voluntatem, unam operationem, unum principatum, unam potestatem, unam dominationem, unum regnum; ut tamen in tribus perfectis personis noscatur, et adoratione una adoretur, credaturque, et colatur ab omni rationali creatura[46]; quippe quod illæ citra permistionem et confusionem unitæ sint, et sine distantia (quod cogitationem omnem superat) discretæ: in Patrem et Filium et Spiritum sanctum, in quorum etiam nomine baptizati sumus[47]. Sic enim Dominus apostolis baptizare jussit: *Baptizantes eos*, inquit, *in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti*[48].

Εἰς ἕνα Πατέρα, τὴν πάντων ἀρχὴν καὶ αἰτίαν· οὐκ ἐκ τινος γεννηθέντα· ἀναίτιον δὲ καὶ ἀγέννητον μόνον ὑπάρχοντα· πάντων μὲν ποιητήν· ἑνὸς δὲ μόνου Πατέρα φύσει τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ αὐτοῦ, Κυρίου δὲ, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ προβολέα (11) τοῦ παναγίου Πνεύματος. Καὶ εἰς ἕνα Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν μονογενῆ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτὸς, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ· γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον (12) τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο· ὃν[x] πρὸ πάντων αἰώνων λέγοντες, δείκνυ-

B *Quid de Patre credendum. Quid de Filio.* — In unum Patrem (credimus) principium omnium et causam, ex nullo genitum, qui solus causæ et generationis expers est: omnium quidem conditorem; cæterum unius duntaxat natura Patrem unigeniti Filii sui Domini nostri Jesu Christi, sanctissimique Spiritus productorem[49]. Et in unum Filium Dei unigenitum Dominum nostrum, ex Patre natum ante omnia sæcula; lumen de lumine, Deum verum de Deo vero; genitum, non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt. Quem cum ante omnia sæcula dicimus, ipsius ge-

[46] Greg. Naz. orat. 13, n. 32. [47] Idem. orat. 12, n. 37, 40. [48] Matth. xxv, 19. [49] Greg. Naz. orat. 33.

VARIÆ LECTIONES.

[x] Deest ὃν in cod. S. Hil. et multis Regiis, nec legit Faber.

NOTÆ.

(10) *Εἰς ἃ καὶ βεβαπτίσμεθα. In quæ et baptizati sumus.* Hoc argumento, ceu omnium validissimo, contra Arianos Macedonianosque et Sabellianos Patres pugnarunt; Athanasius, epist. 1 et 2 *Ad Serap.*; Basilius, lib. III *Cont. Eunom.* et lib *De Spir. sancto* cap. 10 et 12; Nazianzenus, orat. 34: Οὐ φέρω, inquit, ἀφώτιστος εἶναι μετὰ τὸ φώτισμα, παραχαράσσων τι τῶν τριῶν εἰς ἃ βεβάπτισμαι. *Non sustineo post illuminationem expers esse lucis, si quidpiam trium, in quæ baptizatus sum, adulteravero....* οὐ πείθομαι τῷ ὁμοτίμῳ σώζεσθαι. *Non credo per eum qui æqualis meus sit, salutem mihi conciliari. Si Spiritus sanctus Deus non est, prius evadat Deus, atque ita demum æqualem suum me deum faciat.*

(11) *Καὶ προβολέα, productorem.* Nomen προβολή, quod *prolationem* Latine reddunt Tertullianus et Hilarius (*emissionem* ego dixero) ubi de divinis processionibus agitur, veteres reprobarunt. Athanasius in *Expositione fidei*, negat Verbum esse ἀπόῤῥοιαν, *effluvium*, aut τμῆσιν, *segmen*, aut προβολὴν, *emissionem prolationemve.* Hieronymus, apol. 2 *Adv. Ruf.* de Candido Valentiniano ait: *Dicit, Filium de Patris esse substantia, errans, in eo quod* προβολὴν *asserit*: quia scilicet Gnostici emanationes Æonum hac voce corporum more exponerent. Tertullianus, vero lib. *Cont. Valentin. et adv. Praxeam*, cap. 8, asserit eos *vocabulum istud a veritate accepisse, quod ad mendacium suum struerent.* Illo tamen Theologus saniori sensu Spiritus ex Patre processionem enuntiat: ac Patrem quidem vocat γεννήτορα καὶ προβολέα, *genitorem et productorem*, seu *prolatorem*; Spiritum vero πρόβλημα, quod idem est ac προβολὴ, *emissio* sive *prolatio.* Vid. orat. 13 et 35.

(12) *Ὁμοούσιον, consubstantialem.* Dictum alibi est quos sensus ingeneraret vox ὁμοούσιος, *consubstantialis*: eamque Patres Antiochenos ad declinandos Pauli Samosateni cavillos ad tempus dimisisse. Ex iis autem quæ Dionysium inter Alexandrinum, et Dionysium Romanum gesta sunt, occasione Sabellianæ hæresis, perspicua res est familiare priscis Christianis fuisse, Filium Patri consubstantialem profiteri Alexandrinum, siquidem apud Romanum detulerant, ceu *consubstantialis* fidem labefactasset in scriptis suis contra Sabellianos. Ipse vero sic se purgat apud Athanas. lib. *De decret. syn. Nic.* et lib. *De sent. Dionys. Alex. In alia epistola scripsi, qua demonstravi,* καὶ ὃ προφέρουσιν ἔγκλημα κατ' ἐμοῦ ψεῦδος ὄν, ὡς οὐ λέγοντος τὸν Χριστὸν ὁμοούσιον εἶναι τῷ Θεῷ, *falsum esse crimen quod mihi objiciunt, ut dixerim Christum non esse consubstantialem Deo.* Subjungit: *Nam quamvis dixero vocem hanc nusquam inveniri in sacris Litteris; tamen argumenta mea quæ ipsi silentio præterniserunt, a re et vocabuli significato non abludunt. Nam humanam procreationem in exemplum adduxi, ut congenerem; eoque solo parentes diversos a liberis esse, quod ipsi sui liberi non sint, nec vicissim liberi ipsorum parentes.* Hæc aliaque plura, quæ Athanasius e Dionysii lucubrationibus recitat, Basilius non legerat, quando eum, epist. 41, erroris Ariano similis reum habuit. Huc Dionysii testimonio nihil disertius afferri potest,

neralionem, nec tempus nec initium pati ostendimus. Non enim Dei Filius ex nihilo in ortum productus est[50]; ille, inquam, gloriæ splendor, paternæ figura substantiæ [51], viva sapientia, et virtus[52], subsistens Verbum, substantialis ipsa, perfecta, atque vivens imago Dei [53] invisibilis, sed semper cum Patre, et in Patre erat, sempiterne et absque ullo initio ex ipso genitus. Neque enim Pater unquam fuit, quando Filius non esset : verum simul Pater, simul Filius, qui ex ipso genitus est. Neque enim Pater vocari possit, qui Filio careat. Nam si Filio aliquando caruit, Pater certe non erat [54]. Et si postea Filium habuit; postea quoque factus est Pater, cum ante Pater non esset, **133** atque ex eo quod Pater non erat, mutatus est, eoque progressus ut Pater esset : id quod omni blasphemia gravius foret [55]. Nefas enim est dicere, Deum fecunditate naturali caruisse. Fecunditas porro in hoc posita est, ut quis ex seipso, id est ex propria substantia, prolem natura similem sui edat[56].

Generationis divinæ a creatione discrimina. — Proinde cum de Filii generatione agitur, tempus intercessisse dicere impium est [57]; aut Filii exsistentiam Patre posteriorem constituere [58]. Ex ipso enim, hoc est ex Patris natura, esse profitemur Filii generationem. Ac nisi Filium a principio simul cum Patre a quo genitus est, fuisse concedamus, Paternæ substantiæ mutationem inducemus : quoniam, cum Pater non esset, posthac evasit Pater. Res enim creatæ, etsi postmodum conditæ sunt, non tamen ex Dei substantia exstiterunt; sed ipsius voluntate et potentia fuerunt productæ ut essent. Nec propterea in Dei naturam cadit mutatio : etenim generatio quidem in hoc consistit, ut ex gignentis substantia proles ejusdem cum gignente substantiæ producatur : at creatio et effectio hoc tantum requirit, ut extra, et non ex creantis aut efficientis substantia fiat illud quod creatur aut efficitur, omninoque quantum ad essentiam dissimile sit.

A μεν ὅτι ἄχρονος καὶ ἄναρχος αὐτοῦ ἡ γέννησις· οὗ γὰρ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παρήχθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης, ὁ χαρακτὴρ τῆς τοῦ Πατρὸς ὑποστάσεως, ἡ ζῶσα σοφία, καὶ δύναμις, ὁ Λόγος ὁ ἐνυπόστατος, ἡ οὐσιώδης καὶ τελεία, καὶ ζῶσα εἰκὼν τοῦ ἀοράτου Θεοῦ· ἀλλ' ἀεὶ ἦν (13) σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ ἐν αὐτῷ, ἀϊδίως καὶ ἀνάρχως ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένος. Οὐ γὰρ ἦν ποτε ὁ Πατὴρ, ὅτε οὐκ ἦν ὁ Υἱός· ἀλλ' ἅμα Πατὴρ, ἅμα Υἱὸς, ὁ ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένος· Πατὴρ γὰρ ἐκτὸς Υἱοῦ οὐκ ἂν κληθείη. Εἰ δὲ ἦν μὴ ἔχων Υἱὸν, οὐκ ἦν Πατήρ· καὶ εἰ μετὰ ταῦτα ἔσχεν Υἱὸν, μετὰ ταῦτα ἐγένετο Πατὴρ, μὴ ὢν πρὸ τούτου Πατὴρ, καὶ ἐτράπη ἐκ τοῦ μὴ εἶναι Πατὴρ εἰς τὸ γενέσθαι Πατήρ· ὅπερ πάσης βλασφημίας ἐστὶ χαλεπώτερον. Ἀδύνατον B γὰρ τὸν Θεὸν εἰπεῖν, ἔρημον τῆς φυσικῆς γονιμότητος. Ἡ δὲ γονιμότης, τὸ ἐξ αὐτοῦ, ἤγουν ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας, ὅμοιον κατὰ φύσιν γεννᾷν.

Ἐπὶ μὲν οὖν τῆς τοῦ Υἱοῦ γεννήσεως ἀσεβὲς λέγειν χρόνον μεσιτεῦσαι, καὶ μετὰ τὸν Πατέρα τὴν τοῦ Υἱοῦ γενέσθαι ὕπαρξιν. Ἐξ αὐτοῦ γὰρ, ἤγουν τῆς τοῦ Πατρὸς φύσεως, φαμὲν τὴν τοῦ Υἱοῦ γέννησιν. Καὶ εἰ μὴ ἐξ ἀρχῆς δῶμεν τὸν Υἱὸν συνυπάρχειν τῷ Πατρὶ ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένον, τροπὴν τῆς τοῦ Πατρὸς ὑποστάσεως παρεισάγομεν· ὅτι μὴ ὢν Πατὴρ ὕστερον ἐγένετο Πατήρ· ἡ γὰρ κτίσις, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα γέγονεν, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ οὐσίας· ἐκ δὲ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι βουλήσει καὶ δυνάμει αὐτοῦ παρήχθη, καὶ οὐχ ἅπτεται τροπὴ τῆς τοῦ Θεοῦ φύσεως. Γέννησις μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ γεννῶντος προάγεσθαι τὸ γεννώμενον ὅμοιον κατ' οὐσίαν. Κτίσις δὲ καὶ ποίησις τὸ ἔξωθεν, καὶ οὐκ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ κτίζοντος καὶ ποιοῦντος, γενέσθαι τὸ κτιζόμενον καὶ ποιούμενον ἀνόμοιον παντελῶς [a].

[50] Greg. Naz. orat. 36. [51] Hebr. I, 3. [52] I Cor. I, 24. [53] Coloss. I, 15. [54] Greg. Naz. orat. 35. [55] Cyril. in *Thesauro*, assert. 4 et 5. [56] Ibid. assert. 6. [57] Ibid. assert. 4. [58] Greg. Naz. orat. 29.

VARIÆ LECTIONES.

[a] Reg. duo παντελῶς κατ' οὐσίαν, sic etiam apud Cyrillum.

NOTÆ.

ad evincendam sinceram temporum Ante-Nicænorum fidem de Verbi consubstantialitate. Hic solum addam brevissimum Clementis Alexandri locum, quem omisisse videntur illi qui Catholicam causam nuper propugnarunt. *Festinemus*, inquit in Protreptico, *ut multi in dilectionem unam coeamus*, κατὰ τὴν τῆς μοναδικῆς οὐσίας ἕνωσιν, *qua referamus unius illius naturæ unionem*. Ubi nempe explicat illud dictum, Joan. XVIII, 22, *Ut sint unum sicut et nos unum sumus*.

(13) Ἀλλ' ἀεὶ ἦν. *Sed semper cum Patre*, etc. Filium esse in Patre concedebant Ariani, eo modo quo res creatæ in Deo sunt : eumdem vero esse cum Patre idem est ac cum ipso penitissime conjungi. Nam juxta Basilium *De Spir. sancto* cap. 25, et orat. in princ. Evang. Joan. præpositio σύν, *cum*, significat συνάφειαν, *conjunctionem*. Unde scholiastes Reg. cod. 2929 ad hunc locum ait : Ὅρα D τὰς προθέσεις, τὴν σὺν, καὶ τὴν ἐν, αἳ τὸ ἄχρονον τοῦ Υἱοῦ, καὶ συνηνωμένον τῷ Πατρὶ δηλοῦσι, καθὼς ἔλλαμψις σύνεστι τῷ φωτὶ, καὶ ἀχωρίστως πρόεισιν. Ἐνταῦθα παροδικῶς τὸν ἄθεον στηλιτεύων ἐλέγχει Ἄρειον. *Observa præpositiones istas*, cum, *et*, in, *quibus ostenditur Filium extra tempus esse, ac Patri conjungi; haud secus atque coruscatio lucem comitatur, et ex ipsa sine intercapedine procedit. Hic autem impium Arium obiter traducendo evarguit.* Cæterum Basil. cap. 25 *De Spiritu sancto* satius esse ait dicere, Spiritum συνεῖναι, *una esse* cum Patre et Filio, quam ἐνεῖναι, *inesse*. Ipsum quippe proprie simul non esse cum justis, sed in eis esse, in quibus sanctimoniam operetur. Tria subinde momenta ex variis Patribus deprompta, paucioribus quidem verbis, sed vehementiori stylo Noster urget contra Arianos et Anomœos.

Ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ μόνου ἀπαθοῦς, καὶ ἀναλλοιώτου, καὶ ἀτρέπτου, καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχοντος Θεοῦ, καὶ τὸ γεννᾷν, καὶ τὸ κτίζειν, ἀπαθές· φύσει γὰρ ὢν ἀπαθὴς καὶ ἄῤῥευστος, ὡς ἁπλοῦς καὶ ἀσύνθετος, οὐ πέφυκεν, ὑπομένειν πάθος, ἢ ῥεῦσιν, οὔτε ἐν τῷ γεννᾷν, οὔτε ἐν τῷ κτίζειν, οὐδέ τινος συνεργίας δεῖται· ἀλλ' ἡ μὲν γέννησις ἄναρχος καὶ ἀΐδιος, φύσεως ἔργον οὖσα, καὶ ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ προάγουσα, ἵνα τροπὴν ὁ γεννῶν μὴ ὑπομείνῃ, καὶ ἵνα μὴ Θεὸς πρῶτος, καὶ Θεὸς ὕστερος εἴη, καὶ προσθήκην δέξηται. Ἡ δὲ κτίσις ἐπὶ Θεοῦ (14), θελήσεως ἔργον οὖσα, οὐ συναΐδιός ἐστι τῷ Θεῷ. Ἐπειδὴ οὐ πέφυκε τὸ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγόμενον συναΐδιον εἶναι τῷ ἀνάρχῳ καὶ ἀεὶ ὄντι. Ὥσπερ οὖν [b] οὐχ ὁμοίως ποιεῖ ἄνθρωπος καὶ Θεός· ὁ μὲν γὰρ ἄνθρωπος οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς [τὸ] εἶναι παράγει, ἀλλ' ὅπερ ποιεῖ ἐκ προϋποκειμένης ὕλης ποιεῖ, οὐ θελήσας μόνον, ἀλλὰ καὶ προεπινοήσας, καὶ ἐν τῷ νῷ ἀνατυπώσας τὸ γενησόμενον, εἶτα καὶ χερσὶν ἐργασάμενος, καὶ κόπον ὑπομείνας καὶ κάματον, πολλάκις δὲ καὶ ἀστοχήσας, μὴ ἀποβάντος, καθὰ βούλεται, τοῦ ἐπιτηδεύματος· ὁ δὲ Θεὸς θελήσας μόνον, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι πάντα παρήγαγεν. Οὕτως οὐδὲ ὁμοίως γεννᾷ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος. Ὁ μὲν γὰρ Θεὸς, ἄχρονος ὢν, καὶ ἄναρχος, καὶ ἀπαθὴς, καὶ ἄῤῥευστος, καὶ ἀσώματος, καὶ μόνος, καὶ ἀτελεύτητος, ἀχρόνως, καὶ ἀνάρχως, καὶ ἀπαθῶς, καὶ ἀῤῥεύστως γεννᾷ, καὶ ἐκτὸς συνδυασμοῦ (15)· καὶ οὔτε ἀρχὴν ἔχει ἡ ἀκατάληπτος αὐτοῦ γέννησις, οὐδὲ τέλος. Καὶ ἀνάρχως μὲν διὰ τὸ ἄτρεπτον· ἀῤῥεύστως δὲ διὰ τὸ ἀπαθὲς καὶ ἀσώματον· ἐκτὸς συνδυασμοῦ, διά τε τὸ ἀσώματον πάλιν, καὶ ἕνα μόνον εἶναι Θεὸν ἀπροσδεῆ ἑτέρου· ἀτελευτήτως δὲ, καὶ ἀκαταπαύστως, διά τε τὸ ἄναρχον, καὶ ἄχρονον, καὶ ἀτελεύτητον, καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχειν· τὸ γὰρ ἄναρχον, ἀτελεύτητον· τὸ δὲ χάριτι ἀτελεύτητον, οὐ πάντως ἄναρχον, ὥσπερ οἱ ἄγγελοι.

Quamobrem in Deo, qui solus a perpessione omni, alteratione ac mutatione liber est, semperque eodem modo se habet, tum generatio, tum creatio, passionis expers est [59]. Nam cum nec patibilis, nec fluxæ naturæ sit; quippe simplex est, nec compositus: certe nec passionem nec fluxum, vel in generando, vel in creando subire potest, nec cujusquam opem atque adjumentum desiderat. At generatio quidem initium non habet sempiternaque est, ut quæ naturæ sit opus, exque ipsius substantia prodeat; ne alioqui ille qui gignit, mutationem subeat, ac præterea ne Deus prior sit, Deusque posterior, neve accessionem recipiat: creatio autem in Deo, cum sit voluntatis opus, Deo profecto coæterna non est. Haud enim natura comparatum est, ut quod ex nihilo producitur, **134** eamdem cum eo quod initio caret, et sempiternum est, æternitatem aut perpetuitatem habeat. Quemadmodum igitur hominis et Dei non eadem est efficiendi ratio; quia homo nihil ex nihilo producit [60]; sed quod efficit ex præexsistente et subjecta materia facit [61]; nec voluntatem duntaxat adhibet, sed prius etiam cogitat, illudque quod facturus est, animo effingit, ac posthac manuum quoque addita opera, laborem et molestiam sustinet [62]: nec raro etiam spe sua labitur, ut cui propositum ex animi voluntate non succedat: Deus autem sola voluntate omnia ex nihilo ut essent produxit: ita nec eodem modo gignunt Deus et homo. Deus enim, ut qui tempori non subsit, et principio, passione ac fluxione omni vacet, sitque incorporeus, ac solus ab interitu liber [63]; ita citra tempus quoque, et principium, et passionem, et fluxum, et sine ullo congressu gignit, ac nec initium, nec finem habet incomprehensibilis ipsius generatio. Atqui citra tempus quidem idcirco gignit, quia ab omni mutatione alienus est: citra fluxionem autem, quia impatibilis et incorporeus: citra congressum vero, tum rursus quia incorporeus, tum quia unus tantum est Deus, alterius opera minime indigens: citra finem denique, et ut nunquam a gignendo quiescat, quod initii, et temporis, et finis expers sit, semperque eodem modo se habeat. Nam quod principio caret, nec finem unquam habiturum est. Quod autem Dei munere atque gratia sine fine est ac immortale, hoc prorsus principio non caret. Id quod ex angelis perspici possit [64].

[59] Greg. Naz. orat. 29 et 35. [60] Id. orat. 29. [61] Cyrill. *Thes.* assert 7 et 18. [62] Greg. Naz. orat. 29. [63] Cyrill. *Thes.* assert. 5, 6 et 16; Greg. orat. 35. [64] Infra, lib. II, c. 3.

VARIÆ LECTIONES.

[b] Cod. S. Hil. τοίνυν.

NOTÆ.

(14) *Ἡ δὲ κτίσις ἐπὶ Θεοῦ. Creatio autem in Deo.* Athanasius, orat. 2 et 3 *Cont. Arian.* Basilius, lib. IV *Cont. Eunom.* Nazianzenus, orat. 29 et 35; Cyrillus, *Thes.* assert. 3, aliique, discrimen hoc generationem inter et creationem agnoscunt, ut generatio sit a natura, quæ, dum ejus fecunditatem nihil moratur, coævum sibi fetum edat, haud secus ac sol simul atque factus fuit, lumen ex se profudit: sin generatio voluntate fieri concedatur, voluntatem hanc σύνδρομον, *comitantem* esse, non anteriorem; e contra voluntatem creandi creationem præcedere.

(15) *Ἀῤῥεύστως γεννᾷ, καὶ ἐκτὸς συνδυασμοῦ. Citra fluxionem*, etc. Id sæpe repetit, tum adversum Gnosticos, qui Verbum ad instar profluvii emanasse, atque ex congressu Æonis masculi cum Æone femina prognatum fingebant: tum etiam ut Arianos refutet, qui catholicam de generatione Verbi fidem, ad Valentinianum Gnosticumque sensum detorquebant. Hoc Arius insusurrat epistola ad Alexandrum Alexandr. quam Athanasius recitat lib. *De synodis*; Epiphanius, hær. 69; Hilarius, lib. III et V *De Trin.* Legesis Nazianz. orat. 35, p. 567.

Ac proinde sempiternus Deus Verbum suum sine principio ac fine gignit; ne alioqui Deus, cujus natura ac exsistentia tempus omne superat, in tempore gignat. At vero perspicuum est hominem dispari modo gignere, ut qui generationi et corruptioni, fluxioni item et multiplicationi subjectus sit, ac corpore vestitus [65]; maremque et feminam in natura habeat: mas quippe feminæ opem desiderat. Verum propitius nobis sit ille qui omnia excedit, atque omnem mentis aciem et comprehensionem transcendit.

Γεννᾷ τοίνυν ὁ ἀεὶ ὢν Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ Λόγον, τέλειον ὄντα, ἀνάρχως, καὶ ἀτελευτήτως, ἵνα μὴ ἐν χρόνῳ τίκτῃ Θεὸς, ὁ χρόνου ἀνωτέραν ἔχων τὴν τε φύσιν, καὶ τὴν ὕπαρξιν. Ὁ δὲ ἄνθρωπος, δῆλον ὡς ἐναντίως γεννᾷ ὑπὸ γένεσιν τελῶν, καὶ φθορὰν, καὶ ῥεῦσιν, καὶ πληθυσμὸν, καὶ σῶμα περικείμενος, καὶ τὸ ἄῤῥεν καὶ τὸ θῆλυ ἐν τῇ φύσει κεκτημένος. Ἐνδεὲς γὰρ τὸ ἄῤῥεν τῆς τοῦ θήλεος βοηθείας. [c] Ἀλλ' ἵλεως εἴη ὁ πάντων ἐπέκεινα καὶ πᾶσαν νόησιν καὶ κατάληψιν ὑπερκείμενος.

De Patre et Filio. — Sancta igitur et catholica et apostolica Ecclesia simul et Patrem, simulque unigenitum ipsius Filium docet, ex eo citra tempus, fluxum, et passionem, incomprehensibili quadam ratione ac soli universorum Deo perspecta, genitum: non secus atque una cum igne lumen est quod ex eo oritur; nec prior est ignis, posterius lumen, sed utrumque simul: et quemadmodum lumen quod ex igne semper gignitur, semper in eo est, nec ab eo quoquo modo disjungitur; ita et Filius gignitur ex Patre, ut nullo modo ab illo separetur, sed semper in eo sit [66]. Verum hoc interest, quod lumen quod ex igne sine separatione gignitur, semperque in eo manet, aliam ab igne propriamque subsistentiam **135** non habet (est enim naturalis ignis qualitas); at vero unigenitus Dei Filius ex Patre inseparabiliter ac sine diremptione genitus, semperque in ipso manens, peculiarem atque a Patre distinctam subsistentiam habet.

Διδάσκει οὖν ἡ ἁγία καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἅμα Πατέρα, καὶ ἅμα τὸν μονογενῆ αὐτοῦ Υἱὸν ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένον, ἀχρόνως, καὶ ἀῤῥεύστως, καὶ ἀπαθῶς, καὶ ἀκαταλήπτως, ὡς μόνος ὁ τῶν ὅλων οἶδε Θεός· ὥσπερ ἅμα τὸ πῦρ, καὶ ἅμα τὸ ἐξ αὐτοῦ φῶς· καὶ οὐ πρῶτον τὸ πῦρ, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ φῶς· ἀλλ' ἅμα· καὶ ὥσπερ τὸ φῶς ἐκ τοῦ πυρὸς ἀεὶ γεννώμενον, ἀεὶ ἐν αὐτῷ ἐστι, μηδαμῶς αὐτοῦ χωριζόμενον· οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννᾶται μηδ' ὅλως [d] αὐτοῦ χωριζόμενος, ἀλλ' ἀεὶ ἐν αὐτῷ ὤν. Ἀλλὰ τὸ μὲν φῶς ἐκ τοῦ πυρὸς γεννώμενον ἀχωρίστως, καὶ ἐν αὐτῷ ἀεὶ μένον, οὐκ ἔχει ἰδίαν ὑπόστασιν παρὰ τὸ πῦρ· ποιότης γάρ ἐστι φυσικὴ τοῦ πυρός. Ὁ δὲ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ μονογενὴς, ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς ἀχωρίστως, καὶ ἀδιαστάτως, καὶ ἐν αὐτῷ μένων ἀεὶ, ἔχει ἰδίαν ὑπόστασιν παρὰ τὴν τοῦ Πατρός.

Quare Verbum, splendor, figura, Filius dicitur. Cur Unigenitus. — Ipse porro et Verbum, et splendor idcirco dicitur, quia citra alterius congressum et passionem et tempus, et fluxum ullum, ac separationem a Patre genitus est [67]. Filius autem, ac Paternæ substantiæ figura, quia perfectus est ac subsistens, exceptaque ingeniti proprietate per omnia patrem refert atque exprimit [68]. Unigenitus item, quia solus ex solo Patre unice natus est. Neque enim alia generatio est, quæ cum Filii Dei generatione conferri possit: quandoquidem nec alius quoque Dei Filius est. Quamvis enim etiam Spiritus sanctus ex Patre procedat, non tamen

Λόγος μὲν οὖν, καὶ ἀπαύγασμα λέγεται, διὰ τὸ ἄνευ συνδυασμοῦ, καὶ ἀπαθῶς, καὶ ἀχρόνως, καὶ ἀῤῥεύστως, καὶ ἀχωρίστως γεγεννῆσθαι ἐκ τοῦ Πατρός. Υἱὸς δὲ, καὶ χαρακτὴρ τῆς πατρικῆς ὑποστάσεως, διὰ τὸ τέλειον, καὶ ἐνυπόστατον, καὶ κατὰ πάντα ὅμοιον τῷ Πατρὶ εἶναι, πλὴν τῆς ἀγεννησίας. Μονογενὴς δὲ, ὅτι μόνος (16) ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς μόνως ἐγεννήθη. Οὐδὲ γὰρ ὁμοιοῦται ἑτέρα γέννησις τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ γεννήσει. Οὐδὲ γάρ ἐστιν ἄλλος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Εἰ γὰρ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἀλλ' οὐ γεννητῶς, ἀλλ' ἐκπορευτῶς. Ἄλλος τρόπος ὑπάρξεως οὗτος, ἄληπτός τε καὶ ἄγνωστος, ὥσπερ καὶ ἡ τοῦ Υἱοῦ γέννησις. Διὸ

[65] Greg. Naz. orat. 45. [66] Id. lib. I *Cont. Eun.* p. 66; Cyrill. *Thes.* assert. 5. [67] Greg. Naz. orat. 36. [68] Id. orat. 23, 37 et 39.

VARIÆ LECTIONES

[c] Hæc verba alterius capitis principium sunt in Basileensibus editionibus et in translatione Fabri; at nulla in editione Veronensi et in mss. hic capitum distinctio, præterquam in veteris translationis codicibus. [d] Multi cod. μηδαμῶς, ut supra.

NOTÆ.

(16) *Μονογενὴς δὲ, ὅτι μόνος. Unigenitus, quia solus ex solo*, etc. Sic Theologus, orat. 36, qui addit, ἀλλ' ὅτι καὶ μονοτρόπως. *Quin etiam singulari modo, non velut corpora;* ut indicet Verbi generationem ab omnibus esse liberam imperfectionibus, quæ corporum genituram comitantur. Quod orat. 23, eleganter declarat: *Patrem vere patrem*, inquit, *et multo verius, quam qui apud nos id nominis obtinent*, ὅτι μόνως· *Quia uno solo modo.* Ἰδιοτρόπως γὰρ καὶ οὐχ ὡς τὰ σώματα. *Nam proprio et singulari modo Pater est, non uti corpora.* Καὶ μόνος, *tum quia solus. Non enim ex conjugio.* Καὶ μόνου, *tum quia solius: unigeniti siquidem.* Καὶ μόνον, *tum quia solum. Non enim ipse prius quam Pater evaderet, Filius fuit.* Quamobrem ἀληθῶς, Υἱὸν τὸν Υἱὸν, ὅτι μόνος, καὶ μόνου, καὶ μόνως, καὶ μόνον, *Filium vere Filium, quia solus est, soliusque, et uno solo modo, et solum.* Hanc fidem integram objicit Eunomio, qui teste Basilio lib. II et III cont. ipsum, in hoc prærogativam Unigeniti positam aiebat, quod μόνος παρὰ μόνου, *unus ab uno sit.*

καὶ πάντα ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ, αὐτοῦ εἰσι, πλὴν τῆς ἀγεννησίας (17), ἥτις οὐ σημαίνει οὐσίας διαφοράν, οὐδὲ ἀξίωμα (18), ἀλλὰ τρόπον ὑπάρξεως· ὥσπερ καὶ ὁ Ἀδὰμ ἀγέννητος ὤν· πλάσμα γάρ ἐστι τοῦ Θεοῦ· καὶ ὁ Σὴθ γεννητός· υἱὸς γάρ ἐστιν Ἀδάμ· καὶ ἡ Εὔα ἐκ τῆς τοῦ Ἀδὰμ πλευρᾶς ἐκπορευθεῖσα· οὐ γὰρ ἐγεννήθη αὕτη· οὐ φύσει διαφέρουσιν ἀλλήλων· ἄνθρωποι γάρ εἰσιν· ἀλλὰ τῷ τῆς ὑπάρξεως τρόπῳ.

A generationis modo, sed processionis. Alius autem est hic existentiæ modus perinde incomprehensus et ignotus, quemadmodum et Filii generatio. Quocirca omnia quæ Pater habet, Filii sunt, hoc uno excepto, quod ingenitus non est : quæ quidem vox nec naturæ discrimen, nec dignitatem, sed subsistendi modum indicat [69]. Haud secus atque Adam, qui genitus non est (figmentum enim Dei est) et Seth qui genitus (filius enim est Adami) et Eva quæ ex Adami costa prodiit (neque enim ipsa genita est), natura inter se minime differunt (homines enim sunt), sed exsistendi modo [70].

Χρὴ γὰρ εἰδέναι, ὅτι τὸ ἀγένητον διὰ ἑνὸς ν γραφόμενον, τὸ ἄκτιστον, ἤτοι τὸ μὴ γενόμενον σημαίνει· τὸ δὲ ἀγέννητον διὰ τῶν δύο νν γραφόμενον, δηλοῖ τὸ μὴ γεννηθέν. Κατὰ μὲν οὖν τὸ πρῶτον σημαινόμενον διαφέρει οὐσία οὐσίας· ἄλλη γὰρ οὐσία ἄκτιστος, ἤτοι ἀγένητος δι' ἑνὸς ν, καὶ ἄλλη γενητή, ἤτοι κτιστή. Κατὰ δὲ τὸ δεύτερον σημαινόμενον, οὐ διαφέρει οὐσία οὐσίας· παντὸς γὰρ εἴδους ζώων ἡ πρώτη ὑπόστασις ἀγέννητός ἐστιν· ἀλλ' οὐκ ἀγένητος. Ἐκτίσθησαν μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ, τῷ λόγῳ αὐτοῦ παραχθέντα εἰς γένεσιν. Οὐ μὴν ἐγεννήθησαν, μὴ προϋπάρχοντος ἑτέρου ὁμοειδοῦς, ἐξ οὗ γεννηθῶσι.

Aliud ἀγέννητον, *et aliud* ἀγένητον. — Sciendum enim vocem ἀγένητον, cum scribitur cum unico ν, increatum significare, seu quod minime factum est : ἀγέννητον autem, cum scribitur cum duplici νν, id indicare quod non est genitum. Priore ergo significato essentia ab essentia differt. Alia enim est essentia increata ; quam vox ἀγένητος, cum unico ν, sonat ; alia creata, quam vox γενητὴ denotat. Secundo autem significandi genere nullum essentiæ ab essentia discrimen inducitur. Primum enim cujusque animantium speciei individuum ἀγέννητον, seu ingenitum est ; non item ἀγένητον, hoc est minime conditum et factum. A Conditore quippe rerum, per ipsius Verbum in ortum producta sunt. At non genita ; cum ante nullum aliud ejusdem speciei singulare exstaret, ex quo gignerentur.

Κατὰ μὲν οὖν τὸ πρῶτον σημαινόμενον κοινωνοῦσιν αἱ τρεῖς τῆς ἁγίας θεότητος ὑπέρθεοι ὑποστάσεις· ὁμοούσιοι γὰρ καὶ ἄκτιστοι ὑπάρχουσι. Κατὰ δὲ τὸ δεύτερον σημαινόμενον, οὐδαμῶς· μόνος γὰρ ὁ Πατὴρ ἀγέννητος· οὐ γὰρ ἐξ ἑτέρας ἐστὶν αὐτῷ ὑποστάσεως τὸ εἶναι. Καὶ μόνος ὁ Υἱὸς γεννητός· ἐκ τῆς τοῦ Πατρὸς γὰρ οὐσίας ἀνάρχως καὶ ἀχρόνως γεγέννηται. Καὶ μόνον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκπορευτὸν, ἐκ τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας, οὐ γεννώμενον.

136 Quantum igitur ad primam significationem attinet, singulis tribus sanctæ Deitatis divinissimis personis vox ἀγένητος convenit [71]. Ejusdem enim substantiæ sunt et increatæ [72]. Quantum autem ad secundam, non item : solus enim Pater ingenitus est [73]. Nec enim ab alia persona habet ut sit. Solus etiam Filius genitus est : ex Patris enim substantia absque initio ullo ac tempore genitus est. Solus denique Spiritus sanctus ex Patris quidem substantia

[69] Basil. lib. II, et IV. [70] Greg. Naz. orat. 36, 37. [71] Max. *Dialog. cont. Arian.* [72] Cyrill. *Thes.* assert 1, p. 12. [73] Greg. Naz. orat. 35.

NOTÆ.

(17) *Πλὴν τῆς ἀγεννησίας. Uno excepto, quod ingenitus non est.* Vox ἀγέννητον, gentilibus philosophis significabat, tum id quod genitum non est, tum quod infectum, ex quo Eunomiani ob nominis hujus ambiguitatem fallere Catholicos conabantur. Sibi compertissimam esse Dei essentiam aiebant, et in hoc sitam esse quod Deus ἀγέννητος, *ingenitus* esset : quamobrem Verbum non esse Deum sicut Patrem ; quia genitum. Catholici vero vocabulum, ἀγέννητος, improbare, quia a Scripturis exsularet ; ad hæc negationem illo exprimi, nec eo proinde definiri, quid sit Deus. Sin hoc significetur quod genitum non est, ἀγέννητον, *ingenitum*, seu ut Hilarius vertit, *innascibile*, et γεννητὸν, *genitum*, naturas diversas non annuere, sed personarum duntaxat proprietates. Sic pugnant Athanasius, orat. 2 *Cont. Arian.* ; Basilius, lib. IV *Cont. Eun.* ; Nazianzenus, orat. 35. Sequioris vero Græciæ scriptores observant, voce ἀγέννητος, *ingenitum innascibilemve*, enuntiari ; ἀγένητος, vero *increatum non factum* : Deum suapte natura ἀγέννητον, *increatum* esse, hocque tribus personis ex æquo convenire ; soli vero Patri, ut sit ἀγέννητος, *ingenitus*, veluti Filio, ut γεννητός, *genitus*, sit. Quod discrimen repetit in secundo *Dialogorum adv. Arian* qui Athanasio assignati sunt. Imo præluserat Theologus, orat. 23, ubi ait, *commune esse Patri et Filio et Spiritui sancto*, τὸ μὴ γεγονέναι, *ut facti non sint* ; hoc est ut sint ἀγέννητοι. Subjungit, ἀγεννησίαν, *innascibilitatem*, et γέννησιν, *nativitatem*, personarum proprietates esse, non discrimina naturarum. Sic Epiphanius hæresi 64, diserte observat, omnino differre γενητόν, et γεννητόν, ut hoc *genitum*, illud *creatum* et *conditum* significet. Enimvero prima vox a γίνομαι, *fio*, derivatur, secunda a γεννάω, *gigno*.

(18) *Οὐδὲ ἀξίωμα. Nec dignitatem.* Rursum vapulat Eunomius, qui, ut refert Basilius, lib. II cont. ipsum, ἀγεννησίας, *innascibilitatis*, vocabulo ἀξίωμα, dignitatem quamdam exprimi ajebat ; quæ non esset in Filio. Basilius, lib. III, permittit, Patrem Filio dignitate majorem dici, et Filium Spiritui sancto, ἵν' ὅλως καὶ συγχωρήσωμεν· discrimen vero naturarum exinde consequi negat : *Sicut diversi sunt ordines angelorum*, inquit, *omnes tamen ex æquo natura angeli sunt, estque dignitas differens, natura vero communis.* At lib. IV expendens hoc Domini dictum. *Pater major me est*, negat Patrem esse Filio majorem *dignitate*, ἀλλ' οὐδὲ ἀξιώματι·

progreditur, non generatione, sed processione [74]. Ita enim a divina Scriptura edocemur : tametsi alioqui generationis ac processionis modus nulla ingenii vi comprehendi possit.

Quin illud quoque nosse interest, paternitatis, filietatis, et processionis vocabula non a nobis ad beatam Deitatem esse translata, verum contra illine nobis communicata, quemadmodum Apostolus ait : *Propterea flecto genua mea ad Patrem, ex quo omnis paternitas in cœlo et in terra* est [75].

Quomodo Pater major Filio. Verbum non est instrumentum Patris. — Quod si Patrem Filii principium et majorem esse dicimus, haudquaquam his verbis eum Filio vel tempore priorem vel natura præstantiorem esse indicamus [76] (per ipsum enim fecit sæcula [77]), nec denique alia re quam sola causa ; hoc est quia ex Patre genitus est, non autem Pater ex Filio ; et quia pater naturaliter filii causa est : quemadmodum nec ignem ex luce prodire dicimus, verum lucem ex igne. Quocirca cum Patrem Filii principium ac Filii majorem audierimus, id causæ ratione intelligamus. Et ignem sicut non alterius substantiæ esse dicimus, ac rursus lucem alterius ; eodem modo nec alterius substantiæ Pater, alterius Filius dici potest ; sed unius ejusdemque [78]. Præterea, sicut ignem per lucem ex eo progredientem lucere dicimus : nec proinde tamen lucem illam ex eo manantem organum quoddam esse

νον, ἀλλ' ἐκπορευόμενον· οὕτω μὲν [e] τῆς θείας διδασκούσης Γραφῆς, τοῦ δὲ τρόπου τῆς γεννήσεως καὶ τῆς ἐκπορεύσεως ἀκαταλήπτου ὑπάρχοντος.

Καὶ τοῦτο δὲ ἰστέον (19), ὡς οὐκ ἐξ ἡμῶν μετηνέχθη ἐπὶ τὴν μακαρίαν θεότητα τὸ τῆς πατρότητος, καὶ υἱότητος, καὶ ἐκπορεύσεως ὄνομα· τοὐναντίον δὲ ἐκεῖθεν ἡμῖν μεταδέδοται, ὡς φησιν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· *Διὰ τοῦτο κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν Πατέρα, ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς.*

Εἰ δὲ λέγομεν (20) τὸν Πατέρα ἀρχὴν εἶναι τοῦ Υἱοῦ καὶ μείζονα, οὐ προτερεύειν αὐτὸν τοῦ Υἱοῦ χρόνῳ, ἢ φύσει ὑποφαίνομεν· δι' αὐτοῦ γὰρ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν· οὐδὲ καθ' ἕτερόν τι, εἰ μὴ κατὰ τὸ αἴτιον· τουτέστιν, ὅτι ὁ Υἱὸς ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐγεννήθη, καὶ οὐχ ὁ Πατὴρ ἐκ τοῦ Υἱοῦ· καὶ ὅτι ὁ Πατὴρ αἴτιός ἐστι τοῦ Υἱοῦ φυσικῶς· ὥσπερ οὐκ ἐκ τοῦ φωτὸς τὸ πῦρ φαμεν προέρχεσθαι, ἀλλὰ τὸ φῶς μᾶλλον ἐκ τοῦ πυρός. Ὅτε οὖν ἀκούσωμεν ἀρχὴν καὶ μείζονα τοῦ Υἱοῦ τὸν Πατέρα, τῷ αἰτίῳ νοήσωμεν. Καὶ ὥσπερ οὐ λέγομεν ἑτέρας οὐσίας τὸ πῦρ, καὶ ἑτέρας τὸ φῶς, οὕτως οὐχ οἷόν τε φάναι ἑτέρας οὐσίας τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν ἑτέρας· ἀλλὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς. Καὶ καθάπερ φαμὲν διὰ τοῦ ἐξ αὐτοῦ προερχομένου φωτὸς φαίνειν τὸ πῦρ, καὶ οὐ τιθέμεθα ὄργανον ὑπουργικὸν εἶναι τοῦ πυρὸς τὸ ἐξ αὐτοῦ φῶς, δύναμιν δὲ μᾶλλον φυσικήν· οὕτω λέγομεν τὸν Πατέρα πάντα ὅσα ποιεῖ, διὰ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ

[74] Joan. xv, 26. [75] Ephes v, 14 ; Cyrill. *Thes.* assert. 32, Dionys. cap. 1 *De div. nom.* [76] Joan. xv, 28. [77] Hebr. i, 26. [78] Greg. Naz. orat. 37 ; Athan. lib. i *Contra Arian.*

VARIÆ LECTIONES.

[e] Quidam mss. μὲν οὖν.

NOTÆ.

(19) *Καὶ τοῦτο δὲ ἰστέον. Quin illud quoque nosse interest.* Basilius, lib. v *Cont. Eunom.* negat nomina *Spiritus*, *Filii*, *generationis* proprie convenire Divinitati, sed ἐξ ἀνθρωπίνης ὁμοιώσεως, *ex humanarum rerum similitudine sunt.* Verum Athanasius, lib. ii *Cont. Arian.* ex iisdem Apostoli verbis, quæ Noster laudat, infert homines liberorum suorum Patres dici imitatione divinæ paternitatis. Ei pro suo more conformis est Cyrillus in *Thesauro*, assert. 32. Favet et synodus Ancyrana apud Epiph. hæres. 73, nec non Dionysiaster, cap. 1 et 2 *De div. nom.*, quamvis Joannes Scythopolitanus in Commentario, his verbis πᾶσα πατριά, non *paternitatem* omnem, sed omnem ordinem et societatem angelorum et hominum intelligat : sed non satis juxta auctoris sui mentem qui cap. 2, diserte accipit πατριάν pro *paternitate*, ut υἱότητα pro *filiatione*, seu *filietate*, ὅτι πᾶσα θεία πατριὰ καὶ υἱότης ἐκ τῆς πάντων ἐξηρημένης πατριαρχίας καὶ υἱαρχίας δεδώρηται, καὶ ἡμῖν, καὶ ταῖς ὑπερουρανίαις δυνάμεσιν, ἐξ ἧς καὶ θεοὶ, καὶ θεῶν πατέρες οἱ θεοειδεῖς γίγνονται, καὶ ὀνομάζονται νόες, κ. τ. ἑ. Apprime etiam notanda sunt hæc Athanasii verba, loco mox citato. Ἀλλὰ μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι διὰ τὸν Θεὸν κυρίως καὶ μόνον ἀληθῶς ὄντα Πατέρα τοῦ ἑαυτοῦ Υἱοῦ, καὶ αὐτοὶ πατέρες ὠνομάσθησαν τῶν ἰδίων τέκνων· *Sed magis homines filiorum suorum patres nominati sunt, ad imitationem Dei qui proprie et solus vere est sui Filii Pater. Illi enim*, ait Cyrillus, assert. 13, *proprie convenit essentia sua gignere, cujus proprie est, et proprium nomen est esse.* Τὸ ὄντως ὄν, ᾧ καὶ τὸ εἶναι κυριώτατον ὄνομα.

(20) *Εἰ δὲ λέγομεν. Quod si Patrem.* Athanasius, lib. i *Cont. Arian.* observat Christum, Joan. xiv, non dixisse, *Pater melior me est* κρείσσων μου ἐστὶ, ne inferret aliquis eum æqualem Patri non esse divina natura, atque adeo alterius naturæ esse ; sed dixit *Major est*, inquit, *non quadam magnitudine aut ætate*, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς γέννησιν, *sed quia ex ipso Patre genitus esset.* Quinimo dicendo, *Major est*, *essentiæ proprietatem monstravit*, ἔδειξε πάλιν τῆς οὐσίας τὴν ἰδιότητα. Eodem modo Domini effatum intellexerunt Basilius, Nazianzenus, Cyrillus aliique Græci, quibus conformis est Hilarius, lib. ix et xi *De Trinitate*, ubi Patrem ait dici, *Majorem*, *propter auctoritatem.* Ubi auctoritatis nomine, non potestatem Patris in Filium innuit, sed rationem principii, quam Græci dicunt αἰτιότητα. Quo modo dixerat lib. ii, *Spiritum sanctum de Patre et Filio auctoribus confitendum esse.* Unde Sœbadius ejus æqualis et popularis ait : *Merito major quia solus hic sine auctore est.* Plura in eumdem sensum Hilarius congessit libro *De synod.* Cæteri vero Latini vulgo docent Patrem Filio majorem esse, non quia Pater est, sed quia Filius homo factus est. Hoc approbat Athanasius lib. *De hum. carne suscepta* : ex quo mirari subit, id Nazianzeno non placuisse. *Nam Patrem propter humanitatem esse Filio majorem, verum quidem est*, inquit orat. 36, *sed non perhonorificum. Quid enim mirum Deum homine majorem esse*, etc.

Υἱοῦ ποιεῖν, οὐχ ὡς δι' ὀργάνου (21) λειτουργικοῦ, ἀλλὰ φυσικῆς καὶ ἐνυποστάτου δυνάμεως. Καὶ ὥσπερ λέγομεν τὸ πῦρ φωτίζειν, καὶ πάλιν φαμὲν τὸ φῶς τοῦ πυρὸς φωτίζειν, οὕτω *πάντα ὅσα ποιεῖ ὁ Πατὴρ, ὁμοίως καὶ ὁ Υἱὸς ποιεῖ.* Ἀλλὰ τὸ μὲν φῶς οὐκ ἰδίαν ὑπόστασιν παρὰ τὸ πῦρ κέκτηται· ὁ δὲ Υἱὸς τελεία ὑπόστασίς ἐστι, τῆς πατρικῆς ἀχώριστος ὑποστάσεως, ὡς ἀνωτέρω παρεστήκαμεν. Ἀδύνατον γὰρ εὑρεθῆναι ἐν τῇ κτίσει εἰκόνα ἀπαραλλάκτως ἐν ἑαυτῇ τὸν τρόπον τῆς ἁγίας Τριάδος παραδεικνύουσαν. Τὸ γὰρ κτιστὸν καὶ σύνθετον, καὶ ῥευστὸν, καὶ τρεπτὸν, καὶ περίγραπτον, καὶ σχῆμα ἔχον, καὶ φθαρτὸν, πῶς σαφῶς δηλώσει τὴν πάντων τούτων ἀπηλλαγμένην ὑπερούσιον θείαν οὐσίαν; Πᾶσα δὲ ἡ κτίσις, δῆλον ὡς τοῖς πλείοσι τούτων ἐνέχεται, καὶ πᾶσα κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν τῇ φθορᾷ ὑπόκειται.

ipsi inserviens, sed vim quamdam nativam statuimus : pari modo Patrem omnia quæ facit, per Unigenitum suum facere dicimus, non tanquam per servile quoddam organum, sed ut per vim **137** naturalem et subsistentem [78]. Insuper quemadmodum ignem illuminare dicimus, idemque rursus ipsius luci tribuimus ; sic *omnia quæ Pater facit, Filius etiam similiter facit* [80]. At vero in hoc discrimen situm est, quod lux propriam et distinctam ab igne subsistentiam non habet. Filius autem perfecta hypostasis est, a paterna hypostasi inseparabilis, ut superius a nobis ostensum est. Neque enim fieri potest ut in rebus creatis imago ulla aut similitudo reperiatur, quæ sanctæ Trinitatis modum in seipsa citra ullum dissimilitudinis notam repræsentet. Quod enim creatum, et compositum, et caducum, et mutabile, et circumscriptum, et figura præditum, et corruptibile est, quo tandem modo superessentialem essentiam divinam, ab his omnibus liberam, aperte declarabit? Perspicuum autem est res omnes creatas plerisque ejusmodi affectionibus obnoxias esse, sicque a natura comparatas, ut corruptioni subjaceant.

Ὁμοίως πιστεύομεν καὶ εἰς ἓν Πνεῦμα ἅγιον, τὸ Κύριον, καὶ ζωοποιόν· τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον· τὸ τῷ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, ὡς ὁμοούσιόν τε καὶ συναΐδιον· τὸ ἐκ Θεοῦ Πνεῦμα, τὸ εὐθὲς, τὸ ἡγεμονικὸν, τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, καὶ ζωῆς, καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ· Θεὸν σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ ὑπάρχον καὶ προσαγορευόμενον· ἄκτιστον, πλῆρες, δημιουργὸν [f], παντοκρατορικὸν, παντουργὸν, παντοδύναμον, ἀπειροδύναμον, δεσπόζον πάσης κτίσεως, οὐ δεσποζόμενον· θεοῦν οὐ θεούμενον· πληροῦν, οὐ πληρούμενον· μετέχόμενον, οὐ μετέχον· ἁγιάζον, οὐχ ἁγιαζόμενον· παράκλητον, ὡς τὰς τῶν ὅλων παρακλήσεις δεχόμενον· κατὰ πάντα ὅμοιον τῷ Πατρὶ καὶ Υἱῷ· ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ δι' Υἱοῦ μεταδιδόμενον, καὶ μεταλαμβανόμενον ὑπὸ πάσης κτίσεως, καὶ δι' ἑαυτοῦ κτίζον, καὶ οὐσιοῦν τὰ σύμπαντα, καὶ ἁγιάζον, καὶ συνέχον· ἐνυπόστατον, ἐν ἰδίᾳ ὑποστάσει ὑπάρχον, ἀχώριστον καὶ ἀνεκφοίτητον Πατρὸς καὶ Υἱοῦ, καὶ πάντα ἔχον ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς, πλὴν ἀγεννησίας καὶ τῆς γεννήσεως. Ὁ μὲν γὰρ Πατὴρ ἀναίτιος καὶ ἀγέννητος· οὐ γὰρ ἔκ τινος· ἐξ ἑαυτοῦ γὰρ τὸ εἶναι ἔχει [g], οὐδέ τι τῶν ὅσαπερ ἔχει ἐξ ἑτέρου ἔχει· αὐτὸς δὲ μᾶλλόν ἐστιν ἀρχὴ καὶ αἰτία τοῦ πῶς εἶναι φυσικῶς τοῖς πᾶσιν. Ὁ δὲ Υἱὸς ἐκ τοῦ Πατρὸς γεν-

De Spiritu sancto. Ignotum nobis ut distinguantur in Deo generatio et processio. — Eodem etiam modo credimus in Spiritum sanctum, Dominum, et vivificantem, qui ex Patre procedit, et in Filio conquiescit ; qui cum Patre et Filio simul adoratur et conglorificatur, utpote consubstantialis et coæternus [81] ; Dei Spiritum, rectum, principalem; sapientiæ, vitæ et sanctitatis fontem ; Dei cum Patre et Filio cum rem habentem, tum nuncupationem ; increatum, plenum, conditorem, continentem omnia ac moderantem, omnium effectorem, omnipotentem, infinitæ potentiæ, creatis omnibus imperantem, nulliusque imperio subjacentem [82] ; qui deos facit, non deus fit ; qui implet, nec impletur; qui participatur, nec participat ; sanctificat, nec sanctificatur; Paracletum, hoc est, consolatorem, ut qui universorum admittat obsecrationes : Patri et Filio per omnia similem ; ex Patre procedentem; qui per Filium conceditur, et ab omni creatura percipitur ; qui per seipsum creat, et rebus omnibus subsistentiam tribuit et sanctitatem, qui in propria subsistit, sive exsistit, hypostasi ; qui a Patre et Filio nec separatur nec digreditur ; qui omnia habet quæ Pater et Filius, excepta ingeniti et geniti proprietate. Pater quippe causam non agno-

[78] Greg. Naz. orat. 13, 31 et 37 [80] Joan. v, 19. [81] Greg. Naz. orat. 37. [82] Id. orat. 49.

VARIÆ LECTIONES.

[f] Multi Regii et Colb. δημιουργικόν. [g] Reg. 2924 οὐ γὰρ ἔκ τινος τὸ εἶναι ἔχει, οὐδέ τι τῶν ὅσα ἔχει.

NOTÆ.

(21) *Οὐχ ὡς δι' ὀργάνου. Non tanquam per instrumentum.* Verbum propter res condendas factum esse aiebant Ariani, quibus opponit Cyrillus, dial. 2 *ad Herm.* exemplum artificis, qui opus suum haud aliter exsequatur, nisi manu et industria sua. *Sic Deus et Pater*, inquit, *quæ proposuerit vi conditrice facere, hæc ὡς διὰ δυνάμεως ἰδίας ποιεῖται τοῦ Υἱοῦ, per Filium, seu per proprium virtutem facit*, ut nempe Filius sit virtus subsistens Patris, veluti docet Noster in *Dial. cont. Manich.* et alibi. *Per manus*, inquit Irenæus, lib. v, c. 6, *id est per Filium et Spiritum sanctum fit homo secundum similitudinem Dei.* Per has virtutes Pater cum invisibilis sit se aspectabilem præbet. Nam ut ait idem doctor lib. IV, cap. 14 : *Agnitio Patris est Filii manifestatio. Per ipsum Verbum visibilem et palpabilem factum Pater ostendebatur, etiam si non omnes similiter credebant ei : sed omnes viderunt in Filio Patrem. Invisibile etenim Filii Pater ; visibile autem Patris Filius.*

scit, estque ingenitus. Non enim ex quoquam est (a seipso enim habet ut sit), nec quidquam eorum quæ habet, ab alio habet; quin potius ipse principium omnibus est et causa, tum quod sint, tum quod naturaliter certo modo sint. Filius autem ex Patre est generationis modo. Spiritus vero sanctus et ipse quoque ex Patre est, non gignendi tamen modo, sed procedendi. Et quidem generationem inter et processionem discrimen intercedere edocti sumus: cæterum quis sit hujus distinctionis modus, prorsus nescimus. Simul porro et Filii ex Patre generatio, et Spiritus sancti processio est.

A νητῶς· τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ αὐτὸ μὲν ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀλλ' οὐ γεννητῶς, ἀλλ' ἐκπορευτῶς. Καὶ ὅτι μὲν ἔστι διαφορὰ (22) γεννήσεως καὶ ἐκπορεύσεως μεμαθήκαμεν· τίς δὲ ὁ τρόπος τῆς διαφορᾶς, οὐδαμῶς. Ἅμα δὲ καὶ ἡ τοῦ Υἱοῦ ἐκ τοῦ Πατρὸς γέννησις, καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐκπόρευσις.

138 *Personarum proprietates seu notiones.*—Omnia igitur quæ Filius habet, Spiritus etiam a Patre habet; atque adeo hoc ipsum quod est [83]. Quod si Pater non est, sane nec Filius est, nec Spiritus. Itidem nisi Pater aliquid habet, ne Filius quidem illud habeat, nec Spiritus: et propter Patrem, id est, quia Pater est, tum Filius, tum Spiritus sanctus est [84]. Rursusque propter Patrem habet Filius quidquid habet, et Spiritus, hoc est, propterea quod Pater hæc habet; modo tamen, ingeniti, geniti, et processionis proprietates excipias [85]. In his enim duntaxat personalibus proprietatibus tres sanctæ Trinitatis personæ inter se distinguuntur; non essentia, sed peculiari cujusque personæ nota indivisim discretæ.

Πάντα οὖν ὅσα ἔχει ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐκ τοῦ Πατρὸς ἔχει, καὶ αὐτὸ εἶναι· καὶ εἰ μὴ ὁ Πατήρ ἐστιν, οὐδὲ ὁ Υἱός ἐστιν, οὐδὲ τὸ Πνεῦμα· καὶ εἰ μὴ ὁ Πατὴρ ἔχει τι, οὐδὲ ὁ Υἱὸς ἔχει, οὐδὲ τὸ Πνεῦμα· καὶ διὰ τὸν Πατέρα (23), τουτέστι διὰ τὸ εἶναι τὸν Πατέρα [h], ἔστιν ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα· καὶ διὰ τὸν Πατέρα ἔχει ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα πάντα ἃ ἔχει, τουτέστι, διὰ τὸ τὸν Πατέρα ἔχειν αὐτὰ, πλὴν τῆς ἀγεννησίας, καὶ τῆς γεννήσεως, καὶ ἐκπορεύσεως. Ἐν ταύταις γὰρ μόναις ταῖς ὑποστατικαῖς ἰδιότησι διαφέρουσιν ἀλλήλων αἱ ἁγίαι τρεῖς ὑποστάσεις· οὐκ οὐσίᾳ, τῷ δὲ χαρακτηριστικῷ τῆς ἰδίας [i] ὑποστάσεως ἀδιαιρέτως διαιρούμεναι.

Trinitas sine compositione. Porro unumquemque ex his tribus perfectam atque integram subsistentiam habere dicimus, ne alioqui compositam unam ex tribus imperfectis naturam perfectam intelligamus; sed unam simplicem substantiam et essen-

Φαμὲν δὲ ἕκαστον (24) τῶν τριῶν τελείαν ἔχειν ὑπόστασιν, ἵνα μὴ ἐκ τριῶν ἀτελῶν μίαν σύνθετον φύσιν τελείαν γνωρίσωμεν· ἀλλ' ἐν τρισὶ τελείαις ὑποστάσεσι μίαν ἁπλῆν οὐσίαν, ὑπερτελῆ, καὶ προτέλειον [j]. Πᾶν γὰρ ἐξ ἀτελῶν συγκείμενον, σύνθε-

[83] Greg. Naz. orat. 25. [84] Id. orat. 25. [85] Id. orat. 25.

VARIÆ LECTIONES.

[h] R. 3109. Et apud Cyrillum ib. *De Trinitate* διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν Πατέρα. [i] Mss. ἡ οἰκείας. Edita vero et apud Cyrillum, τῆς ἰδίας. [j] Mss. omnes, excepto Reg. 2927, προτέλειον.

NOTÆ.

(22) *Καὶ ὅτι μὲν ἔστι διαφορά. Et quidem generationem inter*, etc. Hanc regulam Patres sanxerunt, quam secundo repetit Damascenus, propter hæreticos, quorum alii effluxione, aut dilatatione divinæ substantiæ, prodiisse Filium et Spiritum sanctum, alii voluntate sola, uti cæteras res creatas, editos assererent. Insuper Anomœi Verbi et Spiritus sancti productionum modos sibi compertissimos jactitabant. De quibus legendi sunt Athanasius, orat. 3 *Cont. Arian.* Nazianzenus, orat. 35; Augustinus, lib. III *Cont. Maxim.* c. 14. At vetitum non est ejusmodi mysterium conjectationibus quibusdam aut exemplis exponere, dummodo nihil catholicæ doctrinæ detrimenti accedat. Sic Nostrum ex Nysseno illud enarrantem audivimus. Sic Verbum generatum esse Patres aiunt, quia Verbum intellectu divino producitur, et quia est imago Dei qui ipsum producit. Sic Epiphanius in *Anchor.* Sic Nyssenus rursum, Epist. ad Ablab., sic Augustinus, lib. XV *De Trinitate* Spiritum procedere, non gigni docent, quia ex Patre simul et Filio est; Filius vero ex solo Patre.

(23) *Καὶ διὰ τὸν Πατέρα. Rursumque propter Patrem.* Alioqui caveret ne Filius aut Spiritus sanctus esse propter Deum putaretur, ceu propter causam, quam nostri *finalem* appellant, ut propter ejus gloriam ambo procreati sint, uti res cæteras Deus propter semetipsum est operatus. Nam ut observat Theologus orat. 35, Verbum ἐν ἀρχῇ ἦν ἀναιτίως, *in principio erat citra causam. Æquæ euim Dei causa sit:* ἀλλ' ὕστερον γέγονε δι' αἰτίαν· ἡ δὲ ἦν, τὸ σὲ σωθῆναι τὸν ὑβριστήν. *Posthæc vero fuit propter causam; ut tu contumeliosus salvus fieres.* Ubi negat Patrem, nec quidquam aliud esse, Filii causam *finalem*; alias quippe passim agnoscit Patrem, tum ἀρχὴν, *principium*, tum αἰτίαν et αἴτιον *causam* sive *auctorem* ejus esse. Imo ἀρχὴ Υἱοῦ Πατὴρ, inquit orat. 29, ὡς αἴτιος, *principium Filii Pater, tanquam auctor.* Quæ voces, ubi de divinis processionibus agitur, Græcis familiares sunt. Latini vero de schola theologi *causæ* vocabulum eliminarunt, propter rationes quas sanctus Thomas explicat part. I, quæst. 33, art. 1.

(24) *Φαμὲν δὲ ἕκαστον. Porro unumquemque*, etc. Ne quisquam putet propter Filii et Spiritus sancti conjunctionem cum Patre consequi divinam substantiam ex his tribus compositam esse, Noster, post Nazianzenum, docet tres personas perfectas confitendas esse. Hoc momentum persequitur Athanasius orat. 5 *Contra Arianos*, ubi Dei Verbum per se substare probat: *Si Filius esset duntaxat et simpliciter sapientia, et Verbum, et Filius in Patre, et non potius sapientia substantialis, Verbum substantivum et Filius exsistens*, εἴη ἂν αὐτὸς σύνθετος ἐκ σοφίας καὶ λόγου, *Deus ipse compositus foret ex sapientia et verbo*, ut nempe contingit in nobis. Ex quo subinde infert eumdem omnino fore Patrem, et Verbum sui ipsius Patrem, qui gigneret seipsum, aut inania esse nomina Filii Verbi et sapientiæ. Eadem ratio valet de Spiritu sancto.

τον πάντως ἐστίν. Ἐκ δὲ τελείων ὑποστάσεων ἀδύνατον σύνθεσιν γενέσθαι. Ὅθεν οὐδὲ λέγομεν τὸ εἶδος ἐξ ὑποστάσεων, ἀλλ' ἐν ὑποστάσεσιν. Ἀτελῶν δὲ εἴπομεν, τῶν μὴ σωζόντων τὸ εἶδος τοῦ ἐξ αὐτῶν ἀποτελουμένου πράγματος. Λίθος μὲν γὰρ, καὶ ξύλον, καὶ σίδηρος, ἕκαστον καθ' ἑαυτὸ τέλειόν ἐστι κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν· πρὸς δὲ τὸ ἐξ αὐτῶν ἀποτελούμενον οἴκημα, ἀτελὲς ἕκαστον ὑπάρχει· οὐδὲ γάρ ἐστιν ἕκαστον αὐτῶν καθ' ἑαυτὸ οἶκος.

A tiam omni perfectione superiorem et anteriorem, in tribus perfectis personis noscamus [86]. Quidquid enim ex imperfectis conflatur, necessario compositum est. At ex perfectis hypostasibus compositio fieri non potest. Quo fit ut nec speciem ex hypostasibus singulis, sed in hypostasibus singulis dicamus [87]. Imperfecta vero diximus, quæ speciem non servant ejus rei quæ ex ipsis effici tur. Lapis enim, lignum, ferrum per se quidem, si peculiarem cujusque naturam spectes, perfecta sunt : at respectu domus quæ ex ipsis exstructa est, singula imperfecta sunt. Neque enim quidquam horum, si privatim consideretur, domus est.

Τελείας μὲν οὖν τὰς ὑποστάσεις φαμὲν, ἵνα μὴ σύνθεσιν ἐπὶ τῆς θείας νοήσωμεν φύσεως. Σύνθεσις γὰρ ἀρχὴ διαστάσεως. Καὶ πάλιν, ἐν ἀλλήλαις (25) τὰς τρεῖς ὑποστάσεις λέγομεν, ἵνα μὴ πλῆθος καὶ δῆμον θεῶν εἰσαγάγωμεν. Διὰ μὲν τῶν τριῶν ὑποστάσεων τὸ ἀσύνθετον καὶ ἀσύγχυτον· διὰ δὲ τοῦ ὁμοουσίου, καὶ τοῦ ἐν ἀλλήλαις εἶναι τὰς ὑποστάσεις, καὶ τῆς ταυτότητος τοῦ θελήματός τε, καὶ τῆς ἐνεργείας, καὶ τῆς δυνάμεως, καὶ τῆς ἐξουσίας, καὶ τῆς κινήσεως, ἵνα οὕτως εἴπω, τὸ ἀδιαίρετον, καὶ τὸ

Tres personæ, cur Deus unus. — Quocirca perfectas quidem personas profitemur, ne in divina natura compositionem intelligamus. Compositio enim dissidii mater est. At rursus tres personas in se invicem esse dicimus, ne deorum copiam et turbam inducamus [88]. Ita per tres personas hoc intelligimus, quod nullus hic compositioni et confusioni locus sit : per id autem quod tres personæ ejusdem substantiæ sunt, et aliæ in aliis ; quod etiam eadem voluntas, eadem operatio, eadem vis

[86] Greg. Naz. orat. 13 et 29 ; Athan. orat *cont. Arian.* [87] Basil. orat. *Cont. Sabell., Ar. et Eunom.*
[88] Greg. Naz. orat. 29, 34 et 40.

NOTÆ.

(25) *Καὶ πάλιν ἐν ἀλλήλαις. Et rursus tres personas*, etc. Primum aperit, cur una Dei essentia sit, unusve Deus, cum tres sint personæ, idque pluribus explicat ex Basilio et Theologo. Nyssenus vero epist. *Quod non sint tres dii*, ad Ablab. nodum hunc solvere tentat, ea ratione quo discipuli Scoti unam naturam universalem, seu communem a parte rei esse pugnant. Φαμὲν τοίνυν πρῶτον, inquit, κατάχρησίν τινα συνηθείας, *dicimus itaque abusionem esse consuetudinis, ut eos qui natura divisi non sunt, per ipsummet naturæ nomen pluraliter nominemus, et dicamus quod multi homines sint. Cui* ὅμοιόν ἐστι, *simile fuerit, si quis dicat, multæ naturæ humanæ.* Post pauca subjungit : *Personarum quidem ratio propter proprietates quæ in unoquoque considerantur, divisionem recipit, et secundum compositionem in numero conspicitur.* Ἡ δὲ φύσις μία ἐστὶ, αὐτὴ πρὸς ἑαυτὴν ἡνωμένη, καὶ ἀδιατμήτως ἀκριβῶς μονάς. *Natura autem una est, secum ipsa unita et indivisa, et exacte unitas, quæ nec accessione crescat, nec substractione minuatur. Sed illud ipsum quod est, cum sit unum, etsi in multitudine videtur, indivulsa, continuata et integra perseverat, nec una cum singularibus, qui ejus sunt participes, dividitur.* Cæterum nullum subesse periculum ait, si, antiquata nondum veteri consuetudine, et inconsono nominum usu, multos homines dicamus; magnum vero si multos deos. Idem propugnat lib. *De commun. notionibus.* In hanc sententiam videtur illectus ex variis Catholicorum lucubrationibus, in quibus Verbum esse consubstantiale Patri ejusmodi exemplis declarabant, ut sicut filius in humanis ejusdem essentiæ est ac suus pater, sic in divinis; ut quia Petrus, Joannes, Philippus consubstantiales sunt, quia ejusdem naturæ, ita Pater, Filius et Spiritus sanctus : quanquam agnoscebant similitudines istas non adæquare res quas exponere conabantur. Attamen iis sancti doctores æqualitatem saltem Verbi cum Patre demonstrabant, etsi non item divinæ substantiæ indivulsam unitatem, quæ citra mentis operam *realis* est, cum in humanis natura quævis intellectu solo percipiatur et fiat una, quemadmodum docet Theologus orat. 37, *Apud nos*, inquit, *una est humanitas.* Ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ἡ κοινότης τὸ ἓν ἔχει μόνον ἐπινοίᾳ· *Sed ibi naturæ communitas cogitatione solum habet unitatem*, per intellectum scilicet ob convenientiam individuorum abstracta et concepta. Eodem modo naturæ creatæ discrimen Noster hic explicat, ut nemini non perspicuum sit, quin procul a Nysseni sententia discesserit. Hanc etiam olim carpsisse videtur Nazianzenus, orat. 1, ubi non Arium modo, *sed et quosdam e nostris nimium Orthodoxos*, τινὲς τῶν παρ' ἡμῖν ἄγαν ὀρθοδόξων, Polytheiam struxisse ait. Theodorus Abucaras ad sensum Theologi et Damasceni revocari debet, cum docet, opusc. 2, naturam humanam reapse unam esse. Nihil enim sibi vult aliud, nisi singulos homines totidem non esse naturas communes, seu species : ut puta Petrus non est species humana, seu natura universalis. Non juxta istius auctoris dialecticam essentia, natura, et forma idem sunt ac communis species. Ex quo infert vocem *homo*, si pro specie, et essentia seu natura communi sumatur, de Petro, Paulo et Joanne non enuntiari. Ad quem sensum subtiliorem Nysseni verba transferri posse non puto : qui hæc forsan scripserit, quando neglecto parumper theologiæ studio, rhetorum flosculis legendis potius vacabat. Qua de re amice queritur Nazianzenus epistola ad ipsum Gregor. Cæterum ex alio capite eadem in epistola ad Ablab. perfectam divinæ naturæ unitatem perinde petit ac Theologus et alii Patres, ex eo quod nimirum tres personæ, nulla sectione aut intercapedine ab invicem disjungantur, sed una sit earum substantia, unus voluntatis motus μία τοῦ ἀγαθοῦ θελήματος κίνησις, *qui quidem*, ἀπὸ Πατρὸς παρορμᾶται, καὶ διὰ τοῦ Υἱοῦ πρόεισι, καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τελειοῦται, *a Patre proficiscitur, perque Filium progreditur, et in Spiritu completur.* Id repetit de vi θεατικῇ, *spectatrice*, unde nomen Θεὸς, *Deus*, quæ cum una sit in tribus personis, idcirco Deus unus est et dicitur.

ac potentia, ac denique idem, ut ita loquar, in illis motus est, hoc agnoscimus; quod nimirum in illis nulla divisio locum habeat, et quod unus sit Deus. Unus quippe vere Deus est, Deus, Verbum et Spiritus ejus.

A εἶναι ἕνα Θεὸν γνωρίζομεν. Εἷς γὰρ ὄντως Θεὸς, ὁ Θεὸς, καὶ ὁ Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ.

139 *De trium personarum distinctione; aeque re, et ratione, et cogitatione, mentis præscissione.*— Hoc autem nosse interest, quod aliud sit quoad rem, et aliud ratione ac cogitatione considerari. Enimvero in omnibus creaturis discretio quidem personarum quoad rem consideratur. Re quippe ipsa Petrum a Paulo separatum consideramus; communitas autem et conjunctio atque unitas, ratione atque cogitatione perspicitur. Per mentem enim concipimus Petrum et Paulum ejusdem esse naturæ, naturamque unam communem habere [89]. Nam uterque eorum animal rationale et mortale est: et uterque caro est, anima rationali et intelligente prædita [90]. Hæc itaque communis natura ratione consideratur. Neque enim hypostases aliæ n aliis sunt, verum quælibet privatim et sigillatim, hoc est sejunctim consistit; habetque permulta quibus ab alia persona dirimatur. Nam et loco disjunguntur, et tempore discrepant, sententia quoque dividuntur, et forma sive figura, et habitu, et temperamento, et dignitate, et instituto vitæ genere, ac denique omnibus aliis proprietatibus, quibus tanquam certis quibusdam notis dignoscuntur. In primis autem inter se dissident, quod non alia in alia, sed quæque separatim exsistunt. Ex quo etiam efficitur, ut duo, et tres, et multi homines dicantur.

Marg. ms. *Περὶ τῆς τῶν τριῶν ὑποστάσεων διαιρέσεως· καὶ περὶ τοῦ πράγματος καὶ λόγου καὶ ἐπινοίας.* — Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἕτερόν ἐστι τὸ πράγματι θεωρεῖσθαι, καὶ ἄλλο τὸ λόγῳ καὶ ἐπινοίᾳ. Ἐπὶ μὲν οὖν πάντων τῶν κτισμάτων, ἡ μὲν τῶν ὑποστάσεων διαίρεσις, πράγματι θεωρεῖται. Πράγματι γὰρ ὁ Πέτρος τοῦ Παύλου κεχωρισμένος θεωρεῖται. Ἡ δὲ κοινότης, καὶ ἡ συνάφεια, καὶ τὸ ἕν, λόγῳ καὶ ἐπινοίᾳ θεωρεῖται. Νοοῦμεν γὰρ τῷ νῷ, ὅτι ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος τῆς αὐτῆς εἰσι φύσεως, καὶ κοινὴν μίαν ἔχουσι φύσιν. Ἕκαστος γὰρ αὐτῶν ζῷόν ἐστι [k] λογικὸν θνητόν· καὶ ἕκαστος σάρξ ἐστιν ἐμψυχωμένη [l] ψυχῇ λογικῇ τε καὶ νοερᾷ. Αὕτη οὖν ἡ κοινὴ φύσις τῷ λόγῳ ἐστὶ θεωρητή. Οὐδὲ γὰρ αἱ ὑποστάσεις ἐν ἀλλήλαις εἰσίν. Ἰδίᾳ δὲ ἑκάστη καὶ ἀναμέρος, ἤγουν καθ' ἑαυτὴν κεχώρισται, πλεῖστα τὰ διαιροῦντα αὐτὴν ἐκ τῆς ἑτέρας ἔχουσα. Καὶ γὰρ καὶ τόπῳ διεστήκασι, καὶ χρόνῳ διαφέρουσι, καὶ γνώμῃ μερίζονται, καὶ ἰσχύϊ, καὶ μορφῇ ἤγουν [m] σχήματι, καὶ ἕξει, καὶ χράσει, καὶ ἀξίᾳ, καὶ ἐπιτηδεύματι, καὶ πᾶσι τοῖς χαρακτηριστικοῖς ἰδιώμασι· πλέον δὲ πάντων, τῷ μὴ ἐν ἀλλήλαις, ἀλλὰ κεχωρισμένως εἶναι. Ὅθεν καὶ δύο, καὶ τρεῖς ἄνθρωποι λέγονται, καὶ πολλοί.

Τοῦτο δὲ ἐπὶ πάσης ἔστιν ἰδεῖν τῆς κτίσεως. Ἐπὶ δὲ τῆς ἁγίας καὶ ὑπερουσίου, καὶ πάντων ἐπέκεινα, καὶ ἀληπτου Τριάδος, τὸ ἀνάπαλιν. Ἔχει γὰρ, τὸ μὲν κοινὸν καὶ ἕν, πράγματι θεωρεῖται, διὰ τὸ συναΐδιον, καὶ τὸ ταυτὸν τῆς οὐσίας, καὶ τῆς ἐνεργείας, καὶ τοῦ θελήματος; καὶ τὴν τῆς γνώμης σύμπνοιαν, τήν τε τῆς ἐξουσίας, καὶ τῆς δυνάμεως, καὶ τῆς ἀγαθότητος ταυτότητα. Οὐκ εἶπον ὁμοιότητα, ἀλλὰ ταυτότητα· καὶ τὸ ἓν ἅλμα τῆς κινήσεως. Μία γὰρ οὐσία, μία ἀγαθότης, μία δύναμις, μία θέλησις, μία ἐνέργεια, μία ἐξουσία, μία καὶ ἡ αὐτὴ, οὐ τρεῖς ὅμοιαι ἀλλήλαις· ἀλλὰ μία καὶ ἡ αὐτὴ κίνησις τῶν τριῶν ὑποστάσεων. Ἓν γὰρ ἕκαστον αὐτῶν ἔχει πρὸς τὸ ἕτερον, οὐχ ἧττον ἢ πρὸς ἑαυτόν· τουτέστιν ὅτι κατὰ πάντα ἓν εἰσιν ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πλὴν τῆς ἀγεννησίας, καὶ τῆς γεννήσεως, καὶ τῆς ἐκπορεύσεως· ἐπινοίᾳ δὲ τὸ διῃρημένον. Ἕνα γὰρ Θεὸν γινώσκομεν· ἐν μόναις δὲ τρισὶ ἰδιότησι τῆς τε πατρότητος, καὶ τῆς υἱότητος, καὶ τῆς ἐκπορεύσεως· κατά τε τὸ αἴτιον, καὶ τὸ αἰτιατὸν, καὶ τὸ τέλειον τῆς ὑποστάσεως, ἤτοι τὸν τῆς ὑπάρξεως τρόπον, τὴν διαφορὰν ἐννοοῦμεν. Οὔτε γὰρ τοπικὴν διάστασιν, ὡς ἐφ' ἡμῶν, δυνά-

Unde unitas naturæ divinæ. Personæ Trinitatis indivisæ. Filius et Spiritus sanctus ad unum principium referuntur. — Id quod in omnibus quoque conditis rebus animadvertere liceat. In saerosancta vero, et substantiam omnem exsuperante, atque ultra res omnes evecta et incomprehensibili Trinitate, contrario modo se res habet. Illic enim communitas quidem et unitas reipsa consideratur, tum quia personæ coæternæ sunt, tum quia illarum eadem est essentia, facultas, voluntas, sententiæ conspiratio, eadem quoque auctoritas, potentia, bonitas. Non dixi, similitudinem, sed identitatem, atque unam motionis præsultationem [91]. Una enim est essentia, una bonitas, una potestas, una voluntas, una facultas, una auctoritas; una, inquam, et eadem, non tres inter se similes, sed una plane eademque trium personarum motio. Unaquæque enim ipsarum non minus unitatem habet cum alia, quam ipsa secum. Unum quippe idemque omnino sunt Pater et Filius et Spiritus sanctus; nisi quod Pater ingenitus est, Filius genitus, et Spiritus sanctus processit. Quod autem in ea discretum est, cogitatione percipi-

[89] Greg. Naz. orat. 37. [90] Id. orat. 32. [91] Id. orat. 40.

VARIÆ LECTIONES.

[k] Deest ἐστι in editis. [l] Multi codices, et apud Cyrillum lib. *De Trinit.* ἐψυχωμένη. [m] Sic coni. S. Hil. et alii multi; nonnulli et apud Cyrillum εἴτουν.

μεθα ἐπὶ τῆς ἀπεριγράπτου λέγειν θεότητος· ἐν ἀλλήλαις γὰρ αἱ ὑποστάσεις εἰσίν· οὐχ ὥστε συγχεῖσθαι, ἀλλὰ ὥστε ἔχεσθαι, κατὰ τὸν τοῦ Κυρίου λόγον, *Ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ*, φήσαντος· οὔτε θελήματος διαφορὰν, ἢ γνώμης, ἢ ἐνεργείας, ἢ δυνάμεως, ἢ τινος ἑτέρου, ἅτινα τὴν πραγματικὴν, καὶ διόλου ἐν ἡμῖν γεννῶσι διαίρεσιν. Διὸ οὐδὲ τρεῖς θεοὺς λέγομεν, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα· ἕνα δὲ μᾶλλον Θεὸν, τὴν ἁγίαν Τριάδα, εἰς ἓν αἴτιον (26) Υἱοῦ καὶ Πνεύματος ἀναφερομένων, οὐ συντιθεμένων, οὐδὲ συναλειφομένων, κατὰ τὴν Σαβελλίου συναίρεσιν· ἑνοῦνται γάρ, ὡς ἔφημεν, οὐχ ὥστε συγχεῖσθαι, ἀλλ' ὥστε ἔχεσθαι ἀλλήλων· καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν (27) ἔχουσι δίχα πάσης συναλοιφῆς καὶ συμφύρσεως· οὐδὲ ἐξισταμένων, ἢ κατ' οὐσίαν τεμνομένων κατὰ τὴν Ἀρείου διαίρεσιν. Ἀμέριστος γὰρ ἐν μεμερισμένοις, εἰ δεῖ συντόμως εἰπεῖν, ἡ Θεότης, καὶ οἷον ἐν ἡλίοις τρισὶν ἐχομένοις ἀλλήλων, καὶ ἀδιαστάτοις οὖσι, μία τοῦ φωτὸς σύγκρασίς τε καὶ συνάφεια. Ὅταν μὲν οὖν πρὸς τὴν θεότητα βλέψωμεν, καὶ τὴν πρώτην αἰτίαν, καὶ τὴν μοναρχίαν, καὶ τὸ ἓν, καὶ ταυτὸν τῆς θεότητος, ἵν' οὕτως εἴπω, κίνημά τε καὶ βούλημα, καὶ τὴν τῆς οὐσίας, καὶ δυνάμεως, καὶ ἐνεργείας, καὶ κυριότητος ταυτότητα, ἓν ἡμῖν τὸ φανταζόμενον. Ὅταν δὲ πρὸς τὰ ἐν οἷς ἡ Θεότης, ἤ, τό γε ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ἃ ἡ Θεότης, καὶ τὰ ἐκ τῆς πρώτης αἰτίας ἀχρόνως ἐκεῖθεν ὄντα, καὶ ὁμοδόξως, καὶ ἀδιαστάτως· τουτέστι τὰς ὑποστάσεις τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος, τρία τὰ προσκυνούμενα. Εἷς Πατὴρ ὁ Πατὴρ, καὶ ἄναρχος, τουτέστιν, ἀναίτιος· οὐ γὰρ ἔκ τινος. Εἷς Υἱὸς ὁ Υἱὸς, καὶ οὐκ ἄναρχος, τουτέστιν οὐκ ἀναίτιος· ἐκ τοῦ Πατρὸς γάρ. Εἰ δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ χρόνου λάβοις ἀρχὴν, καὶ ἄναρχος· ποιητὴς γὰρ χρόνων, οὐχ ὑπὸ χρόνον. Ἓν Πνεῦμα, ἅγιον τὸ Πνεῦμα, προῖὸν μὲν ἐκ τοῦ Πατρός· οὐχυϊϊκῶς δὲ, ἀλλ' ἐκπορευτῶς, οὔτε τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος τῆς ἀγεννησίας, διότι γεγέννηκεν, οὔτε τοῦ Υἱοῦ τῆς γεννήσεως, ὅτι ἐγεννήθη ἐξ ἀγεννήτου· πῶς γάρ; οὔτε τοῦ Πνεύματος, ἢ εἰς Πατέρα μεταπίπτοντος, ἢ εἰς Υἱὸν, ὅτι ἐκπεπόρευται, καὶ ὅτι Θεός· ἡ γὰρ ἰδιότης ἀκίνητος, ἢ πῶς ἂν ἰδιότης

A tur [92]. Unum quippe Deum cognoscimus; in solis proprietatibus, **140** nimirum paternitatis, filiationis, et processionis; atque quantum ad causam et causatum, ac hypostasis perfectionem, hoc est exsistendi modum, distinctionem intelligimus [93]. Neque enim distantiam secundum locum, ut apud nos, in Deitate quæ circumscriptionem omnem excludit, admittere licet (sunt enim personæ aliæ in aliis; non ut inter se confundantur, sed ut cohæreant, juxta eam Domini sententiam: *Ego in Patre et Pater in me est* [94]) nec voluntatis, aut sententiæ; aut efficacitatis, aut potentiæ; aut alterius cujusdam rei, quæ realem ac omnimodam in nobis distinctionem gignat, discrimen ullum. Quapropter nec tres deos Patrem et Filium et Spiritum sanctum dicimus; quin potius sanctam Trinitatem unum Deum asserimus: sic videlicet ut Filius et Spiritus sanctus ad unum auctorem referantur, non autem componantur, aut juxta Sabellii contractionem una coalescant ac permisceantur (uniuntur enim, ut diximus, non ita ut confundantur, sed ut cohæreant; atque sese invicem citra omnem contradictionem ac commistionem pervadant), nec extra se invicem sistantur, aut quantum ad essentiam juxta Arii divisionem scindantur [95]. Indivisa enim in divisis, ut rem breviter enuntiem, Divinitas est; ac velut in tribus solibus sibi invicem cohærentibus, nulla loci intercapedine disjunctis, una eademque lucis temperatio atque conjunctio. Quare cum Deitatem, primamque illam causam, et monarchiam, atque unam eamdemque divinitatis (ut ita dicam) motionem, et voluntatem, eamdem essentiam ac potentiam, efficacitatemque, et dominationem intuemur, unum duntaxat sensui nostro observatur [96]. At vero, cum ea, in quibus Deitas est, vel, si accuratius loquendum est, quæ Deitas est, atque ea quæ ex principe illa causa citra omne temporis spatium, gloriæque discrimen, ac separationem exsistunt; hoc est personas, consideramus, tria sunt quæ a nobis adorantur [97]. Unus pater, Pater; idemque principii, hoc est, causæ expers (neque

[92] Greg. Naz. orat. 37; Greg. Nyss., Epist. ad Ablab. et orat. 32. [93] Basil. epist. 43. [94] Joan. xv, 11. [95] Greg. orat. 29; Dionys. c. 2. *De div nom.* [96] Greg. Naz. orat. 37. [97] Id. orat. 19 et 29.

NOTÆ.

(26) *Εἰς ἓν αἴτιον. Sic videlicet ut Filius*, etc. Hæc altera ratio est, ex variis Theologi locis petita, propter quam tres personæ unus Deus sunt, ob unitatem scilicet principii, ex quo Filius et Spiritus sanctus individue procedunt. Nam, ut iste doctor ait, una in tribus natura, Deus: Ἕνωσις δὲ ὁ Πατὴρ, ἐξ οὗ καὶ πρὸς ὃν ἀνάγεται τὰ ἑξῆς, *copula vero est Pater, ex quo et ad quem reliqua*, id est Filius et Spiritus sanctus, *non ut confundantur, sed ut cohæreunt; utpote quos nec tempus disjungit, nec voluntas, nec potentia*, etc., plures siquidem dii forent, si duplex personarum principium esset: sed ὥσπερ μία ἀρχὴ, inquit, κατὰ τοῦτο εἷς Θεός, *eam ob rem unus est Deus.*

(27) *Καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν. Atque se invicem*, etc. Theologus intimam ambarum Domini Jesu naturarum conjunctionem eam esse ait, ut in sese mutuo immeent et pervadant, κιρναμένων τῶν φύσεων, καὶ περιχωρουσῶν εἰς ἀλλήλας τῷ λόγῳ τῆς συμφυΐας, *commistis naturis et arctissimæ conjunctionis ratione in se invicem commeantibus.* Vocem περιχωρήσεως, quam Latine nostri *circumincessionem* vertunt, ex eodem doctore Damascenus mutuatus est, qua Trinitatis personæ in se invicem manere perinde significaret: in cujus circumincessionis exemplum Nazianzenus profert unionem mentis, cogitationis, et animæ, quæ sine ulla divisione sese mutuo, ut ita dicam, penetrant. Simile aliud adducit triplicis solis, quorum radii commiscerentur. Qua de re legendus Dionysiaster. cap. 2 *De div. nom.*

enim est ex aliquo); unus filius, Filius; et ipse non sine principio, hoc est non sine causa est (ex Patre enim est); si tamen a tempore principium sumas, principii quoque expers est (neque enim tempori subest temporum effector), unus denique spiritus; Spiritus sanctus, ex Patre quidem procedens, non tamen filiationis modo, sed processionis; ut neque Pater ab ingeniti proprietate desciverit, quia genuit; neque Filius, a generatione, eo quod ex ingenito natus sit (qui enim hoc fieri posset) nec postremo Spiritus, aut in Patrem, aut in Filium transierit, eo quod processerit, et quia Deus sit: immobilis siquidem est proprietas. Quonam **141** enim alioqui modo constaret sibi proprietas, si moveretur atque in aliam transiret? Nam si Filius Pater est, Pater sane proprie non est (unus enim proprie est Pater) ac si Pater Filius est, proprie Filius non est: unus enim proprie Filius est, et unus Spiritus sanctus.

A μένοι, κινουμένη καὶ μεταπίπτουσα· εἰ γὰρ Υἱὸς ὁ Πατὴρ, οὐ Πατὴρ κυρίως· εἷς γὰρ κυρίως Πατήρ. Καὶ εἰ Πατὴρ ὁ Υἱὸς, οὐ κυρίως υἱός· εἷς γὰρ κυρίως Υἱὸς, καὶ ἓν Πνεῦμα ἅγιον.

Hoc porro scire operæ pretium est, nos Patrem ex aliquo esse non dicere; sed ipsum Filii Patrem appellamus. Filium item nec causam, nec Patrem dicimus; verum potius eum ex Patre esse, ac Patris Filium esse. Denique Spiritum sanctum, et ex Patre esse, et Patris Spiritum nominamus. At vero eum ex Filio esse non dicimus [98], Filii tamen

Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸν Πατέρα οὐ λέγομεν ἔκ τινος· λέγομεν δὲ αὐτὸν τοῦ Υἱοῦ Πατέρα. Τὸν Υἱὸν B οὐ λέγομεν αἴτιον [n] οὐδὲ Πατέρα· λέγομεν δὲ αὐτὸν καὶ ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ Υἱὸν τοῦ Πατρός. Τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἐκ τοῦ Πατρὸς λέγομεν, καὶ Πνευμα Πατρὸς ὀνομάζομεν. Ἐκ τοῦ Υἱοῦ δὲ τὸ Πνεῦμα οὐ λέγομεν (28)· Πνεῦμα δὲ Υἱοῦ, ὀνομάζο-

[98] Maxim. Epist. ad Marin.

VARIÆ LECTIONES

[n] Mss. undecim Regii et Colb. habent ἀναίτιον. Vetus interpres *non dicimus sine causa esse*; cui concinit Faber.

NOTÆ.

(28) *Ἐκ τοῦ Υἱοῦ δὲ τὸ Πνεῦμα οὐ λέγομεν. At vero Spiritum ex Filio non dicimus.* Hoc membrum nonnulli insititium putant; cum tamen in aliis Damasceni operum locis idem legatur, sic infra post, c. 12, ait: Καὶ Υἱοῦ Πνεῦμα, οὐχ ὡς ἐξ αὐτοῦ· *Et Spiritus Filii, non tanquam ex ipso.* Et in fine epistolæ ad Jordanem de hymno Trisagio, Πνεῦμα Υἱοῦ, καὶ μὴ ἐξ Υἱοῦ, *Spiritus Filii et non ex Filio.* Sanctus Thomas, ubi dictum hoc expendit, sic respondet: *Dicendum*, inquit, *quod Spiritum sanctum non procedere a Filio primo fuit a Nestorianis introductum, ut patet in quodam symbolo Nestorianorum damnato ab Ephesina synodo. Et hunc errorem secutus est Theodoritus Nestorianus et plures post ipsum, inter quos fuit etiam Damascenus: unde in hoc hujus sententiæ non est standum.* Hæc responsio bilem movit schismaticis Græcis, qui subinde doctorem Angelicum sexcentis conviciis insectati sunt. Sincerus dicam: nequaquam cum Nestorianis et Theodoreto Damascenum hac in parte consensisse. In illo Nestorianorum symbolo, quod ab Ephesina synodo damnatum est, negabatur Spiritus sanctus a Patre per Filium exsistentiam habuisse, οὔτε δι' Υἱοῦ τὴν ὕπαρξιν εἰληφός. Itemque Theodoretus, in confutatione Anathematismi Cyrilliani 9, blasphemiæ Cyrillum accusavit, ac si doceret Spiritum sanctum, seu ex Filio, seu per Filium exstare, ἐξ Υἱοῦ, ἢ δι' υἱοῦ τὴν ὕπαρξιν ἔχει. Noster vero, tametsi Spiritum *ex Filio* non esse dicit, eum tamen ab æterno et substantialiter procedere per Filium confitetur multis in locis, puta capite *De divinis nominibus* Pater dicitur διὰ λόγου προβολεὺς ἐκφαντορικοῦ Πνεύματος: *per Filium producens manifestantem Spiritum.* Et rursum: Καὶ Υἱοῦ δὲ Πνεῦμα, οὐχ ὡς ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς δι' αὐτοῦ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον· *Spiritus autem Filii, non tanquam ex ipso, sed tanquam per ipsum ex Patre procedens.* Et in fine Epistolæ ad Jordanem, æternam personæ Spiritus sancti processionem diserte enuntiat his verbis: *Spiritus sanctus est: ex Patre siquidem per Filium procedit*: οὐχ υἱϊκῶς δέ, *non tamen filiationis more.* Ac rursum *Dialogo cont. Manichæos*, ἀεὶ ἦν ἔχων ἐξ ἑαυτοῦ τὸν αὐτοῦ Λόγον, καὶ διὰ Λόγου αὐτοῦ ἐξ αὐτοῦ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἐκπορευόμενον· *Semper Deus erat habens ex seipso Verbum suum et Spiritum suum ex seipso per Verbum suum procedentem.* Alia consimilia loca omitto, ne infinitus fiam. Porro ut Damascenus hoc scriberet, *Spiritum vero ex Filio non dicimus*, sanctum Maximum auctorem habuit, qui in epistola ad Marinum Cypri presbyterum Latinos Patres, ubi Spiritum sanctum ex Filio procedere asserunt, sic scribit interpretandos, ut *non Filium esse Spiritus sancti causam senserint*, οὐχ αἰτίαν τὸν Υἱὸν ποιοῦντας τοῦ Πνεύματος. *Unam enim noverunt, cum Filii, tum Spiritu sancti causam, Patrem scilicet: sed ut significent eum* δι' αὐτοῦ προϊέναι, *per ipsum prodire, atque hoc pacto substantiæ cognationem et indifferentiam exprimant.* Responsionem aliam subjungit S. Thomas: *Quamvis a quibusdam dicatur*, inquit, *quod Damascenus, sicut non confitetur Spiritum sanctum esse a Filio, ita etiam non negat ex vi illorum verborum.* Sic plane Hugo Thuscus, seu Etherianus, lib. III, cap. 21, ante centum annos, Damasceni Joannis locum, de quo disputamus, exceperat. *Verumtamen et scriptura sic se habente* (id est, modo integer sit auctoris contextus) *non discordat hic sanctus a Latina veritate, hoc ad consuetudinem Ecclesiæ Græcorum referendo, quæ non esse Spiritum ex Filio confitetur usque in hodiernum.* Sic quoque Joannes Beccus, sic Emmanuel Calecas, et alii e Græcis qui Latinorum partes defenderunt, Damascenum intelligunt. Verum nonnihil negotii facessit alter auctoris nostri locus, *Homilia de Sabbato sancto*, in qua sic legimus: *Spiritum sanctum colimus, tanquam Dei et Patris Spiritum, ex ipso nempe procedentem; qui tamen etiam Filii dicitur, quod per ipsum manifestatus, rebusque conditis impertitus,* ἀλλ' οὐκ ἐξ αὐτοῦ ἔχον τὴν ὕπαρξιν. *Non autem ex ipso habens ut exsistat.* Hugo Etherianus hæc postrema verba spuria esse clamitat. Postquam enim ostendere conatus est Damascenum procul non abfuisse, quin Spiritum sanctum

μεν· *Εἴ τις γὰρ τὸ Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει,* A Spiritum **142** vocitamus. *Si quis enim Spiritum* φησὶν ὁ θεῖος Ἀπόστολος, *οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ.* *Christi non habet*, ait divinus Apostolus [99], *hic non* Καὶ δι' Υἱοῦ πεφανερῶσθαι καὶ μεταδίδοσθαι ἡμῖν *est ejus.* Quin et cum nobis per Filium manifesta- ὁμολογοῦμεν· *Ἐνεφύσησε γὰρ*, φησὶ, *καὶ εἶπε τοῖς* tum esse et impertiri profitemur et agnoscimus: *μαθηταῖς αὐτοῦ· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον·* ὥσπερ ἐκ *Insufflavit enim*, inquit, *et dixit discipulis suis:* τοῦ ἡλίου μὲν, ἥ τε ἀκτὶς καὶ ἡ ἔλλαμψις· αὐτὸς γάρ *Accipite Spiritum sanctum* [1]. Perinde ut ex sole ἐστιν ἡ πηγὴ τῆς ἀκτῖνος καὶ τῆς ἐλλάμψεως· διά quidem est cum radius, tum splendori (ipse enim τε τῆς ἀκτῖνος ἡ ἔλλαμψις ἡμῖν μεταδίδοται, καὶ fons est et radii et splendoris), per radium autem αὕτη ἐστὶν ἡ φωτίζουσα ἡμᾶς, καὶ μετεχομένη ὑφ' nobis splendor communicatur, et ipse est qui nos ἡμῶν. Τὸν δὲ Υἱὸν οὔτε τοῦ Πνεύματος λέγομεν, οὔτε collustrat, atque a nobis participatur. At Filium de- μὴν ἐκ τοῦ Πνεύματος. nique nec Spiritus esse, nec ex Spiritu dicimus [2].

ΚΕΦΑΛ. Θ.

Περὶ τῶν ἐπὶ Θεοῦ λεγομένων.

Τὸ Θεῖον ἁπλοῦν ἐστι καὶ ἀσύνθετον. Τὸ δὲ ἐκ B πολλῶν καὶ διαφόρων συγκείμενον, σύνθετόν ἐστιν.

CAP. IX.

De iis quæ de Deo dicuntur.

Deus simplex est, nec compositus. Quod autem ex multis et diversis conflatur compositum est.

[99] Rom. VIII, 9. [1] Joan. XX. 29. [2] Greg. Naz. orat. 37.

NOTÆ.

ex Patre Filioque procedere crederet, sic concludit. *Ex his ergo ratiocinationibus, viri nuper memorati manifeste, ut superius exposita intentio panditur, et quod ab eo magni Sabbati editus sermo violentiam corruptionemque per instabilem nefariamque corruptionem patiatur. Quippe ubi principaliter de Trinitate, trium reminiscendo personarum proprietates disseruit, nihil talium peperit; verba tantum quæ superius leguntur ad posteros transmittendo, non secundum se, sed secundum consuetudinem Orientalis Ecclesiæ. Sed neque orthodoxæ fidei quispiam ante illum simile in chartis inaraverat. In præfato autem sermone* (de Sabbato sancto) *contra fas et contra majorum contraditionem, Spiritum sanctum ex Filio exsistentiam non habere, a quibusdam mendacii magis perquirentibus solatium, quam semitas investigantibus veritatis insertum est. Quod sic esse ipsa verborum series et styli alteritas, et quæ nihil ad rem pertinet, erronea clausulæ insertio; magis autem quod apud sanctorum aliquos nusquam scriptum reperiatur, aptissime declarat.* An Etheriani æqua sanaque critica sit, judicent eruditi. Damascenum quidem religioni duxisse aliquid effutire quod a probatis doctoribus pronuntiatum non esset, contestata res est. Atqui Epiphanius, et processionem Spiritus ex Patre et Filio, Cyrillusque Alexandr. plus una vice scripserant. Hic igitur tantum monuero nihil eo loci codices manuscriptos quos legi ab editis discrepare; cum tamen Colbertinus ætatem Hugonis Thusci superet. In antiquiorem alium non incidi, ex quo falsationem quam iste auctor subodoratus est, deprehendere licuerit. Quo porro sensu Damascenus aliique mediæ ætatis doctores Græci, cum ex Filio D Spiritum negarent exsistere, solumque Patrem dicerent esse Spiritus causam, auctoremve et principium, affirmarint nihilominus Spiritum sanctum in æternitate ex Patre per Filium procedere, e re nostra est enarrare. Vox illa, *per*, quando de personis divinis agitur, cum omnem instrumenti ideam vel speciem eliminet, rationem quamdam innuit mediani, ut Filius gigni prius censeatur, quam Spiritus procedere. Sic Gregorius Nyssenus Epistola ad Ablab. personam Filii a persona Spiritus sancti differre ait, qua *Filius proxime et sine medio est a Patre*, Spiritus vero, *per illum est qui proxime est a Patre*, τὸ δὲ διὰ τοῦ προσεχῶς, *ut et unigeniti proprietas sine ambiguitate maneat in Filio, et ex Patre Spiritum esse minime dubium sit*, τῆς τοῦ Υἱοῦ μεσιτείας καὶ αὐτῷ τὸ μονογενὲς φυλαττούσης, *cum Filii interpositio proprietatem ipsi servet unigeniti.* Ex quo fit ut, juxta Basilium, libro *De Spiritu sancto* cap. 18, Spiritus sanctus per Filium Patri copuletur ἓν τὸ Πνεῦμα ἅγιον δι' ἑνὸς Υἱοῦ τῷ Πατρὶ συναπτόμενον. Cavebant enim ne Ariano more Spiritus sancti productio in Filium præsertim refunderetur. Atqui nec ulla ratione copulari Filio Spiritus sanctus possit, ubi nec ab eo distingui, nisi per ipsum, ut cum Hilario loquar, egrediendo consistat; quemadmodum Georgius Scholarius, ipse schismaticus, argumentatur. Quocirca Cyrillus Alexandrinus in *Thesauro*, assert. 34, Spiritum sanctum ait Spiritum Dei appellari, quia conjungitur Filio, qui brachium est Patris; adeoque veluti mens per brachium digitum movet, ita C Spiritum a Patre in Filium substantialiter et naturaliter pervadere: Ἐν δὲ τῷ Υἱῷ φυσικῶς καὶ οὐσιωδῶς διῆκον παρὰ Πατρὸς τὸ Πνεῦμα. Quomodo nimirum Basilius, loco mox citato dixerat, *bonitatem, sanctitatem naturalem, Regiam illam dignitatem, quæ Dei solius propria est, a Patre per Filium in Spiritum transire*, ἐκ τοῦ Πατρὸς διὰ τοῦ Μονογενοῦς ἐπὶ τὸ Πνεῦμα διήκει. Doctores itaque Græci negant quidem Spiritum sanctum ex Filio procedere vel exsistere, ne speciali quadam actione quæ a paterna distincta sit, putetur a Filio produci: docent vero per Filium progredi, ut illius actionis naturalis qua Pater profundit Spiritum, nequaquam exsors sit Filius; quamlibet Pater solus, fons, oculus, scatebra, principium et auctor Spiritus habeatur: quinimo divina natura, ut intelligitur a Patre communicari prius, secundum ordinem originis, Filio quam Spiritui sancto, suam illam servet in Filio quoque fecunditatem quæ incepit in Patre. Id quod eleganter mihi videtur significari hoc Gregorii Theologi effato: Μονὰς ἀπ' ἀρχῆς εἰς δυάδα κινηθεῖσα μέχρι Τριάδος ἔστη. *Unitas a principio in dyada, seu binarium, progressa, in triade, sive Trinitate, constitit*: itemque illo Nysseni, una Deitatis substantia, unus voluntatis optimæ motus, ἀπὸ Πατρὸς παρορμᾶται, καὶ διὰ τοῦ Υἱοῦ πρόεισι, καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τελειοῦται· *a Patre proficiscitur, perque Filium progreditur, et in Spiritu completur.* Imo id Damascenus ipse in expositione fidei, quam ex Arabica translatione Latinam dabimus, sic rursus Spiritum esse negat ex Filio, ut *tamen ipsum a Patre per eum, et ex eo emanare subjungat*: ὅτι προχεῖται δ' αὐτοῦ καὶ ἐξ αὐτοῦ, ut apud Cyrillum legitur. Hæc si recte intelligantur haud ægre conciliabuntur Græcorum doctorum et Latinorum de Spiritus sancti processione sententiæ, atque in unam fidem consentire reperientur.

Quocirca si increatum ac principii expertem esse, si incorporeum, immortale, æternum, bonum, rerum omnium opificem, cæteraque id genus, substantiales Dei differentias dixerimus; profecto quod ex tam multis conflabitur, non simplex, sed compositum erit; quod extremæ impietatis fuerit asserere. Sic itaque existimandum est ea omnia quæ de Deo dicuntur, non quid ratione substantiæ sit, significare, sed, aut quid non sit explicare aut relationem quamdam ad aliquid eorum, quæ ab ipso distinguuntur, aut quidpiam eorum quæ naturam aut operationem sequuntur.

A Εἰ οὖν τὸ ἄκτιστον (29), καὶ ἄναρχον, καὶ ἀσώματον, καὶ ἀθάνατον, καὶ αἰώνιον, καὶ ἀγαθὸν, καὶ δημιουργικὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐσιώδεις διαφορὰς εἴποιμεν ἐπὶ Θεοῦ, ἐκ τοσούτων συγκείμενον, οὐχ ἁπλοῦν ἔσται, ἀλλὰ σύνθετον· ὅπερ ἐσχάτης ἀσεβείας ἐστίν. Χρὴ τοίνυν ἕκαστον τῶν ἐπὶ Θεοῦ λεγομένων, οὐ τί κατ' οὐσίαν ἐστὶ σημαίνειν οἴεσθαι, ἀλλ' ἢ τί οὐκ ἔστι δηλοῦν, ἢ σχέσιν τινὰ πρός τι τῶν ἀντιδιαστελλομένων, ἢ τί τῶν παρεπομένων τῇ φύσει, ἢ ἐνέργειαν.

Qui est. *Dei nomen maxime proprium.* — Ex omnibus porro nominibus quæ Deo tribuuntur, nullum æque proprium videtur, atque ὁ ὢν (id est, *Qui est*: quemadmodum ipsemet cum Moysi in monte responderet, ait: *Dic Filiis Israel: Qui est, misit me* [3]. Nam totum esse, velut immensum quoddam ac nullis terminis definitum essentiæ pelagus complexu suo ipse continet [4]: ut autem Dionysio placet [5], primarium ipsius nomen est; prius esse, tum bonum esse.

Δοκεῖ μὲν οὖν (30) κυριώτερον πάντων τῶν ἐπὶ Θεοῦ λεγομένων ὀνόματων εἶναι ὁ ὢν, καθὼς αὐτὸς χρηματίζων τῷ Μωϋσεῖ ἐπὶ τοῦ ὄρους φησίν· *Εἶπον τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· Ὁ ὢν ἀπέσταλκέ με.* Ὅλον γὰρ ἐν ἑαυτῷ συλλαβὼν ἔχει τὸ εἶναι, οἷόν τι πέλαγος οὐσίας ἄπειρον καὶ ἀόριστον. Ὡς δὲ ὁ ἅγιος Διονύσιός φησιν, ὁ ἀγαθός. Οὐ γὰρ ἔστιν ἐπὶ Θεοῦ εἰπεῖν, πρῶτον τὸ εἶναι, καὶ τότε τὸ ἀγαθόν.

bonus: neque enim de Deo dicere licet ipsum

143 Secundum nomen est, Θεὸς [6] (id est

Δεύτερον δὲ (31) ὁ Θεὸς ὄνομα, ὃ λέγεται ἐκ τοῦ

[3] Exod. v, 14. [4] Greg. Naz. orat. 36. [5] Dionys cap. 2, 3 et 4. *De div. nom.* [6] Τὸ Θεὸς nomen et ipsum Gregorio relativum, ut et Cyrillo, *Thes.* assert. 5.

VARIÆ LECTIONES.

[o] Hæc usque ad δεύτερον δὲ, desunt in R. 2930, 3109, et in N. ac subobscurius enuntiata videntur, quam consuescat Damasceni dictio.

NOTÆ.

(29) *Εἰ οὖν τὸ ἄκτιστον. Quocirca si increatum esse*, etc. Hic recitare uvat scholium Reg. cod. 2929, tametsi mutilum. Σημείωσαι ἐπὶ Θεοῦ οὐ τολμητέον εἰπεῖν εἶναι, ἢ ἐννοῆσαι διαφοράν, ἢ οὐσιώδεις διαφοράς, ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ αὐτοῦ θεωρουμένων· *Observa cavendum esse, ne dicatur in Deo esse vel intelligi differentiam, differentiasve essentiales: sed hæc concipiuntur ex his quæ circa ipsum considerantur.* Ubi declaratur Damascenum nullam compositionem in Deo posuisse, ne quidem, ex genere et differentiis. Sic teste Socrate Evagrius monachus, *in libro qui Monachius inscribebatur, divinum numen prohibuit definire: definitiones quippe esse rerum compositarum:* Πᾶσα πρότασις φησὶν, ἢ γένος ἔχει κατηγορούμενον, ἢ εἶδος, ἢ διαφοράν, ἢ ἴδιον, ἢ συμβεβηκὸς, ἢ τὸ ἐκ τούτων συγκείμενον· *Omnis propositio*, inquit, *aut genus habet, quod prædicatur, aut speciem, aut differentiam, aut proprium, aut accidens, aut quod compositum est ex istis: verum in sancta Trinitate nihil horum accipiendum est.* Quia vero hic auctor tanquam Origenista notatus fuit in quinta synodo, Maximum juvat citare, ex quo scholiastes videtur accepisse, quæ ante retulimus. Ἐπὶ μὲν Θεοῦ τὸ ὢν, inquit sanctus confessor, καὶ τὸ ἀγαθὸς, καὶ τὸ Θεὸς, καὶ τὸ δημιουργὸς, καὶ τὸ ἀθάνατος, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ λέγομεν οὐσιώδεις διαφορὰς, ἵνα μὲν σύνθετον αὐτὸν ἐκ τούτων δογματίσωμεν, ἀλλὰ προσηγορίας, τινῶν μὲν ἐμφατικὰς τῶν θεωρουμένων περὶ αὐτόν· οὐδενὸς δὲ τῶν κατ' οὐσίαν αὐτοῦ καὶ φύσιν δηλωτικάς· *In Deo, qui est, et bonus, et Deus, et conditor, et immortalis, et similia, non dicimus esse differentias essentiales, ne eum ex iis concretum definiamus; sed appellationes quasdam, quibus aliqua eorum quæ circa ipsum spectantur, innotescant, cum tamen nulla ex ipsis declarentur illa quæ ad ejus essentiam et naturam pertinent.* Hæc Maximus apud Euthymium, quæ totidem verbis non habentur in editione Combefisii. Proxime tamen accedunt quæ idem doctor tradit Opusculo de qualitate et differentia.

(30) *Δοκεῖ μὲν οὖν. Ex omnibus porro nominibus.* Moysi (*Exod.* III, 14) Deum roganti quod nomen ejus esset, hoc responsum accepit: אהיה אשר אהיה. Quod LXX reddiderunt: Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν. Hieronymus: *Ego sum qui sum.* Moxque additum est, אהיה שלחני ὁ ὢν ἀπέσταλκέ μοι, *qui est misit me.* Prisci vero philosophi Deum neutro nomine ὄν nuncupabant, quæ vox ad ipsum ens in communi significandum atheo sensu detorqueri posset. At masculinum ὢν solum Deum verum exprimit, cujus essentia sit ipsummet esse purissimum ac substantivum, conditis rebus neutiquam concretum, autex ipsis intellectus opera abstractum τὸ ὤν, inquit Nazianzenus, ἴδιον ὄντως τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅλον· Qui est, *Proprium prorsus est Dei nomen et ut totum, nec priore aliquo, nec posteriore (nulla quippe res erat aut erit) terminatum aut circumcisum.*

(31) *Δεύτερον δέ. Secundum nomen est* Θεός, id est, *Deus.* Plato in *Cratylo*, quem Eusebius citat lib. I *Præp. evang.* nominis Θεὸς, deducit originem a Verbo θέω *curro.* Nam veteres Græci, et barbari plerique alia numina colebant præter *solem, lunam, terram, astra, cœlumque, quæ perpetuo motu ferantur,* ἅτε ἀεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα. Id quoque Clemens Alex. agnoscit in *Protreptico. Sidera*, inquit, θεοὺς ἐκ τοῦ θέειν, *deos a currendo nominarunt.* Quod rursum tradit, lib. IV *Strom.* Sin etiam hoc nomen derivatum est a verbo αἴθειν, *ardere*, hujus originis ratio alia non fuerit, præter eumdem cœli astrorumque cultum, quæ veteres ex purissimo igne constare existimabant. Quocirca cœlum et Αἰθήρ, *Æther*, synonyma sunt. Damascenus vero ex Nazianzeno etymon utrumque ad Christianum sensum traduxit. Tertium a verbo θεάομαι, *video*, petitum magis probarunt Theologus, Nyssenus, et alii doctores.

θέειν καὶ περιέπειν τὰ σύμπαντα· ἢ ἐκ τοῦ αἴθειν, Α *Deus*) quæ vox vel a verbo θέειν ducta est, quia
ὅ ἐστι καίειν. Ὁ γὰρ Θεὸς πῦρ καταναλίσκον πᾶσαν currat, et omnia circumobeat : vel ab αἴθω, id
κακίαν ἐστίν· ἢ ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι τὰ πάντα. Ἀλάθη- est urere : Deus enim ignis consumens est [7]: vel
τος γάρ ἐστι, καὶ πάντων ἐπόπτης. [p] Ἐθεάσατο γὰρ denique ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, hoc est, quia omnia
τὰ πάντα πρὶν γενέσεως αὐτῶν, ἀχρόνως ἐννοήσας, conspiciat [8]. Nihil enim oculos ejus fallere po-
καὶ ἕκαστον κατὰ τὴν θελητικὴν (32) αὐτοῦ ἄχρονον test, ac rerum omnium inspector est. Omnia
ἔννοιαν, ἥτις ἐστὶ προορισμὸς, καὶ εἰκὼν, καὶ πα- enim priusquam fierent contuitus est [9], ante
ράδειγμα, ἐν τῷ προορισθέντι καιρῷ γίνεται. omne tempus ea cogitatu complectens; resque
omnes præfinito tempore efficiuntur, pro illius, quæ tempori non subest, cogitatione cum volun-
tate conjuncta, quæ quidem præfinitio et imago et exemplar est.

Τὸ μὲν οὖν πρότερον, αὐτοῦ τοῦ εἶναι παραστατι- Ac prius quidem vocabulum, hoc demum nobis
κόν ἐστι, καὶ τοῦ τί εἶναι· τὸ δὲ δεύτερον, ἐνεργείας· declarat, quod sit; at non item quid sit, alterum
τὸ δὲ ἄναρχον, καὶ ἄφθαρτον, καὶ ἀγένητον, ἤτοι autem operationem indicat. ἄναρχον porro, hoc est
ἄκτιστον, καὶ ἀσώματον, καὶ ἀόρατον, καὶ τὰ τοιαῦ- *principii expers*, incorruptibile, et increatum, et
τα, τί οὐκ ἔστι δηλοῖ· τουτέστιν, ὅτι οὐκ ἤρξατο τοῦ incorporeum, et invisibile, aliaque ejusmodi, quid
εἶναι, οὐδὲ φθείρεται, οὐδὲ ἔκτισται, οὐδέ ἐστι σῶμα, Β non sit ostendunt; nempe quod non cœperit esse,
οὐδὲ ὁρᾶται. Τὸ δὲ ἀγαθὸν, καὶ δίκαιον, καὶ ὅσιον, non intereat, non sit creatus, nec sit corpus, nec
καὶ τὰ τοιαῦτα, παρέπονται τῇ φύσει, οὐκ αὐτὴν δὲ videri oculis possit [10]. Jam vero bonum, et ju-
τὴν οὐσίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Κύριος, βασιλεύς τε, καὶ τὰ stum, et sanctum, aliaque ejusmodi, naturam
τοιαῦτα σχέσιν πρὸς τὰ ἀντιδιαστελλόμενα δηλοῖ. quidem comitantur; cæterum essentiam non de-
Τῶν δὲ κυριευομένων λέγεται Κύριος, καὶ τῶν βασι- clarant. Denique Dominus, rex, et similia, rela-
λευομένων βασιλεὺς, καὶ τῶν δημιουργουμένων δη- tionem ad ea quæ ex adverso distinguuntur, li-
μιουργὸς, καὶ τῶν ποιμαινομένων ποιμήν. quido explicant. Nam et eorum quibus deminatur,
Dominus dicitur; eorumque in quos regiam obtinet potestatem, rex nuncupatur; eorum item quæ
facit, opifex audit et conditor; eorum denique quos pascit, pastor.

ΚΕΦΑΛ. Ι'.

Περὶ θείας ἑνώσεως καὶ διακρίσεως.

Πάντα μὲν οὖν ταῦτα κοινῶς ἐπὶ πάσης θεότητος ἐκληπτέον, καὶ ταυτῶς, καὶ ἁπλῶς, καὶ ἀμερῶς, καὶ ἡνωμένως· διακεκριμένως δὲ, τὸ Πατὴρ, καὶ τὸ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα, καὶ τὸ ἀναίτιον, καὶ τὸ αἰτιατὸν, καὶ τὸ ἀγέννητον, καὶ τὸ γεννητὸν καὶ ἐκπορευτόν· ἅτινα οὐκ οὐσίας εἰσὶ δηλωτικὰ, ἀλλὰ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως (33), καὶ τοῦ τῆς ὑπάρξεως τρόπου.

CAP. X.

De divina unione et distinctione.

Hæc igitur omnia communiter in tota divinitate accipienda sunt, atque eodem modo, et simpliciter, et individue, omninoque conjunctim : distinctim autem Pater et Filius et Spiritus sanctus; item quod causa caret, et quod a causa est, ac postremo ingenitum, genitum, et procedens; quæ quidem non ejusmodi sunt ut naturam denotent, sed mutuam inter se personarum relationem ac exsistendi modum [11].

[7] Deut. v, 24. [8] II Mach. x, 5. [9] Dan. xiii, 42. [10] Dionys. cap. 5 *De div nom.*; maxim. in hunc locum. [11] Dionys. cap. 2. *De div. nom.* Greg. Naz. orat. 37 et 45; Nyss. Epist ad Ablab.

VARIÆ LECTIONES.

[p] Desunt hæc usque ad τὸ μὲν οὖν πρότ. in tribus cod. Reg. et in N. in quo ad calcem capitis subjiciuntur cum præfixa hac nota σχόλ ceu tota hæc περικοπὴ, merum scholium esset

NOTÆ.

(32) *Κατὰ τὴν θελητικήν. Pro illius quæ tempori non subest cogitatione cum voluntate conjuncta.* Hoc est pro illius imperio et decreto. Nam *imperare*, inquit sanctus Thomas 1-2, quæst. 17, art. 1, *est actus rationis, præsupposito tamen actu voluntatis.* Damascenus pro eodem habet imperium seu præfinitiones, ac imagines et exemplaria rerum efficiendarum, Dionysiastro dicente lib. *De div. nom.* c. 5, παραδείγματά φαμεν, *exemplaria appellamus, substantiarum effectrices singularesque rationes exsistentes in Deo, quas theologia præfinitiones, et divinas bonasque voluntates vocat*, οὓς ἡ θεολογία προορισμοὺς καλεῖ, καὶ θεῖα καὶ ἀγαθὰ θελήματα. Quibus reprobatur illa de divinis ideis opinio, quam multi Platoni attribuerunt, puta Deum eas extra se produxisse, ad quas respiciat, cum aliquid agendum proponit. Has etiam rejicit Theologus in fine orationis 35, ut et Cyrillus Alexandrinus, lib. II et III *Cont. Julian.*

(33) *Ἀλλὰ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως. Sed mutuam relationem.* Personas divinas discrepare ab invicem propter relationes concors est Latinorum Græcorumque Patrum doctrina. Quærenti Anomœo quid Spiritui desit ad hoc ut sit Filius; nisi enim deesset aliquid utique Filius foret : Theologus nihil deesse ait; quippe Deo nihil quidquam defuerit : Τὸ δὲ τῆς ἐκφάνσεως, ἵν' οὕτως εἴπω, ἢ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως διάφορον, διάφορον αὐτῶν καὶ τὴν κλῆσιν πεποίηκε· *Verum radiationis, ut ita loquar, sive mutuæ ipsorum relationis diversitas, diversam quoque ipsorum fecit appellationem.* Idem legas, orat. 45, seu Epist. ad Evagrium. Quod si personæ divinæ relationibus solum discrepant, non aliunde habent, ut perfectæ hypostases sint. Unde in Latina translatione confessionis Acacii Berrhœensis (pag. 456 Collect. P. Lupi in concil. Ephes.) legimus, *modus subsistentiæ, seu nomen, est habitus; non autem substantiæ simpliciter significatio.* Ubi procul dubio pro *habitu* vetus ille interpres σχέσιν legebat, quam nos *habitudinem, relationem, respectum*, dicimus. Ad hæc Nyssenus docet nos, Epist. ad Ablab., quæ sit istæc relatio, quodve illius fun-

144 *Dei operatio una simplex.*—Hæc igitur cum perspecta habemus, atque ex his ad divinam essentiam veluti porrecta manu ducimur, non essentiam ipsam, sed quæ sunt circa essentiam, percipimus : quemadmodum nec si nobis exploratum sit animam incorpoream esse, atque quantitate ac figura vacare, protinus ipsius quoque essentiam cognitam ac comprehensam habuerimus : consimiliter, nec quamvis corpus aliquod, vel candidum, vel atrum esse nobis constet, proinde quoque ipsius essentia comperta nobis est. Porro vera doctrina Deum simplicem esse tradit, atque unam simplicem operationem habere, eamque bonam, et omnia in omnibus operantem ; instar solaris radii, qui omnia fovet, atque in singulis, prout quodque naturali aptitudine præditum est, et ita comparatum, ut ipsum excipere possit, vim suam exerit, ab opifice videlicet Deo vim hujusmodi consecutus.

A Ταῦτα οὖν εἰδότες, καὶ ἐκ τούτων ἐπὶ τὴν θείαν οὐσίαν χειραγωγούμενοι, οὐκ αὐτὴν τὴν οὐσίαν καταλαμβάνομεν, ἀλλὰ τὰ περὶ τὴν οὐσίαν· ὥσπερ οὐδὲ ἐὰν γνῶμεν, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀσώματός ἐστι, καὶ ἄποσος, καὶ ἀσχημάτιστος, ἤδη καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς κατειλήφαμεν· οὐδὲ τοῦ σώματος, εἴπερ γνῶμεν ὅτι λευκὸν ἢ μέλαν ἐστὶν, ἀλλὰ τὰ περὶ τὴν οὐσίαν. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος (34) διδάσκει ἁπλοῦν εἶνα τὸ Θεῖον, καὶ μίαν ἁπλῆν ἔχειν ἐνέργειαν, ἀγαθὴν, καὶ πᾶσι τὰ πάντα ἐνεργοῦσαν, κατὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα, ἥτις πάντα θάλπει, καὶ ἐν ἑκάστῳ κατὰ τὴν φυσικὴν ἐπιτηδειότητα, καὶ δεκτικὴν δυναμιν ἐνεργεῖ, ἐκ δημιουργήσαντος Θεοῦ τὴν τοιαύτην εἰληφὼς [q] ἐνέργειαν.

Eamque bonam, et omnia in omnibus operantem; instar solaris radii, qui omnia fovet, atque in singulis, prout quodque naturali aptitudine præditum est, et ita comparatum, ut ipsum excipere possit, vim suam exerit, ab opifice videlicet Deo vim hujusmodi consecutus.

VARIÆ LECTIONES.

[q] Melius legeris, εἰληφυῖα, ut in nonnullis codd. Regiis.

NOTÆ.

damentum: *Quod si quis nostram doctrinam calumnietur*, inquit, *ac si eo quod nullum discrimen secundum naturam admittat, permistionem et confusionem hypostasium introducat : hoc contra criminatores respondebimus, nos sic naturam diversitatis expertem confiteri, ut non negemus differentiam*, τὴν κατὰ τὸ αἴτιον καὶ αἰτιατόν, *qua unus causa est, alius a causa; quippe qua solummodo alterum ab altero differre concipimus.* Τῷ τὸ μὲν αἴτιον πιστεύειν εἶναι, τὸ δὲ ἐκ τοῦ αἰτίου, καὶ τοῦ ἐξ αἰτίας ὄντος πάλιν ἄλλην διαφορὰν ἐννοοῦμεν. *Cum videlicet alterum esse causam principiumve credimus, alterum vero ex principio, ac tandem discrimen aliud intelligimus, puta ejus qui est a principio.* Ad hunc, ut reor, locum Damascenus alludebat, quando hic et cap. 12, de personarum discrimine scripsit. Sic Dionys. cap. 2 *De div. nom.* : Τὰς διαχρίσεις, inquit, τὰς ἀγαθοπρεπεῖς τῆς θεαρχίας προόδους καὶ ἐκφάνσεις· *Distinctiones vocant, optimas divini principatus processiones et radiationes.* Hinc apparet quam recte doceant theologi relationes personarum divinarum fundari in origine unius ab alia, qua negata nullum inter eas discrimen occurrat. Porro divina persona non sic relatione constituitur, ut ipsa nihil sit aliud nisi relatio subsistens, sed est divina substantia, ut tali respectu veluti sigillatur. Nam, ut ait Basilius, epist. 43 ad Gregor. fratr. hypostasis est natura ut per certam notam determinatur. Cæterum hæc relatio non est ulla perfectio, qua persona una præ altera ornetur. Οὐδὲ γὰρ τῷ Υἱῷ λείπει τι πρὸς τὸ εἶναι Πατέρα, inquit Theologus, orat. 34, *non enim Filio deest aliquid, quo fiat Pater. Siquidem filietas defectus non est*, adeoque processio defectum non indicat, sed meram respectum. Ex quibus omnibus elucescit magis hujus adagii veritas, quo post Anselmum aiunt : *Omnia in divinis sunt idem ubi non occurrit relationis oppositio.*

B Dei potiori jure quam essentiæ convenire, ut Θεότης *Deitas* nuncupetur. Novellum dogma hoc in primis Damasceni effato communiebant, quod infra habetur, lib. II, cap. 13; et lib. XIII, c. 15 : *Aliud esse operandi vim, aliud operari, aliud operantem, et aliud id quod operatione perficitur.* Dionysiastri etiam auctoritate admodum gloriabantur, qui tamen cap. 5 *De div. nom.* ipsorum errorem præfocavit, ubi docet non modo vitam, potentiam, sapientiam, et alia, quibus actio Dei significatur, creatis rebus communicari, verum et ipsum esse Dei : Ὁ ὢν ὅλου τοῦ εἶναι κατὰ δύναμιν ὑπερούσιός ἐστιν ὑποστάτης καὶ δημιουργὸς ὄντος, ὑπάρξεως, οὐσίας, φύσεως. Quin nec in Deo aliud esse τὸ ἀγαθὸν, *bonum*, καὶ ἄλλο τὸ ὄν, καὶ ἄλλο τὴν ζωὴν, ἢ τὴν σοφίαν, *et aliud ens, et aliud vitam, aut sapientiam :* neque rursum πολλὰ αἴτια εἶναι, *plures esse causas*, pluresve θεότητας, *deitates.* Quo nihil expressius contra Palamitas, qui cum operationem unam profiterentur, C mente plures tenebant, ut ostendit Calecas. Sic quamlibet negarent Deum essentia et operatione compositum iri ; οὐ νοεῖται σύνθεσις ἐπὶ Θεοῦ διὰ τὴν τῆς θείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας διαφοράν, inquit Palamas in excerptis quæ apud me mss. habeo : illud tamen ex ipsorum principiis deducebatur, qui hoc statuerent, *essentia habet, operatio habetur ;* unde consequitur Dei essentiam subjectum operationis fore. Enimvero paralogismus erat quo nitebantur, scilicet *neminem dicturum, hominem esse compositum, qua naturam et efficientiam habet, aut qua naturam habet, et grammaticam, vel agrorum colendorum artem.* Quasi vero compositio non fiat ex substantia et accidentibus. Verum Damascenus non solum prohibuit, ne qualitas Deo attribueretur, sed nec compositionem ex genere et differentiis admisit. Deum quippe simplicissimam et absolutissimam esse unitatem noverat, in qua unum sint quæ in inferioribus rebus dispersa percipiuntur, ut Dionysius explicat. Quamobrem Nicephorus CP. Joanni nostro fere æqualis in Antirrhetico 1, nondum edito contra Iconomachos, *sincera religione tenendum* docet, *Dei æternam actionem, imo consistentem actionem, nullo pacto secerni ab ejus substantia ; sed ejusdem rationis esse propter simplicis illius et incorporalis naturæ proprietatem :* Οὕτω γὰρ ἂν εὐσεβῶς νοηθείη. Ἡ μὲν θεία ἐνέργεια ἀΐδιος, μᾶλλον δὲ αὐτενέργεια, τὸ μὴ διωρίσθαι τῆς οὐσίας τὴν ἐνέργειαν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐπιδέχεσθαι, διὰ τὴν τῆς ἁπλῆς καὶ ἀσωμάτου φύσεως ἰδιότητα. Quocirca Calecas expendens illum Damasceni locum quo ait, aliud

(34) Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος. *Porro vera doctrina*, etc. Hæc Palamitarum errorem expugnant, qui Dei lumen operationemque ab ejus substantia discreverunt; hoc præsertim innixi argumento, quod Joannes Cyparissiota, et Emmanuel Calecas referunt, imo Symeon Thessalonicensis, ipse Palamita, opere *Contra hæreses* : « Sacris eloquiis edocemur, divinæ nos effici consortes naturæ : sed fieri nequit ut natura divina creatæ rei communicetur ; quin nec hypostases divinæ creaturis communicantur. Sola igitur operatio communicatur, puta vita, amor, sapientia, potentia, » etc., unde inferebant actioni

Διαχέχριται δὲ ὅσα τῆς θείας καὶ φιλανθρώπου A τοῦ θείου Λόγου σαρκώσεως. Ἐν τούτοις γὰρ οὔτε ὁ Πατὴρ, οὔτε τὸ Πνεῦμα, κατ' οὐδένα λόγον κεκοινώνηκεν, εἰ μὴ κατ' εὐδοκίαν, καὶ κατὰ τὴν ἄῤῥητον θαυματουργίαν, ἣν καὶ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος γενόμενος εἰργάζετο, ὡς ἀναλλοίωτος θεὸς καὶ Θεοῦ Υἱός.

Quæ ad Incarnationem pertinent discreta sunt, ac solius Filii. — Distincta autem sunt atque discreta ea omnia quæ ad divinam benignissimamque erga homines Dei Verbi incarnationem pertinent. In his enim nullæ omnino Patris et Spiritus sancti partes exstiterunt, nisi quoad beneplacitum attinet, atque ad ea omni sermone superiora miracula, quæ Deus Verbum nobis similis homo factus, ut incommutabilis Deus, Deique Filius edebat [12].

ΚΕΦΑΛ. ιά'

Περὶ τῶν σωματικῶς ἐπὶ Θεοῦ λεγομένων

CAP. XI.

De his quæ modo corporea de Deo dicuntur

Ἐπεὶ δὲ πλεῖστα περὶ Θεοῦ σωματικώτερον ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ συμβολικῶς εἰρημένα εὑρίσκομεν, εἰδέναι χρὴ, ὡς ἀνθρώπους ὄντας ἡμᾶς, καὶ τῷ παχὺ τοῦτο σαρκίον περιχειμένους, τὰς θείας, καὶ ὑψηλὰς, B καὶ ἀΰλους τῆς Θεότητος ἐνεργείας νοεῖν ἢ λέγειν ἀδύνατον, εἰ μὴ εἰκόσι καὶ τύποις καὶ συμβόλοις τοῖς καθ' ἡμᾶς χρησαίμεθα [13]. Ὅσα τοίνυν περὶ Θεοῦ σωματικώτερον εἴρηται, συμβολικῶς ἔστι λελεγμένα· ἔχει δὲ ὑψηλοτέραν διάνοιαν· ἀπλοῦν γὰρ τὸ Θεῖον καὶ ἀσχημάτιστον. Ὀφθαλμοὺς μὲν οὖν Θεοῦ, καὶ βλέφαρα, καὶ ὅρασιν, καὶ τὴν ἁπάντων ἐποπτικὴν αὐτοῦ δύναμιν, καὶ τὸ ἀλάθητον τῆς αὐτοῦ γνώσεως ἐννοήσωμεν, ἀπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν διὰ ταύτης τῆς αἰσθήσεως ἐντελεστέραν γνῶσίν τε καὶ πληροφορίαν ἐγγίνεσθαι. Ὦτα δὲ καὶ ἀκοὴν, τὸ ἐξιλεωτικὸν αὐτοῦ, καὶ τῆς ἡμετέρας δεκτικὸν δεήσεως. Καὶ γὰρ ἡμεῖς τοῖς τὰς ἱκεσίας ποιουμένοις, διὰ ταύτης τῆς αἰσθήσεως εὐμενεῖς γινόμεθα, γνησιώτερον αὐτοῖς τὸ οὖς ἐπικλίνοντες. Στόμα δὲ καὶ λαλιὰν, τὸ ἐνδεικτικὸν τῆς βουλήσεως αὐτοῦ, ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν διὰ στόματος καὶ λαλιᾶς σημαίνεσθαι τὰ ἐγκάρδια νοήματα. Βρῶσιν δὲ καὶ πόσιν, τὴν ἡμετέραν πρὸς τὸ αὐτοῦ θέλημα συνδρομήν. Καὶ γὰρ ἡμεῖς, διὰ τῆς γευστικῆς αἰσθήσεως, τὴν τῆς φύσεως ἀναπληροῦμεν ἀναγκαίαν δρεξιν. Ὄσφρησιν δὲ, τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς πρὸς αὐτὸν ἐννοίας, καὶ ἐννοίας, ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν διὰ ταύτης τῆς αἰσθήσεως, τὴν τῆς εὐωδίας ἀποδοχὴν ἐγγίνεσθαι. Πρόσωπον δὲ, τὴν δι' ἔργων αὐτοῦ ἔνδειξίν τε καὶ ἐμφάνειαν, ἐκ τοῦ τὴν ἡμετέραν ἐμφάνειαν διὰ προσώπου γίνεσθαι. Χεῖρας δὲ, τὸ ἀνυστι-

Quoniam autem plurima de Deo, corporibus affini quadam ratione in sacris Litteris symbolice ac per figuram dicta reperimus; illud noscamus oportet, fieri non posse, ut nos qui homines sumus, crassaque carne involvimur, divinas illas, et excelsas, immaterialesque Divinitatis actiones intelligamus ac sermone complectamur, nisi figuris et imaginibus, signisque naturæ nostræ consentaneis utamur [14]. Quocirca ea omnia quæ corporea vel parabolica ratione de Deo enuntiata sunt, figurate dicta sunt, alioremque sensum includunt: quippe cum Deus simplex omnisque figuræ expers exsistat. Igitur per oculos, et palpebras, visumque Dei, vim ipsius rerum omnium inspectricem, atque ejusmodi cognitionem intelligamus, quam res nulla fugiat: ut nimirum sensus ministerio perfectior nobis atque certior cognitio accedat. Per aures et auditum ipsius ad ignoscendum propensionem **145** atque in excipiendis precibus nostris benignitatem. Solemus enim per hunc sensum iis qui nobis supplices sunt, nosmet facilesque præbere; benignius videlicet aurem ipsis admoventes. Per os ac locutionem, voluntatis ipsius declarationem accipimus. Quinetiam nos quoque abdita cordis sensa per os et sermonem promimus. Per cibum et potum, promptum nostrum ad voluntatem accessum. Etenim nos quoque necessarium naturæ appetitum explemus per gustus sensum. Per olfactum, vim eam, qua cogitationem ac benevolentiam gratam accipimus.

[12] Greg. Naz. orat. 24; Dionys. c. 2 *De div. nom.*

[13] Dionys. c. 1 *De div. nom.* et cap. 15. *De cæl. hier.*

VARIÆ LECTIONES.

[r] Quidam codices non habent ἄνθρωπος, nec legitur apud Dionys. lib. *De div. nom.*, ex quo hæc desumpta. [s] Multi cod. R. χρησώμεθα.

NOTÆ.

esse operationem, aliud id quod operatur, et aliud quod efficitur, observat τὸ ἐνέργημα, sive effectum, quod actione divina producitur, necnon relationem qua id refertur ad Deum, rebus creatis accenseri, quia sunt extra Deum: at virtutem ipsam qua Deus agit et ejus actionem idem esse prorsus, nec ab ejus essentia dirimi, licet in nobis discrepent. Nec quisquam objiciat Damascenum in sermone *De transfiguratione*, lumen quo Domini corpus resplenduit, appellare φῶς ἄκτιστον, *lumen increatum*. Nam aliud lumen non significat præter ipsummet Verbum, quod *est lux vera illuminans omnem hominem*, propter cujus præsentiam, ingenti lumine Christi

B corpus ornabatur. Sic divina charismata, quorum Spiritus sanctus auctor est, Spiritus sanctus nuncupantur. Palamiticus error, cujus auctor olim fuerat Barlaam ille, quem *Juniorem theologum* vocitarunt, proscriptus primum fuit multis in synodis: posthac vero approbatus est, præsertim in synodo quam *octavam generalem* nuncupant, propter quatuor patriarchas, qui adfuerunt. In concilio Florentino Latini de essentia et operatione disputare voluerunt cum Græcis, qui id facere detrectarunt, ὅτι δὲ περὶ οὐσίας καὶ ἐνεργείας οὐδ' ὅλως ἀπολογούμεθα.

piamque habet. Siquidem et nos odorum fragrantiam per hunc sensum excipimus. Per faciem, ipsius per opera demonstrationem ac ostensionem. Quando quidem nos quoque ex vultu oreque palam dignoscimur. Per manus, actionem illam, qua opera sua absolvit. Nam nos etiam utilissima quæque et præstantissima opera nostris manibus efficimus. Per dexteram, ipsius in rebus secundis opem et auxilium; ex eo nempe quod nos in rebus insignioribus, quæque plurimum roboris requirunt, dextra potius utimur manu. Per tactum, certissimam ipsius minutissimarum ac occultissimarum rerum explorationem et exactionem: ob id scilicet, quod illi quoque, quos contrectamus, nihil in se occultare queant. Per pedes et incessionem, adventum ipsius et præsentiam, vel ad opem egentibus ferendam, vel ad hostes ulciscendos, vel ad rem aliam gerendam: quod nimirum nobis quoque hoc pedes præstent, ut ad locum aliquem perveniamus. Per jusjurandum, consilii ejus immutabilitatem: quod apud nos interposito jurejurando mutua pacta firmentur. Per iram et furorem, infensam ejus erga malitiam voluntatem ac odium, Nam et nos ea quæ cum voluntate et sententia nostra pugnant odio habentes, in iram prorumpimus [14]. Per oblivionem, somnum et dormitationem, animadversionis in hostes dilationem, temporisque moras in auxilio consueto ferendo iis, quos charos ac necessarios habet. Denique, ut uno verbo dicam, in iis omnibus quæ de Deo corporeo modo enuntiantur, abstrusus quidam sensus inest, quo per illa quæ nobis congruunt, ea quæ supra nos sunt edocemur: nisi forte quidpiam de corporeo Dei adventu dictum est. Nam ipse totum hominem salutis nostræ causa suscepit; hoc est animam intelligentem, et corpus, atque humanæ naturæ proprietates, necnon naturales, nullique reprehensioni obnoxias passiones.

A κὸν τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ. Καὶ γὰρ ἡμεῖς τὰ χρειώδη, καὶ μάλιστα τιμιώτερα διὰ τῶν οἰκείων κατορθοῦμεν χειρῶν. Δεξιὰν δὲ, τὴν ἐπὶ τοῖς αἰσίοις αὐτοῦ βοήθειαν, ἐκ τοῦ καὶ ἡμᾶς μᾶλλον ἐπὶ τῶν εὐσχημοτέρων, καὶ τιμιωτέρων, καὶ πλείστης ἰσχύος δεομένων τῇ δεξιᾷ κεχρῆσθαι. Ψηλάφησιν δὲ, τὴν ἀκριβεστέραν αὐτοῦ, καὶ τὴν λίαν λεπτῶν τε, καὶ κρυπτῶν διάγνωσίν τε, καὶ εἴσπραξιν, ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν μὴ δύνασθαι τοὺς ψηλαφωμένους ἐν ἑαυτοῖς τι κρύπτειν. Πόδας δὲ καὶ βάδισιν, τὴν πρὸς ἐπικουρίαν τῶν δεομένων, ἢ ἐχθρῶν ἄμυναν, ἢ ἄλλην τινὰ πρᾶξιν, ἔλευσίν τε, καὶ παρουσίαν, ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν διὰ τῆς τῶν ποδῶν χρήσεως ἀποτελεῖσθαι τὴν ἄφιξιν. Ὅρκον δὲ, τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν δι' ὅρκου τὰς πρὸς ἀλλήλους βεβαιοῦσθαι συνθήκας. Ὀργὴν δὲ καὶ θυμὸν, τὴν πρὸς τὴν κακίαν B ἀπέχθειάν τε καὶ ἀποστροφήν. Καὶ γὰρ ἡμεῖς τὰ ἐναντία τῆς γνώμης μισοῦντες ὀργιζόμεθα. Λήθην δὲ, καὶ ὕπνον, καὶ νυσταγμὸν, τὴν ὑπέρθεσιν τῆς τῶν ἐχθρῶν ἀμύνης, καὶ τὴν τῆς συνήθους πρὸς τοὺς οἰκείους βοηθείας ἀναβολήν· καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πάντα τὰ σωματικῶς εἰρημένα ἐπὶ Θεοῦ, κεκρυμμένην ἔχει τινὰ ἔννοιαν, ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσαν, εἰ μή τι περὶ τῆς σωματικῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐπιδημίας εἴρηται. Αὐτὸς γὰρ πάντα τὸν ἄνθρωπον [a] διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἀνεδέξατο, ψυχὴν νοεράν, καὶ σῶμα, καὶ τὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἰδιώματα, τά τε φυσικὰ, καὶ ἀδιάβλητα πάθη.

CAP. XII.

146 *De iisdem rebus.*

Dei nomina ex creatis. — Enimvero hæc ex sacris, ut divinus ait Dionysius Areopagita [15], docemur oraculis; quod nempe Deus omnium causa ac origo sit; eorum quæ sunt, essentia; viventium vita; rationalium ratio; intelligentium, intellectus; ac eorum quidem qui ab eo labuntur, revocatio et erectio; eorum autem qui id quod naturæ consentaneum est, corrumpunt et vitiant, renovatio et instauratio; eorum qui profanis quibusdam fluctibus jactantur, sacra stabilitas; stantium tutum præsidium; assurgentium ad ipsum via et manuductio, qua in altum subvehuntur. Addam etiam, eorum qui ab ipso facti sunt, Pater. Etenim, si proprie loquamur, Deus Pater noster verius est, qui ex nihilo nos produxerit, quam qui nos genuerunt; utpote qui tum ut sint,

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ'.

Περὶ τῶν αὐτῶν.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐκ τῶν ἱερῶν μεμυήμεθα λογίων, ὡς θεῖος ἔφη Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης· ὅτι ὁ Θεὸς πάντων ἐστὶν αἰτία καὶ ἀρχή· τῶν ὄντων οὐσία· τῶν ζώντων ζωή· τῶν λογικῶς ὄντων λόγος· τῶν νοερῶς ὄντων νοῦς· καὶ τῶν μὲν ἀποπιπτόντων αὐτῆς, ἀνάκλησίς τε καὶ ἀνάστασις· τῶν τε καταφθειρόντων τὸ κατὰ φύσιν, ἀνακαινισμὸς καὶ μεταμόρφωσις· τῶν δὲ κινουμένων κατά τινα ἄνιερον σάλον, ἵδρυσις ἱερά· καὶ τῶν ἑστηκότων ἀσφάλεια· καὶ τῶν ἐπ' αὐτὴν ἀναγομένων ὁδὸς, καὶ ἀνατατικὴ χειραγωγία. Προσθήσω δὲ ὅτι καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ πεποιημένων, Πατήρ. Κυριώτερον γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐστι Πατὴρ, ὁ ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν, ἢ οἱ γεννήσαντες, D οἱ ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ εἶναι, καὶ τὸ γεννᾷν εἰληφότες· τῶν ἑπομένων, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ποιμαινομένων ποιμήν· τῶν φωτιζομένων, ἔλλαμψις· τῶν τελουμένων τελετ-

[14] Greg. Naz. orat. 37. [15] Dionys. cap. 1 *De div. nom.*

VARIÆ LECTIONES.

[a] Regii quatuor ἅπαντα τὸν ἄνθρωπον. Sic legisse videtur vetussinterpres qui, *universum hominem*, posuit. In cod. S. Hil. supra vocem πάντα scriptum est ἢ ὅλον; quod vocis πάντα, interpretatio est. Non enim omnem hominem, sed totum, hoc est naturam perfectam, assumpsit Christus, ac totus toti unitus est, ut ait Theol.

ἀρχία· τῶν θεουμένων θεαρχία· τῶν δι' ἕξεως τῶν ἁπλουμένων ἁπλότης· καὶ τῶν ἑνιζομένων ἑνότης· ἀρχῆς ἁπάσης ὑπερούσιος, ὡς ὑπάρχιος ἀρχή· καὶ τοῦ κρυφίου, ἤτοι τῆς αὐτοῦ γνώσεως κατὰ τὸ θεμιτὸν καὶ ἐφικτὸν ἑκάστῳ, ἀγαθὴ μετάδοσις.

tum ut gignerent, ipsius munere sunt consecuti [16]. Est insuper et eorum qui ipsum sequuntur, et eo pastore reguntur, pastor; eorum qui illuminantur, coruscatio: eorum qui sacris mysteriis imbuuntur, initiationis auspex; eorum qui deitate donantur, deitatis largitor; dissidentium, pax; simplicitati studentium, simplicitas; colentium unitatem, unitas; principii omnis, principium, essentia omni principio sublimius: ac denique occulti sui, id est suæ cognitionis, quantum fas est, ac pro cujusque captu, benigna communicatio.

Hoc caput quod proxime sequitur, adjectitium est, nec reperitur in codicibus vetustioribus, sed in paucis quibusdam recentissimæ notæ. In Regio 3109 *habetur post cap.* 9 *lib.* IV, *et in Regio altero n.* 3451, *post caput.* 2 *lib.* II. *Lambecius monet adjunctum illud fuisse in cod. Cæsariano n.* 200 *ad calcem libri* De fide orthodoxa. *Illud vero Joanni Damasceno tribuendum esse, Joannes Beccus, patriarcha quondam Constantinopolitanus, ejusque socii evicerunt in solemni conventu episcoporum, cujus acta Georgius Pachymeres in* Andronico, *lib.* VII *refert. Quinimo Georgius Scholarius in utroque opere quod de Spiritus sancti processione adversus Latinos edidit, nostri auctoris fetum esse indubius agnoscit.*

Ἔτι περὶ θείων ὀνομάτων ἀκριβέστερον.

Τὸ θεῖον ἀκατάληπτον ὂν, πάντως καὶ ἀνώνυμον ἔσται. Ἀγνοοῦντες οὖν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, τῆς οὐσίας αὐτοῦ μὴ ἐκζητήσωμεν ὄνομα· δηλωτικὰ γὰρ τῶν πραγμάτων ἐστὶ τὰ ὀνόματα· ἀλλ' ἀγαθὸς ὢν ὁ Θεὸς, καὶ ἐπὶ μεθέξει τῆς ἀγαθότητος παραγαγὼν ἡμᾶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, καὶ γνωστικοὺς ποιήσας ἡμᾶς, ὥσπερ οὐ τῆς οὐσίας αὐτοῦ μετέδωκεν ἡμῖν, οὕτως οὐδὲ τῆς γνώσεως τῆς οὐσίας αὐτοῦ. Ἀδύνατον γὰρ φύσιν τελείως γνῶναι τὴν ὑπερκειμένην φύσιν. Εἰ δὲ καὶ τῶν ὄντων αἱ γνώσεις [1], τὸ ὑπερούσιον πῶς γνωσθήσεται; Διʼ ἄφατον οὖν ἀγαθότητα ἠὐδόκησεν ἐκ τῶν κατʼ ἡμᾶς ὀνομάζεσθαι, ἵνα μὴ ἀμέτοχοι παντελῶς ὦμέν τῆς αὐτοῦ ἐπιγνώσεως, ἀλλʼ ἔχωμεν κἂν ἀμυδρὰν αὐτοῦ ἔννοιαν. Καθὸ μὲν οὖν ἀκατάληπτός ἐστι, καὶ ἀκατονόμαστος. Ὡς δὲ πάντων αἴτιος, καὶ πάντων τῶν ὄντων τοὺς λόγους καὶ τὰς αἰτίας ἐν ἑαυτῷ προέχων, ἐκ πάντων τῶν ὄντων κατονομάζεται, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων· οἷον φωτὸς καὶ σκότους, ὕδατος καὶ πυρός· ἵνα γνῶμεν ὅτι οὐ ταῦτα κατʼ οὐσίαν ἐστίν· ἀλλʼ ἔστι μὲν ὑπερούσιος καὶ ἀκατονόμαστος· ὡς δὲ πάντων τῶν ὄντων αἴτιος, ἐκ πάντων τῶν αἰτιατῶν ὀνομάζεται.

Adhuc de divinis nominibus accuratius.

Dei essentia in se nobis ignota, nec nominabilis. Dei nomina ex creatis, ipso innominabili. — Deus, incomprehensibilis cum sit, omnino quoque nominari non potest. Cum itaque ipsius essentiam ignoremus, essentiæ ipsius nomen ne inquiramus. Nomina quippe rerum manifestantia sunt [17]. At Deus qui bonus est, nosque ideirco ex **147** nihilo produxit, ut ipsius bonitatis participes simus, quique cognoscendi vim nobis indidit, sicut essentiam suam nobis non impertivit, sic ne essentiæ quidem suæ cognitionem tribuit. Neque enim fieri potest ut natura superiorem se naturam plene cognoscat [18]. At si cognitiones sunt earum rerum quæ sunt, quod essentia omni sublimius est, quonam velim modo cognoscatur? Quare inenarrabili ipsius bonitate factum est, ut ex his quæ nobis familiaria sunt, nominari voluerit; ne alioqui ejus cognitionis prorsus expertes essemus, sed notionem ipsius, quamlibet obscuram, haberemus. Et quidem, quatenus omnem animi comprehensionem superat, nullum ei nomen assignari potest: quatenus autem omnium auctor est, rerumque omnium causas et rationes in se continet, ex omnibus rebus, etiam inter se contrariis, nominatur, velut a luce tenebris, ab igne et aqua; ut intelligamus, hæc illum secundum essentiam non esse, sed potius supra essentiam esse, nec ullo nomine appellari quidem posse, cæterum ut omnium causam, a cunctis effectis nominari.

Διὸ τῶν θείων ὀνομάτων, τὰ μὲν ἀποφατικῶς λέγεται, δηλοῦντα τὸ ὑπερούσιον· οἷον ἀνούσιος, ἄχρονος, ἄναρχος, ἀόρατος· οὐχ ὅτι τινὸς ἥττων ἐστὶν, ἢ τινος ἐστέρηται· αὐτοῦ γάρ ἐστι τὰ πάντα, καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ γέγονε, καὶ ἐν αὐτῷ συνέστηκεν· ἀλλʼ ὅτι πάντων ὑπεροχικῶς τῶν ὄντων ἐξῄρηται. Οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων, ἀλλʼ ὑπὲρ πάντα ἐστί. Τὰ δὲ καταφατικῶς λεγόμενα, ὡς αἰτίου τῶν πάντων κατηγορεῖται.

Dei nomina negantia, affirmantia. Quæ aptius de Deo dicantur nomina. Malum, nihil; bonum, existentia, ac res. Mista Dei nomina. Affirmatio præcellentis negationis vim habens. — Quocirca ex divinis nominibus quædam per negationem dicuntur, quibus essentiam omnem eum superare declaratur; velut cum essentiæ expers, sine tempore, sine principio, invisibilis dicitur: non quod re ulla in-

[16] Athan. orat. 2 *Cont. Arian.*; Cyril. *Thes.* assert. 13. [17] Greg. Naz. orat. 36. [18] Dionys. cap. 1 *De div. nom.*

VARIÆ LECTIONES.

[1] R. 3109 αἱ φύσεις ἄγνωστοι, αὐτὸ ὑπερούσιον πῶς γνωσθήσεται.

ferior sit, aut illi quidquam desit (ipsius enim sunt omnia, atque ex ipso, et per ipsum sunt, et in ipso constant [19]), sed quia eminenti modo rebus omnibus excelsior est. Non enim quidquam est eorum quæ sunt, sed super omnia. Sunt autem alia quæ per affirmationem efferuntur ; ea nimirum quæ de eo dicuntur, ut est omnium rerum causa. Nam velut omnium omnisque essentiæ auctor, et Ens dicitur et essentia : utque omnis rationis et sapientiæ, rationalis et sapientis causa ; et ratio dicitur, et rationalis ; sapientia item, et sapiens. Eodem modo, et mens dicitur, et intelligens ; vita et vivens ; potentia et potens ; itemque in omnibus aliis rebus. Quinimo ex præstantioribus, quæque propius ad eum accedunt, aptius nuncupabitur. Præstantiora autem sunt, eique propinquiora, quæ materia carent, quam quæ materialia sunt ; quæ pura, quam quæ impura ; et quæ sancta, quam quæ profana ; utpote quæ ejus aliquid uberius habeant. Itaque affiniori longe ratione sol et lumen appellabitur, quam tenebræ ; et dies, quam nox ; vitaque, quam mors ; itemque ignis, et spiritus, et aqua, ut quæ vivifica sunt, quam terra ; ac præ his omnibus, bonitas, quam malitia : quod perinde est ac si dicerem, res potius quam nihil. Bonum enim exsistentia est, et exsistentiæ causa ; malum autem boni sive exsistentiæ privatio est. Atque hæc sunt vocabula affirmantia et negantia. Ex utrisque porro suavissima connexio fit : v. gr. superessentialis essentia, superdivina Deitas, principium omni principio superius, aliaque similia. Sunt etiam quædam, quæ tametsi de Deo affirmando dicuntur, præcellentis tamen negationis vim habent. Quo in genere illud est, cum Deum tenebras appellamus ; non quod Deus tenebræ sit, sed quod non sit lux, sed omni luce sublimior exsistat.

A Ὡς γὰρ αἴτιος πάντων τῶν ὄντων καὶ πάσης οὐσίας, καὶ Ὢν λέγεται, καὶ οὐσία· καὶ ὡς αἴτιος λόγου παντὸς καὶ σοφίας, λογικοῦ τε καὶ σοφοῦ, λέγεται λόγος, καὶ λογικὸς, καὶ σοφία καὶ σοφός· ὁμοίως νοῦς καὶ νοερὸς, ζωὴ καὶ ζῶν, δύναμις καὶ δυνατός· καὶ ἐπὶ πάντων τῶν λοιπῶν ὁμοίως, μᾶλλον δὲ ἐκ τῶν τιμιωτέρων καὶ πλησιαζόντων αὐτῷ οἰκειοτέρως ὀνομασθήσεται. Τιμιώτερα τὰ ἄϋλα τῶν ὑλικῶν, καὶ τὰ καθαρὰ τῶν ῥυπαρῶν, καὶ τὰ ἅγια τῶν ἐναγῶν, καὶ μᾶλλον αὐτῷ πλησιάζοντα· ἐπεὶ καὶ πλέον μετέχουσιν αὐτοῦ. Οἰκειότερον οὖν μᾶλλον ὀνομασθήσεται ἥλιος καὶ φῶς, ἤπερ σκότος· καὶ ἡμέρα, ἤπερ νύξ· καὶ ζωὴ, ἤπερ θάνατος· καὶ πῦρ, καὶ πνεῦμα, καὶ ὕδωρ, ὡς ζωτικά, ἤπερ γῆ· καὶ πρὸ πάντων, καὶ πλέον ἀγαθότης, ἤπερ κακία· ταυτὸν δὲ εἰπεῖν, ὂν, B ἤπερ μὴ ὄν. Τὸ γὰρ ἀγαθὸν, ὕπαρξις, καὶ ὑπάρξεως αἴτιον· τὸ δὲ κακὸν, ἀγαθοῦ, ἤτοι ὑπάρξεως, στέρησις. Καὶ αὗται μὲν αἱ ἀποφάσεις καὶ καταφάσεις· γλυκυτάτη δὲ καὶ ἡ ἐξ ἀμφοῖν συνάφεια· οἷον, ἡ ὑπερούσιος οὐσία, ἡ ὑπέρθεος θεότης, ὑπεράρχιος ἀρχὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Εἰσὶ δὲ καί τινα καταφατικῶς ἐπὶ Θεοῦ λεγόμενα, δύναμιν ὑπεροχικῆς ἀποφάσεως ἔχοντα· οἷον σκότος· οὐχ ὅτι ὁ Θεὸς σκότος ἐστὶν, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἔστι φῶς, ἀλλ' ὑπὲρ τὸ φῶς.

Nomina communia ; cuique personæ propria. — Deus itaque, et mens, et ratio, et spiritus, et [148] sapientia, et potentia dicitur, ut horum auctor, ut materiæ expers, ut omnium artifex et omnipotens [20]. Atque hæc tum communiter de tota Deitate dicuntur (tam quæ affirmando, quam quæ negando efferuntur), tum singillatim de qualibet sanctæ Trinitatis persona, æqualiter, eodemque modo, et nullo defectu. Nam, cum ex tribus personis unam considero, perfectum illam Deum, perfectamque substantiam agnosco. Neque enim compositum quoddam est divinitas ; sed in tribus perfectis perfectum unum, indivisum, nec compositum. Cum denique mutuum respectum personarum animo verso, illud compertum habeo, Patrem superessentialem solem esse, bonitatis fontem, essentiæ, rationis, sapientiæ, potentiæ, luminis, divinitatis abyssum ; occulti in se boni genitricem productricemque scaturiginem. Ipse quippe mens est, rationis abyssus, Verbi genitor, ac per Verbum

Λέγεται μὲν οὖν ὁ Θεὸς νοῦς, καὶ λόγος, καὶ πνεῦμα, σοφία τε καὶ δύναμις, ὡς τούτων αἴτιος, καὶ ὡς ἄϋλος, καὶ ὡς παντουργὸς καὶ παντοδύναμος. Καὶ ταῦτα κοινῶς ἐπὶ πάσης λέγεται τῆς Θεότητος, τά τε ἀποφατικῶς, καὶ τὰ καταφατικῶς λεγόμενα. Καὶ ἐφ' ἑκάστης τῶν τῆς ἁγίας Τριάδος ὑποστάσεων, ὁμοίως, καὶ ὡσαύτως, καὶ ἀπαραλείπτως [u]. Ὅταν γὰρ ἐννοήσω μίαν τῶν ὑποστάσεων, τέλειον αὐτὴν Θεὸν οἶδα, τελείαν οὐσίαν· ὅταν δὲ συνάψω καὶ συναριθμήσω τὰ τρία, ἕνα Θεὸν οἶδα τέλειον. Οὐ γὰρ σύνθετόν ἐστιν ἡ Θεότης, ἀλλ' ἐν τρισὶ τελείοις, ἓν τέλειον ἀμερὲς καὶ ἀσύνθετον. Ὅταν δὲ τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν τῶν ὑποστάσεων ἐννοήσω, οἶδα ὅτι ἐστὶν ὁ Πατὴρ ὑπερούσιος ἥλιος, πηγὴ ἀγαθότητος, ἄβυσσος οὐσίας, λόγου, σοφίας, δυνάμεως, φωτὸς, D θεότητος· πηγὴ γεννητικὴ καὶ προβλητικὴ τοῦ ἐν αὐτῇ κρυφίου ἀγαθοῦ. Αὐτὸς μὲν οὖν ἐστι νοῦς, λόγου ἄβυσσος, Λόγου γεννήτωρ, καὶ διὰ λόγου προβολεὺς (35) ἐκφαντορικοῦ Πνεύματος· καὶ ἵνα μὴ πολλὰ

[19] Coloss. i, 17. [20] Dionys. *De div. nom.* cap. 5.

VARIÆ LECTIONES.

[u] Sic edit. et mss. Billius legit ἀπαραλλάκτως ; quia adverbio ἀπαραλλάκτως, utuntur Græci, ubi de personarum divinarum æqualitate sermo est.

NOTÆ.

(35) *Διὰ Λόγου προβολεύς. Per Verbum productor*, etc. Græci, auctore Photio, dicta Patrum quibus Spiritus sanctus ex Filio, aut per Filium procedere enuntiatur, de donorum largitione olim interpretabantur. Tandem sub Andronico seniore, in patriarcharum Constantinopolitani et Alexandrini, aliorumque episcoporum consessu, Joannes Beccus ex hoc Damasceni loco demonstravit æternam Spiritus per Filium processionem. Sed de his alibi fusius.

λέγω, οὐκ ἔστι τῷ Πατρὶ λόγος (36), σοφία, δύναμις, θέλησις (37), εἰ μὴ ὁ Υἱὸς, ὅς ἐστιν ἡ μόνη δύναμις τοῦ Πατρὸς, ἡ προκαταρκτικὴ (38) τῆς τῶν πάντων ποιήσεως. Οὕτως ὡς τελεία ὑπόστασις ἐκ τελείας ὑποστάσεως γεννωμένη, ὡς οἶδεν αὐτὸς, ὅς Υἱὸς ἔστι τε καὶ λέγεται. Τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκφάντορικὴ τοῦ κρυφίου τῆς θεότητος δύναμις τοῦ Πατρός· ἐκ Πατρὸς μὲν δι' Υἱοῦ ἐκπορευομένη, ὡς οἶδεν αὐτὸς, οὐ γεννητῶς. Διὸ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τελεσιουργὸν τῆς τῶν πάντων ποιήσεως. Ὅσα οὖν ἁρμόζει αἰτίῳ Πατρὶ, πηγῇ, γεννήτορι, τῷ Πατρὶ μόνῳ προσαρμοστέον. Ὅσα δὲ αἰτιατῷ, γεννητῷ Υἱῷ, Λόγῳ, δυνάμει προκαταρκτικῇ, θελήσει, σοφίᾳ, τῷ Υἱῷ. Ὅσα δὲ αἰτιατῷ, ἐκπορευτῷ, ἐκφαντορικῷ, τελεσιουργικῷ δυνάμει, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Ὁ Πατὴρ, πηγὴ καὶ αἰτία Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος· Πατὴρ δὲ Υἱοῦ μόνου, καὶ προβολεὺς τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Υἱὸς, Υἱὸς, Λόγος, σοφία, δύναμις, εἰκὼν, ἀπαύγασμα, χαρακτὴρ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τοῦ Πατρός. Οὐχ Υἱὸς δὲ τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς, ὡς ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον. Οὐδεμία γὰρ ὁρμὴ ἄνευ Πνεύματος· καὶ Υἱοῦ δὲ Πνεῦμα, οὐχ ὡς ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς δι' αὐτοῦ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον. Μόνος γὰρ αἴτιος ὁ Πατήρ.

A manifestantis Spiritus productor. Ac, ne multa dicam, non est alia Patri ratio, sapientia, potentia, voluntas, præter Filium, qui sola est Patris potentia, rerum omnium creationis primordialis virtus; velut perfecta persona ex perfecta persona genita, quo modo ipse novit, qui Filius est, dicitur que. Ac postremo Spiritus sanctus Patris potentia est, divinitatis recondita declarans, ex Patre per Filium procedens, qua ipse novit ratione; non tamen generationis: quo fit etiam ut Spiritus sanctus omnium creationis consummator exsistat. Quæcirca omnia quæ causæ, Patri, fonti, genitori conveniunt, ea Patri soli ascribi debent: quæ autem producto, genito, Filio, Verbo, primordiali potentiæ, voluntati, sapientiæ quadrant, ea Filio tribuenda sunt: quæ denique producto per processionem, manifestanti, ac perficienti potentiæ, hæc Spiritui sancto. Pater fons est, et auctor, tum Filii, tum Spiritus sancti: solius tamen Filii Pater, ac Spiritus sancti productor. Filius autem, Filius est, Verbum, sapientia, potentia, imago, splendor, Patris figura, et ex Patre. At Spiritus sanctus non Patris Filius; sed Spiritus Patris, ut qui ex Patre procedat, Nullus enim impulsus est sine Spiritu. Quin B Filii quoque Spiritus dicitur, non velut ex ipso, sed per ipsum ex Patre procedens. Solus enim Pater auctor est.

ΚΦΑΛ. ΙΓ'.

Περὶ τόπου Θεοῦ, καὶ ὅτι μόνον τὸ Θεῖον ἀπερίγραπτον.

Τόπος ἐστὶ σωματικὸς, πέρας τοῦ περιέχοντος, C καθ' ὃ περιέχεται τὸ περιεχόμενον· οἷον ὁ ἀὴρ περιέχει, τὸ δὲ σῶμα περιέχεται· οὐχ ὅλος [v] δὲ ὁ περιέχων

CAP. XIII.

149 *De loco Dei et quod solus Deus incircumscriptus sit.*

Locus corporeus. — Locus corporeus est terminus continentis, quo continetur id quod continetur [21]: v. gr. aer continet; corpus continetur. Nec tamen

[21] Arist. lib. IV *Physic.* cap. 4.

VARIÆ LECTIONES.

[v] Cod. S. Hil. Colbertini et Regii 8 ὁ ἀὴρ περιέχει τόδε σῶμα, οὐχ ὅλος.

NOTÆ.

(36) *Οὐκ ἔστι Πατρὶ Λόγος. Alia non est Patri ratio*, etc. Λόγος verbum, sermonemve et rationem significat. Patres adversus Arium ostendunt τὸν Λόγον Deo Patri coævum esse, ne Deus aliquando ἄλογος καὶ ἄσοφος, *rationis et sapientiæ expers* fuerit: non ita quod Pater sapientiam et rationem a Filio accipiat; sed quia ratio, sapientia, intelligentia actum innuunt, qui terminum producat suum, quem *verbum mentis* appellamus. Deus itaque Pater ea sapientia et ratione, qua sapiens et rationalis est, Verbum quo secum eminenti modo ratiocinetur et intelligat, in æternitate concipit et gignit, sine quo nec rationalis nec sapiens foret. Quo sensu Damascenus paulo ante dixerat Deum esse λόγον καὶ λογικόν, *rationem et rationalem*: ac Filius itidem dici potest Λόγος ἐκ λόγου, *Verbum de verbo*, ut loquitur Ambrosius lib. *De Fil. divin.*, vel fortasse melius *Verbum de ratione*, propter utrumque sensum vocis λόγος.

(37) *Θέλησις. Voluntas.* Nostri theologi ex Augustino docent Spiritum sanctum mutuum amorem esse Patris et Filii, et per æternum divinæ voluntatis actum ex utroque procedere. Græci vero doctores Filium appellare non dubitant; non solum ζῶσαν βουλήν, *vivum Patris consilium*, quo nomine intellectus actus simul exprimitur; sed etiam θέλησιν, θέλημα, βούλησιν, hoc est *voluntatem* qua Pater cuncta condiderit. Cyril. *Th.* assert. 7, p. 54 et 57; Athan. orat. 4 *Cont. Ar.*; Greg. Nyss. *Orat. Cont. Eun.*, p. 345.

(38) *Ἡ προκαταρκτική, primordialis virtus*; non causa, ut transtulit Billius. Nam juxta Basilium lib. *De Spiritu sancto*, Pater in opificio universi fuit προκαταρκτικὴ αἰτία, *primordialis causa*. Filium vero Noster haud absurde appellavit *primordialem virtutem*; eo utique sensu quo Theologus, orat. 32, Trinitatis sanctissimæ personas indigitat: Ἄναρχον καὶ ἀρχὴ, καὶ τὸ μετὰ τῆς ἀρχῆς, *Principii expers, principium, et id quod una cum principio est* Ubi Filium nominat ἀρχὴν, *principium*, per quem scilicet omnia facta sint. Orat. 24, naturam divinam in tribus consistere istis docet, αἰτίῳ, δημιουργῷ καὶ τελεστοποιῷ, *auctore, conditore et perfectore*. Consimili modo Basilius loco quem citavi, postquam Patrem esse dixit προκαταρκτικὴν αἰτίαν, *primordialem causam*, subjungit Filium esse causam δημιουργικήν, *conditricem*, et Spiritum sanctum τελειωτικήν, *perfectricem*. Quocirca quando de processionibus divinis agitur, aptius Pater dicendus videtur, πηγὴ, ῥίζα, αἰτία, αἴτιος, ἀρχή, *fons, radix, causa, auctor, principium*, quam προκαταρκτικὴ αἰτία, *primordialis causa*, quam vocem adhibuerit solum Basilius, ut explicaret, quid unaquæque persona in universi opificio contulisse censeatur.

totus aer locus est corporis contenti, sed extremitas duntaxat ambientis, quæ totum corpus attingit. Sic plane, quia id quod continet, non est in eo quod continetur.

A ἀὴρ τόπος ἐστὶ τοῦ περιεχομένου σώματος, ἀλλὰ τὸ τέλος τοῦ περιέχοντος ἀέρος, τὸ ἐφαπτόμενον τοῦ περιεχομένου σώματος· πάντος δὲ, ὅτι τὸ περιέχον, οὐκ ἔστιν ἐν τῷ περιεχομένῳ.

Locus spiritualis. Deus in loco non est. Dei locus metaphorice. — Est autem etiam spiritualis locus, ubi intelligitur et exsistit intellectualis natura et incorporea ; ubi nimirum præbens est et agit ; nec corporeo modo continetur, sed spirituali. Non enim figuram habet, qua corporum more contineatur. Et quidem Deus, ut qui materiæ expers sit, et incircumscriptus, in loco non est. Ipse enim sui ipsius locus est, omnia implens, ac super omnia exsistens, omniaque ipse complectens [22]. Attamen in loco esse dicitur, Deique appellatur locus, ubi ejus virtus et operatio manifesta sunt. Ipse enim citra ullam permistionem omnia permeat, rebusque omnibus operationem suam impertit, pro uniuscujusque aptitudine ac suscipiendi facultate ; hoc est tum naturali, tum voluntaria puritate. Puriora siquidem sunt, quæ materiæ immersa non sunt, quam materialia ; et proba atque honesta, quam prava et cum malitia conjuncta. Ergo Dei locus is dicitur, qui uberioris ipsius operationis et gratiæ particeps est. Idcirco cœlum sedes ejus est (illic enim sunt angeli, qui faciunt ipsius voluntatem, eumque semper laudibus celebrant [23]); hæc quippe ipsi est requies : terra autem scabellum pedum ejus [24] ; in qua per carnem cum hominibus conversatus sit [25]. Pes porro Dei sancta ipsius caro variis locis nominata est. Quin Ecclesia quoque Dei locus dicitur ; quia eam ad ipsius canendas laudes, ceu templum quoddam, secrevimus, in quo eum exoremus. Ad eumdem modum loca in quibus perspicua fit nobis ipsius operatio, sive per carnem, sive absque corpore, Dei loca dicuntur.

Ἔστι δὲ καὶ νοητὸς τόπος, ἔνθα νοεῖται, καὶ ἔστιν ἡ νοητὴ καὶ ἀσώματος φύσις· ἔνθαπερ πάρεστι, καὶ ἐνεργεῖ, καὶ οὐ σωματικῶς περιέχεται, ἀλλὰ νοητῶς. Οὐ γὰρ ἔχει σχῆμα, ἵνα σωματικῶς περισχεθῇ. Ὁ μὲν οὖν Θεὸς (39), ἄϋλος ὢν, καὶ ἀπερίγραπτος, ἐν τόπῳ οὐκ ἔστιν. Αὐτὸς γὰρ ἑαυτοῦ τόπος ἐστὶ, τὰ πάντα πληρῶν, καὶ ὑπὲρ τὰ πάντα ὤν, καὶ αὐτὸς συνέχων τὰ πάντα. Λέγεται δὲ καὶ ἐν τόπῳ εἶναι, καὶ λέγεται τόπος Θεοῦ, ἔνθα ἐκδηλος ἡ ἐνεργεία αὐτοῦ γίνεται. Αὐτὸς μὲν γὰρ διὰ πάντων ἀμιγῶς διήκει, καὶ πᾶσι μεταδίδωσι τῆς ἑαυτοῦ ἐνεργείας, κατὰ τὴν ἑκάστου ἐπιτηδειότητα, καὶ δεκτικὴν δύναμιν· φημὶ δὲ τήν τε φυσικὴν καὶ προαιρετικὴν καθαρότητα. Καθαρώτερα γὰρ τὰ ἄϋλα τῶν ὑλικῶν, καὶ τὰ ἐνάρετα, τῶν κακίᾳ συνεζευγμένων. Λέγεται τοιγαροῦν Θεοῦ τόπος, ὁ πλέον μετέχων τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς χάριτος αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ οὐρανὸς αὐτοῦ θρόνος. Ἐν αὐτῷ γὰρ εἰσὶν οἱ ποιοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ ἄγγελοι, καὶ ἀεὶ δοξάζοντες αὐτόν. Αὕτη γὰρ αὐτῷ ἀνάπαυσις, καὶ ἡ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ἐν αὐτῇ γὰρ διὰ σαρκὸς τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη. Ποῦς δὲ τοῦ Θεοῦ ἡ ἁγία αὐτοῦ σὰρξ ὠνόμασται. Λέγεται δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία τόπος Θεοῦ· τοῦτον γὰρ εἰς δοξολογίαν αὐτοῦ, ὥσπερ τι τέμενος ἀφωρίσαμεν, ἐν ᾧ καὶ τὰς πρὸς αὐτὸν ἐντεύξεις ποιούμεθα. Ὁμοίως καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς ἔκδηλος ἡμῖν ἡ αὐτοῦ ἐνέργεια, εἴτε διὰ σαρκὸς, εἴτε ἄνευ σώματος γέγονε, τόποι Θεοῦ λέγονται.

Sciendum autem est Deum partibus carere ; ut totus omnino ubique sit, et non pars in parte, more corporum distrahatur, sed totus in omnibus, et totus supra omnia exsistat.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Θεῖον ἀμερές ἐστιν, ὅλον ὁλικῶς πανταχοῦ ὄν, καὶ οὐ μέρος ἐν μέρει σωματικῶς διαιρούμενον· ἀλλ' ὅλον ἐν πᾶσι, καὶ ὅλον ὑπὲρ τὸ πᾶν.

De loco angeli, et animæ ; deque rerum circumscriptione. — **150** Angelus autem, etsi non ad modum corporis ita in loco continetur, ut formam

Marg. ms. *Περὶ τόπου ἀγγέλου καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ περὶ τοῦ ἀπεριγράπτου.* — Ὁ δὲ ἄγγελος, σωματικῶς μὲν ἐν τόπῳ περιέχεται, ὥστε τυποῦσθαι

[22] Greg. Naz. orat. 34. [23] Isa. vi, 1 seqq. [24] Isa. lxvi, 1. [25] Baruch iii, 38.

NOTÆ.

(39) *Ὁ μὲν οὖν Θεός. Deus igitur*, etc. Ex loci definitione quam Damascenus tradit ex Aristotele, colligitur nullo loco Deum contineri, quippe qui nulla corporis illius superficie circumscribi possit. Unde cum Nazianzeno orat. 34, et Nysseno lib. *De anim. et resurr.* dixerim verius, nusquam esse Deum, et ubique adesse, atque omnium locum esse. Porro S. Thomas 1 p. q. 8, a. 1, docet *Deum esse ubique, sicut agens adest ei in quod agit*, ut Deus locis omnibus adesse non censeatur, nisi per operationem. Hoc Noster confirmat ubi ait, *Deum dici in loco esse, et Dei locum id appellari, in quo ejus actio exseritur ; eum quippe omnia pervadere et in omnibus agere, secundum uniuscujusque dispositionem.* Hoc argumentum persequitur Anastasius Antiochenus orat. *De incircumscripto*, in qua disputat adversus quosdam qui Deum in omnibus locis adesse per operationem fatebantur, at non secundum essentiam, propter locorum præsertim fœditatem. Hos refellit, tum quia incircumscriptus immensusque est, tum etiam quia est infinite simplex, cujus operatio idem sit prorsus ac sua essentiæ : eam ob rem necessum esse ut Deus illic adsit secundum essentiam, ubi intelligitur operari. Enimvero, ut observat Nemesius, cap. 3, res spiritualis nulli loco præsens esse potest, eique, ut humano more loquar, applicari, nisi circa illum operando. Quocirca Epiphanius, hæres. 77, ait Deum ubique adesse δυνάμει, *per virtutem*, quo significatur, nedum Dei substantia, verum et operatio, *Deus immensitate sua rerum omnium locus est* (inquit Maximus in cap. 1 *De div. nom.*) οὐ σωματικῶς, ἀλλὰ δημιουργικῶς, *non ad modum corporum, sed in eis tanquam earum opifex agendo.*

καὶ σχηματίζεσθαι· • ως λέγεται εἶναι ἐν τόπῳ διὰ τὸ παρεῖναι νοητῶς καὶ ἐνεργεῖν κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, καὶ μὴ εἶναι ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ἐκεῖτε νοητῶς περιγράφεσθαι, ἔνθα καὶ ἐνεργεῖ. Οὐ γὰρ δύναται κατὰ ταυτὸν ἐν διαφόροις τόποις ἐνεργεῖν. Μόνου γὰρ Θεοῦ ἐστι τὸ πανταχοῦ κατὰ ταυτὸν ἐνεργεῖν. Ὁ μὲν γὰρ ἄγγελος τάχει φύσεως, καὶ τῷ ἑτοίμως, ἤγουν ταχέως, μεταβαίνειν, ἐνεργεῖ ἐν διαφόροις τόποις· τὸ δὲ Θεῖον πανταχῆ ὄν, καὶ ὑπὲρ τὸ πάντα κατὰ ταυτὸν [x] διαφόρως ἐνεργεῖ μιᾷ καὶ ἁπλῇ ἐνεργείᾳ.

A et figuram recipiat ; in loco tamen esse dicitur, quia spirituali modo adest et agit, prout naturæ suæ consentaneum est ; nec alibi est, sed ibi intelligibili modo circumscribitur, ubi et operatur. Neque enim in diversis locis eodem tempore operari potest. Dei namque solius est ubique simul operari. Nam angelus quidem ob naturæ pernicitatem, ac quia prompte ac celeriter pertransit, in diversis locis operatur ; at Deus, ut qui ubivis, ac supra omnia sit, eodem temporis momento, una et simplici operatione varie ubique agit.

Ἡ δὲ ψυχὴ συνδέδεται τῷ σώματι ὅλη ὅλῳ, καὶ οὐ μέρος μέρει· καὶ οὐ περιέχεται ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ περιέχει αὐτό, ὥσπερ πῦρ σίδηρον, καὶ ἐν αὐτῷ οὖσα, τὰς οἰκείας ἐνεργείας ἐνεργεῖ.

Porro anima, tota toti corpori devincta est, et non pars parti : nec eo continetur, sed ipsum continet, haud secus ac ignis ferrum ; inque illo existens suas ipsa functiones obit.

Περιγραπτὸν μέν ἐστι, τὸ τόπῳ, ἢ χρόνῳ, ἢ καταλήψει περιλαμβανόμενον· ἀπερίγραπτον δὲ, τὸ μηδενὶ τούτων περιεχόμενον. Ἀπερίγραπτον μὲν οὖν, μόνον ἐστὶ τὸ Θεῖον, ἄναρχον ὄν, καὶ ἀτελεύτητον, καὶ πάντα περιέχον, καὶ μηδεμιᾷ καταλήψει περιεχόμενον. Μόνον γάρ ἐστιν ἀκατάληπτον, καὶ ἀόριστον, ὑπ' οὐδενὸς γινωσκόμενον, αὐτὸ δὲ μόνον ἑαυτοῦ θεωρητικόν. Ὁ δὲ ἄγγελος, καὶ χρόνῳ περιγράφεται· ἤρξατο γὰρ τοῦ εἶναι· καὶ τόπῳ· εἰ καὶ νοητῶς, ὡς προείπομεν· καὶ καταλήψει [y]. Καὶ ἀλλήλων γὰρ τὴν φύσιν ἴσασί πως, καὶ ὑπὸ τοῦ κτίστου [z] ὁρίζονται τέλεον· τὰ δὲ σώματα, καὶ ἀρχῇ, καὶ τέλει, καὶ τόπῳ σωματικῷ, καὶ καταλήψει.

B *Solus Deus incircumscriptus.* — Circumscriptum hoc est, quod loco vel tempore vel animi perceptione comprehenditur : incircumscriptum autem quod nullo horum continetur. Quamobrem solus Deus incircumscriptus est, qui principio et fine careat, atque omnia complectatur, nullatenus ipse comprehensus [26]. Solus enim incomprehensus ipse est, nullis definitus terminis, et a nemine cognitus, qui solus ea vi polleat qua se plene contempletur. Ac angelus et tempore circumscribitur (incepit enim esse) et loco (tametsi spirituali, ut prædiximus, ratione) et comprehensione. Nam et alii aliorum naturam quodam modo exploratam habent, principio circumscribuntur, et fine, locoque corporeo, et comprehensione.

prorsusque ab opifice definiuntur. Corpora denique et

Marg. ms. *Συλλογισμαῖα περὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Καὶ τοῦ Λόγου καὶ Πνεύματος.* — Ἄτρεπτον οὖν παντελῶς τὸ Θεῖον, καὶ ἀναλλοίωτον. Πάντα γὰρ τῇ προγνώσει, τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν προώρισεν, ἕκαστον κατὰ τὸν ἴδιον καὶ πρέποντα καιρὸν καὶ τόπον. Καὶ κατὰ τοῦτο *Ὁ Πατὴρ οὐδένα κρίνει, τὴν δὲ κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ Υἱῷ.* Ἔκρινε γὰρ, ὁ Πατὴρ δηλονότι, καὶ ὁ Υἱὸς, ὡς Θεὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· αὐτὸς δὲ ὁ Υἱὸς, ὡς ἄνθρωπος σωματικῶς καταβήσεται, καὶ καθιεῖται ἐπὶ θρόνου δόξης· σώματος γὰρ περιγραπτοῦ ἡ κατάβασις, καὶ ἡ καθέδρα· καὶ κρινεῖ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ.

C *Collectanea de Deo Patre et Filio et Spiritu sancto; deque Verbo et Spiritu. Solus Filius ut judicaturus ; æterna cum Patre judex prædestinatione.* — Deus igitur omnino immutabilis et invariabilis est. Omnia enim, quæ in arbitrio ac potestate nostra posita non sunt, præsciendo præfinivit ; singula videlicet suo et convenienti tempore et loco futura. Quocirca *Pater non judicabit quemquam ; sed omne judicium dedit Filio* [27]. Judicavit siquidem Pater et Filius, ut Deus, necnon Spiritus sanctus ; at Filius ipse corporaliter ut homo descendet, inque sede majestatis sedebit (descensus enim atque sessio corporis circumscripti sunt) et universum orbem in justitia judicabit.

Πάντα ἀπέχει Θεοῦ, οὐ τόπῳ, ἀλλὰ φύσει. Ἐπὶ ἡμῶν φρόνησις, καὶ σοφία, καὶ βουλὴ, ὡς ἕξις συμβαίνει, καὶ ἀποχωρεῖ· οὐ μὴν ἐπὶ Θεοῦ· ἐπὶ αὐτοῦ γὰρ οὐδὲν γίνεται καὶ ἀπογίνεται· ἀναλλοίωτος γάρ ἐστι, καὶ ἄτρεπτος· καὶ οὐ χρὴ συμβεβηκὸς ἐπὶ αὐτοῦ λέγειν. Τὸ γὰρ [a] ἀγαθὸν σύνδρομον ἔχει τῇ οὐ-

D Omnia a Deo distant ; non loco, sed natura. In nobis prudentia, sapientia, consilium, ut habitus, accedunt et recedunt : non item in Deo : nam in eo nihil accidit aut excidit : quippe cum mutationis et alterationis expers sit, atque in eo accidens aliquod admittere nefas sit. Bonum enim, Dei

[26] Greg. Naz. orat. 44. [27] Joan. v, 22.

VARIÆ LECTIONES.

[x] Regii quinque κατὰ ταὐτὸ. [y] Hic variant codices. R. 3379 εἰ καὶ νοητῇ ὡς προείπομεν καὶ καταλήψει. R. 2926 νοητὴ ὥσπερ εἴπομεν καταλήψει. R. 3451 νοητὸς ὥσπερ εἴπομεν καταλήψει. Nulla vero harum lectio textui nostro anteponenda. In R. 2925 legitur ὥσπερ εἴπομεν. [z] Edita ποσῶς. [a] Edita et tres Reg. τὸ δέ. Regii item octo, Colb. et Noster τὸ ἀγαθόν. Vetus interpres *bonum Deus*. Sic infra in novem Regiis, Colb. et S. Hil. ἐν πᾶσίν ἐστι, omissa particula γάρ.

essentiam comitatur. Qui Deum semper desiderat, A hic ipsum videt : in omnibus enim Deus est. Ab eo siquidem qui est, ea quæ sunt dependent : nec esse aliquid possit, quod esse non habeat in eo qui est. Rebus quidem omnibus immistus Deus est, ut continens et conservans naturam : at Deus Verbum sacre suæ carni personaliter unitus, ac nostræ naturæ citra confusionem admistus est.

[51] Nous vidit Patrem, nisi Filius et Spiritus sanctus [38].

Patris consilium et voluntas, sapientia et virtus est Filius. Non enim quemadmodum Deus est ac bonus; sic alioqui compositum asseramus et substantia et qualitate.

Filius ex Patre est, et omnia quæ habet, ab ipso habet : nec, proinde a se potest quidquam facere [39]. Neque enim distinctam a Patre operationem habet [40].

Quod Deus, qui natura invisibilis est, per operationes tamen visibilis fiat, ex mundi nobis structura et gubernatione clarum est [41].

Imago Patris est Filius, ac Filii, Spiritus [42]; per quem ille in homine habitans, ad imaginem Dei esse eidem impertit [43].

Deus est Spiritus sanctus, inter ingenitum et genitum medius, et qui per Filium Patri connectitur. Spiritus Dei dicitur, Spiritus Christi, mens Christi, Spiritus Domini, Dominus ipse, Spiritus adoptionis, veritatis, libertatis, sapientiæ (horum enim omnium efficiens est), omnia essentia re- C plens, omnia conservans : mundum implens per essentiam ; cujus tamen potentiam mundus capere non possit.

Deus est æterna substantia et incommutabilis, rerum creatrix, religiosaque adoranda conscientia est.

Deus et Pater sempiternus est, ingenitus ; ut qui ex nullo genitus sit, Filiumque pariter sempiternum genuerit. Deus etiam Filius, qui cum Patre semper exsistens sine tempore, ac sempiterne, absque fluxione et passione, et individue ex eo genitus sit. Deus quoque Spiritus sanctus, vis

σία. Ὁ ἐπιθυμῶν ἀεὶ τοῦ Θεοῦ, οὗτος ὁρᾷ αὐτόν· ἐν πᾶσι γάρ ἐστιν ὁ Θεός· τοῦ γὰρ ὄντος ἐξῆπται τὰ ὄντα· καὶ οὐκ ἔστιν εἶναί τι, εἰ μὴ ἐν τῷ ὄντι τὸ εἶναι ἔχει· ὅτι πᾶσι μὲν ἐγκέκραται ὁ Θεὸς, ὡς συνέχων τὴν φύσιν· τῇ δὲ ἁγίᾳ αὐτοῦ σαρκὶ ὁ Θεὸς Λόγος καθ' ὑπόστασιν ἡνώθη, καὶ κατεμίχθη ἀσυγχύτως πρὸς τὸ ἡμέτερον.

Οὐδεὶς [illegible] Πατέρα, εἰ μὴ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα.

Βούλημα, οὖν σοφία, καὶ δύναμις ὁ Υἱός ἐστι τοῦ Πατρός. Οὐ γὰρ χρὴ λέγειν ἐπὶ Θεοῦ ποιότητα, ἵνα μὴ σύνθετον ὑποπτεύσωμεν αὐτὸν ἐξ οὐσίας καὶ ποιότητος.

Ὁ Υἱὸς ἐκ τοῦ Πατρός ἐστι, καὶ πάντα ὅσα ἔχει, ἐξ αὐτοῦ ἔχει· διὸ οὐδὲ δύναται ποιεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ οὐδέν. Οὐ γὰρ ἔχει ἰδιάζουσαν ἐνέργειαν παρὰ τὸν Πατέρα.

Ὅτι δὲ φύσει ἀόρατος ὢν ὁ Θεὸς, ὁρατὸς ταῖς ἐνεργείαις γίνεται, ἐκ τῆς τοῦ κόσμου συστάσεως καὶ κυβερνήσεως γινώσκομεν.

Εἰκὼν τοῦ Πατρὸς (40) ὁ Υἱὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, τὸ Πνεῦμα, δι' οὗ ὁ Χριστὸς ἐνοικῶν ἀνθρώπῳ δίδωσιν αὐτῷ τὸ κατ' εἰκόνα.

Θεὸς, τὸ Πνεῦμα (41) τὸ ἅγιον, μέσον τοῦ ἀγεννήτου καὶ τοῦ γεννητοῦ, καὶ δι' Υἱοῦ τῷ Πατρὶ συναπτόμενον· Πνεῦμα Θεοῦ λέγεται, Πνεῦμα Χριστοῦ, νοῦς Χριστοῦ, Πνεῦμα Κυρίου, Αὐτοκύριος, Πνεῦμα υἱοθεσίας, ἀληθείας, ἐλευθερίας, σοφίας (καὶ γὰρ ποιητικὸν τούτων ἁπάντων)· πάντα τῇ οὐσίᾳ πληροῦν, πάντα συνέχον, πληρωτικὸν κόσμου κατὰ τὴν οὐσίαν, ἀχώρητον κόσμῳ κατὰ τὴν δύναμιν.

Θεός ἐστιν ἀΐδιος οὐσία καὶ ἀπαράλλακτος, δημιουργικὴ τῶν ὄντων, εὐσεβεῖ λογισμῷ προσκυνουμένη.

Θεὸς καὶ Πατὴρ, ὁ ὢν ἀεὶ ἀγέννητος, ὡς μή ἔκτινος γεννηθεὶς, γεννήσας δὲ Υἱὸν συναΐδιον· Θεός ἐστι καὶ ὁ Υἱὸς, ὁ ὢν ἀεὶ σὺν τῷ Πατρὶ, ἀχρόνως. καὶ ἀϊδίως, καὶ ἀῤῥεύστως, καὶ ἀπαθῶς, καὶ ἀδιαστάτως ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένος. Θεὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιόν ἐστι, δύναμις ἁγιαστικὴ, ἐνυπόστατος, ἐκ

[38] Joan. VI, 46. [39] Joan. V, 30. [40] Greg. orat. 36. [41] Sap. XII, 5. [42] Basil. lib. V *Cont. Eun.* [43] Greg. Naz. orat. 37.

NOTÆ.

(40) *Εἰκὼν τοῦ Πατρός. Imago Patris est Filius, et Filii Spiritus sanctus.* Idem ait auctor, orat. 3 *De imaginibus*, eique præiverant Athanasius epist. 1 ad Serap.; Basilius, lib. V *Contra Eunom.*; Cyrillus, dial. 7, et in *Thesauro*, assert. 33. Quod si ratio propria imaginis naturalis est, ut derivata sit ab archetypo, quidni Spiritus processerit ex Filio ? Quocirca Thaumaturgus in professione fidei, postquam dixit Spiritum sanctum *per Filium effulgere*, δι' Υἱοῦ περφηνός, ipsum subinde *imaginem Filii* appellat, *perfectam perfecti*. Græci quidam post participium περφηνός has voces inseruerunt δηλαδὴ τοῖς ἀνθρώποις, *videlicet hominibus* ; quod glossema spurium esse alio in loco ostendemus,

(41) *Θεὸς τὸ Πνεῦμα Deus et Spiritus sanctus, medius*, etc. Noster hic Theologum exscribit, qui orat. 33, Anomœo affirmanti nullum esse medium inter *ingenitum* et *genitum*, regerit medium locum obtinere τὸ ἐκπορευτόν, *procedens* : quippe quod ingenitum non est, sive principii expers, neque genitum. Cæterum ratione originis Filius medius est inter Patrem et Spiritum. Nam Græcorum Patrum theologia est, Spiritum sanctum Patri copulari per Filium, quia procedit a Patre per Filium. Sub alia rursum consideratione Pater medius est inter Filium et Spiritum sanctum, quorum, Nazianzeno teste, ἕνωσις, *nexus et copula* sit. Auctorum siquidem auctor et principium est, cui cohæret.

τοῦ Πατρὸς ἀδιαστάτως ἐκπορευμένη, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυομένη, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

A sanctificans, subsistens; qui ex Patre absque sejunctione procedens, ac in Filio quiescens, ejusdem et ipse cum Patre et Filio substantiæ sit.

Λόγος ἐστὶν ὁ οὐσιωδῶς τῷ Πατρὶ ἀεὶ συμπαρών. Λόγος πάλιν ἐστὶ καὶ ἡ φυσικὴ τοῦ νοῦ κίνησις, καθ' ἣν κινεῖται, καὶ νοεῖ, καὶ λογίζεται, οἱονεὶ φῶς αὐτοῦ ὂν καὶ ἀπαύγασμα. Λόγος πάλιν ἐστὶν ὁ ἐνδιάθετος ἐν τῇ καρδίᾳ λαλούμενος. Καὶ πάλιν λόγος [προφορικός b] ἐστιν ἄγγελος νοήματος. Ὁ μὲν οὖν Θεὸς (42) Λόγος οὐσιώδης τέ ἐστι καὶ ἐνυπόστατος· οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς λόγοι, δυνάμεις εἰσὶ τῆς ψυχῆς, οὐκ ἐν ἰδίᾳ ὑποστάσει θεωρούμενοι· ὧν ὁ μὲν πρῶτος τοῦ νοῦ φυσικόν ἐστι γέννημα, ἐξ αὐτοῦ ἀεὶ φυσικῶς πηγαζόμενον· ὁ δεύτερος δὲ λέγεται ἐνδιάθετος· ὁ δὲ τρίτος, προφορικός.

Verbi ac sermonis acceptiones variæ. — Verbum est, quod cum Patre substantialiter semper est. Rursus verbum est naturalis mentis agitatio, qua movetur, et intelligit, et cogitat; veluti lux ipsius et splendor exsistens. Est præterea verbum intimum, quod in corde tantum eloquimur. Est denique verbum intelligentiæ nuntius, quod scilicet ore profertur. Deus itaque Verbum substantivum est et subsistens: tria vero reliqua animi sunt facultates, nec considerantur in propria subsistentia. Quorum primum, naturalis est mentis fetus, naturaliter ex ipsa semper ut ex fonte manans: B secundum, interius dicitur: tertium, prolatitium.

Τὸ πνεῦμα νοεῖται πολλαχῶς. Τὸ ἅγιον Πνεῦμα c. Λέγονται δὲ καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου πνεύματα. Πνεῦμα καὶ ὁ ἄγγελος ὁ ἀγαθός· πνεῦμα καὶ ὁ δαίμων· πνεῦμα καὶ ἡ ψυχή· ἔστι δὲ

152 *Item nominis Spiritus acceptiones variæ.* — Eodem modo spiritus variis modis consideratur. Nam hoc nomine appellatur et Spiritus sanctus: sed et Spiritus sancti virtutes, dicuntur spiritus.

VARIÆ LECTIONES.

b Vox ista in editis et mss. abest, addita vero fuit secunda manu in cod. S. Hil. c In cod. S. Hil. ex emendatione, Πνεῦμα λέγεται τὸ ἅγιον. Et in fine capitis post καὶ ὁ ἀήρ, idem emendator addidit πνεῦμα καὶ ἀρετή, καὶ ἀκάθαρτος πρᾶξις, καὶ ἡ διδασκαλία πνεῦμα καὶ ὁ θυμός. Quæ quidem nec edita habent, nec alia mss.

NOTÆ.

(42) *Ὁ μὲν οὖν Θεός. Deus itaque substantivum est.* Explodit errorem Sabellii, necnon Pauli Samosateni, quorum una hæc assertio fuit, ab æternitate Verbum in Deo fuisse ἐνδιάθετον, *intestinum*, in se minime subsistens; hoc posthac factum esse προφορικόν, *prolatum*, quo, velut operatione quadam transeunte, Deus cuncta condiderit, et quo Christum instruxerit ad humani generis instaurationem. Sæculo Ecclesiæ secundo labente Theophilus, ut putatur, Antiochenus, lib. II ad Autolycum, sic mysterium Trinitatis enarrabat: Ἔχων ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ Λόγον ἐνδιάθετον ἐν τοῖς ἰδίοις σπλάγχνοις, ἐγέννησεν αὐτὸν μετὰ τῆς ἑαυτοῦ σοφίας, ἐξερευξάμενος πρὸ τῶν ὅλων. *Deus, in visceribus suis Verbum intestinum habens, ipsum cum sua sapientia genuit ante hæc universa. Hoc Verbum* ὑπουργὸν *administrum habuit operum suorum.* Subdit: *Verbum esse* διὰ παντὸς ἐνδιάθετον *perpetuo intestinum in corde Dei, quod antequam quidquam faceret, consiliarium habuit,* ἑαυτοῦ νοῦν καὶ φρόνησιν ὄντα, *ut qui mens ipsius prudentiaque sit. Cum autem quæcunque proposuerat, condere voluisset,* τοῦτον τὸν Λόγον ἐγέννησε προφορικόν, *hoc ipsummet Verbum genuit prolatum, primogenitum omnis creaturæ, non ut Verbo ipso expers factus fuerit, sed gignendo Verbum cum Verbo perpetuo conversatus est.* Hæc plane accurata non sunt. At sufficiebant, ut homini gentili rudiori stylo ex Platonicorum placitis mysterium hoc delinearet, verique similitudinem ei conciliaret. Verum procul abest, tum ab Arii, tum a Sabellii impietate. Non enim duplex Verbum posuit, ut putavit Petavius, sed unum idemque, quod intimum esset et prolatum, τοῦτον τὸν Λόγον, *hoc ipsummet Verbum*, inquit, *sic prolatitium genuit, ut illud secum perpetuo conversans habeat.* Arius e contra docuit per Verbum interius, sapientiamque Dei, creatum e nihilo esse Verbum aliud, quo velut instrumento universum hoc conderetur. Sed et Sabellium ferit dicendo, Verbum istud ex *Deo esse genitum, primogenitum omnis creaturæ, Dei administrum, qui assumpta Patris persona in paradisum* C *venerit, et cum Adamo collocutus sit.* Ex initio Evangelii secundum Joannem concludit, *Verbum, cum sit Deus, ortumque sit ex Deo, quandocunque vult universorum Pater, ab eo mitti ad quemvis locum, eoque cum venerit, et audiri, et videri,* etc. Ejusmodi profecto locutiones *gigni, ortum habere, mitti, venire, videri, audiri, in loco reperiri*, non nudam ἐνέργειαν operationem, sed rem in se subsistentem indicant. Quamobrem si quis error ex hoc Theophili loco inferatur, ille saltem nec Sabellianicus, nec Arianicus fuerit. Graviorem vero admisit Tertullianus, qui cum feracioris esset ingenii in opere dogmatico contra Praxeam, consimilem doctrinam novis commentis auxit: quæ Gennadius in egregio libello *De Eccles. dogm.* paucis his verbis configere non dubitavit: *Nihil ex Trinitatis essentia ad creaturarum naturam deductum, ut Plato et Tertullianus.* Philastrius Brixiensis, capite 76, hæreticos censet, qui dicunt Salvatorem D primum apud Patrem fuisse, tum posthac natum esse. *Nam esse ante, et postea nasci*, inquit, *contrarium est omnibus modis.* Quamvis autem Verbum ἐνδιάθετον, *interius*, dici possit, ut est in sinu Patris, et προφορικόν, *prolatitium*, prout potentiam ostendit, qua omnia per ipsum facta sunt, attamen Irenæus, lib. II, cap. 49, venenum sub distinctione Verbi interioris et prolati latens agnovit, quippe quæ Gnosticorum inventum erat. In synodo Antiochena priore definitum est, *Deum Patrem per Verbum Deum cuncta condidisse*, οὐχ ὡς δι' ὀργάνου, οὐδ' ὡς δι' ἐπιστήμης ἀνυποστάτου, *non tanquam per instrumentum, neque per scientiam per se non consistentem*, sed *ipsum esse genitum a Patre Filium*, ὡς ζῶσαν ἐνέργειαν, καὶ ἐνυπόστατον, *ut actum viventem et per se exsistentem.* Quamobrem Athanasius in Expositione fidei Verbum negat esse προφορικόν, *prolatitium*, et ἐνδιάθετον, *interius*. Ita deinceps Ecclesia catholica.

Spiritus item est angelus bonus; spiritus dæmon; spiritus anima: ac interdum mens quoque spiritus vocatur. Postremo et ventus et aer, itus nuncupantur.

A ὅτε καὶ νοῦς πνεῦμα λέγεται· πνεῦμα καὶ ὁ ἄνεμος· πνεῦμα καὶ ὁ ἀήρ.

CAP. XIV.

Proprietates seu attributa divinæ naturæ.

Increatum, et sine principio, immortale, infinitum, æternum, materia vacans, bonum, opifex, justum, illuminans, immutabile, impatibile, incircumscriptum, incomprehensum, indefinitum, incorporeum, non limitatum, invisibile, cogitatu majus, nullius egens, merum jus sui et liberum arbitrium, omnium dominans, vivificans, omnipotens, infinitæ potentiæ, sanctificare, ac communicatu esse, omnia continere et conservare, B omnibusque providere. Hæc omnia similia suapte natura habet, non aliunde sumpta; sed ipsa rebus a se conditis pro cujusque capacitate bonum omne impertit.

Personarum in se invicem mansio et insessio (hæ enim divelli nequeunt, in se invicem circuminsessionem confusionis expertem servantes; non ut contrahantur et permisceantur, sed ut simul cohæreant); Filius enim in Patre et Spiritu sancto est: Spiritus item in Patre et Filio: ac denique Pater in Filio et Spiritu sancto: sic tamen ut nulla permistio sit, aut confusio [34]. Unus item et idem motus. Una enim et eadem trium personarum prosultatio, unaque motio est: quod quidem in C creata natura perspici nequit.

Huc accedit quod divina coruscatio et operatio, quæ una, simplex, et indivisa est, cum pro boni alia aliave ratione in dividuis varia fiat, ac universis ea quæ cujusque propriam naturam constituunt, **153** continentque, distribuat, simplex nihilominus maneat, sicque in rebus divisis multiplicetur, ut interim ea in quæ divisio cadit, ad suam simplicitatem colligat et convertat [35]. Eam enim omnia appetunt, inque ea exsistunt; ipsaque omnibus rebus pro cujusque natura esse tribuit. Hæc esse est eorum quæ sunt, viventium vita, rationalium ratio, intelligentium intelligentia; cum tamen ipsa, et supra mentem, et supra rationem, et supra vitam, et supra essentiam D exsistat.

Omnia præsentia Deo. — Adde quod sine commistione ulla omnia pervadat; cum contra nihil eam possit penetrare: illudque item quod simplici cognitione omnia cognoscat, ac divino suo, omnibusque modis perspicaci et sine materia oculo, simplicissime tam præsentia, quam præterita, et futura prius quam fiant, contueatur [36]: tum etiam

ΚΕΦΑΛ. ΙΔ'.

Τὰ ἰδιώματα θείας φύσεως.

Τὸ ἄκτιστον, τὸ ἄναρχον, τὸ ἀθάνατον, καὶ ἀπέραντον, καὶ αἰώνιον, τὸ [d] ἄϋλον, τὸ ἀγαθὸν, τὸ δημιουργικὸν, τὸ δίκαιον, τὸ φωτιστικὸν, τὸ ἄτρεπτον, τὸ ἀπαθὲς, τὸ ἀπερίγραπτον, τὸ ἀχώρητον, τὸ ἀπεριόριστον, τὸ ἀόριστον, τὸ ἀόρατον, τὸ ἀπερινόητον, τὸ ἀνενδεὲς, τὸ αὐτοκρατὲς καὶ αὐτεξούσιον, τὸ παντοκρατορικὸν, τὸ ζωοδοτικὸν, τὸ παντοδύναμον, τὸ ἀπειροδύναμον, τὸ ἁγιαστικὸν καὶ μεταδοτικὸν, τὸ περιέχειν καὶ συνέχειν τὰ σύμπαντα, καὶ πάντων προνοεῖσθαι· πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα φύσει ἔχει, οὐκ ἄλλοθεν εἰληφυῖα, ἀλλ' αὐτὴ μεταδιδοῦσα παντὸς ἀγαθοῦ τοῖς οἰκείοις ποιήμασι, κατὰ τὴν ἑκάστου δεκτικὴν δύναμιν.

Ἡ ἐν ἀλλήλοις τῶν ὑποστάσεων μονή τε καὶ ἵδρυσις· ἀδιάστατοι γὰρ αὗται, καὶ ἀνεκφοίτητοι ἀλλήλων εἰσὶν, ἀσύγχυτον ἔχουσαι τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν· οὐχ ὥστε συναλείφεσθαι, ἢ συγχεῖσθαι, ἀλλ' ὥστε ἔχεσθαι ἀλλήλων· Υἱὸς γὰρ ἐν Πατρὶ καὶ Πνεύματι· καὶ Πνεῦμα ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ· καὶ Πατὴρ ἐν Υἱῷ καὶ Πνεύματι, μηδεμιᾶς γινομένης συναλοιφῆς, ἢ συμφύρσεως ἢ συγχύσεως. Καὶ τὸ ἓν καὶ ταυτὸν τῆς κινήσεως· ἓν γὰρ ἔξαλμα, καὶ μία κίνησις τῶν τριῶν ὑποστάσεων· ὅπερ ἐπὶ τῆς κτιστῆς φύσεως θεωρηθῆναι ἀδύνατον.

Καὶ ὅτι ἡ θεία ἔλλαμψις καὶ ἐνέργεια, μία οὖσα καὶ ἁπλῆ, καὶ ἀμερὴς, καὶ ἀγαθοειδῶς ἐν τοῖς μεριστοῖς ποικιλλομένη καὶ τοῖς πᾶσι τὰ τῆς οἰκείας φύσεως συστατικὰ νέμουσα, μένει ἁπλῆ· πληθυνομένη μὲν ἐν τοῖς μεριστοῖς ἀμερίστως, καὶ τὰ μεριστὰ πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἁπλότητα συνάγουσα καὶ ἐπιστρέφουσα. Πάντα γὰρ αὐτῆς ἐφίεται, καὶ ἐν αὐτῇ ἔχει τὴν ὕπαρξιν. Καὶ αὐτὴ μὲν τοῖς πᾶσι τοῦ εἶναι, καθὼς ἔχει [e] φύσεως μεταδίδωσι· καὶ αὐτή ἐστι τῶν ὄντων τὸ εἶναι, καὶ τῶν ζώντων ἡ ζωὴ, καὶ τῶν λογικῶς ὄντων ὁ λόγος, καὶ τῶν νοερῶς ὄντων ἡ νόησις. Αὐτὴ ὑπὲρ νοῦν οὖσα, καὶ ὑπὲρ λόγον, καὶ ὑπὲρ ζωὴν, καὶ ὑπὲρ οὐσίαν.

Ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ πάντων διήκειν ἀμιγῶς, δι' αὐτῆς δὲ οὐδέν. Ἔτι καὶ τὸ ἁπλῇ γνώσει γινώσκειν τὰ πάντα. Καὶ πάντα τῷ θείῳ, καὶ παντεποπτικῷ καὶ ἀΰλῳ αὐτῆς ὄμματι ἁπλῶς καθορᾷν, τά τε ἐνεστῶτα, τά τε παρεληλυθότα, καὶ τὰ μέλλοντα πρὶν γενέσεως αὐτῶν· τὸ ἀναμάρτητον, καὶ τὸ ἀφιέναι ἁμαρτίας, καὶ σώζειν· καὶ ὅτι πάντα μὲν ὅσα θέλει

[34] Greg. Naz. orat. 1, 13 et 40. [35] Dionys. cap. 5 *De div. nom.* [36] Dan. XII, 42.

VARIÆ LECTIONES.

[d] In cod. S. Hil. ex emendatione additur, τὸ ἁπλοῦν, τὸ ἀσύνθετον. [e] R. 2027; in margine ὡς ἔχουσι.

δύναται· οὐχ ὅσα δὲ δύναται, θέλει. Δύναται γὰρ ἀπολέσαι τὸν κόσμον· οὐ θέλει δέ.

A quod nullum in eum peccatum cadat, quodque peccata dimittat, et salutem afferat: ac denique illud; quod possit quidquid vult: non tamen velit quidquid potest. Potest enim mundum perdere, et non vult [37].

[37] Greg. orat. 40.

LIBER SECUNDUS.

ΚΕΦΑΛ. Α' [ΙΕ'].

Περὶ αἰῶνος.

Αὐτὸς τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν, ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων· πρὸς ὃν φησιν ὁ θεῖος Δαβίδ· *Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ.* Καὶ ὁ θεῖος Ἀπόστολος· *Δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησε.*

Χρὴ τοίνυν γινώσκειν, ὅτι τὸ τοῦ αἰῶνος ὄνομα πολύσημόν ἐστι· πλεῖστα γὰρ σημαίνει. Αἰὼν γὰρ λέγεται καὶ ἡ ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων ζωή. Λέγεται πάλιν αἰὼν (43), καὶ ὁ χιλίων ἐτῶν χρόνος. Πάλιν λέγεται αἰών, ὅλος ὁ παρὼν βίος· καὶ αἰὼν ὁ μέλλων, ὁ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἀτελεύτητος. Λέγεται πάλιν αἰών, οὐ χρόνος, οὐδὲ χρόνου τι μέρος, ἡλίου φορᾷ καὶ δρόμῳ μετρούμενον, ἤγουν δι' ἡμερῶν καὶ νυκτῶν συνιστάμενον, ἀλλὰ τὸ συμπαρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις, οἷόν τι χρονικὸν κίνημα, καὶ διάστημα. Ὅπερ γὰρ τοῖς ὑπὸ χρόνον ὁ χρόνος, τοῦτο τοῖς ἀϊδίοις ἐστὶν αἰών.

Λέγονται μὲν οὖν ἑπτὰ αἰῶνες (44) τοῦ κόσμου τούτου, ἤγουν ἀπὸ τῆς οὐρανοῦ καὶ γῆς κτίσεως, μέχρι τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων συντελείας τε καὶ

CAP. I.

De sæculo seu ævo.

Ipse sæcula fecit, qui ante sæcula erat: quem divinus David his verbis affatur: *A sæculo et usque in sæculum tu es* [38]. De quo item divinus Apostolus, *per quem fecit et sæcula* [39].

Quid sæculum, Græcis αἰών. — Sciendum itaque, nomen sæculi, seu ævi, multipliciter accipi: complura enim significat. Nam et hominis cujusvis vita sæculum dicitur. Sæculum item, tempus mille annorum appellatur [40]. Ad hæc sæculum nominatur, totum præsentis vitæ curriculum, et futura illa ac post resurrectionem immortalis vita [41]. Quin sæculum quoque dicitur, non tempus, nec temporis pars ulla solis motu ac cursu definita, sive ex dierum noctiumque serie conflata: sed ille velut temporalis motus, ac spatium, quod una cum iis quæ æterna sunt protenditur [42]. Quod enim iis quæ tempori subsunt tempus est, hoc perpetuis est sæculum.

Septem sæcula vitæ hujus, et octavum futuræ. — Jam vero septem hujusmodi sæcula dicuntur; hoc est, a cœli terræque creatione usque ad communem

[38] Psal. LXXXIX, 2. [39] Hebr. I, 3. [40] Arist. lib. I *De cœlo*, text. 100. [41] Matth. XII, 32; Luc. XXIX, 34. [42] Greg. Naz. orat. 35, 38 et 42.

NOTÆ.

(43) *Λέγεται πάλιν αἰών. Quin sæculum quoque dicitur*, etc. Ita Gregorius Theologus multis in locis. Gnostici αἰώνων nomine, quod frequens est in Scripturis, quodque Latine in *sæculum* vertitur, virtutes varias ex Deo emissas significari finxerunt, atque idcirco Deum dici *ante sæcula*, exstare, et *in sæcula sæculorum*. Horum deliria post Irenæum confutavit Theodoretus in Epitome divinorum dogmatum. Αἰὼν Græcis idem est, quod *ævum* et *sæculum* Latinis: quo sensu dicitur Deus esse πρὸ αἰώνων, et προαιώνιος, *ante ævum omne et sæculum*. Sin pro æternitate accipiatur, definitur ex Boetio, *interminabilis vitæ tota simul et perfecta possessio*. Quam definitionem agnovit Philo, lib. *De mundo*, ubi ait: Ἐν αἰῶνι οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκεν. *In æternitate nihil transiit, nec futurum est, sed solummodo consistit*. Joannes Scythop. in cap. 5 *De div. nom.* proprium Dei esse ait, ut sit αἰών, quia semper est ἀεὶ ὤν· ὅπερ γὰρ μήτε ἦν, inquit, μήτε ἔσται, ἀλλ' ἔστι μόνον, τοῦτο ἐστὼς ἔχον τὸ εἶναι. *Nam quod neque erat, neque erit, sed tantummodo est, hoc, cum habeat esse consistens, ita ut non mutetur in futurum, aut ab eo quod erat, in id quod est*, τοῦτό ἐστιν αἰών, *illud certe est* αἰών. Ex quo infert vitam illam, quæ fine caritura non est, quæque tota simul exsistit, cujus nihil consumatur, nec prætereat, neque futurum sit, non esse ex toto αἰῶνα, sed ejus effectum: quia Deus ipse αἰὼν est, ipsamet æternitas, καὶ αἰῶνας ποιῶν *æternitatum effector*; quia rebus quæ intelligentia percipiuntur concedit, ut sint æternæ.

(44) *Λέγονται μὲν οὖν ἑπτὰ αἰῶνες· Jam vero septem sæcula dicuntur.* SS. Patres plerique tradunt universum hoc sex annorum millibus permansurum, quemadmodum diebus sex conditum fuit: Scriptura dicente psal. LXXXIX: *Quoniam mille anni ante oculos tuos sicut dies una.* Consimilem traditionem Judæi habent in Thalmude tract. *De avoda zara*. Basilius, lib. *De struct.* hom. 2, et Nazianzenus, orat. 44, septimam creationis diem aiunt consummationis hujus sæculi figuram esse. Latini, ut Severus Sulpitius, Isidorus, Julianus Toletanus, Romanum Martyrologium, et alii quibus favet Anastasius II, Antiochenus, lib. VII *in Hexaemeron*, tempora mundi in septem ætates distribuerunt. Germanus CP. sæculo XII, ex auctoritate Hippolyti, Cyrilli et Chrysostomi, in Expositione liturgiæ probare nititur Antichristum post sex millia et quingentos annos appariturum.

hominum consummationem et resurrectionem. Etenim privata quidem est consummatio, mors cujusque; communis autem, et integra, 154 cum communis omnium resurrectio continget. Octavum porro sæculum, ævum futurum est.

Cæterum ante mundi productionem, cum ne sol quidem esset, qui diem a nocte distingueret, ejusmodi sæculum non erat quod mensurari posset [43]; sed ille veluti temporalis motus quidam, et intervallum, quod una cum æternis rebus exporrigeretur. Atque hac quidem ratione unum est sæculum, secundum quam Deus etiam αἰώνιος [44], quasi diceret *sæcularis*, nuncupatur; imo et sæculo antiquior, utpote qui ipsum sæculum ipse fecerit. Deus enim, cum solus principio careat, universorum ipse est, tum sæculorum, tum rerum omnium parens. Deum porro dicens, procul dubio et Patrem dico, Filiumque ejus unigenitum Dominum Spiritum, unum Deum nostrum.

Sæcula sæculorum. Origenis instauratio damnata. — Quod autem sæculorum sæcula dicuntur, ideo fit quod septem hujus mundi sæcula, multa sæcula, seu vitas hominum, complectuntur. Atque unum illud sæculum sæcula omnia complexu suo tenet: sæculumque sæculi dicitur præsens hoc et futurum. Porro αἰώνιος, seu sæcularis, ac perpetua vita et pœna, futuri sæculi nullo fine limitata spatia declarant. Neque enim post resurrectionem suus tempori dierum noctiumque numerus constabit: sed unus potius vesperæ expers dies erit (Sole nempe justitiæ probis hominibus splendide et hilariter illucescente); peccatoribus contra, nox densa et sempiterna. Quonam pacto igitur cohærebit illud mille annorum curriculum, quo exacto, ut Origenes censuit, in integrum omnia restituentur? Proinde sæculorum omnium unus parens et effector est Deus, qui etiam cuncta fabricatus est, ac sæculis antiquior exsistit.

Πρὸ δὲ τῆς τοῦ κόσμου συστάσεως, ὅτε οὐδὲ ὁ ἥλιος ἦν διαιρῶν ἡμέραν ἀπὸ νυκτὸς, οὐκ ἦν αἰὼν μετρητὸς, ἀλλὰ τὸ συμπαρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις, οἷόν τι χρονικὸν κίνημα καὶ διάστημα· καὶ κατὰ μὲν τοῦτο, εἷς αἰὼν ἐστι· καθὸ καὶ λέγεται ὁ Θεὸς αἰώνιος, ἀλλὰ καὶ προαιώνιος· καὶ αὐτὸν γὰρ τὸν αἰῶνα ἐποίησε· μόνος γὰρ ἄναρχος ὢν ὁ Θεὸς, πάντων αὐτός ἐστι ποιητὴς, τῶν τε αἰώνων, καὶ πάντων τῶν ὄντων. Θεὸν δὲ εἰπὼν, δῆλον ὅτι τὸν Πατέρα λέγω, καὶ τὸν μονογενῆ αὐτοῦ Υἱὸν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ τὸ πανάγιον τὸν ἕνα Θεὸν ἡμῶν.

nostrum Jesum Christum, et sanctissimum ejus

Λέγονται δὲ καὶ αἰῶνες αἰώνων, καθότι καὶ οἱ τοῦ παρόντος κόσμου ἑπτὰ αἰῶνες, πολλοὺς αἰῶνας, ἤγουν ζωὰς ἀνθρώπων περιέχουσι, καὶ ὁ αἰὼν ὁ εἷς, πάντων τῶν αἰώνων ἐστὶ περιεκτικὸς, καὶ αἰὼν αἰῶνος λέγεται, ὁ νῦν, καὶ ὁ μέλλων· αἰώνιος δὲ ζωὴ, καὶ αἰώνιος κόλασις, τὸ ἀτελεύτητον τοῦ μέλλοντος αἰῶνος δηλοῖ [f]. Οὐδὲ γὰρ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἡμέραις καὶ νυξὶν ὁ χρόνος ἀριθμήσεται. Ἔσται δὲ μᾶλλον μία ἡμέρα ἀνέσπερος· τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης τοῖς δικαίοις φαιδρῶς ἐπιλάμποντος· τοῖς δὲ ἁμαρτωλοῖς νὺξ βαθεῖα ἀπέραντος. Πῶς τοίνυν (45) ὁ τῶν χιλίων ἐτῶν Ὠριγενιαστικῆς ἀποκαταστάσεως ἀριθμηθήσεται χρόνος; Πάντων οὖν τῶν αἰώνων εἷς ποιητής ἐστιν ὁ Θεὸς, ὁ καὶ τὰ σύμπαντα δημιουργήσας, ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων.

CAP. II.

De rerum creatione.

Dei bonitas ratio creationis. Creatio Dei cogitatio. — Quoniam igitur bonus, omnique bonitate præstantior Deus, non satis habuit sua ipsius contemplatione frui; sed pro nimia bonitate sua quæ-

ΚΕΦΑΛ. Β' [ΙΕ'].

Περὶ δημιουργίας.

Ἐπεὶ οὖν ὁ ἀγαθὸς καὶ ὑπεράγαθος Θεὸς οὐκ ἠρκέσθη τῇ ἑαυτοῦ θεωρίᾳ, ἀλλ' ὑπερβολῇ ἀγαθότητος εὐδόκησε γενέσθαι τινὰ τὰ εὐεργετηθησόμενα, καὶ μεθέξοντα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος

[43] Greg. Naz. orat. 44. [44] αἰώνιος nobis *æternus*: aliud significante voce *sæcularis*.

VARIÆ LECTIONES.

[f] Noster καὶ ἀπέραντον δηλοῖ. In Regg. 12 abest vox αἰῶνος.

NOTÆ.

(45) *Πῶς τοίνυν. Quonam igitur pacto cohærebit*, etc. Origenes quidem ipse instaurationem rerum et universi, quam Celsus a Platonicis acceperat, hoc convellit argumento, ut, si idem ab integro sæculorum rerumque ordo renascatur, nulla superesset libertas, et res humanæ ineluctabili necessitate obstringerentur. Omnino siquidem fore ut Socrates denuo philosophetur, deferaturque ad Areopagum, ut Phalaris tyrannidem iterum exerceat, ut Moses Israelitas rursus transferat in Palæstinam, etc. Hæc persequitur lib. IV *Cont. Cels.* Origenes, cujus commentum ejusmodi ad amussim non fuit. Putavit mundum hunc sic expiatum iri, ut dæmones et impii in gratiam redeant, et ex angelis alios peccando in dæmones mutandos, alios ad animanda corpora humana detrudendos: non tamen eosdem, aut similes eorum qui ante exstiterint, eventus futuros. Hunc errorem proscripserat Justinus Martyr. apolog. 1, ubi docet, *non mille annos* duntaxat, *ut voluit Plato, impios excruciandos, sed in perpetuas æternitates.* Platonem legesis in *Timæo.* Licet Basilius, hom. 3 in *Hex.* instaurationem hanc Origenis exploserit: eam tamen Nyssenus ejus frater asseruisse visus est Orat. catechetica, cap. 26, et homilia *De anima et resurr.* ejusque verba non satis condita ad sanum sensum revocare tentarunt Maximus et Germanus CP.

εἰς τὸ εἶναι παράγει καὶ δημιουργεῖ τὰ σύμπαντα, ἀόρατά τε καὶ ὁρατά· καὶ τὸν ἐξ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου συγκείμενον ἄνθρωπον. Κτίζει δὲ ἐννοῶν, καὶ τὸ ἐννόημα ἔργον ὑφίσταται, λόγῳ συμπληρούμενον, καὶ Πνεύματι τελειούμενον.

flatum. Porro cogitando creat; cogitatioque illa, A dam esse voluit, quæ ipsius afficerentur beneficiis, ejusque bonitatis participes forent : eam ob causam ex nihilo producit conditque universa, tam invisibilia, quam visibilia; atque etiam hominem ex aspectabili et non aspectabili natura conVerbo complente et Spiritu consummante, consistit [45].

ΚΕΦΑΛ. Γ' [ΙΓ'].

Περὶ ἀγγέλων.

Αὐτὸς τῶν ἀγγέλων ἐστὶ ποιητὴς καὶ δημιουργὸς, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν αὐτοὺς, κατ' οἰκείαν εἰκόνα κτίσας αὐτοὺς, φύσιν ἀσώματον, οἷόν τι πνεῦμα, καὶ πῦρ ἄϋλον, ὡς φησιν ὁ θεῖος Δαβίδ· *Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα*· τὸ κοῦφον, καὶ διάπυρον, καὶ θερμὸν, καὶ τομώτατον, καὶ ὀξὺ, περὶ τὴν θείαν ἔφεσίν τε καὶ λειτουργίαν διαγράφων, καὶ τὸ ἀνωφερὲς αὐτῶν, καὶ πάσης ὑλικῆς ἐννοίας ἀπηλλαγμένον.

155 CAP. III.

De angelis.

Angelorum creatio et natura. — Ipse angelorum opifex et conditor est, ut qui eos ex nihilo produxerit, atque ad imaginem suam creaverit, naturam incorpoream; velut spiritum quemdam aut ignem materia vacuum, quemadmodum divinus David ait : *Qui facit angelos suos spiritus et ministros suos flammam ignis* [46]. quibus eorum levitatem, ardorem, fervorem, penetrabilitatem, et acrimoniam qua Deum desiderant, eique inserviunt, describit, atque indicat eos ad superna ferri, et ab omni materiali cogitatione exemptos esse [47].

Ἄγγελος τοίνυν (46) ἐστὶν οὐσία νοερὰ, ἀεικίνητος, αὐτεξούσιος, ἀσώματος, Θεῷ λειτουργοῦσα, κατὰ χάριν ἐν τῇ φύσει τὸ ἀθάνατον εἰληφυῖα· ἧς οὐσίας τὸ εἶδος, καὶ τὸν ὅρον, μόνος ὁ Κτίστης ἐπί-

Angelus incorporeus. — Angelus itaque est substantia intelligens, perpetuo motu, necnon arbitrii libertate prædita, corporis expers, Deo serviens, immortalitatem in natura Dei munere consecuta :

[45] Greg. Theol. orat. 38, 42; Dionys. cap. 4 *De Eccl. hier.* [46] Psal. CIII, 4. [47] Greg. Naz. orat. 38.

NOTÆ.

(46) Ἄγγελος τοίνυν. *Angelus itaque*, etc. Complures e veteribus post Josephum Judæum sic angelis corpora affinxerunt, ut quosdam eorum in dæmones mutatos esse putarent, quod ante diluvium stuprum admisissent cum filiabus hominum. Hunc errorem egregie confutant Chrysostomus et Theodoretus, in cap. VI Gen. Joannes Thessalonicensis in septima synodo act. 5, auctoritate Basilii, Athanasii et Methodii pronuntiavit angelos corporibus constare, adeoque depingi posse. Ubi Athanasium arbitratus est auctorem esse quæstionum ad Antiochum. Sed neque Basilius loco quem citavit Joannes, affirmando loquitur, sed dubitando, *Substantia eorum*, inquit, *spiritus aereus forsitan est*, εἰ τυχὸν, ἢ πῦρ ἄϋλον, *aut ignis materiæ expers.* His tamen addi possit et Macarius Ægyptius hom. Noster quidem ait, *angelum, si nobiscum comparetur, incorporeum prorsus haberi, sin autem cum Deo, densum et materiæ concretum* : at postmodum docet eos, quia *puræ mentes sunt*, νόες ὄντες, *in locis quæ intellectu solo percipiantur, adesse*, οὐ σωματικῶς περιγραφόμενοι, *non ut ad instar corporum circumscribantur*, οὐ γὰρ σωματικῶς κατὰ φύσιν σχηματίζονται. *Non enim a natura comparatum est, ut figuræ alicujus sint capaces* : corporum igitur conditionibus vacant. Nimirum Damascenus hoc didicerat a Nazianzeno, qui non solum angelos nudas mentes, νόες, esse dixit, sed, postquam ostendit Deum eo quoque corporis genere non constare quod quintum Peripatetici vocabant, sic argumentando pergit : sin vero Dei corpus angelicum esse effutiant, πόθεν, ὅτι ἄγγελοι τὰ σώματα; καὶ τίνα ταῦτα; *undenam acceperunt, angelos corpora esse? cujusve generis ea sunt?* Quamobrem orat. 38 et 42, angelos esse ait *secundos a Deo splendores*, vel νοερὰ πνεύματα, *spiritus intellectuales*, vel πῦρ ἄϋλον καὶ ἀσώματον, *ignem materiæ et corporis expertem.* Quanquam ne aliorum opinionem ex toto proscribere videatur, sic C angelum definit esse incorporeum, *ut vel parum absit*, ἢ ὅτι ἐγγύτατα. Joannes Scythop. in cap. 2 *De cæl. hierarchia* scripsit, angelos a Dionysio *deiformes substantias* nominari, quia, cum materia vacent, omni quoque compositione carent, ἄϋλοι γὰρ οὖσαι, καὶ ἀσύνθετοι πάντως εἰσίν· *ut quæ non sint temperamentum vel compositio elementorum. Ex his enim corpora* : ἐκεῖναι δὲ ἀσώματοι, *at illæ sunt incorporeæ.* His addam sincerum mei auctoris interpretem Nicephorum Constantinopolitanum, qui libro de inculpata Christianorum fide contra Iconomachos, cap. 50, docet jussisse Deum ut Cherubinorum formæ fingerentur, cum tamen omni forma et specie careant : Δυνάμεις δὲ ὅμως εἰσὶν ἀσώματοι καὶ πανάγιαι περὶ Θεόν τε ἱδρυμέναι, καὶ τὰ πρῶτα ἐκ Θεοῦ ἐκλαμπόμενα, καὶ λειτουργοὶ τῆς πρώτης λαμπρότητος, νοερὰ πνεύματα, ἢ πῦρ οἷον ἄϋλον καὶ ἀσώματον· *Verum incorporeæ quoque Virtutes sunt sanctissimæque, quæ Deo circumadsistunt, cumque primis a Deo splendoribus illustrentur, primi illius splendoris ministratores sunt : spiritus intellectuales, et velut ignis nulla materia vel corpore constans. Ait enim, « Qui facit angelos suos spiritus, et ministros suos ignem urentem. »* Et rursum : Ἁπλοῖ δὲ ὄντες καὶ ἀγελδεοι, μορφῆς καὶ σχήματός εἰσιν ὑπερέκεινα, καὶ ἀμέθεκτοι, οἷα δὴ ἄϋλοι καὶ ἀόρατοι νοούμενοι, τὸ ἀδιάστατον ἔχουσι, καὶ ἀναφὲς, ἄποσόν τε, καὶ ἀμέγεθες, καὶ ἀπήλικον, καὶ διὰ ταῦτα διαφθορᾶς εἰσιν ἀπηλλαγμένοι, καὶ τοῦ ἠλλοιῶσθαι κατά τι γοῦν καθαρεύοντες· *Cum autem simplices sint, nec speciem habeant, a forma et figura procul immunes sunt : qualenus immateriales et invinctibiles intelliguntur, dimensione carent, tangi nequeunt, nec quantitatem, nec molem, nec qualitatem habent, atque idcirco exempti sunt a corruptione, ejusque puritatis ut vel minimam alterationem subeant.* Legendus idem Nicephorus disput. cum Leone Armeno.

cujus formam substantiæ ac definitionem Creator solus novit. Quod autem corpore ac materia vacare dicitur, hoc nostri ratione intelligendum est. Alioqui enim quidquid cum Deo confertur, qui solus nulli comparari potest, crassum et materiale invenitur. Sola quippe divina natura vere materia et corpore vacat.

A σταται. Ἀσώματος δὲ λέγεται, καὶ ἄϋλος, ὅσον πρὸς ἡμᾶς· πᾶν γὰρ συγκρινόμενον πρὸς Θεὸν, τὸν μόνον ἀσύγκριτον, παχύ τε καὶ ὑλικὸν εὑρίσκεται· μόνον γὰρ ὄντως ἄϋλον τὸ θεῖόν ἐστι καὶ ἀσώματον.

Angelus libertate arbitrii præditus. — Est igitur angelus natura rationalis, intelligens, libera, vertibilis secundum sententiam, sive voluntate mutabilis. Quidquid enim creatum est, mutationi subsit necesse est : solum autem extra mutationis aleam illud est, quod increatum est. Rursusque id omne quod rationale est, arbitrii quoque libertate præditum est. Angelus itaque ut natura est rationis particeps, et intelligens, liberi est arbitrii; ut creata, mutabilis est, cui liberum sit vel manere in bono, et in eo proficere, vel in malum inflecti.

Ἔστι τοίνυν φύσις λογικὴ, νοερά τε, καὶ αὐτεξούσιος, τρεπτὴ κατὰ γνώμην, ἤτοι ἐθελότρεπτος. Πᾶν γὰρ κτιστὸν, καὶ τρεπτόν· μόνον δὲ τὸ ἄκτιστον, ἄτρεπτον. Καὶ πᾶν λογικὸν, αὐτεξούσιον. Ὡς μὲν οὖν λογικὴ καὶ νοερὰ, αὐτεξούσιός ἐστιν· ὡς δὲ κτιστὴ, τρεπτὴ, ἔχουσα ἐξουσίαν, καὶ μένειν, καὶ προκόπτειν ἐν τῷ ἀγαθῷ, καὶ ἐπὶ τὸ χεῖρον τρέπεσθαι.

Angelus incapax pœnitentiæ. — Pœnitentiæ porro ea ratione minime capax est [48]; **156** quia incorporeus est. Nam quod homo pœnitentiam consecutus sit, id corporis imbecillitati fuerit ascribendum.

Ἀνεπίδεκτος μετανοίας (47), ὅτι καὶ ἀσώματος. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀσθένειαν μετανοίας ἔτυχεν.

Dei munere immortalis est angelus, non natura. — Immortalis est, non quidem natura, sed Dei munere et gratia. Quidquid enim ortum habuit, finem quoque suapte natura habiturum est. Solus siquidem Deus semper est; imo et sempiterno superior. Non enim sub tempore, sed supra tempus est, qui fecit tempora.

Ἀθάνατος, οὐ φύσει (48), ἀλλὰ χάριτι [g]. Πᾶν γὰρ τὸ ἀρξάμενον, καὶ τελευτᾷ κατὰ φύσιν. Μόνος δὲ ὁ Θεὸς ἀεὶ ὢν, μᾶλλον δὲ καὶ ὑπὲρ τὸ ἀεί· οὐχ ὑπὸ χρόνον γὰρ, ἀλλ' ὑπὲρ χρόνον, ὁ τῶν χρόνων ποιητὴς [h].

Secunda lumina. — Secunda lumina spiritualia, ex primaria illa luce omnisque principii experte, splendorem habentia; quibus nec lingua opus efficiantur. Id ut astruant, hoc utuntur adagio, *Ea quæ initium habuere, necessario finem habitura.* Hoc docent Irenæus, lib. III, cap. 65; Epiphanius, hæresi 76, p. 940; Cyrillus in *Thesauro*, assert. 20, aliique complures, ac frequenter Damascenus inculcat, ubi de natura angeli, animæ rationalis, et cœlorum disputat. In *Dialogo contra Manichæos* exemplum affert corporis, quod ex se non movetur, sed extraneo et orbico impellitur motu. Istud porro corpus moveri tandem desinit, nisi novus motus addatur: *Eo perinde modo angeli vitali motu instructi, cum ad naturalem exsistentiæ suæ terminum pertingunt, rursum opificis jussu, vitalem illum motum inchoant*, subindeque πάλιν ἄρχονται εἶναι, καὶ ἀναχαινίζονται, *iterato esse incipiunt, et renovantur.* Æneas Gazæus, veritus ne hac doctrina immortalitati animorum nonnihil detraheretur, illud principium, *omne quod esse incepit, obnoxium*

Φῶτα δεύτερα νοερὰ, ἐκ τοῦ πρώτου καὶ ἀνάρχου φωτὸς, τὸν φωτισμὸν ἔχοντα· οὐ γλώσσης καὶ ἀκοῆς δεόμενα, ἀλλ' ἄνευ λόγου προφορικοῦ (49)

[48] Nemes. c. 1.

VARIÆ LECTIONES.

[g] R. 2930 κατὰ χάριν. [h] In eodem ὁ τῶν χρόνων ποιητὴς, ἀλλ' ὑπὲρ χρόνον.

NOTÆ.

(47) Ἀνεπίδεκτος μετανοίας. *Pœnitentiæ minime capax, qua incorporeus.* Idem sanctus Thomas docet aliisque rursum momentis probat. Hinc Noster alibi sparsim ait, hoc esse mortem hominibus, quod angelis peccatum, quia sicut post mortem nullus hominibus superest pœnitentiæ locus, sic neque angelis post peccatum.

(48) Ἀθάνατος, οὐ φύσει. *Immortalis est, non natura.* Solemne est Patribus sic asserere Deo immortalitatem, ut cætera ex natura sua, subsint interitui, nisi Dei munere immortalitatis participes efficiantur. Id ut astruant, hoc utuntur adagio, *Ea quæ initium habuere, necessario finem habitura.* Hoc docent Irenæus, lib. III, cap. 65; Epiphanius, hæresi 76, p. 940; Cyrillus in *Thesauro*, assert. 20, aliique complures, ac frequenter Damascenus inculcat, ubi de natura angeli, animæ rationalis, et cœlorum disputat. In *Dialogo contra Manichæos* exemplum affert corporis, quod ex se non movetur, sed extraneo et orbico impellitur motu. Istud porro corpus moveri tandem desinit, nisi novus motus addatur: *Eo perinde modo angeli vitali motu instructi, cum ad naturalem exsistentiæ suæ terminum pertingunt, rursum opificis jussu, vitalem illum motum inchoant*, subindeque πάλιν ἄρχονται εἶναι, καὶ ἀναχαινίζονται, *iterato esse incipiunt, et renovantur.* Æneas Gazæus, veritus ne hac doctrina immortalitati animorum nonnihil detraheretur, illud principium, *omne quod esse incepit, obnoxium interitui esse*, ad planiorem sensum revocat, *Timæi* apud Platonem, ex quo sumptum est, verba hæc afferendo, quibus supremus Deus inferiores deos alloquitur : Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ Πατήρ τε καὶ δημιουργὸς, ἀθάνατοι μὲν πάμπαν οὐκ ἐστὲ, ἐπειπερ ἐγένεσθε· οὔτε μὴν λυθήσεσθε, τῆς ἐμῆς βουλήσεως κρείττονος θανάτου λαχόντες· *Dii deorum, quorum et Pater ego sum, et procreator, immortales quidem omnino non estis, quia procreati. Haud tamen dissolvemini, hoc ex mea voluntate, quæ morte potentior est, consecuti.* Exinde Gazæus ostendit animam rationalem (idem de angelis dicendum) suapte naturæ morituram non esse. *Ille enim, qui ut essent largitus est*, inquit, *animis nostris concessit quoque ut semper essent. Illudque donum ipsa jam natura est.* Habent igitur angeli in seipsis, ut et anima rationalis, quo immortales sint, quippe cum ejusmodi naturam a rerum auctore sortiti sint. Id quod paucis verbis enuntiat Nicephorus CP. loco antehac citato : Τῇ φύσει τῇ ἑαυτῶν τὸ ἀνώλεθρον καὶ ἀθάνατον τῇ τοῦ δημιουργήσαντος κέκτηνται χάριτι· *Ut natura sua nec interitui nec morti subessent, conditoris rerum gratia nacti sunt.* Naturas voluntate et arbitrio Dei definitas esse, Damascenus infra, cap. 12, declarat, ex communi Patrum sententia.

(49) Ἀλλ' ἄνευ λόγου προφορικοῦ. *Sed sine ulla prolati sermonis ope.* Nicephorus Constantinopolitanus locutiones angelorum sic edisserit cap. mox

μεταδιδόντα ἀλλήλοις τὰ ἴδια νοήματα καὶ βουλεύματα.

A sit, nec auribus; sed sine ulla prolati sermonis ope mutuo sibi sensa sua communicant et consilia [48].

Διὰ Λόγου τοίνυν ἐκτίσθησαν πάντες οἱ ἄγγελοι, καὶ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ ἐτελειώθησαν, κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀξίας, καὶ τῆς τάξεως τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς χάριτος μετέχοντες.

Per Verbum omnes angeli creati sunt, et sancto Spiritu sanctificante consummationem acceperunt, ut pro sua quisque dignitate et ordine splendoris gratiæque participes essent [50].

Περίγραπτοί εἰσιν· ὅτε γάρ εἰσιν ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐκ εἰσὶν ἐν τῇ γῇ· καὶ εἰς τὴν γὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποστελλόμενοι, οὐκ ἐναπομένουσιν ἐν τῷ οὐρανῷ· οὐ περιορίζονται δὲ ὑπὸ τειχῶν, καὶ θυρῶν, καὶ κλείθρων, καὶ σφραγίδων· ἀόριστοι γάρ εἰσιν. Ἀορίστους δὲ λέγω· οὐ γὰρ καθό εἰσιν, ἐπιφαίνονται τοῖς ἀξίοις [i], οἷς ὁ Θεὸς φαίνεσθαι αὐτοὺς θελήσει, ἀλλ' ἐν μετασχηματισμῷ, καθὼς δύνανται οἱ ὁρῶντες, ὁρᾷν. Ἀόριστον γάρ ἐστι φύσει καὶ κυρίως, μόνον τὸ ἄκτιστον. Πᾶν γὰρ κτίσμα ὑπὸ τοῦ κτίσαντος αὐτὸ Θεοῦ ὁρίζεται.

Circumscripti angeli. — Circumscripti sunt; nec enim cum in cœlo sunt, in terra versantur; nec cum a Deo in terram mittuntur, remanent in cœlo. Cæterum nec mœnibus, nec foribus, nec repagulis, nec sigillis cohibentur. Non enim certis ullis terminis definiti aut coerciti sunt. Nullis terminis definitos dico; eo quod probis et dignis, quibus eos Deus visendos exhiberi voluerit, non quales exsistunt apparent, sed in aliam mutati formam, prout videntium obtutus ferre queat. Nam alioqui id solum natura ac proprie nullis definitur terminis, quod increatum est. Quidquid enim est creatum, intra terminos suos a Deo creatore finitur.

Ἔξωθεν τῆς οὐσίας τὸν ἁγιασμὸν ἐκ τοῦ Πνεύματος ἔχοντες· διὰ τῆς θείας χάριτος προφητεύοντες· μὴ γάμου χρῄζοντες, ἐπειδήπερ μὴ εἰσὶ θνητοί.

Porro aliunde quam a natura sua sanctitatem habent, nimirum a Spiritu sancto. Dei illustrante gratia, futura prædicunt [51]. Conjugio minime indigent, cum immortales sint.

Νόες δὲ ὄντες, ἐν νοητοῖς καὶ τόποις (50) εἰσὶν, οὐ σωματικῶς περιγραφόμενοι· οὐ γὰρ σωματικῶς κατὰ φύσιν σχηματίζονται, οὐδὲ τριχῇ εἰσι διαστατοὶ, ἀλλὰ τῷ νοητῶς παρεῖναι, καὶ ἐνεργεῖν, ἔνθα ἂν προσταχθῶσι, καὶ μὴ δύνασθαι κατὰ ταυτὸν ὧδε κἀκεῖσε εἶναι, καὶ ἐνεργεῖν.

Angeli locus. — Jam vero cum mentes sint, in hujusmodi quoque locis sunt, quæ mente intelliguntur: non quod corporeo modo circumscribantur (neque enim more corporum, quoad naturam attinet, figurantur, aut trina dimensione distenti sunt), sed **157** quod ubi se conferant, illic spiritaliter adsint et operantur; nec eodem tempore hic atque illic esse et operari possint.

Εἴτε ἴσοι κατ' οὐσίαν, εἴτε διαφέροντες ἀλλήλων, οὐκ ἴσμεν. Μόνος δὲ ὁ ποιήσας αὐτοὺς Θεὸς ἐπίσταται, ὁ καὶ τὰ πάντα εἰδώς. Διαφέροντες δὲ (51)

Incertum an æquales substantia. — Ac quoad essentiam quidem æqualesne sint inter se, an dispares, compertum non est: solus hoc scit

[49] Greg. orat. 38. [50] Greg. orat. 34. [51] Theodoret. *Epit. div. decr.* cap. 8.

VARIÆ LECTIONES.

[i] R. 2930 ἁγίοις.

NOTÆ

laudato libri de inculpata Christianorum fide: Καὶ μὴν καὶ λόγος ἐν ἐκείνοις ἐστὶν, ἐπείπερ λογικοί εἰσιν· οὐχ οἱόσπερ ὁ ἡμέτερος, ἐκ τοῦ ἐν ἡμῖν φυσικοῦ, καὶ ζωτικοῦ πνεύματος διὰ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων προϊὼν, διαρθρούμενος, τῇ πληγῇ τοῦ ἀέρος τυπούμενος, καὶ διαβιβαζόμενος πρὸς ἀντίληψιν τῆς τῶν ἀκουόντων αἰσθήσεως· ἀλλὰ τὸ ἀΰλους εἶναι καὶ ἀσυνθέτους, ἁπλοῦς τε καὶ ἀσωμάτους, περιχωρεῖν ἐν ἀλλήλοις, καὶ τὰς ἀλλήλων κατοπτεύειν νοήσεις, καὶ κοινωνεῖν τῷ λόγῳ διὰ σιγῆς ἐναργέστερον, καὶ ἐκτυπώτερον, ἢ ὁ πᾶς προϊὼν λόγος· *Ac quidem sermo quoque in illis est, quandoquidem ratione præditi sunt: non tamen est similis nostri, qui naturali vitalique spiritu vocalium organorum ope progreditur, et articulatur, percussione aeris formatus, transiensque ut audientium sensu percipiatur: sed quia materia ac compositione vacant, simplicesque et incorporei sunt, invicem circumincedunt, suasque mutuo perceptiones speculantur, ut silendo clarius expressiusque sermones misceant, quam alia quavis prolatione verborum.*

ille locus sit qui mente intelligitur. *Est autem mente perceptus, seu spiritualis locus, ubi intelligitur: et exsistit intellectualis natura et incorporea; ubi nimirum πάρεστι καὶ ἐνεργεῖ, præsens adest et operatur, neque corporum more continetur, sed spirituum.* Plura de loco angeli ibidem subjicit.

(50) *Ἐν νοητοῖς καὶ τόποις, in ejusmodi quoque locis sunt*, etc. Lib. I, cap. 17, explicavit quisnam

(51) *Διαφέροντες δέ. Illustrationis modo et gradu differunt.* Diversos ordines angelorum Theologus agnoscit, orat. 34, cum ait, aliorum aliorumque alias atque alias collustrationes, ampliores, aut minores, esse, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς φύσεως καὶ τῆς τάξεως, *secundum cujusque naturæ et ordinis proportionem.* Sed et Cyrillus in *Thesauro*, assert. 31, p. 266, tantum luminis creaturæ rationali impertitum esse a Deo ait, quantum unaquæque pro sui generis discrimine capax foret, adeoque ἑτέραν εἶναι ἐν ἀγγέλοις, μείζονα δὲ ἐν ἀρχαγγέλοις, καὶ ἔτι ταύτης ὑπερέχουσαν ἐν ταῖς ἀνωτέρω δυνάμεσιν· *Aliam in angelis cognitionem esse, majorem in archangelis, et rursum excellentiorem in superioribus virtutibus.* Ubi plane innuitur angelorum ordines aut specie aut genere inter se differre. Legesis Epiphan. hæres. 64, n. 53. Pergit Nazianzenus,

creator illorum Deus, qui universa explorate novit. Splendoris modo et gradu differunt; sive pro splendoris proportione gradum sint consecuti; sive contra pro sedis discrimine splendorem perceperint. Alii alios illustrant, ob ordinis vel naturæ præstantiam [52]. Liquet autem eos qui sublimiores sunt, inferioribus lumen ac scientiam affundere.

A ἀλλήλων τῷ φωτισμῷ καὶ τῇ στάσει, εἴτε πρὸς τὸν φωτισμὸν τὴν στάσιν ἔχοντες, ἢ πρὸς τὴν στάσιν τοῦ φωτισμοῦ μετέχοντες, καὶ ἀλλήλους φωτίζοντες, διὰ τὸ ὑπερέχον τῆς τάξεως ἢ φύσεως. Δῆλον δὲ, ὡς οἱ ὑπερέχοντες τοῖς ὑποβεβηκόσι μεταδιδόασι τοῦ τε φωτισμοῦ, καὶ τῆς γνώσεως.

Angeli rerum humanarum præsides. — Ad explendam porro Dei voluntatem fortes et prompti sunt, eaque celeritate præditi, ut ubi Dei nutus jusserit, statim inveniantur. Certas etiam quisque terræ partes custodiunt, nationibus et regionibus præsident, prout a summo opifice præfecti sunt: res nostra gubernant, ac nobis opem ferunt; ea plane ratione, ut ex divina voluntate et præ- B scripto supra nos positi, Deumque semper circumsient [53].

Ἰσχυροὶ καὶ ἕτοιμοι πρὸς τὴν τοῦ θείου θελήματος ἐκπλήρωσιν, καὶ πανταχοῦ εὐθέως εὑρισκόμενοι, ἔνθα ἂν ἡ θεία κελεύσῃ ἐπίνευσις, τάχει φύσεως· καὶ φυλάττοντες τὰ μέρη τῆς γῆς· καὶ ἐθνῶν, καὶ τόπων προϊστάμενοι, καθὼς ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ ἐτάχθησαν· καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς οἰκονομοῦντες καὶ βοηθοῦντες ἡμῖν. Πάντως δὲ ὅτι κατὰ τὸ θεῖον θέλημά τε καὶ πρόσταγμα ὑπὲρ ἡμᾶς ὄντες, ἀεί τε περὶ Θεὸν ὑπάρχοντες.

Ad malum difficile moventur. — Sunt quidem ad malum ægre mobiles, non tamen immobiles prorsus: nunc vero omnino ad illud moveri non possunt, non suapte natura, sed gratia, eaque constantia, qua unico illi bono adhærent [54].

Δυσκίνητοι πρὸς τὸ κακὸν, καὶ οὐκ ἀκίνητοι· νῦν δὲ καὶ ἀκίνητοι, οὐ φύσει, ἀλλὰ χάριτι, καὶ τῇ τοῦ μόνου ἀγαθοῦ προσεδρείᾳ.

Angelorum cibus. — Deum porro intuentur, ut fert captus ipsorum eoque cibo aluntur.

Ὁρῶντες Θεὸν κατὰ τὸ ἐφικτὸν αὐτοῖς, καὶ ταύτην τροφὴν [k] ἔχοντες.

Nobis superiores exsistunt, ut incorporei, atque a corporea passione immunes; non tamen ab omni prorsus passione liberi sunt, quippe quod uni Deo proprium sit.

Ὑπὲρ ἡμᾶς ὄντες, ὡς ἀσώματοι, καὶ παντὸς σωματικοῦ πάθους ἀπηλλαγμένοι, οὐ μὴν ἀπαθεῖς· μόνον γὰρ τὸ Θεῖον ἀπαθές ἐστι.

Apparitiones angelicæ. — Transformantur autem in quodcunque Dominus Deus præceperit, atque ita se hominibus conspicuos præbent, eisque divina mysteria aperiunt. C

Μετασχηματίζονται δὲ πρὸς ὅπερ ἂν ὁ Δεσπότης κελεύσῃ Θεὸς, καὶ οὕτω τοῖς ἀνθρώποις ἐπιφαίνονται, καὶ τὰ θεῖα αὐτοῖς ἀποκαλύπτουσι μυστήρια.

In cœlo degunt, unumque hoc munus habent, ut Deum laudent, divinamque voluntatem ejus exsequantur.

Ἐν οὐρανῷ διατρίβουσι, καὶ ἓν ἔργον ἔχουσιν ὑμνεῖν τὸν Θεὸν, καὶ λειτουργεῖν τῷ θείῳ αὐτοῦ θελήματι.

Angelorum ordines. — Ut autem sanctissimus,

Καθὼς δὲ ὁ ἁγιώτατος (52), καὶ ἱερώτατος [l], καὶ

[52] Dionys. *De cæl. hier.* c. 3; Greg. Naz. orat. 34.
[54] Greg. orat. 38.

[52] Dionys. *De cæl. hier.* c. 9; Greg. orat. 34.

VARIÆ LECTIONES.

[j] Abest ὅτι in editis: habent codd. omnes. [k] Edita et R. 2924 τρυφήν. Verum Noster Dionysiastrum exscribit, qui ait, cap. 7 *De cæl. hierarch.*: Καὶ τῆς θείας τροφῆς ἀναπληρουμένη· πολλῆς μὲν τῇ πρωτοβόλῳ χύσει· μιᾶς δὲ τῇ ἁπλοϊκῇ καὶ ἑνοποιῷ τῆς θεαρχικῆς ἐπιπάσεως ἑνότητι· *Et divina esca exsaturati, eaque multiplici quidem, ob emissi luminis affluxionem, unica vero, propter unitatem illam divini convivii, quæ nedum varietatem admittit, quinimo intime conjungit.* [l] Deest καὶ ἱερώτ. in editis.

NOTÆ.

et cum Dionysiastro docet, sic a suprema pulchritudine angelos sublimiores informari, *ut alia quoque lumina officiantur*, καὶ ἄλλους φωτίζειν δύνασθαι ταῖς τοῦ πρώτου φωτὸς ἐπιῤῥοαῖς τε καὶ διαδόσεσι, *aliosque possint illuminare per primi luminis influxiones et communicationes.* D

(52) *Καθὼς δὲ ὁ ἁγιώτατος. Ut autem sanctissimus*, etc. Augustinus in *Enchiridio*, cap. 8, confitetur se ignorare, *an qui Virtutes dicuntur ii Archangeli sint, et quid distent quatuor illa vocabula, sive Principatus, sive Potestates.* Gregorius Nazianzenus, orat. 34, prætermissis Cherubim et Seraphim, alias recenset. Nyssenus, orat. 1 *Cont. Eunom.* et Chrysostomus, hom. 3 *De incomprehens.* et in cap. 1 Epist. ad Coloss., Thronos eosdem ac Cherubim esse affirmant, eo quod Scriptura passim narret, Deum super Cherubim insidere. Ex quo vero libri Dionysiani admissi sunt; concors theologorum fuit sententia, novem esse angelorum ordines, quos cum Damasceno nostro sic recensent, Seraphim, Cherubim, Thronos, Dominationes, Virtutes, Potestates, Principatus, Archangelos, Angelos. Quanquam auctor Quæstionum ad Antiochum Thronos et Cherubinos ante Seraphim ponit. Nec abnuit Dionysiaster, cap. 6 et 7 *Cæl. hier.* Chrysostomus etiam Cherubinos superiores esse Seraphinis dixerat: *Cur ergo alis suis se tegunt Seraphim?* inquit, *non solum autem illi*, ἀλλὰ καὶ αἱ τούτων ἀνώτεραι Δυνάμεις, τὰ Χερουβίμ· *sed et sublimiores ipsis Virtutes, Cherubim?* Nicephorus

Θεολογικώτατός φησι Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, πᾶσα ἡ θεολογία, ἤγουν ἡ Θεία Γραφή, τὰς οὐρανίους οὐσίας ἐννέα κέκληκε· ταύτας ὁ Θεῖος ἱεροτελεστὴς εἰς τρεῖς ἀφορίζει τριαδικὰς διακοσμήσεις. Καὶ πρώτην μὲν εἶναί φησι τὴν περὶ Θεὸν οὖσαν ἀεὶ, καὶ προσεχῶς, καὶ ἀμέσως ἡνῶσθαι παραδεδομένην, τὴν τῶν ἑξαπτερύγων Σεραφὶμ, καὶ τῶν πολυομμάτων Χερουβὶμ, καὶ τῶν ἁγιωτάτων Θρόνων. Δευτέραν δὲ, τὴν τῶν Κυριοτήτων, καὶ τῶν Δυνάμεων, καὶ τῶν Ἐξουσιῶν· τρίτην δὲ καὶ τελευταίαν, τὴν τῶν Ἀρχῶν, καὶ Ἀρχαγγέλων, καὶ Ἀγγέλων.

Τινὲς μὲν οὖν (53) φασιν, ὅτι πρὸ πάσης κτίσεως ἐγένοντο, ὡς ὁ Θεολόγος λέγει Γρηγόριος· « Πρῶτον μὲν ἐννοεῖ τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις καὶ οὐρανίους, καὶ τὸ ἐννόημα ἔργον ἦν. » Ἕτεροι δὲ, ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι τὸν πρῶτον οὐρανόν. Ὅτι δὲ πρὸ τῆς ἀνθρώπου πλάσεως, πάντες ὁμολογοῦσιν. Ἐγὼ δὲ τῷ Θεολόγῳ συντίθεμαι. Ἔπρεπε γὰρ πρῶτον τὴν νοερὰν οὐσίαν κτισθῆναι, καὶ οὕτω τὴν αἰσθητὴν, καὶ τότε ἐξ ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον.

Ὅσοι δέ φασι τοὺς ἀγγέλους δημιουργοὺς τῆς οἱασδήποτε οὐσίας, οὗτοι στόμα εἰσὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, τοῦ διαβόλου. Κτίσματα γὰρ ὄντες, οὐκ εἰσὶ δημιουργοί. Πάντων δὲ ποιητὴς, καὶ προνοητὴς, καὶ συνοχεὺς ὁ Θεός ἐστιν, ὁ μόνος ἄκτιστος, ὁ ἐν Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ ἁγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενός τε καὶ δοξαζόμενος.

ΚΕΦΑΛ. Δ' [ΙΙΙ'].

Περὶ διαβόλου καὶ δαιμόνων.

Ἐκ τούτων τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων πρωτοστάτης (54) τῆς περιγείου τάξεως, καὶ τῆς γῆς, τὴν

[88] Dion. cap. 6 *De cæl. hier.* [56] Greg. Theol. orat. 2.

et in theologia præstantissimus vir Dionysius Areopagita ait [55], *theologia omnis, hoc est Scriptura sacra, cœlestes substantias novem recensuit. Has divinus ille sacrorum magister in tres ordines distinxit, quorum primum illum esse dicit, qui Deum semper circumstat, quemque proxime, nulloque medio ei cohærere traditum est: nempe senis alis instructorum Seraphim, oculis plenorum Cherubim, ac sanctissimorum Thronorum; secundum, Dominationum, Virtutum, et Potestatum; tertium denique ac postremum, Principatuum, Archangelorum, ac Angelorum.*

158 *Angeli quando creati.* — *Et quidem nonnulli eos ante alias res conditas factos esse dicunt; quemadmodum his verbis testatur Gregorius Theologus:* « *Primum angelicas et cœlestes virtutes cogitat, ac cogitatio illa opus exstitit* [56]. » *Alii post primum cœlum conditum eos creatos malunt. Quod enim ante hominis formationem, apud omnes constat. Ego vero in Gregorii Theologi sententiam manibus ac pedibus eo. Decebat enim primum creari intelligentem naturam, deinde sensibilem, atque ita demum hominem ex utraque constantem.*

Creatores angeli non sunt, contra Gnosticos. — *Quotquot autem sunt, qui substantiam ullam, quæcunque tandem illa sit, ab angelis creatam esse contendunt, horum ore diabolus loquitur. Cum enim creaturæ sint, rerum minime conditores sunt. Universorum vero opifex, provisorque, ac conservator Deus est; qui solus increatus exsistens, in Patre, et Filio et Spiritu sancto laudatur ac glorificatur.*

CAP. IV.

De diabolo et dæmonibus.

Dæmones ex ordine angelorum infimo. Malum et tenebræ privationes, contra Manichæos. — *Ex his*

[55] Dion. cap. 6 *De cæl. hier.* [56] Greg. Theol. orat. 2.

NOTÆ.

CP. diserte, de Cherubim, scribit, ἃ τὴν πρωτίστην τε καὶ προσεχῆ Θεῷ, τῶν μακαρίων καὶ ὑπερουρανίων διακόσμων διέλαχε παρὰ Θεοῦ τάξιν τε, καὶ ἀποκλήρωσιν· *Quæ omnium primum, Deoque proximum ex beatis cœlestibus, de ordinibus gradum et sortem nacta sunt.*

(53) *Τινὲς μὲν οὖν. Et quidem nonnulli eos*, etc. Ad hæc verba scholium istud reperi in Reg. cod. 3451 : Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος ἐν τῷ β' βιβλίῳ τῶν *Παναρίων* ταῦτά φησι περὶ τῆς δημιουργίας τῶν ἀγγέλων, ὅτι ἐν τῇ α' ἡμέρᾳ· καὶ οὗτοι ἐκτίσθησαν, ὅταν ὁ οὐρανὸς, καὶ ἡ γῆ, καὶ τὸ φῶς. Ταῦτα δὲ λέγει, φέρων ἀπόδειξιν τὸ παρὰ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἰὼβ εἰρημένον, Ὅτι ὅτε ἐποίησας τὸ φῶς, πάντες οἱ ἄγγελοί μου ἤνεσάν με· καὶ ὅτι εἰ πρὸ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἐκτίσθησαν, καθώς τινες εἶπον, οὐκ ἂν ἐν ἀρχῇ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ποιῆσαι τὸν Θεὸν διεμαρτύρατο· *Hoc autem nosse oportet, sanctum Epiphanium libro II* Panariorum, *hæc de angelorum creatione asserere, ipsos prima die creatos esse, cum cœlum et terra et lumen conderentur. Istæc vero probat ex his verbis Dei Jobum sic alloquentis:* « *Quando lumen edebam, omnes angeli me laudabant.* » *Si ante cœlum terramque facti essent, ut quidam dixerunt, nunquam Scriptura testaretur in principio Deum fecisse cœlum et terram.* Ita quidem Epiphanius disputat hær. 65, n. 4 et 5, cui Theodoretus astipulatur, quæst. 3 in Gen. Basilius vero hom. 1 *Hex.* et Chrysostomus, hom. 2 in Gen.; tum etiam Joannes Scyth. in cap. 5 *De div. nom.* pro altera militant, quam propter Nazianzeni sui auctoritatem Noster amplexus est. Quanquam Gennadius CP. in catenis mss. in Genesim, hanc ex Platonis commentis derivatam asserit. Πλάτωνος ἐμοὶ δοκεῖ τοῖς μύθοις ἐξακολουθήσαντες, ὃς πρεσβύτερα τῶν αἰσθητῶν εἶναί φησι τὰ νοητὰ καὶ λογικὰ, τοσοῦτον ὅσον ἐστὶν αὐτῶν τιμιώτερα, *ut videtur fabulas Platonis secuti sunt, qui intelligibilia et rationalia antiquiora sensibilibus esse ait, quanto iisdem præstantiora sunt.* Nonnulla subdit auctor adversus priscos hæreticos, qui mundum ab angelis factum fuisse effutierunt.

(54) *Πρωτοστάτης. Terrestris ordinis princeps.* Nyssenum Noster exscribit, in Catechesi docentem, diabolum ejusque socios ex illis angelis fuisse, quibus inferioris orbis cura mandata erat. Hæc veterum conjectatio fuit, puta Athenagoræ, Methodii, quibus Chrysostomus, hom. 4 in Epist.

angelicis virtutibus, terrestris ordinis princeps, cui custodiendæ terræ cura a Deo commissa fuerat, non natura malus conditus, sed cum bonus esset, bonique causa factus esset, atque ejusmodi, ut ne minimum malitiæ vestigium ex Creatore in eo exstaret, splendorem illum ac honorem, quem Creatoris beneficio consecutus erat, non ferens, libera voluntate, ex eo quod naturæ consentaneum est, in id quod est contra naturam, immutatus est, atque adversus **159** opificem suum Deum rebellationis ergo se extulit, ac primus a bono discedens, malus evasit [57]. Neque enim quidquam aliud malum est, nisi boni privatio; haud secus ac tenebræ nihil aliud sunt nisi luminis absentia. Bonum quippe, spirituale lumen est : velut econtra malum, spirituales tenebræ. Lux ergo a Creatore conditus, bonusque factus (*vidit* enim *Deus cuncta quæ fecerat, et erant valde bona* [58]), libera voluntate tenebræ factus est. Una porro cum ipso avulsa est, seque ruinæ ejus comitem adjunxit, innumerabilis subjectorum ipsi angelorum multitudo. Cum itaque ejusdem ac reliqui angeli naturæ essent, electione propria mali facti sunt, suapte sponte a bono ad malum inflexi [59].

φυλακὴν ἐγχειρισθεὶς παρὰ Θεοῦ, οὐ φύσει πονηρὸς γεγονὼς, ἀλλὰ ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἐπ' ἀγαθῷ γενόμενος, καὶ μηδόλως ἐν ἑαυτῷ παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ κακίας ἐσχηκὼς ἴχνος, μὴ ἐνέγκας τόν τε φωτισμὸν, τήν τε τιμὴν, ἣν αὐτῷ ὁ Δημιουργὸς ἐδωρήσατο [m], αὐτεξουσίῳ προαιρέσει ἐτράπη ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἰς τὸ παρὰ φύσιν, καὶ ἐπήρθη (55) κατὰ τοῦ πεποιηκότος αὐτὸ Θεοῦ, ἀντᾶραι αὐτῷ βουληθείς· καὶ πρῶτος ἀποστὰς τοῦ ἀγαθοῦ ἐν τῷ κακῷ ἐγένετο. Οὐδὲ γὰρ ἕτερόν ἐστι τὸ κακὸν, εἰ μὴ τοῦ ἀγαθοῦ στέρησις· ὥσπερ καὶ τὸ σκότος φωτὸς ἐστι στέρησις· τὸ γὰρ ἀγαθὸν φῶς ἐστι νοητόν· ὁμοίως καὶ τὸ κακὸν, σκότος ἐστὶ νοητόν. Φῶς οὖν κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ, καὶ ἀγαθὸς γεγονώς· καὶ γὰρ *εἶδεν ὁ Θεὸς πάντα ὅσα ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν*· αὐτεξουσίῳ θελήματι σκότος ἐγένετο. Συναπεσπάσθη δὲ, καὶ ἠκολούθησεν αὐτῷ, καὶ συνέπεσε πλῆθος ἄπειρον τῶν ὑπ' αὐτῷ τεταγμένων ἀγγέλων. Τῆς αὐτῆς τοιγαροῦν (56) φύσεως τοῖς ἀγγέλοις ὑπάρχοντες, κακοὶ γεγόνασι· τὴν προαίρεσιν ἐκουσίως ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ πρὸς τὸ κακὸν ἐκκλίναντες.

[57] Greg. Nyss. Orat. catech. cap. 6. [58] Gen. I, 31. [59] *Quæst. ad Antioch.* quæst. 10.

VARIÆ LECTIONES.

[m] R. 1986 ἐχαρίσατο.

NOTÆ.

ad Ephes. assentitur : quinimo addit illum, *etiam post rebellionem, μὴ μεταπεπτωκέναι τῆς ἀρχῆς, principatu eorum quæ sub cælo sunt, non excidisse.* Paulum quippe eum vocare *Principem potestatis aeris hujus.* Sic censet Theodoretus in hunc Apostoli locum, et in *Epitome divin. dogm.*; itemque Scythopol. in cap. 2 *De cæl. hier.* Cyrillus Hieros. archangelum eum fuisse putat. Athanasius, epist. ad Serap. quem Cyrillus alter secutus est lib. I *Glaphyr.* ex summo Cherubinorum gradu lapsum asserit, propter Ezechielis prophetiam, qua juxta omnium fere Patrum consensum, sub nomine regis Tyrii diaboli casus enarratur. Illic siquidem semel iterumque appellatur *Cherub extentus.* Huc spectasse Nazianzenus videtur in carminibus, ubi eum vocat πρώτιστον ἑωσφόρον. *Primum omnium Luciferum in sublime elatum.* Ab his non valde discrepat sanctus Thomas, ubi docet illum apostatam e supremo ordine, Seraphinorum nempe, cecidisse, plures vero ex aliis ordinibus secum traxisse.

(55) *Καὶ ἐπήρθη. Atque adversus opificem suum.* Veteres illos omitto qui stupri crimen dæmonibus ipsis impegerunt. Irenæus, lib. IV, cap. 48, diabolum a Deo defecisse ait, *ex quo zelavit plasma Dei* (hominem puta), *et inimicum illum facere aggressus est.* Hoc ipsum Gregorius Nyssenus approbat in Oratione catechetica. Auctor *Quæstionum* ad Antiochum, quæst. 10, commentum exsufflat quorumdam, qui diabolum lapsum e cœlis garriebant, quod adorare Adamum noluerat. Alterum scilicet paulo vetustiorem exscribebat, qui vulgo Anastasius nuncupatur. Quæstione porro 126 editionis Gretser. hujus fabulæ auctores fuisse dicuntur cum Græci, tum Arabes. Enimvero Mohammedes, surat. 2, idem scribit; quod eum a Judæis accepisse Ludovicus Maraccius probat in suis ad hunc Alcoram locum adnotationibus. Noster docet diabolum insurrexisse contra Deum, quod ex communiori Patrum sententia intelligendum venit, ut ille voluerit esse similis Altissimo. Nam in hunc sensum cap. XIV Isaiæ allegoriee interpretantur. Quocirca Cyrillus Alex. : Ἐφαντάσθη, inquit, δύνασθαι τὸ ποιηθὲν εἰς τὴν τοῦ Ποιήσαντος ἀναβῆναι φύσιν· *In animum induxit rem creatam ad Conditoris naturam evehi posse. Speravit* (inquit Theologus carm. *De substantia*) μεγάλοιο Θεοῦ βασιληΐδα τιμήν, *magni Dei regios honores*; sed cum Deus fieri vellet, totus est in tenebras conversus, ὅλον σκότος ἀντὶ θέοιο. Sic quoque Damascenus *Dialogo contra Manichæos*, *Libere diabolus immutatus est*, inquit, quippe qui rem magnam concupivit : *at non recte*; μέγα γὰρ τὸ εἶναι Θεόν· *nam magna res est Deum esse : mala vero illi qui Deus non sit, ingratum esse Conditori, et ultra naturæ suæ terminos extolli*, καὶ θέλειν εἶναι ὃ γενέσθαι ἀδύνατον, *velleque id esse, quod fieri possibile non sit.* Cæterum sanctus Thomas negat diabolum omnigenam similitudinem Dei affectasse, quam certo nosset obtineri non posse : noluit igitur supremo rerum Domino obediendo subjici.

Quæ subjungit auctor de dæmonum natura, Manichæos recta feriunt, affirmantes diabolum esse pessimum materiæ genium, summum malum, malorum omnium causam, tenebras subsistentes et æternas, qui ex sese dæmones, ceu virtutes proprias, emiserit, quibus Deum, sive summum bonum, lacesseret. Hos Dionysiaster egregie confutat cap. 4 *De divin. nom.*, ex quo hæc omnia mutuatum esse Damascenum arbitror, quibus plura reperies in *Dialogo contra Manichæos.*

(56) *Τῆς αὐτῆς τοιγαροῦν. Cum itaque ejusdem naturæ sint ac angeli.* Hoc ex mox dictis consequitur, asseriturque a probatioribus Ecclesiæ magistris. Justinus vero Martyr, Athenagoras, aliique vetustiores, ut erant Platonicæ sectæ placitis imbuti, definierunt dæmones, nedum angelos illos esse, quos cum filiabus hominum consuetudinem stupri habuisse arbitrabantur, sed etiam animas gigantum illorum qui ex eis procreati

Οὐκ ἔχουσιν τοίνυν ἐξουσίαν κατά τινος, οὐδὲ ἰσχὺν, εἰ μὴ ἐκ τοῦ Θεοῦ οἰκονομικῶς συγχωρούμενοι, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἰώβ, καὶ καθάπερ ἐπὶ τῶν χοίρων ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ γέγραπται. Παραχωρήσεως δὲ Θεοῦ γινομένης, καὶ ἰσχύουσι, καὶ μεταβάλλονται, καὶ μετασχηματίζονται, εἰς οἷον θέλουσι σχῆμα κατὰ φαντασίαν.

A *Nihil dæmones possunt nisi Deo permittente.* — Quocirca nullam adversus quemquam potestatem habent, nisi quæ ipsis a Deo certis de causis concedatur; quemadmodum accidit in Job [60], et porcis illis de quibus in Evangelio fit mentio [61]. Potestate autem sibi a Deo facta, viribus valent, immutanturque, et transformando se quamlibet voluerint speciem objiciunt.

Καὶ τὰ μὲν μέλλοντα, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ οἱ δαίμονες οἴδασιν· ὅμως προλέγουσιν· οἱ μὲν ἄγγελοι, τοῦ Θεοῦ αὐτοῖς ἀποκαλύπτοντος, καὶ προλέγειν κελεύοντος· ὅθεν ὅσα λέγουσι, γίνονται. Προλέγουσι δὲ καὶ οἱ δαίμονες, ποτὲ μὲν τὰ μακρὰν γινόμενα βλέποντες, ποτὲ δὲ στοχαζόμενοι· ὅθεν καὶ τὰ πολλὰ ψεύδονται, οἷς οὐ δεῖ πιστεύειν, κἂν ἀληθεύωσι πολλάκις, οἷῳ τρόπῳ εἰρήκαμεν. Οἴδασι δὲ καὶ τὰς Γραφάς.

Quo pacto angeli prædicunt futura. — Ac quidem futura, nec angeli Dei noverunt, nec dæmones; tamen prædicunt: angeli nempe, Deo ipsis detegente ac prænuntiare mandante. Quo fit ut quæ ab ipsis prædicuntur, omnia eveniant. Quin et dæmones quoque prædicunt; interdum scilicet, quia ea quæ procul geruntur, cernunt; interdum sola conjectatione: unde et sæpe mentiuntur, nec fides illis est adhibenda, etiamsi, eo quo diximus modo, sæpe vera dicant. Quin Scripturas quoque intelligunt.

Πᾶσα οὖν κακία ἐξ αὐτῶν ἐπενοήθη, καὶ τὰ ἀκάθαρτα πάθη· καὶ προσβάλλειν μὲν τῷ ἀνθρώπῳ συνεχωρήθησαν, βιάζεσθαι δέ τινα οὐκ ἰσχύουσιν· ἐν ἡμῖν γάρ ἐστι δέξασθαι τὴν προσβολὴν, καὶ μὴ δέξασθαι· διὸ τῷ διαβόλῳ, καὶ τοῖς δαίμοσιν αὐτοῦ ἡτοίμασται (57) τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ ἡ κόλασις αἰώνιος, καὶ τοῖς ἑπομένοις αὐτοῦ.

Homini vim inferre non possunt. — Nulla porro malitia, nullus impurus affectus est, qui ab ipsis excogitatus non sit. Quamvis autem hominum suggestionibus pulsare ipsis permissum sit, nemini tamen vim inferre possunt (in nobis enim situm est suggestionem, aut admittere, aut non admittere [62]), ob idque diabolo et angelis **160** ejus inexstinguibilis ignis paratus est, ac supplicium æternum [63]; illisque item qui ipsum ducem sequuntur.

Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ὅπερ ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις ὁ θάνατος, τοῦτο τοῖς ἀγγέλοις ἡ ἔκπτωσις. Μετὰ γὰρ τὴν ἔκπτωσιν, οὐκ ἔστιν αὐτοῖς μετάνοια, ὥσπερ οὐδὲ τοῖς ἀνθρώποις μετὰ τὸν θάνατον.

C *Quod mors homini, hoc angelo lapsus.* — Sciendum autem illud hominibus mortem præstare, quod lapsus angelis. Post lapsum enim nulla ipsis pœnitentia est, uti nec hominibus post mortem [64].

[60] Job I, 12. [61] Marc. V, 13. [62] Vide Jambl. *De myst.* sect. 4, cap. 11. [63] Matth. XXV, 41. [64] Nemes. *De nat. hom*, c. 1.

NOTÆ.

sunt: utrosque vero sordidis corporibus aereis vestiti, esseque ad omnigenas sensuum voluptates proclives. Homilias quasdam Chrysostomus habuit adversus eos, qui, ut ante Tertullianus, ex gentilium opinione tenebant, animas eorum qui crudeli morte perierant, in dæmones evadere. Sed et Patres aliquando asserunt dæmones nidores victimarum quæ sibi offerebantur ligurire, ac si iis pascerentur, necnon impuris affectionibus delectari. Sic Theologus, orat. 19 et 38; sic Chrysostomus, orat. 2 in S. Babylam; sic Basilius in cap. I Isaiæ: Δαίμοσι μὲν γὰρ διὰ τὸ φιλήδονον καὶ ἐμπαθὲς, inquit, αἱ θυσίαι φέρουσί τινα ἡδονὴν καὶ χρείαν· *Dæmonibus enim, quod appetentes sint voluptatum, pessimisque tangantur affectibus, istiusmodi victimæ nonnihil afferunt voluptatis et utilitatis, harum dum incenduntur suffitu, necnon exhalatione adusti sanguinis, qui subtili ejusmodi extenuatione,* εἰς σύστασιν αὐτῶν ἀναλαμβανομένου, *ad eorum consistentiam absumitur.* Ὅλοι γὰρ δι' ὅλων τρέφονται τοῖς ἀτμοῖς· *Toti enim per totum vaporibus aluntur.* Idem repetit in cap. 10. Quocirca Græci recentiores dæmones corporibus, tenuibus quidem, sed obscenis sordidisque obsitos propter ipsorum peccatum tenent, ut vim ignis æternum experiantur. Hoc Ecclesiæ suæ veluti nomine testatus est Marcus Ephesius in oratione 2, quam Ferrariæ ad concilium habuit: Τοὺς δαίμονας δὲ verba sunt Eugenici) ἡμεῖς οὐκ ἀπολήψεσθαι μέλλειν σώματά τινα, ἀέριά φαμεν, ἢ πύρινα, ἵν' ἐπιτηδειότεροι ὦσιν εἰς τὰς βασάνους, ἀλλ' ἔχειν αὐτὰ μετὰ τὴν πτῶσιν ἐκείνην, καὶ τὴν εἰς τὸν σωματικὸν τοῦτον κόσμον προσπάθειαν· καθάπερ καὶ ὁ Ἀδὰμ μετὰ τὴν παράβασιν τοὺς δερματικοὺς χιτῶνας ἐνδεδῦσθαι λέγεται, τὴν παχυτέραν σάρκα, καὶ θνητὴν, καὶ ἀντίτυπον· καὶ τοῦτό γε οὐκ ἀφ' ἑαυτῶν εἴπομεν, ἀλλὰ τοῦ μεγάλου Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου λέξεσιν αὐταῖς εἰπόντος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἡσαΐαν ἐξηγητικοῖς ἀκούσαντες· *Dæmones porro corpora quædam, seu aerea, seu ignea non aimus recepturos, ut cruciatibus tolerandis evadant aptiores, quin potius, ea habere ex quo ceciderunt, atque adeo affectionem immodicam erga corporalem hunc mundum. Quemadmodum scilicet Adamus quoque post defectionem pellinas tunicas induisse dicitur, crassiorem utique carnem, mortalem, et solidam. Atqui hæc a nobis non diximus, sed cum verbis expressis ea acceperimus a magno Patre nostro Basilio in ejus Commentariis in Isaiam.* Hic quem Marcus citat Basilii locus, non occurrit in editis. Quinimo in cap. III Isaiæ, licet eos *rerum materialium desideriis affixos et intabescentes esse* pergat dicere, corporibus eos vacare ibidem diserte asserit, ἀσώματοι μέν εἰσιν.

(57) Ἡτοίμασται. *Inexstinguibilis ignis paratus est.* Quæ fuerit mens Damasceni de hujus ignis natura dicemus in alio loco. Quidque Patres ea de re docuerint, exuticmus ad caput postremum lib. IV.

CAP. V.

De visibili creatura.

Ipse Deus noster, qui trinus unusque celebratur, *cœlum fecit et terram et omnia quæ in eis sunt* [65]: cuncta nimirum ex nihilo producens; partim quidem ex non subjecta materia, ut cœlum, terram, aerem, ignem, aquam; partim ex hisce ab eo creatis elementis, velut animantia, stirpes, semina. Hæc enim ex terra et aqua, aere et igne Creatoris jussu condita sunt.

CAP. VI.

De cœlo.

Cœlum est visibilium invisibiliumque rerum ambitus. Illius enim amplexu, tum intellectuales virtutes, tum omnia sensibilia clauduntur et circumscribuntur. Solum autem supremum Numen circumscriptionis expers est, omnia implens, omnia complectens, omnia circumscribens, utpote omnia exsuperans, omniumque auctor exsistens.

De natura cœli opiniones. — Quoniam igitur cœlum Scriptura dicit, et cœlum cœli [66], et cœlos cœlorum [67], seque Paulus ait esse raptum usque ad tertium cœlum [68.69]; dicimus, nos in universi creatione cœlum illud fuisse conditum accepisse, quod externi philosophi, Moysis sibi placita vindicantes, orbem non stellatum vocant. Præterea firmamentum Deus cœlum appellavit [70], quod in medio aquarum fieri jussit; atque ita collocavit, ut aquas quæ sunt supra firmamentum, ab iis quæ sunt sub firmamento, divideret. Hujus porro naturam divinus Basilius [71], instar fumi tenuem ac subtilem esse ait, ex Scriptura divina edoctus [72]. Alii autem aqueum, ut, quod in medio aquarum posita sit: alii ex quatuor elementis conflatum docent: alii denique quintum quoddam corpus, diversum ab his qualuor [73].

Cœlum figuræ sphæricæ. — Porro quidam cœlum

ΚΕΦΑΛ. Ε' [ΙΘ'].

Περὶ κτίσεως ὁρατῆς.

Αὐτὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν τριάδι καὶ μονάδι δοξολογούμενος, *ἐποίησε τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς*· ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν τὰ σύμπαντα· τὰ μὲν, οὐκ ἐκ προϋποκειμένης ὕλης· οἷον οὐρανὸν, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ· τὰ δὲ, ἐκ τούτων τῶν ὑπ' αὐτοῦ γεγονότων· οἷον, ζῶα, φυτὰ, σπέρματα. Ταῦτα γὰρ ἐκ γῆς, καὶ ὕδατος, ἀέρος τε, καὶ πυρὸς, τῷ τοῦ Δημιουργοῦ προστάγματι γεγόνασιν.

ΚΕΦΑΛ. Ϛ' [Κ'].

Περὶ οὐρανοῦ.

Οὐρανός ἐστι περιοχὴ ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων κτισμάτων. Ἐντὸς γὰρ αὐτοῦ αἵ τε νοεραὶ τῶν ἀγγέλων δυνάμεις, καὶ πάντα τὰ αἰσθητὰ περικλείονται καὶ περιορίζονται. Μόνον δὲ τὸ Θεῖον ἀπερίγραπτόν ἐστι, πάντα πληροῦν, καὶ πάντα περιέχον, καὶ πάντα περιορίζον, ὡς ὑπὲρ πάντα ὂν, καὶ πάντα δημιουργῆσαν.

Ἐπεὶ τοίνυν (58) οὐρανὸν ἡ Γραφὴ φησι, καὶ οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐρανοὺς οὐρανῶν, καὶ ἕως τρίτου οὐρανοῦ ὁ μακάριος Παῦλος ἡρπάχθαι φησὶ, λέγομεν, ὅτι ἐν τῇ τοῦ παντὸς κοσμογενείᾳ, οὐρανοῦ ποίησιν παρελάβομεν, ὃν οἱ ἔξω σοφοὶ ἄναστρον σφαῖράν φασι, τὰ Μωϋσέως σφετερισάμενοι δόγματα. Ἔτι δὲ καὶ τὸ στερέωμα ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς οὐρανὸν, ὃν ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος γενέσθαι προσέταξεν, τάξας αὐτὸν διαχωρίζειν ἀναμέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀναμέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος. Τούτου τὴν φύσιν ὁ θεῖος Βασίλειος λεπτήν φησιν, ὡσεὶ καπνὸν, ἐκ τῆς θείας μεμυημένος Γραφῆς. Ἕτεροι δὲ ὑδατώδη, ὡς ἐν μέσῳ ὑδάτων γενομένην· ἄλλοι ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων· ἄλλοι πέμπτον σῶμα (59), καὶ ἕτερον παρὰ τὰ τέσσαρα.

Τινὲς μὲν οὖν ἐδόξασαν (60) ἐν κύκλῳ τὸ πᾶν περι-

[65] Psal. CXLV, 6. [66] Psal. CXIII, 16. [67] Psal. CXLVIII, 4. [68.69] II Cor. XV, 2. [70] Gen. I, 8. [71] Hom. I in Hexaemeron. [72] Isa. XL, 22. [73] Basil. *loc. cit.*

NOTÆ.

(58) Ἐπεὶ τοίνυν. *Quoniam igitur cœlum*, etc. Tres tantum cœlos esse, aerem scilicet, firmamentum, et sphæram in qua nulla sunt astra, hic inculcat Damascenus. Nam cavebant Patres ne cœlorum numerum augendo, quoquo modo Gnosticis faverent, quorum alii septem cœlos a totidem virtutibus conditos, alii plures, alii 365 numerabant. Quamobrem Chrysostomus hom. 4 in Genesim, unum tantum cœlum ponit; duos Theodoretus, quorum alterum ab initio cum terra productum fuerit, alterum post divisionem aquarum ab aquis, quod firmamentum appellatur. Basilius vero tres esse probat hom. 3 in Hexaem. ob raptum Pauli in tertium cœlum.

(59) Ἄλλοι δὲ πέμπτον σῶμα. *Alii denique quintum corpus.* Hi sunt Peripatetici, qui cœlestes orbes a corruptione immunes censuerunt, nihilque adeo commune habere cum quatuor elementis. *Aristoteles*, inquit Nemesius, cap. 5, *quintum corpus induxit, cœleste et volubile, quod cœlum e quatuor elementis conflatum esse nolit. Appellat autem volubile quintum illum corpus, quod in orbem circum terram feratur*, τοῦ Πλάτωνος διαῤῥήδην φάσκοντος ἐκ πυρὸς καὶ γῆς αὐτὸν συνεστάναι, *cum Plato dicat ex igne et terra cœlum constare.* Paucis explicat Emesæ episcopus quid philosophum moverit, ut quintum hoc corporis genus induceret; eo quod nempe elementa sursum deorsumque moveri aptanata sint, cœlum vero et sidera orbico motu cieantur. Aristotelis sententia eatenus Patribus displicuit, quatenus quintum istud elementum loco corporis esse Deo censeret: verum semoto errore S. Thomas contendit cœlestia corpora alterius esse naturæ ab iis quæ ex quatuor elementis concreta sunt. Neutri parti favere se testatur Nyssenus libro *in Hexaem.*, uti nec Damascenus.

(60) Τινὲς μὲν οὖν ἐδόξασαν. *Porro quidam cœlum*, etc. Systema mundi, ut ab Aristotele et Ptolemæo traditum fuit, Noster primum explicat, tum deinde opinionem gravissimorum auctorum illud explodentium. In his primas apud Græcos tenet Chrysostomus, qui mundum hemispherii

ἔχειν τὸν οὐρανὸν, σφαιροειδῆ τε ὑπάρχειν, καὶ πανταχόθεν τὸ ἀνώτατον μέρος αὐτὸν εἶναι· τὸ δὲ μεσαίτατον τοῦ περιεχομένου ὑπ' αὐτοῦ τόπου εἶναι κατώτερον μέρος· καὶ τὰ μὲν κοῦφα καὶ ἐλαφρὰ τῶν σωμάτων, τὴν ἄνω τάξιν λαχεῖν παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ· τὰ δὲ βαρέα καὶ κατωφερῆ, τὴν κατωτέραν χώραν, ἥτις ἐστὶν ἡ μέση. Ἔστι μὲν οὖν κουφότερον καὶ ἀνωφερέστερον στοιχεῖον τὸ πῦρ, ὅπερ δὴ μετὰ τὸν οὐρανὸν εὐθέως τετάχθαι φασί· τοῦτο δὲ λέγουσι τὸν αἰθέρα, μεθ' ὃν κατώτερον τὸν ἀέρα. Τὴν δὲ γῆν καὶ τὸ ὕδωρ, ὡς βαρύτερα καὶ κατωφερέστερα, ἐν τῷ μεσαιτάτῳ χρεμᾶσθαι· ὡς εἶναι ἐξ ἐναντίας, κάτω μὲν, τὴν γῆν καὶ τὸ ὕδωρ· τὸ δὲ ὕδωρ κουφότερον τῆς γῆς, ὅθεν εὐκινητότερον αὐτῆς ὑπάρχει· ἄνωθεν δὲ πανταχόθεν, ὡς περιβόλαιον, κύκλῳ τὸν ἀέρα, καὶ περὶ τὸν ἀέρα πανταχόθεν, τὸν αἰθέρα· ἔξωθεν δὲ πάντων κύκλῳ, τὸν οὐρανόν.

Κυκλικῶς δέ φασι κινεῖσθαι τὸν οὐρανὸν, καὶ συσφίγγειν τὰ ἐντὸς, καὶ οὕτω μένειν πάγια καὶ ἀδιάπτωτα.

Ἑπτὰ δὲ ζώνας φασὶ τοῦ οὐρανοῦ, μίαν τῆς ἑτέρας ὑψηλοτέραν· λέγουσι δὲ αὐτὸν λεπτοτάτης φύσεως ὡσεὶ καπνὸν, καὶ καθ' ἑκάστην ζώνην εἶναι ἕνα τῶν πλανητῶν. Ἑπτὰ γὰρ πλανήτας εἶναι ἔφησαν [a], Ἥλιον, Σελήνην, Δία, Ἑρμῆν, Ἄρεα, Ἀφροδίτην, καὶ Κρόνον. Ἀφροδίτην δέ φασι τὸν ποτὲ μὲν Ἑωσφόρον, ποτὲ δὲ Ἕσπερον γινόμενον. Πλανήτας δὲ τούτους ἐκάλεσαν, ὅτιπερ ἐναντίως τοῦ οὐρανοῦ ποιοῦνται τὴν κίνησιν· τοῦ γὰρ οὐρανοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων ἐξ ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμὰς κινουμένων, οὗτοι μόνοι ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς τὴν κίνησιν ἔχουσι. Καὶ τοῦτο γνωσόμεθα ἐκ τῆς σελήνης, μικρὸν καθ' ἑσπέραν ἀναποδιζούσης.

Ὅσοι τοίνυν ἔφησαν σφαιροειδῆ εἶναι τὸν οὐρανὸν, ἴσον λέγουσιν ἀφίστασθαι αὐτὸν καὶ ἀπέχειν τῆς γῆς, ἄνωθέν τε, καὶ ἐκ πλαγίων, καὶ κάτωθεν. Κάτωθεν δὲ, καὶ ἐκ πλαγίων φημὶ, ὅσον πρὸς τὴν ἡμετέραν

A mundum universum cingere, **161** rotundæque figuræ esse, ac supremam undique mundi partem obtinere censuerunt: centrum autem totius illius quod complectitur spatii infimam mundi partem esse; ac levia quidem motuique facilia corpora sublimem a Creatore sedem accepisse; gravia autem ac deorsum vergentia, inferiorem regionem, quæ media est. Ignis porro levissimum est elementum, quem proinde post cœlum locatum esse aiunt, ætheremque appellant; post hunc, in inferiori loco aerem. Terram autem et aquam, ut graviora et depressiora corpora, in meditullio pendere; ita ut e contra, deorsum terra sit et aqua (aqua porro terram levitate superat, ob idque facilius quam illa movetur), sursum autem
B in orbem, velut integumentum quoddam, aer, ac undecumque circa aerem, æther, tumque extra hæc omnia, cœlum expansum in orbem.

Cœli motus orbicus. — Orbico autem motu cœlum volvi docent, et ea quæ intra sunt amplecti, ut firma, nec decidua maneant.

Planetæ septem, eorumque orbes. — Ad hæc [73*] septem cœli orbes esse dicunt, quorum alius alio sublimior sit. Quin etiam subtilissimæ cujusdam substantiæ, fumi instar, illos esse astruunt; singulosque in singulis orbibus planetas sedem habere. Septem siquidem planetas esse dixerunt, Solem, Lunam, Jovem, Mercurium, Martem, Venerem, Saturnum. Venerem autem illum, modo
C Luciferum, modo Vesperum vocant. Eos vero planetas ob eam causam appellant, quod contra ac cœlum moveantur. Nam, cum cœlum et stellæ reliquæ ab ortu ad occasum motum habeant, hi soli ab occasu ad ortum feruntur. Id quod eo facile dignoscitur, quia luna singulo quoque vespere aliquantum retrograditur.

Mundi partes superiores et infimæ. — Omnes itaque qui rotundum cœlum esse censuerunt, æquo intervallo ipsum, tam a superioribus, quam ab obliquis et inferioribus partibus terra abesse ac

[73*] Basil. hom. 3 in Hexaem.

figura constare affirmavit, ut cœlum orbico motu non moveatur, et admodum fornicis terram operiat; tanquam in infima parte rerum sita sit, veluti fæx aut subsedimentum. Atqui hoc infert ex illo loco Epistolæ ad Hebræos, cap. VIII, 2., ubi cœlum vocatur *tabernaculum quod fecit Dominus. Ubi sunt illi qui volvi cœlum asserunt?* inquit: Ποῦ εἰσὶν οἱ σφαιροειδὲς εἶναι αὐτὸν ἀποφαινόμενοι; *ubi illi qui ipsum rotundæ figuræ esse pronuntiant? utraque ista hic sublata sunt.* Hanc sententiam Procopius Gazæus iisdem verbis propugnat in cap. I Genes., sed et imitatur Severianum Gabalitanum, qui orat. 3 *De opif. mundi*, ubi Isaiæ c. XL verba hæc secundum LXX Interpretes affert: Ὁ στήσας οὐρανὸν ὡσεὶ καμάραν, καὶ διατείνας αὐτὸν ὡς σκηνήν· *Qui statuit cœlum ut fornicem, et extendit ipsum velut tabernaculum.* Quibus hæc
D alia psalmi XVIII, subjungit, *a summo cœlo egressio ejus*; quorum similia sunt, quibus Christus ait Matth. XXIV: *Et congregabunt electos ejus a summo cœlorum usque ad terminos eorum.* Unde sic assumit: Εἰ σφαῖρά ἐστιν, ἄκρα οὐκ ἔχει. Τὸ γὰρ πανταχόθεν περιφερὲς οὐκ ἔχει ἄκρον· *Quod si orbis est, extrema non habet. Nam quod undique rotundum est, id nullum terminum habuerit.* His Cosmas Indicopleusta succenturiatur, cujus opus nuper evulgavit vir eximiæ eruditionis R. P. D. Bernardus Montefalconius, cum variis figuris, quibus priscum illud universi systema repræsentatur. Hoc tamen deriserat Hieronymus, in cap. XL Isaiæ. Basilius quoque, hom. 3 in *Hexaem.* ultro concedit terram cœlumque rotunda esse, et cœlum orbico motu volvi. Hunc et Maximus in tabulis sequitur; quibus Noster dissensus non est.

VARIÆ LECTIONES.

[a] Editio Veron. et 5 cod. ἔφασαν.

distare astruunt. Ab inferioribus autem obliquisque partibus dico, quantum ad sensus nostri judicium attinet. Nam alioqui, ut ex dictis sequitur, cœlum undique superiorem locum, terra inferiorem obtinet. Aiunt insuper cœlum orbiculatim terram cingere, secumque rapidissimo motu solem, ac lunam, et stellas circumferre; cumque sol supra terram est, illic diem esse; cum vero sub terra, noctem. Rursusque, cum subtus terram sol subierit, hic noctem, illic diem esse.

A αἴσθησιν· ἐπεὶ κατὰ τὸν τῆς ἀκολουθίας λόγον, πανταχόθεν τὸν ἄνω τόπον ὁ οὐρανὸς ἐπέχει, καὶ ἡ γῆ τὸν κάτω. Καί φασι τὸν οὐρανὸν σφαιροειδῶς κυκλοῦν τὴν γῆν, καὶ συμπεριφέρειν τῇ ὀξυτάτῃ κινήσει αὐτοῦ, ἥλιόν τε καὶ σελήνην, καὶ τοὺς ἀστέρας, καὶ ὑπὲρ γῆν ὄντος ἡλίου, ἡμέραν γίνεσθαι ἐνταῦθα· ὑπὸ δὲ τὴν γῆν, νύκτα. Ὑπὸ δὲ γῆν κατιόντος ἡλίου, ἐνταῦθα μὲν νύκτα, ἐκεῖ δὲ ἡμέραν.

Cœlum quibus probari videtur non esse undequaque rotundum. — Alii dimidia tantum parte sphæricæ figuræ cœlum esse sibi fixerunt, his diviniloqui Davidis verbis **162** in eam opinionem adducti : *Extendens cœlum sicut pellem* [74]; quo quidem vocabulo tentorium significatur ; beati item Isaiæ : *Qui statuit cœlum velut fornicem* [75] Tum etiam quia, cum sol et luna et stellæ occidunt, terram ab occasu aquilonem versus in orbem peragrant, atque ita rursus ad ortum veniunt [76]. Cæterum quoquo modo hæc se habeant, omnia divino jussu facta et stabilita sunt, divinamque voluntatem et consilium pro firmissimo fundamento habent. *Nam ipse dixit, et facta sunt : ipse mandavit et creata sunt. Statuit ea in æternum et in sæculum sæculi, præceptum posuit, et non præteribit* [77].

Ἕτεροι δὲ ἡμισφαίριον τὸν οὐρανὸν ἐφαντάσθησαν, ἐκ τοῦ τὸν θεηγόρον Δαβὶδ λέγειν· *Ὁ ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν*, ὅπερ δηλοῖ τὴν σκηνήν· καὶ τὸν μακάριον Ἡσαΐαν· *Ὁ στήσας τὸν οὐρανὸν ὡς καμάραν*. Καὶ ὅτι δύνων, ὅ τε ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ τὰ ἄστρα, κυκλοῖ τὴν γῆν ἀπὸ δύσεως ἐπὶ βορρᾶν, καὶ οὕτω πάλιν ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν ἀφικνεῖται. Ὅμως, εἴτε οὕτως, εἴτε ἐκείνως, ἅπαντα τῷ θείῳ προστάγματι γέγονέ τε, καὶ ἥδρασται [o], καὶ τὸ θεῖον θέλημά τε καὶ βούλημα θεμέλιον ἀσάλευτον κέκτηται. *Αὐτὸς γὰρ εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν· αὐτὸς ἐνετείλατο, καὶ ἐκτίσθησαν. Ἔστησεν αὐτὰ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· πρόσταγμα ἔθετο, καὶ οὐ παρελεύσεται.*

Cœli tres. — Itaque cœlum cœli, primum illud cœlum est firmamento superius [78]. Ita duos jam cœlos habes : nam firmamentum quoque cœli nomine. Deus appellavit [79]. Deinde familiare est Scripturæ aerem etiam cœlum nuncupare; quod videlicet sursum cernatur. Ait enim, *Benedicite, omnes volucres cœli* [80], hoc est aeris. Aer quippe avium regio est, non cœlum. En cœlos tres, quos divinus dixit Apostolus [81]. Quod si septem illos orbes septem esse cœlos interpretari libeat, nihil hoc veram doctrinam labefactabit. Quin ex usu quoque est Hebraicæ linguæ, cœlum plurali numero cœlos vocare. Ac proinde cœlum cœli dicere volens, *cœlos cœlorum* dixit ; quo *cœlum cœli* significatur [82], quod firmamento superius est, aquæ item quæ super cœlos sunt, sive aerem et firmamentum; vel septem firmamenti orbes, vel denique ipsum firmamentum, quod de more Hebraicæ linguæ cœlorum nomine plurali voce nuncupatur, intelligit.

Ἔστι μὲν οὖν οὐρανὸς τοῦ σύρανοῦ, ὁ πρῶτος σύρανὸς, ἐπάνω ὑπάρχων τοῦ στερεώματος. Ἰδοὺ δύο σύρανοί· καὶ τὸ στερέωμα γὰρ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς οὐρανόν. Σύνηθες δὲ τῇ θείᾳ Γραφῇ, καὶ τὸν ἀέρα οὐρανὸν καλεῖν, διὰ τὸ ὁρᾶσθαι ἄνω. *Εὐλογεῖτε γὰρ*, φησὶ, *πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ*, τοῦ ἀέρος λέγων. Ὁ ἀὴρ γὰρ τῶν πετεινῶν ἐστι πορεία, καὶ οὐχ ὁ οὐρανός. Ἰδοὺ τρεῖς οὐρανοί, οὓς ὁ θεῖος ἔφη Ἀπόστολος. Εἰ δὲ καὶ τὰς ἑπτὰ ζώνας, ἑπτὰ οὐρανοὺς ἐκλαβεῖν θελήσειας, οὐδὲν τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας λυμαίνεται. Σύνηθες δὲ καὶ τῇ Ἑβραΐδι φωνῇ τὸν οὐρανὸν πληθυντικῶς καλεῖν οὐρανούς. Οὐρανὸν οὖν οὐρανοῦ βουλομένη εἰπεῖν, οὐρανοὺς οὐρανῶν ἔφησεν [p]· ὅπερ δηλοῖ οὐρανὸν οὐρανοῦ, τὸν ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καὶ τὰ ὕδατα δὲ τὰ ἐπάνω τῶν οὐρανῶν, ἢ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ στερεώματος ἢ τῶν ἑπτὰ ζωνῶν τοῦ στερεώματος, ἢ τοῦ στερεώματος, τῇ συνηθείᾳ τῆς Ἑβραΐδος πληθυντικῶς, οὐρανῶν, ὀνομαζομένου.

Cœli natura corruptibiles. — Jam vero, cum om-

Πάντα μὲν οὖν (61) τὰ κατὰ γένεσιν ὑπόκειται

[74] Psal. CIII, 3. [75] Isa. XL, 22. [76] Chrysost. hom. 14 et 17, *ad Hebr.* [77] Psal. CXLVIII, 5, 6. [78] Greg. Nyss. *De opif. hom.* [79] Gen. I, 8. [80] Dan. III, 89. [81] II Cor. XII, 2. [82] Psal. CXLVIII, 14.

VARIÆ LECTIONES.

[o] R. 2427 ἵδρυται. [p] R. ἔφη.

NOTÆ.

(61) *Πάντα μὲν οὖν. Jam vero omnia quæ ortum habuerunt*, etc. Cœlum corruptioni obnoxium esse negant Aristotelicæ sectæ patroni; quia qualitates illas non admittit, quibus cum elementa inter se pugnant. Irenæus vero, lib. IV, cap. 6, aliique Patres cœlos esse corrumpendos asserunt, propter Scripturam dicentem, fore ut, *cœli transeant, ut sicut vestimentum veterascant, ac pereant*. Basilius, Hom. in Hexaem. eamdem ac Noster rationem addit, cur cœli sint interituri. Τὰ ἀπὸ χρόνου ἀρξάμενα, πᾶσα ἀνάγκη καὶ ἐν χρόνῳ συντελεσθῆναι, inquit : *Quæ a tempore initium habent, finem quoque habeant prorsus necessum est. Nam si temporale principium habent, de fine neutiquam dubitaveris.* Quocirca deridet mathematicos, quod post assiduas speculationes suas nihil de immutatione

φθορᾷ, κατὰ τὴν τῆς φύσεως ἀκολουθίαν, καὶ οἱ οὐρανοί· χάριτι δὲ Θεοῦ συνέχονταί τε καὶ συντηροῦνται. Μόνον δὲ τὸ θεῖον, ἄναρχόν τε φύσει, καὶ ἀτελεύτητον· διὸ καὶ εἴρηται· *Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις*· ὅμως οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀφανισθήσονται οἱ οὐρανοί· *Παλαιωθήσονται μὲν γὰρ, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλιγήσονται, καὶ ἀλλαγήσονται· καὶ ἔσται οὐρανὸς καινὸς, καὶ γῆ καινή.*

Πολλῷ δὲ τῷ μέτρῳ ὁ οὐρανὸς μείζων ὑπάρχει τῆς γῆς. Τὴν μέντοι οὐσίαν τοῦ οὐρανοῦ οὐ δεῖ ζητεῖν, ἄγνωστον ἡμῖν οὖσαν.

Μηδεὶς δὲ ἐμψυχωμένους (62) τοὺς οὐρανοὺς, ἢ τοὺς φωστῆρας ὑπολαμβανέτω· ἄψυχοι γάρ εἰσι, καὶ ἀναίσθητοι. Ὥστε εἰ καί φησιν ἡ θεία Γραφή· *Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ*, τοὺς ἐν οὐρανῷ ἀγγέλους, καὶ τοὺς ἐν γῇ ἀνθρώπους πρὸς εὐφροσύνην καλεῖ. Οἶδε δὲ ἡ Γραφὴ προσωποποιεῖν, καὶ ὡς ἐπ' ἐμψύχων περὶ τῶν ἀψύχων διαλέγεσθαι· ὡς τὸ [q], *Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν· ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.* Καί· *Τί σοί ἐστι, θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καὶ σοί, Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;* Καὶ ὄρη, καὶ βουνοὶ ἐρωτῶνται λόγους σκιρτήσεως, ὥσπερ καὶ ἡμῖν σύνηθες λέγειν, Συνήχθη ἡ πόλις, οὐ τὰς οἰκοδομὰς σημαίνειν βουλομένοις, ἀλλὰ τοὺς τῆς πόλεως οἰκήτορας· *Καὶ οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ* οὐ φωνὴν ὡσὶν αἰσθητοῖς ἀκουομένην ἀφιέντες, ἀλλ' ἐκ τοῦ οἰκείου μεγέθους τὴν τοῦ Δημιουργοῦ δύναμιν ἡμῖν παριστάνοντες· ὧν τὸ κάλλος κατανοοῦντες, τὸν Ποιητὴν, ὡς ἀριστοτέχνην δοξάζομεν.

ΚΕΦΑΛ. Ζ' [ΚΑ'].

Περὶ φωτὸς, πυρὸς, φωστήρων, ἡλίου τε, καὶ σελήνης, καὶ ἀστέρων.

Τὸ πῦρ ἓν τῶν τεσσάρων στοιχείων ἐστὶ, κοῦφόν τε, καὶ ἀνωφερέστερον τῶν λοιπῶν, καυστικόν τε ἅμα, καὶ φωτιστικὸν, τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ κτισθέν. Φησὶ γὰρ ἡ θεία Γραφή· *Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς.* Οὐχ

A nia quæ ortum habuerunt, juxta naturæ seriem corruptioni obnoxia sint [83], tum ipsi quoque cœli, tametsi divino munere et gratia contineantur et conserventur [84]. Solus autem Deus suapte natura principio et fine caret [85]: quamobrem etiam dictum est: *Ipsi peribunt, tu autem permanebis* [86]. Quanquam non prorsus interibunt cœli. *Veterascent enim, et sicut operiorium convolventur, et mutabuntur: eritque cœlum novum, et terra nova* [87].

Cæterum multis partibus cœlum terra majus est. Nec vero cœli essentia investiganda est, quippe quam cognitione assequi nequeamus.

Cœli inanimati. — Nullus porro cœlos, aut luminaria animata esse arbitretur: **163** anima quippe et sensu carent [88]. Quare cum ait Scriptura, *Lætentur cœli, et exsultet terra* [89], his verbis angelos qui in cœlo, et homines qui in terra sunt, ad lætitiam invitat. Quin prosopopœiæ figura uti, et de inanimis perinde ac de animatis loqui solet Scriptura: quo in genere illud est: *Mare vidit, et fugit: Jordanis conversus est retrorsum* [90]. Et: *Quid est tibi, mare, quod fugisti, et tu, Jordanis, quia conversus es retrorsum* [91]? Rursusque montes et colles rogantur, quæ subsultationis causa sit: non secus ac nos dicere solemus: Coacta est omnis civitas, non ut ædes, sed ut cives significemus. Huc etiam attinet illud, *Cœli enarrant gloriam Dei* [92]; non quod ejusmodi vocem mittant, quæ corporeis auribus percipiatur: sed quod amplitudine sua Opificis potentiam declarent, quorum inspecta pulchritudine, Conditorem, tanquam optimum artificem laudibus celebramus [93].

CAP. VII.

De luce, igne, luminaribus, sole, luna et stellis.

Ignis elementum. Lux, ipse ignis, seu æther. Tenebræ lucis privatio, contra Manichæos. — Ignis unum est ex quatuor elementis, leve et cæteris altius tendens, urendi simul et illuminandi vim habens, die primo a Creatore conditum. Ait enim

[83] Plato in *Tim.* [84] Basil. hom. 1 et 3. in Hex. [85] Just. quæst. 93. [86] Psal. ci, 27. [87] Apoc. xxi, 1. [88] Basil. hom 13 in Hex. [89] Psal. xcv, 3. [90] Psal. cxiii, 3. [91] Ibid. 5. [92] Psal. xviii, 1. [93] Basil. hom. 1 et 3 in Hexaem.

VARIÆ LECTIONES.

[q] N. καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

NOTÆ.

B

C

D

cœli orbisque perceperint, sed vana tantum tradiderint περὶ παλιγγενεσίας τοῦ αἰῶνος, *de altera generatione*, seu instauratione, *sæculi* in statum pristinum. Chrysostomus vero mutationem solam agnoscit, quæ sit penes formam et figuram, quamque adeo μετασχηματίσιν q. d. *transfigurationem*, appellat, sumpto vocabulo ex Epistola ad Romanos, cujus verba ad hunc modum citat, μετασχηματίσει τὸν κόσμον, *transfigurabit, seu reformabit hunc mundum*.

(62) *Μηδεὶς δὲ ἐμψυχωμένους. Nullus porro cœlos*, etc. Gentilium hic præcipuus error fuit, cœlos et sidera animata esse, quæ ideirco ceu totidem numina colebant. Id Plato docuit in *Timæo*, quem librum Latine Cicero interpretatus est. Idem tenuerunt non solum Manichæi ex magorum superstitione, verum et Origenes, inter cujus profana dogmata hoc quoque recensent Hieronymus epist. ad Avitum, et Justinianus Augustus in Anathematismis, quos quinta synodus approbavit. Exhinc apparet ratio cur Damascenus hoc destrictim proscripserit. Quod ut præstaret, nonnulla Scripturæ loca, similia eorum quibus Origenes abusus erat hom. 4 in Ezech. per figuram prosopopœam scripta esse admonet; eo prorsus modo quo Augustinus ipse, lib. II *Retract.* c. 2 eadem interpretatus fuerat; etsi lib. II *De gen. ad lit.* cap. 17; et in *Enchiridio*, cap. 58, pene concesserat solem, lunam et stellas, animis prædita esse, *et ad angelorum societatem pertinere.*

divina Scriptura : *Et dixit Deus : Fiat lux; et facta est lux* [94]. Neque enim, ut quidam existimant, aliud quidquam est ignis, quam lux. Alii autem elementarem hunc iguem aere superiorem esse aiunt, quem vocant æthera. *In principio* igitur, hoc est die primo, creavit Deus lucem, quæ visibilium omnium creaturarum decus et ornamentum est. Etenim si lucem sustuleris, omnia in tenebris jacebunt ignota, ut quæ pulchritudinem suam conspicuam reddere non possint : *Vocavit autem Deus lucem diem : tenebras autem vocavit noctem* [95]. Porro tenebræ substantia ulla non sunt, sed accidens. Neque enim aliud sunt quam lucis absentia. Aer quippe in sua substantia lucem non habet [96]. Quare ipsum hoc quod aer luce carcat, Deus vocavit tenebras. Quin ne ipsa quidem aeris substantia tenebræ sunt, sed lucis privatio : quod accidens potius quam substantiam indicat. Nec vero nox prius vocata est, sed dies : ac proinde antiquior dies est, nox posterior. Diem ergo nox sequitur; atque ab unius diei ortu usque ad alium diem, dies unus est cum nocte conjunctus. Ait enim Scriptura : *Et factum est vespere, et factum est mane dies unus* [97].

A ἕτερόν ἐστι τὸ πῦρ, εἰ μὴ τὸ φῶς, ὥς τινές φασιν. Ἕτεροι δὲ τὸ κοσμικὸν πῦρ ὑπὲρ [r] τὸν ἀέρα φασίν, ὃ καλοῦσιν αἰθέρα. Ἐν ἀρχῇ μὲν οὖν ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ἤγουν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, καλλωπισμὸν, καὶ κόσμον πάσης τῆς ὁρατῆς κτίσεως. Ἄφελε γὰρ τὸ φῶς, καὶ πάντα ἐν τῷ σκότει ἀδιάγνωστα μένουσι, τὴν οἰκείαν μὴ δυνάμενα εὐπρέπειαν ἐπιδείξασθαι. Ἐκάλεσε δὲ ὁ Θεὸς, τὸ μὲν φῶς, ἡμέραν· τὸ δὲ σκότος ἐκάλεσε νύκτα. Σκότος δέ ἐστιν, οὐκ οὐσία τις, ἀλλὰ συμβεβηκός· φωτὸς γάρ ἐστι στέρησις. Ὁ γὰρ ἀὴρ, οὐκ ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτοῦ ἔχει τὸ φῶς. Αὐτὸ οὖν τὸ ἐστερῆσθαι τὸν ἀέρα φωτὸς, σκότος ἐκάλεσεν ὁ Θεός· καὶ οὐχὶ ἡ οὐσία τοῦ ἀέρος ἐστὶ σκότος, ἀλλ' ἡ τοῦ φωτὸς στέρησις, ὅπερ συμβεβηκὸς μᾶλλον δηλοῖ, ἤπερ οὐσίαν. Οὐκ ἐκλήθη δὲ πρώτη ἡ νὺξ, ἀλλ' ἡ ἡμέρα· ὥστε πρώτη ἐστὶν ἡμέρα καὶ ἐσχάτη ἡ νύξ. Ἀκολουθεῖ οὖν ἡ νὺξ τῇ ἡμέρᾳ· καὶ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἡμέρας ἕως τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἓν νυχθήμερόν ἐστιν· ἔφη γὰρ ἡ Γραφή· *Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία.*

Primi tres dies, cum sol non esset. Lunæ et stellarum munus in nocte. — Et quidem tribus primis diebus, luce Dei jussu, tum sese diffundente, tum rursus contrahente, dies et nox exstitere [98]. At die quarta fecit Deus luminare majus, nempe solem, ut diei præesset (per ipsum enim dies efficitur; dies quippe est cum sol supra terram exstat, dieique spatium, cursus ille quem ab ortu ad occasum usque sol supra terram peragit), 164 atque item luminare minus, hoc est lunam, et stellas, ut nocti præessent, eique lucem ferrent. Nox porro est cum sol infra terram est : noctisque spatium est cursus ille, quem sol ab occasu ad ortum sub terra conficit. Luna igitur, et stellæ constitutæ sunt, ut noctem illustrarent; non quod interdiu sub terra penitus delitescant (nam tunc quoque stellæ in cœlo super terram sunt), sed quia sol eas, lunamque splendoris sui nimia amplitudine operiens, elucere non sinit.

Ἐν μὲν οὖν ταῖς τρισὶν ἡμέραις ἀναχωμένου, καὶ συστελλομένου τοῦ φωτὸς τῷ θείῳ προστάγματι, ἥ τε ἡμέρα, καὶ ἡ νὺξ ἐγένετο. Τῇ δὲ τετάρτῃ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν, ἤτοι τὸν ἥλιον, εἰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας [s]· δι' αὐτοῦ γὰρ ἡ ἡμέρα συνίσταται· ἡμέρα γάρ ἐστιν, ἐν τῷ τὸν ἥλιον ὑπὲρ γῆν εἶναι· καὶ διάστημα ἡμέρας ἐστὶν, ὁ ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως ὑπὲρ γῆν τοῦ ἡλίου δρόμος· καὶ τὸν φωστῆρα τὸν ἐλάσσω, ἤτοι τὴν σελήνην, καὶ τοὺς ἀστέρας, εἰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίαν τῆς νυκτὸς, τοῦ φωτίζειν αὐτήν. Νὺξ δέ ἐστιν, ἐν τῷ τὸν ἥλιον ὑπὸ γῆν εἶναι· καὶ διάστημα νυκτός ἐστιν, ἀπὸ δύσεως μέχρις ἀνατολῆς ὑπὸ γῆν τοῦ ἡλίου δρόμος. Ἡ σελήνη τοίνυν καὶ οἱ ἀστέρες ἐτάχθησαν τὴν νύκτα φωτίζειν, οὐχ ὡς τῇ ἡμέρᾳ πάντοτε ὑπὸ γῆν ὄντες· εἰσὶ γὰρ καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ ὑπὲρ γῆν· ἀλλ' ὁ ἥλιος τούτους ἅμα, καὶ τὴν σελήνην τῇ φαιδροτέρᾳ αἴγλῃ ἀποκρύπτων, οὐκ ἐᾷ φαίνεσθαι.

Primigenia lux luminaribus indita. — Iisce luminaribus primigeniam lucem summus ille rerum Opifex indidit, non quod alterius luminis penuria laboraret; sed ne lux illa supervacanea maneret. Luminare siquidem lux ipsa non est, sed lucis conceptaculum [99].

Τοῖς φωστῆρσι τούτοις τὸ πρωτόκτιστον φῶς ὁ Δημιουργὸς ἐναπέθετο, οὐχ ὡς ἀπορῶν ἄλλου φωτὸς, ἀλλ' ἵνα μὴ ἀργὸν ἐκεῖνο μείνῃ τὸ φῶς. Φωστὴρ γάρ ἐστιν, οὐκ αὐτὸ τὸ φῶς, ἀλλὰ φωτὸς δοχεῖον.

Planetæ septem. — Inter hæc autem luminaria planetas septem recensent, quos contrario ac cœlum motu volvi dicunt; quocirca *planetas, errantesve stellas*, eos appellarunt. Cœlum enim ab ortu ad occasum volvi inquiunt; planetas autem ab

Ἐκ τούτων τῶν φωστήρων ἑπτὰ πλανήτας φασί· καὶ λέγουσιν αὐτοὺς ἐναντίαν τοῦ οὐρανοῦ κινεῖσθαι κίνησιν· διὸ πλανήτας αὐτοὺς ἐκάλεσαν· τὸν μὲν γὰρ οὐρανόν φησιν, ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς κινεῖσθαι· τοὺς δὲ πλανήτας ἐκ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολάς·

[94] Gen. 1, 3. [95] Ibid. 5. [96] Basil. hom. 2 in Hexaem. [97] Gen. 1, 5. [98] Basil. hom, 2. in Hexaem. [99] id. hom. 6 in Hexaem.

VARIÆ LECTIONES.

[r] Edita et Regii ὑπό, contra auctoris veterumque sententiam, qui ignem supra aerem statuerunt. [s] Cod. S. Hil., Regii octo, Colb. et N. hic et infra ἐξουσίας.

συμπεριφέρειν δὲ τὸν οὐρανὸν τῇ ἑαυτοῦ κινήσει ὡς ὀξυτέρᾳ, τοὺς ἑπτὰ πλανήτας. Τῶν δὲ ἑπτὰ πλανητῶν τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα· Σελήνη, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἥλιος, Ἄρης, Ζεὺς, Κρόνος [1]. Εἶναι δὲ καθ' ἑκάστην ζώνην τοῦ οὐρανοῦ, ἕνα τῶν ἑπτὰ πλανητῶν.

Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, ἤτοι τῇ ἀνωτέρᾳ, τὸν Κρόνον. ♄
Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, τὸν Δία. ♃
Ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, τὸν Ἄρεα. ♂
Ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, τὸν Ἥλιον. ☉
Ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, τὴν Ἀφροδίτην. ♀
Ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, τὸν Ἑρμῆν. ☿
Ἐν δὲ τῇ ἑβδόμῃ, καὶ κατωτέρᾳ, τὴν Σελήνην. ☾

Τρέχουσι δὲ δρόμον ἄληκτον, ὃν ὁ Δημιουργὸς ἔταξεν αὐτοῖς, καὶ καθὼς ἐθεμελίωσεν αὐτά, ὡς φησιν ὁ θεῖος Δαβίδ· *Σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας.* Διὰ γὰρ τοῦ εἰπεῖν, *ἐθεμελίωσας*, ἐσήμανε τὸ πάγιον καὶ ἀμετάβλητον τῆς ὑπὸ Θεοῦ δοθείσης αὐτοῖς τάξεώς τε καὶ εἱρμοῦ. Ἔταξε γὰρ αὐτοὺς εἰς καιροὺς, καὶ εἰς σημεῖα, καὶ εἰς ἡμέρας, καὶ εἰς ἐνιαυτούς. Διὰ μὲν γὰρ τοῦ ἡλίου αἱ τέσσαρες τροπαὶ συνίστανται· καὶ πρώτη μὲν, ἡ ἐαρινή· ἐν αὐτῇ γὰρ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ σύμπαντα· καὶ δηλοῖ τὸ καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ἐν αὐτῇ τῶν ἀνθέων τὴν βλάστησιν γίνεσθαι, ἥτις καὶ ἰσημερινὴ τροπή ἐστιν· δώδεκα γὰρ ὡρῶν τήν τε ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα καθίστησιν. Αὕτη ἐκ τῆς μέσης ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου συνίσταται, εὐκρασίας οὖσα, αἵματος αὐξητικὴ, θερμὴ, καὶ ὑγρὰ ὑπάρχουσα· καὶ δι' ἑαυτῆς μεσιτεύουσα τῷ χειμῶνί τε καὶ τῷ θέρει· τοῦ μὲν χειμῶνος θερμοτέρα καὶ ξηροτέρα, τοῦ δὲ θέρους ψυχροτέρα καὶ ὑγροτέρα· διατείνει δὲ αὐτὴ ἡ ὥρα, ἀπὸ Μαρτίου καὶ μέχρις Ἰουνίου κδ'. Εἶτα ὑψουμένης τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ἐπὶ τὰ βορειότερα μέρη, ἡ θερινὴ τροπὴ διαδέχεται, μεσιτεύουσα τῷ τε ἔαρι καὶ τῷ μετοπώρῳ· ἐκ μὲν τοῦ ἔαρος τὸ θερμὸν ἔχουσα, ἐκ δὲ τοῦ μετοπώρου τὸ ξηρόν· θερμὴ γάρ ἐστι, καὶ ξηρὰ, καὶ τὴν ξανθὴν αὔξει χολήν. Αὕτη δὲ μεγίστην μὲν τὴν ἡμέραν ἔχει, ὡρῶν ιε'· τὴν δὲ νύκτα πάνυ σμικροτάτην, ὡρῶν ἐννέα διάστημα ἔχουσαν. Καὶ αὕτη δὲ διατείνει ἀπὸ Ἰουνίου κδ' μέχρι μηνὸς Σεπτεμβρίου κε'. Εἶτα πάλιν εἰς τὴν μέσην ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐπανιόντος, ἡ μετοπωρινὴ τροπὴ τὴν θερινὴν ἀμείβει, μέσως πως ἔχουσα ψύξεώς τε, καὶ θέρμης, ξηρότητός τε, καὶ ὑγρότητος, καὶ μεσιτεύουσα τῇ τε θερινῇ, καὶ τῇ χειμερινῇ τροπῇ, ἐκ μὲν τῆς θερινῆς τὸ ξηρὸν, ἐκ δὲ τῆς χειμερινῆς τὸ ψυχρὸν ἔχουσα. Ψυχρὰ γάρ ἐστι καὶ ξηρὰ, χολῆς τε μελαίνης αὐξητικὴ πέφυκεν. Αὕτη πάλιν ἰσημερινὴ τροπὴ ὑπάρχει, δώδεκα ὡρῶν τήν τε ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα ἔχουσαν· διατείνει δὲ αὕτη ἀπὸ Σεπτεμβρίου κε', μέχρι Δεκεμβρίου κε'. Τοῦ δὲ ἡλίου ἐπὶ

occasu ad ortum : quos etiam cœlum rapidiori suo motu secum circumferat. Septem porro planetarum hæc sunt nomina : Luna, Mercurius, Venus, Sol, Mars, Jupiter, Saturnus. Tradunt insuper, in unoquoque cœli circulo unum ex septem planetis esse.

In primo nempe, id est sublimiori, Saturnum.
In secundo, Jovem.
In tertio, Martem.
In quarto, Solem.
In quinto, Venerem.
In sexto, Mercurium.
In septimo denique et infimo, Lunam.

Anni quatuor tempora et conversiones. Mundus verno tempore conditus. — Cursum autem cum sine intermissione tenent, quem eis Conditor indixit, et sicut ea fundavit; juxta illud divini Davidis : *Lunam et stellas, quæ tu fundasti* [1]. Nam verbo, *fundasti*, ordinis tenorisque ipsis a Deo concessi firmitatem et constantiam significavit; cum ea statuerit in tempora, et signa, et annos. Per solem enim quatuor tempestates, conversionesve constituuntur : quarum prima verna est; qua nimirum Deus condidit universa [2] : idque declarant etiamnum flores vere pullulantes. Hæc autem conversio, æquinoctialis dicitur : quippe cum diem duodecim horarum, totidemque, noctem efficiant. Porro illa ex medio solis ortu constituitur, optimaque temperie est, sanguinem gignens, calidaque et humida atque inter hiemem et æstatem; hiemem calore et siccitate, æstatem frigore et humiditate superansque. Hæc pars a vicesimo primo Martii ad vicesimum quartum Junii exporrigitur. Deinde vero solis ortu ad septentrionales partes altius assurgente, solstitium æstivum succedit, quod inter ver et autumnum locum medium tenet, a vere calorem, ab autumno siccitatem halens. Calida namque, et sicca est æstas, et flavæ bilis incrementum **165** facit. Hujus porro maximus dies quindecim horas complectitur : nox quam brevissima novem horarum spatio definitur. Atque hæc quoque a quarto et vicesimo Junii die, ad quintum et vicesimum Septembris pertinet. Postea sole rursus ad medium ortum regrediente, autumnalis conversio æstivam excipit, media quodammodo inter frigus et calorem, siccitatemque et humorem, atque inter æstivam et hibernam tempestates interjecta; ab æstiva videlicet siccitatem, ab hiberna frigedinem habens. Frigida enim et sicca est, atramque bilem augere solet. Atque hæc rursus æquinoctialis conversio dicitur, ut quæ duodecim horarum, tum diem, tum noctem habeat. Pro-

[1] Psal. VIII, 4. [2] Basil. hom. 6 in Hexaem.

VARIÆ LECTIONES.

[1] Cod Colb. 4780, et S. Hil. planetas eodem ac edita ordine recenset, sed singulis metalla singula, quæ eorumdem influxu generari dicuntur, assignant : ἥλιος, χρυσός· σελήνη, ἄργυρος· Ζεὺς, σίδηρος· Ἑρμῆς, κασσίτερος· Ἄρης, ὑδράργυρος, Ἀφροδίτη, χαλκός· Κρόνος, μόλυβδος. [n] Cod. Colb. 4780; Regii tres, et N. δημιουργήτας.

tenditur autem ea a vicesimo quinto Septembris ad vicesimum quintum Decembris. Tum sole ad inferiorem demissioremque, hoc est meridionalem ortum, labente, hiemale solstitium ac tempestas subit; quæ frigida et humida est, media inter autumnalem et vernam qualitate. Hæc porro brevissimum diem, novem horarum, longissimam noctem, quindecim habet, ac pituitam auget : atque a Decembris quinto et vicesimo die ad primum et vicesimum usque Martii se porrigit. Sapienter enim a rerum Conditore provisum est : ne alioqui a summo frigore, aut calore, aut humiditate, aut siccitate, ad extreme contrariam qualitatem transeuntes, in graves morbos incidamus. Periculosas enim esse repentinas mutationes ratione ipsa docemur.

A τὴν μικροτέραν καὶ χθαμαλωτέραν, ἤτοι τὴν μεσημβρινὴν ἀνατολὴν κατιόντος, ἡ χειμερινὴ ἐπιλαμβάνεται τροπή, ψυχρά τε [τ] καὶ ὑγρὰ τυγχάνουσα, καὶ μεσιτεύουσα τῇ τε μετοπωρινῇ, καὶ τῇ ἐαρινῇ· ἐκ μὲν τῆς μετοπωρινῆς τὸ ψυχρὸν ἔχουσα, ἐκ δὲ τῆς ἐαρινῆς τὸ ὑγρὸν κεκτημένη. Αὕτη δὲ σμικροτάτην μὲν τὴν ἡμέραν ἔχει, ὡρῶν ἐννέα ὑπάρχουσαν, τὴν δὲ νύκτα μεγίστην, ὡρῶν ὑπάρχουσαν πεντεκαίδεκα· φλέγματος δὲ αὕτη ὑπάρχει αὐξητική· διατείνει δὲ καὶ αὕτη ἀπὸ Δεκεμβρίου κε' μέχρις κα' Μαρτίου. Σοφῶς γὰρ ὁ Δημιουργὸς προενοήσατο, ὡς ἂν μὴ ἐξ ἄκρας ψυχρότητος, ἢ θερμότητος, ἢ ὑγρότητος, ἢ ξηρότητος, ἐπὶ τὴν ἄκραν ἐναντίαν ἐρχόμενοι ποιότητα, χαλεποῖς περιπέσωμεν ἀῤῥωστήμασι· σφαλερὰς γὰρ τὰς αἰφνιδίους μεταβολὰς οἶδεν ὁ λόγος.

B

Ad hunc itaque modum sol quatuor conversiones, perque eas annum efficit; dies item et noctes constituit : dies, inquam, cum exoritur, et supra terram exsistit; noctes, cum terræ subit et occidit, sideribusque aliis, lunæ nimirum et stellis ut illuceant, concedit.

Οὕτω μὲν οὖν ὁ ἥλιος τὰς τροπὰς, καὶ δι' αὐτῶν τὸν ἐνιαυτὸν ἀπεργάζεται, καὶ τὰς ἡμέρας δὲ, καὶ τὰς νύκτας· τὰς μὲν ἀνατέλλων, καὶ ὑπὲρ γῆν γινόμενος, τὰς δὲ ὑπὸ γῆν δύνων· καὶ τοῖς ἄλλοις φωστῆρσι, σελήνῃ τε, καὶ ἀστράσι τὴν φαῦσιν παραχωρῶν συνίστησι.

Signa duodecim zodiaci.— Aiunt etiam duodecim in cœlo signa ex astris esse, animalium nominibus nuncupata, quæ contra, ac sol, et luna cæterique errantes moveantur; per eaque signa septem planetas transire. Atqui sol quidem in unoquoque signo mensem unum perficit, duodecim signa totidem mensibus peragrat. Horum porro signorum nomina hæc sunt, hique eorum menses.

Φασὶ δὲ καὶ δώδεκα ζώδια ἐξ ἀστέρων εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐναντίαν κίνησιν ἔχοντα τῷ τε ἡλίῳ, καὶ τῇ σελήνῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις πέντε πλανήταις, καὶ διὰ τῶν δώδεκα ζωδίων παρέρχεσθαι τοὺς ἑπτά. Ὁ μὲν οὖν ἥλιος καθ' ἕκαστον ζώδιον ἀποτελεῖ μῆνα ἕνα, καὶ διὰ τῶν δώδεκα μηνῶν τὰ δώδεκα ζώδια διέρχεται· τῶν δὲ δώδεκα ζωδίων τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα, καὶ οἱ τούτων μῆνες.

C

Aries, mense Martio, die 21 solem excipit.
Taurus, mense Aprili, die 23.
Gemini, mense Maio, die 24.
Cancer, mense Junio, die 24.
Leo, mense Julio, die 25.
Virgo, mense Augusto, die 25.
Libra, mense Septembri, die 25.
Scorpius, mense Octobri, die 25.
Sagitarius, mense Novembri, die 25.
Capricornus, mense Decembri, die 25.
Aquarius, mense Januario, die 25.
Pisces, mense Februario, die 24.

Κριὸς, ♈ μηνὶ Μαρτίῳ, κα', δέχεται τὸν ἥλιον.
Ταῦρος, ♉ μηνὶ Ἀπριλλίῳ, κγ'.
Δίδυμοι, ♊ μηνὶ Μαΐῳ, κδ'.
Καρκῖνος, ♋ μηνὶ Ἰουνίῳ, κδ'.
Λέων, ♌ μηνὶ Ἰουλίῳ, κε'.
Παρθένος, ♍ μηνὶ Αὐγούστῳ, κε'.
Ζυγὸς, ♎ μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, κε'.
Σκορπίος, ♏ μηνὶ Ὀκτωβρίῳ, κε'.
Τοξότης, ♐ μηνὶ Νοεμβρίῳ, κε'.
Αἰγόκερως, ♑ μηνὶ Δεκεμβρίῳ, κε'.
Ὑδροχόος, ♒ μηνὶ Ἰανουαρίῳ, κε'.
Ἰχθύες, ♓ μηνὶ Φευρουαρίῳ, κδ'.

Lunæ cursus brevior. — At vero luna, ut quæ inferiore loco sit, celeriusque zodiacum orbem peragret, in singulos menses tota duodecim signa percurrit. **166** Quemadmodum enim, si intra orbem, alium quemdam orbem facias, interior orbis illo minor invenietur : eodem modo cum luna inferiorem sedem nacta sit, brevius quoque ipsius curriculum sit, citiusque conficiatur necessum est.

Ἡ δὲ σελήνη ☾ καθ' ἕκαστον μῆνα τὰ δώδεκα ζώδια διέρχεται, κατωτέρα οὖσα, καὶ ταχύτερον ταῦτα διοδεύουσα· ὡς γὰρ ἐὰν ποιήσῃς πόλον ἔνδον ἄλλου πόλου, ὁ ἔνδον πόλος μικρότερος εὑρεθήσεται· οὕτως καὶ ὁ δρόμος τῆς σελήνης κατωτέρας οὔσης, ὀλιγώτερός ἐστι, καὶ ἀνύεται τάχιον.

D

Sidera quorum signa sint. Nihil libertati officiunt,

Οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες (63) διὰ τῆς τῶν ἄστρων τού-

VARIÆ LECTIONES.

[τ] R. 5 Colb. unus, cod. S. Hil. ψυχροτέρα τε.

NOTÆ.

(63) *Οἱ μὲν οὖν ἐθνικοὶ. Jam vero gentiles*, etc. Gentiles qui res humanas ineluctabili fato regi putabant, eleganter Nemesius confutat, cap. 35 et 36, quem Noster hic sequitur. Id argumenti frequenter tractarunt doctores alii : unde pessime, apud Christianos audierunt astrologi, qui ex siderum inspectione futurorum cognitionem sibi arrogarunt. Origenes, in *Philocalia*, cap. 22, quod ex tomo I Commentariorum ejus in Genesim sumptum est, demonstrat fieri non posse, ut astra rerum et

των, ἡλίου τε, καὶ σελήνης, ἀνατολῆς, καὶ δύσεως, καὶ συγχρούσεως [x], φασὶ πάντα διοικεῖσθαι τὰ καθ' ἡμᾶς. Περὶ ταῦτα γὰρ ἡ ἀστρολογία καταγίνεται· ἡμεῖς δέ φαμεν, ὅτι σημεῖα μὲν ἐξ αὐτῶν γίνονται, ὄμβρου καὶ ἀνομβρίας, ψυξεώς τε καὶ θέρμης, ὑγρότητός τε καὶ ξηρότητος, καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων· τῶν δὲ ἡμετέρων πράξεων, οὐδαμῶς. Ἡμεῖς γὰρ αὐτεξούσιοι ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ γενόμενοι, κύριοι τῶν ἡμετέρων ὑπάρχομεν πράξεων. Εἰ γὰρ ἐκ τῆς τῶν ἀστέρων φορᾶς πάντα πράττομεν, κατ' ἀνάγκην πράττομεν, ἃ πράττομεν· τὸ δὲ κατ' ἀνάγκην γινόμενον, οὔτε ἀρετή, οὔτε κακία ἐστίν· εἰ δὲ μήτε ἀρετὴν μήτε κακίαν κεκτήμεθα, οὔτε ἐπαίνων, οὔτε κολάσεων ὑπάρχομεν ἄξιοι· εὑρεθήσεται δὲ καὶ ὁ Θεὸς ἄδικος, τοῖς μὲν, ἀγαθὰ, τοῖς δὲ, θλίψεις διδούς. Ἀλλ' οὐδὲ κυβέρνησιν, οὐδὲ τῶν ἑαυτοῦ κτισμάτων ὁ Θεὸς ποιήσεται πρόνοιαν, εἰ κατ' ἀνάγκην ἄγονται τὰ πάντα, καὶ φέρονται. Καὶ τὸ λογικὸν δὲ περιττὸν ἐν ἡμῖν ἔσται· μηδεμιᾶς γὰρ ὄντες πράξεως κύριοι, περιττῶς βουλευόμεθα· τὸ δὲ λογικὸν, πάντως τῆς βουλῆς ἡμῖν ἕνεκεν δέδοται· ὅθεν πᾶν λογικὸν, καὶ αὐτεξούσιον.

derum, soliş nimirum et lunæ, ortum et occasum, concursumque, res omnes gubernari asserunt (in his enim astrologia versatur); nos contra imbrem quidem ac serenitatem, frigus item et calorem, humorem et siccitatem, ventos denique, atque aliaejusmodi per ea significari non imus inficias [a]: quod vero actionibus nostris omen ullum importent, id pernegamus. Nam cum liberi arbitrii a Conditore præditi simus, hinc efficitur ut actiones nostræ juris nostri sint. Alioqui, si ex siderum motu cuncta facimus, sequitur ut ea quæ facimus necessitate faciamus [b]. Id porro quod necessitate fit, neque virtus, neque vitium est. Quod si nec virtutem, nec vitium habemus, profecto nec laudibus, nec supplicio digni sumus : atque ita iniquus Deus reperietur, dum aliis res secundas, aliis calamitosas tribuit. Imo vero nec gubernabit Deus res conditas, nec eis providebit, si quidem omnia necessitate agantur ac ferantur; supervacaneaque in nobis erit pars rationalis. Nam si nulla actio e nostro arbitrio pendet, frustra consultamus : vis quippe rationis utique consultandi causa nobis concessa quoque libertate præditum est.

Ἡμεῖς δέ φαμεν, ὅτι οὐκ αὐτὰ αἰτιά τινός εἰσι τῶν γινομένων, οὔτε γενέσεως τῶν γινομένων, οὔτε τῶν γινομένων, οὔτε τῶν φθειρομένων φθορᾶς· σημεῖα δὲ μᾶλλον ὄμβρων τε, καὶ τῆς τοῦ ἀέρος μεταβολῆς. Ἴσως δ' ἂν τις εἴποι, ὅτι καὶ πολέμων οὐκ αἴτια, ἀλλὰ σημεῖα συνίστανται· καὶ ἡ ποιότης δὲ τοῦ ἀέρος ποιουμένη [y] ὑπὸ ἡλίου, καὶ σελήνης, καὶ τῶν ἀστέρων, ἄλλως καὶ ἄλλως διαφόρους κράσεις, καὶ ἕξεις, καὶ διαθέσεις συνίστησιν. Αἱ δὲ ἕξεις τῶν ἐφ' ἡμῖν· κρατοῦνται γὰρ τῷ λόγῳ, καὶ ἄγονται πρεπόμεναι.

Sidera prognostica. — Quamobrem hoc dicimus, sidera nec eorum quæ contingunt, nec ortus eorum quæ nascuntur, nec eorum quæ pereunt, interitus causas esse : verum signa potius pluviarum, aerisque mutationis. Quanquam nec defuturus fortasse est, qui bellorum ea quoque signa esse dicat, tametsi non causas. Quin aer quoque a sole, et luna, et astris alia subinde atque alia qualitate affectus, diversa temperamenta, habitusque, et affectiones gignit [b]. Habitus porro inter ea quæ in nostra potestate consistunt, referuntur. Ii quippe sub rationis imperio sunt, ab eaque gubernantur, et immutantur.

Συνίστανται δὲ πολλάκις καὶ κομῆται, σημεῖά τινα θάνατον δηλοῦντα βασιλέων [z], ἅτινα οὐκ εἰσὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς γεγενημένων ἄστρων, ἀλλὰ τῷ θείῳ προστά-

Cometæ. Christo nascente, sidus novum. — Plerumque insuper exsurgunt cometæ, regum mortem portendentes : qui tamen non ex illis sideribus

[a] Basil. hom. 6 in Hexaem. [b] Nemes. *De nat. hom.* c. 34. [b] Basil. hom. 6 in Hexaem.

VARIÆ LECTIONES.

[x] Reg. 3 συγχράσεως. Sic Faber, *commistionis* : in cod. S. Hil., sed supra lineam a recognitore ου pro α, appositum fuit. Colb. unus habet συγκρίσεως· Noster συγκρούσεως, ἤτοι συνόδου. [y] Colb. 1 et Regii 12, et cod. S. Hil. habent ποιουμένου. [z] Cod. S. Hil. Regii 9 θανάτων βασιλέων· sic Faber, *signa quædam interituum regum*. Reg. 2427 θάνατον, ἢ ἀνάδειξιν σημαίνουσι βασιλέων.

NOTÆ.

eventuum, quæ ex libera hominum voluntate pendent, causæ sint effectrices; concedit tamen ea omnia quæ apud nos geruntur, a sideribus significari, quia in libro qui *Testamentum duodecim patriarcharum* inscribitur, legerat dixisse Jacob filio suo Joseph; *Legi in tabulis cœli omnia quæ evenient vobis*. Unde contendit cœlum instar voluminis esse, in quo exaraverit Deus quæ apud homines gerenda essent : quod rursum firmare nititur ex Scriptura, ubi dicitur cœlum esse convolvendum ὡς βιβλίον, *sicut librum*. Opinionem hanc ceu Christiano indignam Procopius Gazæus idcirco respuit, quod a futurorum inquisitione abstinere debeamus. Cæterum Origenes negat hominem ad ejusmodi signorum perceptionem attingere posse, nisi ab angelis cœlorum incolis edoceatur. Validius ergo hoc commentum Basilius Magnus, homil. 7 in *Hexaem.*, et Augustinus lib. v *De civ. Dei*, convellunt exemplo gemellorum, qui, cum eadem temporis parte concepti sint, proximeque alius post alium in lucem prodierit, nihilominus diversæ indolis sunt, et diversas vitæ conditiones subeunt. Fieri siquidem non posse, ut idem sidus, in eadem cœli statione positum, tam contrarios eventus portendat. Attamen Basilius concedit varias anni tempestates, variasque aeris immutationes a sole et astris effici et significari; quod et eleganter explicat.

sunt, quæ in primo rerum ortu procreata fuere : verum Dei jussu sub ipsum tempus conflantur, rursusque dissolvuntur [6]. Quandoquidem ne sidus quidem illud, quod tum, cum Dominus nostri causa **167** pro sua erga homines clementia, ipsorumque salute in carne natus est Magis apparuit, non ex illis stellis erat, quæ mundi initio conditæ fuerunt. Quod quidem perspicuum est, eo quod illa, nunc ab ortu ad occasum, nunc a septentrione ad austrum progrediebatur; nunc delitescebat, nunc se rursus prodebat : quod quidem a siderum ordine et natura dissentaneum est.

γματι κατ' αὐτὸν καιρὸν συνίστανται, καὶ πάλιν διαλύονται. Ἐπεὶ καὶ ὁ κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου δι' ἡμᾶς κατὰ σάρκα φιλάνθρωπον καὶ σωτήριον γέννησιν ὀφθεὶς τοῖς μάγοις ἀστὴρ, οὐ τῶν ἐν ἀρχῇ γενομένων ἄστρων ἦν· καὶ δῆλον, ἐκ τοῦ ποτὲ μὲν ἐξ ἀνατολῆς ἐπὶ δύσιν ποιεῖσθαι τὸ δρόμον, ποτὲ δὲ ἐκ βορρᾶ ἐπὶ νότον· καὶ ποτὲ μὲν κρύπτεσθαι, ποτὲ δὲ φαίνεσθαι. Τοῦτο γὰρ οὐκ ἔστιν ἄστρων τάξεως ἢ φύσεως.

Cur Deus lunam a sole mutuari lucem voluerit : contra Mohammedem. — Sciendum autem est lunam a sole lumen suum mutuari : non quod Deus in ea inopia versaretur, ut proprium ipsi lumen dare non posset : verum ut concinnitas et ordo rebus conditis imponeretur, aliis videlicet imperantibus, obsequentibus aliis; hincque nos mutuo communicare disceremus, ac subesse; primum quidem Deo rerum opifici et Domino, deinde principibus ab eo constitutis : nec sciscitari, cur hic præsit, ego non; verum omnia quæ Deo ordinante contingunt, grato et æquo animo accipere.

Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὡς ἐκ τοῦ ἡλίου φωτίζεται ἡ σελήνη, οὐχ ὡς ἀπορήσαντος τοῦ Θεοῦ δοῦναι αὐτῇ ἴδιον φῶς, ἀλλ' ἵνα ῥυθμὸς καὶ τάξις ἐντεθῇ τῇ κτίσει, ἄρχοντος καὶ ἀρχομένου, καὶ παιδευθῶμεν καὶ ἡμεῖς κοινωνεῖν ἀλλήλοις, καὶ μεταδιδόναι, καὶ ὑποτάσσεσθαι· πρῶτον μὲν τῷ ποιητῇ καὶ δημιουργῷ Θεῷ καὶ Δεσπότῃ· ἔπειτα δὲ καὶ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ καθεσταμένοις ἄρχουσι· καὶ μὴ ἀνακρίνειν, τίνος ἕνεκεν οὗτος ἄρχει, ἐγὼ δὲ οὔ· δέχεσθαι δὲ πάντα τὰ ἐκ Θεοῦ εὐχαρίστως καὶ εὐγνωμόνως.

Causa deliquii solis et lunæ. — Quod autem sol et luna defectum quandoque patiuntur, hinc eorum, qui res creatas, neglecto Creatore, adorant [7], amentiam arguunt, seque mutationi ac variationi obnoxia esse docent. Quidquid enim mutabile est, natura sua interitui obnoxium est.

Ἐκλείπει δὲ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, τῶν τῇ κτίσει προσκυνούντων παρὰ τὸν Κτίσαντα τὴν ἄνοιαν διελέγχοντα, καὶ παιδεύοντα ὡς τρεπτά εἰσι καὶ ἀλλοιωτά. Πᾶν δὲ τρεπτὸν, οὐ Θεός· κατὰ τὴν ἰδίαν γὰρ φύσιν, φθαρτὸν ἅπαν τρεπτόν.

Solis magnitudo. — Tum autem solis defectus accidit, cum lunæ corpus parietis instar cujusdam interpositi, umbram facit, nec lucem diffundi sinit. Ac proinde quanta lunaris corporis, quo sol obducitur, inventa magnitudo fuerit, tantum quoque deliquium efficitur. Lunæ autem corpus inferioris magnitudinis esse, minime mirum tibi videatur : nam et solem nonnulli multis partibus terra majorem esse contendunt : sancti Patres vero, terræ æqualem. Et tamen sæpenumero accidit, ut nubecula, vel colle exiguo, aut pariete occultetur.

Ἐκλείπει δὲ ὁ ἥλιος, τοῦ σώματος τῆς σελήνης, ὥσπερ τινὸς μεσοτοίχου γινομένου, καὶ ἀποσκιάζοντος, καὶ μὴ ἐῶντος διαναδοθῆναι [a] ἡμῖν τὸ φῶς· ὅσον οὖν εὑρεθῇ τὸ σῶμα τῆς σελήνης ἀποκρύπτον τὸν ἥλιον, τοσοῦτον καὶ ἡ ἔκλειψις γίνεται· εἰ δὲ μικρότερόν ἐστι τὸ τῆς σελήνης σῶμα, μὴ θαυμάσῃς· καὶ ὁ ἥλιος γὰρ ὑπό τινων μὲν λέγεται πολυπλασίων τῆς γῆς· ὑπὸ δὲ τῶν ἁγίων [b] Πατέρων ἴσος τῇ γῇ· καὶ πολλάκις μικρὸν νέφος καλύπτει αὐτὸν, ἢ καὶ μικρὸς βουνὸς, ἢ τοῖχος.

At vero lunæ defectus ex umbra quam terra effundit, efficitur, cum decimam quintam diem attigit cumque ex adverso, in summo utique centro, sol quidem infra terram, luna autem supra terram invenitur. Tunc enim terra umbram obducit, nec solis lumen afferre lunæ splendorem potest; unde fit ut illa deficiat.

Ἡ δὲ τῆς σελήνης ἔκλειψις, ἐκ τοῦ ἀποσκιάσματος τῆς γῆς γίνεται, ὅταν γένηται πεντεκαιδεκαταία ἡ σελήνη, καὶ εὑρεθῇ ἐξ ἐναντίας κατὰ τὸ ἄκρον κέντρον, ὁ μὲν ἥλιος ὑπὸ γῆν, ἡ δὲ σελήνη ὑπὲρ γῆν. Ἀποσκίασμα γὰρ ποιεῖ ἡ γῆ, καὶ οὐ φθάνει τὸ ἡλιακὸν φῶς φωτίσαι τὴν σελήνην, κἀκεῖθεν ἐκλείπει.

Menses lunares et solares. Luna a Deo creata plena. — Illud advertendum, lunam a summo rerum Auctore plenam fuisse conditam, sive qualis est decima quinta die. Decebat enim ut perfecta crearetur [8]. Quartâ autem die, ut diximus, sol conditus est; atque ita luna undecim diebus solem

Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι τελεία ἐκτίσθη ἡ σελήνη ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ, ἤτοι πεντεκαιδεκαταία· ἔπρεπε γὰρ ἀπηρτισμένην γενέσθαι· τῇ δὲ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ὡς ἔφημεν, ἔκτισται ὁ ἥλιος· προέλαβεν οὖν τὸν ἥλιον ἑνδεκα ἡμέρας. Ἀπὸ γὰρ τετάρτης ἡμέρας ἕως τε', ἑνδεκά εἰσι· διὸ καὶ κατὰ χρόνων

[6] Basil. in Christi Nativit. [7] Rom. I, 25. [8] Sever. Gabal. orat. 3 *De opific. mundi.*

VARIÆ LECTIONES.

[a] Reg. 13, Colb. duo et Noster διαδοθῆναι· sic in cod. S. Hil. membrana corrasa. Vetus interpr. posuit *pertransiri*. Faber *transfundat*. R. 2950 ἐνοθῆναι. [b] Deest ἁγίων, in mss. pluribus, nec priores interpretes reddidere.

οἱ δώδεκα μῆνες τῆς σελήνης, ἕνδεκα ἡμέρας λεί- A πουσιν ἐκ τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἡλίου. Οἱ μὲν γὰρ τοῦ ἡλίου τριακόσιαι ἑξήκοντα πέντε, τέταρτον, ἡμέρας ἔχουσι. Διὸ τοῦ τετάρτου συντιθεμένου κατὰ τέσσαρα ἔτη, μία ἀποτελεῖται ἡμέρα, ἥτις λέγεται βίσεξτος. Καὶ ὁ ἐνιαυτὸς ἐκεῖνος τξς' ἡμέρας ἔχει. Οἱ δὲ τῆς σελήνης ἐνιαυτοὶ τνδ' εἰσὶν ἡμερῶν· ἡ γὰρ σελήνη, ἀφ' οὗ γεννηθῇ, ἤγουν ἀνακαινισθῇ, αὔξει, ἕως ἂν γένηται ἡμερῶν δεκατεσσάρων ἡμίσεος τετάρτου· καὶ ἄρχεται λήγειν, ἕως ἡμερῶν κθ' ἡμίσεος, καὶ τελείως γίνεται ἀφώτιστος· καὶ πάλιν συναπτομένη τῷ ἡλίῳ, ἀναγεννᾶται καὶ ἀνακαινίζεται, ὑπόμνημα φέρουσα τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως. Καθ' ἕκαστον οὖν ἐνιαυτὸν τὰς ἕνδεκα ἡμέρας ἀποδίδωσι τῷ ἡλίῳ· κατὰ οὖν τρεῖς χρόνους, ὁ ἐμβόλιμος μὴν γίνεται τοῖς Ἑβραίοις, καὶ ὁ ἐνιαυτὸς ἐκεῖνος δεκατριῶν μηνῶν εὑρίσκεται, ἐκ τῆς προσθήκης τῶν ἕνδεκα ἡμερῶν.

quintam, dies undecim intersunt. Quo etiam fit, ut in singulos annos, duodecim lunæ menses undecim diebus minores sint, quam duodecim solis menses. Solis quippe menses dies trecentos sexaginta quinque cum unius quadrante continent, ob idque quarto quoque anno, composito hoc quadrante, dies unus conficitur, qui bissextilis nuncupatur; sicque annus ille trecentos sexaginta sex dies habet: contra lunares anni trecentorum quinquaginta quatuor dierum spatio finiuntur. Ex quo enim nata, seu innovata luna est, augescit ad decimam quartam usque diem cum unius semisse et quadrante. Hinc minui incipit usque ad nonam et vicesimam diem cum unius semisse, quo splendoris **168** omnis expers evadit. Ac tum rursus cum sole copulata renascitur et renovatur; atque in hoc, monimentum fert resurrectionis nostræ. Quocirca singulis annis undecim dies soli reddit: unde post tres annos intercalaris mensis ab Hebræis invehitur; qui ob hanc dierum undecim additionem tredecim mensibus constat [9].

B

Δῆλον δὲ ὡς σύνθετός ἐστιν, ὅ τε ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ τὰ ἄστρα, καὶ φθορᾷ κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν ὑπόκεινται. Τὴν δὲ τούτων φύσιν οὐκ ἴσμεν. Τινὲς μὲν οὖν φασι τὸ πῦρ, ἐκτός τινος ὕλης ἀφανὲς εἶναι· ὅθεν καὶ σβεννύμενον ἀφανίζεται. Ἕτεροι δὲ, τοῦτο σβεννύμενον, εἰς ἀέρα φασὶ μεταβάλλεσθαι.

Perspicuum autem est solem, et lunam, omniaque sidera composita esse, et mutationi obnoxia: quæ tamen eorum natura sit, prorsus ignoramus. Ac nonnulli ignem ab omni materia, sive pabulo, semotum penitus desinere asserunt, idque manifestum esse, eo quod exstinctus evanescat. Sunt rursus alii qui exstinctum illum in aerem verti dicunt [10].

Ὁ ζωδιακὸς κύκλος λοξῶς κινεῖται, διῃρημένος εἰς τμήματα δώδεκα, ἅτινα καλεῖται ζώδια· τὸ δὲ ζῴδιον ἔχει δεκανοὺς τρεῖς, μοίρας τριάκοντα· ἡ δὲ μοῖρα ἔχει λεπτὰ ἑξήκοντα. Ἔχει οὖν ὁ οὐρανὸς μοίρας τριακοσίας ἑξήκοντα· τὸ ὑπὲρ γῆν ἡμισφαίριον, μοίρας ρπ', καὶ ὑπὸ γῆν, ρπ'.

Zodiaci motus. — Zodiacus orbis obliquo motu C volvitur, inque partes duodecim secatur, quæ signa dicuntur; quodlibet vero signum tres decanos habet, gradus triginta: quilibet autem gradus minutis sexaginta constat. Ita cœlum trecentos sexaginta gradus habet: hemisphærium quod super terram est, centum et octoginta gradus continet, totidemque illud, quod subtus terram.

Οἶκοι πλανητῶν.

Κριὸς καὶ Σκορπίος, Ἄρεως· Ταῦρος καὶ Ζυγὸς, Ἀφροδίτης· Δίδυμοι καὶ Παρθένος, Ἑρμοῦ· Καρκῖνος, Σελήνης· Λέων, Ἡλίου· Τοξότης καὶ Ἰχθύες, Διός· Αἰγόκερως καὶ Ὑδροχόος, Κρόνου.

Domus planetarum.

Aries et Scorpius, Martis: Taurus et Libra, Veneris [11]: Gemini et Virgo, Mercurii: Cancer, Lunæ: Leo, Solis: Sagittarius et Pisces, Jovis: Capricornus et Aquarius, Saturni.

Ὕψώματα.

Κριὸς, Ἡλίου· Ταῦρος, Σελήνης· Καρκῖνος, Διός· Παρθένος, Ἄρεως· Ζυγὸς, Κρόνου· Αἰγόκερως, Ἑρμοῦ· Ἰχθύες, Ἀφροδίτης.

Altitudines.

Aries, Solis; Taurus, Lunæ; Cancer, Jovis; Virgo, Martis; Libra, Saturni; Capricornus, Mercurii.

D

Τὰ σχήματα τῆς σελήνης.

Σύνοδος, ὅταν γένηται ἐν τῇ μοίρᾳ, ἐν ᾗ ἐστιν ὁ ἥλιος· γεννᾷ, ὅταν ἀποστῇ τοῦ ἡλίου μοίρας ιε': ἀνατολὴ, ὅταν φανῇ μηνοειδὴς δίς [c], ὅταν ἀπέχῃ μοίρας ξ'· διχοτόμοι δύο, ὅταν ἀπέχῃ μοίρας ἐννενήκοντα· ἀμφίκυρτοι δύο, ὅταν ἀπέχῃ μοίρας ρκ'· πλησισέληνοι, αἱ καὶ πλησιφαεῖς, δύο, ὅταν ἀπέχῃ μοίρας ρν'· πανσέληνος, ὅταν ἀπέχῃ ρπ'. Δὶς [d] δὲ εἴπομεν, μίαν αὐξούσης, καὶ μίαν ληγούσης. Διὰ δύο

Figurationes lunæ.

In conjunctione luna esse dicitur, cum eodem quo sol est gradu: nascens, cum quindecim a sole gradibus distat: oriens, dum corniculata apparet; quod quidem bis contigit, ac tum sexaginta gradibus a sole distat: semiplena bis conspicitur, cum nonaginta gradibus recessit: bis etiam gibbosa, cum centum et viginti gradibus: lucem vero plenam habens, cum gradibus centum et quinqua-

[9] Sever. Gabal. lib. III *De opif. mundi.* [10] Nemes. cap. 5. [11] Vid. Porph. *De antro Nymph.*

VARIÆ LECTIONES.

[c] Reg. 4 δεύτερον. Vetus interpr. *secundo*, et Faber *bis;* unde legendum puto δίς. [d] Edita et Colb. δύο.

ginta : plena omnino ac perfecta, cum centum et octoginta gradibus a sole remota est. Bis idcirco dicimus, quia crescente, ac rursus decrescente id accidit. Porro duobus diebus cum dimidio unumquodque signum luna emetitur.

ἡμισυ ἡμερῶν παρέρχεται ἡ σελήνη ἕκαστον ζῴδιον.

CAP. VIII.

De aere et ventis.

Aeris descriptio. — Aer subtilissimum elementum est, humidumque et calidum; igne quidem gravius, terra tamen et aquis levius; respirationis et vocis causa, coloris expers, hoc est, nullo a natura colore imbutum; nitidum ac pellucidum (lumen enim excipere potest) tribus sensibus nostris inserviens (ipsius enim beneficio cernimus, audimus, odoramur) : caloris item et frigoris, siccitatis et humiditatis capax. Hujus locales motus hi sunt, sursum, **169** deorsum, introrsum, extrorsum, dextrorsum, sinistrorsum, ac postremo motus orbicus.

Aer ex se lumen non habet. — Ex se autem lumen non habet, verum a sole, luna, sideribus, et igne collustratur. Atque hoc est quod ait Scriptura: *Et tenebræ erant super faciem abyssi* [12]. Ubi indicare vult aerem minime a se lumen habere, sed diversam esse luminis substantiam.

Quid ventus. — At ventus est agitatio aeris. Vel, ventus est aeris fluxus, pro varia locorum ex quibus manat ratione, alia atque alia subinde nomina accipiens [13].

Aeris locus, ventorum numerus. — Quin locus quoque aeris est. Illud enim cujusvis corporis locus est, quo unumquodque includitur. Quid autem aliud corpora continet et ambit, nisi aer? Variæ porro multiplicesque regiones sunt, unde aer agitatur; ex quibus etiam duodecim venti (totidem enim omnes sunt) nomen trahunt. Sunt qui aerem nihil aliud esse contendant, nisi ignem exstinctum, aut calefactæ aquæ vaporem. Quamobrem natura quidem sua calidus est; verum ex aquæ et terræ vicinitate frigus contrahit. Ex quo fit ut inferiores ipsius partes frigidæ sint, superiores calidæ [14].

Ventorum nomina. — Quod autem ad ventos attinet, ab æstivo ortu flant cæcias, qui et meses. Ab ortu æquinoctiali, subsolanus : ab ortu hiberno, eurus. Ab hiberno occasu, africus : ab æquinoctiali occasu, favonius : ab æstivo occasu, eorus, qui et olympias, et iapyx dicitur. Tum auster et aquilo, qui oppositis inter sese flatibus spirant. Est autem inter aquilonem et cæciam interjectus boreas; inter eurum et austrum, phœnix, qui etiam *libonotus* appellatur : inter austrum rursus et africum, libonotus, qui et leuconotus : demum inter aquilonem et eorum, thrascias, seu cercius, ab his qui versus regionem hanc incolunt, ita nuncupatus.

ΚΕΦΑΛ. Η' [ΚΒ'].

Περὶ ἀέρος καὶ ἀνέμων.

Ἀήρ ἐστι στοιχεῖον λεπτότατον, ὑγρόν τε καὶ θερμόν, τοῦ μὲν πυρὸς βαρύτερον, τῆς δὲ γῆς καὶ τῶν ὑδάτων κουφότερον, ἀναπνοῆς καὶ ἐκφωνήσεως αἴτιον, ἀχρωμάτιστον, ἤτοι ἐκ φύσεως χρῶμα μὴ κεκτημένον, διειδές, διαφανές· φωτὸς γάρ ἐστι δεκτικόν· καὶ ταῖς τρισὶν αἰσθήσεσιν ἡμῶν διακονοῦν· δι' αὐτοῦ γὰρ ὁρῶμεν, ἀκούομεν, ὀσφραινόμεθα· δεκτικὸν θάλψεώς τε καὶ ψύξεως, ξηρότητός τε καὶ ὑγρότητος· οὗ πᾶσαι αἱ κατὰ τόπον κινήσεις εἰσίν, ἄνω, κάτω, ἔσω, ἔξω, δεξιὰ, ἀριστερὰ, καὶ ἡ κυκλοφορικὴ κίνησις.

Οἴκοθεν μὴ κεκτημένος τὸ φῶς, ἀλλ' ὑπὸ ἡλίου, καὶ σελήνης, καὶ ἄστρων, καὶ πυρὸς φωτιζόμενος. Καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ εἶπεν ἡ Γραφὴ, ὅτι *Σκότος ἦν ἐπάνω τῆς ἀβύσσου*, θέλουσα δεῖξαι, ὡς οὐκ οἴκοθεν ὁ ἀὴρ τὸ φῶς κέκτηται, ἀλλ' ἄλλη τίς ἐστιν οὐσία ἡ τοῦ φωτός.

Ἄνεμος δέ ἐστι κίνησις ἀέρος. Ἢ ἄνεμός ἐστι ῥεῦμα ἀέρος τῆς τῶν τόπων ἐξαλλαγῆς, ὅθεν ῥεῖ, τὰς ἐπωνυμίας ἀμείβων.

Καὶ ὁ τόπος δὲ τοῦ ἀέρος ἐστί. Τόπος γάρ ἐστιν ἑκάστου σώματος ἡ τούτου περιοχή. Τί δὲ περιέχει τὰ σώματα, εἰ μὴ ἀήρ; Εἰσὶ δὲ τόποι διάφοροι, ὅθεν ἡ τοῦ ἀέρος γίνεται κίνησις, ἐξ ὧν καὶ οἱ ἄνεμοι τὰς ἐπωνυμίας ἔχουσι. Δώδεκα δὲ πάντες εἰσί· φασὶ δὲ τὸν ἀέρα σβέσιν πυρὸς, ἢ ἀτμὸν ὕδατος θερμανθέντος. Ἔστι γοῦν ὁ ἀὴρ, κατὰ μὲν τὴν οἰκείαν φύσιν, θερμός· ψύχεται δὲ τῇ γειτνιάσει τῇ πρὸς τὸ ὕδωρ καὶ τὴν γῆν, ὡς τὰ μὲν κάτω μέρη αὐτοῦ ψυχρὰ εἶναι, τὰ δὲ ἄνω, θερμά.

[e] Ἄνεμοι πνέουσιν, ἀπὸ ἀνατολῆς θερινῆς, καικίας, ὁ καὶ μέσης. Ἀπὸ ἀνατολῆς ἰσημερινῆς, ἀπηλιώτης. Ἀπὸ ἀνατολῆς χειμερινῆς, εὖρος. Ἀπὸ δύσεως χειμερινῆς, λίψ· ἀπὸ δύσεως ἰσημερινῆς, ζέφυρος· ἀπὸ δύσεως θερινῆς, ἀργέστης, ἤτοι ὀλυμπίας, ὁ καὶ ἰάπυξ. Εἶτα νότος καὶ ἀπαρκτίας ἀντιπνέοντες ἀλλήλοις. Ἔστι δὲ μέσος ἀπαρκτίου καὶ καικίου, βορέας. Εὔρου δὲ καὶ νότου μέσος, φοῖνιξ, ὁ καλούμενος εὐρόνοτος. Μέσος νότου καὶ λιβὸς, λιβόνοτος, ὁ καὶ λευκόνοτος. Μέσος δὲ ἀπαρκτίου καὶ ἀργέστου, θρασκίας, ἤτοι κέρκιος ὑπὸ τῶν περιοίκων ὀνομαζόμενος.

[12] Gen. I, 3. [13] Sever. Gabal. hom. 1 in Hexaem. [14] Nemes. *De nat. hom.* 1, cap. 5.

VARIÆ LECTIONES.

[e] Desunt hæc in edit. Veron.

[Ἔθνη δὲ οἰκεῖ τὰ πέρατα, κατ' ἀπηλιώτην, Βακτριανοί· κατ' εὖρον, Ἰνδικοί· κατὰ Φοίνικα, Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ Αἰθιοπία· κατὰ λιβόνοτον, οἱ ὑπὲρ Σύρτιν Γαράμαντες· κατὰ λίβα, Αἰθίοπες, καὶ οἱ δυσμικοὶ Ὑπέρμαυροι· κατὰ ζέφυρον, Στῆλαι, καὶ ἀρχαὶ Λιβύης καὶ Εὐρώπης· κατὰ ἀργέστην, Ἰβηρία, ἡ νῦν Ἱσπανία· κατὰ δὲ θρασκίαν, Κελτοὶ, καὶ τὰ ὅμορα· κατὰ ἀπαρκτίαν, οἱ ὑπὲρ τὴν Θρᾴκην Σκύθαι· κατὰ βορρᾶν, Πόντος, Μαιῶτις, καὶ Σαρμάται· κατὰ καικίαν, Κασπία θάλασσα, καὶ Σάκαι.] A

[Gentes autem quæ in orbis finibus sedes habent, hæ sunt. Ad subsolanum, Bactriani : ad eurum, Indi : ad Phœnicem, mare Rubrum et Æthiopia ; ad libonotum, Garamantes, qui supra Syrtim sunt ad Africum, Æthiopes et occidentales Mauri : ad favonium, Herculis Columnæ, et Libyæ ac Europæ initia : ad corum, Iberia, quæ hodie Hispania vocatur : ad thrasciam, Galli ac finitimæ nationes : ad aquilonem, Scythæ, qui supra Thraciam sunt : ad boream, Pontus, Mœotis et Sarmatæ : ad cæciam, mare Caspium et Sacæ.]

ΚΕΦΑΛ. Θ' [ΚΓ'].

Περὶ ὑδάτων.

Καὶ τὸ ὕδωρ δὲ ἓν τῶν στοιχείων τῶν τεσσάρων ἐστὶ, ποίημα Θεοῦ κάλλιστον· ὕδωρ ἐστὶ στοιχεῖον ὑγρόν τε καὶ ψυχρὸν, βαρύ τε καὶ κατωφερὲς, εὐδιάχυτον. Τούτου δὲ μνημονεύει ἡ θεία Γραφὴ λέγουσα· *Καὶ σκότος ἦν ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· καὶ Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος.* Ἄβυσσος γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, εἰ μὴ ὕδωρ πολὺ, οὗ τὸ τέλος ἀκατάληπτον ἀνθρώποις· ἐν ἀρχῇ μὲν οὖν τὸ ὕδωρ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἐπεπόλαζε. Καὶ πρῶτον, μὲν ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, διαχωρίζον ἀναμέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος. Ἐν μέσῳ γὰρ τῆς ἀβύσσου τῶν ὑδάτων ἐστερεώθη τῷ Δεσποτικῷ προστάγματι. Ὅθεν καὶ στερέωμα εἶπεν ὁ Θεὸς γενέσθαι, καὶ ἐγένετο. Τίνος δὲ χάριν ἐπάνω τοῦ στερεώματος ὕδωρ ὁ Θεὸς ἀπέθετο; Διὰ τὴν τοῦ ἡλίου (64) καὶ τοῦ αἰθέρος θερμοτάτην ἔκκαυσιν. Εὐθέως γὰρ μετὰ τὸ στερέωμα ὁ αἰθὴρ ὑφήπλωται [5], καὶ ὁ ἥλιος δὲ σὺν τῇ σελήνῃ καὶ τοῖς ἄστροις ἐν τῷ στερεώματί εἰσι· καὶ εἰ μὴ ἐπέκειτο ὕδωρ, ἐφλέχθη ἂν ὑπὸ τῆς θέρμης τὸ στερέωμα. B C

CAP. IX.

De aquis.

Aquæ descriptio. Aquarum supra firmamentum ratio. — Aqua etiam unum est, ex quatuor elementis excellentissimum Dei opus. Est autem aqua elementum humidum et frigidum ; grave ac deorsum vergens, quod facile diffluit. Hujus meminit Scriptura divina, cum ait : *Et tenebræ erant super faciem abyssi : et Spiritus Domini ferebatur super aquas* [15]. Abyssus quippe nihil aliud est quam ingens quædam aquæ copia, cujus finis adiri nequit. Et quidem in mundi primordiis, aqua **170** super universam superficiem terræ eminebat. Ac primo fecit Deus firmamentum quod aquas, quæ sunt supra firmamentum, ab iis quæ sub firmamento sunt, medias divideret. Etenim in abyssi aquarum medio Dei jussu firmamentum statutum est. Unde etiam dicente Deo, ut fieret firmamentum, hoc factum est. Verum quid tandem causæ fuit, cur Deus aquam supra firmamentum collocarit ? Plane vehementissimus solis et ætheris ardor. Proxime enim sub firmamento expansus est æther : sol quoque, et luna, et stellæ in firmamento posita sunt. Quare nisi aqua superne collocata esset, præ calore utique firmamentum exarsisset [16].

Εἶτα προσέταξεν ὁ Θεὸς συναχθῆναι τὰ ὕδατα εἰς συναγωγὴν μίαν· τὸ δὲ μίαν συναγωγὴν λέγειν, οὐ δηλοῖ τὸ ἐν ἑνὶ τόπῳ συναχθῆναι αὐτά· ἰδοὺ γὰρ μετὰ ταῦτά φησι· *Καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας*· ἀλλὰ τὸ ἁμοῦ καθ' ἑαυτὰ κεχωρισμένα τῆς γῆς γενέσθαι τὰ ὕδατα, ὁ λόγος ἐδήλωσε. Συνήχθησαν τοίνυν τὰ ὕδατα εἰς τὰς συναγωγὰς αὐ-

Mare. — Tum jussit Deus ut cogerentur aquæ in congeriem unam [17]. Quod autem congeriem unam dicit Scriptura, non hoc significat, in unum eumdemque locum eas confluxisse ; statim enim subdit, *et collectiones aquarum appellavit maria* [18] : sed potius aquas simul eodem momento a terra secretas fuisse, oratio ostendit. Aquæ ergo in suas

[15] Gen. I, 2. [16] Basil. hom. 2 in Hexaem ; Sever. Gabal. orat. *De opific. mundi* [17] Gen. I, 9.

VARIÆ LECTIONES.

[5] Reliqua hæc omnia desunt in omnibus fere codd. [6] Cod. multi ἐφήπλωται. Vetus interpr. posuit *expansus est*. Faber vero *subducitur* ; adeoque cum editis consensit et aliis mss. et maxime cod. S. Hil. in quo legitur ὑφήπλωται.

NOTÆ.

(64) *Διὰ τὴν τοῦ ἡλίου. Nimirum vehementissimus*, etc. Sancti Patres, cum cœlum et sidera defæcatissimo igne constare arbitrarentur, idcirco aquas supra firmamentum positas dixerunt, ut perenni succo nimius ardor temperaretur. Sic Basilius, hom. 3 in Hexaem., ubi quasdam philosopho- D rum opiniones, aera cœlumque calida esse inficiantium, explodit, tum deinde refellit Origenem, qui his aquis quæ super cœlos sunt, angelicas Virtutes, ut inferioribus principes tenebrarum significari scripserat. Nonnullis fortasse mirum videbitur, Gregorium Nyssenum, sapientissimo fratre posthabito, Adamantii delirium admisisse in lib. in Hex. Verum in præfatione Petrum fratrem commonuerat se multa hoc in opere dicturum, non affirmando, sed exercitationis causa. Cæterum Basilius superiores illas aquas nihil aliud esse ait, nisi vapores, qui ex mari fluviisque trahuntur, inque pluvias vertuntur. Eodem modo Severianus Gabalitanus, aliique disputant, quos Noster secutus est.

congeries coactæ sunt, et apparuit arida. Atque hinc duo illa maria facta sunt, quibus Ægyptus utrinque alluitur (media enim hæc inter duo maria sita est) quibus multa, et diversa æquora constituuntur, montesque, et insulæ, et promontoria, et portus, variique sinus, et littora, et ripæ continentur. Littus enim dicitur quod arenosum est : ripa, quod saxosum, ac jam inde a continente profundum est. Consimilem in modum ad ortum situm est illud mare quod Indicum dicitur, necnon boreale, quod Caspium appellatur. Quin paludes quoque hinc collectæ sunt.

Α τῶν, καὶ ὤρθη ἡ ξηρά· ἐντεῦθεν (65) οἱ δύο θάλασσαι, αἱ τὴν Αἴγυπτον περιέχουσαι· μέση γὰρ αὕτη τῶν δύο κεῖται θαλασσῶν. Συνήχθησαν δὲ διάφορα πελάγη, καὶ ὄρη, καὶ νήσους, καὶ ἀγκῶνας, καὶ λιμένας ἔχουσαι, καὶ κόλπους διαφόρους περιέχουσαι, αἰγιαλούς τε, καὶ ἀκτάς· αἰγιαλὸς μὲν γὰρ ὁ ψαμμώδης λέγεται· ἀκτὴ δὲ ἡ πετρώδης καὶ ἀγχιβαθής, εὐθέως ἐν τῇ ἀρχῇ βάθος ἔχουσα. Ὁμοίως καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀνατολήν, ἥτις λέγεται Ἰνδικὴ· καὶ ἡ βορεινὴ, ἥτις λέγεται Κασπία· καὶ αἱ λίμναι δὲ ἐντεῦθεν συνήχθησαν.

Oceanus terram undique cingens. Salsitatis ejus causa. — Est autem oceanus velut amnis quidam terram universam cingens (de quo mihi Scriptura divina locuta videtur, cum ait : *Fluvius egrediebatur e paradiso* [19]) dulcem et potabilem aquam habens. Hic cuique mari aquam subministrat, quæ quidem diuturniorem in eis moram trahens, immotaque consistens, amara efficitur; sole nimirum, ac siphonibus id quod in ea subtilissimum est semper elicientibus : unde etiam conflantur nubes, et imbres formantur, dulcescente per excolationem aqua.

Ἔστιν οὖν ὁ μὲν ὠκεανὸς, οἷόν τις ποταμὸς κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν, περὶ οὗ εἰρηκέναι μοι δοκεῖ ἡ Β θεία Γραφὴ, ὅτι *Ποταμὸς ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ παραδείσου*, πότιμον i καὶ γλυκὺ ὕδωρ ἔχων. Οὗτος χορηγεῖ τὸ ὕδωρ ταῖς θαλάσσαις, ὅπερ ἐν ταῖς θαλάσσαις χρονίζον, καὶ ἑστὼς ἀκίνητον, πικρὸν γίνεται, τοῦ ἡλίου ἀεὶ τὸ λεπτότερον ἀνιμωμένου, καὶ τῶν σιφώνων· ὅθεν καὶ τὰ νέφη συνίστανται, καὶ οἱ ὄμβροι γίνονται, διὰ τῆς διηθήσεως γλυκαινομένου τοῦ ὕδατος.

Paradisi quatuor flumina. Fontium aqua e mari. Thermæ. — Hic insuper in quatuor principia, sive quatuor flumina dividitur, quorum uni nomen est Phison (hic est Ganges Indiæ fluvius) ; alteri Geon (Nilus hic est, qui ab Æthiopia in Ægyptum dilabitur) ; tertio, Tigris : quarto, Euphrates. Sunt autem et quamplurimi alii fluvii, qui partim in **171** mare sese effundunt, partim in terra absumuntur. Quo fit ut terra undique pertusa et cuniculosa sit, ac velut venas quasdam habeat, per quas, exceptis a mari aquis, fontes emittit. Ita fit ut, pro terræ qualitate fontium aqua, alia atque alia exsistat. Per terram enim aqua marina transcolatur et defæcatur, sicque dulcis evadit. Quod si locus unde fons emanat, amarus aut salsus exstiterit, talis utique et aqua prorumpet [20]. Plerumque autem accidit, ut aqua angustis quibusdam locis interclusa atque compressa, vi erumpens incalescat; hincque suapte sponte calentes aquæ erumpunt.

Οὗτος καὶ εἰς τέσσαρας ἀρχὰς, ἤτοι εἰς τέσσαρας ποταμοὺς διαιρεῖται. Ὄνομα τῷ ἑνὶ Φεισὼν (66), τουτέστι Γάγγης ὁ Ἰνδικός· καὶ ὄνομα τῷ δευτέρῳ Γεών· οὗτός ἐστιν ὁ Νεῖλος, ὁ ἀπὸ Αἰθιοπίας εἰς Αἴγυπτον κατερχόμενος· καὶ ὄνομα τῷ τρίτῳ Τίγρις· καὶ ὄνομα τῷ τετάρτῳ Εὐφράτης. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι πλεῖστοι, καὶ μέγιστοι ποταμοὶ, ὧν οἱ μὲν εἰς τὴν Θάλασσαν κενοῦνται, οἱ δὲ ἐν τῇ γῇ ἀναλίσκονται. Ὅθεν πᾶσα ἡ γῆ διάτρητός ἐστι καὶ ὑπόνομος, ὥσπερ τινὰς φλέβας ἔχουσα, δι' ὧν ἐκ τῆς θαλάσσης δεχομένη τὰ ὕδατα, τὰς πηγὰς ἀνίησι. Πρὸς οὖν τὴν ποιότητα τῆς γῆς, καὶ τὸ τῶν πηγῶν ὕδωρ γίνεται. Διηθεῖται μὲν γὰρ, καὶ διϋλίζεται διὰ τῆς γῆς τὸ θαλάττιον ὕδωρ, καὶ οὕτω γλυκαίνεται. Εἰ δὲ ὁ τόπος, ὅθεν ἡ πηγὴ ἀναδίδοται, τύχοι πικρὸς ἢ ἁλμυρὸς, πρὸς τὴν γῆν καὶ τὸ ὕδωρ ἀνάγεται· στενούμενον δὲ πολλάκις τὸ ὕδωρ, καὶ βίᾳ ῥηγνύμενον, θερμαίνεται· κἀντεῦθεν τὰ αὐτοφυῆ θερμὰ ἀνάγονται ὕδατα.

Pisces et aves. — Divino itaque jussu excavata

Τῷ οὖν θείῳ προστάγματι κοιλώματα ἐν τῇ γῇ γε-

[18] Gen. I, 10. [19] Gen. II, 10. [20] Basil. hom. 4 in Hexaem.

VARIÆ LECTIONES.

[b] R. 2927 διέστησαν. Sic vetus interpr. *sunt divisi*. Edit. Veron. Reg. 3562 ὅθεν συνέστησαν. Colb. 1, ὅθεν συνέστη. [i] Nuster : ποταμὸς δὲ ὁ γλυκὺ ὕδωρ ἔχων ἐστί· nec absono sensu.

NOTÆ.

(65) Ἐντεῦθεν. *Atque hinc duo maria.* Ægyptus nimirum Mediterraneo mari versus septentrionem pertinet, et Erythræo versus meridiem.

(66) Ὄνομα τῷ ἑνὶ Φεισών. *Quorum uni nomen est Phison.* Phison et Geon Gangem esse et Nilum vetustus error est, quem translatio Græca quæ LXX Interpretum nuncupatur, approbavit Jeremiæ II, 18, ubi pro *aquas Sihhor*, seu *aquas Nili*, Ὕδωρ Γεών, *aquas Geon*, posuerunt. Terra Hevilat, quam Phison alluit, regio est Arabiæ, Gen. XXV, 19, et Chus, sive Æthiopia, quam Geon circuire dicitur, Asiatica erat, sinui Persico vicina, cujus pars hodieque *Chusistan* appellatur, non Africana, quam pervadit Nilus. Perperam est Theodoretum, *Geonis* nomine Jerem. II, idolum quoddam intellexisse.

γόνασι, καὶ οὕτως εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν συνήχθησαν τὰ ὕδατα· ἐντεῦθεν καὶ τὰ ὄρη γεγόνασι. Πρώτῳ τοίνυν τῷ ὕδατι προσέταξεν ὁ Θεὸς ἐξαγαγεῖν ψυχὴν ζῶσαν, ἐπειδὴ ἤμελλε δι' ὕδατος, καὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ (67) ἐπιφερομένου τοῖς ὕδασιν ἁγίου Πνεύματος, ἀνακαινίζειν τὸν ἄνθρωπον. Τοῦτο γὰρ ὁ θεῖος ἔφη Βασίλειος. Ἐξήγαγε δὲ ζῶα, μικρά τε καὶ μεγάλα, κήτη, δράκοντας i, ἰχθῦας ἐν τοῖς ὕδασιν ἕρποντας, καὶ πετεινὰ πτερωτά. Διὰ τῶν πετεινῶν οὖν συνάπτεται, τό τε ὕδωρ, καὶ ἡ γῆ, καὶ ὁ ἀήρ· ἐξ ὑδάτων μὲν γὰρ (68) ταῦτα γέγονεν· ἐν τῇ γῇ δὲ διατρίβει, καὶ ἐν ἀέρι ἵπταται. Κάλλιστον δὲ στοιχεῖον τὸ ὕδωρ, καὶ πολύχρηστον, καὶ ῥύπου καθάρσιον, οὐ μόνον μὲν σωματικοῦ, καὶ ψυχικοῦ δὲ, εἰ προσλάβοι χάριν τοῦ Πνεύματος.

Περὶ πελαγῶν [k].

Ἀναδέχεται τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἑλλήσποντος, λήγων εἰς Ἄβυδον καὶ Σηστόν· εἶτα ἡ Προποντὶς, λήγουσα εἰς Χαλκηδόνα καὶ Βυζάντιον· ἔνθα τὰ στενὰ, ἀφ' ὧν ὁ Πόντος ἄρχεται. Εἶτα ἡ Μαιῶτις λίμνη. Πάλιν δὲ ἀπ' ἀρχῆς Εὐρώπης καὶ Λιβύης, Ἰβηρικὸν, τὸ ἀπὸ στηλῶν εἰς Πυρήνην τὸ ὄρος· Λιγυστικὸν δὲ, τὸ ἕως τῶν τῆς Τυρρηνίας περάτων. Σαρδόνιον δὲ, τὸ ὑπὲρ τὴν Σαρδὼ, νεῦον πρὸς τὴν Λιβύην κάτω· Τυρρηνικὸν δὲ, τὸ μέχρι Σικελίας λῆγον, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν τῆς Λιγυστικῆς ἄκρων· εἶτα Λιβυκόν· εἶτα Κρητικὸν, καὶ Σικελικὸν, καὶ Ἰώνιον, καὶ Ἄδριον, τὸ ἀναχεχυμένον ἐκ τοῦ Σικελικοῦ πελάγους, ὃν καλοῦσι Κορινθιακὸν κόλπον, ἤτοι Ἀλκυονίδα θάλασσαν. Τῷ δὲ Σουνίῳ καὶ Σκυλλαίῳ περιεχόμενον πέλαγος, Σαρωνικόν. Εἶτα Μυρτῷον, καὶ Ἰκάριον, ἐν ᾧ καὶ αἱ Κυκλάδες· εἶτα Καρπάθιον, καὶ Παμφύλιον, καὶ Αἴγυπτον· ὑπὲρ δὲ τὸ Ἰκάριον ἐξῆς ἀναχεῖται τὸ Αἰγαῖον. Ἔστι δὲ καὶ ὁ τῆς Εὐρώπης παράπλους ἀπὸ Τανάϊδος ποταμοῦ ἐκβολῶν, ἕως Ἡρακλέους στηλῶν, στάδια ς,θψθ'· τῆς δὲ Λιβύης ἀπὸ Τίγγεως μέχρι στόματος Κανωβικοῦ, στάδια β,θσνβ'· τῆς δὲ Ἀσίας ἀπὸ Κανώβου, ἕως Τανάϊδος ποταμοῦ μετὰ τῶν κόλ-

A terra, in congeries aquæ collectæ sunt; hinc que montes exstiterunt. Primigeniæ itaque aquæ præcepit Deus animam viventem educere: quandoquidem futurum erat ut per aquam et Spiritum sanctum, qui in principio ferebatur super aquas [21], hominem instauraret. Hanc enim causam affert Basilius [22]. Eduxit igitur tam parva quam ingentia animantia; cete et dracones, pisces per undas labentes, avesque pennatas. Per aves porro, cum aqua, tum terra, aerque veluti quodam nexu copulantur. Nam ex aquis ortæ illæ sunt, et in terra versantur, et volant in aere. Optimum autem elementum est aqua et ad multos usus commodum; eamque vim habet, ut non corporum modo, sed et animarum, dummodo Spiritus sancti accesserit B gratia, spurcitiem eluat [23].

De maribus, sive æquoribus.

Ægæum mare Hellespontus excipit, ad Abydum et Sestum desinens. Deinde Propontis, quæ ad Chalcedonem et Byzantium terminatur; ubi angusti transitus seu fauces sunt, a quibus Pontus sumit initium. Mox Mæotis palus. Rursus ab Europæ et Libyæ initio, Ibericum mare est, ab Herculeis Columnis ad Pyrenæum montem excurrens. Post Ligusticum, quod usque ad Etruriæ fines protenditur. Mox Sardonium, quod supra Sardiniam, ad Libyam Africamve deorsum vergit. Tum Etruscum, quod ab extremis Liguriæ finibus incipiens ad Siciliam finem habet. Postea Libycum, deinde Creticum, Siculum, Ionicum, et Adriaticum, C quod e Siculo mari effunditur, quem Corinthiacum sinum, sive Alcyonium æquor appellant. Quod autem Sunio et **172** Scyllæo mari continetur, Saronicum dicitur. Ab eo Myrtoum, et Icarium, in quo et Cyclades sunt. Tum Carpathium, et Pamphylium, et Ægyptium. Demum supra Icarium, sese Ægæum proxime effundit. Est autem Europæ trajectus a Tanais fluminis ostiis usque ad Herculis Columnas, stadiorum 609709; Africæ, a

[21] Gen. 1, 2. [22] Basil. hom. 2 in Hexaem. [23] Sever. Gabal. orat. 4 *De opif. mundi*; Basil. hom. 8.

VARIÆ LECTIONES.

i Edit. et Reg. 1 κήτη καὶ δράκοντας. [k] Hoc caput in Reg. 7, Colb. 1, et in Nostro deest. Aberat in cod. R. 2930; sed in sejuncta membrana ab altero scriptore adjectum fuit. In cod. S. Hil. reperitur post caput *De creatione*. Adjectum ab ipso auctore putavero, instar appendicis, vel fragmentum esse prolixioris cujusdam operis geographici, quod Damascenus ipse, alterve scriptor ediderit. In cod. Colb. 1, vetustissimo titulus περὶ πελάγων, margini duntaxat appositus est, absque nota numerali.

NOTÆ.

(67) *Καὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ*. *Et Spiritum sanctum*, etc. Hanc de Spiritu Dei qui ferebatur super aquas, sententiam a majoribus se accepisse Basilius testatur. Alteram ceu probabilem recitat, *Spiritus Dei*, nomine commotionem aeris, seu ventum validum significari; quam posthac amplexi sunt Severus Gabalorum et Theodoretus. Chrysostomo Scriptura *significare videtur, vitalem quamdam actionem inditam aquis fuisse, ut non esset aqua consistens et immota, ἀλλὰ κινούμενον, καὶ ζωτικήν τινα δύναμιν ἔχον, sed quæ agitaretur, vitalemque vim quamdam haberet.*

(68) *Ἐξ ὑδάτων μὲν γάρ*. *Nam ex aquis ortæ illæ sunt.* Communis hæc est Patrum sententia, volucres, uti et pisces, natas esse ex aquis, idque canit Ecclesia in hymno vesperarum v feriæ. Nec audiendi sunt qui ex Hebræo inferunt solos pisces ex aquis a Deo productos esse, atque ita legunt: *Producant aquæ reptile animæ viventis, et volatile volet*, etc. Perperam enim omittunt pronomen *quod*, necessario subaudiendum juxta Hebræorum idioma; atque sic vertendum erat, *et volatile quod volet.*

Tinge ad Canobicum ostium, stadiorum 209252; Asiæ denique, a Canobo usque ad Tanaim una cum sinibus, stadiorum 4111. Atque ita habitati tur [24]

CAP. X.

De terra, et iis quæ ex ea producuntur.

Ignotum terræ fundamentum. — Terra unum est ex quatuor elementis, siccum, frigidum, grave et immotum: primo die ex nihilo productum. *In principio*, inquit, *creavit Deus cœlum et terram* [25]. Cuinam autem rei insideat, ac quo fundamento nitatur, nullus mortalium dicere potuit. Sunt autem qui eam super aquas collocatam, et stabilitam esse aiunt, his videlicet verbis Davidis adducti: *Qui firmavit terram super aquas* [26]. Alii super aerem. Alius autem sic ait: *Qui appendit terram super nihilum* [27]. Et rursus diviniloquus David ex persona Creatoris, *Ego*, inquit, *confirmavi columnas ejus* [28], columnarum nomine vim illam significans, quæ eam continet. Nam quod idem alio loco ait, *super maria fundavit eam* [29], nihil aliud indicat, nisi quod aquæ natura terræ undique affusa sit. Proinde sive eam seipsa, sive aere, sive aquis, sive denique nihilo fulciri concedamus, a pia sententia recedere conveniens non est: quin potius confitendum, omnia in universum Conditoris virtute contineri et conservari.

Terræ status cum primum creata. Animantia stirpesque hominis causa. — Et quidem in principio, quemadmodum ait Scriptura divina [30], terra aquis obducebatur, atque indigesta, hoc est, ornatus omnis expers erat. Quamprimum autem præcepit Deus, confestim aquarum conceptacula exstiterunt: ac tum montes esse cœperunt, divinoque jussu terra suum ornatum accepit, herbis videlicet omnis generis et stirpibus decorata; quibus divino imperio vis ea insita est, qua augescerent, alerenturque, et semen ad sui simile generandum producere possint. Quin ad Opificis jussum omnis quoque generis animantia, reptilia, feras, et pecora, jumentaque protulit: omnia quidem illa ad tempestivum hominis usum, cæterum alia ad cibum, ut cervos, pecudes, capreas, et reliqua id genus; alia ad ministerium, ut camelos, boves, equos, asinos, cæteraque ejusmodi; alia ad oblectationem, ut simias, et ex avibus, psittacos, et similia: stirpes item et herbas, partim fructiferas et esculentas, partim olfactu suaves et floribus decoras, exhilarandi animi causa concessas, velut rosam, aliasque similes; partim ad morborum medelam. Neque enim aut animal ullum, aut planta ulla est, cui non vis aliqua hominibus utilis, a summo rerum Parente indita sit. Nam cum ille, cui omnia antequam fiant explorata sunt, perspectum haberet fore ut homo libera voluntate a divino mandato recederet, **173** corruptionique addiceretur, ideirco ad commodum ipsius usum, cuncta quæ tum in cœlo, tum in terra et in aquis sunt, procreavit.

[24] Vid. Strab. lib. II. [25] Gen. I, 1. [26] Psal. CXXXV, 6. [27] Job XXVI, 7. [28] Psal LXXIV, 4. [29] Psal. XXIII, 2. [30] Gen. I, 2.

πων, ὁ παράπλους στάδια βρια'. Ὁμοῦ παράλιος σὺν κόλποις τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης στάδια ιγ,θοβ'. orbis nostri mare ad stadia 1309072, porrigitur

ΚΕΦΑΛ. Γ' [ΚΔ'].

Περὶ γῆς, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς.

Ἡ γῆ ἓν τῶν τεσσάρων στοιχείων ἐστὶ, ξηρόν τε καὶ ψυχρὸν, καὶ βαρὺ, καὶ ἀκίνητον, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ παρηγμένον. Ἐν ἀρχῇ γὰρ, φησὶν, ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ἧς τὴν ἕδραν καὶ τὴν βάσιν οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων εἰπεῖν δεδύνηται. Οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ ὑδάτων φασὶν ἡδρᾶσθαι, καὶ πεπῆχθαι αὐτὴν, ὡς φησιν ὁ θεῖος Δαβίδ· *Τῷ στερεώσαντι τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων.* Οἱ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἀέρος. Ἄλλος δέ φησιν· *Ὁ ἑδράσας τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός.* Καὶ πάλιν ὁ θεηγόρος Δαβὶδ, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Δημιουργοῦ, Ἐγὼ, φησὶν, *ἐστερέωσα τοὺς στύλους αὐτῆς*, τὴν συνεκτικὴν αὐτῆς δύναμιν στύλους ὀνομάσας. Τὸ δὲ, *ἐπὶ θαλασσῶν ἐθεμελίωσεν αὐτὴν*, δηλοῖ τὸ πάντοθεν περιεχεῖσθαι τῇ γῇ τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν. Κἂν οὖν ἐφ' ἑαυτῆς, κἂν ἐπὶ ἀέρος, κἂν ἐπὶ ὑδάτων, κἂν ἐπ' οὐδενὸς δῶμεν ἡδρᾶσθαι αὐτὴν, χρὴ μὴ ἀφίστασθαι τῆς εὐσεβοῦς ἐννοίας, ἀλλὰ πάντα ὁμοῦ συγχρατεῖσθαι· ὁμολογεῖν, καὶ συνέχεσθαι τῇ δυνάμει τοῦ Κτίσαντος.

Ἐν ἀρχῇ μὲν οὖν, καθὼς φησιν ἡ θεία Γραφὴ, ὑπὸ ὑδάτων ἐκαλύπτετο, καὶ ἀκατασκεύαστος, ἤτοι ἀκόσμητος ἦν. Τοῦ δὲ Θεοῦ προστάξαντος, τὰ τῶν ὑδάτων δοχεῖα γεγόνασι, καὶ τότε τὰ ὄρη ὑπῆρξαν, καὶ τῷ θείῳ προστάγματι τὸν οἰκεῖον ἀνείληφε κόσμον, παντοδαπαῖς χλόαις καὶ φυτοῖς ὡραϊσθεῖσα· οἷς τὸ θεῖον ἐνέθηκε πρόσταγμα, δύναμιν αὐξητικήν τε, καὶ θρεπτικὴν, καὶ σπερματικὴν, ἤτοι ὁμοίου γεννητικήν. Ἐξήγαγε δὲ τοῦ Δημιουργοῦ κελεύσαντος, καὶ παντοῖα γένη ζώων, ἑρπετῶν τε, καὶ θηρίων, καὶ κτηνῶν. Πάντα μὲν πρὸς τὴν τοῦ ἀνθρώπου εὔκαιρον χρῆσιν· ἀλλὰ τούτων, τὰ μὲν πρὸς βρῶσιν, οἷον ἐλάφους, πρόβατα, δορκάδας, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὰ δὲ πρὸς διακονίαν, οἷον καμήλους, βόας, ἵππους, ὄνους, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὰ δὲ πρὸς τέρψιν, οἷον πιθήκους· καὶ τῶν ὀρνέων, κίσσας τε, καὶ ψιττακοὺς, καὶ τὰ τοιαῦτα· καὶ τῶν φυτῶν δὲ, καὶ τῶν βοτανῶν, τὰ μὲν χάρπιμα, τὰ δὲ ἐδώδιμα, τὰ δὲ εὐώδη, καὶ ἀνθηρὰ πρὸς τέρψιν ἡμῖν δεδωρημένα· οἷον τὸ ῥόδον, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὰ δὲ πρὸς νοσημάτων ἴασιν. Οὐκ ἔστι γὰρ οὐδὲν ζῶον, οὐδὲ φυτὸν, ἐν ᾧ οὐκ ἐνέργειάν τινα τῇ τῶν ἀνθρώπων χρείᾳ χρησιμεύουσαν ὁ Δημιουργὸς ἐναπέθετο. Ὁ γὰρ τὰ πάντα πρὶν γενέσεως αὐτῶν ἐπιστάμενος, εἰδὼς ὡς μέλλει ἐν αὐτεξουσίῳ προβάσει ὁ ἄνθρωπος γίνεσθαι, καὶ τῇ φθορᾷ παραδίδοσθαι, πάντα πρὸς εὔκαιρον χρῆσιν αὐτοῦ, τά τε ἐν τῷ στερεώματι, τά τε ἐν τῇ γῇ, καὶ τὰ ἐν ὕδασιν ἔκτισε.

Πρὸ μὲν οὖν τῆς παραβάσεως, πάντα ὑποχείρια τῷ ἀνθρώπῳ ἦν. Ἄρχοντα γὰρ αὐτὸν κατέστησεν ὁ Θεὸς πάντων τῶν ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν τοῖς ὕδασι· καὶ ὁ ὄφις (69) δὲ συνήθης τῷ ἀνθρώπῳ ἦν, μᾶλλον τῶν ἄλλων αὐτῷ προσερχόμενος, καὶ ἑρπετοῖς προσομιλῶν τοῖς κινήμασιν. Ὅθεν δι' αὐτοῦ τὴν κακίστην ὁ ἀρχέκακος διάβολος ὑποβήκην τοῖς προπάτορσιν εἰσηγήσατο. Καὶ ἡ γῆ δὲ αὐτομάτη τοὺς καρποὺς ἔφερε, πρὸς χρείαν τῶν ὑποχειρίων αὐτῷ ζώων· καὶ οὔτε ὄμβρος ἦν τῇ γῇ, οὔτε χειμών. Μετὰ δὲ τὴν παράβασιν, *ἡνίκα παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς*, ἄρχειν ἐν ἑαυτῷ τὴν ἄλογον ἐπιθυμίαν τοῦ λογικοῦ νοῦ παρασκευάσας, παρήκοος τῆς τοῦ Δεσπότου ἐντολῆς γενόμενος, ἐπανέστη τῷ ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ χειροτονηθέντι ἄρχοντι, ἡ ὑποχείριος κτίσις· καὶ ἐτάγη ἐν ἱδρῶτι ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη.

A *Homini quondam parebant omnia.* — Et quidem ante prævaricationem, nihil erat quod hominis imperio subditum non esset. Princeps quippe constitutus a Deo fuerat, omnium tam quæ in terra, quam quæ in aquis degunt. Quin serpens quoque homini familiaris erat, ut præ cæteris animantibus ad eum accederet, blandisque motibus cum illo quasi conversaretur [31]. Hinc factum est ut mali auctor diabolus ipsius opera pessimam primigenis parentibus struem necteret [32]. Terra insuper fructus, quibus animantia, quæ illi parebant, alerentur, sponte proferebat. Neque tum imber, neque hiems aut tempestas erat. At post transgressionem, quando *comparatus est jumentis insipientibus, et similis factus est eis* [33]; cum herili violato præB cepto, ita se comparasset, ut bruta cupiditas ratione præditæ menti suæ dominaretur, tum subditæ creaturæ ab ipso defecerunt, qui princeps ipsarum creatus a Deo fuerat; atque eo redactus, ut terram de qua sumptus erat, cum sudoribus colere jussus sit.

creaturæ ab ipso defecerunt, qui princeps ipsarum creatus a Deo fuerat; atque eo redactus, ut terram de qua sumptus erat, cum sudoribus colere jussus sit.

Ἀλλ' οὐδὲ νῦν ἄχρηστος ἡ τῶν θηρίων χρῆσις, ἐκφοβοῦσα, καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν, καὶ ἐπίκλησιν τοῦ πεποιηκότος φέρουσα Θεοῦ. Καὶ ἡ ἄκανθα δὲ μετὰ τὴν παράβασιν ἐξέφυ τῆς γῆς κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἀπόφανσιν, μεθ' ἣν συνεζεύχθη, καὶ τῇ ἀπολαύσει τοῦ ῥόδου ἡ ἄκανθα, εἰς ὑπόμνησιν τῆς παραβάσεως ἡμᾶς ἄγουσα, δι' ἣν ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἡ γῆ ἀνατέλλειν ἡμῖν κατεδικάσθη.

Deficiente illo rebellarunt. Feræ quia commodi afferant. — Quanquam, ne nunc quidem ejusmodi feræ sunt, ut nulla ex eis utilitas capi queat: quippe quæ terrorem homini incutiendo, eum ad Dei conditoris agnitionem, ejusque opem implorandam adducunt. Insuper post spretum mandatum, spina quoque, juxta Domini sententiam e terra prodiens, amœnitati rosæ conjuncta fuit, quæ refricaret nobis memoriam transgressionis, propter quam terra multata fuit, ut spinas et tribulos nobis proferret [34].

Ὅτι μὲν ταῦτα οὕτως ἔχει πιστευτέον, ἐκ τοῦ μέχρι νῦν, τὴν τούτων διαμονὴν ἐνεργεῖν τὸν τοῦ Κυρίου λόγον, ὃν ἔφη· *Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν.*

Dei verbo sua cuique rei vis indita. — Quod autem hæc ita se habeant, hinc fides astruitur, C quod ea, perseverare præstet Domini sermo, quem pronuntiavit, *Crescite, et multiplicamini, et replete terram* [35].

Σφαιροειδῆ δέ τινές φασι τὴν γῆν, ἕτεροι δὲ κωνοειδῆ. Ἥττων δὲ καὶ πάνυ ἐστὶ τοῦ οὐρανοῦ σμικροτέρα, ὥσπερ τις στιγμὴ ἐν μέσῳ τούτου κρεμαμένη. Καὶ αὐτὴ δὲ παρελεύσεται, καὶ ἀλλαγήσεται. Μακάριος δέ ἐστιν ὁ τὴν τῶν πραέων γῆν κληρονομῶν. Ἡ γὰρ μέλλουσα τοὺς ἁγίους ὑποδέχεσθαι γῆ, ἀθάνατός ἐστι· τίς οὖν ἀξίως τὴν ἄπειρόν τε καὶ ἀκατάληπτον τοῦ Δημιουργοῦ σοφίαν θαυμάσειεν; Ἢ τίς τῆς πρεπούσης εὐχαριστίας ἐφίκοιτο τοῦ δοτῆρος τῶν τοσούτων ἀγαθῶν.

Terræ figura molesque. — Nonnullis porro terram esse rotundam placet: aliis cono similem. Multum certe cœlo minor est, in ipsius centro instar puncti appensa. Cæterum ipsa quoque præteribit, et immutabitur. Beatus autem ille est, qui possidebit terram, quæ mitibus promittitur [36]. Quæ enim terra sanctos susceptura est, nunquam interibit. Quis ergo infinitam et incomprehensam Creatoris sapientiam digne miretur? Quis bonorum auctori pares ipsius beneficiis grates rependere queat [37]?

[(70) Εἰσὶ δὲ αἱ γνωσθεῖσαι ἐπαρχίαι τῆς γῆς ἤτοι σατραπίαι· Εὐρώπης μὲν λδ'· Ἀσίας δὲ ἠπείρου μεγάλης ἐπαρχίαι μη'· κανόνες ιβ'.]

[Sunt porro quas novimus, terrarum orbis D provinciæ, sive præfecturæ, Europæ quidem triginta et quatuor; Asiæ continentis amplissimæ, provinciæ quadraginta octo, canones, quos vocant, duodecim.]

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ' [ΚΕ'].

Περὶ παραδείσου.

Ἐπειδὴ δὲ ἔμελλεν ὁ Θεὸς, ἐξ ὁρατῆς τε καὶ ἀορά-

CAP. XI.

De paradiso.

Paradisus hominis regia. — Quoniam autem

[31] Basil hom. de parad. [32] Gen. III, 1. [33] Psal. XLVIII, 14. [34] Basil. hom. de parad. [35] Gen. I, 22 et 28. [36] Matth. V, 4. [37] Method. *Cont. Orig.* apud Epiph. hæres. 64.

NOTÆ.

(69) *Καὶ ὁ ὄφις, Quin serpens quoque.* Etsi Damascenus cum hoc caput scriberet, Basilii homiliam *De paradiso*, præ oculis habuit, cum tamen secutus non est, ubi dixerat, serpentem, antequam per eum primi parentes deciperentur, supra pedes ambulasse, ipsique propter hoc nefas evulsos pedes fuisse, Basilio Josephus præiverat.

(70) Hæc solus habet Reg. 3451.

Deus ex visibili et invisibili natura hominem ad imaginem ac similitudinem suam velut regem aliquem, totiusque terræ principem, et earum rerum quæ in illa sunt, formaturus erat, regiam ei quamdam prius exstruit, in qua suam sedem collocando, beata **174** et omni felicitate affluenti vita frueretur [37*]. Atque hic ille est divinus paradisus, qui

A του κτίσεως πλαστουργεῖν τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα τε καὶ ὁμοίωσιν, ὥσπερ τινὰ βασιλέα καὶ ἄρχοντα πάσης τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ, προκαθίστησιν αὐτῷ οἷόν τι βασίλειον, καὶ ἐν ᾧ διαιτώμενος μακαρίαν καὶ πανολβίαν ἕξει ζωήν. Καὶ οὗτος (71) ὁ θεῖος παράδεισος, Θεοῦ χερσὶν ἐν Ἐδὲμ πεφυτευμένος, εὐφροσύνης καὶ θυμηδίας ἁπάσης ταμεῖον.

[37*] Gregor. Nyss. *De opif. hom.* cap. 2.

NOTÆ.

(71) *Καὶ οὗτος. Atque sic ille est divinus paradisus.* Cum multa variaque de paradiso Eden veteres scripserint, paucis auctores eorum perstringam ex libro VII Anastasii II Antiocheni in Hexaemeron, cujus et Græcum contextum afferam, quia nondum editus fuit: Οἱ μὲν οὖν ἀρχαιότεροι τῶν Ἐκκλησιῶν· λέγω δὴ Φίλων ὁ φιλόσοφος καὶ τῶν B ἀποστόλων ὁμόχρονος, καὶ Παπίας ὁ πολὺς, ὁ Ἰωάννου τοῦ εὐαγγελιστοῦ φοιτητὴς ὁ Ἱεραπολίτης. Εἰρηναῖός τε, ὁ Λουγδούνεὺς, καὶ Ἰουστῖνος ὁ μάρτυς καὶ φιλόσοφος, Πανταίνετος (lege Πάνταινός) τε ὁ Ἀλεξανδρεὺς, καὶ Κλήμης ὁ Στρωματεὺς, καὶ οἱ ἀμφ' αὐτοὺς, πνευματικῶς τὰ περὶ παραδείσου ἐθεωρήθησαν (forte ἐθεώρησαν) εἰς τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀναφερόμενα. Ἐξ ὧν εἰσιν καὶ οἱ περὶ πάντα πάνσοφοι δύο Καππαδόκαι Γρηγόριοι. Ἅπαντες οὗτοι ἐξ αἰτιῶν τοιῶνδε φάσκοντες εἶναι καὶ πνευματικόν τινα παράδεισον· *Veteres ergo Ecclesiarum interpretes, Philo, inquam, philosophus, et tempore æqualis apostolis et celebris Papias Hierapolitanus, Joannis evangelistæ discipulus, et Irenæus Lugdunensis, et Justinus martyr et philosophus, Pantænusque Alexandrinus, et Clemens Stromateus, ac eorum asseclæ, spiritualiter intellexerunt de Christi Ecclesia ea quæ scripta sunt de paradiso. Ex quibus sunt duo per omnia doctissimi Cappadoces* C *Gregorii. Ii omnes quibusdam de causis dicebant esse etiam aliquem paradisum spiritualem.* Postquam nonnullas rationes attulit, propter quas hi auctores ad hunc modum interpretati erant quæ de paradiso scripta sunt, has rursum alias subjungit: Ὅθεν διὰ πάντας τὰς ἀκαταλήπτους αἰτίας πνευματικῶς νοήσαντες πάντα τὰ περὶ παραδείσου οἱ μνημονευθέντες ἐξηγηταὶ, ἔφασαν, ὅτι διάφοροι αἱρέσεις ἐτέχθησαν ὑπό τινων ἀνθρώπων σαρκικῶς ἀκουσάντων τὰ περὶ Θεοῦ καὶ παραδείσου ἐν τῇ Γενέσει λεγόμενα· οἱ μὲν σωματόμορφον τὸν Θεὸν, κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ὅλικὴν τοῦ ἀνθρώπου δογματίσαντες· οἱ δὲ μεγίστας εὐχαριστίας τῷ ὄφει προσάξαντες, ὡς διὰ τῆς αὐτοῦ συμβουλῆς καὶ τῆς παραβάσεως τῆς γενομένης γεννηθέντος ὅλου τοῦ ἀνθρώπων γένους, οἵτινες καὶ Ὀφῖται δικαίως προσαγορεύονται, Μανιχαῖοι δὲ, ὁμοῦ τε καὶ ἄνδρες, καὶ γυναῖκες, γυμνοὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνάγονται κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας· *Unde propter has causas incomprehensibiles, omnia quæ de paradiso dicta sunt, spiritualiter intelligentes, interpretes quarum meminimus, dixerunt, quod diversæ natæ sunt hæreses, quibusdam hominibus, qui carnaliter audierunt quæ de Deo et paradiso dicuntur in Genesi; aliis quidem statuentibus Deum habere formam corporis secundum imaginem similitudinemque materialem hominis; aliis serpenti magnas offerentes gratiarum actiones, utpote quod per ejus consilium patratamque prævaricationem ex muliere sit generatum totum genus humanum; qui quidem merito etiam appellantur Ophitæ, id est serpentini. Manichæi autem simul et viri et mulieres nudi congregantur in suis ecclesiis ad imitationem Adam et Evæ.* Quibusdam interjectis, narrat ob quemdam Ezechielis locum, in quo de diabolo sub figura regis Tyri sermo est, priscos interpretes occasionem sumpsisse, per allegorias edisserendi quæ Genesis liber de paradiso complectitur: Ὅρα γὰρ ὅτι οὐχ ἁπλῶς παράδεισος λέγεται οὗτος ὁ παρὰ τῷ προφήτῃ, ἀλλὰ παράδεισος Θεοῦ. Ὁ δὲ Μωσαϊκὸς παράδεισος, οὐ θεώνυμος, ἀλλ' ἁπλῶς παράδεισος. Ὅθεν καὶ ὁ κατὰ πάντα θεῖος Ἀμβρόσιος, καὶ Ἰουστῖνος ὁ θεόληπτος μάρτυς, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἑξαήμερον αὐτῶν ὑπομνήμασι τὰ περὶ παραδείσου διεξιόντες, μετὰ τὸ εἰπεῖν περὶ τῶν αἰσθητῶν δένδρων καὶ ὑδάτων, καὶ γηγενοῦς παραδείσου παρήγαγον ἐν μέσῳ τὰ προκείμενα τοῦ θείου Ἰεζεκιὴλ περὶ παραδείσου οὐρανίου ῥήματα, καὶ πολλὴν ἐξέτασιν καὶ θεωρίαν λεπτὴν ἐν αὐτοῖς διεξελθόντες, ἐπήγαγον λέγοντες, ὡς αἰσχιστόν τε καὶ θεοστυγὲς τὸ φάσκειν, ἢ τὸ ὅλως εἰς ἔννοιαν λαβεῖν τὴν μακαρίαν τε καὶ προσκυνητὴν τοῦ Θεοῦ Λόγου θεότητα σὺν τῷ δικαίῳ ληστῇ εἰς ῥευστόν τε καὶ ὑλικὸν παράδεισον εἰσελθεῖν· *Vide enim quod non absolute dicitur paradisus is de quo apud prophetam mentio est, sed paradisus Dei. Mosaicus autem, paradisus, Dei adjecto nomine dictus non est, sed absolute paradisus. Unde divinus per omnia Ambrosius; et Justinus martyr a Deo inspiratus, in suis in Hexaemeron commentariis, ea persequentes quæ dicta sunt de paradiso, postquam dixerunt de sensilibus arboribus, et aquis, et fructibus, et paradiso de terra genito, in medium* C *adduxerunt proposita divini Ezechielis verba de paradiso cœlesti, iisque multo examine et subtili contemplatione explicatis, subjunxerunt dicentes, quod sit turpissimum et Deo invisum, dicere, aut omnino cogitare, beatam adorandamque Dei Verbi divinitatem cum justo latrone ingredi in fluxum et materialem paradisum*, etc. Addit, Origenem, cum anagogiis nimium indulsisset, omnes creaturas quæ sex diebus factæ sunt, ad fabulosas tragœdias traducendo, ut neque cœlum quod sensu percipitur, neque terram, neque aquas, neque plantas, nec aliud quidpiam secundum litteram intelligeret, justo synodi judicio damnatum esse, ne crederetur Deus visibilis hujusce mundi conditor non esse, et tota historiæ sacræ series pessumdaretur. Quocirca οἱ νεώτεροι τῶν Πατέρων· λέγω δὴ, οἱ περὶ τὸν θεῖον Βασίλειον, καὶ τὸν Χριστοῦ ποταμὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, Θεόδωρόν τε τὸν ἐλεεινὸν ὄντως Ἀντιοχέα, καὶ Σεβῆρον τὸν Γαβαλεωτὴν, Εὐσέβιόν D τε τὸν Ἐμεσηνὸν, καὶ τὸν λόγοις καὶ ἔργοις τρισμακάριστον Ἐπιφάνιον, Κύριλλόν τε τὸν θεοφάντορα, καὶ Θεόφιλον· μᾶλλον οὗτοι πάντες κατὰ τὸ γράμμα τὰ συγγράμματα ἑαυτῶν περὶ τῆς Ἑξαημέρου ἐξέθεντο, τὰς ἀλληγορίας καὶ ἀναγωγὰς ἀφέμενοι· *Recentiores Patres, divinus, inquam, Basilius, et Christi fluvius Joannes Chrysostomus, et Theodorus vere miserabilis Antiochenus, et Severus* (sive *Severianus*) *Gabaleotes, et Eusebius Emissenus, necnon verbis et factis beatissimus Epiphanius, Cyrillus quoque, et Theophilus, hi omnes sua scripta de sex dierum operibus, missis et allegoriis et anagogiis juxta litteram exposuerunt.* Hic non disputo, genuinæne fuerint singulæ illæ veterum Patrum lucubrationes, quas Anastasius antehac laudavit, Papiæ scilicet, Justini, Irenæi, Clementis, Pantæni. Hoc enim adnotatiunculæ brevitas, cui studere debeo, non patitur. Hieronymus testis est Irenæum *De Octava* scripsisse (*a*); Eusebius, Clementem Alexandrinum

(*a*) Vide Præfationis num. XX, ubi iterum Lequienus de voce *Octava*.

Ἐδὲμ γὰρ τρυφὴ (72) ἑρμηνεύεται. Ἐν τῇ ἀνατολῇ μὲν πάσης τῆς γῆς ὑψηλότερος κείμενος· εὐκρατὴς δὲ, καὶ ἀέρι λεπτοτάτῳ, καὶ καθαρωτάτῳ περιλαμπόμενος· φυτοῖς ἀειθαλέσι κομῶν, εὐωδίας πλήρης, φωτὸς ἔμπλεως, ὥρας ἁπάσης αἰσθητῆς καὶ κάλλους ὑπερβαίνων ἐπίνοιαν· θεῖον ὄντως χωρίον, καὶ ἄξιον τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐνδιαίτημα· ἐν ᾧ οὐδὲν τῶν ἀλόγων ηὐλίζετο, μόνος δὲ ὁ ἄνθρωπος, τῶν θείων χειρῶν τὸ πλαστούργημα.

A Dei manibus in Eden consitus est, voluptatis omnis ac jucunditatis promptuarium (Eden enim, si interpreteris, *delicias* sonat [38]). In Oriente omni terra sublimior positus fuit, probeque temperatus, ac subtilissimo purissimoque aere undique collustratus, plantis nunquam non floridis vernans, suavissimo odore et lumine plenus, elegantiæ omnis, quæ quidem in sensum cadat, et pulchritudinis cogitatum superans, divina plane regio, dignumque eo, qui ad Dei imaginem conditus erat, domicilium: in quo nullum rationis expers animal versabatur; sed solus homo, opus manuum Dei.

Ἐν μέσῳ δὲ (73) τούτου ξύλον ζωῆς ὁ Θεὸς ἐφύτευσεν, καὶ ξύλον τῆς γνώσεως. Τὸ μὲν ξύλον τῆς γνώσεως, ἀπόπειράν τινα, καὶ δοκιμὴν, καὶ γυμνάσιον τῆς τοῦ ἀνθρώπου ὑπακοῆς καὶ παρακοῆς. Διὸ καὶ ξύλον τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν κέκληται, ἢ ὅτι δύναμιν ἐδίδου γνωστικὴν τοῖς μεταλαμβάνουσι, τῆς οἰκείας φύσεως· ὅπερ καλὸν μὲν τοῖς τελείοις, κακὸν δὲ τοῖς ἀτελεστέροις, καὶ τὴν ἔφεσιν λιχνοτέροις [1], ὥσπερ στερεὰ τροφὴ τοῖς ἁπαλοῖς ἔτι καὶ δεομένοις γάλακτος. Οὐκ ἐβούλετο γὰρ, ὁ κτίσας ἡμᾶς Θεὸς μεριμνᾷν, καὶ περὶ πολλὰ τυρβάζεσθαι, οὐδὲ φροντιστὰς, καὶ προνοητὰς τῆς ἰδίας ζωῆς γενέσθαι· ὅπερ δὴ καὶ πέπονθεν ὁ Ἀδάμ. Γευσάμενος γὰρ, ἔγνω ὅτι γυμνὸς ἦν, καὶ περίζωμα ἑαυτῷ περιεποιεῖτο· φύλλα γὰρ συκῆς λαβὼν περιεζώσατο. Πρὸ δὲ τῆς γεύσεως *γυμνοὶ ἦσαν ἀμφότεροι*, ὅ τε Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα, *καὶ οὐκ ᾐσχύνοντο*. Τοιούτους δὲ ἀπαθεῖς ἐβούλετο εἶναι ἡμᾶς ὁ Θεός· ἀπαθείας γὰρ ἄκρας τοῦτό ἐστιν· ἔτι δὲ καὶ ἀμερίμνους, ἓν

Cur scientiæ arbor plantata. — In medio porro hujus, tum vitæ, tum scientiæ arbores Deus plantaverat[39]: scientiæ quidem, ut eo obedientiæ et inobedientiæ hominis periculum fieret, et utraque explorari et exerceri posset. Unde etiam arbor B scientiæ boni et mali nuncupata est; vel quia iis qui ex illa edebant, hanc vim afferebat, **175** ut naturam suam perspectam haberent. Quod quidem ut adultis et perfectis bonum erat; ita minus perfectis, avidiorique, quam par esset, appetitu præditis, grave incommodum accersebat; haud secus ac solidus cibus iis qui adhuc tenera ætate sunt, lacteque opus habent [40]. Nec enim Deus generis nostri auctor, nos sollicitos, et circa multa turbatos, vitæ nostræ anxie prospicere atque consulere volebat; id quod tandem Adamo accidit. Is enim degustato arboris fructu, nudum se esse intellexit, eaque de causa subligaculum sibi concinnavit. Sumptis enim ficulneæ foliis, corpus suum

[38] Basil. hom. de parad. [39] Gen. II, 9. [40] Greg. Naz. orat. 38 et 42; Method. ap. Epiph. hæres. 64.

VARIÆ LECTIONES.

[1] Reg. 8, et Colb. duo τὴν αἴσθησιν λιχν. Aliam sequor lectionem, quæ orat. 38 et 42 Greg. Naz. habetur.

NOTÆ.

promisisse enarrationem in sex dies creationis: C sitione Chrysostomi satis cohærent. Insuper et Pantænum omnes norunt Scripturas Alexandriæ interpretatum esse. Philonis libri, in quibus de paradiso sermonem habuit, una cum aliis ejusdem operibus editi sunt.

(72) Ἐδὲμ γὰρ τρυφή. *Edem enim.* Sic vulgo Græci scribunt Ἐδὲμ, non Ἐδὲν, quod tamen solum in *voluptatem* et *delicias* vertitur Eden regio sita erat haud procul a Mesopotamia et Assyria. Videsis, IV Reg. XIX, 12; Isaiæ XXXVII, 12; Ezechielis XXVII, 23.

(73) Ἐν μέσῳ δέ. *In medio porro ejus.* Qui litteram Scripturæ sequuntur, agnoscunt ligno vitæ insitum fuisse vim humores moderandi, et conciliandæ immortalitatis. Ita Chrysostomus, Severianus, Theodoretus, Procopius et alii, qui addunt lignum hoc concessum homini fuisse, ut obedientiæ illius præmium foret. Ex quo confutatur vetustus auctor, qui asserit primos parentes solis auris ante peccatum victitasse: futuros enim fuisse interitui obnoxios, si sensibilem cibum edissent. Quocirca Nemesius ex Hebræorum, ut ait, sententia docet, hominem ita conditum esse a Deo, *ut nec plane mortalis, nec etiam immortalis esset*, οὔτε θνητὸν ὁμολογουμένως, οὔτε ἀθάνατον, *sed in utriusque naturæ confinio, ut si affectionibus corporis et vitio se dedidisset, corporum mutationes experiretur; sin autem animi bona coleret, traduceretur ad immortalitatem*; per lignum vitæ scilicet, in quo hic auctor eximiam ejusmodi virtutem exstitisse agnoscit. Hæc aliaque affert Nemesius, quæ cum expoligno scientiæ congenitam ejusmodi fuisse proprietatem concedit, ut qui ejus fructu vescerentur perfectam boni malique perfectionem obtinerent: eam vero Adamo non obvenisse, qui contra præceptum Dei ante statum tempus cibum hunc comederat. Hanc tamen conjectationem Methodius improbaverat in libris adversus Origenem, ut videre est apud Epiphanium, hæres. 64. Chrysostomus itaque, hom. 16 in Gen.; Theodoretus, quæst. 27, et alii vulgo docent hoc nomen inditum esse arbori, non quod boni et mali scientiam posset ingenerare, sed quia futurum erat, ut qui fructu illius vesceretur, cognosceret tandem, quam distaret felix innocentiæ status a miseriis naturæ in peccatum lapsæ. Disputarunt olim cujus generis esset illa arbor, Theodoretus, Theodorus Antiochenus, seu Mopsuestenus, et auctor quæstionum ad Antiochum, quæst. 49, ficum fuisse definiunt. Opinionem hanc sic explodit Nyssenus in Præfatione in Cant. cantic. ut sensum allegoricum obtrudat, ac si verisimile non sit hominem propter illius esum fuisse adjudicatum morti, cum Dominus dicat, *omne quod intrat in os, non coinquinat hominem*, atque universa quæ Deus fecit, fuisse valde bona: Maximus utrumque lignum figurato sensu intelligit, propter difficultates quæ ex Scripturæ littera consequi videntur. Noster vero, ut diversas Patrum sententias conciliet, tam paradisum, quam ligna paradisi secundum litteram, et secundum allegoriam interpretatur.

contexit. Nam, illo necdum degustato, *Ambo* (Adam scilicet et Eva) *nudi erant, nec tamen erubescebant* [41]. Tales autem nos Deus esse volebat, omnique perturbatione vacare : quippe quod animi ab omni libidinis affectu remotissimi argumentum est; ac præterea, ut sollicitudine omni carentes, in aliud opus non incumberemus, nisi quod angelorum est; nempe ut creatorem perpetuis laudibus celebraremus, inque ejus contemplatione oblectaremur, cura omni super eum jactata; velut per prophetam David his verbis declaravit : *Jacta super Dominum curam tuam, et ipse te enutriet* [42]. In Evangeliis quoque discipulos suos docens, ait : *Ne solliciti sitis animæ vestræ quid manducetis, neque corpori vestro quid induamini* [43]. Ac rursus : *Quærite primum regnum Dei, et justitiam ejus, et hæc omnia adjicientur vobis* [44]. Et ad Martham verba faciens : *Martha, Martha, sollicita es, et turbaris erga plurima : porro unum est necessarium. Maria optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea* [45]; hoc est, ut Domini pedibus assideat, ipsiusque sermones audiat.

A ἔργον ἔχοντας, τὸ τῶν ἀγγέλων, ὑμνεῖν ἀλήκτως καὶ ἀδιαλείπτως τὸν κτίσαντα, καὶ τῆς αὐτοῦ κατατρυφᾶν θεωρίας, καὶ αὐτῷ ἐπιῤῥίπτειν τὴν ἑαυτῶν μέριμναν· ὅπερ καὶ διὰ προφήτου Δαβὶδ πρὸς ἡμᾶς ἀπεφθέγξατο· *Ἐπίῤῥιψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου*, λέγων, *καὶ αὐτός σε διαθρέψει*. Καὶ ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις τοὺς οἰκείους μαθητὰς διδάσκων φησί· *Μὴ μεριμνήσητε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν, τί ἐνδύσησθε*. Καὶ πάλιν· *Αἰτεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν*. Καὶ πρὸς τὴν Μάρθαν· *Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς, καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δέ ἐστι χρεία. Μαρία γὰρ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς*· τὸ καθῆσθαι δηλονότι παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἀκούειν τῶν λόγων αὐτοῦ. B

Arbor vitæ, unde dicta. Paradisus sensibilis, et spiritalis. Lignum vitæ ac lignum omne. — At vero arbor vitæ, aut ejusmodi erat, ut vitam conferret, aut qua illi qui digni essent, nec morti obnoxii, vesci possent. Nonnulli porro paradisum sensibilem fuisse opinati sunt [46]; alii contra spiritalem, et qui sola mente perciperetur; mea quidem hæc sententia est, quod sicut homo sensibili et spirituali natura constans conditus erat, sic et ejus sacratissimum templum sensibile simul et spiritale erat, duplicemque exhibebat speciem. Corpore siquidem in divinissima et pulcherrima regione, uti retulimus, habitabat : animo autem in sublimiori, omnique comparatione præstantiori ac pulchriori loco morabatur, hospitem suum Deum habens pro domo, imo et pro illustri vestimento, cujus gratia circumvestitus esset, et cujus contemplatione, quæ sola dulcissimus fructus est, velut alias quispiam angelus, multa cum voluptate fruerctur, eaque pasceretur : id quod quidem lignum vitæ merito appellatum est. Divinæ enim participationis suavitas vitam nulla morte interruptam iis, a quibus percipitur, impertit. Atque *Ex omni*, inquiens, *ligno, quod est in paradiso*, **176** illud est quod Deus omne lignum appellavit, *vescentes comedetis* [47]. Ipse enim omne illud est, in quo, et per quem omnia constant.

Τὸ δὲ τῆς ζωῆς ξύλον, ἦν ξύλον ἔχον ἐνέργειαν ζωῆς παρεκτικήν, ἢ τοῖς τῆς ζωῆς ἀξίοις, καὶ τῷ θανάτῳ οὐχ ὑποκειμένοις μόνοις ἐδώδιμον. Τινὲς μὲν οὖν αἰσθητὸν τὸν παράδεισον ἐφαντάσθησαν, ἕτεροι δὲ, νοητόν. Πλὴν ἔμοιγε δοκεῖ, ὅτι ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος αἰσθητὸς ἅμα καὶ νοητὸς δεδημιούργητο, οὕτω καὶ τὸ τούτου ἱερώτατον τέμενος, αἰσθητὸν ἅμα καὶ νοητὸν, καὶ διπλῆν ἔχον τὴν ἔμφασιν [m]· τῷ γὰρ σώματι ἐν τῷ θειοτάτῳ χώρῳ καὶ ὑπερκαλλεῖ, καθὼς ἱστορήσαμεν, αὐλιζόμενος· τῇ δὲ ψυχῇ ἐν ὑπερτέρῳ καὶ περικαλλεστέρῳ [n] τόπῳ διέτριβε, Θεὸν ἔχων οἶκον τὸν ἔνοικον, καὶ αὐτὸν ἔχων εὐκλεὲς περιβόλαιον, καὶ τὴν αὐτοῦ περιβεβλημένος χάριν, καὶ τοῦ μόνου γλυκυτάτου καρποῦ τῆς αὐτοῦ θεωρίας κατατρυφῶν, οἷά τις ἄγγελος ἄλλος, καὶ ταύτῃ τρεφόμενος· ὅπερ δὴ καὶ ξύλον ζωῆς ἀξίως ὠνόμασται. Ζωῆς γὰρ θανάτῳ μὴ διακοπτομένης, ἡ γλυκύτης τῆς θείας μεθέξεως τοῖς μεταλαμβάνουσι μεταδίδωσιν· ὃ δὴ καὶ πᾶν ξύλον [o] ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν, *Ἀπὸ παντὸς ξύλου*, φήσας, *τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φάγεσθε*. Αὐτὸς γάρ ἐστι τὸ πᾶν, ἐν ᾧ καὶ δι' οὗ τὸ πᾶν συνέστηκε. C

Lignum scientiæ. — Atqui lignum scientiæ boni et mali multiplicis est speculationis dignotio, id est propriæ naturæ agnitio : quæ, cum Opificis magnificentiam ex sese prædicet, adultis quidem, et in divina contemplatione provectis bona est, quod ipsis verendum non sit, ne in deterius la-

Τὸ δὲ τῆς τοῦ καλοῦ τε καὶ κακοῦ γνώσεως ξύλον, ἡ τῆς πολυσχιδοῦς θεωρίας διάγνωσις, αὕτη δέ ἐστιν ἡ τῆς οἰκείας ἐπίγνωσις φύσεως, ἥτις καλὴ μὲν τοῖς τελείοις, καὶ ἐν τῇ θείᾳ θεωρίᾳ βεβηκόσιν, ἐξ ἑαυτῆς τὴν τοῦ Δημιουργοῦ μεγαλουργίαν δημοσιεύουσα, τοῖς μὴ δεδιόσι μετάπτωσιν, διὰ τὸ ἐκ τοῦ χρόνου D

[41] Gen. III, 7. [42] Psal. LIV, 23. [43] Matth. VI, 25. [44] Ibid. 33. [45] Luc. X, 14, 15. [46] Nemes. cap. I *De nat. hom.* [47] Gen. II, 16.

VARIÆ LECTIONES.

[m] In Colb. 4730, vox ἔμφασιν exponitur per ἐννόησιν, quod considerationem significat. [n] Reg. 8, Colb. unus et Noster, ἐν ὑπερτέρῳ καὶ ἀσυγκρίτως περικαλ.. ita legerunt vetus interpr. et Faber. In margine cod. Colb. exponitur adverbium ἀσυγκρίτως, per ὑπερεχόντως. Quod quidem scholion occasionem præbuit recognitori cod. S. Hil. ut legendum putaret ἀσυγκρίτῳ καὶ ὑπερεχόντως περικαλλεστέρῳ. [o] Edita πᾶν ξύλον ζωῆς.

εἰς ἕξιν τινὰ τῆς τοιαύτης ἐληλακέναι θεωρίας· οὐ καλὴ δὲ τοῖς νέοις ἔτι, καὶ τὴν ἔφεσιν λιχνοτέροις, οὓς διὰ τὸ ἀβέβαιον τῆς ἐν τῷ κρείττονι διαμονῆς, καὶ μήπω παγίως ἐνεδρασθῆναι τῇ τοῦ μόνου καλοῦ προσεδρίᾳ, ἡ τοῦ οἰκείου κηδεμονία σώματος πρὸς ἑαυτὴν ἀνθέλκειν, καὶ περισπᾷν πέφυκεν.

A bantur [48]; quippe cum ex diuturna exercitatione ad hujusce contemplationis habitum quemdam pervenerint: haudquaquam vero bona est junioribus adhuc, et avidiori, quam par sit, appetitu præditis; quos nimirum, quia non firmiter satis hærent in eo quod præstantius est, nec constanter, adhuc in unici boni contemplatione defixi sunt, corporis sui cura ad se retorquere et distrahere consuevit.

Οὕτω διπλοῦν οἶμαι τὸν θεῖον παράδεισον, καὶ ἀληθῶς οἱ θεοφόροι Πατέρες παρέδωκαν, οἵ τε οὕτως, οἵ τε ἐκείνως διδάξαντες. Δυνατὸν δὲ νοῆσαι πᾶν ξύλον, τὴν ἐκ τῶν κτισμάτων τῆς θείας δυνάμεως γινομένην ἐπίγνωσιν, ὡς φησιν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· *Τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου, τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται.* Πασῶν δὲ τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν θεωριῶν τούτων, ἡ καθ' ἡμᾶς ὑψηλοτέρα πέφυκεν, ἡ τῆς ἡμετέρας φημὶ συστάσεως, ὡς φησιν ὁ θεῖος Δαβίδ· *Ἐθαυμαστώθη ἡ γνῶσίς σου ἐξ ἐμοῦ*, τουτέστιν, Ἐκ τῆς (74) ἐμῆς κατασκευῆς. Ἐπισφαλὴς δὲ αὕτη τῷ Ἀδὰμ ὑπῆρχε νεοπαγεῖ ὄντι, δι' ἃς εἴπομεν αἰτίας.

Omne lignum, Dei ex creatis cognitio. — Ad hunc modum, duplicem fuisse paradisum opinor, verecque Patres divinitus afflati tradiderunt; tam qui hoc, quam qui illo modo docuerunt. Quanquam sic etiam intelligi potest omne lignum, divinæ utique potentiæ ex rebus conditis parta cognitio, quemadmodum ait Apostolus: *Invisibilia enim ejus a creatura mundi, per ea quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur* [49]. Omnium porro cogitationum harum atque contemplationum præstantior illa est, quæ in nostri, sive compositionis nostræ, consideratione versatur, ut divinus David ait: *Mirabilis facta est scientia tua ex me* [50], hoc est, ex mei structura. Cæterum ejusmodi cognitio Adamo, recens conditio ac tenero, ob has quas diximus rationes, periculo non carebat [51].

Ἡ ξύλον μὲν ζωῆς, τὴν ἐκ πάντων τῶν αἰσθητῶν ἐγγινομένην θειοτέραν ἔννοιαν, καὶ τὴν δι' αὐτῶν ἐπὶ τὸν ἁπάντων γενεσιουργόν τε, καὶ δημιουργὸν αἴτιον ἀναγωγήν· ὅπερ καὶ πᾶν ξύλον ὠνόμασε, τὸ πλῆρες καὶ ἀδιαίρετον, μονήν τε τοῦ καλοῦ φέρων τὴν μέθεξιν, ξύλον δὲ γνώσεως καλοῦ καὶ πονηροῦ, τὴν αἰσθητὴν καὶ ἐνήδονον βρῶσιν, τὴν, τῷ δοκεῖν μὲν γλυκαίνουσαν, τῷ ὄντι δὲ ἐν μετουσίᾳ κακῶν τὸν μετέχοντα καθιστῶσαν. Φησὶ γὰρ ὁ Θεός· *Ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῇ*· Διὰ πάντων, οἶμαι, τῶν κτισμάτων ἐπ' ἐμὲ τὸν ποιητὴν ἀναβιβάσθητι, λέγων, καὶ ἕνα καρπὸν ἐκ πάντων κάρπωσαι, ἐμὲ τὴν ὄντως ζωήν· πάντα σοι ζωὴν καρποφορείτωσαν, καὶ τὴν ἐμὴν μέθεξιν, ποιοῦ τῆς οἰκείας ὑπάρξεως σύστασιν. Οὕτω γὰρ ἔσῃ ἀθάνατος. *Ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ. Ἧι δ' ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε.* Φυσικῶς γὰρ ἡ αἰσθητὴ βρῶσις τοῦ ὑπεκρεύσαντός ἐστιν ἀναπλήρωσις, καὶ εἰς ἀφεδρῶνα χωρεῖ, καὶ φθοράν· καὶ ἀμήχανον ἄφθαρτον διαμένειν, τὸν τῆς αἰσθητῆς βρώσεως ἐν μετουσίᾳ γινόμενον.

Lignum vitæ iterum, ac sententiæ boni. Sensibilis cibus morti affinis. — Quin per lignum vitæ intelligere etiam licet, diviniorem illam speculationem, quæ ex rebus sensibilibus nascitur, atque ascensum illum, quo per eas ad omnium parentem, conditorem et auctorem assurgimus: quod quidem etiam omne lignum nuncupavit, hoc est, plenum ac indivisum, solamque boni participationem ferens. Per lignum autem scientiæ boni et mali, cibum sensibilem et delectabilem, qui, quamvis suavitatis speciem præ se ferat, revera tamen eum a quo percipitur, in mala conjicit. *Dixit namque Deus: Ex omni ligno, quod est in paradiso, vescendo comedes* [52]: quasi dicat, ni fallor, fac ut per creaturas omnes ad me conditorem assurgas, unumque ex omnibus fructum decerpas, me scilicet, qui vera vita sum. Da operam, ut omnia vitæ tibi fructum ferant: atque id age, ut mei participatione in rerum natura consistas. Hac enim ratione immortalis eris: *De ligno autem scientiæ boni et mali ne comedatis ex eo. Quacunque enim die comederitis ex eo, morte moriemini* [53]. Ea enim est sensibilis cibi natura, ut id quod subefflunxit repleat, atque in secessum et corruptionem abeat. Nec fieri potest, ut incorruptus maneat, qui sensibili cibo vescitur.

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ' [ΚϚ'].

Περὶ ἀνθρώπου.

Οὕτω μὲν οὖν τὴν νοητὴν οὐσίαν ὑπεστήσατο ὁ Θεός· ἀγγέλους φημὶ, καὶ πάντα τὰ κατ' οὐρανὸν

177 CAPUT XII.

De homine.

Hoc pacto itaque Deus intelligentem substantiam, puta angelos, cœlestesque omnes ordines

[48] Greg. Naz. orat. 38 et 42. [49] Rom. I, 10. [50] Psal. CXXXVIII, 6. [51] Maximi in Script. pag. 10. [52] Gen. II, 16. [53] Gen. II, 17.

NOTÆ.

(74) *Τουτέστι ἐκ τῆς. Hoc est ex mea structura.* Sic Basilius, Theologus, Anastasius II Antiochenus, et alii verba hæc psalmi CXXXVIII, 6: *Mirabilis facta est scientia tua ex me*, accipiunt: at potior est sensus ex Hebræo: *Mirabilis facta est scientia tua præ me*: id est, ingenii mei acumen longe excedit.

creavit, qui intelligentis procul dubio atque incorporeæ naturæ sunt (incorporeæ, inquam, si cum materiæ crassitie comparentur. Nam alioqui solus Deus revera materiæ et corporis expers est). Hoc item pacto naturam sensibilem condidit, nempe cœlum terramque, et quæ medium obtinent locum: atque illam quidem, familiarem sibi (familiaris quippe et affinis Deo est rationalis, intellectualisque natura), alteram autem longissimo prorsus intervallo distantem, ut quæ sub sensum cadat. « Verum quo majoris, ut divinarum rerum interpres Gregorius ait, sapientiæ, munificentiæque circa rerum naturas specimen ederetur, ex utraque quoddam concretum, quod visibilis et invisibilis naturæ tanquam vinculum aliquod esset, conflari decebat [54]. » Hoc porro verbo *decebat*, nihil aliud indicatur, nisi voluntas opificis. Hæc quippe lex et sanctio est: congruentissima, nec quisquam fictori dicturus est: Cur me fecisti sic? Potest enim pro suo jure figulus ex luto suo varii generis vasa conficere [55], quo industriæ suæ argumentum præbeat.

Hæc ergo cum ita se haberent, hominem ex visibili et invisibili natura suis Deum manibus ad imaginem et similitudinem suam condit: sic nempe, ut effecto de terra corpore, animam ratione et intelligentia præditam insufflatione sua ei tribuerit: id quod divinam imaginem appellamus. Quod enim dicitur, *ad imaginem*, hoc vis intelligendi, arbitriique libertas significatur: quod autem *ad similitudinem*, virtutis, quantum fieri potest, expressa similitudo notatur

A τάγματα. Ταῦτα γὰρ ἀριδήλως νοερᾶς ἐστι καὶ ἀσωμάτου φύσεως· ἀσωμάτου δὲ, φημὶ, συγκρινομένης πρὸς τὴν τῆς ὕλης παχύτητα· μόνον γὰρ ὄντως τὸ θεῖον ἄϋλον καὶ ἀσώματον· ἔτι δὲ καὶ τὴν αἰσθητὴν, οὐρανόν τε, καὶ γῆν, καὶ τὰ τούτων ἐν μέσῳ κείμενα· καὶ τὴν μὲν οἰκείαν (οἰκεία γὰρ θεῷ ἡ λογικὴ φύσις, καὶ νῷ μόνῳ ληπτὴ), τὴν δὲ πάντη ποῦ πορρωτάτω κειμένην, ὡς ὑπὸ τὴν αἴσθησιν δηλαδὴ πίπτουσαν. « Ἔδει δὲ καὶ ἐξ ἀμφοτέρων μίξιν γενέσθαι, σοφίας γνώρισμα μείζονος, καὶ τῆς περὶ τὰς φύσεις πολυτελείας, ὥς φησιν ὁ θεηγόρος Γρηγόριος, οἷόν τινα σύνδεσμον τῆς ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου φύσεως. » Τὸ δὲ, *ἔδει*, φημὶ, τὴν τοῦ Δημιουργοῦ ὑπεμφαίνων βούλησιν· αὕτη γὰρ θεσμὸς καὶ νόμος ἐστὶ πρεπωδέστατος· καὶ οὐδεὶς ἐρεῖ τῷ πλαστουργῷ· Τί με ἐποίησας οὕτως; Ἐξουσίαν γὰρ ἔχει ὁ κεραμεὺς ἐκ τοῦ ἰδίου πηλοῦ διάφορα κατασκευάζειν σκεύη, πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἑαυτοῦ σοφίας.

B

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα οὕτως εἶχεν, ἐξ ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου φύσεως δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπον οἰκείαις χερσὶ, κατ' οἰκείαν εἰκόνα τε, καὶ ὁμοίωσιν· ἐκ γῆς μὲν τὸ σῶμα διαπλάσας, ψυχὴν δὲ λογικὴν (75) καὶ νοερὰν διὰ τοῦ οἰκείου ἐμφυσήματος δοὺς αὐτῷ, ἅπερ δὴ θείαν εἰκόνα φαμέν· τὸ μὲν γὰρ *κατ' εἰκόνα* (76), τὸ νοερὸν δηλοῖ καὶ αὐτεξούσιον· τὸ δὲ *καθ' ὁμοίωσιν*, τὴν τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸ δυνατὸν ὁμοίωσιν.

[54] Greg. orat. 38 et 42. [55] Rom. IX, 21.

NOTÆ.

(75) *Ψυχὴν δὲ λογικήν. Animam autem rationepraditam*, etc. Chrysostomus inspirationem hanc vitæ ζωτικὴν ἐνέργειαν vocat, *vitalem actionem, in qua consistat substantia animæ*, καὶ τοῦτο ἐγένετο σύστασις τῇ οὐσίᾳ τῆς ψυχῆς. *Non ut ipsa sit Dei substantiæ portio quædam*, inquit Theodoretus in Epitome, *quemadmodum, Cerdo et Marcion furibundo animo effutierunt: sed ea inspiratione naturam animæ significari dicimus*, ὅτι πνεῦμά ἐστιν ἡ ψυχὴ λογική. *Spiritus siquidem est anima rationalis.* Idem docuerat adversus istos hæreticos quæst. 23, in Genesim. Magnus vero Cyrillus lib. I *Glaphyr.* contra eosdem contendit, Deum flatu suo animam in hominis corpus inspirasse; at non hunc Dei flatum ipsammet animam esse. Id quod ante ipsum Diodorus Tarsensis observarat, ut Catenæ mss. testantur: Ὁ τοίνυν ἄνθρωπος, inquit, ἐγένετο εἰς ψυχὴν ζῶσαν, οὐ τὸ ἐμφύσημα. Δημιουργὸν ἄρα ψυχῆς τὸ ἐμφύσημα· *Homo itaque factus est in animam viventem, non ille flatus. Flatus itaque animæ opifex fuit.*

(76) *Τὸ μὲν γὰρ κατ' εἰκόνα. Nam esse ad imaginem*, etc. Chrysostomus, ut Anthropomorphitarum deliria longius propulsaret, nequidem ad hominis substantiam pertinere dixit, ut sit imago Dei, sed hoc eum obtinuisse, quia præfectus fuit cunctis animantibus: ὅτι οὐκ οὐσίας ἐστὶν ἀξία, ἀλλ' ἀρχῆς ὁμοιότης, inquit hom. 9 in Genesim et alibi. Hanc vero auctoritatem exercere hominem Basilius docuerat, propter rationem qua præditus est. Sic enim Dei vocem interpretatur, δώσωμεν αὐτῷ λόγου περιουσίαν, καὶ οὕτως ἀρχέτωσαν. *Demus ei rationis prærogativam, sicque præsint*, etc. Damascenus lib. *De duabus voluntat.* scribit angelo æque ac homini convenire ut sit imago Dei, propter rationem, intelligentiam, et liberum arbitrium; necnon qua uterque verbum gignit, et spiritum emittit; denique qua rebus etiam conditis præfecti sunt. Hominem vero singulari modo ad imaginem Dei factum esse, quia ex Adamo, qui genitus non erat, natus est Abel, et Eva producta; et præterea, quia anima ejus corpori dominatur, uti Deus mundo: quo fit ut homo res diversissimas in sese colligat, naturam scilicet spiritualem et sensibilem. Hæc sumpsisse videtur ex Anastasio II Antiocheno, qui ex alio rursum capite hominem Dei imaginem appellari ait, quia Verbum quod est imago Patris, factum est homo. Hæc tradit Anastasius homilia 7 in Hexam. et in duobus aliis opusculis, quæ de hoc argumento edidit, quæque excusa sunt post Philocaliam Origenis. Horum prius etiam habetur inter opera Gregorii Nysseni, tanquam ab ipso scriptum, cum vere sit Anastasii Antiocheni II.

Græci quoque Patres ex Platonis philosophia vulgo docent, in homine *imaginem* quidem Dei exprimi qua rationalis est; *similitudinem* vero eo quod, cum divina ope, tum suo labore virtutibus ornatus sit; ita ut, per peccatum remaneat licet imago, similitudo evanescat. Ita Clemens Alex. lib. II *Strom.*; Basilius hom. 1 *De hom. struct.*: Nyssenus, *De opif. hom.* cap. 16; Isidorus Pelusiota et alii, qui voces illas synonymas esse negant. Cyrillus vero Alexandrinus in fragmento quod in Catenis reperi, discrimen hoc non probat: Εἰ μὲν

Ἅμα δὲ τὸ σῶμα (77), καὶ ἡ ψυχὴ πέπλασται· A οὐ τὸ μὲν πρότερον, τὸ δὲ ὕστερον, κατὰ τὰ Ὠριγένους ληρήματα.

Ἐποίησεν οὖν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἄκακον, εὐθῆ, ἐνάρετον, ἄλυπον, ἀμέριμνον, πάσῃ ἀρετῇ κατηγλαϊσμένον, πᾶσιν ἀγαθοῖς κομῶντα, οἷόν τινα κόσμον δεύτερον, ἐν μεγάλῳ μικρὸν P, ἄγγελον ἄλλον προσκυνητήν, μικτόν, ἐπόπτην τῆς ὁρατῆς κτίσεως, μύστην τῆς νοουμένης, βασιλέα τῶν ἐπὶ γῆς, βασιλευόμενον ἄνωθεν, ἐπίγειον καὶ οὐράνιον, πρόσκαιρον καὶ ἀθάνατον, ὁρατὸν καὶ νοούμενον, μέσον μεγέθους καὶ ταπεινότητος, τὸν αὐτὸν πνεῦμα καὶ σάρκα· πνεῦμα, διὰ χάριν, σάρκα, διὰ τὴν ἔπαρσιν· τὸ μὲν ἵνα μένῃ, καὶ δοξάζῃ τὸν Εὐεργέτην, τὸ δὲ, ἵνα πάσχῃ, καὶ πάσχων ὑπομιμνήσκηται, καὶ παιδεύηται τῷ μεγέθει φιλοτιμούμενον q· ζῶον ἐνταῦθα οἰκονομοῦ- B

178 *Error Origenis ex Timæo haustus.* — Porro corpus et anima simul creata sunt; non autem, uti deliravit Origenes, hæc prius, illud posterius.

Hominis recens creati dotes.—Creavit itaque Deus hominem innocentem, rectum, probum, tristitiæ et sollicitudinis expertem, omni virtutum genere decoratum, omnibus florentem bonis, velut alterum quemdam mundum in magno parvum, alium angelum adoratorem, mistum, visibilis creaturæ spectatorem, ejus quæ intelligentia percipitur discipulum, regem eorum quæ in terra sunt, superno regi subjectum; terrenum simul et cœlestem, temporarium et immortalem, qui visu et mente capi potest, medium inter celsitudinem et humilitatem; spiritum et carnem; qui per gratiam spiritus sit, et propter superbiam caro; il-

VARIÆ LECTIONES.

P Apud Nazianz. hom. 38 et 42, legitur, ἐν μικρῷ μέγαν. Ita quoque legit Nicetas, qui ait: *Parvus enim est hic mundus, si cum homine, cujus causa omnia facta sunt, conferatur.* Nihilominus hunc Theologi locum ex Damasceno emendat Combefisius tom. I Bibl. concion., p. 140, et tom. III, p. 28, homo utique *dicitur microcosmos, et non macrocosmos, ipse magni voluti compendium.* q Edita τῷ μεγέθει φιλοτιμούμενος· τὸ δὲ ἵνα πάσχων ὑπομιμ. καὶ παιδ. ζῶον. Locum hunc restitui ex Nazianzeno et omnibus mss. quæ consulere potui.

NOTÆ.

ἕτερον καὶ ἑτερόν φασιν εἶναι τὸ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν, διδασκέτωσαν τὴν διαφοράν, inquit, *Si quidem aliud et aliud esse contendant esse ad imaginem, et esse ad similitudinem, doceant nos quorsum ista discrepent. Nos enim asserimus vocem hanc, ad imaginem, nihil præterea significare, quam quod ad similitudinem; et vicissim quod ad similitudinem, id ipsum quod ad imaginem*, etc. Enimvero familiare est Hebræis voces synonymas simul attexere. Hic subjungam singularem hac de re priscorum Patrum opinionem, quam Irenæus lib. v, cap. 8, sic edisserit: *Cum spiritus hic commistus animæ unitur plasmati* (id est carni) *propter effusionem spiritus spiritualis et perfectus homo factus est; et hic est qui secundum imaginem et similitudinem factus est Dei. Si autem defuerit animæ spiritus, animalis vere est qui est talis, et carnalis derelictus, imperfectus erit; imaginem quidem habens in plasmate, similitudinem vero non assumens per spiritum.* Idque totum colligit ex his verbis Apostoli, *Deus pacis sanctificet, et custodiat vos perfectos, ut integer vester spiritus et anima et corpus servetur*, etc., annuitque spiritum illum tertiam quamdam substantiam esse, qua animæ et corpori adjuncta perfectus homo constituatur. Idem legere est in fragmentis Justini Martyris *De resurrectione*, apud Halloixium. Hac doctrina Tatianus Justini discipulus, aliique Gnostici multipliciter abusi sunt.

(77) Ἅμα δὲ τὸ σῶμα. *Porro corpus et anima ficta sunt.* Origenis proscribit errorem, affirmantis animas ejusdem ac angelos esse naturæ, quas ab initio rerum in cœlo conditas, detrudat Deus ad habitanda corpora. Hunc errorem damnavit multoties Ecclesia: ante vero Gregorius uterque, Nazianzenus et Nyssenus, tametsi in Adamantium propensiores feruntur fuisse, eumdem expugnaverant. *Vereor* (inquit Theologus, orat. 31) *ne absurda præposteraque cogitatio cuiquam obrepat,* ὡς τῆς ψυχῆς ἀλλαχοῦ πολιτευσαμένης, εἶτα τῷ σώματι τούτῳ ἐνδεθείσης, *tanquam anima alibi versata sit, deinde corpori copulata, ac prout illic se gesserit, alii prophetiam* (donumve quodlibet aliud) *accipiant, alii qui improbe vixerint condemnentur.* Atqui hoc ab Ecclesiæ doctrina alienum declarat, οὐκ ἐκκλησιαστικόν. *At illi quidem circa talia dogmata ludunt:* ἡμῖν δὲ τὰ τοιαῦτα παίζειν οὐκ ἀσφαλές, *nobis autem tutum non fuerit ejusmodi ludis oblectari.* Hoc profecto sibi proposuerat Origenes, ut de mysteriis fidei in libris *De principiis*, ludendo disputaret; quemadmodum ipse testatur in præfatione. Clarius Origenem Nyssenus indicat, cap. 28 *De opificio hominis*, ubi ait: Τοῖς μὲν γὰρ πρὸ ἡμῶν δοκεῖ, οἷς ΠΕΡΙ ΑΡΧΩΝ ἐπραγματεύθη λόγος. *Nonnulli eorum qui ante nos fuerunt, in commentariis quos DE PRINCIPIIS edidere, animas hominum, ceu quemdam populum legibus utentem suis, seorsim ante corpora exstitisse dicunt, ita ut, si virtuti studeant et honestati, plane corporibus non copulentur; sin autem boni conjunctione excidant, in hanc vitam prolabantur*, καὶ οὕτως ἐν σώματι γίνεσθαι, *atque ita in corporibus versentur.* Mox sententiam subjungit aliorum, qui ex historia creationis Adami animam corpore posteriorem esse concludebant. Utramque opinionem reprehensione dignam censet, ἐν ἀμφοτέραις ὑπολήψεσιν ὑπαίτιος ὁ λόγος. Primam autem ex Pythagoricis fabulis conflatam: quidni etiam Gnosticis ac præsertim Basilidianis? Hieronymus Epist. 82, stultitiæ notat ecclesiasticorum quorumdam persuasionem, qui animas in thesauro Dei olim conditas esse confiderent. Deinde investigandum ait, annon quotidie a Deo fiant, et mittantur in corpora secundum illud Evangelii, *Pater meus usque modo operatur*, etc. An certe ex traduce, ut Tertullianus, Apollinarius et maxima pars Occidentalium autumant, ut quomodo corpus ex corpore, sic anima nascatur ex anima, et simili cum brutis conditione subsistat. Ita quidem Tertullianus sensit; Apollinarius vero, cum mentem ab anima, sentiente videlicet, secerneret, nemini mirum videri debet, illum eodem modo de animæ humanæ ac de belluinæ ortu disputasse. Errorem hunc omnis deinceps Orientalis Ecclesia semper exhorruit, a qua nec Occidentalis dissensit, licet Augustinus, lib. x *De Gen. ad litt.* c. 28, scripserit, *sententiam eorum qui animas de parentibus creari putant, de baptismo parvulorum præponderare*, utique propter peccati originalis propagationem, quam adversus Pelagianos asseuerat; ac si ea fieri non possit, nisi anima ex traduce generetur: quo de capite in cod. R. 2958 exstat elegans oratio Gregorii Scholarii, seu Gennadii CP. ad Theophanem Mediæ antistitem.

lud ut permaneat, eumque laudet, cujus beneficiis ornatus fuit; hoc, ut patiatur, et patiendo admoneatur, cumque magnitudinis causa se extollit, emendetur: animal hic, sive in præsenti vita, certo consilio gubernatum; atque alio, hoc est, ad futurum ævum migrans; quodque mysterii finis est, per mentis ad Deum conversionem divinitate dotatum; non ut in divinam substantiam migret, sed ut divinam illustrationem participet [86].

A μενον, τουτέστιν ἐν τῷ παρόντι βίῳ, καὶ ἀλλαχοῦ μεθιστάμενον, [τουτέστιν r] ἐν τῷ αἰῶνι τῷ μέλλοντι· καὶ πέρας τοῦ μυστηρίου, τῇ πρὸς Θεὸν νεύσει θεούμενον· θεούμενον δὲ, μετοχῇ τῆς θείας ἐλλάμψεως, καὶ οὐκ εἰς τὴν θείαν μεθιστάμενον οὐσίαν.

Homo ut creatus, ἀναμάρτητος. *Arbitrii libertas*, — Quin etiam Deus illum natura a peccato immunem creavit, liberæque voluntatis. Immunem, inquam, a peccato, non quod peccati minime capax esset (nemo enim præter Deum est, qui non peccare queat), sed quod peccati perpetrationem, non in natura, sed in voluntatis electione admissurus esset; id est, cum divinæ gratiæ adjumento perseverare et in bono proficere posset, ac rursus per arbitrii libertatem a virtute recedere, Deique permissione in vitium labi. Haud enim virtuti deputandum, quod invitis nobis agitur [87].

Ἐποίησε δὲ αὐτὸν φύσει ἀναμάρτητον, καὶ θελήσει αὐτεξούσιον. Ἀναμάρτητον δέ φημι, οὐχ ὡς μὴ ἐπιδεχόμενον ἁμαρτίαν· μόνον γὰρ τὸ Θεῖον ἁμαρτίας ἐστὶν ἀνεπίδεκτον· ἀλλ' οὐχ ὡς ἐν τῇ s φύσει τὸ ἁμαρτάνειν ἔχοντα, ἐν τῇ προαιρέσει δὲ μᾶλλον· ἤτοι ἐξουσίαν ἔχοντα μένειν, καὶ προκόπτειν ἐν τῷ ἀγαθῷ, τῇ θείᾳ συνεργούμενον χάριτι ὡσαύτως καὶ τρέπεσθαι ἐκ τοῦ καλοῦ, καὶ ἐν τῷ κακῷ γίνεσθαι, τοῦ Θεοῦ παραχωροῦντος διὰ τὸ αὐτεξούσιον. Οὐκ ἀρετὴ γὰρ τὸ βίᾳ γινόμενον.

De anima. — Jam vero anima est vivens, simplex, et incorporea **179** substantia, corporis oculorum suapte natura sensum fugiens, immortalis, rationis et intelligentiæ particeps, organis instructo utens corpore, cui vitam, incrementum, sensum, et gignendi vim tribuat [88], non aliam a se sejunctam mentem habens (mens quippe nihil aliud est quam subtilissima ipsius pars: quod enim oculis in corpore, hoc mens in anima est) arbitrii libertate, volendique, et agendi facultate

Ψυχὴ τοίνυν (78) ἐστὶν, οὐσία ζῶσα, ἁπλῆ καὶ ἀσώματος, σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς κατ' οἰκείαν φύσιν ἀόρατος, ἀθάνατος, λογική τε καὶ νοερὰ, ἀσχημάτιστος, ὀργανικῷ κεχρημένη σώματι, καὶ τούτῳ ζωῆς, αὐξήσεώς τε, καὶ αἰσθήσεως, καὶ γεννήσεως παρεκτική, οὐχ ἕτερον ἔχουσα (79) παρ' ἑαυτὴν τὸν νοῦν, ἀλλὰ μέρος αὐτῆς τὸ καθαρώτατον· ὥσπερ γὰρ ὀφθαλμὸς ἐν σώματι, οὕτως ἐν ψυχῇ νοῦς· αὐτεξούσιος, θελητική τε, καὶ ἐνεργητική, τρεπτὴ, ἤτοι ἐθελότρεπτος, ὅτι καὶ κτιστή. Πάντα ταῦτα

[86] Greg. Naz. orat: 38 et 42. [87] Athan. lib. *De inob. contr. Apoll.* [88] Maxim. opus *De anima.*

VARIÆ LECTIONES.

r Ita Reg. 3451, et postulat oratio. s Sic Reg. 3362 et 3451. Edit. et alii ἀλλ' οὐκ ἐν τῇ.

NOTÆ.

(78). *Ψυχὴ τοίνυν. Jam vero anima est vivens*, etc. Patres ægre tulerunt ab Aristotele animam definiri ἐντελέχειαν πρώτην σώματος φυσικοῦ ὀργανικοῦ, *actum primum corporis organis instructi*, ac si ex hac definitione subsequatur animam in se non consistere, sed cum corpore dissolvi et interire. Tullius vero, lib. I *Tusc. quæst.*, Philosophi mentem sic explicat, ut ea nihil animorum immortalitati detrahi videatur: *Aristoteles*, inquit, *longe omnibus* (*Platonem semper excipio*) *præstans et ingenio et diligentia, cum quatuor illa genera principiorum esset complexus, e quibus omnia orirentur, quintam quamdam naturam censet esse, ex qua sit mens. Cogitare enim, et providere, et discere, et docere, et invenire aliquid, etiam multa alia, meminisse, amare, angi, lætari; hæc et similia eorum in horum quatuor generum nullo inesse putat. Quintum genus adhibet vacans nomine, et sic ipsum animum* ἐντελέχειαν *novo appellat nomine, quasi continuatam quamdam motionem et perennem.* Quod si verum est hoc Platonis pronuntiatum, quod Patres tanti fecerunt, ut inde animorum immortalitatem colligerent, *omne quod perenni motu agitur, interitui non subesse*, en, Cicerone teste, Aristoteles continuatam et perennem motionem animo tribuit, eo quod sit ἐντελέχεια, *actus.*

(79). *Οὐχ ἕτερον ἔχουσα. Non aliam a se*, etc. Nemesius, cap. 1, observat Plotinum et philosophos alios docuisse, *aliud animam esse, et aliud mentem*, ut homo corpore, anima (sentiente scilicet) et mente, ceu tribus substantiis constaret. *Hos secutus est Apollinarius Laodicenus*, inquit, καὶ τοῦτο πηξάμενος τὸ θεμέλιον τῆς οἰκείας δόξης, *hocque opinionis suæ jacto fundamento, reliqua dogmati suo convenientia astruxit*, id est, mentem humanam Christo ademit, cujus vices Verbum subiret. Patres vero hoc inculcant, fieri non posse ut homo mente careat, quippe qua solum habet ut homo sit. *Alioqui species duntaxat humana et larva erit*, inquit Theologus, epist. 1 ad Cledon., *anima autem equi, aut bovis, aut cujusvis alterius, quod intelligentia careat.* Ad hæc quia Photius Manichaico necnon Massalianico errore effutierat duas in homine animas esse, octava synodus definivit unicam esse hominis animam, qua nempe vigeat, sentiat et intelligat. Nyssenus *De opificio hom.* soli humanæ menti concedit ut anima sit et nominetur, cæteras non proprie dici animas: mentem vero ab anima ratione utente non secerni. Maximus lib. *De anima*, mentem cum Damasceno vocat *purissimam animæ partem*, μέρος καθαρώτατον, *quæ non extrinsecus animæ adveniat*, veluti nempe Aristotelem existimasse Nemesius tradit; ac si ad essentiam hominis non conferret, sed εἰς προκοπὴν τῆς γνώσεως, *ad progressum cognitionis.*

κατὰ φύσιν (80) ἐκ τῆς τοῦ δημιουργήσαντος χάριτος εἰληφυῖα, ἐξ ἧς, καὶ τὸ εἶναι, καὶ φύσει οὕτως εἶναι εἴληφεν.

A prædita : mutabilis, hoc est ejusmodi, quæ voluntatis mutationem subire queat, propterea quod creata sit. Atqui hæc omnia Creatoris beneficio secundum naturam consecuta est, a quo nimirum accepit, et ut esset, et ut hujus naturæ esset.

Marg. *Ὀσαχῶς τὸ ἀσώματον.* — Ἀσώματα δέ, καὶ ἀόρατα, καὶ ἀσχημάτιστα, κατὰ δύο τρόπους νοοῦμεν. Τὰ μὲν, κατ' οὐσίαν, τὰ δὲ, κατὰ χάριν· καὶ τὰ μὲν φύσει ὄντα, τὰ δὲ, πρὸς τὴν τῆς ὕλης παχύτητα· ἐπὶ Θεοῦ μὲν οὖν φύσει· ἐπὶ δὲ ἀγγέλων, καὶ δαιμόνων, καὶ ψυχῶν, χάριτι, καὶ ὡς πρὸς τὴν τῆς ὕλης παχύτητα, λέγεται ἀσώματον.

Incorporeum quot modis dicitur.—Incorporea porro et invisibilia, et figuræ expertia duobus modis intelligimus. Alia enim suamet essentia ejusmodi sunt, alia gratia. Itemque alia suapte natura, alia, si cum materiæ crassitie comparentur. Incorporeum igitur esse, Deo convenit secundum naturam; angelis autem, et dæmonibus, et animis, secundum gratiam, habitaque ratione ad materiæ crassitiem.

Σῶμα δέ ἐστι, τὸ τριχῇ διαστατὸν, ἤγουν τὸ ἔχον μῆκος, καὶ πλάτος, καὶ βάθος, ἤτοι πάχος. Πᾶν δὲ σῶμα ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων συνίσταται· τὰ δὲ τῶν ζώων σώματα, ἐκ τῶν τεσσάρων χυμῶν.

B

De corpore. — At vero corpus est, id quod triplici dimensione constat, hoc est, quod, et longitudinem, et latitudinem, et profunditatem, sive crassitiem habet. Corpus autem omne ex quatuor elementis compactum est : animantium vero corpora ex quatuor humoribus.

Χρὴ δὲ εἰδέναι ὅτι τέσσαρά ἐστι γῆ, ξηρὰ καὶ ψυχρά· ὕδωρ, ψυχρὸν καὶ ὑγρόν· ἀὴρ, ὑγρὸς καὶ θερμός· πῦρ, θερμὸν καὶ ξηρόν. Ὁμοίως καὶ χυμοὶ τέσσαρες, ἀναλογοῦντες τοῖς τέσσαρσι στοιχείοις· μέλαινα χολὴ, ἀναλογοῦσα τῇ γῇ. ξηρὰ γάρ ἐστι καὶ ψυχρά· φλέγμα, ἀναλογοῦν [τῷ ὕδατι, ψυχρὸν γάρ ἐστι καὶ ὑγρόν· αἷμα, ἀναλογοῦν] (80') τῷ ἀέρι, ὑγρὸν γάρ ἐστι καὶ θερμόν· ξανθὴ χολὴ, ἀναλογοῦσα τῷ πυρὶ, θερμὴ γάρ ἐστι καὶ ξηρά. Οἱ μὲν οὖν καρποὶ, ἐκ τῶν στοιχείων συνίστανται, οἱ δὲ χυμοὶ, ἐκ τῶν καρπῶν, τὰ δὲ τῶν ζώων σώματα, ἐκ τῶν χυμῶν, καὶ εἰς αὐτὰ ἀναλύεται. Πᾶν γὰρ συντιθέμενον, εἰς αὐτὰ ἀναλύεται.

Humores quatuor elementis affines suis qualitatibus. — Et quidem sciendum est, quatuor elementa esse; terram nimirum, quæ sicca et frigida est; aquam, quæ frigida et humida; aerem, qui humidus et calidus; ignem, qui calidus et siccus. Ad eumdem modum, quatuor humores exsistere, qui elementis quatuor nativa qualitate respondent. Atra quippe bilis, utpote sicca et frigida, terræ respondet : pituita, aquæ; est enim frigida et humida : sanguis, aeri; calidus enim et humidus est : flava denique bilis, igni, ut quæ calida sit et sicca. Jam fructus ex elementis conflantur : humores, ex fructibus : animantium vero corpora, ex humoribus : atque in eadem ipsa relabuntur. Quidquid enim ex aliquibus concretum est, hoc in eadem resolvitur.

C

Marg. *Ὅτι ὁ ἄνθρωπος κοινωνεῖ καὶ ἀψύχοις, καὶ ἀλόγοις, καὶ λογικοῖς.* — Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, καὶ τοῖς ἀψύχοις κοινωνεῖ, καὶ τῆς τῶν ἀλόγων μετέχει ζωῆς, καὶ τῆς τῶν λογικῶν μετείληφε νοήσεως. Κοινωνεῖ γὰρ, τοῖς μὲν ἀψύχοις, κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπὸ τῶν τεσσάρων στοιχείων κρᾶσιν· τοῖς δὲ φυτοῖς κατά τε ταῦτα, καὶ τὴν θρεπτικὴν, καὶ αὐξητικὴν, καὶ σπερματικὴν, ἤγουν γεννητικὴν δύναμιν· τοῖς δὲ ἀλόγοις καὶ ἐν τούτοις μὲν, ἐξ ἐπιμέτρου δὲ κατὰ τὴν ὄρεξιν, ἤγουν θυμὸν καὶ ἐπιθυμίαν, καὶ κατὰ τὴν αἴσθησιν, καὶ κατὰ τὴν καθ' ὁρμὴν κίνησιν.

Communicare hominem cum rebus inanimis cumque brutis animantibus, et cum ratione præditis. — Illud insuper nosse oportet hominem, et cum inanimis communicare, et brutorum animantium vitæ participem esse, et cum illis denique, quæ ratione prædita sunt, intelligere. Nam cum rebus inanimis, tum ratione corporis communicat, **180** tum quia ex quatuor elementis concretus est : cum plantis, tum propter ista, tum propter eam vim qua aluntur, augescunt, et seminant, sive gignunt : cum D brutis, tum quantum ad hæc omnia, tum præterea quantum ad appetitum, hoc est, iram et cupiditatem; itemque sensum et motum impulsionis.

Αἰσθήσεις μὲν οὖν εἰσι πέντε, ὅρασις, ἀκοὴ, ὄσφρησις, γεῦσις, ἁφή· τῆς δὲ καθ' ὁρμὴν κινήσεως

Sensus porro sunt quinque, visus, auditus, olfactus, gustus, tactus. Ad motum impulsionis vis

NOTÆ.

(80) *Πάντα ταῦτα κατὰ φύσιν. Atque hæc omnia Creatoris beneficio.* Hic tandem docet omnia quibus naturæ creatæ constant, Dei dono et gratiæ ascribi debere; quippe cum Deus in præfinitionibus æternis essentias singulas sapientia et voluntate sua concinnaverit : unde subjungit, *Incorporea et invisibilia alia esse κατ' οὐσίαν, suapte natura, alia κατὰ χάριν, per gratiam. Incorporeum Deo secundum naturam convenire; angelis autem, dæmonibus, et animis per gratiam.* Quod si angelus et anima nonnisi a Dei voluntate hoc obtinuere ut minime corporei essent, non alimnde profecto immortalitatem habuerint, quam subinde Dei dono et gratiæ Patres ascribere non dubitant. Trita hæc veterum doctrina Pelagius abutebatur, ut, pro ea qua pollebat astutia, solas naturæ dotes intelligeret, quando Dei gratiam confiteri jussus est.

(80') Uncinis inclusa supplentur. Edit.

ea spectat, qua e loco ad locum migramus, totumque corpus movemus, qua item vocem emittimus, et qua respiramus. Hæc enim, vel facere, vel non facere in nobis situm est.

Postremo per rationem, incorporeis naturis et rationalibus copulatur, ratiocinando videlicet, atque intelligendo, deque singulis judicando, et virtutes, adeoque pietatem, quæ omnium virtutum fastigium est, consectando : quo fit ut homo mundus minor appelletur.

Corporis animæque propria. — Sciendum quoque est, sectionem, fluxionem et mutationem solius corporis propria esse : mutationem autem illam intelligo, quæ secundum qualitatem contingit, cujusmodi est calefactio et frigefactio, aliæque id generis : pari modo fluxionem eam quæ evacuando fit [59]. Evacuantur enim sicca et humida, ac spiritus, et suppletione opus habent : unde fames et sitis naturales affectiones sunt. Sectio est secretio humorum ab invicem, et divisio in formam et materiam [60].

Rursus ad animam proprie spectant pietas et consideratio. Animæ vero et corpori communes sunt virtutes : cum tamen ad animam referantur, utpote anima corporis operam asciscente.

Ratio per naturam domina partis irrationalis. Animæ vires rationi obsequentes et non obsequentes. Illud præterea notandum, quod ratio ex suapte natura irrationabilis partis domina sit. Dividuntur quippe animæ facultates in eam quæ rationis particeps, et eam quæ rationis expers est. Ac rursus illa quæ rationis est expers, duas partes habet, quarum altera rationem non audit, id est ei non obsequitur; altera et paret et obtemperat. Rationis dictamen et imperium spernit vitalis facultas quæ pulsatrix appellatur, itemque seminatrix, seu generans; vegetans quoque, quæ et vis altrix dicitur, ad quam augescendi facultas spectat, quæ et corpora formal, et concinnat. Neque enim hæ rationi, sed natura regulatur. Pars autem illa quæ rationem audit, eique obsequitur, in iram et cupiditatem distribuitur. Communi autem nomine pars irrationabilis vocatur illa, in qua passiones et appetitus exsistunt. Scire interest vim impulsivam ad eam partem quæ rationi subest pertinere.

At vero facultas altrix, generans, arteriæ pulsatrix, ad illam attinet quæ rationis imperium respuit. Vegetans autem facultas, dicitur illa qua crescimus, et gignimus : vitalis tandem, ea qua arteriæ moventur.

Porro facultas nutriendi quadripartitas vires habet, nimirum attrahendi, qua cibus attrahitur; retinendi, qua retinetur, nec confestim excerni sinitur; immutandi, qua alimentum in humores

A ἐστι τὸ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβατικὸν, καὶ τὸ κινητικὸν ὅλου τοῦ σώματος, τὸ φωνητικὸν, καὶ ἀναπνευστικόν· ταῦτα γὰρ ἐν ἡμῖν ἐστι ποιεῖν, καὶ μὴ ποιεῖν.

Συνάπτεται διὰ τοῦ λογικοῦ ταῖς ἀσωμάτοις καὶ νοεραῖς φύσεσι, λογιζόμενος, καὶ νοῶν, καὶ κρίνων ἕκαστα, καὶ τὰς ἀρετὰς μεταδιώκων, καὶ τῶν ἀρετῶν τὸν κολοφῶνα τὴν εὐσέβειαν ἀσπαζόμενος· διὸ καὶ μικρὸς κόσμος ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος.

Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς ἴδια μὲν τοῦ σώματος μόνου τομὴ, καὶ ῥεῦσις, καὶ μεταβολή. Μεταβολὴ μὲν, ἡ κατὰ ποιότητα, ἤγουν θέρμανσιν, καὶ ψύξιν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ῥεῦσις δὲ, ἡ κατὰ κένωσιν· κενοῦνται γὰρ καὶ ξηρὰ, καὶ ὑγρὰ, καὶ πνεῦμα, ὧν χρῄζει τῆς ἀναπληρώσεως· ὥστε φυσικά εἰσι πάθη, ἥ τε πεῖνα, καὶ ἡ δίψα. Τομὴ δὲ, ἡ τῶν χωμῶν ἀπ' ἀλλήλων διαχώρησις, καὶ ὁ εἰς εἶδος καὶ ὕλην μερισμός.

Ἴδια δὲ τῆς ψυχῆς ἡ εὐσέβεια, καὶ ἡ νόησις· Κοινὰ δὲ ψυχῆς καὶ σώματος αἱ ἀρεταὶ, ἐχουσῶν καὶ τούτων ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἀναφοράν, οἷον ψυχῆς προσχρωμένης σώματι.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι τὸ λογικὸν φύσει κατάρχει τοῦ ἀλόγου. Διαιροῦνται γὰρ αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς εἰς λογικὸν καὶ ἄλογον. Τοῦ δὲ ἀλόγου μέρη εἰσὶ δύο· τὸ μὲν ἀνήκοόν ἐστι λόγῳ, ἤγουν οὐ πείθεται λόγῳ· τὸ δὲ κατήκοόν ἐστι, καὶ ἐπιπειθὲς λόγῳ. Ἀνήκοον μὲν οὖν, καὶ μὴ πειθόμενον λόγῳ, ἐστὶ τὸ ζωτικὸν, ὃ καὶ σφυγμικὸν καλεῖται, καὶ τὸ σπερματικὸν, ἤγουν γεννητικὸν, καὶ τὸ φυτικὸν, ὃ καὶ θρεπτικὸν καλεῖται· τούτου δέ ἐστι καὶ τὸ αὐξητικὸν, τὸ καὶ διαπλάσσον τὰ σώματα. Ταῦτα γὰρ οὐ λόγῳ κυβερνῶνται, ἀλλὰ τῇ φύσει· τὸ δὲ κατήκοον καὶ ἐπιπειθὲς λόγῳ, διαιρεῖται εἰς θυμὸν καὶ ἐπιθυμίαν. Καλεῖται δὲ κοινῶς τὸ ἄλογον μέρος τῆς ψυχῆς, παθητικὸν καὶ ὀρεκτικόν. Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι τοῦ ἐπιπειθοῦς λόγῳ ἐστὶ, καὶ ἡ καθ' ὁρμὴν κίνησις.

B

C

D

[a] Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου λόγῳ ἐστὶ τὸ θρεπτικὸν, καὶ γεννητικὸν, καὶ σφυγμικόν· καλεῖται δὲ [φυτικὸν [a]] μὲν τὸ αὐξητικὸν καὶ τὸ θρεπτικὸν, καὶ τὸ γεννητικόν· ζωτικὸν δὲ, τὸ σφυγμικόν.

Τοῦ μὲν οὖν θρεπτικοῦ δυνάμεις εἰσὶ τέσσαρες· ἑλκτικὴ, ἡ ἕλκουσα τὴν τροφήν· καθεκτικὴ, ἡ κατέχουσα τὴν τροφὴν καὶ μὴ ἐῶσα αὐτὴν εὐθέως ἐκχριθῆναι· ἀλλοιωτικὴ, ἡ ἀλλοιοῦσα τὴν τροφὴν εἰ

[59] Nemes. c. 1. *De nat. hom.* [60] Nemes. ibid. [61] Nemes. cap. 23.

VARIÆ LECTIONES.

[1] Quæ sequuntur usque ad Δεῖ δὲ γινώσκειν, etc., in mss. et veteri translatione reperiuntur ad calcem cap. 32 περὶ θυμοῦ, *de ira*, sed componi non possunt cum iis quæ de ira præmittuntur. [a] Vox supplenda ex Nemesio cap. 22.

τοὺς χυμούς· ἀποκριτικὴ, ἡ τὸ περίττωμα διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος ἐκκρίνουσα, καὶ ἐκβάλλουσα.

A vertitur : excernendi, qua ciborum superflua per secessum egeruntur et expelluntur.

Χρὴ εἰδέναι, ὅτι τῶν κατὰ τὸ ζῶον δυνάμεων, αἱ μὲν εἰσὶ ψυχικαὶ, αἱ δὲ φυτικαὶ, αἱ δὲ ζωτικαί. Καὶ ψυχικαὶ μὲν αἱ κατὰ τὴν προαίρεσιν, ἤγουν ἡ καθ' ὁρμὴν κίνησις καὶ ἡ αἴσθησις. Τῆς δὲ καθ' ὁρμὴν κινήσεώς ἐστι, τό τε κατὰ τόπον μεταβατικὸν, καὶ κινητικὸν ὅλου τοῦ σώματος, καὶ φωνητικὸν, καὶ ἀναπνευστικόν· ἐν ἡμῖν γάρ ἐστι τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι ταῦτα. Φυτικαὶ δὲ, καὶ ζωτικαὶ, αἱ ἀπροαίρετοι. Καὶ φυτικαὶ μὲν, ἡ θρεπτικὴ, καὶ αὐξητικὴ, καὶ σπερματική· ζωτικὴ δὲ, ἡ σφυγμική. Αὗται γὰρ, καὶ θελόντων ἡμῶν, καὶ μὴ θελόντων, ἐνεργοῦσι.

181 *Facultarum animantium varia genera.*—Nec illud quidem prætereundum est[62], vires eas quæ animanti insunt, partim animales, partim vegetantes, partim vitales esse. Animales quidem, quæ a voluntate proficiscuntur, ut motus impulsionis et sensus. Ad motum vero impulsionis pertinet transitio e loco in locum, et illa motio, qua totum corpus movetur, ea item qua vocem emittimus, et qua respiramus. Ut enim hæc faciamus, aut non faciamus, in nostra potestate situm est. Vegetantes autem et vitales, hæ sunt, quæ a voluntate non pendent. Ac vegetantes quidem sunt, nutriendi, augescendi, et seminandi facultates : vitalis autem est pulsuum motrix. Hæ namque, velimus nolimus, munus suum exsequuntur.

Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τῶν πραγμάτων, τὰ μὲν ἔστιν ἀγαθὰ, τὰ δὲ φαῦλα. Προσδοκώμενον μὲν οὖν ἀγαθὸν, ἐπιθυμίαν συνιστᾷ· παρὸν δὲ, ἡδονήν· ὁμοίως δὲ πάλιν[y] προσδοκώμενον κακὸν, φόβον· παρὸν δὲ, λύπην. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἀγαθὸν ἐνταῦθα εἰπόντες, ἢ τὸ ὄντως ἀγαθὸν, ἢ τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν εἴπομεν· ὁμοίως δὲ καὶ κακόν.

B *Bonum et malum quos actus causent.* — Postremo advertendum est, rerum alias bonas esse, alias malas : et quidem bonum exspectatum, cupiditatem gignere ; præsens autem, voluptatem : eodem rursus modo malum, dum exspectatur, timorem afferre ; cum adest, mœrorem. In quo illud etiam sciendum, per bonum, hoc loco tam id quod revera bonum est, a nobis intelligi, quam illud quod boni duntaxat speciem habet : perindeque de malo censendum est.

ΚΕΦΑΛ. ΙΓ' [ΚΖ'].

Περὶ ἡδονῶν.

Τῶν ἡδονῶν, αἱ μὲν εἰσὶ ψυχικαὶ, αἱ δὲ σωματικαί. Καὶ ψυχικαὶ μὲν, ὅσαι μόνης εἰσὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν, ὡς αἱ περὶ τὰ μαθήματα, καὶ τὴν θεωρίαν. Σωματικαὶ δὲ, αἱ μετὰ κοινωνίας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος γινόμεναι, καὶ διὰ τοῦτο σώματι καὶ καλούμεναι, ὅσαι περὶ τροφὰς, καὶ συνουσίας, καὶ τὰ τοιαῦτα. Μόνου δὲ τοῦ σώματος οὐκ ἂν εὕροι τις ἰδίας[x] ἡδονάς.

CAP. XIII.

De voluptatibus.

Voluptatum distinctio. — Voluptatum, aliæ animi, aliæ corporis sunt. Voluptates animi sunt eæ omnes, quibus animus seorsim a corpore fruitur : quales sunt quæ ex disciplinis et contemplatione sentiuntur. Voluptates corporis sunt illæ, C quarum corpus una cum anima particeps est, ob idque corporales dicuntur : cujusmodi sunt, quæ ex cibis et venereis rebus, aliisque id genus capi solent. Nam quæ solius corporis sint, nullæ omnino voluptates reperiri queunt[63].

Πάλιν τῶν ἡδονῶν, αἱ μὲν εἰσὶν ἀληθεῖς, αἱ δὲ ψευδεῖς· καὶ αἱ μὲν τῆς διανοίας μόνης, κατ' ἐπιστήμην, καὶ θεωρίαν· αἱ δὲ μετὰ σώματος, κατ' αἴσθησιν. Καὶ τῶν μετὰ σώματος (81) ἡδονῶν, αἱ μὲν εἰσὶ φυσικαὶ, ἅμα καὶ ἀναγκαῖαι, ὧν χωρὶς ζῆν ἀδύνατον, ὡς αἱ τροφαὶ, αἱ τῆς ἐνδείας ἀναπληρωτικαὶ, καὶ τὰ ἐνδύματα τὰ ἀναγκαῖα· αἱ δὲ, φυσικαὶ μὲν,

Voluptatum alia genera. Quas voluptates vir pius consectari debeat. — Rursus voluptatum aliæ veræ sunt, aliæ falsæ. Atque eæ quæ animi tantummodo sunt, in rerum cognitione et contemplatione consistunt : quæ autem ex corporis commercio, hæ sensibus hauriuntur. Jam earum voluptatum, ad quas corpus asciscitur, aliæ natu-

[62] Nemes. cap. 23. [63] Nemes. cap. 18; Chrys. hom. 74, in Joan.

VARIÆ LECTIONES.

[y] Desunt πάλιν in multis codd. Legitur apud Nemesium in cod. Reg. 2879. [x] Vocem ἰδίας, adjecit Combefisius post recognitorem cod. S. Hil. et Nemesium cap. 18.

NOTÆ.

(81) *Καὶ τῶν μετὰ σώματος. Et voluptatem quæ*, etc. Divisionem hanc voluptatum tradiderat Chrysostomus, hom. 74 in Joan.; atque hujus primum auctorem fuisse Epicurum Cicero narrat, lib. I *De fin. bon. et mal.* ubi Torquatus sic loquens inducitur : *Quæ enim utilior, aut ad bene vivendum aptior partitio, quam illa qua usus est Epicurus? qui unum genus posuit earum cupiditatum, quæ essent et naturales et necessariæ ; alterum quæ naturales essent, nec tamen necessariæ ; tertium quæ non naturales, nec necessariæ.* Quam divisionem ceu minus accuratam Tullius carpit; lib. II : *Quomodo autem Philosophus loquitur tria genera cupiditatum*, inquit, *naturales et necessarias; naturales, non necessarias; nec naturales, nec necessarias? primum divisit ineleganter. Duo enim genera quæ erant, fecit tria. Hoc est non dividere, sed frangere rem. Qui si diceret cupiditatum esse duo genera, naturales et inanes : naturalium quoque item duo, necessarias et non necessarias, confecta res esset.*

rales simul et necessariæ sunt, sine quibus vita A οὐκ ἀναγκαῖαι δὲ, ὡς αἱ κατὰ φύσιν, καὶ κατὰ νόμον
duci non possit; quo in genere sunt illæ quæ ex cibis quibus quod exhaustum est, repletur, et quæ ex necessariis indumentis percipiuntur. Aliæ item naturales, sed non necessariæ, ut venerearum naturalis et legitimus usus. Etsi enim venereæ voluptates ad generis totius conservationem spectant, non tamen ejusmodi sunt, ut iis submotis in virginitate vita transigi nequeat. Aliæ postremo nec necessariæ, nec naturales, ut ebrietas, petulantia libidinis, ciborum nimia ingurgitatio. Neque enim ejusmodi voluptates ad vitæ **182** nostræ conservationem, nec ad generis propagationem conducunt; quin officiunt. Quamobrem ille, qui Deo acceptam vivendi rationem profitetur, eas tantum quæ simul necessariæ sunt et naturales, consectari debet: illas vero quæ naturales, non tamen necessariæ sunt, posteriori loco habere, nec nisi congruenti tempore, loco, et mensura adhibere. Reliquas demum oportet penitus rejicere.

μίξεις. Αὗται γὰρ εἰς μὲν τὴν διαμονὴν τοῦ παντὸς γένους συντελοῦσι, δυνατὸν δὲ χωρὶς αὐτῶν ἐν παρθενίᾳ ζῆν· αἱ δὲ οὔτε ἀναγκαῖαι, οὔτε φυσικαὶ, ὡς φάθη, καὶ λαγνεία, καὶ πλησμοναὶ τὴν χρείαν ὑπερβαίνουσαι. Οὔτε γὰρ εἰς σύστασιν τῆς ζωῆς ἡμῶν συντελοῦσιν, οὔτε εἰς διαδοχὴν τοῦ γένους. Τοὐναντίον δὲ μᾶλλον καὶ βλάπτουσι. Τὸν τοίνυν κατὰ Θεὸν ζῶντα δεῖ μετέρχεσθαι τὰς ἀναγκαίας ἅμα καὶ φυσικάς· ἐν δευτέρᾳ δὲ τάξει τὰς φυσικὰς καὶ οὐκ ἀναγκαίας τίθεσθαι, μετὰ τοῦ προσήκοντος καιροῦ, καὶ τρόπου, καὶ μέτρου γινομένας. Τὰς δὲ ἄλλας χρὴ πάντως παραιτεῖσθαι.

Quæ honestæ voluptates censeri debeant. — Honestæ porro voluptates eæ prorsus censendæ sunt, quæ nec cum tristitia junctæ sunt, nec pœnitendi causam afferunt, nec aliud incommodum pariunt, nec modum excedunt, nec denique nos a seriis negotiis admodum abstrahunt, aut servituti mancipant.

B Καλὰς δὲ ἡδονὰς χρὴ ἡγεῖσθαι, τὰς μὴ συμπεπλεγμένας λύπῃ, μηδὲ μεταμέλειαν ἐμποιούσας, μηδὲ ἑτέρας βλάβης γεννητικὰς, μηδὲ τοῦ μετρίου πέραν χωρούσας [z], μήτε τῶν σπουδαίων ἔργων ἡμᾶς ἀφελκούσας ἐπὶ πολὺ, ἢ καταδουλούσας.

CAP. XIV.
De tristitia.

ΚΕΦΑΛ. ΙΔ' [ΚΙΓ'].
Περὶ λύπης.

Tristitiæ quatuor species. — Tristitiæ quatuor species : mœror, molestia, invidentia, misericordia. Mœror est tristitia vocem adimens : molestia tristitia premens : invidentia, tristitia ob alterius bona : misericordia denique, tristitia ob res alienum adversas.

Τῆς δὲ λύπης εἴδη τέσσαρα, ἄχος, ἄχθος, φθόνος, ἔλεος. Ἄχος μὲν οὖν ἐστι, λύπη ἀφωνίαν ἐμποιοῦσα· ἄχθος δὲ, λύπη βαρύνουσα· φθόνος δὲ, λύπη ἐπὶ ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς· ἔλεος δὲ, λύπη ἐπὶ ἀλλοτρίοις κακοῖς.

CAP. XV.
De timore.

C

ΚΕΦΑΛ. ΙΕ' [ΚΘ'].
Περὶ φόβου.

Timoris genera. — Sed et metus sex sunt genera : segnities, pudor, verecundia, stupor, terror, angor. Segnities est metus impendentis actionis. Pudor, metus ex vituperationis exspectatione : optimusque est hic affectus. Verecundia, metus ob admissum turpe facinus : at ne hic quidem affectus extra spem salutis est. Stupor, metus ex immani aliqua re animo objecta. Terror, metus ex insuetæ rei specie contractus. Angor denique, metus ne vota nostra infeliciter cedant. Tunc enim angore afficimur, cum metuimus ne quod aggressi sumus, bene non succedat.

Διαιρεῖται δὲ καὶ ὁ φόβος εἰς ἕξ· εἰς ὄκνον, εἰς αἰδῶ, εἰς αἰσχύνην, εἰς κατάπληξιν, εἰς ἔκπληξιν, εἰς ἀγωνίαν. Ὄκνος [a] μὲν οὖν ἐστι φόβος μελλούσης ἐνεργείας. Αἰδὼς δὲ, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ψόγου· κάλλιστον δὲ τοῦτο τὸ πάθος. Αἰσχύνη δὲ, φόβος ἐπ' αἰσχρῷ πεπραγμένῳ· οὐδὲ τοῦτο δὲ ἀνέλπιστον εἰς σωτηρίαν. Κατάπληξις δὲ, φόβος ἐκ μεγάλης φαντασίας. Ἔκπληξις δὲ, φόβος ἐξ ἀσυνήθους φαντασίας. Ἀγωνία δὲ, φόβος διαπτώσεως, ἤγουν ἀποτυχίας· φοβούμενοι γὰρ ἀποτυχεῖν τῆς πράξεως, ἀγωνιῶμεν.

CAP. XVI.
De ira.

D

ΚΕΦΑΛ. ΙϚ' [Α'].
Περὶ θυμοῦ.

Ira est sanguinis qui cordi affusus est, ebullitio, ex exhalatione, seu fuligine bilis proveniens : unde et χολὴ Græce appellatur, et χόλος [65]. Est etiam interdum ira, ulciscendi libido. Nam cum

Θυμὸς δέ ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς χολῆς, ἢ ἀναβολώσεως γινομένη· διὸ καὶ χολὴ λέγεται, καὶ χόλος. Ἔστι δὲ ὅτε ὁ θυμὸς, καὶ ὄρεξίς ἐστιν ἀντιτιμωρήσεως. Ἀδικούμενοι γὰρ,

[64] Nemes. *De nat. hom.* c. 20. [65] Nemes. c. 21.

VARIÆ LECTIONES.

[z] Codd. mss. et Nemesius ἀλλὰ καὶ προσβλάπτουσι. Sic vetus interpres, *sed et nocent.* Faber, *sed et officiunt.* [a] Reg. 8, Colb. 1, cod. S. Hil. et Nemesius παραχωρούσας. Vetus interpr. *excedentes.* [a] Variarum timoris specierum definitiones diverso ordine prosequitur Nemesius, cui consonant omnes ferme codd. Regii, Colb. 1 et cod. S. Hil. ac 1 statuunt ὄκνον, id est, *segnitiem.* 2, κατάπληξιν, *stuporem.* 3, ἔκπληξιν, *terrorem.* 4, ἀγωνίαν, *angorem.* 5, αἰδῶ, *pudorem.* 6, αἰσχύνην, *verecundiam.* Cum editis vero aliisque codicibus consentiunt interpretes.

ἢ νομίζοντες ἀδικεῖσθαι, λυπούμεθα· καὶ γίνεται τότε μικτὸν τὸ πάθος ἐξ ἐπιθυμίας καὶ θυμοῦ.

Εἴδη δὲ τοῦ θυμοῦ τρία· ὀργή, ἥτις καλεῖται χολή, καὶ χόλος, καὶ μῆνις, καὶ κότος. Θυμὸς μὲν γὰρ ἀρχὴν καὶ κίνησιν ἔχων, ὀργή, καὶ χολή, καὶ χόλος λέγεται. Μῆνις δὲ, χολὴ ἐπιμένουσα, ἤγουν μνησικακία· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ μένειν, καὶ τῇ μνήμῃ παραδίδοσθαι. Κότος δὲ, ὀργὴ ἐπιτηροῦσα καιρὸν εἰς τιμωρίαν· εἴρηται δὲ οὗτος παρὰ τὸ κεῖσθαι.

Ἔστι δὲ ὁ θυμὸς τὸ δορυφορικὸν τοῦ λογισμοῦ, ἔκδικος τῆς ἐπιθυμίας. Ὅταν γὰρ ἐπιθυμήσωμεν πράγματος, καὶ κωλυθῶμεν ὑπό τινος, θυμούμεθα κατ' αὐτοῦ, ὡς ἀδικηθέντες· τοῦ λογισμοῦ δηλονότι κρίναντος ἄξιον ἀγανακτήσεως τὸ γενόμενον, ἐπὶ τῶν φυλαττόντων κατὰ φύσιν τὴν οἰκείαν τάξιν.

ΚΕΦΑΛ. ΙΖ' [ΛΑ'].
Περὶ φανταστικοῦ.

Φανταστικόν ἐστι δύναμις τῆς ἀλόγου ψυχῆς, διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἐνεργοῦσα, ἥτις λέγεται αἴσθησις. Φανταστὸν δὲ, καὶ αἰσθητὸν, τὸ τῇ φαντασίᾳ, καὶ τῇ αἰσθήσει ὑποπῖπτον· ὡς ὅρασις μὲν, αὐτὴ ἡ ὀπτικὴ δύναμις· ὁρατὸν δὲ, τὸ ὑποπῖπτον τῇ ὁράσει, λίθος τυχὸν, ἤ τι τῶν τοιούτων. Φαντασία δέ ἐστι πάθος τῆς ἀλόγου ψυχῆς, ὑπὸ φανταστοῦ τινος γινόμενον. Φάντασμα (82) δὲ, πάθος διάκενον ἐν τοῖς ἀλόγοις τῆς ψυχῆς ἀπ' οὐδενὸς φανταστοῦ γινόμενον. Ὄργανον δὲ τοῦ φανταστικοῦ, ἡ ἐμπρόσθιος κοιλία τοῦ ἐγκεφάλου.

ΚΕΦΑΛ. ΙΗ' [ΛΒ'].
Περὶ αἰσθήσεως.

Αἴσθησίς ἐστι δύναμις τῆς ψυχῆς ἀντιληπτικὴ τῶν ὑλῶν, ἤγουν διαγνωστική. Αἰσθητήρια δὲ, τὰ ὄργανα, ἤγουν τὰ μέλη δι' ὧν αἰσθανόμεθα· αἰσθητὰ δὲ, τὰ τῇ αἰσθήσει ὑποπίπτοντα· αἰσθητικὸν δὲ, τὸ ζῶον τὸ ἔχον τὴν αἴσθησιν. Εἰσὶ δὲ αἰσθήσεις πέντε, ὁμοίως καὶ αἰσθητήρια πέντε.

Πρώτη αἴσθησις, ὅρασις. Αἰσθητήρια δὲ, καὶ ὄργανα τῆς ὁράσεως, τὰ ἐξ ἐγκεφάλου νεῦρα, καὶ οἱ ὀφθαλμοί· αἰσθάνεται δὲ ἡ ὄψις, κατὰ πρῶτον μὲν λόγον, τοῦ χρώματος· συνδιαγινώσκει δὲ τῷ χρώματι, καὶ τὸ κεχρωσμένον σῶμα, καὶ τὸ μέγε-

A ob aliquo lædimur, aut lædi nos existimamus, ira commovemur: ac tunc mistus fit hic affectus ex cupiditate et ira.

Tres iræ species.— Tres porro iræ sunt species: Excandescentia, quæ et χολὴ, et χόλος dicitur; μῆνις, item, et κότος. Nam cum ira exoritur, moverique incipit, bilis nuncupatur. μῆνις autem est bilis diuturnior, sive acceptæ injuriæ memoria. Unde etiam hoc nomen nacta est ἀπὸ τοῦ μένειν, id est quod maneat et memoriæ tradatur. Κότος denique est ira ulciscendi occasionem **183** captans, unde et nomen traxit ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι, id est, eo quod anima reposita sit.

Ira, rationis satelles, vindex concupiscentiæ.— Est porro ira rationis satelles, vindex cupiditatis. Nam

B cum rei alicujus desiderio tenemur, atque ab aliquo cohibemur, tunc quasi injuria accepta, adversus illum excandescimus; ratione videlicet eam rem iracundia dignam judicante, in illis utique qui ordinem suum tuentur, ut naturæ ratio postulat.

CAP. XVII.
De vi imaginatrice.

Quid sit imaginatio.—Vis imaginandi, irrationabilis animæ partis facultas est, per sensuum organa operans; quæ et sensus dicitur. Φανταστὸν autem, et sensibile illud appellatur, quod sub vim illam et sensum cadit, v. gr. visus ipsa vis est cernendi; visibile, quod visui subjicitur; puta, lapis, aut aliquid hujusmodi. Imaginatio porro est affectio irra-

C tionabilis animæ ex aliqua re, quæ in imaginandi vim cadat, exorta. Phantasma denique, seu visum, est inanis affectio in parte animæ irrationabili, quam nulla res, quæ imaginationi subjiciatur, efficiat. Sedes porro virtutis imaginandi est anterior cerebri ventriculus.

CAP. XVIII.
De sensu.

Sensus est ea animæ vis, quæ res materiales percipit, seu dijudicat. Sensoria autem, organa sunt, sive membra quorum beneficio et opera sentimus. Sensibilia vero, ea quæ sub sensum cadunt. Sentiendi capax, denique, animal est sensu præditum. Sensus autem quinque sunt, totidemque sensuum organa.

D Primus sensus est visus. Sensoria ejus, seu organa sentiendi, nervi sunt e cerebro derivati, et oculi. Ac visus quidem primarie colorem percipit, et una cum colore corpus coloratum dignoscit ipsiusque magnitudinem, figuram, locum in quo

[66] Nemes. cap. 6

NOTÆ.

(82) *Φάντασμα. Phantasma*, etc. Accurata non est, expositio eaque duntaxat exponit phantasmata, quæ amentibus, et melancholicis dormientibusque contingunt, ut explicat Nemesius. Alia vero phantasmata dicuntur, quæ rerum a sensibus perceptarum imagines sunt, uti dum quispiam res, quas olim vidit quantumcunque dissitas, imaginatione versat. Hæc autem ab objectis, quæ imaginatione percipi possunt, sunt certissimum est: imo absque ejusmodi phantasmatibus nullam fieri intellectionem et cogitationem docet Philosophus lib. III *De anima*, cap. 7, th. 30 et seqq. Aliquod igitur phantasma est, quod res ut sunt exhibet, neque semper est vacuum quoddam et inane, quod objectum aliter ac est repræsentet.

est, interjectum spatium, et numerum [67]; motum quoque et quietem; asperumne, an læve; planum, an inæquale; acutum, an obtusum; ac denique ipsius compagem et consistentiam, num aquea sit, an terrea, hoc est humida, aut sicca.

Θος αὐτοῦ, καὶ τὸ σχῆμα, καὶ τὸν τόπον ἔνθα ἐστὶ, καὶ διάστημα τὸ μεταξὺ, καὶ τὸν ἀριθμὸν, κίνησίν τε, καὶ στάσιν, καὶ τὸ τραχὺ, καὶ λεῖον, καὶ ὁμαλὸν, καὶ ἀνώμαλον, καὶ τὸ ὀξὺ, καὶ τὸ ἀμβλὺ, καὶ τὴν σύστασιν, εἴτε ὑδατώδης ἐστὶν, ἢ γεώδης, ἤγουν ὑγρὰ, ἢ ξηρά.

Solus homo et simia aures non movent. — Secundus sensus est auditus, quo voces ac soni percipiuntur. Hic autem sensus dignoscit eorum acumen, et gravitatem, lævitatem, et asperitatem, et altitudinem. Ipsius organa sunt nervi molles e cerebro ducti, atque aurium structura. Porro ex omnibus animantibus, solus homo, et simia aures non movent.

Δευτέρα αἴσθησίς ἐστιν ἀκοὴ, τῶν φωνῶν, καὶ τῶν ψόφων οὖσα αἰσθητική. Διαγινώσκει δὲ αὐτῶν τὴν ὀξύτητα, καὶ τὴν βαρύτητα, λειότητά τε, καὶ μέγεθος. Ὄργανα δὲ αὐτῆς, τὰ νεῦρα τοῦ ἐγκεφάλου τὰ μαλακὰ, καὶ τῶν ὤτων ἡ κατασκευή· μόνος δὲ ἄνθρωπος καὶ πίθηκος οὐ κινοῦσι τὰ ὦτα.

Tertius sensus est olfactus; qui quidem naribus **184** vapores ad cerebrum deferentibus efficitur, et ad extremas anteriorum cerebri ventriculorum metas terminatur. Vapores autem sentit, et percipit olfactus. Vaporum porro hoc generalissimum discrimen est, ut alios suaves, alios fetidos, alios denique nec suaves, nec insuaves esse intelligamus. Fit autem odor suavis, cum humores qui corporibus insunt, probe fuerint excocti. Quod si mediocriter duntaxat cocti sint, media quoque erit eorum dispositio. Sin autem infra mediocritatem, aut ulla omnino coctio exstiterit, fetidus odor afflabitur.

Τρίτη αἴσθησις, ὄσφρησις· ἥτις γίνεται μὲν διὰ τῶν ῥινῶν ἀναπεμπουσῶν τοὺς ἀτμοὺς ἐπὶ τὸν ἐγκέφαλον· περαίνεται δὲ εἰς τὰ πέρατα τῶν ἐμπροσθίων κοιλιῶν τοῦ ἐγκεφάλου. Ἔστι δὲ αἰσθητικὴ, ἀντιληπτικὴ τῶν ἀτμῶν· τῶν δὲ ἀτμῶν ἡ γενικωτάτη διαφορά ἐστιν εὐωδία καὶ δυσωδία, καὶ τὸ μέσον τούτων, ὃ μήτε εὐῶδές ἐστι, μήτε δυσῶδες. Γίνεται δὲ εὐωδία τῶν ὑγρῶν τῶν ἐν τοῖς σώμασιν ἀκριβῶς πεφθέντων. Μέσως δὲ μέση διάθεσις. Καταδεέστερον δὲ, ἢ μηδὲ ὅλως πεφθέντων, ἡ δυσωδία γίνεται.

Quartus sensus est gustus, quo sapores percipiuntur, sive sentiuntur. Hujus organa sunt, lingua, et præsertim extrema ipsius pars sive cuspis, et palatum (quod nonnulli Græce vocant οὐράνίσκον, veluti *cæticulum*) in quibus nervi illi exporrecti sunt, qui a cerebro deferuntur, partique illi animæ, quæ principatum tenet, quid perceptum fuerit, quisve sensus exstiterit, referunt [68]. Jam vero saporum qualitates, quæ gustabiles appellantur, hæ sunt dulcedo, acrimonia, aciditas, acerbitas, austeritas, amaritudo, salsedo, pinguedo, viscositas. Istæ siquidem qualitates gustu dignoscuntur. Ast aqua, quantum ad illas qualitates, saporis omnis expers est: nullam enim qualitatum habet. Acerbitas autem nihil aliud est, nisi intensior quædam et redundans acerbitas.

Τετάρτη αἴσθησις, ἡ γεῦσις· ἔστι δὲ τῶν χυμῶν ἀντιληπτικὴ, ἤγουν αἰσθητική. Ὄργανα δὲ αὐτῆς, ἡ γλῶσσα, καὶ ταύτης πλέον τὸ ἄκρον, καὶ ἡ ὑπερῴα, ἣν καλοῦσί τινες οὐρανίσκον· ἐν οἷς ἐστι τὰ ἐξ ἐγκεφάλου φερόμενα νεῦρα, πεπλατυσμένα, καὶ ἀπαγγέλλοντα τῷ ἡγεμονικῷ τὴν γενομένην ἀντίληψιν, ἤγουν αἴσθησιν. Αἱ δὲ καλούμεναι γευστικαὶ ποιότητες τῶν χυμῶν, εἰσὶν αὗται· γλυκύτης, δριμύτης, ὀξύτης, στρυφνότης, αὐστηρότης, πικρότης, ἁλμυρότης, λιπαρότης, γλισχρότης. Τούτων γάρ ἐστιν ἡ γεῦσις διαγνωστική· τὸ δὲ ὕδωρ ἄποιόν ἐστι κατὰ ταύτας τὰς ποιότητας· οὐδεμίαν γὰρ αὐτῶν ἔχει. Ἡ δὲ στρυφνότης, ἐπίτασις καὶ πλεονασμός ἐστι τῆς αὐστηρότητος.

Quintus sensus tactus est, qui etiam cunctis animantibus' communis est [69]. Exsistit autem ille, opera nervorum e cerebro in universum corpus effusorum. Ex quo fit ut totum corpus, atque adeo reliqua sentiendi organa, sensum tactus habeant. Tactui porro subsunt calidum et frigidum, molle et durum, tenax, rigidum, grave et leve. Hæc enim solo tactu cognoscuntur. Sunt autem tactui et visui communia, asperum et læve; siccum et humidum; crassum et tenue, sursum ac deorsum; locus quoque ac magnitudo (si quidem tanta sit,

Πέμπτη αἴσθησίς ἐστιν ἡ ἁφὴ, ἥτις καὶ κοινή ἐστι πάντων τῶν ζώων· ἥτις γίνεται ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου πεμπομένων τῶν νεύρων εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Διὸ καὶ ὅλον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα αἰσθητήρια, τὴν τῆς ἁφῆς ἔχουσιν αἴσθησιν· ὑπόκεινται [b] δὲ τῇ ἁφῇ τὸ θερμὸν καὶ ψυχρόν· τό τε μαλακὸν καὶ σκληρὸν, καὶ γλισχρὸν καὶ κραυρὸν [c], βαρύ τε καὶ κοῦφον· διὰ μόνης γὰρ ἁφῆς ταῦτα γνωρίζεται· κοινὰ δὲ ἁφῆς καὶ ὄψεως, τό τε τραχὺ, καὶ λεῖον, τό τε ξηρὸν καὶ ὑγρὸν, παχύ τε καὶ λεπτὸν, ἄνω τε καὶ κάτω, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ μέγεθος, ὅταν εἴη τοιοῦ-

[67] Nemes. cap. 71. [68] Nemes. cap. 9. [69] Nemes. cap. 8.

VARIÆ LECTIONES.

[b] Reg 5, Colb. 2 ὑπόκειται. [c] Edita καὶ ξηρὸν καὶ κραῦρον. Ita Regii multi et Colbert. abest ξηρόν, in coll. S. Hil. et Regiis aliis; itemque apud Nemesium 1 et recte. Hic enim sermo est de qualitatibus is, quæ solo tactu percipiuntur: ait *siccum* visu quoque cognoscitur, ut infra notatur.

τον[d], ὡς κατὰ μίαν προσβολὴν τῆς ἁφῆς περιλαμβάνεσθαι· καὶ τὸ πυκνόν τε καὶ τὸ μανὸν, ἤγουν ἀραιὸν, καὶ τὸ στρόγγυλον, ὅταν εἴη μικρὸν, καὶ ἄλλα τινὰ σχήματα. Ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ πλησιάζοντος σώματος αἰσθάνεται, σὺν τῇ μνήμῃ δὲ, καὶ τῇ διανοίᾳ· ὡσαύτως δὲ καὶ ἀριθμοῦ μέχρι δύο ἢ τριῶν, καὶ τούτων μικρῶν, καὶ ῥᾳδίως περιλαμβανομένων. Τούτων δὲ μᾶλλον τῆς ἁφῆς ἡ ὅρασις ἀντιλαμβάνεται.

Χρὴ γινώσκειν, ὡς ἕκαστον τῶν ἄλλων αἰσθητηρίων διπλοῦν ὁ Δημιουργὸς κατεσκεύασεν, ἵνα τοῦ ἑνὸς βλαπτομένου, τὸ ἕτερον ἀναπληροῖ τὴν χρείαν. Δύο γὰρ ὀφθαλμοὺς, καὶ δύο ὦτα, καὶ δύο πόρους τῆς ῥινὸς, καὶ δύο γλώσσας· ἀλλ' ἐν τοῖς μὲν τῶν ζώων διῃρημένας, ὡς ἐν τοῖς ὄφεσιν· ἐν τοῖς δὲ, ἡνωμένας, ὡς ἐν ἀνθρώπῳ· καὶ τὴν δὲ ἁφὴν, ἐν ὅλῳ τῷ σώματι, πλὴν ὀστέων, καὶ νεύρων, ὀνύχων τε καὶ κεράτων, καὶ τριχῶν, καὶ συνδέσμων, καὶ ἄλλων τινῶν τοιούτων.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡ ὄψις κατ' εὐθείας γραμμὰς ὁρᾷ· ἡ δὲ ὄσφρησις, καὶ ἀκοὴ, οὐ κατ' εὐθεῖαν μόνον, ἀλλὰ πανταχόθεν. Ἡ δὲ ἁφὴ, καὶ ἡ γεῦσις, οὐδὲ κατ' εὐθεῖαν, οὐδὲ πανταχόθεν γνωρίζουσιν, ἀλλὰ τότε μόνον, ὅταν αὐτοῖς πλησιάζωσι τοῖς ἰδίοις αἰσθητοῖς.

ΚΕΦΑΛ. ΙΘ' [ΛΓ'].
Περὶ τοῦ διανοητικοῦ.

Τοῦ δὲ διανοητικοῦ εἰσιν αἵ τε κρίσεις, καὶ αἱ συγκαταθέσεις, καὶ αἱ ὁρμαὶ αἱ πρὸς τὴν πρᾶξιν, καὶ αἱ ἀφορμαὶ, καὶ αἱ ἀποφυγαὶ τῆς πράξεως· ἰδικῶς δὲ, αἵ τε νοήσεις τῶν νοητῶν, καὶ αἱ ἀρεταὶ, καὶ ἐπιστῆμαι, καὶ τῶν τεχνῶν οἱ λόγοι, καὶ τὸ βουλευτικὸν, καὶ τὸ προαιρετικόν. Τοῦτο δέ ἐστι τὸ καὶ διὰ τῶν ὀνείρων θεσπίζον ἡμῖν τὸ μέλλον, ἥνπερ μόνην ἀληθῆ μαντείαν οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν εἶναι, τοῖς Ἑβραίοις ἀκολουθήσαντες. Ὄργανον δὲ καὶ τούτου, ἡ μέση κοιλία τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ τὸ ψυχικὸν πνεῦμα τὸ ἐν αὐτῇ.

ΚΕΦΑΛ. Κ' [ΛΔ']:
Περὶ τοῦ μνημονευτικοῦ.

Τὸ δὲ μνημονευτικόν ἐστι μνήμης καὶ ἀναμνήσεως αἴτιόν[e] τε καὶ ταμεῖον. Μνήμη γάρ ἐστι φαντασία ἐγκαταλελειμμένη ἀπό τινος αἰσθήσεώς τε καὶ νοήσεως[f] κατ' ἐνέργειαν φαινομένης, ἢ σωτηρία[g] αἰσθήσεώς τε καὶ νοήσεως. Ἡ γὰρ ψυχὴ τῶν μὲν αἰσθητῶν διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἀντιλαμβάνεται, ἤγουν αἰσθάνεται, καὶ γίνεται δόξα· τῶν δὲ νοητῶν, διὰ

ut uno tactus appulsu comprehendi possit) densum item, et rarum, seu fungosum, atque rotundum, si modo illud exiguum sit; aliæque itidem nonnullæ figuræ. Quin memoriæ quoque et cogitationis adjumento, corpus propinquum sentit. Sic numerum quoque persentiscit, dummodo binarium, aut ternarium non excedat, parvosque hujusmodi numeros, qui manu facile comprehendi possint. Quanquam hos magis visus apprehendit, quam tactus.

Gemina sensuum organa cur nobis indita. — Illud sciendum est, Deum idcirco cætera omnia sensuum organa gemina struxisse, ut, si unum labefactari contigerit, alterum ipsius munus expleat. Duplices enim oculos condidit, duplices aures, duplices narium meatus, et linguas duplices; quæ in quibusdam animantibus divisæ sunt, ut in anguibus, in aliis autem conjuncta, ut in homine. Tactum autem toto corpore diffudit, exceptis ossibus, nervis, unguibus, cornibus, pilis, juncturis et aliis quibusdam hujusmodi.

Sensus ut objecta percipiant. — **185** Illud quoque scire alienum non fuerit, visum recta linea cernere, auditum et olfactum non recta duntaxat, sed undecunque objecta sensibilia percipere: tactum vero et gustatum nequaquam recta linea, nec undecunque sentire, sed tum denique, quando sensilibus suis proxime admoventur.

CAP. XIX.
De cogitatione.

Cogitandi vis. Divinatio in somnis. — Ad eam partem, in qua cogitatio est, generatim pertinent judicia, assensus, impetus ad agendum, et declinationes, ac fugæ ab actione. Speciatim autem considerationes earum rerum quæ intelliguntur, virtutesque et disciplinæ, artium rationes, deliberatio et electio[70]. Quin hæc quoque pars dormientibus nobis eventus futuros vaticinatur; quam quidem unam Pythagorici, in hoc Hebræos secuti, veram divinationem esse censent. Hujus porro organum est medius cerebri ventriculus, spiritusque animalis qui in eo est[71]

CAP. XX.
De memoria.

Memoriæ definitio. — Vis illa qua meminimus, est memoriæ et recordationis causa et promptuarium. Est enim memoria, species et imago ab aliquo sensu, mentisque actione, quæ actu apparuerit, relicta. Vel, rei sensu et cogitatione perceptæ conservatio[72]. Etenim cum anima sensibilia per sensuum organa percipit, seu sentit, fit opinio:

[70] Nemes. cap. 11. [71] Vide Greg. Nyss. *De Opif. hom.* c. 15. [72] Nemes. cap. 13.

VARIÆ LECTIONES.

[d] Multi cod. εἴη, τοιοῦτος. Noster et apud Nemesium ἢ τοιοῦτον. Sic infra in eodem, in cod. S. Hil. Regiis 8, necnon apud Nemesium ὅταν ἢ μικρόν. [e] R. 2930 ἀγγεῖον. [f] Deest καὶ νοήσεως, in 7 Reg. Colb. 2 et S. Hil. nec legit. Vetus interpr. Nec est apud Nemesium, qui descriptionem hanc ab Origene mutuatus est, ut testatur Reg. cod. 3109, in quo Nemesii liber habetur. [g] Edita et multi codices habent σωρεία: sic vetus interpr. posuit, *coacervatio*. Faber vero, *confirmatio*; quod magis accedit ad vocem σωτηρία, *conservatio*, quam apud Nemesium reperi, in cod. S. Hil. et aliis.

sin vero, quæ in intelligentiam cadunt, mente cognoscit, fit intellectio. Quocirca, cum earum rerum, quas vel opinione, vel intellectione complexa est, figuras servat, meminisse dicitur.

A τοῦ νοῦ, καὶ γίνεται νόησις· ὅταν οὖν τοὺς τύπους ὧν τε ἐδόξασεν, ὧν τε ἐνόησε, διασώζῃ, μνημονεύειν λέγεται.

Memoria quomodo fiat. — Illud porro sciendum est, ea quæ sub intelligentiam cadunt, non aliter quam per disciplinam, aut naturalem intelligentis animi notionem percipi posse. Non enim ex sensu : nam sensibilia per sese memoria tenentur : quæ autem intelliguntur, eorum quidem meminimus, si quid eorum didicimus : cæterum illorum substantiæ memoriam nullam habemus.

Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἡ τῶν νοητῶν ἀντίληψις οὐ γίνεται, εἰ μὴ ἐκ μαθήσεως, ἢ φυσικῆς ἐννοίας. Οὐ γὰρ ἐξ αἰσθήσεως· τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ, καθ' ἑαυτὰ μνημονεύεται· τὰ δὲ νοητά, εἴ τι μὲν ἐμάθομεν, μνημονεύομεν· τῆς δὲ οὐσίας αὐτῶν μνήμην οὐκ ἔχομεν.

Quid sit reminisci. — At vero reminisci tum quispiam dicitur, cum memoriam per oblivionem oblitteratam recuperat. Oblivio enim est memoriæ jactura. Ergo imaginatio materias sensibus perceptas, cogitationi vel rationi tradit (eadem enim utriusque vocabuli vis est) quas illa acceptas atque perpensas ad memoriam transmittit. Memoriæ porro organum et sedes est posterior cerebri ventriculus, quem etiam occipitium vocant, et spiritus animalis, qui in eo includitur.

Ἀνάμνησις δὲ λέγεται μνήμης ἀπολομένης ὑπὸ λήθης ἀνάκτησις. Λήθη δέ ἐστι μνήμης ἀποβολή. Τὸ μὲν οὖν φανταστικὸν, διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμ-

B βανόμενον τῶν ὑλῶν, παραδίδωσι τῷ διανοητικῷ, ἢ διαλογιστικῷ· ταυτὸν γὰρ ἀμφότερα· ὃ παραλαβὸν καὶ κρίναν, παραπέμπει τῷ μνημονευτικῷ. Ὄργανον δὲ τοῦ μνημονευτικοῦ, ἡ ὄπισθεν κοιλία τοῦ ἐγκεφάλου, ἣν καὶ παρεγκεφαλίδα καλοῦσι, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ψυχικὸν πνεῦμα.

CAP. XXI.

De verbo, seu sermone interno et prolatitio.

ΚΕΦΑΛ ΚΑ' [ΛΕ'].

Περὶ ἐνδιαθέτου λόγου, καὶ προφορικοῦ.

Ratio et oratio, sive internus animi orisque sermo. — Rursus, animæ pars rationabilis, in internum atque in prolatitium sermonem dividitur. Est **186** autem internus animi motus, qui in parte quæ ratiocinatur, absque ulla elocutione efficitur. Ex quo plerumque fit ut integram orationem nobiscum taciti percurramus, necnon in somnis colloquamur. Propter hoc potissimum λογικοὶ, id est rationales sumus. Nam qui surdi nati sunt, aut morbo aliquo, aut injuria illata, vocis usum amiserunt, nihilominus rationis compotes sunt. At sermo prolatitius in voce et dicendi modis vim suam prodit; ille, inquam, qui linguæ et oris ope profertur : unde prolatitius vocatur, estque cogitationis animi nuntius. Per hunc autem λαλητικοὶ, id est, loquendi facultate prædíti, dicimur.

Πάλιν δὲ διαιρεῖται τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς εἴς τε τὸν ἐνδιάθετον λόγον, καὶ εἰς τὸν προφορικόν. Ἔστι δὲ ἐνδιάθετος μὲν λόγος [h], κίνημα τῆς ψυχῆς ἐν τῷ διαλογιστικῷ γινόμενον ἄνευ τινὸς ἐκφωνήσεως· ὅθεν πολλάκις καὶ σιωπῶντες, λόγον ὅλον ἐν ἑαυτοῖς διεξερχόμεθα, καὶ ἐν τοῖς ὀνείροις διαλεγόμεθα· κατὰ τοῦτο δὲ μάλιστα λογικοὶ πάντες ἐσμέν. Καὶ γὰρ οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ, ἢ οἱ διά τι νόσημα, ἢ πάθος, τὴν φωνὴν ἀποβαλόντες, οὐδὲν ἧττον λογικοί εἰσιν. Ὁ δὲ προφορικὸς λόγος ἐν τῇ φωνῇ καὶ ἐν ταῖς διαλέκτοις τὴν ἐνέργειαν ἔχει· ἤγουν ὁ διὰ γλώσσης καὶ στόματος προφερόμενος λόγος· διὸ καὶ προφορικὸς λέγεται· ἔστι δὲ ἄγγελος νοήματος. Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ λαλητικοὶ λεγόμεθα.

CAP. XXII.

De passione, et actione.

ΚΕΦΑΛ. ΚΒ' [ΛΣ'].

Περὶ πάθους καὶ ἐνεργείας.

Passio, vox æquivoca. — Passio multiplicis significationis vocabulum est. Nam et corporis passio dicitur, ut morbi et vulnera ; et rursus animi, ut cupiditas et ira. Est autem, ut communiter et in genere dicam, animalis passio, quam sequitur voluptas aut tristitia. Nam passionem dolor sequitur, non autem ipsa passio dolor est. Insensibilia enim patiuntur, nec tamen dolent. Non igitur passio ipsa, sed passionis sensus, est dolor. Hanc porro non contemnendam, hoc est magnam esse oportet, quæ sensum feriat.

Τὸ πάθος ὁμωνύμως λέγεται. Λέγεται γὰρ πάθος, καὶ τὸ σωματικὸν, ὡς τὰ νοσήματα καὶ τὰ ἕλκη· λέγεται πάλιν πάθος, καὶ τὸ ψυχικὸν, ἥ τε ἐπιθυμία, καὶ ὁ θυμός. Ἔστι δὲ κοινῶς μὲν καὶ γενικῶς πάθος ζώου, ᾧ ἕπεται ἡδονὴ καὶ λύπη. Ἕπεται γὰρ τῷ πάθει λύπη· καὶ οὐκ αὐτὸ τὸ πάθος ἐστὶ λύπη· τὰ γὰρ ἀναίσθητα πάσχοντα, οὐκ ἀλγεῖ· οὐκ ἄρα τὸ πάθος ἐστὶν ἄλγημα, ἀλλ' ἡ τοῦ πάθους αἴσθησις. Δεῖ δὲ τοῦτο ἀξιόλογον εἶναι, ἤγουν μέγα, ἵνα τῇ αἰσθήσει ὑποπέσῃ.

Quid animi passio.—Passionum autem enim hæc definitio est. Passio est sensibilis motus virtutis appetentis ex boni aut mali cujuspiam imaginatione.

Τῶν δὲ ψυχικῶν παθῶν ὅρος ἐστὶν οὗτος· πάθος ἐστὶ κίνησις τῆς ὀρεκτικῆς δυνάμεως αἰσθητὴ, ἐπὶ φαντασίᾳ ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ. Καὶ ἄλλως· πάθος ἐστὶ

VARIÆ LECTIONES.

[h] Edita, καί ἐστιν ἐνδιάθετος μὲν λόγος.

κίνητις ἄλογος τῆς ψυχῆς, δι' ὑπόληψιν καλοῦ ἢ κακοῦ. Ἡ μὲν οὖν ὑπόληψις τοῦ καλοῦ τὴν ἐπιθυμίαν κινεῖ· ἡ δὲ τοῦ κακοῦ ὑπόληψις τὸν θυμόν. Τὸ δὲ γενικὸν, ἤγουν κοινὸν πάθος, οὕτως ὁρίζεται· πάθος ἐστὶ κίνησις ἐν ἑτέρῳ ἐξ ἑτέρου. Ἐνέργεια δέ ἐστι κίνησις δραστική. Δραστικὸν δὲ λέγεται τὸ ἐξ ἑαυτοῦ κινούμενον· οὕτως καὶ ὁ θυμὸς ἐνέργεια μέν ἐστι τοῦ θυμοειδοῦς, πάθος δὲ, τῶν δύο μερῶν τῆς ψυχῆς, καὶ προσέτι παντὸς τοῦ σώματος, ὅταν ὑπὸ θυμοῦ βιαίως ἄγηται πρὸς τὰς πράξεις. Ἐξ ἑτέρου γὰρ ἐν ἑτέρῳ γέγονεν ἡ κίνησις, ὅπερ λέγεται πάθος.

Καὶ καθ' ἕτερον δὲ τρόπον ἡ ἐνέργεια πάθος λέγεται. Ἐνέργεια μὲν γάρ ἐστι κατὰ φύσιν κίνησις, πάθος δὲ, παρὰ φύσιν· κατὰ τοῦτον μὲν οὖν τὸν λόγον ἡ ἐνέργεια πάθος λέγεται, ὅταν μὴ κατὰ φύσιν κινῆται, εἴτε ἐξ ἑαυτοῦ, εἴτε ἐξ ἑτέρου. Τῆς οὖν καρδίας ἡ μὲν κατὰ σφυγμοὺς κίνησις φυσικὴ οὖσα, ἐνέργειά ἐστιν· ἡ δὲ κατὰ τοὺς παλμοὺς, ἄμετρος οὖσα, καὶ οὐ κατὰ φύσιν πάθος ἐστὶ, καὶ οὐκ ἐνέργεια.

Οὐ πᾶσα δὲ κίνησις τοῦ παθητικοῦ, πάθος καλεῖται, ἀλλ' αἱ σφοδρότεραι, καὶ εἰς αἴσθησιν προβαίνουσαι· αἱ γὰρ μικραὶ, καὶ ἀνεπαίσθητοι, οὐδέπω πάθη εἰσί· δεῖ γὰρ ἔχειν τὸ πάθος, καὶ τὸ μέγεθος ἀξιόλογον· διὸ πρόσκειται τῷ ὅρῳ τοῦ πάθους, κίνησις αἰσθητή· αἱ γὰρ μικραὶ κινήσεις, λανθάνουσαι τὴν αἴσθησιν, οὐ ποιοῦσι τὰ πάθος.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡ ἡμετέρα ψυχὴ διττὰς ἔχει τὰς δυνάμεις, τὰς μὲν γνωστικὰς, τὰς δὲ ζωτικάς. Καὶ γνωστικαὶ μέν εἰσι νοῦς, διάνοια, δόξα, φαντασία, αἴσθησις· ζωτικαὶ δὲ, ἤγουν ὀρεκτικαὶ, βούλησις καὶ προαίρεσις. Ἵνα δὲ σαφέστερον γένηται τὸ λεγόμενον, λεπτολογήσωμεν τὰ περὶ τούτων· καὶ πρῶτον περὶ τῶν γνωστικῶν εἴπωμεν.

Περὶ μὲν οὖν φαντασίας καὶ αἰσθήσεως ἱκανῶς ἤδη ἐν τοῖς προλελεγμένοις εἴρηται. Διὰ τῆς αἰσθήσεως τοίνυν ἐν τῇ ψυχῇ συνίσταται πάθος, ὃ καλεῖται φαντασία· ἐκ δὲ φαντασίας γίνεται δόξα. Εἶτα ἡ διάνοια ἀναχρίνασα τὴν δόξαν, εἴτε ἀληθής ἐστιν, εἴτε ψευδής, χρίνει τὸ ἀληθές· ὅθεν καὶ διάνοια λέγεται ἀπὸ τοῦ διανοεῖν καὶ διαχρίνειν. Τὸ οὖν χριθὲν (83), καὶ ὁρισθὲν ἀληθὲς, νοῦς λέγεται.

Ἄλλως δέ [i]· Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡ μὲν πρώτη τοῦ

A Vel alio modo : Passio est irrationabilis motus animæ ob boni vel mali opinionem. Enimvero boni opinio cupiditatem movet ; mali autem opinio, iram. At vero in genere et communiter passio sic definitur : Passio est motus ex alio in alio. Actio autem est motus efficax. Efficax porro dicitur, quod ex seipso movetur. Sic nimirum ira, actio quædam est partis irascentis, passio autem est, utriusque animæ partis, totiusque corporis, cum ad agendum ab ira per vim trahitur. Tunc enim ex alio in alio motus fit ; id quod passio nuncupatur.

Idem motus ut passio et actio. — Quin alio quoque modo actio dicitur passio. Actio enim motus est naturæ consentaneus ; passio, motus præter naturam. Hæc igitur ratione actio passionis nomen ob-
B tinet, cum motu naturæ repugnantis cietur, sive quis ex seipso moveatur, sive motu impresso ab alio. At proinde cordis motus, quo arteriæ pulsantur, naturalis cum sit, actio etiam est : qui vero ex palpitationibus oritur, quia modum excedit, nec est naturæ consentaneus, passio utique est, non actio.

Nec vero motus omnes, qui in patibili animæ parte excitantur, passiones vocantur : verum ii duntaxat, qui vehementiores sunt, atque ad sensum usque perveniunt. Leves enim motus, et qui sensu non percipiuntur, passiones non sunt. Alicujus enim momenti magnitudinem habere passio debet. Unde in passionis definitione additum est, *motus sensibilis* :
C quia parvi motus nec sensibiles passionem non faciunt.

187 *Duplices animæ facultates, cognoscendi et appetendi.* — Illud porro notandum duplices esse animæ nostræ vires, alias in cognitione positas, alteras vitales. Vires in cognitione positæ, sunt mens, cogitatio, opinio, imaginatio, sensus. Vitales, seu appetentes, voluntas et electio. Ut autem dilucidius fiat quod dicimus, age de his facultatibus accuratius disseramus : ac primo loco de iis quæ in cognitione versantur, sermo sit.

Et quidem de imaginatione et sensu satis jam superius dictum est. Per sensum itaque in animo conflatur ea passio, quæ imaginatio nominatur. Ex imaginatione oritur opinio : tum cogitatio, opi-
D nionem expendens, verane sit, an falsa : tum demum quod verum est judicat, ob idque etiam Græce διάνοια, dicitur, ἀπὸ τοῦ διανοεῖν, id est, ab eo quod considerat et discernit. Demum quod decretum, verumque definitum est, intellectus nominatur [72].

Vel alio modo. Sciendum est quod prima men-

[72] Max. epist. 1 *ad Marin.*

VARIÆ LECTIONES.

[i] Deest δὲ in editis. Faber vertit : *Sed et id nosse oportet.* Sic videtur legisse ut in R. 3451, ἀλλὰ χρή.

NOTÆ.

(83) *Τὸ οὖν χριθέν. Denique id quod decretum*, etc. Altera hæc est νοὸς, *mentis*, acceptio, qua utitur Paulus I ad Corinth. I, ubi eos adhortatur ut sint perfecti, ἐν τῷ αὐτῷ νοΐ, *in eodem sensu et eadem sententia.*

tis agitatio, cogitatio simplex dicitur. Quæ autem A rei alicui affixa est, ἔννοια seu mentis notio, appellatur. Hæc porro si diutius perstiterit, atque in animo, id quod cogitatum est impresserit, consideratio nuncupatur. Consideratio in eadem re rursus hærens, ac sese probans et explorans, prudentia nominatur. Hæc denique si latius progreditur, ratiocinationem facit, quæ internus sermo est, et definitur, plenissimus animi motus, qui in rationis facultate sine ulla vocis emissione gignitur; ex quo prolatitium aiunt prodire sermonem, qui lingua pronuntiatur. Hactenus de animæ viribus quæ in cognitione sitæ sunt: nunc de vitalibus, sive appetentibus dicamus.

νῶ κίνησις, νόησις λέγεται· ἡ δὲ περί τι νόησις [1], ἔννοια καλεῖται, ἥτις ἐπιμείνασα, καὶ τυπώσασα τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ νοούμενον, ἐνθύμησις προσαγορεύεται. Ἡ δὲ ἐνθύμησις ἐν ταυτῷ μείνασα, καὶ ἑαυτὴν βασανίσασα, καὶ ἀναχρίνασα τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ νοούμενον, φρόνησις ὀνομάζεται. Ἡ δὲ φρόνησις πλατυνθεῖσα, ποιεῖ τὸν διαλογισμὸν, ἐνδιάθετον λόγον ὀνομαζόμενον· ὃν ὁριζόμενοί φασι κίνημα ψυχῆς πληρέστατον ἐν τῷ διαλογιστικῷ γενόμενον, ἄνευ τινὸς ἐκφωνήσεως, ἐξ οὗ τὸν προφορικὸν λόγον φασὶ προέρχεσθαι, τὸν διὰ γλώσσης λαλούμενον. Εἰπόντες τοίνυν περὶ τῶν γνωστικῶν δυνάμεων, εἴπωμεν καὶ περὶ ζωτικῶν, ἤγουν ὀρεκτικῶν.

De appetendi facultatibus. Definitio voluntatis. Θέλησις, innata vis volendi. — Sciendum itaque B est, insitam a natura vim eam esse, qua id quod naturæ consentaneum est, appetat, et omnia quæ naturæ essentialiter insunt, tueatur et conservet: quæ quidem voluntas dicitur. Substantia enim, et esse, et vivere, et mente pariter, ac sensu moveri appetit; quod nempe naturalem entitatem suam plenam et perfectam concupiscat. Unde voluntatem hanc naturalem sic definiunt: Voluntas [74] est rationalis et vitalis appetitus, ex iis duntaxat quæ naturalia sunt, pendens. Quocirca θέλησις quidem nihil aliud est, quam ipsemet naturalis, vitalis, ac rationalis appetitus eorum omnium quibus natura constituitur, et simplex facultas. Etenim brutorum appetitus, cum irrationabilis sit, voluntas nequit dici.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι τῇ ψυχῇ ἐνέσπαρται φυσικῶς δύναμις ὀρεκτικὴ τοῦ κατὰ φύσιν ὄντος, καὶ πάντων τῶν οὐσιωδῶς τῇ φύσει προσόντων συνεκτική, ἥτις λέγεται θέλησις. Ἡ μὲν γὰρ οὐσία, τοῦ τε εἶναι, καὶ ζῆν, καὶ κινεῖσθαι κατὰ νοῦν τε καὶ αἴσθησιν ὀρέγεται, τῆς οἰκείας ἐφιεμένη φυσικῆς, καὶ πλήρους ὐντότητος. Διόπερ καὶ οὕτως ὁρίζονται τοῦτο τὸ φυσικὸν θέλημα· θέλημά ἐστιν ὄρεξις λογική τε καὶ ζωτική, μόνων ἠρτημένη τῶν φυσικῶν. Ὥστε ἡ μὲν θέλησίς (84) ἐστιν ἡ αὐτὴ, ἡ φυσική, ζωτική τε καὶ λογικὴ ὄρεξις πάντων τῶν τῆς φύσεως συστατικῶν, ἡ ἁπλῆ δύναμις. Ἡ γὰρ τῶν ἀλόγων ὄρεξις, μὴ οὖσα λογική, οὐ λέγεται θέλησις.

Βούλησις, Voluntas naturalis rei alicujus. — At C vero βούλησις, est talis quædam voluntas naturalis; hoc est, naturalis et rationalis cujuspiam rei appetitio. Insita enim est hominis animæ vis secundum rationem appetendi: proinde cum hæc naturalis appetitio ad rem aliquam excitatur, *volitio* dicitur. *Volitio* enim, seu voluntatis actus, est rei cujusdam appetitio rationalis et desiderium.

Βοῦλησις δέ ἐστι ποιὰ φυσικὴ θέλησις, ἤγουν φυσικὴ καὶ λογικὴ ὄρεξίς τινος πράγματος. Ἔγκειται μὲν γὰρ τῇ ἀνθρώπων ψυχῇ δύναμις τοῦ λογικῶς ὀρέγεσθαι. Ὅτε οὖν φυσικῶς κινηθῇ αὕτη ἡ λογικὴ ὄρεξις πρός τι πρᾶγμα, λέγεται βούλησις· βούλησις γάρ ἐστιν ὄρεξις καὶ ἔφεσίς τινος πράγματος λογική.

188 Dicitur autem βούλησις, tum de iis quæ in nostra potestate sunt, tum de illis quæ in ea non sita sunt: hoc est, de iis quæ fieri possunt, et de illis quæ non possunt. Etenim libidini indulgere, aut pudicitiam colere, aut dormire, aut hujusmodi

Λέγεται δὲ βούλησις, καὶ ἐπὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν, καὶ ἐπὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν· τουτέστι, καὶ ἐπὶ τῶν δυνατῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Βουλόμεθα γὰρ πολλάκις πορνεῦσαι, ἢ σωφρονῆσαι, ἢ ὑπνῶσαι, ἤ τι τῶν τοιούτων· καὶ ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν εἰσι, καὶ δυνατά. Βου-

[74] Max. *ad Marin.* et *Ad incert.* p. 98.

VARIÆ LECTIONES.

[1] Multi codd. περί τινος. Sic Faber *de aliquo*; vetus interpr. legit περί τι: verum enim *circa aliquid*.

NOTÆ.

(84) Ὥστε ἡ μὲν θέλησις. *Quocirca* θέλησις *quidem*, etc. Sic Maximus, epist. ad Marin. ait: Θέλημά φασιν εἶναι φυσικὸν, ἤγουν θέλησιν, δύναμιν τοῦ κατὰ φύσιν ὄντος ὀρεκτικὴν, καὶ τῶν οὐσιωδῶς τῇ φύσει προσόντων συνεκτικὴν τῶν ἰδιωμάτων· *Voluntatem naturalem*, seu θέλησιν, *aiunt esse facultatem, qua id appetitur, quod est secundum naturam, quæque proprietates omnes naturæ continet et conservat*: ita ut videlicet substantia ratione prædita naturali voluntate, esse, vivere, sensu, menteque moveri appetat, naturalemque suam et integram entitatem, τῆς οἰκείας ἐφιέμενον φυσικῆς καὶ πλήρους ὐντότητος βούλησιν, perinde ac Noster definit, ut sit ποία φυσικὴ θέλησις, *talis quædam voluntas naturalis*, seu rei cujusdam particularis appetitio naturalis. Quamobrem θέλησις, proprie non est actus appetitus naturalis, sed facultas, qua unusquisque fertur in bonum sibi naturale. Βούλησις vero est operatio prima voluntatis hujus qua hoc vel illud expetitur. Ea vocatur a scholasticis, *intentio* et *volitio finis*. Nam ut Damascenus ex Maximo subjungit, ἔστι δὲ βούλησις τοῦ τέλους, *volitio finis solius est*, quam sequantur, βουλὴ ἤγουν βούλησις, *consilium, seu consultatio*, et προαίρεσις, *electio* eorum quæ ducunt ad finem. Non ergo *thelisis*, Damasceno nostro est actus voluntatis, ut naturale bonum substantia rationalis appetit, nec *boulisis*, merus liberi arbitrii actus, ut quidam interpretati sunt.

λόμεθα δὲ καὶ βασιλεῦσαι, καὶ τοῦτο οὐκ ἔστι τῶν ἐφ' ἡμῖν. Βουλόμεθα δὲ τυχὸν καὶ μηδέποτε ἀποθανεῖν· τοῦτο τῶν ἀδυνάτων ἐστίν.

A quidpiam plerumque volumus. Volumus item et reges esse; quod tamen in nobis situm non est. Volumus quoque fortasse nunquam mori, quod quidem fieri nequit.

Ἔστι δὲ ἡ βούλησις τοῦ τέλους, οὗ τῶν πρὸς τὸ τέλος. Τέλος μὲν οὖν ἐστι τὸ βουλητὸν, ὡς τὸ βασιλεῦσαι, ὡς τὸ ὑγιᾶναι· πρὸς τὸ τέλος δὲ, τὸ βουλευτὸν, ἤγουν ὁ τρόπος, δι' οὗ ὀφείλομεν ὑγιᾶναι, ἢ βασιλεῦσαι· εἶτα μετὰ τὴν βούλησιν, ζήτησις, καὶ σκέψις· καὶ μετὰ ταῦτα, εἰ τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστι, γίνεται βουλὴ, ἤγουν βούλευσις. Βουλὴ δέ ἐστιν ὄρεξις ζητητικὴ, περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν πρακτῶν γινομένη· βουλεύεται γὰρ, εἰ ὀφείλει μετελθεῖν τὸ πρᾶγμα, ἢ οὔ· εἶτα κρίνει τὸ κρεῖττον, καὶ λέγεται κρίσις· εἶτα διατίθεται, καὶ ἀγαπᾷ τὸ ἐκ τῆς βουλῆς κριθὲν, καὶ καλεῖται γνώμη. Ἐὰν γὰρ κρίνῃ, καὶ μὴ διατεθῇ πρὸς τὸ κριθὲν, ἤγουν ἀγαπήσῃ αὐτὸ, οὐ λέγεται γνώμη. Εἶτα μετὰ τὴν διάθεσιν, γίνεται προαίρεσις, ἤγουν ἐπιλογή· προαίρεσις γάρ ἐστι, δύο προκειμένων, τὸ μὲν αἱρεῖσθαι, καὶ ἐκλέγεσθαι τοῦτο πρὸ τοῦ ἑτέρου. Εἶτα ὁρμᾷ πρὸς τὴν πρᾶξιν, καὶ λέγεται ὁρμή· εἶτα κέχρηται, καὶ λέγεται χρῆσις· εἶτα παύεται τῆς ὀρέξεως μετὰ τὴν χρῆσιν.

B *Volendi actus est finis, voluntatis subjectum.* Voluntas [75], seu volendi actus finem spectat, non ea quæ sunt ad finem. Ac finis quidem est, id quod actus voluntatis subjectum est, v. gr. regnare, bona valetudine esse: ad finem autem, id de quo consultatur, puta modus consequendæ sanitatis, vel regiæ dignitatis [76]. Voluntatis actum sequitur inquisitio et consideratio. Deinde si de rebus quæ in potestate nostra sunt, agitur, consilium exsistit, seu deliberatio. Est autem consilium appetitus inquirens de rebus agendis, quarum potestas penes nos est. Deliberat enim quispiam, num rem aliquam aggredi debeat, necne: tum id quod idoneum magis sit judicat, et *judicium* dicitur. Postea erga illud afficitur, et amplectitur quod consilium censuit; et tunc γνώμη, id est, *sententia* vocatur. Nam si ita judicet, ut tamen erga illud quod judicatum est, non afficiatur; hoc est, illud minime amplectatur, sententia non dicitur. Jam vero affectionem sequitur electio, quippe quæ nihil est aliud nisi e duabus rebus quæ proponuntur, alterius præ altera susceptio. Dein ad actionem progreditur, et hoc dicitur *impulsus*. Tum subinde adepto fine utitur, et tunc *usus* appellatur. Post *usum* denique appetitus quiescit.

Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἀλόγων, ὄρεξις γίνεταί τινος, καὶ εὐθέως ὁρμὴ πρὸς τὴν πρᾶξιν. Ἄλογος γάρ ἐστιν ἡ ὄρεξις τῶν ἀλόγων, καὶ ἄγονται ὑπὸ τῆς φυσικῆς ὀρέξεως· διὸ οὐδὲ θέλησις λέγεται ἡ τῶν ἀλόγων ὄρεξις, οὐδὲ βούλησις. Θέλησις γάρ ἐστι λογικὴ καὶ αὐτεξούσιος φυσικὴ ὄρεξις· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων λογικῶν ὄντων, ἄγεται μᾶλλον ἡ φυσικὴ ὄρεξις, ἤπερ ἄγει. Αὐτεξουσίως γὰρ, καὶ μετὰ λόγου κινεῖται, ἐπειδὴ συνεζευγμέναι εἰσὶν αἱ γνωστικαὶ καὶ ζωτικαὶ δυνάμεις ἐν αὐτῷ· αὐτεξουσίως οὖν ὀρέγεται καὶ αὐτεξουσίως βούλεται, καὶ αὐτεξουσίως ζητεῖ, καὶ σκέπτεται, καὶ αὐτεξουσίως βουλεύεται, καὶ αὐτεξουσίως κρίνει, καὶ αὐτεξουσίως διατίθεται, καὶ αὐτεξουσίως προαιρεῖται, καὶ αὐτεξουσίως ὁρμᾷ, καὶ αὐτεξουσίως πράττει ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ὄντων.

C *Voluntas in brutis nulla.* — Porro quidem in brutis, protinus ut rei alicujus appetitus nascitur, impulsus quoque ad actionem exsistit. Eorum siquidem appetitus irrationabilis est, soloque naturali appetitu aguntur. Quo fit ut brutorum appetitus, nec voluntas (q. d. *volitio*), nec voluntatis actus dici possit. Nam voluntas est appetitus naturalis, rationabilis et liber. At in hominibus, utpote ratione præditis, naturalis appetitus, non tam ducit, quam ducitur; quippe qui libere et cum ratione movetur, quia facultates cognoscendi et vivendi in homine conjunctæ sunt; ac proinde libere appetit, vult, inquirit, considerat, deliberat, judicat, afficitur, eligit, ad agendum prorumpit, agitque in illis rebus quæ naturæ consentaneæ sunt.

Χρὴ δὲ γινώσκειν (85), ὅτι ἐπὶ Θεοῦ βούλησιν μὲν λέγομεν, προαίρεσιν δὲ κυρίως οὐ λέγομεν. Οὐ γὰρ βουλεύεται Θεός· ἀγνοίας γάρ ἐστι τὸ βουλεύεσθαι. Περὶ γὰρ τοῦ γινωσκομένου οὐδεὶς βουλεύεται. Εἰ δὲ βουλὴ ἀγνοίας, πάντως καὶ ἡ προαίρεσις. Ὁ δὲ Θεὸς πάντα εἰδὼς ἁπλῶς, οὐ βουλεύεται [k].

D *De voluntate Dei. In Deo voluntas, non deliberatio.* — Illud vero ignorandum non est, quod in Deo volendi quidem actum dicimus, non autem electionem **189** proprie sumptam. Deus quippe non deliberat: quia ignorantis est consilium inire. Nemo enim de eo deliberaverit, quod exploratum habet. Quod si deliberatio non nisi ignorantis est, procul [77] dubio nec electio. Quare cum Deus simpliciter omnia norit, in eum non cadit deliberatio.

[75] *In tentationem* vocat S. Thomas. [76] Max. *Dial. cum Pyrrh.* et epist. 1, *Ad Marin.* [77] Max. epist. 1, *Ad Marin.*

VARIÆ LECTIONES.

[k] Cod. S. Hil. et alii multi, ὁ δὲ Θεὸς πάντα εἰδὼς ἁπλῶς βούλεται. Elegans enim sensus ille est: *Deus qui omnia prospicit, simpliciter et absolute vult*, id est, sine consultatione.

NOTÆ.

(85) *Χρὴ δὲ γινώσκειν.* *Nosse oportet in Deo*, etc. Negat προαίρεσιν, quod electionem dixeris, in Deo locum habere, non eam qua secundum arbitrium voluntatis suæ omnia suaviter disponendo, unum præ alio amplectitur, sed quæ ex inquisitione et deliberatione consequatur, ne Deus in ambiguo

Nec in Christi anima. — Quin ne in Christi quidem anima deliberationem aut electionem ponimus : neque enim ignorantia laborabat. Nam etsi ejusmodi naturam habebat, quam futurorum cognitio fugeret : tamen ob personalem eum Deo Verbo unionem, rerum omnium cognitione pollebat : quod quidem non gratiæ, sed personali, ut dictum est, unioni tribuendum est [78]. Idem enim ipse, et Deus, et homo erat, ac proinde voluntatem, quæ ex sententia est, non habebat. Naturalis quidem et simplex voluntas, quæ in omnibus hominum personis peræque consideratur, ipsi inerat : cæterum sententiam, id est, rem quam vellet, divinæ voluntati contrariam, et a divina sua voluntate alienam, sancta ipsius anima non admisit. Sententia quippe una cum personis discrepat, præterquam in sancta et simplici, compositionisque ac divisionis experte deitate [79]. Illic enim, quia personæ nulla ratione dirimuntur, nec illud quod in voluntatem cadit, distinguitur. Atque illic quidem, quoniam una eademque est natura, una quoque est naturalis voluntas. Ac rursus, quia nec personæ divelli possunt, unum quoque voluntatis subjectum est, et una eademque trium personarum motio. In hominibus vero, quoniam una natura est, una etiam est voluntas naturalis. Quoniam rursus disjunctæ personæ sunt, ac loco, et tempore, necnon circa res affectione, aliisque plurimis inter se discrepant, eam ob causam diversæ quoque voluntates sunt, et sententiæ. Verum in Domino nostro Jesu Christo, quoniam diversæ naturæ sunt, diversæ quoque sunt voluntates naturales divinitatis et humanitatis, sive volendi facultates. Sed quia una est persona, unus volens, unum quoque est voluntatis subjectum, unave sententiæ voluntas ipsius voluntati obtemperante, et ea volente, quæ

Sciendum autem est, aliud esse θέλησιν, aliud βούλησιν, aliud τὸ θελητὸν, aliud τὸ τελητικὸν, et aliud τὸν θέλοντα ; siquidem θέλησις, est ipsa simplex volendi facultas; βούλησις, est defixa alicui rei voluntas; θελητὸν, est voluntatis subjectum, seu illud quod volumus. Exempli gr. movetur appetitus, ad cibum : simplex iste naturalis appetitus, est θέλησις : cibi autem appetitio, βούλησις : ipse cibus, τὸ θελητόν· θελητικὸν vero illud quod facultate volendi præditum est, ut homo : θέλων denique, seu volens, is qui voluntate utitur.

Ad hæc observandum est, θελήματος vocabulo,

Οὔτε δὲ ἐπὶ τῆς τοῦ Κυρίου ψυχῆς φαμεν βουλὴν ἢ προαίρεσιν· οὐ γὰρ εἶχεν ἄγνοιαν. Εἰ γὰρ καὶ τῆς ἀγνοούσης τὰ μέλλοντα φύσεως ἦν, ἀλλ' ὅμως καθ' ὑπόστασιν ἑνωθεῖσα Θεῷ Λόγῳ, πάντων τὴν γνῶσιν εἶχεν, οὐ χάριτι, ἀλλ', ὡς εἴρηται, διὰ τὴν καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν. Ὁ αὐτὸς γὰρ ἦν καὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος· διὸ οὐδὲ γνωμικὸν εἶχε θέλημα· θέλησιν μὲν γὰρ εἶχε τὴν φυσικὴν, τὴν ἁπλῆν, τὴν ἐν πάσαις ταῖς ὑποστάσεσι τῶν ἀνθρώπων ὁμοίως θεωρουμένην· τὴν δὲ γνώμην, ἤγουν τὸ θελητὸν, οὐκ εἶχεν ἡ ἁγία αὐτοῦ ψυχὴ, ἐναντίον τοῦ θείου αὐτοῦ θελήματος, οὐδὲ ἄλλο παρὰ τὸ θεῖον αὐτοῦ θέλημα. Ἡ γὰρ γνώμη συνδιαιρεῖται ταῖς ὑποστάσεσι, πλὴν τῆς ἁγίας, καὶ ἁπλῆς, καὶ ἀσυνθέτου, καὶ ἀδιαιρέτου θεότητος. Ἐκεῖ γὰρ τῶν ὑποστάσεων μὴ εἰς ἅπαν διαιρουμένων καὶ διισταμένων, οὐδὲ τὸ θελητὸν διαιρεῖται. Κἀκεῖ μὲν, ἐπειδὴ μία φύσις, μία καὶ ἡ φυσικὴ θέλησις. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ ὑποστάσεις ἀδιάστατοί εἰσιν, ἓν καὶ τὸ θελητὸν, καὶ μία ἡ κίνησις τῶν τριῶν ὑποστάσεων. Ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ἡ μὲν φύσις μία, μία καὶ ἡ φυσικὴ θέλησις· ἐπειδὴ δὲ αἱ ὑποστάσεις κεχωρισμέναι εἰσὶ, καὶ διεστήκασιν ἀλλήλων, κατά τε τόπον, καὶ χρόνον, καὶ τὴν πρὸς τὰ πράγματα διάθεσιν, καὶ ἕτερα πλεῖστα, τούτου ἕνεκεν διάφορα τὰ θελήματα, καὶ αἱ γνῶμαι. Ἐπὶ δὲ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ μὲν διάφοροι αἱ φύσεις, διάφοροι καὶ αἱ θελήσεις αἱ φυσικαὶ τῆς αὐτοῦ θεότητος, καὶ τῆς αὐτοῦ ἀνθρωπότητος, ἤγουν αἱ θελητικαὶ δυνάμεις. Ἐπειδὴ δὲ μία ἡ ὑπόστασις, καὶ εἷς ὁ θέλων, ἓν καὶ τὸ θελητὸν [1], ἤγουν τὸ γνωμικὸν θέλημα, τῆς ἀνθρωπίνης αὐτοῦ θελήσεως, ἑπομένης δηλαδὴ τῇ θείᾳ αὐτοῦ θελήσει, καὶ ταῦτα θελούσης, ἃ ἡ θεία ἤθελε θέλησις θέλειν αὐτήν.

et arbitraria; humana scilicet voluntate divinæ divina ipsius voluntas ipsum volebat velle.

Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὡς ἕτερον μέν ἐστιν ἡ θέλησις, ἕτερον δὲ ἡ βούλησις· ἕτερον δὲ τὸ θελητὸν, καὶ ἕτερον τὸ θελητικὸν, καὶ ἕτερον ὁ θέλων. Θέλησις μὲν γάρ ἐστιν αὐτὴ ἡ ἁπλῆ δύναμις τοῦ θέλειν. Βούλησις δὲ, ἡ περί τι θέλησις. Θελητὸν δὲ, τὸ ὑποκείμενον τῇ θελήσει πρᾶγμα, ἤγουν ὃ θέλομεν· οἷον κινεῖται ἡ ὄρεξις πρὸς βρῶσιν· ἡ μὲν ἁπλῶς ὄρεξις, λογικὴ θέλησίς ἐστι. Θελητικὸν δὲ τὸ ἔχον τὴν θελητικὴν δύναμιν, οἷον ὁ ἄνθρωπος. Θέλων δὲ, αὐτὸς ὁ κεχρημένος τῇ θελήσει.

Δεῖ δὲ εἰδέναι (86), ὡς τὸ θέλημα, ποτὲ μὲν τὴν

[78] Max. *Dial. cum Pyrrh.* [79] Vid. inf. lib. III, cap. 14

VARIÆ LECTIONES.

[1] Edit. θελητικὸν : sed ex mss. cum Fabro lego θελητὸν, quod Maximus ait esse γνωμικὸν θέλημα, *voluntatem ex sententia* : est enim id quod volumus; θελητικὸν, est natura qua volumus.

NOTÆ.

versari censeatur. Favet sanctus Thomas, 1-2, quæst. 14, a 1 ad 2, ubi ex Damasceno consilium non esse in Deo asserit, *quatenus est appetitus inquisitivus*; adesse vero quantum ad certitudinem judicii. Nam hoc posteriori sensu veteres philosophos Basilius, hom. 1 in Hexaem. coarguit, qui orbem ἀπροαιρέτως, *sive voluntatis electione privertente* factum aiebant. Priori vero, Noster cum Maximo negat in humana Christi natura προαίρεσιν, *electionem*, fuisse. Sed de hoc alibi suo loco.

(86) *Δεῖ δὲ εἰδέναι. Observandum quoque est.* Maximo non placet, θέλημα, *voluntatem*, pro eodem aliquando accipi ac θελητὸν, *id quod voluntatis objectum est*, quodque barbara vòce nostri *volitum*

θέλησιν δηλοῖ, ἤγουν τὴν θελητικὴν δύναμιν, καὶ λέγεται θέλημα φυσικόν· ποτὲ δὲ τὸ θελητὸν, καὶ λέγεται θέλημα γνωμικόν.

A **190** quandoque voluntatem, seu volendi facultatem significari, ac tum dici voluntatem naturalem; quandoque etiam illud quod volumus, tunc-que sententiæ, seu arbitrariam voluntatem appellari.

ΚΕΦΑΛ. ΚΓ' [ΛΖ'].

Περὶ ἐνεργείας.

Χρὴ γινώσκειν (87), ὡς αἱ πᾶσαι δυνάμεις αἱ προειρημέναι, αἵ τε γνωστικαὶ, αἵ τε ζωτικαὶ, αἵ τε φυσικαὶ, καὶ αἱ τεχνικαὶ, ἐνέργειαι λέγονται. Ἐνέργεια γάρ ἐστιν ἡ φυσικὴ ἑκάστης οὐσίας δύναμίς τε καὶ κίνησις. Καὶ πάλιν· ἐνέργειά ἐστι φυσικὴ, ἡ πάσης οὐσίας ἔμφυτος κίνησις· ὅθεν δῆλον, ὅτι ὧν ἡ οὐσία ἡ αὐτὴ, τούτων καὶ ἡ ἐνέργεια ἡ αὐτή· ὧν δὲ αἱ φύσεις διάφοροι, τούτων καὶ αἱ ἐνέργειαι διάφοροι· ἀμήχανον γὰρ οὐσίαν ἄμοιρον εἶναι φυσικῆς ἐνεργείας.

Ἐνέργεια πάλιν ἐστὶ φυσικὴ, ἡ δηλωτικὴ ἑκάστης οὐσίας δύναμις. Καὶ πάλιν· ἐνέργειά ἐστι φυσικὴ, καὶ πρώτη ἀεικίνητος δύναμις τῆς νοερᾶς ψυχῆς· τουτέστιν, ὁ ἀεικίνητος αὐτῆς λόγος, φυσικῶς ἐξ αὐτῆς ἀεὶ πηγαζόμενος. Καὶ πάλιν [m]· ἐνέργειά ἐστι φυσικὴ (88), ἡ ἑκάστης οὐσίας δύναμίς τε καὶ κίνησις, ἧς χωρὶς μόνον τὸ μὴ ὄν.

CAP. XXIII.

De actu.

Nosse oportet [88], eas omnes facultates de quibus locuti sumus, tam illæ quæ in cognitione positæ sunt, quam quæ vitales et naturales, et quæ artificiosæ, ἐνεργείας, id est, actus, aut operationes appellari. Actus quippe est naturalis cujusque substantiæ vis et motus. Et rursum, actus naturalis est innatus uniuscujusque substantiæ motus. Ex quo patet, quarum rerum eadem natura sit, earum B actus quoque eosdem esse: quarum vero naturæ diversæ, diserepantes actus esse.

Fieri quidem non potest, ut substantia ulla actu, seu operatione naturali careat. Iterumque actus naturalis est illa vis qua cujusque natura declaratur. Ac rursus: actus est naturalis, primaque perenni motu prædita intelligentis animæ facultas: hoc est perennis ipsius ratio, naturaliter ex ipsa sine intermissione scaturiens. Vel, actus est vis motioque cujusque substantiæ, qua caret illud solum quod non est

Λέγονται δὲ ἐνέργειαι [n] καὶ αἱ πράξεις, ὡς τὸ λαλεῖν, τὸ περιπατεῖν, τὸ ἐσθίειν, τὸ πίνειν καὶ τὰ

Quin actus etiam actiones dicuntur, ut loqui, ambulare, comedere, bibere et alia ejusmodi.

[88] Anast. Sin. in Ὁδηγ. ex Greg. Nyss. p. 44; Clem. Alex. ap. Max. p. 151.

VARIÆ LECTIONES.

[m] Deest καὶ πάλιν, in editis; habent mss. [n] Ἐνέργεια, seu *actus*, vox anceps

NOTÆ.

dicunt. Id agnitum Patribus negat. *Quinam enim*, C *Intelligentia enim est intelligentia, sentientium* inquit, *desiderium et res desiderata idem sint*: πῶς γὰρ ταυτὸν ἔφεσις καὶ ἐφετόν; At Paulus, I Thess. IV, 3, ait *hæc est voluntas Dei sanctificatio vestra*. Doctissimi viri, cum feryentius errores convellunt, quandoque non satis attenduut ad ea quæ alioquin obvia sunt,

(87) *Χρὴ γινώσκειν. Nosse oportet omnes eas*, etc. Nomen Græcum ἐνέργεια, cum sit anceps, a nostris exprimitur vocibus operationis, actionis et actus, ut si motum innuat, *operatio* nominetur, *actio* autem, quando proficiscitur, aut imperatur a voluntate. Nam ut ait Nemesius, πρᾶξίς ἐστιν ἐνέργεια λογική. *Actio est operatio rationalis*. *Actus* denique dicitur quatenus est perfectio potentiæ.

(88) *Ἐνέργειά ἐστι φυσικὴ. Actus naturalis*, etc. Qui duas in Christo operationes defenderunt, hoc in primis præstituere, nullam esse substantiam, quæ operationem qualemcunque non exerat suam. *Operatio, ut Nyssenus docet* (inquit Sinaïta in Ὁδηγῷ, p. 43), est, ἡ φυσικὴ ἑκάστης οὐσίας δύναμίς τε καὶ κίνησις, ἧς μόνον ἐστέρηται τὸ μὴ ὄν. *Naturalis cujusque substantiæ vis et motio, qua caret solum id quod non est*. Sed Nyssenum, quem Noster exscribit, juvat audire, ut citatur apud Maximum, t. II, p. 155: *Operatio*, inquit, *motio est actuosa. Actuosum porro vocatur, quod a seipso movetur; operationem enim appellamus*, τὴν φυσικὴν ἑκάστης οὐσίας δύναμίν τε καὶ κίνησιν, ἧς χωρὶς οὔτε ἔστιν, οὔτε γινώσκεται φύσις, *naturalem cujusque virtutem et motionem, sine qua natura, nec est, nec nescitur*.

Intelligentia enim est intelligentia, sentientium sensus, volatilium volatus, etc. *Uno verbo*, τὸ σημαντικὸν ἑκάστης φύσεως ἐνέργειαν λέγομεν φυσικὴν, ἧς μόνον ἐστέρηται τὸ μὴ ὄν. *Proprietatem qua natura quæque designatur, operationem naturalem vocamus, cujus id unum careat quod non est. Nam id quod est, uti essentiæ, ita et virtutis est particeps qua illa naturaliter declaratur. Vera quippe ratio novit* ὅρους τῶν οὐσιῶν, τὰς φυσικὰς αὐτῶν ἐνεργείας, *operationibus naturalibus essentias definiri*. Hoc argumentum prosequuntur Sophronius, epist. ad Sergium, Agatho papa epistola ad sextam synodum, et Maximus multis in locis: exempli gratia in colloquio cum Theodoro Cæsariensi hæc laudat Dionysii verba: Τὸ μηδεμίαν δύναμιν ἔχον, οὔτε ἔστιν, οὔτε τί ἐστιν, οὔτε ἐστί τις αὐτοῦ παντελῶς θέσις· *Quod nullam virtutem habet; id neque est, neque est aliquid, neque ejus aliqua affirmatio omnino est*. Ex quo principium hoc aliud nascitur *eorum quæ unius naturæ* D *sunt, unam et eamdem esse operationem*. Unde Patres adversus Arianos concludunt, unam esse naturam Trinitatis, propter trium personarum operationem unam: adversus Apollinaristas et Eutychianos, duabus Christum naturis constare, quia duplicis generis operationes gerat: demum contra Monothelelas, eo quod duæ naturæ sint, duas itidem esse operationes. Eo spectat tritum illud adagium: *naturam esse propter suam operationem*; nec non illa naturæ definitio, *est principium motus et quietis ejus in quo est*. De quo legendus Damascenus, Dialect. c. 30.

Affectiones quoque naturales plerumque actus A nuncupantur, ut fames, sitis, aliaque similia [81]. Dicitur insuper actus, perfectio potentiæ.

τοιαῦτα. Καὶ τὰ πάθη (89) δὲ τὰ φυσικὰ, πολλάκις ἐνέργειαι λέγονται, οἷον πεῖνα, δίψα, καὶ τὰ τοιαῦτα. Λέγεται δὲ πάλιν ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δυνάμεως.

Actus est potentia varie dicta. — Porro dupliciter aliquid esse dicitur, potentia, et actu. Nam puerum adhuc lactentem potentia grammaticum dicimus, quia sic comparatus est, ut addiscendo grammaticæ artis peritus evadat. Rursus, grammaticum dicimus esse tam potentia, quam actu grammaticum. Actu nimirum, quia grammatices artem callet : potentia vero, quia cum docere eam possit, non tamen profitetur : tandem actu grammaticum dicimus, cum eam docet et exponit.

Διττῶς δὲ λέγεται, καὶ τὸ δυνάμει, καὶ τὸ ἐνεργείᾳ. Λέγομεν γὰρ τὸν παῖδα τὸν θηλάζοντα, δυνάμει γραμματικόν· ἔχει γὰρ ἐπιτηδειότητα διὰ μαθήσεως γενέσθαι γραμματικός· λέγομεν πάλιν τὸν γραμματικὸν, καὶ δυνάμει γραμματικὸν, καὶ ἐνεργείᾳ· ἐνεργείᾳ μὲν, ὅτι ἔχει τὴν γνῶσιν τῆς γραμματικῆς· δυνάμει δὲ, ὅτι δύναται ἐξηγεῖσθαι, οὐκ ἐνεργεῖ δὲ τὴν ἐξήγησιν· λέγομεν πάλιν ἐνεργείᾳ γραμματικὸν, ὅτε ἐνεργεῖ, ἤγουν ἐξηγεῖται.

191 Quocirca animadvertendum est, secundum hunc modum, esse tum potentiæ, tum actui commu- B nem : ac secundo quidem potentiam, priore vero actum importari.

Χρὴ οὖν γινώσκειν, ὅτι ὁ δεύτερος τρόπος κοινός ἐστι τοῦ δυνάμει, καὶ τοῦ ἐνεργείᾳ· δεύτερος μὲν, τοῦ δυνάμει, πρῶτος δὲ, τοῦ ἐνεργείᾳ.

Vita prima naturæ operatio. — Prima, solaque et vera naturæ operatio, seu actus, est vita quam sponte volumus, sive rationalis et libera, quaque species humana constituitur. Hanc qui Christo eripiunt, haud assequor quonam pacto illum Deum hominem factum dicant [82].

Ἐνέργειᾳ φύσεώς (90) ἐστι πρώτη, καὶ μόνη, καὶ ἀληθὴς, ἡ αὐθαίρετος, ἤτοι λογικὴ, καὶ αὐτεξούσιος ζωὴ, καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς εἴδους συστατική· ἧς οἱ ἀποστεροῦντες τὸν Κύριον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτὸν Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα λέγουσιν.

Actus demum est efficax naturæ motio. Efficax porro dicitur illud quod ex seipso movetur.

Ἐνέργειά ἐστι φύσεως κίνησις δραστική· δραστικὸν δὲ λέγεται τὸ ἐξ ἑαυτοῦ κινούμενον.

CAP. XXIV.

De voluntario et non voluntario.

ΚΕΦΑΛ. ΚΔ' [ΛΗ'].

Περὶ ἑκουσίου καὶ ἀκουσίου.

Quoniam [83] id quod sponte fit, in actione qua-

Ἐπειδὴ τὸ ἑκούσιον ἐν πράξει τινί ἐστι, καὶ τὸ

[81] Max. *Dial. cum Pyrrh.* [82] Greg. Nyss. ap. Max. p. 155. [83] Nemes. c. 29.

NOTÆ.

(89) *Καὶ τὰ πάθη. Affectus quoque*, etc. Idem C scripserat cap. 9 *Institutionis elementaris.* Quod firmatur ex Dialogo Maximi cum Pyrrho. *Dicendo enim*, inquit, *Agit utraque forma cum alterius communione, quid aliud egit* (Leo M.) *quam qui ait : « Cum jejunasset quadraginta dies, postea esuriit : »* Ἔδωκε γὰρ τῇ φύσει, ὅτε ἐθέλησε, τὰ ἴδια ἐνεργῆσαι. *Naturæ quippe dedit, quando libuit, ut quæ propria essent ageret.* Hoc posterius dictum Gregorio quoque Nysseno, et Cyrillo Combefisius assignat. Verba Cyrilli obvia non sunt. Nysseni insignis exstat locus, lib. v *Cont. Eunom.* p. 170, quo copiose explicatur, quid πάθος, proprie sit, et quid proprie non sit. Οὐδὲν κατὰ ἀλήθειαν πάθος ἐστὶν, ὃ μὴ εἰς ἁμαρτίαν φέρει. Οὐδὲ κυρίως ἂν τις τὸν ἀναγκαίως φύσεως εἱρμὸν πάθος λέγοι· *Revera passio nulla est, quæ non ferat in peccatum : nec proprie quisquam necessariam naturæ seriem* πάθος, *id est, passionem, dixerit, si compositam naturam ordine quodam et consecutione progredientem inspiciat. Nam elementorum diversi generis mutua conversio, ex qua nostrum corpus construitur, compositio quædam est ex pluribus dissimilibus concinnata. Resoluta autem suo tempore harmonia, qua concursus elementorum colligabatur, compositum quoque in ea, quibus constabat, solvitur. Atqui hoc potius fuerit opus, quam passio naturæ :* Μόνον γὰρ ἐναντίον τῇ κατ' ἀρετὴν ἀπαθείᾳ νοούμενον, κυρίως προσαγορεύομεν πάθος. *Illud enim quod immunitati ab affectibus adversari intelligitur, passionem proprie vocamus. Cujus etiam expertem mansisse credimus eum, qui salutem gratificatus est nobis, « tentatus per omnia secundum similitudinem absque peccato. » Quamobrem ejus quod est passio, sive perturbatio,* ὃ προαιρέσεώς ἐστι νόσος, *quæ quidem voluntatis morbus est, particeps non fuit. Nam « peccatum non fecit, neque dolus inventus est in ore ejus. » Naturæ vero proprietatum, quæ ex consuetudine et abusione,* ὁμωνύμως, *æquivoce*, πάθη, *passiones dicuntur, harum participem fuisse Dominum fatemur, puta generationis, nutritus, accretionis, somni, lassitudinis, et aliorum, quibus naturaliter anima ob molestias corporis affici solet*, etc. Hæc Nyssenus; ad quæ profecto Noster respiciebat, cum elementarem institutionem scriberet. Modo vero theologi Latini ex Hieronymo (in cap. xxv Matth.) docent affectus illos, quos Christus admisit, puta timorem et similes, propassiones potius esse dicendos, ne passio in eum dominata censeatur.

(90) *Ἐνέργεια φύσεως. Porro prima et sola*, etc. Sic Nyssenus apud Maximum, animæ ratione mentis operatio est, inquit, ἡ κατὰ φύσιν αὐτῆς ζωὴ, *naturalis ejus vita.* Quocirca Anastasius Antiochenus, libro contra Monophysitas nondum edito, περὶ ἐνεργειῶν, *de operationibus*, scripserat, ἀνθρωπείας δὲ τὴν ζωὴν αὐτὴν λέγω κατ' ἄνθρωπον, καθ' ἣν κινούμεθα πρὸς ὄρεξιν τροφῆς πρὸς αὔξησιν. Ἐνέργεια γὰρ ἡ ζωὴ, καὶ ἡ πρώτη τοῦ ζώου ἐνέργεια· εἰ δὲ μὴ ἐνέργεια τυχὸν, ὡς ἄν τινες οἰηθείεν, πάντως πάθος, ὅπερ ἄτοπον. Οὐκοῦν ἐνέργεια πάντως· *Humanas autem operationes, vitam illam dico, quæ convenit homini, qua movemur ad expetendum alimentum accretioni idoneum. Nam vitæ operatio est, quin est prima animalis operatio. Sin autem non est actio, ut quidem fortassis opinantur, omnino passio fuerit, quod absurdum est. Igitur est operatio.*

νομιζόμενον δὲ ἀκούσιον, ἐν πράξει τινί ἐστι, πολλοὶ δέ τινες, καὶ τὸ ὄντως ἀκούσιον, οὐ μόνον ἐν τῷ πάσχειν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πράττειν τίθενται, δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι πρᾶξίς ἐστιν ἐνέργεια λογική. Ταῖς δὲ πράξεσιν ἕπεται ἔπαινος, ἢ ψόγος· καὶ αἱ μὲν αὐτῶν μεθ' ἡδονῆς, αἱ δὲ μετὰ λύπης πράττονται· καὶ αἱ μὲν [a] αὐτῶν εἰσιν αἱρεταὶ τῷ πράττοντι, αἱ δὲ φευκταί· τῶν δὲ αἱρετῶν, αἱ μὲν ἀεὶ αἱρεταὶ, αἱ δὲ κατά τινα χρόνον. Ὁμοίως καὶ τῶν φευκτῶν. Καὶ πάλιν, αἱ μὲν τῶν πράξεων ἐλεοῦνται, καὶ συγγνώμης ἀξιοῦνται, αἱ δὲ μισοῦνται, καὶ κολάζονται. Τῷ μὲν οὖν ἑκουσίῳ πάντως ἐπακολουθεῖ ἔπαινος, ἢ ψόγος, καὶ τὸ μεθ' ἡδονῆς πράττεσθαι, καὶ τὸ αἱρετὰς εἶναι τὰς πράξεις τοῖς πράττουσιν, ἢ ἀεὶ, ἢ τότε, ὅτε πράττονται. Τῷ δὲ ἀκουσίῳ, τὸ συγγνώμης, ἢ ἐλέους ἀξιοῦσθαι, καὶ τὸ μετὰ λύπης πράττεσθαι, καὶ τὸ μὴ εἶναι αἱρετάς, μηδὲ δι' ἑαυτοῦ τελεῖν τὸ πραττόμενον, εἰ καὶ βιάζοιτο.

Adam positum est, et illud quod voluntarium non esse censetur, in quadam etiam actione consistit; multi vero illud quoque quod reapse non est voluntarium, non in patiendo solum, sed etiam in agendo constituunt: omnino scire oportet, actionem esse operationem cum ratione editam. Actiones porro laus sequitur aut vituperium; atque actiones ipsæ, partim cum voluptate, partim cum mœrore fiunt; partimque item agenti acceptæ, partim invisæ sunt: quinimo ex iis quæ acceptæ sunt, aliæ semper arrident, aliæ quandoque duntaxat: id quod de illis etiam quæ sunt fugiendæ, debet intelligi. Rursus actionum aliæ ejusmodi sunt, in quibus veniæ et misericordiæ locus sit; aliæ odio sunt, et supplicio vindicantur. Et quidem quod voluntarium est, omnino vel laudem, vel vituperium meretur, agiturque cum voluptate: insuper actiones, illis qui agunt, vel semper acceptæ sunt, vel tum saltem quando fiunt. Contra id quod voluntarium non est, aut venia, aut miseratione dignum est, nec sine mœrore patratur: præterea agenti accepta non est actio, utpote quam non a seipso perficiat, tametsi per vim ab eo extorqueatur.

Τοῦ δὲ ἀκουσίου τὸ μέν ἐστι κατὰ βίαν, τὸ δὲ δι' ἄγνοιαν· κατὰ βίαν μὲν, ὅταν ἡ ποιητικὴ ἀρχὴ, ἤγουν αἰτία, ἔξωθέν ἐστιν, ἤγουν ὅταν ὑφ' ἑτέρου βιαζώμεθα, μηδ' ὅλως πειθόμενοι, μηδὲ συμβαλλώμεθα κατ' οἰκείαν ὁρμὴν, μηδὲ ὅλως συμπράττωμεν, ἢ δι' ἑαυτῶν τὸ βιασθὲν ποιῶμεν· ὃ καὶ ὁριζόμενοί φαμεν· ἀκούσιόν ἐστιν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἔξωθεν, μηδὲν συμβαλλομένου κατ' οἰκείαν ὁρμὴν τοῦ βιασθέντος. Ἀρχὴν δὲ φαμὲν, τὴν ποιητικὴν αἰτίαν. Τὸ δὲ δι' ἄγνοιαν ἀκούσιον ἐστὶν, ὅταν μὴ αὐτοὶ παρέχωμεν αἰτίαν τῆς ἀγνοίας, ἀλλ' οὕτω συμβῇ. Εἰ γὰρ μεθύων τις φόνον ποιήσει, ἀγνοῶν μὲν ἐφόνευσεν, οὐ μὴν ἀκουσίως· τὴν γὰρ αἰτίαν τῆς ἀγνοίας, ἤγουν τὴν μέθην, αὐτὸς ἔπραξεν. Εἰ δέ τις ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τοξεύων, τὸν πατέρα παριόντα ἀπέκτεινε, δι' ἄγνοιαν λέγεται ἀκουσίως τοῦτο πεποιηκέναι.

Non voluntarium per vim, per ignorantiam.—Porro non voluntarium, vel per vim fit, vel per ignorantiam. Per vim quidem, dum principium operans, extraneum est; ut cum ab alio, nihil ejus suasionibus illecti, per vim adigimur: nec nos conatum ullum, aut quidpiam adjumenti afferimus, ut per nosipsos, id quod vi exprimitur, faciamus [84]. Hoc autem genus sic definimus: non voluntarium illud est, cujus principium extrinsecus est, nihil suopte motu ad actionem conferente illo, **192** cui vis affertur. Per principium autem, causam efficientem significamus. At vero non voluntarium fit per ignorantiam, cum nos ignorantiæ causam non præbemus, sed casu res ita contingit. Etenim si quispiam ebrius cædem perpetrarit, inscius quidem eam admisit, at non prorsus invite [85]. Ignorantiæ quippe causam, ebrietatem scilicet, ipse accersivit. Sin quispiam in eum quem consueverat locum sagittas mittens, prætereuntem patrem peremerit, ob inscitiam facinus hoc invite patrasse dicitur.

Τοῦ οὖν ἀκουσίου διττοῦ ὄντος, τοῦ μὲν κατὰ βίαν, τοῦ δὲ δι' ἄγνοιαν, τὸ ἑκούσιον ἀμφοτέροις ἀντίκειται. Ἔστι γὰρ ἑκούσιον, τὸ μήτε κατὰ βίαν, μήτε δι' ἄγνοιαν γινόμενον. Ἑκούσιον τοίνυν ἐστὶν, οὗ ἡ ἀρχὴ, τουτέστιν ἡ αἰτία, ἐν ἑαυτῷ εἰδότι τὰ καθ' ἕκαστα, δι' ὧν, καὶ ἐν οἷς ἡ πρᾶξις. Καθ' ἕκαστα δέ ἐστιν, ἃ καλεῖται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν περιστατικὰ μόρια· οἷον, τίς, ἤγουν ὁ πράξας· τίνα, ἤγουν τὸν παθόντα· τί, ἤγουν αὐτὸ τὸ πραχθὲν, τυχὸν ἐφόνευσε· τίνι, ἤγουν ὀργάνῳ· ποῦ, ἤγουν τόπῳ· πότε, ἤγουν ἐν ποίῳ χρόνῳ· πῶς, ὁ τρόπος τῆς πράξεως· διὰ τί, ἤγουν διὰ ποίαν αἰτίαν.

Voluntarium.—Non voluntarium igitur duplex cum sit, alterum propter vim, alterum propter ignorantiam, utrique voluntarium opponitur. Illud enim voluntarium est, quod nec per vim, nec per ignorantiam efficitur [86]. Quamobrem voluntarium dicitur, cujus principium, sive causa, in ipso est qui agit, ut ipse noscat omnia singulatim, per quæ actio geritur, et in quibus versatur: quæ quidem *singula*, rhetores circumstantias appellant; puta, quis, hoc est, ille qui fecit: quem, seu eum qui perpessus est; quid, id est, hoc quod factum est, utputa instrumento; quo, scilicet instrumento; ubi, sive quo in loco; quando, id est quo tempore; quomodo, quove pacto illud egit; quare, seu qua illectus causa.

[84] Nemes. c. 30. [85] Nemes. c. 31. [86] Nemes. c. 32.

VARIÆ LECTIONES.

[a] Edit. γὰρ, in utroque loco. Mss. et Nemes. μέν.

Mista voluntario et invito.—Scire attinet quædam esse quæ inter voluntaria, et non voluntaria, medium locum obtinent. Quæ quidem, etsi injucunda et molesta sunt, vitandi gravioris mali causa suscipimus; ut cum naufragii metu merces navis in mare projicimus [87].

Ἱστέον, ὡς εἰσί τινα μέσα ἑκουσίων καὶ ἀκουσίων· ἅτινα ἀηδῆ καὶ λυπηρὰ ὄντα, διὰ μεῖζον κακὸν καταδεχόμεθα· ὡς διὰ ναυάγιον ἀποβάλλομεν τὰ ἐν τῷ πλοίῳ.

Pueri et bruta sponte agunt; at non ex electione — Sed illud quoque notandum est, quod pueri et bruta animantia sponte quidem faciunt, sed non ex electione. Quin ea quoque quæ ira commoti absque prævia deliberatione facimus, voluntarie quidem facimus, cæterum non ex electione [88]. Et cum amicus repente occurrit, libentibus quidem nobis adest, non item eligentibus. Ac denique qui præter spem in thesaurum incidit, sponte quidem incidit, sed non ex electione. Hæc enim omnia, hoc quidem nomine voluntaria sunt, quod ex iis voluptatem capiamus : at non item secundum electionem, quia non deliberando fiunt. Deliberatio porro electionem omnino antecedat necessum est, quemadmodum superius dictum est.

Ἱστέον ὡς τὰ παιδία καὶ τὰ ἄλογα, ἑκουσίως μὲν ποιεῖ, οὐ μὴν δὲ καὶ προαιρούμενα, καὶ ὅσα διὰ θυμὸν πράττομεν, μὴ προβουλευσάμενοι, ἑκουσίως ποιοῦμεν, οὐ μὴν καὶ κατὰ προαίρεσιν. Καὶ ὁ φίλος αἰφνιδίως ἐπέστη, ἑκουσίως μὲν ἡμῖν, οὐ μὴν καὶ προαιρουμένοις. Καὶ ὁ θησαυρῷ ἀνελπίστως περιτυχών, ἑκουσίως περιέτυχεν, οὐ μὴν καὶ προαιρούμενος. Πάντα ταῦτα ἑκούσια μὲν, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῖς ἤδεσθαι, οὐ μὴν καὶ κατὰ προαίρεσιν, διότι οὐκ ἀπὸ βουλῆς. Δεῖ δὲ πάντως βουλὴν προηγεῖσθαι τῆς προαιρέσεως, καθὼς εἴρηται.

CAP. XXV.

De eo quod in nostra potestate situm est, sive de libero arbitrio.

Quæstiones de libero arbitrio. — In disputatione de libero arbitrio, id est, de eo quod in potestate nostra situm est, hæc prima occurrit quæstio, sitne aliquid in nostra potestate [89], **193** multi enim id negant. Altera, quænam sint ea quæ arbitrii nostri sint, et quorumnam penes nos sit potestas. Tertia, quidnam causæ sit, cur nos Deus liberos crearit. A primo itaque resumentes, prius ex iis ipsis quæ apud illos pro indubitatis habentur, demonstremus quædam in nostra potestate esse, atque hunc in modum agamus.

ΚΕΦΑΛ. ΚΕ' [ΛΘ'].

Περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν, τουτέστι, τοῦ αὐτεξουσίου (91).

Ὁ περὶ τοῦ αὐτεξουσίου λόγος, τουτέστι, τοῦ ἐφ' ἡμῖν, πρώτην μὲν ἔχει ζήτησιν, εἰ ἔστι τί ἐφ' ἡμῖν. Πολλοὶ γὰρ οἱ πρὸς τοῦτο ἀντιβαίνοντες. Δευτέραν δὲ, τίνα ἐστὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν, καὶ τίνων ἐξουσίαν ἔχομεν. Τρίτην, τὴν αἰτίαν ἐξετάσαι, δι' ἣν ὁ ποιήσας ἡμᾶς Θεὸς αὐτεξουσίους ἐποίησεν. Ἀναλαβόντες οὖν περὶ τοῦ πρώτου, πρῶτον [P] εἴπωμεν ἀποδεικνύντες, ὅτι ἔστι τινὰ ἐφ' ἡμῖν, ἐκ τῶν παρ' ἐκείνοις ὁμολογουμένων, καὶ εἴπωμεν οὕτως.

[87] Nemes. c. 30. [88] ibid. 33. [89] ibid. 39

VARIÆ LECTIONES.

[P] Ed. τὸ πρῶτ.

NOTÆ.

(91) *Τουτέστι τοῦ αὐτεξουσίου. Sive de libero arbitrio.* Displicuit Calvino Græca voce αὐτεξούσιον, liberum hominis arbitrium exprimi, *ac si potestas sui*, inquit, *penes hominem esset.* Ratum quippe erat hanc fuisse Orientalium Patrum doctrinam contra Gnosticos et Manichæos, hominem actionum suarum potestatem habere, ut penes ipsum sit agere vel non agere, ut libuerit. At novelli quidam theologi liberum arbitrium sic intelligunt, ut quocunque modo voluntas trahatur ad unum aliquod appetendum, nihilosecius liberrima sit sponte volendo : hancque esse aiunt Joannis Damasceni sententiam, quippe qui lib. II, cap. 34, scripsit, *definitam esse, a Patribus libertatem nihil aliud esse præter quam voluntatem :* Τὸ γὰρ αὐτεξούσιον θέλησιν ὡρίσαντο οἱ Πατέρες. Ut de Damasceni aliorumque Græcorum sensu constet, satis fuerit legere quæ tribus hisce capitibus 25, 26 et 27, de facultatibus hominis ex Nemesio et Maximo complexus est. Ibi liberos quidem actus a voluntate proficisci ait, sed liberos esse alio modo non probat, nisi quia electione fiunt. At Damascenus, inquiunt, docet hominem esse liberum, qua rationalis est : hoc est, quia motum omnem voluntatis ejus, quantumcunque necessarius sit, consideratio rationis comitatur. Verum ne illi integrum legerunt contextum auctoris. Quorsum enim probat hominem esse liberum, qua rationalis est, nisi quia utendo ratione consultat homo, cumque deliberaverit, id tandem eligit quod sibi melius esse judicavit? *Quisquis consultat*, inquit, cap. 27, *perinde consultat, ceu rerum agendarum in ipso potestas sit : ut quod consultando visum melius fuerit, hoc eligat, et cum elegerit, exsequatur.* Quod cum ita se habeat, ἐξ ἀνάγκης παρυφίσταται τῷ λογικῷ τὸ αὐτεξούσιον, *arbitrii libertas rationi adnexa sit oportet. Aut enim homo rationis compos non erit, aut si ea præditus est, penes ipsum quoque actionum suarum potestas constabit et arbitrium.* Ut ergo homo liber sit, non sufficit attentio sola in id quod vult, sed necesse est ut sui compos, et eligendo, unum amplectatur, altero posthabito. Quocirca, c. 10, *Instit. elem.* docet hominem eatenus esse liberum, quod οἰκείᾳ γνώμῃ, *arbitrio proprio*, ad ea feratur, quæ sunt ἐφ' ἡμῖν, *in nostra potestate*, ἃ καὶ δυνάμεθα, καὶ τὰ ἀντικείμενα αὐτοῖς, *quæ possumus asciscere, ut et eorum contraria.*

Τῶν γινομένων ἁπάντων, ἢ Θεόν φασιν αἴτιον εἶναι, ἢ ἀνάγκην, ἢ εἱμαρμένην, ἢ φύσιν, ἢ τύχην, ἢ τὸ αὐτόματον. Ἀλλὰ τοῦ μὲν Θεοῦ ἔργον, οὐσία καὶ πρόνοια· τῆς δὲ ἀνάγκης, τῶν ἀεὶ ὡσαύτως ἐχόντων ἡ κίνησις· τῆς δὲ εἱμαρμένης, τὸ ἐξ ἀνάγκης τὰ δι' αὐτῆς ἐπιτελεῖσθαι. Καὶ γὰρ καὶ αὕτη τῆς ἀνάγκης ἐστί· τῆς δὲ φύσεως, γένεσις, αὔξησις, φθορά, φυτά, καὶ ζῶα· τῆς δὲ τύχης, τὰ σπάνια καὶ ἀπροσδόκητα. Ὁρίζονται γὰρ τὴν τύχην, σύμπτωσιν καὶ συνδρομὴν δύο αἰτιῶν, ἀπὸ προαιρέσεως τὴν ἀρχὴν ἐχουσῶν, ἄλλο τι παρ' ὃ πέφυκεν, ἀποτελουσῶν· ὡς τάφρον ᾳ ὀρύσσοντα, θησαυρὸν εὑρεῖν· οὔτε γὰρ ὁ θεὶς τὸν θησαυρὸν, οὕτως ἔθηκεν, ὥστε ἄλλον τοῦτον εὑρεῖν, οὔτε ὁ εὑρὼν οὕτως ὤρυξεν, ὡς εὑρεῖν θησαυρόν· ἀλλ' ὁ μὲν, ἵνα ὅταν ἐθέλῃ [r] ἀνέληται, ὁδὲ, ἵνα τάφρον ὀρύξῃ· συνέπεσε δὲ ἄλλό τι, παρ' ὃ προῃροῦντο ἀμφότεροι. Τοῦ δὲ αὐτομάτου, τὰ τῶν ἀψύχων, ἢ ἀλόγων συμπτώματα, ἄνευ φύσεως καὶ τέχνης· οὕτως αὐτοί φασι. Τίνι τοίνυν τούτων ὑπαγάγωμεν τὰ διὰ τῶν ἀνθρώπων, εἴπερ ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστιν αἴτιος καὶ ἀρχὴ πράξεως [s]; Οὐδὲ γὰρ Θεῷ θεμιτὸν ἐπιγράφειν αἰσχρὰς ἐσθότε πράξεις καὶ ἀδίκους· οὐδὲ οὐ ἀνάγκῃ· οὐ γὰρ τῶν ἀεὶ ὡσαύτως ἐχόντων ἐστίν· οὐδὲ εἱμαρμένῃ· οὐ γὰρ τῶν ἐνδεχομένων, ἀλλὰ τῶν ἀναγκαίων τὰ τῆς εἱμαρμένης λέγουσιν· οὔτε φύσει· φύσεως γὰρ ἔργα, ζῶα καὶ φυτά· οὐδὲ τύχῃ· οὐ γὰρ σπάνιοι καὶ ἀπροσδόκητοι τῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις· οὔτε τῷ αὐτομάτῳ· ἀψύχων γὰρ λέγουσιν εἶναι [t] ἢ ἀλόγων, τὰ συμπτώματα τοῦ αὐτομάτου. Λείπεται δή, αὐτὸν τὸν πράττοντα καὶ ποιοῦντα ἄνθρωπον, ἀρχὴν εἶναι τῶν ἰδίων ἔργων, καὶ αὐτεξούσιον.

A *Hominem liberi arbitrii esse suarumque actionum causam. Fortunæ definitio.* — Eorum omnium quæ fiunt, aut Deum auctorem esse dicunt, aut necessitatem, aut fatum, aut naturam, aut fortunam, aut casum. Cæterum Dei opus est essentia et providentia; necessitatis, motus illorum quæ eodem semper modo se habent: fati, ut ea quæ per ipsum fiunt, necessario contingant; nam et fatum ipsum necessitatem importat: naturæ vero, ortus seu generatio, accretio, corruptio, stirpes, et animantia: fortunæ, ea quæ rara sunt, ac præter exspectationem eveniunt. Fortunam quippe definiunt, duarum una incidentium causarum concursus, quæ ab electione principium habentes, aliud quiddam quam quod natura comparatum sit, efficiant: ut B cum quis foveam fodiens thesaurum invenit. Neque enim is qui thesaurum condiderat, hoc animo condiderat ut alius inveniret: nec rursus is qui invenit, ea mente fodit, ut thesaurum reperiret: sed ille quidem, ut, eum vellet, thesaurum tolleret; hic autem, ut foveam foderet. Cæterum aliud quidpiam accidit, præter id quod uterque sibi proposuerat. Casui denique ea assignant, quæ inanimis rebus, aut brutis animantibus citra naturam et artem obveniunt. Hæc illorum doctrina est. Quinam igitur horum ea quæ per homines fiunt, subjiciemus, siquidem homo auctor et principium actionis non sit? Neque Deo turpes ac scelleratas actiones prorsus ascribere fas est, neque necessitati: non enim C actio ex genere eorum est, quæ eodem semper modo se habent. Neque item fato: nequaquam enim contingentium rerum, sed necessario evenientium fatum esse dicunt. At nec naturæ quidem: quia naturæ opera sunt stirpes et animantia. Nec rursus fortunæ: non enim raræ et inopinatæ sunt hominum actiones. Non denique casui: inanimorum quippe duntaxat, aut brutorum eventus ad casum pertinere censent. Relinquitur itaque eumdem ipsum hominem, qui agit et operatur, operum suorum auctorem esse, præditumque adeo arbitrii libertate.

Ἔτι, εἰ μηδεμιᾶς ἐστιν ἀρχὴ πράξεως ὁ ἄνθρωπος, περιττῶς ἔχει τὸ βουλεύεσθαι· εἰς τί γὰρ χρήσεται τῇ βουλῇ, μηδεμιᾶς ὢν κύριος πράξεως; Πᾶσα γὰρ βουλὴ, πράξεως ἕνεκα· τὸ δὲ κάλλιστον καὶ τιμιώτατον τῶν ἐν ἀνθρώπῳ, περιττὸν ἀποφαίνειν, τῶν ἀτοπωτάτων ἂν εἴη. Εἰ τοίνυν βουλεύεται, πράξεως ἕνεκα βουλεύεται· πᾶσα γὰρ βουλὴ πράξεως ἕνεκα, καὶ διὰ πρᾶξιν.

Huc accedit, quod si nullius actionis auctor sit homo, frustra ei deliberandi facultas data est. Quorsum enim deliberatione utatur, si nullius actionis arbitrium penes ipsum sit? Omnis enim deliberatio actionis causa initur. Porro id quo nec præclarius quidquam, nec præstantius in homine est, supervacaneum esse affirmare, extremæ absurditatis est. Ac proinde cum deliberet, actionis D causa deliberat. Nulla enim deliberatio est, nisi propter actionem.

ΚΕΦΑΛ. ΚϚ' [Μ'].

Περὶ τῶν γινομένων.

Τῶν γινομένων, τὰ μέν εἰσιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Ἐφ' ἡμῖν μὲν οὖν εἰσιν, ὧν ἡμεῖς ἐσμεν αὐτεξούσιοι ποιεῖν τε καὶ μὴ ποιεῖν· τουτέστι, πάντα τὰ δι' ἡμῶν ἑκουσίως πραττόμενα· οὐ γὰρ ἑκουσίως

194 CAP. XXVI.

De iis quæ fiunt.

Quanam sint arbitrii nostri. Contingentia quæ sint. Agendorum electio semper in nobis est, non ipsa actio. — Ea quæ fiunt [49], partim potestatis nostræ sunt, partim illius non sunt. In nostra potestate

[49] Nemes. 40.

VARIÆ LECTIONES.

[q] Edita Damasceni et Nemesii τάφρον. Mss. vero τάφον. [r] Multi cod. θέλῃ. [s] Mss. πράξεων, ut apud Nemesium. [t] Dees εἶναι in mss. Nemesius ἀψύχων γάρ ἐστιν, ἢ ἀλόγων τὰ συμπτ.

sita sunt, quæ liberum nobis est facere, vel non facere; hoc est, ea omnia quæ ultro et sponte agimus (neque enim ea sponte a nobis fieri dicerentur, si actio in nostro arbitrio minime posita esset): uno verbo, ea omnia quæ, vel laudem, vel vituperationem afferunt, et ob quæ leges et consilia dantur. Proprie autem in nostra potestate sunt, quæcunque ad animam pertinent, et de quibus consultamus. Consilium porro circa ea versatur, quæ peræque in utramque partem contingere possunt. Peræque autem contingens illud est, quod et ipsum possumus, et quod ei opponitur : ejus vero electio penes mentem nostram est ; hæc enim actionis principium est. In nobis igitur hæc sita sunt, quæ alterutro modo possunt evenire, velut, moveri, et non moveri ; incitari, et non incitari; appetere quæ necessaria non sunt, et non appetere ; mentiri, et non mentiri ; tribuere, et non tribuere ; gaudere dum convenit, et similiter non gaudere, et ubi non convenit, cæteraque ejusmodi, in quibus virtutis et vitii munera versantur. Horum enim penes nos libera est potestas. Inter ea quæ peræque in utramque partem contingere possunt, artes numerantur. Penes nos enim est eas colere, et non colere.

A ἐλέγετο πράττεσθαι, τῆς πράξεως οὐκ οὔσης ἐφ' ἡμῖν· καὶ ἁπλῶς, οἷς ἕπεται ψόγος ἢ ἔπαινος, καὶ ἐφ' οἷς ἐστι προτροπὴ καὶ νόμος. Κυρίως δὲ ἐφ' ἡμῖν ἐστι τὰ ψυχικὰ [u] πάντα, καὶ περὶ ὧν βουλευόμεθα· ἡ δὲ βουλὴ τῶν ἐπίσης ἐνδεχομένων ἐστίν. Ἐπίστ δὲ ἐνδεχόμενόν ἐστιν, ὃ αὐτό τε δυνάμεθα, καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῷ· ποιεῖται δὲ τούτου τὴν αἵρεσιν ὁ νοῦς ὁ ἡμέτερος· καὶ οὗτός ἐστιν ἀρχὴ πράξεως. Ταῦτα τοίνυν ἐστὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν, τὰ ἐπίσης ἐνδεχόμενα· οἷον τὸ κινεῖσθαι καὶ τὸ μὴ κινεῖσθαι, ὁρμᾷ καὶ μὴ ὁρμᾷν, ὀρέγεσθαι τῶν μὴ ἀναγκαίων καὶ μὴ ὀρέγεσθαι, ψεύδεσθαι καὶ μὴ ψεύδεσθαι, διδόναι καὶ μὴ διδόναι, χαίρειν ἐφ' οἷς δεῖ καὶ μὴ χαίρειν ὁμοίως, καὶ ἐφ' οἷς οὐ δεῖ, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἐν οἷς ἐστι τὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ τὰ τῆς κακίας ἔργα. Τούτων γάρ ἐσμεν αὐτεξούσιοι. Τῶν δὲ ἐπίσης ἐνδεχομένων εἰσὶ καὶ αἱ τέχναι· ἐφ' ἡμῖν γάρ ἐστι μετελθεῖν ἣν ἂν θελήσωμεν, καὶ μὴ μετελθεῖν.

B

Observandum autem est, eorum quæ sub actionem cadunt, electionem quidem semper in nostra potestate esse : cæterum actionem sæpe impediri certa quadam Providentiæ ratione [90].

Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὡς ἡ μὲν αἵρεσις τῶν πρακτῶν [v] ἀεὶ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν· ἡ δὲ πρᾶξις πολλάκις κωλύεται, κατά τινα τρόπον τῆς θείας προνοίας.

CAP. XXVII.

Quam ob causam libero arbitrio præditi simus.

ΚΕΦΑΛ. ΚΖ' [ΜΑ'].

Περὶ τοῦ, διὰ ποίαν αἰτίαν αὐτεξούσιοι γεγόναμεν.

Creata, suapte natura mutabilia. Libertas arbitrii rationi annexa. Nulla in brutis arbitrii libertas. — Quamobrem una cum ratione, arbitrii quoque libertatem accedere dicimus [ac creatis rebus mutationem omnino congenitam esse]. Quidquid enim creatum est, mutationi quoque subjicitur [91]. Siquidem quorum generatio a mutatione initium duxit, ea quoque mutabilia esse necessarium est. Est autem mutatio, cum quid ex nihilo producitur, atque ex subjecta materia quidpiam aliud efficitur. Et quidem ea quæ anima carent, itemque bruta animantia juxta corporeos illos, quos memoravimus, modos immutantur ; rationabilia autem, ratione electionis ; nam facultas rationalis partim in contemplatione, partim in actione versatur. Quæ in contemplatione consistit, res ut se habent, considerat. Illa vero in actione posita est, quæ consultat, et rebus agendis rectam rationem præscribit. Atqui partem illam quæ contemplationi vacat, mentem nuncupant ; quæ vero actioni, rationem. Ac rursus, illam sapientiam, istam prudentiam appellant. Quocirca quisquis consultat, perinde consultat, tanquam rerum agendarum penes ipsum potestas sit, ut **195** quod ex consultatione melius visum fuerit, hoc eligat ; et cum elegerit,

Φαμὲν τοίνυν εὐθέως τῷ λογικῷ συνεισέρχεσθαι τὸ αὐτεξούσιον [x], καὶ τοῖς γεννητοῖς συμπεφυκέναι μεταβολὴν καὶ τροπήν. Πᾶν γὰρ γεννητὸν, καὶ τρεπτόν ἐστιν. Ὧν γὰρ ἡ ἀρχὴ τῆς γενέσεως ἀπὸ τροπῆς ἦρξατο, ἀνάγκη ταῦτα τρεπτὰ εἶναι. Τροπή δέ ἐστι, τὸ ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παραχθῆναι, καὶ τὸ ἐξ ὑποκειμένης ὕλης ἕτερόν τι γενέσθαι. Τὰ μὲν οὖν ἄψυχα καὶ ἄλογα τρέπονται κατὰ τὰς προειρημένας σωματικὰς ἀλλοιώσεις, τὰ δὲ λογικὰ, κατὰ προαίρεσιν. Τοῦ γὰρ λογικοῦ τὸ μέν ἐστι θεωρητικὸν, τὸ δὲ πρακτικόν. Θεωρητικὸν μὲν, τὸ κατανοοῦν ὡς ἔχει τὰ ὄντα· πρακτικὸν δὲ, τὸ βουλευτικὸν, τὸ ὁρίζον τοῖς πρακτοῖς [y] τὸν ὀρθὸν λόγον· καὶ καλοῦσι τὸ μὲν θεωρητικὸν, νοῦν, τὸ δὲ πρακτικὸν, λόγον· καὶ τὸ μὲν θεωρητικὸν, σοφίαν, τὸ δὲ πρακτικὸν, φρόνησιν. Πᾶς οὖν ὁ βουλευόμενος, ὡς ἐπ' αὐτῷ τῆς αἱρέσεως οὔσης τῶν πρακτέων, βουλεύεται, ἵνα τὸ προκριθὲν ἐκ τῆς βουλῆς ἕληται, καὶ ἑλόμενος πράξῃ· εἰ δὲ τοῦτο, ἐξ ἀνάγκης παρυφίσταται τῷ λογικῷ τὸ αὐτεξούσιον· ἢ γὰρ οὐκ ἔσται λογικὸν, ἢ λογικὸν ὄν, κύριον ἔσται πράξεων καὶ αὐτεξούσιον. Ὅθεν καὶ τὰ ἄλογα οὐκ εἰσὶν αὐτεξούσια· ἄγονται γὰρ μᾶλλον ὑπὸ τῆς φύσεως, ἤπερ ἄγουσι· διὸ οὐδὲ ἀντιλέγουσι τῇ φυσικῇ ὀρέξει, ἀλλ' ἅμα ὀρεχθῶσί τινος, ὁρμῶσι πρὸς τὴν πρᾶξιν.

C

D

[90] Nemes. c. 37. [91] Nemes. c. 41.

VARIÆ LECTIONES.

[u] R. 3 τὰ τῆς ψυχῆς. Melius ψυχικὰ, quæ contra φυσικὰ, antea distinxit. [v] Nemes. πρακτέων. [x] Hæc supplevit Combefisius ex Nemesio, ut ratio assignetur cur creatura ratione prædita liberi sit arbitrii. [y] Multi codd. πρακτέοις.

Ὁ δὲ ἄνθρωπος, λογικὸς ὢν, ἄγει μᾶλλον τὴν φύσιν, ἅπερ ἄγεται· διὸ καὶ ὀρεγόμενος, εἴπερ ἐθέλοι, ἐξουσίαν ἔχει ἀναχαιτίσαι τὴν ὄρεξιν, ἢ ἀκολουθῆσαι αὐτῇ. Ὅθεν τὰ μὲν ἄλογα, οὐδὲ ἐπαινεῖται, οὐδὲ ψέγεται· ὁ δὲ ἄνθρωπος, καὶ ἐπαινεῖται, καὶ ψέγεται [z].

A exsequatur. Quod cum ita sit, arbitrii libertas rationi adnexa sit necesse est. Aut enim rationalis non erit homo, aut si rationalis, actionum suarum dominus erit. Unde etiam bruta arbitrii libertate carent. A natura enim aguntur magis, quam agant: ac proinde nec naturali quidem appetitui repugnant, sed quamprimum aliquid appetiverint, in actionem ruunt. Homo contra, cum sit rationis particeps, naturam potius ducit, quam ab ea ducatur. Quo fit, ut etiam cum aliquid appetit, vel appetitum comprimere queat, si velit, vel illi obsequi. Quod etiam in causa est cur bruta animantia nec laudentur, nec vituperentur; homo contra et laude afficiatur, et vituperio.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι οἱ ἄγγελοι, λογικοὶ ὄντες, αὐτεξούσιοι ὑπάρχουσι, καὶ ὡς κτιστοὶ, καὶ τρεπτοί. Καὶ ἔδειξεν ὁ μὲν διάβολος, ἀγαθὸς ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ γενόμενος, αὐτεξουσίως δὲ τῆς κακίας κτιστὴς γεγονὼς, καὶ αἱ σὺν αὐτῷ (92) ἀποστατήσασαι [a] δυνάμεις, ἦγουν οἱ δαίμονες, τὰ δὲ λοιπὰ ἀγμάτα τῶν ἀγγέλων, ἐν τῷ ἀγαθῷ διαμείναντα. B

Angeli liberi, et mutabiles, qua creati. — Sciendum est, angelos, utpote ratione præditos, liberi arbitrii esse, ac qua ratione creati sunt, mutationi quoque obnoxios esse. Idque liquido monstravit diabolus, qui, cum a Creatore bonus conditus esset, libera potestate mali inventor exstitit, virtutesque insuper illæ, quæ una cum ipso a Deo defecerunt, puta dæmones, cum reliqua angelorum agmina in bono perstiterint.

ΚΕΦΑΛ. ΚΗ' [ΜΒ'].

Περὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

Τῶν δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τὰ μὲν ἐκ τῶν ἐφ' ἡμῖν ἔχει τὰς ἀρχὰς, ἤτοι τὰς αἰτίας, τουτέστιν αἱ ἀμοιβαὶ τῶν πράξεων ἡμῶν, ἔν τε τῷ παρόντι, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα τῆς θείας βουλῆς ἐξήρτηται. Ἡ μὲν γὰρ γένεσις πάντων, ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ φθορὰ, διὰ τὴν ἡμετέραν κακίαν πεισήχθη πρὸς τιμωρίαν καὶ ὠφέλειαν· Θεὸς γὰρ θάνατον οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ τέρπεται ἐπ' ἀπωλείᾳ ζώντων· δι' ἀνθρώπου δὲ μᾶλλον ὁ θάνατος, τουτέστι τῆς Ἀδὰμ παραβάσεως, ὁμοίως καὶ αἱ λοιπαὶ τιμωρίαι. Τὰ δὲ λοιπὰ πάντα τῷ Θεῷ ἀναθετέον. Ἡ μὲν γὰρ γένεσις ἡμῶν τῆς δημιουργικῆς αὐτοῦ δυνάμεώς ἐστι· καὶ ἡ διαμονὴ, τῆς συνεκτικῆς δυνάμεως αὐτοῦ· καὶ ἡ κυβέρνησις, καὶ σωτηρία, τῆς προνοητικῆς αὐτοῦ δυνάμεως· καὶ ἡ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυσις, τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, τοῖς φυλάσσουσι τὸ κατὰ φύσιν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπλάσθημεν. Ἐπειδὴ δέ τινες ἀντιλέγουσι τῇ προνοίᾳ, εἴπωμεν ἀπὸν ὀλίγα [b] καὶ περὶ προνοίας. C

CAP. XXVIII.

De iis quæ in nostra potestate posita non sunt.

A Deo solo pendent quæ potestatis nostræ non sunt. — Eorum autem, quæ in nostro arbitrio minime sita sunt, alia ex iis quæ arbitrii nostri sunt, originem seu causam habent, quales sunt actionum nostrarum retributiones, tum in præsenti, tum in futuro ævo: alia vero omnia ex Dei voluntate pendent. Etenim rerum omnium ortus a Deo est; at corruptio ob nostram malitiam ad nostram pœnam simul et utilitatem invecta fuit. *Deus* quippe *mortem non fecit, nec delectatur in perditione viventium* [92]: quin potius per hominem, id est per Adami transgressionem, mors, et reliqua item supplicia inflicta sunt. Cætera autem omnia in Deum referri debent. Nam et ortus noster ad creatricem ejus potentiam spectat; incolumitas, ad conservatricem; gubernatio et salus, ad virtutem omnibus providendi; ipsa denique sempiternorum ipsa bonorum possessio, quæ illos manet, qui id quod naturæ consentaneum est (cujus nempe causa conditi sumus) sartum tectumque custodierint, ipsius bonitati ascribenda est. Quoniam vero nonnulli Providentiam negant, age nunc de ea disseramus paucis.

[92] Sap. I, 13

VARIÆ LECTIONES.

[z] Hæc in Basil. et quibusdam mss. omissa sunt. [a] Basil. ἀποστήσασαι. Mss. ἀποστατικαί. [b] Regii Colb. 1, S. Hil. et Nem. εἴπω ὀλίγα.

NOTÆ.

(92) *Καὶ αἱ σὺν αὐτῷ. Virtutesque illæ*, etc. De virtutibus quæ a Deo defecerunt, inter diligendum arbitror Nemesium, quem hic Noster passim exscripsit, ubi ait: *Rursum naturarum quæ materia vacant, illæ quæ circa terram versantur, cum ob similitudinem quam habent cum hominibus, rebus agendis applicantur, μᾶλλόν ἐστι τῶν ἄλλων τρεπταί, mutabiles sunt mutabiliores.* Nam de sanctis angelis subjungit: *Quæ vero naturæ suæ excellentia, ad eum propenso studio propius accedunt, ejusque contemplatione felices sunt, ac in seipsas, imo in Deum totum conversæ, a rebus agendis et a materie se* D *subducendo, contemplationi Deoque se dedidere, hæ immutabiles manent. Liberæ quidem voluntatis sunt, qua ratione utuntur, οὐ μὲν τρεπόμεναι διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας, non tamen mutantur ob causas quas adduximus.* Denique utrorumque angelorum discrimen consimili modo explicat, dicendo non omnes angelos mutabilis esse voluntatis, sed eos solum, qui τῆς πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸν Θεὸν σχέσεως ἀποχωρήσαντες, *cum propensum erga res superas Deumque studium abjecerint*, ῥέψαντες πρὸς τὰ κάτω, *ad inferiora vergendo rerum terrenarum cupidine arserunt.*

196 CAP. XXIX.

De Providentia.

Quid sit providentia. Deum rebus creatis consulere. —Providentia itaque est procuratio, qua Deus fungitur erga res quæ sunt. Ac rursus : Providentia est voluntas Dei, per quam res omnes convenienti ratione reguntur [92]. Si autem Dei voluntas Providentia est, omnia procul dubio quæ Providentia fiunt, pulcherrime, diversissimeque fieri necesse est, atque ita ut meliori modo prorsus exsistere non possint. Eumdem enim, et rerum effectorem, et provisorem esse oportet : quia non convenit, nec consentaneum est, alterum rerum opificem esse, alterum qui his prospiciat. Sic quippe in imbecillitate uterque omnino versaretur : ille nimirum efficiendi, hic procurandi [93]. Quodcirca Deus est, et qui procreavit, et qui procurat : ejusque procreandi, et conservandi, et providendi potentia nihil aliud est, nisi bona ipsius voluntas : *Omnia enim quæcunque voluit Dominus fecit in cœlo et in terra* [93]; nec qui voluntati ejus resistat, ullus est [96]. Fieri omnia voluit, et facta sunt. Vult mundum consistere, et consistit, ac quidquid vult, efficitur.

Providentia astruitur. — Quod autem Deus rebus provideat, idque perquam præclare ad hunc modum rectissime quispiam expenderit [97]. Solus Deus natura bonus et sapiens est : qua igitur bonus, providet (neque enim bonus fuerit, qui non provideat. Nam et homines et bruta filiis suis naturali affectu prospiciunt; ac vituperatur, qui non prospicit); qua vero sapiens, optime res procurat.

Quæ penes nos sunt, libero arbitrio ascribi debent. — Quamobrem hæc attente considerantes, omnia nos admirari oportet, omnia laudare, omnia citra curiosam inquisitionem comprobare, quamlibet plerisque iniqua videantur ; eo quod videlicet, Dei providentia nec cognosci, nec comprehendi possit, quin cogitationes et actiones nostræ, futura quoque, ipsi soli nota sint. Omnia porro cum dico, de illis loquor quæ in nostra potestate non consistunt : nam quæ potestatis nostræ sunt, non Providentiæ, sed libero arbitrio debent ascribi.

[92] Nemes. c. 43. [93] Nemes. c. 42. [93] Psal cxxxiv. 6. [96] Rom. ix, 19. [97] Nem. c. 44.

ΚΕΦΑΛ. ΚΘ' [ΜΓ'].

Περὶ προνοίας.

Πρόνοια τοίνυν ἐστὶν ἡ ἐκ Θεοῦ εἰς τὰ ὄντα γινομένη ἐπιμέλεια. Καὶ πάλιν· πρόνοιά ἐστι βούλησις Θεοῦ, δι' ἣν πάντα τὰ ὄντα τὴν πρόσφορον διεξαγωγὴν λαμβάνει. Εἰ δὲ Θεοῦ βούλησίς ἐστιν ἡ πρόνοια, πᾶσα ἀνάγκη, πάντα τὰ τῇ προνοίᾳ γινόμενα, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, κάλλιστά τε καὶ θεοπρεπέστατα γίνεσθαι, καὶ ὡς οὐκ ἔνι κρείττω [c] γενέσθαι. Ἀνάγκη γὰρ τὸν αὐτὸν εἶναι ποιητὴν τῶν ὄντων, καὶ προνοητήν· οὔτε γὰρ πρέπον, οὔτε ἀκόλουθον, ἄλλον μὲν ποιητὴν εἶναι τῶν ὄντων, καὶ ἄλλον δὲ προνοητήν· οὕτω γὰρ ἐν ἀσθενείᾳ πάντως εἰσὶν ἀμφότεροι· ὁ μὲν τοῦ ποιεῖν, ὁ δὲ τοῦ προνοεῖν. Ὁ Θεὸς τοίνυν ἐστὶν, ὅ τε ποιητὴς, καὶ προνοητής· καὶ ἡ ποιητικὴ δὲ αὐτοῦ δύναμις, καὶ ἡ συνεκτικὴ, καὶ ἡ προνοητικὴ, ἡ ἀγαθὴ αὐτοῦ θέλησίς ἐστι· *Πάντα γὰρ ὅσα ἠθέλησεν, ὁ Κύριος ἐποίησεν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ* · καὶ τῷ θελήματι αὐτοῦ οὐδεὶς ἀνθέστηκεν. Ἠθέλησε γενέσθαι τὰ πάντα, καὶ γέγονε· θέλει συνίστασθαι τὸν κόσμον, καὶ συνίσταται, καὶ πάντα ὅσα θέλει, γίνεται.

Ὅτι δὲ προνοεῖ, καὶ ὅτι καλῶς προνοεῖ, ὀρθότατα σκοπήσειεν ἄν τις οὕτως. Μόνος ὁ Θεός ἐστι φύσει ἀγαθὸς καὶ σοφός· ὡς οὖν ἀγαθὸς, προνοεῖ· ὁ γὰρ μὴ προνοῶν οὐκ ἀγαθός. Καὶ γὰρ καὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἄλογα, τῶν οἰκείων τέκνων προνοοῦνται φυσικῶς, καὶ ὁ μὴ προνοῶν ψέγεται· ὡς δὲ σοφὸς, ἄριστα τῶν ὄντων ἐπιμελεῖται.

Χρὴ τοίνυν τούτοις προσέχοντας πάντα θαυμάζειν, πάντα ἐπαινεῖν [d], πάντα ἀνεξετάστως ἀποδέχεσθαι τὰ τῆς προνοίας ἔργα, κἂν φαίνηται τοῖς πολλοῖς ἄδικα, διὰ τὸ ἄγνωστον εἶναι, καὶ ἀκατάληπτον τοῦ Θεοῦ τὴν πρόνοιαν, καὶ τοὺς λογισμοὺς ἡμῶν, καὶ τὰς πράξεις, καὶ τὰ μέλλοντα αὐτῷ μόνῳ γνωστά. Πάντα δὲ λέγω, τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν· τὰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν (93), οὐ τῆς προνοίας ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ ἡμετέρου αὐτεξουσίου.

VARIÆ LECTIONES.

[c] Mss. pleraque, κρεῖττον. [d] In R.2, hæc verba desunt, πάντα ἐπαινεῖν; et apud Nemesium, cap. 44.

NOTÆ.

(93) *Τὰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν. Nam quæ penes nos sunt*, etc. Providentiam intelligit absolutam futurorum, qua seorsum a voluntate nostra Deus decernit quod justum esse judicaverit. Quocirca Nemesius, quem Noster hic imitatur, *Cum dicimus per Providentiam omnia recte agi* (inquit), δῆλον ὡς οὐ περὶ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν ἔργων, ἢ παρ' ἡμῶν γινομένων τὸν λόγον ποιούμεθα, ἀλλὰ περὶ τῶν τῆς προνοίας, τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ὄντων, *perspicuum est nos non de vitiis hominum loqui, neque de operibus quæ in nostra potestate sunt, et fiunt a nobis, sed de Providentiæ effectis, quæ non sunt nostræ potestatis.* Hunc locum sibi objicit S. Thomas, lib. III *Cont. Gent.* cap. 90, ut et alium ex Damasceno, quo Deus dicitur actiones hominum liberas præcognoscere, non præfinire, respondetque iis significari, *ea quæ sunt in nobis, divinæ determinationi non esse subjecta, quasi ab ea necessitatem accipientia.* Observare non pigebit Angelicum doctorem Nemesii verba, ac si Gregorii Nysseni essent, laudasse, et librum *De homine* Nysseno passim assignare, non Nemesio. Nimirum utebatur Richardi Burgundionis translatione, in qua hoc opus Gregorii Nysseni nomen præferebat, ut etiam conspicimus in editione Latina, Coloniensi, ann. 1537, quam Joannes Noviomagus ex

Τῆς δὲ προνοίας τὰ μὲν κατ' εὐδοκίαν ἐστὶ, τὰ δὲ κατὰ συγχώρησιν. Κατ' εὐδοκίαν μὲν, ὅσα ἀναντιῤῥήτως εἰσὶν ἀγαθά· κατὰ συγχώρησιν δὲ, ... [e] συγχωρεῖ γὰρ πολλάκις, καὶ τὸν δίκαιον περιπεσεῖν συμφοραῖς, ἵνα τὴν ἐν αὐτῷ λανθάνουσαν ἀρετὴν δείξῃ τοῖς ἄλλοις, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἰώβ. Ἄλλοτε συγχωρεῖ τῶν ἀτόπων τι πραχθῆναι, ἵνα διὰ τῆς πράξεως δοκούσης ἀτόπου, μέγα τι καὶ θαυμαστὸν κατορθωθῇ [f], ὡς διὰ τοῦ σταυροῦ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Κατ' ἄλλον τρόπον, συγχωρεῖ τὸν ὅσιον πάσχειν κακῶς, ἵνα μὴ ἐκ τοῦ ὀρθοῦ συνειδότος ἐκπέσῃ, ἢ καὶ ἐκ τῆς δοθείσης αὐτῷ δυνάμεώς τε καὶ χάριτος εἰς ἀλαζονείαν ἐμπέτῃ, ὡς ἐπὶ Παύλου. A

197 *Quæ Providentiæ sunt, alia ex complacito, alia ex permissione.* — Enimvero quæ Providentiæ subsunt, partim ex beneplacito Dei sunt, partim ex permissione. Beneplacito fiunt ea omnia, quæ citra controversiam bona sunt : permissionis vero multæ species sunt. Sæpe etenim justum hominem in calamitates sinit incidere, ut latentem in eo virtutem aliis prodat [98], uti Job accidit [99]. Nonnunquam aliquid iniqui fieri permittit, ut per eam actionem, quæ iniquitatis speciem habet, magnum aliquid et mirandum patretur : sic per crucem hominibus salutem procuravit. Quin alio quoque modo virum pium gravibus incommodis affici patitur ; ne a recta conscientia excidat, vel ob potestatem gratiamque divinitus sibi concessam in superbiam prolabatur : velut in Paulo contigit [1].

Ἐγκαταλείπεταί τις πρὸς καιρὸν πρὸς διόρθωσιν ἄλλου, ἵνα τὸ κατ' αὐτὸν σκοποῦντες οἱ ἄλλοι παιδεύωνται, ὡς ἐπὶ τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ πλουσίου. Φυσικῶς γὰρ ὁρῶντές τινας πάσχοντας, συστελλόμεθα. Ἐγκαταλιμπάνεταί [g] τις καὶ εἰς ἄλλου δόξαν, οὐ δι' οἰκείας ἢ γονέων ἁμαρτίας, ὡς ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς, εἰς δόξαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου [h]. Πάλιν συγχωρεῖταί τις παθεῖν εἰς ἄλλου ζῆλον, ἵνα τῆς δόξης τοῦ παθόντος μεγαλυνθείσης, ἄοκνον τὸ πάθος τοῖς ἄλλοις γένηται, ἐλπίδι τῆς μελλούσης δόξης, καὶ ἐπιθυμίᾳ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ὡς ἐπὶ τῶν μαρτύρων. Παραχωρεῖταί τις, καὶ εἰς αἰσχρὰν ἐμπέσειν πρᾶξιν ἐνίοτε, εἰς διόρθωσιν ἑτέρου χείρονος πάθους· οἷον, ἔστι τις ἐπαιρόμενος ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς, καὶ τοῖς κατορθώμασιν αὐτοῦ, παραχωρεῖ τοῦτον ὁ Θεὸς εἰς πορνείαν ἐμπεσεῖν [i], ὅπως διὰ τοῦ πτώματος εἰς συναίσθησιν τῆς οἰκείας ἀσθενείας ἐλθὼν, ταπεινωθῇ, καὶ προσελθὼν ἐξομολογήσηται τῷ Κυρίῳ. B

Cur Deus alios, atque alios deserat. — Quin, ad alios erudiendos aliquantum quispiam deseritur, ut alii, calamitosum ipsius statum intuentes, documentum inde capiant [2] : quemadmodum in Lazaro et divite [3]. Sic enim natura comparati sumus, ut, cum aliquos afflictos cernimus, animum ipsi contrahamus. Ad alterius etiam gloriam, et non ob sua vel parentum delicta aliquis deseritur : ut ille cæcus a nativitate [4], ad gloriam Filii hominis. Sinitur insuper quispiam ad æmulationis studium in aliorum animis excitandum, grave aliquid perpeti ; quo nimirum aucta ejus, qui perpessus est, gloria, alacriter alii adversa perferant, futuræ gloriæ spe, et futurorum bonorum desiderio adducti, ut in martyribus evenit. Sinitur denique aliquis in obscenum facinus interdum prorumpere, ut hac ratione gravius aliquod vitium depellatur. Exempli gratia : Sit aliquis, cui virtutes suæ et recte facta animos attollant : sinit hunc Deus in fornicationem incidere, ut per hujusmodi lapsum imbecillitatem suam agnoscens, deprimatur, accedensque confiteatur Domino. C

[98] Nemes. c. 44. [99] Job I, 12. [1] II Cor. XII, 7. [2] Nemes. ibid. [3] Luc. XVI, 19. [4] Joan. VII, 3. [5] Nemes. c. 37.

VARIÆ LECTIONES.

[e] Deest aliquid : in editione Veron., et in cod. R. 2927 vacuum spatium apparet. In IV Reg. et in N. legitur κατὰ συγχώρησιν δὲ οὕτως. In R. 2426 κατὰ συγχώρησιν δέ ἐστι, sed nullo sensu. R. 3362 κατὰ συγχώρησιν δὲ τὰ ἐναντία, ὅσα πρὸς δοκιμὴν γίνεται. R. 2930 et 2109 κατὰ συγχώρησιν δὲ, ὅσα πρὸς δοκιμὴν γίνεται. R. 2929 κατὰ συγχώρησιν δὲ, ὅσα εἰσὶ πονηρά. Quæ omnia a librariis videntur excogitata. Melius restitui potest ex Nemesio, cap. 44 : Τῆς δὲ συγχωρήσεως πολλὰ εἴδη· *Permissionis autem plures modi sunt.* [f] Cod. S. Hil. et apud Nemesium κατορθώσῃ. [g] Mss. ferme omnia, et apud Nemesium ἐγκαταλείπεται. [h] Quædam τοῦ Θεοῦ. [i] Cod. S. Hil. et alii πεσεῖν.

NOTÆ.

interpretatione Joannis Cononis Norimbergensis, ordinis Prædicatorum, curavit. Consimili modo secundum hujus libri caput περὶ ψυχῆς, *de anima*, attribuitur Nysseno, t. I Operum hujus doctoris. In editione Cononis, fol. 1111, hæc verba reperi, *verbum ad librum*, *Περὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου γενέσεως*, id est, *De productione hominis, hanc expositionem reservemus.* Unde suspicari quispiam possit, ab eodem auctore, Gregorio utique Nysseno, ut librum *De hominis naturâ*, qui in editione item Coloniensi ex translatione Dionysii exigui, *De creatione hominis* nuncupatur, sic et alium illum, *Περὶ κατασκευῆς*, aut *γενέσεως ἀνθρώπου*, *De opificio seu structura hominis*, qui inter ejusdem Nysseni opera habetur, conscriptum esse. Eximia siquidem in utraque lucubratione visitur, cum sententiarum D et styli, tum philosophicæ eruditionis consonantia. At in editione Græco-Latina Nemesii, et in codicibus mss. hæc voces non occurrunt, *περὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου γενέσεως*, *de hominis productione*, sed locus integer sic enuntiatur cap. 42 : Ἀλλ' εἰς τὸν τῆς δημιουργίας λόγον ἀναβαλώμεθα τὴν τούτων ἔκθεσιν· *Sed harum rerum expositionem in dissertationem de creatione rejiciamus.* Quanquam Gregorius librum, qui *Περὶ κατασκευῆς ἀνθρώπου*, *De structura hominis* inscribitur, edidit, ut instar appendicis et complementi esset ad eos quos sanctus Basilius ipsius frater *De operibus sex dierum creationis* vulgaverat ; quemadmodum ipse testatur in epistola nuncupatoria ad Petrum fratrem alterum. Hunc porro nodum sagacioribus criticis solvendum relinquo.

Boni malique electio in nobis sita : ad effectionem necessaria Providentia. — Illud autem nosse oportet [5], rerum agendarum electionem quidem in nobis sitam esse, probarum vero actionum finem Dei auxilio ascribendum, secundum præscientiam suam opem juste ferentis illis, qui recta conscientia bonum amplectuntur : malarum contra Dei derelictioni, malum hominem secundum præscientiam suam juste deserentis [6].

Desertio ex certo consilio, exque omnimoda reprobatione. — Desertionis porro duæ species sunt. Est enim desertio ex certa dispensatione, quæ ad eruditionem nostram vergit. Est rursus alia ex omnimoda reprobatione proficiscens. Quæ certa dispensatione fit, ea est quæ ad ejus qui patitur emendationem, salutemque, et gloriam, aut etiam ad alios æmulationis studio excitandos, aut denique ad gloriam Dei confert. Omnimoda autem desertio accidit, cum, nullo remedii genere prætermisso **198** a Deo, stupidus tamen et incuratus propria animi destinatione remanet homo, vel, ut melius loquar, insanabilis : tuncque extremo exitio traditur, veluti Judas [7]. Propitius sit nobis Deus, et ab ejusmodi nos desertione custodiat.

Sciendum autem est, complures esse divinæ providentiæ modos, qui nec verbis explicari, nec mente comprehendi possunt.

Ne illud quidem ignorandum, omnes rerum acerbarum impetus, ad salutem eorum qui cum gratiarum actione ipsos excipiunt invehi, ingentemque ipsis utilitatem afferre.

Voluntas Dei antecedens, et voluntas consequens.

Χρὴ δὲ γινώσκειν (94), ὅτι ἡ μὲν αἵρεσις τῶν πρακτέων ἐφ' ἡμῖν ἐστι· τὸ δὲ τέλος, τῶν μὲν ἀγαθῶν, τῆς τοῦ Θεοῦ συνεργίας, δικαίως συνεργοῦντος τοῖς προαιρουμένοις τὸ ἀγαθὸν ὀρθῷ συνειδότι, κατὰ τὴν πρόγνωσιν αὐτοῦ· τῶν δὲ πονηρῶν, τῆς ἐγκαταλείψεως, τοῦ Θεοῦ πάλιν κατὰ τὴν πρόγνωσιν αὐτοῦ δικαίως ἐγκαταλιμπάνοντος.

Τῆς δὲ ἐγκαταλείψεώς εἰσιν εἴδη δύο· ἔστι γὰρ ἐγκατάλειψις οἰκονομικὴ, καὶ παιδευτικὴ, καὶ ἔστιν ἐγκατάλειψις τελεία ἀπογνωστική. Οἰκονομικὴ μὲν, καὶ παιδευτικὴ, ἡ πρὸς διόρθωσιν, καὶ σωτηρίαν, καὶ δόξαν τοῦ πάσχοντος γινομένη, ἢ καὶ πρὸς ἄλλων ζῆλον, καὶ μίμησιν, ἢ καὶ πρὸς δόξαν Θεοῦ. Ἡ δὲ τελεία ἐγκατάλειψις, ὅτε τοῦ Θεοῦ πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν πεποιηκότος, ἀνεπαίσθητος καὶ ἀνιάτρευτος, μᾶλλον δὲ ἄνιατος, ἐξ οἰκείας προθέσεως διαμείνῃ ὁ ἄνθρωπος· τότε παραδίδοται εἰς τελείαν ἀπώλειαν, ὡς ὁ Ἰούδας. Φείσοιτο ἡμῶν ὁ Θεὸς, καὶ ἐξέλοιτο τῆς τοιαύτης ἐγκαταλείψεως.

Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς πολλοί εἰσιν οἱ τρόποι τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας, καὶ μήτε λόγῳ ἑρμηνευθῆναι, μήτε νῷ καταληφθῆναι δυνάμενοι.

Δεῖ γινώσκειν, ὡς πᾶσαι αἱ σκυθρωπαὶ ἐπιφοραὶ τοῖς μετ' εὐχαριστίας δεχομένοις, πρὸς σωτηρίαν ἐπάγονται, καὶ πάντως ὠφελείας γίνονται πρόξενοι.

Χρὴ δὲ εἰδέναι (95), ὡς ὁ Θεὸς προηγουμένως θέ-

[5] De his vide p. 199 in adnot. [7] Matth. xxvi 27.

VARIÆ LECTIONES.

i Edita et quidam codd. τῶν πραχτῶν. Nemesius πραχτέων. Vetus interpr. *operationum*.

NOTÆ.

(94) *Χρὴ δὲ γινώσκειν. Id autem nosse oportet*, etc. Ad Christianæ doctrinæ normam traducit hoc Platonicorum effatum, cujus meminit Nemesius (seu forsan Nyssenus), cap. 27 : *Optionem rerum agendarum in nobis esse, sed eorum quæ elegimus, eventum a fato pendere.* Quod ita corrigit Nemesius, et ex eo Damascenus, ut pro fato *Providentiam* ponant. Christianis Tullius præiverat lib. *Acad. quæst.*, ubi sic Peripateticorum veterisque academiæ sententiam de Providentia Dei explicat : *Nihil valentius esse a quo intereat, quam vim animum esse dicunt mundi, eumdemque esse mentem sapientiamque perfectam, quam Deum appellant ; omniumque rerum quæ sunt ei subjectæ, quasi prudentiam quamdam procurantem cœlestia maxime, deinde in terris ea quæ pertinent ad homines, quam interdum necessitatem appellant ; quia nihil aliter possit, atque ab ea constitutum sit, interdum quasi fatalem et immutabilem ordinis sempiterni. Nonnunquam quidem eamdem fortunam, quod efficiat multa improvisa hæc, nec opinata nobis propter obscuritatem ignorationemque causarum.*

(95) *Χρὴ δὲ εἰδέναι. Observandum etiam est*, etc. Voluntatis antecedentis a consequente discrimen idem ante Chrysostomus assignaverat duobus in locis, quorum prior habetur hom. 1 in Epist. ad Ephes. ubi hæc verba *secundum propositum, voluntatis suæ*, ita edisserit : *Ubinam beneplacitum est,* θέλημα προηγούμενον, *voluntas antecedens. Nam est alia voluntas,* οἷον θέλημα πρῶτον, *veluti primaria, ut qui peccant, non pereant ; itemque voluntas secunda,* θέλημα δεύτερον, *ut qui malis addicti sunt, tandem pereant. Non enim eos necessitate compulsus punit, sed suapte voluntate.* Locus alter exstat hom. 18 in Epist. ad Hebr. in qua duplicem hanc voluntatem indicat, exponendo, qui factum sit, ut Deus sacrificia offerri sibi jusserit, quæ tamen eum noluisse Scriptura testatur. Dudum ante recepta erat hæc utriusque voluntatis divinæ distinctio. Hierocles enim apud Photium, cod. 251, observat Platonem lib. *De legibus* docuisse Deum, *voluntate quidem antecedente bona convenientia hominibus impertiri, eaque conservare :* Ἔστι γὰρ ἡ μὲν τῶν ἀγαθῶν προηγουμένη δόσις, καὶ ἡ τῶν κατὰ φύσιν προσιόντων τήρησις ἴδιον ἔργον τῆς καθαρᾶς προνοίας· *altera* ἐξ ὑποθέσεως τῆς τῶν προβεβιωμένων ἀξίας, seu consequente, admissorum scelerum pœnas infligere, et bonos ad beatam vitam transferre. Damasceni sensum approbat sanctus Thomas 1 part. quæst. 19, art. 6, ac neuter innocentiæ duntaxat statum ad voluntatem antecedentem spectare innuit vel cogitavit, uti nec alii Græci. Jam vero plerique Patrum, ac præsertim Orientales uno consensu docent Deum, quippe qui summe bonus est et φιλόψυχος, *amans animas*, propenso affectu velle, ut omnes prorsus homines salvi sint. Vide

λει πάντας σωθῆναι, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ τυχεῖν. Οὐ γὰρ ἐπὶ τὸ κολάσαι ἔπλασεν ἡμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὸ μετασχεῖν τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, ὡς ἀγαθός. Ἁμαρτάνοντας δὲ θέλει κολάζεσθαι, ὡς δίκαιος.

A — Hoc itidem nosse oportet, Deum primaria et antecedente voluntate velle omnes salvos esse, et regni sui compotes fieri [8]. Non enim nos ut puniret, condidit; sed quia bonus est, ad hoc ut bonitatis suæ participes essemus. Peccantes porro puniri vult, quia justus est.

Λέγεται οὖν, τὸ μὲν πρῶτον, προηγούμενον θέλημα, καὶ εὐδοκία, ἐξ αὐτοῦ ὄν· τὸ δὲ δεύτερον ἑπόμενον θέλημα, καὶ παραχώρησις, ἐξ ἡμετέρας αἰτίας. Καὶ αὕτη διττή· ἡ μὲν οἰκονομική, καὶ παιδευτικὴ πρὸς σωτηρίαν, ἡ δὲ ἀπογνωστικὴ πρὸς τελείαν κόλασιν, ὡς εἰρήκαμεν. Ταῦτα δὲ ἐπὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν [k].

Permissio duplex. — Itaque prima illa voluntas, antecedens dicitur et beneplacitum, cujus ipse causa sit: secunda autem, consequens voluntas et permissio, ex nostra causa ortum habens; eaque duplex: altera dispensatione quadam fit et ad salutem erudit, altera a reprobatione proficiscitur, ad absolutam, ut diximus, pœnam pertinens. Atque hæc in illis quæ in nostra potestate non sunt.

Τῶν δὲ ἐφ' ἡμῖν, τὰ μὲν ἀγαθὰ προηγουμένως B θέλει, καὶ εὐδοκεῖ. Τὰ δὲ πονηρὰ, καὶ ὄντως κακὰ, οὔτε προηγουμένως, οὔτε ἑπομένως θέλει· παραχωρεῖ δὲ τῷ αὐτεξουσίῳ. Τὸ γὰρ κατὰ βίαν γινόμενον, οὐ λογικὸν, οὐδὲ ἀρετή. [l] Προνοεῖ ὁ Θεὸς πάσης τῆς κτίσεως, καὶ διὰ πάσης τῆς κτίσεως εὐεργετεῖν, καὶ παιδεύων, καὶ δι' αὐτῶν πολλάκις τῶν δαιμόνων, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἰὼβ, καὶ τῶν χοίρων.

Deus nullo modo mala vult, sed fieri permittit. — Eorum vero quæ in nobis sita sunt, bona quidem primario Deus vult, et secundum beneplacitum; mala autem quæ revera mala sunt, neque primario, neque consequenter vult, sed libero arbitrio permittit. Nam quod vi efficitur, nec rationi convenit, nec virtutis nomen obtinere potest. Deus creatis omnibus providet, et per omnia creata, ut et ipsa plerumque dæmonum opera (velut in Job et porcis [9] liquet) beneficiis afficiat et eruditat.

ΚΕΦΑΛ. Λ' [ΜΔ'].

Περὶ προγνώσεως καὶ προορισμοῦ.

Χρὴ γινώσκειν (96), ὡς πάντα μὲν προγινώσκει ὁ

CAP. XXX.

De præscientia et prædestinatione.

Deus omnia præscit, sed non omnia præfinit. —

[8] 1 Tim. II, 4. [9] Matth. VIII, 30 seqq.

VARIÆ LECTIONES.

[k] Desunt hæc in N. et R. 9930. [l] Hæc desunt in nostro cod. usque ad finem capitis.

NOTÆ.

Cyrillum Alexandr. lib. *De adoratione in spiritu.* Quocirca ne Augustinianæ de divina gratia doctrinæ systema hoc capite mancum quibusdam videretur, sanctus Prosper et auctor libri *De vocatione gentium*, bonam hanc Dei voluntatem defendendam susceperunt.

(96) *Χρὴ γινώσκειν. Scire oportet.* Eodem modo sanctus Maximus in collatione cum Theodosio Cæsariensi, n. 2, et in Vita sua, n. 8, legitur pronuntiasse, præscientiam esse rerum quæ potestatis nostræ sunt, sermonum puta, et operum: præfinitionem vero, earum quæ Deo disponente extrinsecus accidunt, scilicet casuum, præmiorum, suppliciorum, etc., quæ quidem explicatius Noster tradit in *Dialogo contr. Manich.* fuseque tractantur in homilia *in Chananæam et publicanum*, quam Savilius edidit, t. V Operum Chrysostomi et placitis Chrysostomicis refertam agnoscit. Uno verbo Patres Græci, cum caverent ne divina futurorum cognitio humanæ libertati nociva putaretur, juxta ac Gnostici et Manichæi asserebant, hoc frequenter inculcarunt, actiones hominum liberas non ideo fieri, quia noverit Deus, sed esse a Deo cognitas, quia futuræ erant. Deum quippe malarum actionum causam non esse. Sic olim disputabant Justinus Martyr, *Apolog.* 1; Tatianus, *Orat. ad Græc.*; Origenes, lib. I in Epist. ad Rom. cujus dicta Basilius et Nazianzenus in *Philocalia* sua locum habere voluerunt, cap. 26. Omitto Theodoretum, in cap. XXIV Ezech. Hieronymus in hoc ejusdem prophetæ caput, juxta Græcorum Patrum interpretationem observat, Deum vocem ambiguitatis *forsitan* usurpare, *ut nostro loquatur affectu, ut liberum hominis servetur arbitrium, ne ex præscientia ejus, quasi necessitate, vel facere quid, vel non facere cogatur. Non ex eo quod Deus sciat idcirco futurum est, sed quia futurum est, Deus novit, quasi scius futurorum.* Id quod ante dixerat in cap. XXVII Jeremiæ. Legenda vero in primis est ejusdem ea de re epistola ad Paulinum. Hoc præstituto principio, ipsorum de prædestinatione sententia alia non erat ab ea quam Prosper sincere refert epistola ad Augustinum: *Retractatis priorum doctorum hac de re opinionibus*, inquit, *pene omnium par invenitur, unaque sententia, qua propositum et prædestinationem Dei secundum præscientiam receperunt, ut ob hoc Deus vasa honoris et vasa contumeliæ fecerit, quia finem unius cujusque præviderit, et sub ipso gratiæ adjutorio, in qua futurus esset, voluntate et actione præviderit.* Ita quidem veteres illi pro libertate hominis vindicanda disputabant. Ex quo vero theologicis ejusmodi placitis Pelagiani abusi sunt, ut concluderent gratiam ob merita, etiam præcognita dari, Latini doctores satius duxerunt, bona opera divinæ præfinitioni ascribere, mala vero præsciri duntaxat concedere. Sententiam hanc, dimissa priore, amplexus est Augustinus, hoc Apostoli testimonio victus: « *Quis te discernit?* » *Cum hac de re aliter saperem*, inquit, *quam mihi Deus in hac quæstione solvenda, cum ad episcopum Simplicianum scriberem, revelavit.* Interim vetus opinio in Oriente perseveravit, cum nullas illic radices egisset Pelagianus error, cujus de divina gratia capita Græci non noverunt, tam-

Illud scire interest [10], Deum omnia quidem præscire, sed non omnia præfinire. Præscit enim ea quæ in nostra potestate sunt : at non item ea præfinit. Nec etiam malitiam patrari vult ; nec rursus virtuti vim affert. Quocirca divina jussio cum præscientia conjuncta præfinitionem efficit [11]. **199** Deus porro ea quæ nostri arbitrii non sunt, pro sua præscientia præfinit. Etenim juxta ipsam, omnia jam pro eo atque bonitatem et justitiam suam decet, ante definivit.

A Θεὸς, οὐ πάντα δὲ προορίζει. Προγινώσκει γὰρ τὰ ἐφ' ἡμῖν, οὐ προορίζει δὲ αὐτά. Οὐ γὰρ θέλει τὴν κακίαν γίνεσθαι, οὐδὲ βιάζεται τὴν ἀρετήν. Ὥστε τῆς θείας προγνωστικῆς κελεύσεως ἔργον ἐστὶν ὁ προορισμός. Προορίζει δὲ τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν κατὰ τὴν πρόγνωσιν αὐτοῦ. Ἤδη γὰρ κατὰ τὴν πρόγνωσιν αὐτοῦ προέκρινε πάντα ὁ Θεὸς κατὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.

Virtus a Deo naturæ indita, id est consentanea, et ut illa ejus sit capax. — Illud quoque sciendum, virtutem naturæ nostræ divinitus inditam esse ; Deumque ipsum omnis boni fontem et auctorem

Χρὴ δὲ γινώσκειν (97), ὅτι ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐδόθη ἐν τῇ φύσει, καὶ αὐτός ἐστι πάντὸς ἀγαθοῦ ἀρχὴ καὶ αἰτία, καὶ ἐκτὸς τῆς αὐτοῦ συνεργίας (98), καὶ βοηθείας, ἀδύνατον ἀγαθὸν θελῆσαι ἢ

[10] Chrys. hom. 12 in Epist. ad Ephes. [11] Act. S. Max.

NOTÆ.

etsi ejus de peccato originali doctrinam Atticus, Nestoriusque patriarchæ CP. et synodus Ephesina proscripserant. Theodoretus et Damascenus Pelagianos, dum hæreticos recensent, nequidem indicant. Timotheus CP. Manichæorum impietates eis affingit. Solus Photius in Bibliotheca, cod. 53 et 54, de Pelagiana hæresi explicatius scribit : quin et Massilienses dure perstringit, quod *Augustini doctrinam, seu libero arbitrio infensam lacerarint* : Κακῶς δὲ λέγειν Αὐγουστῖνον, καὶ διασύρειν, ὡς ἀναίρεσιν τοῦ αὐτεξουσίου εἰσηγησάμενον. Meminit litterarum Cœlestini et Leonis Magni, qui apud episcopos Galliæ sancti doctoris patrocinium susceperunt ; itemque librorum Prosperi *hominis Dei*, ἄνθρωπος ὡς ἀληθῶς τοῦ Θεοῦ, cujus opera Pelagianismi reliquiæ exstincta fuerint, ἀφανεῖς αὐτοὺς ἀπειργάσατο. Sed nec a Pelagianis secernit eos qui Semipelagiani audierant. In epistola Justiniani ad quintam synodum, et collat. 5 ejusdem concilii generalis Augustinus censetur inter salubris doctrinæ magistros. Synodi locum Græce recitavit Calecas, cum Græcum actorum contextum usquam exstare negat Marcus Ephesius in sermonibus de purgatorio. Verum quando Leontius Byzantinus, actione 3, de sectis, Augustinum cæteris doctoribus annumeravit, quintæ synodi decretum exscripsisse omnino censendus est. Cæterum Græci Patres prædestinationis voce non intellexerunt, quemadmodum Augustinus, *præparationem beneficiorum, quibus certissime liberantur, quicunque liberantur* : sed voluntatem illam consequentem, seu decretum, quo Deus præmia vel supplicia singulis destinavit, prout quisque vel odio, vel amore dignus erit. Chrysostomus siquidem hom. 19 in Epist. ad Rom. ubi quærit, cur antequam Jacob et Esau nati essent, ὁ μὲν ἐτιμᾶτο, ὁ δὲ κατεδικάζετο, *ille honore afficiebatur, hic supplicio* ; ad hunc modum respondet : Ille cui aperta sunt arcana cogitationum, perspicue novit, τίνες μὲν στεφάνων ἄξιοι, τίνες δὲ κολάσεως, *quinam coronarum digni sunt, quive suppliciorum.* Et rursum : *Ille qui animum inspicit, eum quoque probare novit, et quis salute dignus sit.* Καὶ γὰρ μόνος αὐτὸς οἶδεν ἀκριβῶς στεφανοῦν, *solus quippe perfecte novit coronas ut justum est impertiri.* Alia complura quæ idem canunt omitto, quæ ad longum referrem, nisi brevitati studendum esset.

rium erat, seu vitium, *corruit*, inquit Damascenus : nimirum, ut observat Clemens Alex. lib. VI *Strom.* contra Gnosticos : *Natura quidem capaces virtutis sumus* ; Οὐ μὴν ὥστε ἔχειν αὐτὴν ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ κτήσασθαι ἐπιτήδειοι, *non ut eam a nativitate habeamus, sed ejus comparandæ simus idonei. Nam quia virtutis studium rationi conforme est*, συγγενές τι ἔχομεν πρὸς αὐτὴν, *quamdam cum ea cognationem habemus. Hæc autem habilitas propensio est ad virtutem* ; ἀρετὴ δὲ οὔ, *non ipsa virtus.* Cæterum hic auctor audiendus non est, ubi negat Adamo inditas a Deo virtutes ipsas fuisse. Hieronymus, in cap. I Epist. ad Galat. *Græciæ tractatores*, ut loquitur, secutus, hominem ait *sine Christo non nasci, nec non habere semina in se sapientiæ et justitiæ, reliquarumque virtutum.* Qua tamen doctrina Pelagius posthac abusus est, ut gratiæ Dei necessitatem excluderet. Melius Nazianzenus, in Carmine de virtut. hum., docet homini concessum a Deo ut ad bonum esset idoneus, tum virtutem adjici ;

Κεῖνος δεκτὸν ἔθηκε καλοῦ, καὶ χάρτος ὀπάζει.

(97) *Χρὴ γινώσκειν. Illud porro sciendum.* Loquitur de illo statu quo homo ante peccatum, propter inditas sibi virtutes, divinum exemplar referebat. Isthæc erant *bonorum semina*, quibus colendis præfectus erat, juxta Theologum. Verum ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν, *ex statu naturæ consentaneo* deflectens, εἰς τὸ παρὰ φύσιν, *in id quod naturæ contra-*

(98) *Καὶ ἐκτὸς τῆς αὐτοῦ συνεργίας. Et citra ejus opem.* Dixit Deum esse causam omnis boni : subjungit non solum ad agendum, sed etiam ad volendum ejus nos auxilio egere, adeoque anterioris gratiæ necessitatem agnoscit. Quia vero Græci Patres ita vulgo loquuntur, ac si penes nos essent primordia fidei et boni operis, tum quando volumus, Deus addat gratiam ; difficultatem hanc Combefisius noster amolitur observat. 10 in sermonem Clementis Alex. cui titulus, *Quis dives salvandus sit ?* Dixerat Clemens : *Homo sua virtute operam ponens, ut compressis affectibus tranquilli animi fiat, nihil inde præstat. Sin ejus desiderio vehementius inardescat, diligentiamque omnem adhibeat ;* τῇ προσθήκῃ τῆς παρὰ Θεοῦ δυνάμεως, *adjuncta illi divina virtute votorum evadit compos. Deus namque volentibus animis aspirat. Sin vero a cœpta promptitudine desciscat,* καὶ τὸ δοθὲν πνεῦμα συνεστάλη, *etiam datus spiritus contrahitur. Invitis namque virtutem largiri, ejus fuerit, qui vim inferret.* Hæc cum in Pelagianismi suspicionem quidam traxerint, Combefisius : *Mihi potius alta gratiæ commendatio*, inquit, *nostrique ad eam conatus explicatio ; ut primum sit velle, ipsum nobis inutile, ac ne velle quidem, nisi gratia excitante, quæ est* τὸ δοθὲν πνεῦμα, *concessus spiritus, ipsum velle præstans, et qui contrahitur non volentibus, ut* προσθήκῃ τῆς παρὰ Θεοῦ δυνάμεως, *novo auxilio virtutis compotes fiant. Similia Ambrosio, Chrysostomo, aliisque Patribus eodem collineunt, quibus non gratiam eliminant ; sed (quod Paulus) adhortantur ne in vacuum eam recipiamus. Valdeque injustus est, qui sic*

πρᾶξαι ἡμᾶς. Ἐφ' ἡμῖν δέ ἐστιν, ἢ ἐμμεῖναι τῇ ἀρετῇ, καὶ ἀκολουθῆσαι τῷ Θεῷ πρὸς ταύτην καλοῦντι, ἢ ἀποφοιτῆσαι τῆς ἀρετῆς, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῇ κακίᾳ γενέσθαι, καὶ ἀκολουθῆσαι τῷ διαβόλῳ, πρὸς ταύτην καλοῦντι ἀβιάστως. Ἡ γὰρ κακία οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, εἰ μὴ ἀναχώρησις τοῦ ἀγαθοῦ· ὥσπερ καὶ τὸ [m] σκό-

A esse; ut citra ipsius opem et auxilium bonum velle nec facere possimus; cæterum nobis liberum esse in virtute perstare, Deumque ad eam vocantem sequi, vel a virtute abscedere, hoc est, in vitio hærere, ac diabolum, qui nulla vi injecta ad illud nos vocat, ducem sequi. Neque enim vitium aliud quid-

[11] Cf. infra. lib. III, c. 14.

VARIÆ LECTIONES.

[m] N. ὡς καὶ τὸ.

NOTÆ.

illustria Patrum, Augustino præsertim superiorum, loca, quod non Calviniana, astruantque liberum arbitrium, Pelagianismum sapere dicat, etc. Recte vir doctus adnotavit, τὸ δοθὲν πνεῦμα, *concessum spiritum*, Clementi esse gratiam prævenientem, qua pulsante volumus, ut potentior vis alia addatur. Quocirca Theologus, orat. 31, hoc Domini effato *Non omnes capiunt verbum istud, sed quibus datum est*, totum Deo tribui definivit: τὸ πᾶν ἀνέθηκε τῷ Θεῷ. Nam τὸ βούλεσθαι καλῶς, δεῖται τῆς παρὰ Θεοῦ βοηθείας, *ut quis recte velit, Dei auxilio opus est.* Quinimo αὐτὸ τὸ προαιρεῖσθαι τὰ δέοντα, θεῖόν τι καὶ ἐκ Θεοῦ, καὶ δῶρον φιλανθρωπίας, *eligere quæ necessaria sunt, hoc divinum quiddam est, et ex Deo profectum ejusque humanitatis donum.* Chrysostomus, hom. 45 in Joan. *Credere in Christum*, inquit, *humanæ cogitationis non est, sed* τῆς ἄνωθεν ἀποκαλύψεως δεῖ, *superna opus est revelatione, atque animo qui revelationem suscipiat.* Hic quidem sincerus fidei doctor, alicubi negavit voluntatem hominis, Dei gratia anteverti, ne liberum lædatur arbitrium. Οὔτε γὰρ ὁ Θεὸς, inquit, homil. 55, t. V edit. Savil, οὔτε ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις τὴν ἡμετέραν προφθάνει προαίρεσιν· sed de ea gratia loquitur, qua fides perfectionis apicem obtineat, ὥστε μένειν αὐτὴν διηνεκῶς ἄσειστον, καὶ ἀπερίτρεπτον, *ut inconcussa et immota maneat*; non de priori illa motione, cui si interius pulsanti animum attenderimus, *omne tandem genus armamenti auxiliique adjiciatur.* Εἶτα ἐπειδὴ προσέλθωμεν, τότε τὴν παρ' ἑαυτοῦ παρέχει συμμαχίαν ἅπασαν. Hanc vocantis Spiritus gratiam interiorem esse confirmat hom. in cap. XVI, Act. v, 14, ubi Dominus dicitur *aperuisse cor mulieris Lydiæ*, ut Paulum auscultaret. Τὸ μὲν οὖν ἀνοῖξαι, τοῦ Θεοῦ, inquit, τὸ δὲ προσέχειν, αὐτῆς· *Itaque Dei erat aperire; mulieris vero, animum attendere.* Rursum hom. in Epist. ad Hebr. ad hæc verba c. XII, ℣ 2: *Aspicientes in auctorem fidei vestræ*, initia fidei in Christum refundit. Αὐτὸς ἐν ἡμῖν τὴν πίστιν ἐνέθηκεν, inquit, αὐτὸς τὴν ἀρχὴν ἔδωκεν· *Ipse nobis fidem indidit; ipse primordia largitus est, juxta ac Christus discipulis aiebat:* « *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos.* » Εἰ δὲ καὶ αὐτὸς ἀρχὴν ἡμῖν ἐνέθηκεν, αὐτὸς καὶ τὸ τέλος ἐπιθήσει· *Quod si initium ipse indidit, finem ipse quoque imponet. Ecquis enim credidisset*, inquit, hom. 7 in Ep. I ad Cor. μὴ θείας δυνάμεως προηγουμένης, *nisi divina vis præcessisset.* Quando ergo docet nostrum esse fidem adhibere, cui Dei auxilium succedat, fidem esse opus liberi arbitrii, solum voluntatis innuit motum, quo revelanti Deo assensum damus, nec anteriorem gratiam excludit, sine qua fieri nequeat ut fidei doctrinam excipiamus. Hac gratia qui bene utitur, altera donatur, quæ nec sit mera motio *moralis*, ut recentiores loquuntur, qua bonum voluntati amandum proponatur, sed qua voluntas ipsa efficaciter moveatur, obfirmeturque ad illud persequendum. Ἐὰν θελήσῃς, inquit, hom. 8 in Epist. ad Philip. τότε ἐνεργήσει τὸ θέλειν, *quod si volueris, tum operabitur ut velis* καὶ προθυμίαν αὐτὸς δίδωσι καὶ ἐργασίαν, *ac promptum desiderium ipse dat, et actionem.* Nam, ut idem ait in cap. V Epist. ad Galat. *Gratia non modo, ut lex olim, a cupiditatibus abstinere suadet, sed et marcescere eas facit, ad sublimioremque vitam provehit*, οὐ κελευούσης μόνον αὐτῶν ἀπέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ μαραινούσης αὐτὰς, καὶ πρὸς μείζονα πολιτείαν ἀγαγούσης. Id quod hom. 15 in Epist. ad Rom. fieri docet, *permistione divinæ efficacitatis cum probæ voluntate* ἐνέργειαν προαιρέσει κιρναμένην τῇ χρηστῇ. Quam Dei gratiæ vim seriemque magnus Cyrillus edisserit lib. *De ador. in spir. et ver.* p. 25, ubi angelos tenendo manum Lot significasse ait: *Non nos nudis sermonibus exstimulari*, καὶ ταῖς εἰς νοῦν παρακλήσεσιν, ἀποφοιτᾶν ἁμαρτίας, *nec suasionibus, quæ mentem percellant, ut a peccato recedamus: sed omnium Salvatorem Deum eo benignitatis descendere*, ὡς ἐνεργὸν ποιεῖσθαι τὴν ἐπικουρίαν, *ut esse efficax auxilium suum præstet, juxta illud,* « *Tenuisti manum dexteram meam, et in voluntate tua deduxisti me.* » *Nam quia natura hominis infirma est, nec satis virium habet, ut emergere a vitiis queat, opem illi fert Deus, adeoque* διττὴν ἀπονέμων ὁρᾶται χάριν, νουθεσίαις ἀναπείθων, καὶ ἐπικουρίαν εὑρών, καὶ ἀμείνω τιθεὶς τοῦ παρὰ πόδας καὶ τυραννοῦντος κακοῦ, *duplicem gratiam impertiri cernitur, cum monitis suadendo, tum ejusmodi auxilium reperiendo, quo valentior reddatur præsente vitio, cujus tyrannide vexatur.* En præter gratiam, qua suasionibus mens intus afficitur, efficacem alteram, qua totus homo roboratur, et divino operi, sedatis affectionibus et vitiis, applicatur. Quinimo Chrysostomus eam esse vim victricis gratiæ astruit, ut nec momenta, nec circumstantias rerum aucupari egeat. Paulum *furentem adhuc* (inquit hom. 43, t. III) *ferocientem adhuc, in cædes ferventem, attraxit Christus.* Οὐδὲ γὰρ ἀνέμεινε λῆξαι τὸ νόσημα, καὶ σβεσθῆναι τὸ πάθος, καὶ πραότερον γενέσθαι τὸν ἄγριον, καὶ οὕτως εἵλκυσεν· *Non enim exspectavit ut morbus cessaret, vitiosus affectus exstingueretur, efferatusque tandem animus mansuesceret, ac tunc traheret: sed in ipso furore eum capit,* ἵνα δείξῃ τὴν αὐτοῦ δύναμιν, *ut potentiam ostendat suam, qua fervescentis actutum iræ insaniam domat, et persecutorem vincit.* Consimilia legesis de Matthæo homil. 31 in Matth. Nemo igitur Chrysostomum aliosve Patres Pelagianismi invidia aspergat, quod Deum dixerint cœlesti motione illis aspirare, quos consensuros sibi præviderit. Nam, ut doctissimus Petavius, t. I *Dogm.* lib. IX, cap. 4, ex Sixto Senensi observat, non divinæ gratiæ *meritoriam*, ut dicitur, causam annuunt, sed gratuitæ largitionis opportunitatem. Non enim inanimorum more homines moventur a Deo: sed cum liberi arbitrii sint, atque ita comparati, ut pro variis rerum et temporum circumstantiis modo unum aliquod amplectantur, erga quod alioqui nullatenus afficerentur; quis inficietur Deum universi rectorem, eas etiam adhibere, ut convertat illos, quos salvare studuerit? *Nam* « *diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum, iis qui secundum propositum vocati sunt sancti.* » Sic absque gratuitæ vocationis dispendio Chrysostomus hom. 6 in Epist. ad Rom. affirmat, Matthæum publicanum ob ingenuitatem suam accersitum esse, et Paulus, tametsi in fideles sævierat, misericordiam se consecutum ait, quia

quam est, nisi recessus a bono, veluti tenebræ, A recessus a luce. Ac proinde in statu naturæ consentaneo manentes, in virtute sumus : ab eo autem statu, hoc est a virtute deflectentes, in id quod naturæ repugnat vitiumque labimur.

τος τοῦ φωτός ἐστιν ἀναχώρησις. Μένοντες οὖν ἐν τῷ κατὰ φύσιν, ἐν τῇ ἀρετῇ ἐσμεν · ἐκκλίνοντες δὲ τοῦ κατὰ φύσιν, ἤγουν ἐκ τῆς ἀρετῆς, εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐρχόμεθα, καὶ ἐν τῇ κακίᾳ γινόμεθα.

200 Pœnitentia est ab eo quod naturæ adversatur, ad id quod ipsi conveniens est, atque a diabolo ad Deum, per piæ vitæ studium, laboresque regressio.

Μετάνοιά ἐστιν ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν εἰς τὸ κατὰ φύσιν, καὶ ἐκ τοῦ διαβόλου πρὸς τὸν Θεὸν ἐπάνοδος, δι' ἀσκήσεως καὶ πόνων.

Homo masculus conditus. — Hunc itaque hominem summus ille Opifex masculum condidit, divinam ei gratiam suam impertiens, seque per eam ipsi communicans : quo factum est, ut in morem prophetæ, animantibus, veluti mancipiis sibi datis, herili quadam auctoritate nomina imposuerit. Nam B cum ad imaginem Dei conditus esset, ut ratione, intelligentia, et arbitrii libertate polleret, merito proinde ipsi rerum omnium terrenarum principatus a communi omnium Opifice et Domino concreditus est.

Τοῦτον τοίνυν τὸν ἄνθρωπον ὁ Δημιουργὸς ἄρρενα κατεσκεύασε, μεταδοὺς αὐτῷ τῆς ἑαυτοῦ θείας χάριτος, καὶ ἐν κοινωνίᾳ ἑαυτοῦ διὰ ταύτης αὐτὸν ποιησάμενος · ὅθεν καὶ τὴν τῶν ζώων ὀνομασίαν προφητικῶς, ὡς δούλων αὐτῷ δοθέντων, δεσποτικῶς ἐποιήσατο. Κατ' εἰκόνα γὰρ Θεοῦ λογικός τε, καὶ νοερὸς, καὶ αὐτεξούσιος γενόμενος, εἰκότως τὴν τῶν ἐπιγείων ἀρχὴν ἐνεχειρίζετο ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἁπάντων Δημιουργοῦ τε καὶ Δεσπότου.

Creata femina ad humani generis morte damnati futuram propagationem. — Quoniam autem Deus præscientia sua noverat, fore, ut ille impositam sibi legem violaret, atque in corruptionem laberetur, idcirco feminam ipsi similem, adjutricemque ex ipso procreavit: adjutricem, inquam, ut genus humanum per generationem **201** ex successione conservaretur. Etenim prima formatio factura dicitur, non generatio. Factura enim est prima ea, C quæ Deo auctore exstitit, hominis formatio. Generatio autem, successio est, qua ob mortis sententiam alii ex aliis propagamur.

Εἰδὼς δὲ ὁ προγνώστης (99) Θεὸς, ὡς ἐν παραβάσει γενήσεται, καὶ τῇ φθορᾷ ὑποκείσεται, ἐποίησεν ἐξ αὐτοῦ θῆλυ, βοηθὸν αὐτῷ κατ' αὐτόν · βοηθὸν δὲ, πρὸς τὴν διὰ γεννήσεως μετὰ τὴν παράβασιν τοῦ γένους ἐκ διαδοχῆς σύστασιν. Ἡ γὰρ πρώτη πλάσις, γένεσις λέγεται, καὶ οὐ γέννησις. Γένεσις μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἐκ Θεοῦ πρώτη πλάσις · γέννησις δὲ, ἡ ἐκ καταδίκης τοῦ θανάτου, διὰ τὴν παράβασιν ἐξ ἀλλήλων διαδοχή.

Hunc porro Deus [12] in paradiso tam spiritali,

Τοῦτον ἔθετο ἐν τῷ παραδείσῳ, τῷ τε νοητῷ καὶ

[12] Nyss. *De opif.* cap. 20.

NOTÆ.

ignorans fecerat. Unde Petavius, lib. IX, cap. 3, postquam Vasquesium et alios, qui homines ad primam gratiam ob assensum futurum eligi ex Chrysostomo intulerant, ideo confutavit, quia sanctus doctor in cap. IX ad Rom. adnotet, vasa electionis constitui, eo quod Deus tam illud provideat quod ipsorum voluntate confertur, quam suam gratiam qua illos adjuvat, ut perpusillum ipsorum voluntati et consensioni, totum gratiæ ascribatur, subjungit : *Sed nec ad eam, quam vocant* conditionatam, *scientiam licet confugere, tanquam haud absolute futurum affectum hunc animi meritaque prævideriit Deus, sed ita demum, si necessariam ad id opem conferre decreverit. Etenim Chrysostomus* πρόγνωσιν, *præscientiam ejusmodi, ex qua oritur electio, absolutam esse significat, ac rei haud aliter quam præsentis existentisque notitiam*, etc. Tandem concludit : *Igitur absoluta est ista cognitio, cui res absolute futura, et veluti jam præsens objicitur.* Hæc confirmat Damascenus infra lib. IV, c. 22, et *Dial. cont. Manich.* Canones Africanorum contra Pelagianos amplectuntur Orientales, ut videre est can. 2 synodi Trullanæ, nec non apud Balsamonem, Zonaram, Blastarem, et alios.

(99) *Εἰδὼς δὲ ὁ προγνώστης. Quoniam autem Deus*, etc. Commune hoc est Græcorum assertum, Deum idcirco mulierem condidisse, quia genus humanum, inflicta propter Adami peccatum morte, quamprimum deletum iri præviderat, nisi conjunctione viri cum uxore propagaretur. Ita censent inter alios Athanasius in psal. L ; Chrysostomus hom. 18 in Gen. ; Nyss. *De opif. hom.* Quia vero Deus hominem nonnisi muliere suadente defecturum præscivit, inquirat lector, quinam isthæc cohæreant. Plane doctores antiqui, cum a novis doctrinis caverent, majorumque placita venerabundi colligerent, ἀσύστατα, et secum pugnantia quandoque scripserunt. Ut vero de conjunctione viri et uxoris ita sentirent, in primis adducti sunt, quod citra libidinem, cujus Adam immunis erat, eam non posse fieri putarent : quinimo ratum haberent nonnisi peccato eam exarsisse. Unde inter Massalianorum errores hic recitatur, *quod Adamum in paradiso nullo libidinis æstu congressum* dicerent. Cæterum Nyssenus et Noster concedunt modos alios Deo non defuisse humanæ speciei multiplicandæ, si innocentiæ status mansisset ; velut nempe angelorum multitudinem produxit. Ita futurum fuisse Athanasius Minor censet, quæst. 50 ad Antiochum : subjungit tamen quosdam æstimare, *quod cum Deus marem feminamque condiderit, hinc liqueat eum voluisse* διὰ σπερματοποιΐας, *humanum genus constitui, neque id fieri* διὰ παραχοῆς, *per peccatum, seu cum libidine, sed cum honore.* Hoc approbat sanctus Thomas I part. quæst. 98, art. 2 ; imo Marius Mercator in subnotationibus ad Juliani capitula, et Augustinus, lib. *De nupt. et concup.* cap. 15, et alibi.

τῷ αἰσθητῷ· ἐν μὲν γὰρ τῷ αἰσθητῷ ἐπὶ γῆς [n] σωματικῶς διαιτώμενος, ψυχικῶς τοῖς ἀγγέλοις συνανεστρέφετο, θείας γεωργῶν ἐννοίας, καὶ ταύταις τρεφόμενος· γυμνὸς τῇ ἁπλότητι, καὶ ζωῇ τῇ ἀτέχνῳ πρὸς μόνον τὸν Δημιουργὸν διὰ τῶν κτισμάτων ἀναγόμενος, καὶ τῇ αὐτοῦ θεωρίᾳ ἐνηδυνόμενός τε, καὶ εὐφραινόμενος [o].

Ἐπειδὴ τοίνυν αὐτὸν αὐτεξουσίῳ θελήματι φυσικῶς κατεκόσμησε, δίδωσι νόμον αὐτῷ, μὴ γεύσασθαι τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως. Περὶ οὗ ξύλου αὐταρκῶς ἐν τῷ περὶ παραδείσου κεφαλαίῳ, κατά γε τὴν ἡμετέραν εἰρήκαμεν δύναμιν. Ταύτην τὴν ἐντολὴν αὐτῷ δίδωσιν, ἐπαγγειλάμενος, ὡς εἰ μὲν φυλάξοι τὸ τῆς ψυχῆς ἀξίωμα, τῷ λόγῳ τὴν νίκην διδοὺς, ἐπιγινώσκων τὸν κτίσαντα, καὶ τούτου φυλάττων τὸ πρόσταγμα, τῆς ἀϊδίου μεθέξει μακαριότητος, καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα, κρείττων θανάτου γενόμενος· εἰ δέ γε καὶ τὴν ψυχὴν ὑποτάξει τῷ σώματι, καὶ τὰ τοῦ σώματος προτιμήσει τερπνὰ, τὴν οἰκείαν τιμὴν ἀγνοήσας, καὶ τοῖς ἀνοήτοις παρεικασθεὶς κτήνεσι, τοῦ πεποιηκότος τὴν ζεύγλην ἀποσεισάμενος, καὶ τὸ θεῖον αὐτοῦ παριδὼν ἐπίταγμα, θανάτῳ ἔσται ὑπεύθυνος, καὶ φθορᾷ, καὶ πόνῳ καθυποβληθήσεται τὸν ταλαίπωρον ἕλκων βίον. Οὐ γὰρ ἦν λυσιτελὲς ἀπείραστον ἔτι τυγχάνοντα, καὶ ἀδόκιμον [p], τῆς ἀφθαρσίας τυχεῖν, ἵνα μὴ εἰς τῦφον ἐμπέσῃ καὶ κρῖμα τοῦ διαβόλου· ἐκεῖνος γὰρ διὰ τὸ ἄφθαρτον, μετὰ τὴν ἐκ προαιρέσεως ἔκπτωσιν, τὴν ἐν τῷ κακῷ ἀμεταμέλητον ἔσχε, καὶ ἄτρεπτον παγιότητα· ὥσπερ αὖ πάλιν καὶ οἱ ἄγγελοι, μετὰ τὴν ἐκ προαιρέσεως τῆς ἀρετῆς ἐκλογὴν, τὴν ἐν τῷ καλῷ διὰ τῆς χάριτος ἀμεταχίνητον ἕδρυσιν.

Ἔδει τοίνυν πρότερον δοκιμασθέντα τὸν ἄνθρωπον· ἀνὴρ γὰρ ἀπείραστος, ἀδόκιμος, οὐδενὸς λόγου ἄξιος [q]: καὶ τῇ πείρᾳ διὰ τῆς τηρήσεως τῆς ἐντολῆς τελειωθέντα, οὕτω τὴν ἀφθαρσίαν, ἀρετῆς κομίσασθαι ἔπαθλον. Μέσος γὰρ Θεοῦ καὶ ὕλης γενόμενος, διὰ μὲν τῆς τηρήσεως τῆς ἐντολῆς, μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς πρὸς τὰ ὄντα φυσικῆς σχέσεως, ἑνωθεὶς τῷ Θεῷ καθ' ἕξιν, τὴν περὶ τὸ καλὸν παγιότητα λαμβάνειν ἀμεταχίνητον ἔμελλε· διὰ δὲ τῆς παραβάσεως πρὸς τὴν ὕλην μᾶλλον κινηθεὶς, καὶ τῆς αὐτοῦ αἰτίας, τοῦ Θεοῦ φημὶ, ἀποσπάσας τὸν νοῦν, τῇ φθορᾷ προσοικειοῦσθαι, καὶ παθητὸς ἀντὶ ἀπαθοῦς, καὶ θνητὸς ἀντὶ ἀθανάτου γίνεσθαι, καὶ συνδυασμοῦ, καὶ ῥευστῆς γεννήσεως ἐπιδέεσθαι, καὶ τῇ ἐφέσει τῆς ζωῆς, τῶν μὲν ἡδέων, ὡς δῆθεν ταύτην συνιστώντων, ἀντέχεσθαι· πρὸς δὲ τοὺς τούτων προμηθουμένους τὴν στέρησιν ἀδεῶς ἀπεχθάνεσθαι· καὶ τὴν μὲν ἔφεσιν ἐκ Θεοῦ πρὸς τὴν ὕλην, τὸν δὲ θυμὸν, ἐκ τοῦ τῆς σωτηρίας ὄντως ἐχθροῦ μεταφέ-

A quam corporeo collocarat: siquidem in corporeo, qui in terra erat, quantum ad corpus degens, spiritaliter cum angelis versabatur, divinas cogitationes excolens, quibus alebatur: nudus ob simplicitatem, vitamque minime fucatam, atque ad solum creatorem per res ab eo conditas assurgens, ipsius contemplationis voluptate jucundissime fruebatur.

Hominis in paradiso status et ruina. — Quoniam itaque Deus eum, quantum ad naturam ita exornaverat, ut libera voluntate prædilus esset, hanc ei legem sanxit, ne de scientiæ ligno gustaret: de quo quidem ligno in capite de paradiso pro modulo nostro satis diximus: hoc porro mandatum ei præscribendo pollicitus est fore, ut si animæ dignitatem ita custodisset, ut victoriam rationi conciliaret, et agnito Creatore, præceptum ejus observaret, æterna B beatitudine frueretur, morteque superior evadens, in omne ævum viveret: sin autem honorem suum minus intelligens, ac jumentis insipientibus comparatus [14], exeusso Conditoris jugo, sanctissimoque ipsius edicto neglecto, animum corpori subderet, corporisque voluptates potiores haberet, morti et corruptioni fieret obnoxius, miseramque vitam trahens, laborandi necessitati subjiceretur [15]. Neque enim illi tentato nondum, nec explorato immortalitatem adipisci conducebat, ne in superbiam, inque diaboli judicium incideret. Nam immortalitas, qua ille præditus erat, effecit, ut postquam libera voluntate lapsus est, immutabilem deinceps, et pœnitentiæ expertem in malo firmitatem habuerit; C quemadmodum rursus angeli post voluntariam virtutis electionem divina gratia in bono fita fixi stabilitique sunt, ut ab eo nullatenus jam dimoveri queant.

Injuncti Adamo præcepti causa. — Opus erat igitur ut homo primum exploraretur, quia vir non probatus nec tentatus, nullius pretii est [16]; suoque experimento per præcepti observationem perfectus evadens, sic demum pro virtutis præmio immortalitatem consequeretur. Nam cum Deum inter, materiamque media quadam ratione constitutus esset, ita comparatus erat, ut, si quidem mandato paruisset relicta naturali sua erga res creatas necessitudine, Deo arctissima affectione copulatus, immobilem in bono firmitatem acceplurus esset: sin autem, di- D vina lege violata, in res materiæ immersas prolapsus, mentem a Deo auctore suo abstraxisset, corruptionem sibi accerseret, factusque pro impassibili passibilis, et pro immortali mortalis, conjugio fluxaque generatione opus haberet; quo fieret, ut ob vitæ desiderium, delectabilia quidem, velut eam tuentia amplexaretur, eos vero qui hæc sibi eripere studerent, pertinaci odio haberet; atque

202

[14] Psal. XLVIII, 13. [15] I Tim. III, 8. [16] Eccle. XXXIV, 11.

VARIÆ LECTIONES.

[n] Edit. Veron. ὃς ἐπὶ γῆς. [o] Noster σεμνυνόμενος. [p] R. 2 ἀδοκίμαστον. [q] Parenthesis ista abest in omnibus ferme codicibus, et in translationibus Burgundii et Fabri.

ita desiderium a Deo ad materiam, et iram ab eo qui salutis nostræ hostis est, ad congeneres suos transferret. Victus itaque homo est invidentia diaboli, qui, quo livore atque erga bonum odio percitus erat, nos supernis bonis frui non ferebat; cum ipse ad ima propter superbiam corruisset. Quapropter injecta spe divinitatis, miserum Adamum mendax illexit, subvectumque ad arrogantiæ cacumen, in eamdem ruinæ voraginem deturbavit.

ρειν πρὸς τὸ ὁμόφυλον. Φθόνῳ τοίνυν διαβόλου (1) ἡττήθη ὁ ἄνθρωπος· οὐ γὰρ ἔφερεν ὁ φθονερὸς καὶ μισόκαλος δαίμων, αὐτὸς διὰ τὴν ἔπαρσιν κάτω γενόμενος, ἡμᾶς τῶν ἄνω τυχεῖν, ὅθεν καὶ θεότητος ἐλπίδι ὀψεύστῃ δελεάζει τὸν ἄθλιον, καὶ πρὸς τὸ ἴδιον τῆς ἐπάρσεως ὕψος ἀναγαγὼν, πρὸς τὸ ὅμοιον καταφέρει τῆς πτώσεως βάραθρον.

NOTÆ.

(1) *Φθόνῳ τοίνυν διαβόλου. Victus itaque homo*, etc. Bonorum quibus homo insons affluebat, jacturam refert ex trita traditione, præsertimque ex Nazianzeno; cujus tamen nonnullas voces omisit, quibus de originali peccato doctrina enuntiatur. *Postquam* (inquit Theologus orat. 38 et 42) *invidia diaboli et mulieris impressione, quam velut idoneam magis ad persuadendum adhibuit*, Φεῦ τῆς ἐμῆς ἀσθενείας! ἐμὴ γὰρ ἡ τοῦ προπάτορος· *Heu meam infirmitatem! mea quippe, quæ primi parentis.* Oratione 5 ait: Πάντες τοῦ αὐτοῦ ξύλου τῆς κακίας γεγεύμεθα. *Omnes eamdem nequitiæ arborem gustavimus.* Et orat. 18: *Nequaquam me affecerint*, ὅσα τῆς πρώτης γεύσεως ἡμῶν, ἐξ ἧς ἀπολώλαμεν, ἔκγονα, *quæcunque ex prima illa gustatione nostra, per quam interiimus, originem trahunt.* Quocirca Apollinarium sic perstringit, ac si Christus, humana mente omissa, *me totum non servaverit*, ὅλον πταίσαντα, καὶ κατακριθέντα ἐκ τῆς τοῦ πρωτοπλάστου παρακοῆς, *qui totus corrui damnatusque sum ob primi inobsequentiam.* De peccati Adami in ejus posteros translatione, inque eos etiam quorum parentes per baptismum regenerati sunt, legendus in primis est Cyrillus Alexandrinus, lib. I *Cont. Anthropomorph.* c. 8. Plura Græcorum loca non congero, eodem collineantia. Addam solum Anastasii II Antiocheni testimonium lib. VI in Hexaem., ubi et Olympiodorum citat Alexandrinæ Ecclesiæ interpretem et diaconum: Ἀνανεύει δὲ πολλάκις προβρηθεὶς φιλόσοφος, inquit, ὁ τὴν Ἀλεξανδρέων τοῖς λόγοις καταφωτίσας, ὡς ταύτης διάκονος, πρὸς τὸ φάναι ἐν παντελεῖ ἀθανασίᾳ τε καὶ ἀφθαρσίᾳ γεγονέναι τὸν ἄνθρωπον, τήν τε εὐλογίαν, καὶ τὸ ἄρσεν καὶ θῆλυ, καὶ σύγκτηνον τῶν θηρίων, καὶ αὐτοῦ βρῶσιν εἰς ἀπόδειξιν φθορᾶς προβαλλόμενος. Καὶ γὰρ τὸ λοῦτρον, φησὶ, τῶν ἐν Χριστῷ βαπτιζομένων, ἀπόῤῥυψιν ἀληθῆ τε καὶ παντελῆ ἔχει τῆς προπατορικῆς τοῦ Ἀδὰμ εἰς ἡμᾶς καταλαβούσης ἀποφάσεως καὶ ἁμαρτίας· *Sæpe inficiatur prædictus philosophus, qui Alexandrinorum Ecclesiam, tanquam ejus diaconus, doctrinis suis illustravit, cum omnigena incorruptione et immortalitate hominem conditum esse, adductis in argumentum corruptionis, benedictione, nec non mare et femina, communique ipsi ut bestiis esca. Enimvero lavacrum, inquit, eorum qui in Christo sunt baptizati, abstersionem veram et perfectam habet culpæ primigeniæ Adami, quæ nos occupavit*, etc. Genuinam hanc Orientalium fidem confiteri Pelagius jussus est, in synodo Diospolitana, puta *Adamum, nisi peccasset, non fuisse moriturum; peccatum ejus non ipsum solum læsisse, sed etiam omne genus humanum: infantes recens natos in illo statu non esse, in quo Adam ante peccatum fuit: ad ipsos etiam pertinere quod ait Apostolus,* « *per unum hominem mors, et per unum hominem resurrectio mortuorum;* » *et* « *sicut in Adam omnes moriuntur, ita et in Christo omnes vivificabuntur:* » *infantes non baptizatos, nec vitam æternam, nec regnum cælorum habere posse.* Quibus concordant Milevitana decreta, imo et Chrysostomus, hom. 10 in Epist. ad Rom., hom. 5 in Epist. ad Ephes. et hom. 76 in Joan. nec non in cap. II ad Galat. Sicubi vero non accurate adeo de hoc præcipuo nostræ fidei capite locutus visus est, cavebat, non solum a Manichæis, quos nominat hom. 39 in Epist. I ad Cor., verum, ut conjicio, a Massalianis, quos Flavianus Antioch. hoc ævo deprehendit ejusmodi errores spargere, quos ex Ecclesiæ doctrina de peccato originali male sana mente intulerunt. Cæterum culpæ hujus appendices pulchre describit hom. 13 in Epist. ad Rom., et in psal. L ad hæc verba: *Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum.* Τὴν ἄνωθεν, inquit, ὑπὸ τῶν προγόνων τολμηθεῖσαν παρανομίαν εἰς μέσον προφέρει, κἀκείνην λέγει γεγενῆσθαι τῶν ῥευμάτων τούτων πηγήν· *Iniquitatem illam profert, quam primi parentes per summum nefas admiserunt, eamque factam esse dicit horum effluviorum scaturiginem. Nisi enim illi peccassent, morte non essent mulctati: dempta morte, corruptelam evasissent; incorruptionis socia foret immunitas a perturbationibus; nullus superesset peccato locus. Ex quo autem peccavere, corruptioni addicti sunt: corruptibiles facti, consimiles filios procrearunt, in quos subinde timores, cupiditates, libidines derivantur.* Veteres quidem illi, ubi de primigenia culpa loquuntur, solam ut plurimum inflictionem corporalis necis memorant; quia nempe, ut Theodoretus, dial. 3, Eranistam docet, corpus quod vetiti ligni tactu gustuque infectum fuit, inde traxit ut interiret: anima vero, quia peccati causa exstitit, æterno supplicio obnoxia facta est, quod una cum corpore pateretur, μετὰ τοῦ σώματος τῇ γεέννῃ παραδοθήσεται.

LIBER TERTIUS.

ΚΕΦΑΛ. Α' [ΜΕ'].

Περὶ τῆς θείας οἰκονομίας, καὶ περὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς κηδεμονίας, καὶ τῆς ἡμῶν σωτηρίας [r].

Ταύτῃ τοίνυν τῇ προσβολῇ τοῦ ἀρχεκάκου δαίμονος δελεασθέντα τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν τοῦ Δημιουργοῦ ἐντολὴν μὴ φυλάξαντα, καὶ γυμνωθέντα τῆς χάριτος, καὶ τὴν πρὸς Θεὸν παῤῥησίαν ἀπεκδυσάμενον, καὶ σκεπασθέντα τῇ τοῦ μοχθηροῦ βίου τραχύτητι· τοῦτο γὰρ τὰ φύλλα (2) τῆς συκῆς· καὶ περιβληθέντα τὴν νέκρωσιν, ἤτοι τὴν θνητότητα καὶ παχύτητα τῆς σαρκός· τοῦτο γὰρ ἡ τῶν δερμάτων ἀμφίασις· καὶ τοῦ παραδείσου κατὰ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοκρισίαν γεγονότα ἐξόριστον, καὶ θανάτῳ κατάκριτον, καὶ φθορᾷ ὑποχείριον, οὐ παρεῖδεν [s] ὁ συμπαθής, ὁ τὸ εἶναι δοὺς, καὶ τὸ εὖ εἶναι χαρισάμενος· ἀλλὰ πολλοῖς πρότερον παιδαγωγήσας, καὶ πρὸς ἐπιστροφὴν καλέσας, στόνῳ καὶ τρόμῳ, ὕδατος κατακλυσμῷ, καὶ παντὸς τοῦ γένους μικροῦ δεῖν πανωλεθρίᾳ, συγχύσει καὶ διαιρέσει τῶν γλωσσῶν, ἀγγέλων ἐπιστασίᾳ, πόλεων ἐμπρησμῷ, τυπικαῖς θεοφανείαις, πολέμοις, νίκαις, ἥτταις, σημείοις καὶ τέρασι, ποικίλαις δυνάμεσι, νόμῳ, προφήταις, δι' ὧν τὸ σπουδαζόμενον ἦν, ἡ τῆς ἁμαρτίας ἀναίρεσις, πολυσχεδῶς [t] χεθείσης, καὶ καταδουλωσαμένης τὸν ἄνθρωπον, καὶ πᾶν εἶδος κακίας ἐπισωρευσάσης τῷ βίῳ, καὶ ἡ πρὸς τὸ εὖ εἶναι τοῦ ἀνθρώπου ἐπάνοδος· ἐπειδὴ δι' ἁμαρτίας ὁ θάνατος εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθεν, ὥσπερ τι θηρίον ἄγριον καὶ ἀνήμερον, τὸν ἀνθρώπινον λυμαινόμενος βίον· ἔδει δὲ τὸν λυτροῦσθαι μέλλοντα ἀναμάρτητον εἶναι, καὶ μὴ τῷ θανάτῳ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὑπεύθυνον, ἔτι δὲ νευρωθῆναι, καὶ ἀνακαινισθῆναι τὴν φύσιν, καὶ ἔργῳ παιδαγωγηθῆναι, καὶ διδαχθῆναι ἀρετῆς ὁδὸν, τῆς μὲν φθορᾶς ἀπάγουσαν, πρὸς δὲ τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον ποδηγοῦσαν· τέλος, τὸ μέγα περὶ αὐτὸν τῆς φιλανθρωπίας ἐνδείκνυται πέλαγος. Αὐτὸς γὰρ ὁ δημιουργός τε καὶ Κύριος τὴν ὑπὲρ τοῦ οἰκείου πλάσματος ἀναδέχεται πάλην [u], καὶ ἔργῳ διδάσκαλος γίνεται· καὶ ἐπειδὴ θεότητος ἐλπίδι ὁ ἐχθρὸς δελεάζει τὸν ἄν-

CAP. I.

De divina dispensatione nostrique solliciludine, et de nostra salute.

Violati prævaricatione Adæ divini mandati pœna. Dei in homine revocando œconomia. — Hoc itaque dæmonis malorum auctoris assultu deceptum hominem, violatique Conditoris præcepti reum, et gratia nudatum, qui exuta qua pollebat apud Deum fiducia, erumnosæ vitæ asperitate, quam folia ficus [17] significant, obvolutus fuerat, et mortalitatis carnisque crassitie **203** coopertus, ut mortuarum pellium vestitu designatum fuit : qui demum justo Dei judicio e paradiso exterminatus, inflicta morte corruptioni factus fuerat obnoxius, hunc nequaquam aspernatus est, misericors ille, qui ei, tum ut esset, tum ut bene esset largitus erat : verum cum multis ante modis castigatum ad meliorem frugem vocasset ; per gemitum scilicet, et tremorem, per aquarum illuviem, ac totius ferme generis humani interitum [18], per linguarum confusionem ac divisionem [19], per angelorum præfecturam [20], per civitatum conflagrationem [21], per typicos apparentis Dei prospectus, per bella, victorias, clades, signa, et portenta, variasque virtutes ; per legem et prophetas ; per quæ omnia id agebatur, ut peccato, quod varie serpendo, hominem mancipaverat, nullumque non mali genus mundo invexerat, e medio sublato, homini ad beatam vitam reditus pateret : quoniam mors per peccatum introierat in mundum [22], feræ cujusdam instar immanisque beluæ, hominis vitam infestans, oportebat vero eum, qui Redemptoris munere functurus erat, a peccato prorsus alienum esse, nec peccati causa obnoxium morti ; insuper roborari instaurarique naturam, et opere ipso erudiri, edocerique virtutis viam, quæ eum ab interitu revocando, ad æternam vitam duceret : sic itaque tandem ingens suæ erga ipsum benevolentiæ pelagus ostendit [23]. Ipse enim conditor ac Dominus pro figmento suo luctam suscipit,

[17] Gen. III, 7. [18] Gen. VI, 13. [19] Gen. XI, 7. [20] Gen. XVIII, 1 seqq. [21] Gen. XIX, 1 seqq. [22] Sap. II, 24. [23] Greg. Naz. orat. 12 et 38.

VARIÆ LECTIONES.

[r] In Regio cod. 3445, satis recenti, quæ sequuntur Damasceni capita, ab his quæ præcedunt, sic separantur, ut librarius totum librum *De fide orthodoxa*, in duas saltem partes dividendum esse existimaverit, quarum prior de Deo uno, trino, creatore, et provisore agat ; posterior, de Verbo incarnato, servatore, et judice. [s] Cod. S. Hil. et alii nonnulli περιεῖδεν. [t] R. 1, Colb. 1 πολυσχεδῶς τε. [u] R. 2926 ex emendat. πλάσιν, quam lectionem expressit Faber *plasmationem suscepit*. Verbi tamen carne induti cum diabolo luçta describitur.

NOTÆ.

(2) *Τοῦτο γὰρ τὰ φύλλα. Quam folia*, etc. Sic Theologus orat. 38 et 42, ait : *Pelliceas tunicas induit*, ἴσως τὴν παχυτέραν σάρκα, καὶ θνητὴν, καὶ ἀντίτυπον, *carnem fortassis crassiorem, mortalemque et solidam* ; scil. ut aliquid Origeni indulgeat, veluti Nyssenus *Orat. catech.* cap. 8. Methodius apud Epiphan. *pellium* nomine νεκρότητα, *mortalitatem carnis*, non carnem ipsam intelligit.

ipsoque magistrum agit opere. Ac quoniam hostis spe divinitatis hominem pellexerat, ipse vicissim objecta carne velut esca capitur : simulque divinæ, cum bonitatis et sapientiæ, tum justitiæ et potentiæ specimen editur. Nam bonitas quidem hinc elucet, quod figmenti sui imbecillitatem non despexit, sed lapsi vicem doluit, eique manum porrexit : justitia item, quod victo homine, non per alium tyranno victoriam extorquet, nec vi hominem a morte eripit ; sed quem mors olim propter peccatum servituti suæ addixerat, hunc bonus ille justusque victorem rursum fecit ; quodque nulla arte fieri posse videbatur, simile similis opera liberavit : sapientia denique, quod rei perquam difficili congruentissimum exitum invenit [24]. Etenim Dei ac Patris benevolentia, unigenitus Filius ac Deus, qui in Dei ac Patris sinu erat [25] ; ille, inquam, ejusdem ac Pater sanctusque Spiritus substantiæ ; ille omni ævo antiquior, ille principio carens ; quique in principio erat, et apud Deum et Patrem, ac Deus erat ; ille demum, qui in forma Dei erat [26], inclinans cœlos descendit ; hoc est, sublimitatem suam, in qua nulla cadat abjectio, nulla depressione deprimens, in servorum suorum usum se inclinat, ejusmodi plane inclinatione, quæ nec verbis exprimi, nec mente comprehendi queat (id enim *descensus* vocabulo significatur), quique Deus perfectus erat, perfectus homo fit, novorum omnium maxime novum [27], imo quod unum **204** sub sole novum est, infinitamque Dei potentiam declarat. Quid enim majus, quam Deum hominem fieri ? Quocirca Verbum caro absque ulla mutatione de Spiritu sancto, et sancta Maria semper Virgine Deique Genitrice factum est ; Deique et hominum mediator exsistit, solus ille in homines benignissimus, non ex voluntate, aut ex concupiscentia, aut congressu viri, aut generatione cum voluptate conjuncta, in intemerato Virginis utero conceptus, sed de Spiritu sancto ac prima illa Adami productione, fitque Patri obediens, ut per id quod simile nobis ex nobis assumpsit, inobedientiæ nostræ medicinam, nobisque obedientiæ, sine qua obtineri salus non potest, exemplar sese præbeat [28].

ἰψοῦται ἅμα τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ σοφὸν, τὸ δίκαιόν τε καὶ τὸ δυνατὸν τοῦ Θεοῦ · τὸ μὲν ἀγαθὸν, ὅτι οὐ παρεῖδε [x] τοῦ οἰκείου πλάσματος τὴν ἀσθένειαν, ἀλλ' ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῷ πεσόντι, καὶ χεῖρα ὤρεξε· τὸ δὲ [x] δίκαιον, ὅτι ἀνθρώπου ἡττηθέντος, οὐχ ἕτερον ποιεῖ νικῆσαι τὸν τύραννον, οὐδὲ βίᾳ ἐξαρπάζει τοῦ θανάτου τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὃν πάλαι διὰ τὰς ἁμαρτίας καταδουλοῦται ὁ θάνατος, τοῦτον ὁ ἀγαθὸς, καὶ δίκαιος, νικητὴν πάλιν πεποίηκε, καὶ τῷ ὁμοίῳ τὸν ὅμοιον ἀνεσώσατο, ὅπερ ἄπορον ἦν, τὸ δὲ σοφὸν, ὅτι εὗρε τοῦ ἀπόρου λύσιν εὐπρεπεστάτην. Εὐδοκίᾳ γὰρ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ὁ μονογενὴς Υἱὸς, καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεὸς, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ὁ ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ προαιώνιος, ὁ ἄναρχος, ὁ ἐν ἀρχῇ ὤν, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα ὤν, καὶ Θεὸς ὤν, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, κλίνας οὐρανοὺς κατέρχεται · τουτέστι, τὸ ἀταπείνωτον αὐτοῦ ὕψος ἀταπεινώτως ταπεινώσας, συγκαταβαίνει τοῖς ἑαυτοῦ δούλοις [y] συγκατάβασιν ἄφραστόν τε καὶ ἀκατάληπτον · τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ κατάβασις · καὶ Θεὸς ὢν τέλειος, ἄνθρωπος τέλειος γίνεται, καὶ ἐπιτελεῖται τὸ πάντων καινῶν καινότατον, τὸ μόνον καινὸν ὑπὸ τὸ ἥλιον, δι' οὗ ἡ ἄπειρος τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζεται δύναμις. Τί γὰρ μεῖζον τοῦ γενέσθαι τὸν Θεὸν ἄνθρωπον; Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἀτρέπτως ἐγένετο, ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς ἁγίας Ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου· καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων χρηματίζει, ὁ μόνος φιλάνθρωπος, οὐκ ἐκ θελήματος (3), ἢ ἐπιθυμίας, ἢ συναφείας ἀνδρὸς, ἢ γεννήσεως ἐνηδόνου, ἐν τῇ ἀχράντῳ μήτρᾳ τῆς Παρθένου συλληφθεὶς, ἀλλ' ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ τῆς πρώτης τοῦ Ἀδὰμ γενέσεως · καὶ γίνεται ὑπήκοος τῷ Πατρὶ, τῷ καθ' ἡμᾶς, καὶ ἐξ ἡμῶν προσλήμματι τὴν ἡμετέραν παρακοὴν λώμενος, καὶ ὑπόγραμμος ἡμῖν ὑπακοῆς γινόμενος, ἧς ἐκτὸς οὐκ ἔστι σωτηρίας τυχεῖν.

CAP. II.

Quomodo conceptum sit Verbum, et de divina ejus incarnatione.

Missus est enim angelus Domini ad Mariam Virginem, ex Davidico genere oriundam [29]. *Manifestum est enim quod ex Juda ortus sit Dominus noster, ex qua tribu nullus altari præsto fuit,* quemadmodum divinus Apostolus tradidit [30] : de qua re accuratius postea disseremus. Cui etiam lætum ferens

ΚΕΦΑΛ. Β' [Μϛ'.]

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς συλλήψεως τοῦ Λόγου [z], καὶ τῆς θείας αὐτοῦ σαρκώσεως.

Ἄγγελος γὰρ Κυρίου ἀπεστάλη πρὸς τὴν ἁγίαν Παρθένον, ἐκ Δαβιτικῆς φυλῆς [a] καταγομένην· *Πρόδηλον γὰρ ὡς ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν, ἐξ ἧς φυλῆς οὐδεὶς πώποτε προσέσχηκε τῷ θυσιαστηρίῳ,* ὡς ὁ θεῖος ἔφη Ἀπόστολος · περὶ οὗ ὕστερον ἐροῦμεν ἀκριβέστερον. Ἦ [b] καὶ εὐαγγελιζό-

[24] Greg. Nyss. Orat. cathec. cap. 20 et seqq. [25] Joan. I, 18. [26] Philipp. II, 6. [27] Eccle. I, 10. [28] Athan. *De salut. adv. Christi.* [29] Luc. I, 26. [30] Hebr. VII, 14.

VARIÆ LECTIONES.

[x] Quidam codices περιεῖδεν. [x] Deest δὲ in edit. [y] Deest in editis συγκαταβαίνει τοῖς αὐτοῦ δούλοις. [z] R. 3461 et cod. S. Hil. τοῦ Θεοῦ Λόγου. Sic Faber *Dei Verbi.* [a] Cod. S. Hil. et alii multi ἐκ Δαυϊτικοῦ φύλου. [b] Multi codd. ἦν.

NOTÆ.

(3) *Οὐκ ἐκ θελήματος. Non ex voluntate.* Redemptorem a peccato immunem fuisse docet, quia ex mare et femina genitus non est, sed de Spiritu sancto ; eo fere modo quo primus Adam effictus fuerat. Nyssenus, *Catech.* cap. 16, hominum procreationi vitium admisceri ait, quia non fit sine libidine, quæ proprie πάθος, *passio* dicitur, ὅπερ κακία ἐστὶν, *quæ nihil sit præterquam vitium.*

μενος ἔλεγε· *Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.* Ἡ δὲ διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ, καί φησι πρὸς αὐτὴν ὁ ἄγγελος· *Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ τέξῃ* [c] *υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.* Ὅθεν καὶ τὸ, Ἰησοῦς, *σωτὴρ* ἑρμηνεύεται. Τῆς δὲ διαπορούσης· *Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;* πάλιν φησὶ πρὸς αὐτὴν ὁ ἄγγελος· *Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. Διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ* [d] *ἅγιον, κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ.* Ἡ δὲ πρὸς αὐτόν· *Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου.*

A nuntium dixit : *Ave, gratia plena, Dominus tecum* [31]. Quæ cum audisset, turbata est in sermone ; aitque angelus ei : *Ne timeas, Maria, invenisti gratiam apud Dominum ; pariesque filium, et vocabis nomen ejus Jesum* [32]. *Ipse enim salvum faciet populum suum a peccatis eorum* [33]. Unde etiam Jesus *Salvatorem* sonat. Hæc porro cum anxie quæreret : *Quomodo fiet mihi istud, quoniam virum non cognosco* [34] ? rursum his eam verbis allocutus est : *Spiritus sanctus superveniet in te et virtus Altissimi obumbrabit tibi. Ideoque et quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei* [35]. Ac tum ipsa ad eum : *Ecce ancilla Domini : fiat mihi secundum verbum tuum* [36].

Μετὰ οὖν τὴν συγκατάθεσιν τῆς ἁγίας Παρθένου, Πνεῦμα ἅγιον ἐπῆλθεν ἐπ' αὐτὴν κατὰ τὸν Κυρίου λόγον, ὃν εἶπεν ὁ ἄγγελος, καθαίρον αὐτὴν (4), καὶ δύναμιν δεκτικὴν τῆς τοῦ Λόγου θεότητος παρέχον, ἅμα δὲ καὶ γεννητικήν. Καὶ τότε ἐπεσκίασεν (5) ἐπ' αὐτὴν ἡ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου ἐνυπόστατος σοφία καὶ δύναμις, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ τῷ Πατρὶ ὁμοούσιος οἱονεὶ θεῖος σπόρος, καὶ συνέπηξεν ἑαυτῷ ἐκ τῶν ἁγνῶν καὶ καθαρωτάτων αὐτῆς αἱμάτων σάρκα ἐψυχωμένην [e] ψυχῇ λογικῇ τε καὶ νοερᾷ, ἀπαρχὴν τοῦ ἡμετέρου φυράματος· οὐ σπερματικῶς, ἀλλὰ δημιουργικῶς, διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· οὐ ταῖς κατὰ μικρὸν προσθήκαις ἀπαρτιζομένου τοῦ σχήματος, ἀλλ' ὑφ' ἓν τελειωθέντος· αὐτὸς ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος χρηματίσας τῇ σαρκὶ ὑπόστασις· οὐ γὰρ προϋποστάτῃ καθ' ἑαυτὴν σαρκὶ ἡνώθη ὁ θεῖος Λόγος, ἀλλ' ἐνοικήσας τῇ γαστρὶ τῆς ἁγίας Παρθένου, ἀπεριγράπτως ἐν τῇ ἑαυτοῦ [f] ὑποστάσει ἐκ τῶν ἁγνῶν τῆς Ἀειπαρθένου αἱμάτων, σάρκα ἐψυχωμένην ψυχῇ λογικῇ τε καὶ νοερᾷ ὑπεστήσατο, ἀπαρχὴν προσλαβόμενος τοῦ ἀνθρωπείου φυράματος, αὐτὸς ὁ Λόγος γενόμενος τῇ σαρκὶ ὑπόστασις. Ὥστε ἅμα σὰρξ (6), ἅμα Θεοῦ Λόγου σὰρξ, ἅμα σὰρξ ἔμψυ-

Quocirca ubi primum sancta Virgo assensa est, in eam juxta Domini sermonem, cujus nuntius angelus fuerat, Spiritus sanctus supervenit, qui purgavit eam, vimque ei, tum ad suscipiendam Verbi deitatem, tum ad gignendum suppeditavit [37]. Tunc porro in eam obumbravit subsistens vere Dei Altissimi sapientia et virtus ; Dei Filius, inquam ille consubstantialis Patri, divini seminis instar, exque castis purissimisque illius sanguinibus carnem anima rationali et intelligente animatam, conspersionis scilicet nostræ primitias, ipse sibi compegit ; non id quidem seminali procreatione, **205** sed conditoris more, per Spiritum sanctum ; non ut paulatim per additamenta figura corporis absolveretur, sed uno eodemque momento perficeretur ab ipso Dei Verbo, quod carni factum fuit hypostasis et persona. Neque enim Verbum carni in propria persona jam seorsim exstanti, unitum est [39] ; sed in sanctæ Virginis utero, nulla circumscriptione in sua ipse persona immorans, ex castis ipsius perpetuæ Virginis sanguinibus, carnem anima rationali et intelligente prædita substare fecit, humanæ conspersionis primitias assumens, Verbum ipsum

[31] Luc. I, 28. [32] Ibid. 30, 31. [33] Matth. I, 21. [34] Luc. I, 34. [35] Ibid. 35. [36] Ibid. 38. [37] Greg. Naz. orat. 38 et 42. [39] Basil. in Christi Nativ. [39] Cyrill. apolog. 5 et 8 *Anathem.*

VARIÆ LECTIONES.

[c] Edita τέξεις. [d] Deest ἐκ σοῦ, in edit. Veron. et multis codd.; habet cod. S. Hil. [e] Quidam codd. hic et alibi ἐμψυχωμένην. in Colb. 1539 emendatum fuit ἐψυχωμ. [f] R. 1 et N. ἐν τῇ αὐτοῦ.

NOTÆ.

(4) *Καθαίρον αὐτήν. Purgans eam.* Idem dicit orat. 1 *De dormit. Deip.* ex Nazianzeno, cujus hæc verba sunt orat. 38 : Κυηθεὶς μὲν ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ ψυχὴν, καὶ σάρκα προκαθαρθείσης τῷ Πνεύματι. *Conceptus quidem de Virgine, animo et corpore ante purgata.* Παρθένος ἁγία λαμβάνεται (inquit Sophronius, epist. ad Serg.), καὶ σῶμα, καὶ ψυχὴν ἁγιάζεται. *Virgo sancta accipitur, et corpore, et animo sanctificatur.* Sic Leo Magnus, serm. 2 De Nativ. : *Cum omnibus matribus non fiat sine peccati sorde conceptio, hæc inde purgationem accepit, unde concepit :* suppresso nempe fomite, ut censet S. Thomas, III part. quæst. 27, art. 3.

(5) *Καὶ τότε ἐπεσκίασεν, et tunc in eam obumbravit.* Veteres hoc angeli responsum, « *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi,* » eodem modo quo Noster interpretantur, ut Spiritus sanctus sit tertia Deitatis persona, virtus autem Altissimi, secunda, seu ipse Filius. Ita Athanasius, Epist. ad Serap. *De Spiritu sancto* ; Nyssenus in Christi Nativ. et lib. *Cont. Apollin.* n. 6 et 25; Rufinus in Expos. Symb. Quinimo Tertullianus, lib. *De carn. Christi*, et *Cont. Prax. Spiritum Dei et virtutem Altissimi*, pro eodem accipit, ac Deum *ipsum*, *Deique Filium* ; quem Cyprianus, lib. *De vanit. idol.* et Hilarius, lib. II *De Trin.* n. 26, imitati sunt.

(6) *Ὥστε ἅμα σάρξ. Ac proinde simul ac caro*, etc. Sic olim Nazianzenus ep. 1 ad Cledon. adversus Apollinarii criminationes definierat : Εἴ τις διαπεπλάσθαι τὸν ἄνθρωπον, εἶθ' ὑποδεδυκέναι λέγοι Θεὸν, κατάκριτος· *Si quis hominem formatum esse, deinde Deum subiisse dicat, damnatus esto. Hoc enim generatio Dei neutiquam fuerit.* Unde Cyrillus,

carni factum hypostasis. Quamobrem simul atque caro exstitit, simul quoque Dei Verbi exstitit caro, simul caro animata, rationis particeps et intelligentiæ [40]. Quo fit, ut non hominem deitate donatum, sed Deum hominem factum dicamus [41]. Nam cum natura Deus perfectus esset, idem ipse natura perfectus homo fuit : et quidem ita ut, nec mutatus natura fuerit, nec imaginariam incarnationis speciem objecerit ; sed carni, quam ex sancta Virgine accepit, anima rationali intelligenteque animatæ, inque ipso exsistentiam nactæ, personali modo absque confusione, aut mutatione, aut divisione unitus sit ; quin nec deitatis suæ naturam in carnis suæ substantiam, nec rursus carnis suæ substantiam in deitatis naturam converterit, nec denique ex divina sua natura, et humana quam assumpsit, naturam unam compositam effecerit.

A χος, λογική τε καὶ νοερά. Διὸ οὐκ ἄνθρωπον ἀποθεωθέντα λέγομεν, ἀλλὰ Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα Ὢν γὰρ φύσει τέλειος Θεὸς, γέγονε φύσει τέλειος ἄνθρωπος ὁ αὐτός· οὐ τραπεὶς τὴν φύσιν, οὐδὲ φαντάσας τὴν οἰκονομίαν, ἀλλὰ τῇ ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου ληφθείσῃ, λογικῶς τε καὶ νοερῶς ἐψυχωμένῃ σαρκὶ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ εἶναι λαχούσῃ, ἑνωθεὶς καθ' ὑπόστασιν ἀσυγχύτως καὶ ἀναλλοιώτως, καὶ ἀδιαιρέτως, μὴ μεταβαλὼν τὴν τῆς θεότητος αὐτοῦ φύσιν εἰς τὴν τῆς σαρκὸς οὐσίαν, μήτε τὴν οὐσίαν τῆς σαρκὸς αὐτοῦ εἰς τὴν φύσιν τῆς αὐτοῦ θεότητος, οὐδὲ ἐκ τῆς θείας αὐτοῦ φύσεως, καὶ ἧς προσελάβετο ἀνθρωπίνης φύσεως, μίαν φύσιν ἀποτελέσας σύνθετον [8].

CAPUT III.

De duabus naturis, adversus Monophysitas.

Naturæ duæ in una Christi persona. — Enimvero sine conversione ac mutatione unitæ mutuo naturæ sunt, sic videlicet ut nec a sua simplicitate divina natura desciverit ; nec rursus humana ; aut in Deitatis naturam conversa, aut in nihilum redacta, aut denique una ex duabus naturis composita natura effecta sit. Siquidem composita natura, cum neutra illarum naturarum, ex quibus conflata est, consubstantialis esse potest ; ut quæ ex aliis aliud facta sit. Exempli gratia : corpus, quod ex quatuor elementis constat, nec ejusdem esse cum igne substantiæ dicitur ; nec ignis appellatur, nec aer vocatur, nec aqua, nec terra, nec eamdem cum ullo horum **206** substantiam habet. Quocirca, si post unionem Christus, ut hæreticis placet, unius compositæ naturæ exsistit, ex simplici

B

ΚΕΦΑΛ. Γ' [ΜΖ'].

Περὶ τῶν δύο φύσεων, κατὰ Μονοφυσιτῶν [b].

Ἀτρέπτως γὰρ, καὶ ἀναλλοιώτως ἡνώθησαν ἀλλήλαις αἱ φύσεις, μήτε τῆς θείας φύσεως ἐκστάσης τῆς οἰκείας ἁπλότητος, μήτε μὴν τῆς ἀνθρωπίνης, ἢ τραπείσης εἰς θεότητος φύσιν, ἢ εἰς ἀνυπαρξίαν χωρησάσης, μήτε ἐκ τῶν δύο μιᾶς γεγενημένης συνθέτου φύσεως. Ἡ γὰρ σύνθετος φύσις (7), οὐδ' ὁποτέρᾳ τῶν ἐξ ὧν συνετέθη φύσεων ὁμοούσιος ὑπάρχειν δύναται, ἐξ ἑτέρων ἀποτελεσθεῖσα ἕτερον· οἷον τὸ σῶμα τὸ ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων συντεθειμένον, οὔτε τῷ πυρὶ λέγεται ὁμοούσιον, οὔτε πῦρ ὀνομάζεται, οὔτε ἀὴρ λέγεται, οὔτε ὕδωρ, οὔτε γῆ, οὐδέ τινι τούτων ἐστὶν ὁμοούσιον. Εἰ τοίνυν κατὰ τοὺς αἱρετικοὺς, μιᾶς φύσεως συνθέτου ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν ἕνωσιν ἐχρημάτισεν, ἐξ ἁπλῆς φύσεως ἐτράπη εἰς σύνθετον, καὶ οὔτε τῷ Πατρὶ ἁπλῆς φύσεως ὄντι ἐστὶν ὁμοούσιος, οὔτε τῇ Μητρί. Οὐ γὰρ ἐκ θεότητος

C

D

[40] Cyril. *Epist. ad Monach.* [41] Procl. epist. 2, *Ad Arm.*

VARIÆ LECTIONES.

In R. cod. 2428, quædam subjunguntur ex dissertatione nostri auctoris contra Nestorianos. [b] Desunt hæc in mss.

NOTÆ.

ep. 1 ad Nestorium ait : Οὐ γὰρ πρῶτον ἄνθρωπος ἐγεννήθη κοινὸς ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου, εἶθ' οὕτω καταπεφοίτηκεν ὁ Λόγος· *Non enim primum ex sancta Virgine homo communis genitus est, in quem postea Verbum descenderit : sed ab ipsamet vulva unitione facta, carnalem generationem admisisse dicitur.* Quod quidem adversus Nestorium inculcat passim in defens. 5 et 8 anathem. cont. Theodor. in epist. ad Joan. Antioch. et in 1 ad Success. Theodoretus etiam, dial. 2, agnoscit, μηδὲ τὸ ἀκαριαῖον, *ne momentulum interpositum fuisse inter assumptionem carnis, et ejus unitionem cum Verbo.* Cæterum Leontius in solut. argum. Severi, tametsi concedit corpus Christi in conceptione sua Verbo fuisse copulatum, non negat Verbum adjungere sibi potuisse naturam quæ per se prius substaret : Οὔτε γὰρ ὁ χρόνος τῆς ἑνώσεως, ἢ ὁ τόπος, ἢ τὸ ἀτελὲς τοῦ σώματος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ τῆς ἑνώσεως τρόπος τὸν ἕνα Χριστὸν πεποίηκεν· *Non enim tempus unitionis, locusve, aut imperfectio corporis, sed ipse modus unionis unum Christum fecit.* Sed hoc pacto Dei Genitrix virgo non esset.

(7) Ἡ γὰρ σύνθετος φύσις. *Siquidem composita natura.* Eulogius citatus in Coll. cont. Severianos sic disputat : Ἰστέον γὰρ ὅτι τότε τὸ σύνθετον μίαν ἀπολύτως λέγομεν φύσιν, ὅτε μηκέτι δυνάμεθα ἐπ' αὐτοῦ τὰ τῶν ἁπλῶν λέγειν ὀνόματα. Οἷόν τι λέγω· τὸ ἐκ τεσσάρων στοιχείων σῶμα συγκείμενον, ἐξ ὕδατος φαμὲν, γῆς, ἀέρος τε καὶ πυρός. Ὕδωρ δὲ, καὶ γῆν, καὶ ἀέρα, καὶ πῦρ οὐκ ἂν εἴποιμεν κυρίως· καὶ ἀπὸ τούτου μίαν σώματος φύσιν ἐπονομάζομεν, ὡς μηκέτι αὐτὸ τοῖς ὀνόμασι τῶν ἁπλῶν ἐπονομάζειν ἰσχύοντες· *Scire oportet tunc compositum quodpiam absolute naturam unam dici, quando simplicium nomina enuntiari de ea non possunt : exempli gr., corpus quod ex quatuor elementis conflatum est, ex aqua, terra, aere et igne constare dicimus. Nequaquam vero proprie affirmaverimus illud aquam, et terram, et aerem, et ignem esse. Quamobrem unam corporis naturam nuncupamus, quam simplicium nominibus non possumus appellare.* Subjungit exempla domus et hominis, quorum partes nec domus dicantur, neque homo, nec vicissim. Polemon Apollinarista citatus in Collect. cont. Severianos non probat quosdam e suis σύνθετον φύσιν, *compositam naturam* dixisse, cum ab Apollinario ipso edocti essent, σύγκρατον φύσιν, *contemperatam naturam* profiteri, quæ divina simul et humana esset.

καὶ ἀνθρωπότητος αὕτη συντέθειται· οὔτε μὴν ἐν θεότητί ἐστι καὶ ἀνθρωπότητι· οὔτε δὲ Θεὸς ὀνομασθήσεται, οὐδὲ ἄνθρωπος, ἀλλὰ Χριστὸς μόνον· καὶ ἔσται τὸ, Χριστὸς, οὐ τῆς ὑποστάσεως ὄνομα, ἀλλὰ τῆς μιᾶς κατ' αὐτοὺς φύσεως.

A natura in compositam versus est [42]. Ita nec Patri, cujus simplex natura est, consubstantialis erit, nec matri, quippe quæ ex deitate et humanitate composita non est; nec item in deitate et humanitate erit, nec Deus nuncupabitur, nec homo, sed Christus duntaxat: eritque Christi vocabulum, non personæ ipsius nomen, sed unius, ut illi censent, naturæ.

Ἡμεῖς δὲ, συνθέτου φύσεως τὸν Χριστὸν δογματίζομεν, οὐδὲ ἐξ ἑτέρων ἕτερον [i], ὥσπερ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ἄνθρωπον, ἢ ὡς ἐκ τεσσάρων στοιχείων σῶμα, ἀλλ' ἐξ ἑτέρων (8) τὰ αὐτά [i]· ἐκ θεότητος γὰρ καὶ ἀνθρωπότητος Θεὸν τέλειον, τὸν αὐτὸν, καὶ εἶναι, καὶ λέγεσθαι, ἐκ δύο τε, καὶ ἐν δυσὶ φύσεσιν (9) ὁμολογοῦμεν. Τὸ δὲ, Χριστός, ὄνομα τῆς ὑποστάσεως λέγομεν, οὐ μονοτρόπως λεγόμενον, ἀλλὰ τῶν δύο φύσεων ὑπάρχον σημαντικόν. Αὐτὸς γὰρ ἑαυτὸν ἔχρισε· χρίων μὲν ὡς Θεὸς τὸ σῶμα τῇ θεότητι αὐτοῦ, χριόμενος δὲ, ὡς ἄνθρωπος· αὐτὸς γάρ ἐστι τοῦτο κἀκεῖνο. Χρίσις δὲ ἡ θεότης τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰ γὰρ μιᾶς φύσεως συνθέτου ὢν ὁ Χριστὸς, ὁμοούσιός ἐστι τῷ Πατρὶ, ἔσται ἄρα καὶ ὁ Πατὴρ σύνθετος, καὶ τῇ σαρκὶ ὁμοούσιος, ὅπερ ἄτοπον, καὶ πάσης βλασφημίας ἀνάπλεον.

Nos vero Christum haudquaquam unius compositæ naturæ esse prædicamus, neque ex aliis aliud, quemadmodum ex anima et corpore hominem, aut ex quatuor elementis, corpus; verum ex diversis eadem [43]. Siquidem ex deitate et humanitate eumdem Deum perfectum, et hominem perfectum, et esse, et dici, atque ex duabus, et in duabus naturis esse confitemur. Christi porro vocabulum personæ esse dicimus, quod non unimode dicitur, sed duplicem naturam significat. Ipse siquidem seipsum unxit, corpus videlicet suum divinitate sua ungendo, tanquam Deus, unctus autem, ut homo; quandoquidem ipse, et hoc, et illud est. Unctio porro humanitatis est divinitas. Enimvero si Christus una tantum composita natura præditus, Patri consubstantialis est, erit et Pater compositus, et carni consubstantialis; quod dictu absurdum est, et omni impietate plenum [44].

Πῶς δὲ καὶ μία φύσις τῶν ἐναντίων οὐσιωδῶν διαφορῶν δεκτικὴ γενήσεται; Πῶς γὰρ δυνατὸν τὴν αὐτὴν φύσιν κατὰ ταὐτὸν κτιστὴν εἶναι καὶ ἄκτιστον, θνητὴν καὶ ἀθάνατον, περιγραπτὴν καὶ ἀπερίγραπτον;

Ad hæc, quonam pacto una eademque natura substantialium differentiarum mutuo pugnantium capax erit? Qui enim fieri potest, ut eadem natura simul, et creata sit, et increata; mortalis, et immortalis; circumscripta, et incircumscripta?

Εἰ δὲ μιᾶς λέγοντες τὸν Χριστὸν φύσεως, ἁπλῆν ταύτην εἴποιεν, ἢ γυμνὸν αὐτὸν Θεὸν ὁμολογήσουσι, καὶ φαντασίαν εἰσάξουσιν, οὐκ ἐνανθρώπησιν, ἢ ψι-

Monophysitæ Christum utraque natura perfectum fatentur. — Quod si etiam Christum naturæ unius esse dicentes, simplicem hanc esse asserant, aut

[42] Max. *Epist. ad Joan. cubic.* p. 279. [43] Id. ibid. p. 286. [44] Eulog. apud Max. t. II, p. 145.

VARIÆ LECTIONES.

[i] Reg. 5 et Colb. 2 ἑτερόν τι. Sic vetus interpr. *aliud quid.* [i] Reg. 3 ταῦτα. Faber *illa;* sic Maximus, lib. *De vocibus in Ecclesia receptis,* ait Christum esse δύο φύσεις, ὅτι μὴ ἐκ τούτων μόνον ἀλλὰ καὶ ταῦτα.

NOTÆ.

(8) Ἀλλ' ἐξ ἑτέρων τὰ αὐτά. *Sed ex diversis eadem.* Ita S. Maximus dixerat: *Duas naturas confitemur, Deum et hominem illum, esse credendo, qui non solum ex istis sit,* ἀλλὰ καὶ ταῦτα, *sed et hæc ipsa.* Id quod ante propugnaverat Eulogius ex his Cyrilli verbis epist. 2, Ad Success. Ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τοῦτο κἀκεῖνο ὑπάρχοντα· *Qui unus idemque ipse hoc illudque est.* Καὶ σκόπησον, inquit, ὡς οὐκ εἶπεν ἐκ τούτου κἀκείνου ὑπάρχοντα· τὸ γὰρ, τοῦτο κἀκεῖνο, δύο πάντως ἐστὶ, κἂν αὐτὸς μὴ βουληθείης. Πάλιν δὲ ὁ αὐτὸς πρὸς Οὐαλεριανὸν τὸν Ἰκονίου ἐπίσκοπον οὕτω γράφει· Οὐκοῦν ὁμολογουμένως μὲν τὸ ἀπὸ σαρκὸς σάρξ ἐστι, τὸ δὲ ἐκ Θεοῦ, Θεός· ἔστι δὲ καθ' αὐτὸν ἀμφότερα Χριστὸς, εἷς ὢν Υἱὸς, καὶ εἷς Κύριος μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ σαρκός. Τὸ δὲ τὸν Χριστὸν εἶναι ἀμφότερα, τί ἕτερόν ἐστιν, ἢ δύο εἶναι φύσεις τὸν Χριστόν· οὐ γὰρ εἶπεν ἐνταῦθα, ἐξ ἀμφοτέρων εἶναι, ἀλλ' ὅτι ἀμφότερά ἐστιν ὁ Χριστὸς, εἷς ὤν· *Observa etiam illum non dixisse, ex hoc atque illo exstantem* (*quod quidem verum erat*), *sed qui hoc et illud exsistit. Nam hoc et illud prorsus duo sunt, quamlibet noluerit. Sed et sic ipse rursus ad Valerianum Iconii episcopum scribit: Igitur in confesso est, illud quod ex carne est, esse carnem, et quod ex Deo, Deum. Est autem simul utraque Christus, qui Filius unus sit, et Dominus unus cum propria sua carne. Porro Christum utraque esse, quid aliud sit, nisi Christum naturas duas esse, Non enim hic dixit;* ex ambobus *esse, sed* utraque, *seu ambo Christus est, cum tamen unus sit.*

(9) Καὶ ἐν δυσὶ φύσεσιν. *Et in duabus naturis.* Dixerat Eutyches ex duabus naturis unam esse factum: at Leo M. Flaviano CP. rescripsit, *in duabus etiam naturis,* exstare Christum: quod Patres Chalcedonenses profitendum sanxere. In editionibus actorum hujus synodi pro ἐν δύο φύσεσι, legitur ἐκ δύο φύσεων, quod mendum corrigi debet ex Evagrio et aliis, qui testantur Monophysitas vocem illam exhorruisse, ceu Cyrillo et anteactis sæculis inauditam. Quasi vero Cyrillus scribendo ad Successum, Christum esse *perfectum,* ἐν θεότητι, *in deitate, et perfectum in humanitate,* non significasset eum, *in duabus naturis perfectis exstare,* Nicephorus Call. lib. XVIII *Hist.* c. 46, Nazianzenum pronuntiasse ait, Christum *illa servare in quibus, et ex quibus, et quæ est,* τὰ ἐξ ὧν, καὶ ἐν οἷς, καὶ ἅπερ ἐστὶ σώζοντα. Quod tamen in ejus operibus non reperi.

nudum illum Deum confitebuntur, proque incarnatione meram speciem inducent, aut certe veluti Nestorius, hominem purum. Ubinam ergo illud erit, « in deitate perfectum, et in humanitate perfectum? » Ecquando Christum duarum esse naturarum dicent, quem post unitionem unius tantummodo compositæ naturæ esse pronuntiant? Nam quod unius ante unitionem fuerit, cuivis profecto perspicuum est.

λὸν ἄνθρωπον κατὰ Νεστόριον. Καὶ πῶ τὸ, ἐν θεότητι τέλειον, καὶ τὸ ἐν ἀνθρωπότητι τέλειον; Πότε δὲ καὶ δύο τὸν Χριστὸν λέξουσι φύσεων, μιᾶς συνθέτου φύσεως αὐτὸν μετὰ τὴν ἕνωσιν λέγοντες; Ὅτι γὰρ μιᾶς ὁ Χριστὸς φύσεως πρὸ τῆς ἑνώσεως, παντί που δῆλον.

207 *Monophysitarum error, quod naturam a persona non distinguant.* — Verum hoc demum est quod hæreticis errandi causa est, quod naturam et hypostasim esse idem statuant [45]. Etsi vero unam hominum esse dictitamus, at non anima et corpore spectatis; cum fieri non possit, ut corpus et animam simul comparando unius ea esse naturæ affirmemus: sed quia plurimæ hominum hypostases et personæ sunt, eamdem omnes rationem naturæ recipiunt. Omnes quippe corpore et anima constant, omnesque, cum animæ naturam participant, tum corporis substantiam habent, communemque speciem. Quo fit ut plurimarum diversarumque personarum unam naturam dicamus, cum videlicet singulæ personæ duplicem naturam habeant, et in duabus naturis, corporis scilicet et animæ, exstare censeantur.

Ἀλλὰ τοῦτό ἐστι (10) τὸ ποιοῦν τοῖς αἱρετικοῖς τὴν πλάνην, τὸ ταὐτὸ λέγειν τὴν φύσιν, καὶ τὴν ὑπόστασιν. Ἐπειδὴ δὲ μίαν (11) τῶν ἀνθρώπων φύσιν φαμὲν, ἰστέον ὡς οὐκ ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος λόγον, τοῦτο λέγομεν· ἀδύνατον γὰρ μιᾶς φύσεως λέγειν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἄλληλα συγκρινόμενα. Ἀλλ' ἐπειδὴ πλεῖσταί ὑποστάσεις τῶν ἀνθρώπων εἰσὶ, πάντες δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιδέχονται λόγον τῆς φύσεως· πάντες γὰρ ἐκ ψυχῆς εἰσι συντεθειμένοι, καὶ σώματος, καὶ πάντες τῆς φύσεως τῆς ψυχῆς μετειλήφασι, καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ σώματος κέκτηνται, καὶ τὸ κοινὸν εἶδος· τῶν πλείστων καὶ διαφόρων ὑποστάσεων μίαν φύσιν φαμέν· ἑκάστης δηλαδὴ ὑποστάσεως δύο φύσεις ἐχούσης, καὶ ἐν δυσὶ τελούσης ταῖς φύσεσι, ψυχῆς λέγω, καὶ σώματος.

[45] Anast. Sinaita in *Ὁδηγῷ*, c. 9; Leontius, *contra Nest. et Eutych.*

NOTÆ.

(10) *Ἀλλὰ τοῦτό ἐστι. Verum hoc demum*, etc. De variis vocum φύσεως et ὑποστάσεως, acceptationibus dictum est in Dialecticis. Monophysitæ, cum ipsis objiceretur sanctos Patres, qui de Trinitate scripserant, personam et hypostasim a natura discrevisse, Nazianzeni in primis hoc dicto abutebantur, in incarnatione *novas factas esse naturas* pronuntiantis, καινοτομοῦνται αἱ φύσεις, ut concluderent, aliud sive *naturæ*, sive *hypostasis*, nominibus efferri, quando de Trinitate sermo esset, et aliud quando de incarnatione. Severus epistola 2, ad Joannem, τὸν ἡγούμενον, ubi ex Dionysiastro de operatione una Christi disputat, sic ait: Καὶ τὸν ἀνδρωθέντα Θεὸν, τὸν ταύτην καινοπρεπῶς πεπολιτευμένον, μίαν ὁμολογοῦμεν φύσιν τε καὶ ὑπόστασιν θεανδρικὴν, ὥσπερ καὶ μίαν φύσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένην. Ὁ γὰρ τῆς οἰκονομίας λόγος καινοτομήσας τὰς φύσεις, συνεκαινοτόμησεν αὐταῖς καὶ τὰς προσηγορίας· *Quinimo confitemur Deum factum hominem, nova quadam ratione, naturam unam et hypostasim Dei-virilem in vita expressisse, ut et unam Dei Verbi naturam incarnatam. Nam et dispensationis ratio, dum novas naturas fecit, novas subinde fecit et appellationes.* Hæc Severus, cujus hoc argumentum Leontius refellit libro contra ipsum.

(11) *Ἐπειδὴ δὲ μίαν. Etsi vero*, etc. Natura, essentia, et species communis idem sunt Patribus, illisque præsertim qui post synodum Chalcedonensem floruerunt; persona quoque et hypostasis idem significant, quod individuum et singulare. Hic porro præcipuo Monophysitarum momento occurritur, quod acceperant ex epist. 1 Nazianzeni ad Cledon. ubi ait: Φύσεις μὲν γὰρ δύο, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ἐπεὶ καὶ ψυχὴ καὶ σῶμα· *Duæ quippe naturæ sunt, Deus et homo, juxta ac corpus et anima.* Cyrillus et alii, qui ante Eutychem scripsere, idem exemplum hominis corpore et anima constantis adducunt. Noster autem cum Leontio, Eulogio Alexandrino, et Anastasio Sinaïta negat hominis cuilibet naturam unam esse ex corpore et anima compositam: cæterum humanam naturam dici propter multitudinem individuorum, quæ duabus naturis, corporis scilicet et animæ, constituuntur. Hoc idem statuerat in Dialectica, cap. 66. Favet Maximus in Epist. ad Joannem Cubicul. ubi et scholium quoddam addit Cyrilli, quo dixisse fertur: Ὅτι τὸ Χριστός ὄνομα, οὔτε ὅρον, οὔτε ὅρου δύναμιν ἔχει, οὔτε μὴν τήν τινος οὐσίαν δηλοῖ· *Christi nomen, nec definitionem, nec definitionis vim habet, nec alicujus essentiam exprimit, sed personam Verbi, quæ carnem anima intelligente præditam assumpsisse concipitur.* Et lib. *De duab. volunt.* ex eodem scholio infert, compositam Christi personam, οὐδὲ ἄτομον κυρίως, *individuum proprie non esse*, quæ nec genus, nec speciem habeat. Verum scholium hoc Cyrillo recentius mihi videtur. Quidquid id est, solutio altera affertur ex S. Maximo in Collectaneis mox a me laudatis: πάσης συνθέτου φύσεως, inquit, λόγος οὗτος καθέστηκεν, τὰ ὁμόχρονα ἔχειν μέρη, καὶ ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παρῆχθαι, καὶ φυσικὴν πρὸς ἄλληλα ἔχειν τὴν σχέσιν τὰ μέρη, καὶ παθητικὰς κατὰ φύσιν, καὶ ἀλλήλων δεκτικὰς κεκτῆσθαι δυνάμεις, καὶ ἀπροαιρέτως ἔχειν τὴν πρὸς ἄλληλα ἕνωσιν· ὡς ἐπὶ ψυχῆς καὶ σώματος· *E ratione omnis compositæ naturæ est, ut partes coætaneas habeat, ut cum ante non fuerit, exsistat, ut partes ad se invicem naturali respectu referantur, suisque quæ naturæ suæ conveniant virtutibus præditæ sint, quibus se mutuo excipiant, demum ut sine alterutrius electione conjungantur, ut fit in corpore et anima.* Atqui ejusmodi non sunt divinitas et humanitas Christi. Discrimen aliud Eulogius apud Photium, et Leontius, art. *De sect.* suggerunt, puta non dici *hominem esse corpus*, aut *animam*, quia corpus et anima partes naturæ sunt: bene vero *Christum esse hominem, Christum esse Deum*; et *hominem esse Deum*, et *Deum esse hominem.*

Ἐπὶ δὲ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οὐκ ἔστι κοινὸν εἶδος λαβεῖν. Οὔτε γὰρ ἐγένετο, οὐδέ ἐστιν, οὔτε ποτὲ γενήσεται ἄλλος Χριστὸς ἐκ θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος, ἐν θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι, θεὸς τέλειος ὁ αὐτὸς, καὶ ἄνθρωπος τέλειος. Ἐντεῦθεν οὐκ ἔστιν εἰπεῖν μίαν φύσιν ἐπὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἀτόμου [k] ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος συγκειμένου, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ ἐκ θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἄτομον, ὁ δὲ Χριστὸς οὐκ ἄτομον· οὐδὲ γὰρ ἔχει κατηγορούμενον εἶδος Χριστότητος. Διὸ δὴ ἐκ δύο φύσεων τελείων, θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης, φαμὲν γεγενῆσθαι τὴν ἕνωσιν· οὐ κατὰ φυρμὸν, ἢ σύγχυσιν, ἢ σύγκρασιν [l], ἢ ἀνάκρασιν, ὡς ὁ θεήλατος ἔφη Διόσκορος, Εὐτυχής [m] τε, καὶ Σεῦηρος, καὶ ἡ τούτων ἐναγὴς συμμορία· οὐδὲ προσωπικὴν, ἢ σχετικὴν, ἢ κατ' ἀξίαν, ἢ ταυτοβουλίαν, ἢ ὁμοτιμίαν, ἢ ὁμωνυμίαν, ἢ εὐδοκίαν, ὡς ὁ θεοστυγὴς ἔφη Νεστόριος, Διόδωρός τε, καὶ ὁ Μοψουεστίας Θεόδωρος, καὶ ἡ τούτων δαιμονιώδης ὁμήγυρις, ἀλλὰ κατὰ σύνθεσιν, ἤγουν καθ' ὑπόστασιν, ἀτρέπτως, καὶ ἀσυγχύτως, καὶ ἀναλλοιώτως, καὶ ἀδιαιρέτως, καὶ ἀδιαστάτως, καὶ ἐν δυσὶ φύσεσι τελείως ἐχούσαις, μίαν ὑπόστασιν ὁμολογοῦμεν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ σεσαρκωμένου, τὴν αὐτὴν ὑπόστασιν λέγοντες τῆς θεότητος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ, καὶ τὰς δύο φύσεις ὁμολογοῦντες σώζεσθαι ἐν αὐτῷ μετὰ τὴν ἕνωσιν· οὐχ ἰδίᾳ καὶ ἀναμέρος τιθέντες ἑκάστην, ἀλλ' ἡνωμένας ἀλλήλαις ἐν τῇ μιᾷ συνθέτῳ ὑποστάσει. Οὐσιώδη γάρ φαμεν τὴν ἕνωσιν, τουτέστιν ἀληθῆ, καὶ οὐ κατὰ φαντασίαν. Οὐσιώδη δὲ, οὐχ ὡς τῶν δύο φύσεων ἀποτελεσασῶν μίαν σύνθετον φύσιν, ἀλλ' ἑνωθεισῶν ἀλλήλαις κατ' ἀλήθειαν εἰς μίαν ὑπόστασιν σύνθετον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ σώζεσθαι αὐτῶν τὴν οὐσιώδη διαφορὰν ὁριζόμεθα. Τὸ γὰρ κτιστὸν, μεμένηκε κτιστὸν, καὶ τὸ ἄκτιστον, ἄκτιστον. Τὸ θνητὸν ἔμεινε θνητὸν, καὶ τὸ ἀθάνατον, ἀθάνατον· τὸ περιγραπτὸν, περιγραπτόν· τὸ ἀπερίγραπτον, ἀπερίγραπτον· τὸ ὁρατὸν, ὁρατὸν, καὶ τὸ ἀόρατον, ἀόρατον· « Τὸ μὲν διαλάμπει τοῖς θαύμασι, τὸ δὲ ταῖς ὕβρεσιν ὑποπέπτωκεν. »

At vero [46] in Domino nostro Jesu Christo non potest accipi communis species. Neque enim fuit, nec est, nec unquam erit alius Christus ex deitate et humanitate, inque deitate et humanitate idem perfectus Deus, et perfectus homo. Illinc fit, ut in Domino nostro Jesu Christo natura una dicenda non sit, ut eodem modo de Christo qui ex deitate et humanitate compositus est, loquamur, veluti de individuo quod corpore et anima constat. Illic siquidem individuum est; at Christus nequaquam est individuum: neque enim Christitatis, ut ita dicam, speciem ejusmodi habet, de qua prædicetur. Ac proinde ex duabus naturis perfectis, hoc est, divina et humana, unionem esse factam dicimus, non ad modum conspersionis, nec per confusionem, vel commistionem, aut temperationem, quemadmodum ille Numinis ira immissus Dioscorus, Eutyches item, et Severus, quique impiæ eorum classis sunt, asseruerunt: nec personalem, aut secundum relationem, aut in ratione dignitatis, aut in una voluntatis conspiratione, aut honoris qualitate, aut eadem ac promiscua nuncupatione, aut benevolentia positam, ut Deo invisus Nestorius, Diodorusque, et Mopsuestiensis Theodorus, cum diabolica sua caterva censuerunt: sed per compositionem, hoc est secundum hypostasim, sine ulla conversione, nec confusione, nec mutatione, nec divisione, nec distantia, inque duabus perfectis naturis unam Filii Dei et incarnati personam confitemur [47]; unam dicentes divinitatis ipsius et humanitatis hypostasim, **208** duas autem post unitionem naturas in ipso incolumes servari confitentes: non ita tamen ut utramque harum seorsim ponamus, verum in una composita persona inter se copulatas. Substantialem enim esse hanc unionem dicimus, hoc est, veram et non imaginariam. Substantialem autem [48], non quod duæ naturæ unam compositam naturam effecerint; sed quod in unam Filii Dei compositam hypostasim inter se unitæ sint. Quinimo substantialem earum differentiam integram et incolumem servari statuimus. Nam creatum mansit quod creatum est, et increatum, quod increatum; quod mortale est, mortalem permansit, et immortale quod immortale; circumscriptum, quod circumscriptum, incircumscriptum, quod incircumscriptum; visibile, quod visibile; et invisibile, quod invisibile: « Unum quidem horum coruscat miraculis, aliud succumbit injuriis [49]. »

Οἰκειοῦται δὲ τὰ ἀνθρώπινα ὁ Λόγος· αὐτοῦ γάρ ἐστι τὰ τῆς ἁγίας αὐτοῦ σαρκὸς ὄντα· καὶ μεταδίδωσι [n] τῇ σαρκὶ τῶν ἰδίων, κατὰ τὸν ἀντιδόσεως τρόπον, διὰ τὴν εἰς ἄλληλα (12) τῶν μερῶν περιχώρη-

Communicatio idiomatum. — Verbum porro, quia ipsius sunt, quæ sanctæ ejus carnis sunt, ea quæ humanitati conveniunt, sibi vindicat, et vicissim carni, quæ sua sunt, impertit; illo nimirum al-

[46] Leontius, *contr. Sev. et Eutych.* Max. loc. cit. p. 277. [47] Procl. epist. 2 *Ad Arm.* [48] Greg. Naz. hom. 5. Videsis ad c. 65 Dialect. supra. [49] Leo papa, epist. 10, cap. 4.

VARIÆ LECTIONES.

[k] In cod. S. Hil. Reg. 10, Colb. 3, et N. omissis ὥσπερ ἐπὶ ἀτόμου, etc. sequitur διὸ δὴ ἐκ δύο φύσεων θείας τε, etc. [l] Deest in mss. ἢ σύγκρασιν, nec legit. Vetus interpr. nec Faber. Vocem hanc admittit Theologus. [m] Εὐτυχὴς omittunt omnes ferme et melioris notæ codices, vetusque translatio. [n] Cod. S. Hil. et alii quidam μετεδίδου. In Colb. 1530 emendatum fuit μετεδίδοι, Regii tres μετεδίδει, corrupte prorsus.

NOTÆ.

(12) *Διὰ τὴν εἰς ἄλληλα. Ob mutuam partium,* etc. Deitatem et humanitatem partes perinde Maximus vocat, epist. ad Joan. Cubic.: *Dicimus factam unionem esse ex duabus naturis,* inquit, *unamque ex*

ternæ communicationis modo, ob mutuam inter se partium commeationem, unionemve hypostaticam; et qua unus idemque erat, qui et divina et humana, « in utraque forma cum alterius communione ageret [50]. » Eo porro nomine Dominus ipse gloriæ crucifixus dicitur [51], quamvis alioqui divina ipsius natura minime passa sit: et rursum, Filius hominis ante passionem in cœlo esse dictus est, veluti Dominus ipse asseruit [52]. Erat enim ille idem Dominus gloriæ, qui etiam natura et vere Filius hominis, hoc est, homo exsistebat. Atqui ipsius tum miracula, tum supplicia esse agnoscimus, etsi ratione alterius naturæ miracula edebat, et alterius ratione idem ipse supplicia perferebat. Scimus enim, ut unam ipsius hypostasim, ita substantialem harum differentiam incolumem servari. Quo autem pacto salva erit differentia, non servatis illis quæ mutuo discrepant. Differentia siquidem est earum rerum quæ diversæ sunt. Qua igitur ratione Christi naturæ inter se differunt, hoc est essentiæ ratione, hac cum extremis conjungi dicimus, puta quantum ad deitatem quidem attinet, cum Patre et Spiritu sancto, quantum vero ad humanitatem, cum matre, et nobis. Idem quippe quoad divinitatem Patri et Spiritui sancto consubstantialis est; quoad vero humanitatem, tum matri, tum cæteris hominibus. Qua ratione vero ejus naturæ mutuo copulantur, eum, tum a Patre et Spiritu **209** sancto, tum a matre et reliquis hominibus differre

σιν, καὶ τὴν καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν, καὶ ὅτι εἷς ἦν, καὶ ὁ αὐτὸς, ὁ καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ ἀνθρώπινα « ἐνεργῶν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ μετὰ τῆς θατέρου κοινωνίας » Διὸ δὴ καὶ ὁ Κύριος τῆς δόξης ἐσταυρῶσθαι λέγεται, καίτοι τῆς θείας αὐτοῦ μὴ παθούσης φύσεως, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, πρὸ τοῦ πάθους ἐν τῷ οὐρανῷ εἶναι ὡμολόγηται, ὡς αὐτὸς ὁ Κύριος ἔφησεν. Εἷς γὰρ ἦν, καὶ ὁ αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς δόξης, ὁ φύσει καὶ ἀληθείᾳ Υἱὸς ἀνθρώπου, ἤτοι ἄνθρωπος γενόμενος, καὶ αὐτοῦ τά τε θαύματα καὶ τὰ πάθη γινώσκομεν, εἰ καὶ κατ' ἄλλο ἐθαυματούργει, καὶ κατ' ἄλλο τὰ πάθη ὁ αὐτὸς ὑπέμενεν (13). Ἴσμεν γὰρ ὥσπερ μίαν αὐτοῦ τὴν ὑπόστασιν, οὕτω τὴν τῶν φύσεων οὐσιώδη διαφορὰν σώζεσθαι. Πῶς δὲ σωθείη διαφορὰ, μὴ σωζομένων τῶν τὴν διαφορὰν ἐχόντων πρὸς ἄλληλα; Διαφορὰ γὰρ τῶν διαφερόντων ἐστὶ διαφορά· τῷ μὲν οὖν λόγῳ, ᾧ διαφέρουσιν ἀλλήλων αἱ φύσεις τοῦ Χριστοῦ, τουτέστι τῷ λόγῳ τῆς οὐσίας, φαμὲν συνάπτεσθαι αὐτὸν τοῖς ἄκροις· κατὰ μὲν τὴν θεότητα, τῷ τε Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, κατὰ δὲ τὴν ἀνθρωπότητα, τῇ τε Μητρὶ, καὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις. Ὧ δὲ λόγῳ συνάπτονται αἱ φύσεις αὐτοῦ, διαφέρειν αὐτὸν φαμὲν τοῦ τε Πατρὸς καὶ τοῦ Πνεύματος, τῆς τε Μητρὸς καὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων· συνάπτονται γὰρ αἱ φύσεις αὐτοῦ τῇ ὑποστάσει, μίαν ὑπόστασιν σύνθετον ἔχουσαι, καθ' ἣν διαφέρει τοῦ τε Πατρὸς καὶ τοῦ Πνεύματος, τῆς τε Μητρὸς καὶ ἡμῶν.

[50] Leo papa, ep. 10, c. 4. [51] I Cor. II, 8. [52] Joan. III, 13.

NOTÆ.

iis constare personam compositam, quæ naturas ex quibus composita est, ὡς ὅλον τὰ ἴδια μέρη, velut totum suas partes incolumes conservet. Ex duabus naturis, non duas personas, sed unam compositam Christum dicimus, τούτων, ὡς ἰδίων μερῶν περιεκτικὴν τῶν φύσεων, *quæ naturas istas, ceu proprias partes contineat,* etc. Legendus Leontius, act. 7 *De sect.* qui lib. I *Cont. Nestor. et Eutych.* admonet duas naturas non ideirco partes nominari quia imperfectæ sint, sed quia Verbum seorsim, etsi perfectus Deus est, non est perfectus Christus, seclusa humanitate: Ἀλλ' οὐδὲ ὁ Λόγος τέλειος Χριστὸς, κἂν τέλειος εἴη Θεὸς, μὴ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτῷ συντεταγμένης. Ad περιχώρησιν, *circumincessionem* quod spectat naturarum, alibi observatum est, Theologum, orat. 51, hac voce significasse penitissimam naturarum Christi conjunctionem, *commistis naturis ac appellationibus,* καὶ περιχωρουσῶν εἰς ἀλλήλας τῷ λόγῳ τῆς συμφυΐας, *et in se mutuo circumincedentibus ratione conjunctionis;* quo fit ut quæ hominis sunt, Deo ascribantur, et quæ Dei, homini. Hinc enim repetit mutuam proprietatum communicationem, uti Damascenus. Sic Maximus, *Dial. cum Pyrrho,* cap. 191, mutuam divinarum humanarumque actionum Christi complicationem, qua juxta Leonis M. dictum, *agit utraque forma cum alterius communione,* arcano illi modo mutuæ περιχωρήσεως, *circumincessionis* naturarum attribuit. Cæterum Noster, cap. 7, admonet, ab humanitate non pervadi divinitatem: solius quippe esse defæcatioris et infinitæ naturæ, crassiorem finitamque penetrare: idque eo magis quod absurdus foret, qui animam a corpore penetrari, continerique contenderet. Unde ait, cap. 19: *Divinam naturam dedisse carni, ut inexplicabili modo in se immearet, hocque esse quod unitionem vocamus.*

(13) *Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀντιδόσεως. De modo mutuæ communicationis.* Mutuam vocant proprietatem communicationem, qua homini, quæ Dei sunt, assignantur, et Deo, quæ sunt hominis. Verbo quippe carne facto, τὸ τοῦ Θεοῦ ἀξίωμα, ἀνθρώπου ἀξίωμα γέγονε, *Dei prærogativa hominis prærogativa facta est,* ait Athanasius, lib. *De salut. adv. Christi.* Nazianzenus, orat. 38: *Hoc est,* inquit, *quod hæreticis errandi occasio,* ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις, ἐπαλλαττομένων τῶν ὀνομάτων διὰ τὴν σύγκρασιν, *conjunctio nominum; permutatis mutuo nuncupationibus ob commistionem. O novam mistionem! o novam temperationem!* ὁ ὢν γίνεται, καὶ ὁ ἄκτιστος κτίζεται, καὶ ὁ ἀχώρητος χωρεῖται. *Qui est, fit; qui creatus non est, creatur; qui nusquam potest contineri, continetur.* Sic Nyssenus, lib. *Cont. Apollin. Propter exactum assumptæ carnis, assumentisque divinitatis unitatem,* ἀντιμεθίστανται τὰ ὀνόματα, ὥστε καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῷ θείῳ, καὶ τὸ θεῖον τῷ ἀνθρωπίνῳ κατονομάζεται· *nomina mutuo permutantur, ut quod humanum est, divino, quod divinum, humano nuncupetur.* Hæc aliaque sexcenta evincunt Cyrillum auctorem non fuisse communicationis hujus profitendæ. Neminem vero Leontio superiorem offendi, qui eam voce ἀντιδόσεως, significarit. Locus ejus exstat, lib I *Cont. Nest. et Eutych.* Οὐ τῇ ἀντιδόσει τῶν ἰδιωμάτων, inquit, ἀναιροῦμεν τὸν ἴδιον λόγον τῆς θατέρου ἐν αὐτῷ ἰδιότητος· *Communicatione proprietatum neutiquam tollimus rationem propriam ejusquod alterutri proprium sit.* S. Thomas III part. quæst. 16, art. 4 et 5, *de communicatione idiomatum* erudite disputat, sicque cum Nostro convenit, ut aliis duntaxat terminis rem eamdem explicet.

dicimus. Ipsius enim naturæ per hypostasim copulantur, ut quæ unam compositam hypostasin habeant, cujus ratione tum a Patre et Spiritu sancto, tum a matre et nobis differt.

ΚΕΦΑΛ. Δ' [ΜΗ']. A

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀντιδόσεως (13).

Ὅτι μὲν οὖν ἕτερόν ἐστιν οὐσία, ἕτερον ὑπόστασις, πλειστάκις εἰρήκαμεν, καὶ ὅτι ἡ μὲν οὐσία, τὸ κοινὸν καὶ περιεκτικὸν εἶδος τῶν ὁμοειδῶν ὑποστάσεων σημαίνει, οἷον, Θεός, ἄνθρωπος, ἡ δὲ ὑπόστασις, ἄτομον δηλοῖ, ἤτοι Πατέρα, Υἱόν, Πνεῦμα ἅγιον, Πέτρον, Παῦλον. Ἰστέον τοίνυν, ὅτι τὸ μὲν τῆς θεότητος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὄνομα τῶν οὐσιῶν, ἤτοι τῶν φύσεών ἐστι παραστατικόν· τὸ δὲ Θεός καὶ ἄνθρωπος, καὶ ἐπὶ τῆς φύσεως τάττεται, ὥσπερ ὅταν [p] λέγωμεν, Θεός ἐστιν ἀκατάληπτος οὐσία, καὶ ὅτι εἷς Θεός· λαμβάνεται δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν ὑποστάσεων, ὡς τοῦ μεριχωτέρου δεχομένου τὸ τοῦ καθολικωτέρου ὄνομα, ὡς ὅταν φησὶν ἡ Γραφή· *Διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς, ὁ Θεός σου.* Ἰδοὺ γὰρ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν ἐδήλωσε· καὶ ὡς ὅταν λέγει· *Ἄνθρωπός τις ἦν ἐν χώρᾳ τῇ Αὐσίτιδι·* τὸν γὰρ Ἰὼβ μόνον ἐδήλωσεν. B

Ἐπὶ οὖν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ δύο μὲν τὰς φύσεις γινώσκομεν, μίαν δὲ τὴν ὑπόστασιν ἐξ ἀμφωτέρων σύνθετον, ὅτε μὲν τὰς φύσεις ἀναθεωροῦμεν, θεότητα καὶ ἀνθρωπότητα καλοῦμεν, ὅτε δὲ τὴν ἐκ τῶν φύσεων συντεθεῖσαν ὑπόστασιν, ποτὲ μὲν ἐκ τοῦ συναμφοτέρου Χριστὸν ὀνομάζομεν, καὶ Θεὸν, καὶ ἄνθρωπον κατὰ ταυτὸν [q], καὶ Θεὸν σεσαρκωμένον, ποτὲ δὲ ἐξ ἑνὸς τῶν μερῶν, Θεὸν μόνον, καὶ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄνθρωπον μόνον, καὶ Υἱὸν ἀνθρώπου· καὶ ποτὲ μὲν ἐκ τῶν ὑψηλῶν μόνον, ποτὲ δὲ ἐκ τῶν ταπεινῶν μόνον· εἷς γάρ ἐστιν ὁ κἀκεῖνο καὶ τοῦτο ὁμοίως ὑπάρχων· τὸ μὲν ὢν ἀεὶ ἀναιτίως ἐκ Πατρὸς, τὸ δὲ γενόμενος ὕστερον διὰ φιλανθρωπίαν. C

Θεότητα μὲν οὖν λέγοντες, οὐ κατονομάζομεν αὐτῆς τὰ τῆς ἀνθρωπότητος ἰδιώματα. Οὐ γὰρ φαμὲν θεότητα παθητὴν, ἢ κτιστήν· οὔτε δὲ τῆς σαρκὸς, ἤτοι τῆς ἀνθρωπότητος κατηγοροῦμεν τὰ τῆς θεότητος ἰδιώματα· οὐ γὰρ φαμὲν σάρκα, ἤτοι ἀνθρωπότητα ἄκτιστον. Ἐπὶ δὲ τῆς ὑποστάσεως, κἂν ἐκ τοῦ συναμφοτέρου, κἂν ἐξ ἑνὸς τῶν μερῶν ταύτην ὀνομάσωμεν, ἀμφοτέρων τῶν φύσεων τὰ ἰδιώματα αὐτῇ ἐπιτίθεμεν. Καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς, ὅπερ ἐστὶ τὸ συναμφότερον, καὶ Θεὸς, καὶ ἄνθρωπος λέγεται, καὶ κτιστὸς καὶ ἄκτιστος, καὶ παθητὸς καὶ ἀπαθής· καὶ ὅταν ἐξ ἑνὸς τῶν μερῶν, Υἱὸς Θεοῦ, καὶ Θεὸς ὀνομάζηται, δέχεται τὰ [r] τῆς συνυφεστηκυίας φύσεως ἰδιώματα, ἤτοι τῆς σαρκὸς, Θεὸς παθητὸς ὀνομαζόμενος, ἢ τῆς θεότητος, ἄκτιστος ἄνθρωπος. D

CAP. IV.

De modo mutuæ communicationis proprietatum.

Nomina communia et propria. — Quod porro aliud sit substantia, et aliud hypostasis, multoties a nobis dictum est: quodque, substantia sive essentia, communem speciem, ejusdemque speciei persónas complectentem significet, ut Deus, homo; persona autem ac hypostasis individuum denotet, puta Patrem, Filium, et Spiritum sanctum, Petrum, Paulum. Quamobrem observandum est, quod divinitatis et humanitatis nomen, substantias sive naturas significat: at nomen Deus ac homo, tum de natura usurpatur, ut cum dicimus, Deus est substantia incomprehensa, et, unus est Deus; tum etiam de personis, quatenus illud quod particularius est, ejus nomen suscipit quod est generalius, ut cum Scriptura dicit: *Propterea unxit te Deus, Deus tuus* [52]. Vides enim hic Patrem et Filium designari. Et rursus cum ait: *Homo quidam erat in terra Ausitide* [54]: solum enim Job indicare voluit.

Eorum in Christo usus. — Ergo in Domino nostro Jesu Christo, quoniam duas quidem naturas, at unam duntaxat personam ex utraque compositam agnoscimus, cum naturas consideramus, divinitatem et humanitatem appellamus; cum vero personam ex naturis compositam, interdum ab utroque Christum nominamus, Deumque simul et hominem, et Deum incarnatum; interdum rursus ab una parte Deum solum, et Dei Filium, hominemque solum, atque hominis Filium; ac rursus aliquando, a sublimibus duntaxat, aliquando item ab humilibus tantum. Unus enim est, qui et hoc et illud peræque est, quorum alterum ex Patre nullius causa semper exstitit, alterum autem postea pro sua erga homines benevolentia factus est [55].

Nullus alternæ communicationis locus in his quæ naturas significant, sed in iis quæ personam. — Divinitatem itaque nominantes, ea quæ humanitati propria sunt, ipsi minime assignamus. Non enim passibilem aut creatam deitatem dicimus. Nec rursus carni, sive humanitati, ea tribuimus quæ deitati proprie conveniunt. Neque enim carnem, sive humanitatem, increatam dicimus. At vero cum de persona sermo est, sive ab utraque parte simul, sive ab altera tantum eam appellemus, utriusque naturæ proprietates ipsi imponimus. Etenim Christus (quæ vox utrumque **210** complectitur) et Deus et homo dicitur, et creatus et increatus, et passibilis et impassibilis. Cum jam ab una parte

[52] Psal. XLIV, 8. [54] Job I, 1. [55] Greg. Naz. orat. 35.

VARIÆ LECTIONES.

[o] Edit. ὑπέμεινεν. [p] Cod. S. Hil. et alii quidam ὁπόταν. [q] Cod. S. Hil. κατ' αὐτὸν. R. 1 κατὰ τὸν αὐτόν.

Filius Dei, et Deus nuncupatur, conjunctæ ac una subsistentis naturæ, hoc est carnis, proprietates recipit, ut et Deus passibilis nominetur, et Dominus gloriæ crucifixus dicatur [56] : non qua Deus est, sed qua idem ipse simul est homo. Eodemque modo, cum homo et filius hominis appellatur, divinæ essentiæ proprietates et ornamenta suscipit. Puer enim omni ævo antiquior dicitur, et homo initii expers : non id quidem qua ratione puer et homo est, sed qua Deus sæculis anterior cum esset, ad extremum factus est puer. Atque hic est jam alternæ communicationis modus, dum unaquæque natura, ea quæ sibi propria sunt, alteri communicat, propterea quod eadem est hypostasis, et ob mutuam earum immeationem. Qua ratione de Christo dicere nobis licet : *Hic Deus noster in terra visus est, et cum hominibus conversatus est* [57]. Et, hic homo increatus est, et impassibilis, et incircumscriptus.

A μενος, καὶ Κύριος τῆς δόξης ἐσταυρωμένος · οὐ καθὸ Θεὸς, ἀλλὰ καθὸ καὶ ἄνθρωπος ὁ αὐτός · καὶ ὅταν ἄνθρωπος, καὶ Υἱὸς ἀνθρώπου ὀνομάζηται, δέχεται τὰ τῆς θείας φύσεως ἰδιώματα, καὶ αὐχήματα, παιδίον προαιώνιον, ἄνθρωπος ἄναρχος · οὐ καθὸ παιδίον, καὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καθὸ Θεὸς ὢν προαιώνιος, γέγονεν ἐπ' ἐσχάτων παιδίον. Καὶ οὗτός ἐστιν ὁ τρόπος τῆς ἀντιδόσεως, ἑκατέρας φύσεως ἀντιδιδούσης τῇ ἑτέρᾳ τὰ ἴδια διὰ τὴν τῆς ὑποστάσεως ταυτότητα, καὶ τὴν εἰς ἄλληλα αὐτῶν περιχώρησιν. Κατὰ τοῦτο δυνάμεθα εἰπεῖν περὶ Χριστοῦ · *Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη* [r] · καὶ, Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἄκτιστός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς, καὶ ἀπερίγραπτος.

CAP. V.

B

ΚΕΦΑΛ. Ε'. [ΜΘ'].

De numero naturarum.

Περὶ ἀριθμοῦ τῶν φύσεων.

Personarum in Deo, naturarum in Christo numerus. Unio numerum non tollit. —Cæterum [58], veluti unam in Divinitate naturam confitemur, tres autem personas vere exsistentes dicimus ; atque ea quidem omnia quæ naturalia essentialiaque sunt, esse simplicia pronuntiamus, personarum vero discrimen in solis tribus proprietatibus, scilicet quod unus sine causa sit et Pater, alter a causa et Filius, alter item a causa et procedens, esse positum agnoscimus, ut ab invicem nec excedere, nec disjungi queant ; quinimo inter se unitæ sint, aliæque alias citra confusionem pervadant : ut, inquam, eas quidem nulla confusione unitas, quoniam tres sunt, tametsi unitæ ; verum et absque sejunctione discretas (quanquam enim quælibet illarum per se subsistit, sive perfecta hypostasis est, suamque proprietatem, hoc est exsistentiæ modum disparem habet ; at essentiæ tamen, naturaliumque proprietatum ratione conjunguntur, et eo quod a persona Patris non divelluntur, nec excedunt, idcirco Deus unus, et sunt, et dicuntur) : consimili modo in divina et arcana, omnemque mentis aciem et captum exsuperante Dei Verbi et Domini nostri Jesu Christi, unius sanctæ Trinitatis hypostasis incarnatione, duas quidem naturas, divinam scilicet et humanam, una coivisse, et secundum hypostasim unitas esse confitemur [59], ut una hypostasis et persona ex naturis duabus composita **211** facta fuerit. Integras porro, etiam post unitionem, naturas ambas in una composita persona, hoc est in uno Christo,

Ὥσπερ δὲ ἐπὶ τῆς θεότητος, μίαν μὲν φύσιν ὁμολογοῦμεν, τρεῖς δὲ ὑποστάσεις κατ' ἀλήθειαν οὔσας φαμὲν, καὶ πάντα μὲν τὰ φυσικὰ καὶ οὐσιώδη, ἁπλᾶ φαμεν, τὴν δὲ διαφορὰν τῶν ὑποστάσεων ἐν μόναις ταῖς τρισὶν ἰδιότησι, τῇ ἀναιτίῳ καὶ πατρικῇ καὶ τῇ αἰτιατῇ καὶ υἱϊκῇ, καὶ τῇ αἰτιατῇ καὶ ἐκπορευτῇ [s] ἐπιγινώσκομεν · ἀνεκφοιτήτους δὲ αὐτὰς, καὶ ἀδιαστάτους ἀλλήλων, καὶ ἡνωμένας, καὶ ἐν ἀλλήλαις ἀσυγχύτως περιχωρούσας ἐπιστάμεθα · καὶ ἡνωμένας μὲν ἀσυγχύτως · τρεῖς γάρ εἰσιν, εἰ καὶ ἥνωνται · διαιρουμένας δὲ ἀδιαστάτως. Εἰ γὰρ καὶ ἑκάστη καθ' ἑαυτὴν ὑφέστηκεν, ἤγουν τελεία ἐστὶν ὑπόστασις, καὶ τὴν οἰκείαν ἰδιότητα, ἤτοι τὸν τῆς C ὑπάρξεως τρόπον διάφορον κέκτηται, ἀλλ' ἥνωνται τῇ τε οὐσίᾳ καὶ τοῖς φυσικοῖς ἰδιώμασι, καὶ τῷ μὴ διίστασθαι, μηδὲ ἐκφοιτᾷν τῆς πατρικῆς ὑποστάσεως, καὶ εἷς Θεός εἰσί τε, καὶ λέγονται · τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῆς θείας καὶ ἀπορρήτου, καὶ πάντα νοῦν, καὶ κατάληψιν ὑπερεχούσης οἰκονομίας, τοῦ ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος Θεοῦ Λόγου, Κυρίου τε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δύο μὲν φύσεις ὁμολογοῦμεν, θείαν τε καὶ ἀνθρωπίνην, συνεληλυθυίας ἀλλήλαις, καὶ καθ' ὑπόστασιν ἑνωθείσας, μία δὲ τὴν ὑπόστασιν ἐκ τῶν φύσεων ἀποτελεσθεῖσαν σύνθετον · σώζεσθαι δέ φαμεν τὰς δύο φύσεις, καὶ μετὰ τὴν ἕνωσιν, ἐν τῇ μιᾷ συνθέτῳ ὑποστάσει, ἤγουν ἐν τῷ ἑνὶ Χριστῷ, καὶ κατ' ἀλήθειαν αὐτὰς εἶναι, καὶ τὰ τούτων φυD σικὰ ἰδιώματα · ἡνωμένας μέντοι ἀσυγχύτως, καὶ ἀδιαιρέτως διαφερούσας τε, καὶ ἀριθμουμένας. Καὶ ὥσπερ αἱ τρεῖς ὑποστάσεις τῆς ἁγίας Τριάδος ἀσυγχύτως τε ἥνωνται, καὶ ἀδιαιρέτως (14) διῄρην-

[56] I Cor. II, 8. [57] Baruch. III, 38. [58] Leont. in *resp. ad argum. Sever.* [59] Id. ibid.

VARIÆ LECTIONES.

[r] Hæc verba desunt in mss. præterquam in RR. 2925 et 2427. Non legit vetus interpr. [s] Colb. 1 et Regg. 3 καὶ τῇ αἰτιατικῇ, καὶ υἱκῇ, καὶ τῇ ἐκπορευτῇ. Ita Faber *et causali, et filiali, et processiva agnoscimus.*

NOTÆ.

(14) *Καὶ ἀδιαιρέτως. Et rursus citra divisionem.* Occurrit argumento quod a Nestorianis Severianos suffuratos esse observat Leontius, act. 7 *De sect.* ἀπὸ τῶν Νεστοριανῶν κλέψαντες ἀποροῦσιν ἡμῖν αὐτάς. Subdit hic auctor, conjunctionem quamlibet numero non tolli, quippe cum materia et forma,

ται, καὶ ἀριθμοῦνται, καὶ ὁ ἀριθμὸς διαίρεσιν, ἢ διάστασιν, ἢ ἀλλοτρίωσιν, καὶ διατομὴν ἐν αὐταῖς οὐκ ἐργάζεται· ἕνα γὰρ Θεὸν ἐπιγινώσκομεν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ αἱ τοῦ Χριστοῦ φύσεις, εἰ καὶ ἥνωνται, ἀλλ' ἀσυγχύτως ἥνωνται· καὶ εἰ ἐν ἀλλήλαις περιχωροῦσιν, ἀλλὰ τὴν εἰς ἀλλήλας τροπήν τε, καὶ μεταβολὴν οὐ προσίενται. Φυλάττει γὰρ ἑκατέρα τὴν ἑαυτῆς φυσικὴν ἰδιότητα ἀμετάβλητον. Διὸ καὶ ἀριθμοῦνται, καὶ ὁ ἀριθμὸς οὐκ εἰσάγει διαίρεσιν. Εἷς γάρ ἐστιν ὁ Χριστὸς, ἔν τε θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι τέλειος· ὁ γὰρ ἀριθμὸς, οὐ διαιρέσεως, ἢ ἑνώσεως αἴτιος πέφυκεν, ἀλλὰ τῆς ποσότητος τῶν ἀριθμουμένων σημαντικὸς, εἴτε ἡνωμένων, εἴτε διῃρημένων· ἡνωμένων μὲν, ὡς ὅτι πεντήκοντα λίθους ἔχει ὁ τοῖχος οὗτος· διῃρημένων δὲ, ὡς ὅτι πεντήκοντα λίθοι κεῖνται ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ· καὶ ἡνωμένων μὲν, ὅτι δύο φύσεις εἰσὶν ἐν τῷ ἄνθρακι, πυρὸς λέγω καὶ ξύλου· διῃρημένων δὲ, ὅτι ἡ φύσις τοῦ πυρὸς ἑτέρα ἐστὶ, καὶ ἡ τοῦ ξύλου ἑτέρα· ἄλλου τρόπου ἑνοῦντος, καὶ διαιροῦντος αὐτὰ, καὶ οὐ τοῦ ἀριθμοῦ. Ὥσπερ τοίνυν ἀδύνατον τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς θεότητος, εἰ καὶ ἥνωνται ἀλλήλαις, μίαν ὑπόστασιν εἰπεῖν διὰ τὸ μὴ σύγχυσιν καὶ ἀφανισμὸν τῆς τῶν ὑποστάσεων διαφορᾶς ἐργάσασθαι [t], οὕτω καὶ τὰς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ, τὰς καθ' ὑπόστασιν ἡνωμένας, ἀδύνατον μίαν φύσιν εἰπεῖν, ἵνα μὴ ἀφανισμὸν, καὶ σύγχυσιν, καὶ ἀνυπαρξίαν τῆς αὐτῶν διαφορᾶς ἐργασώμεθα.

servari dicimus, easque vere esse cum naturalibus ipsarum proprietatibus : quia nimirum citra confusionem unitæ sunt, et rursus citra divisionem distinguuntur et numerantur. Et quemadmodum tres sanctæ Trinitatis personæ ita sine confusione unitæ sunt, ut tamen sine divisione distinguantur et numerentur ; quia nempe numerus nec divisionem, nec disjunctionem, nec alienationem, nec sectionem in ipsis facit (unum quippe Deum, Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum novimus) : ita quoque Christi naturæ, quamvis invicem unitæ sint, cæterum nulla confusione, et quamlibet aliæ alias permeent, non tamen conversionem et transmutationem alterius in alteram admittunt [60]. Utraque enim naturalem proprietatem suam immotam tuetur. Hinc quoque fit ut numerentur, nec tamen numerus divisionem inducat. Unus siquidem Christus est, tam in divinitate, quam in humanitate perfectus. Neque enim numeri ea natura est, ut divisionem aut unionem afferat, sed quantitatem duntaxat earum rerum quæ in numerum cadunt, significat, sive illæ unitæ sint, sive divisæ : unitæ quidem, ut quod quinquaginta lapidibus hic paries constet ; divisæ autem, ut quod quinquaginta lapides in campo jaceant : ac rursum unitæ, ut quod in carbone duæ naturæ sint, ignis nimirum et ligni; discretæ vero, quod alia ignis natura sit, alia ligni ; alio nempe modo hæc copulante et dividente, non autem numero. Quemadmodum igitur fieri nequit, ut tres divinitatis personas, tametsi inter se junctæ sunt, unam personam dicamus, ne alioqui personarum discrimen confundamus et e medio tollamus, ita nec fieri potest, ut duas Christi naturas secundum hypostasim unitas unam naturam dicamus, ne discrimen earum tollamus et confundamus, atque ad nihilum redigamus.

ΚΕΦΑΛ. ϛ [Ν'.]

CAP. VI.

Ὅτι πᾶσα ἡ θεία φύσις ἐν μιᾷ τῶν αὐτῆς ὑποστάσεων ἡνώθη πάσῃ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, καὶ οὐ μέρος μέρει.

Quod tota divina natura in una suarum personarum toti humanæ naturæ unita sit, et non pars parti.

Τὰ κοινὰ καὶ καθολικὰ κατηγοροῦνται τῶν αὐτοῖς ὑποκειμένων μερικῶν. Κοινὸν τοίνυν ἡ οὐσία, ὡς εἶδος, μερικὸν δὲ, ἡ ὑπόστασις. Μερικὸν δὲ, οὐχ ὅτι μέρος τῆς φύσεως ἔχει, μέρος δὲ οὐκ ἔχει, ἀλλὰ μερικὸν τῷ ἀριθμῷ, ὡς ἄτομον· ἀριθμῷ γὰρ, καὶ οὐ φύσει διαφέρειν λέγονται αἱ ὑποστάσεις. Κατηγορεῖται δὲ ἡ οὐσία τῆς ὑποστάσεως, διότι ἐν ἑκάστῃ τῶν ὁμοειδῶν ὑποστάσεων τελεία ἡ οὐσία ἐστί. Διὸ οὐδὲ διαφέρουσιν ἀλλήλων αἱ ὑποστάσεις κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ τὰ συμβεβηκότα, ἅτινά εἰσι τὰ χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα· χαρακτηριστικὰ δὲ ὑποστάσεως, καὶ οὐ φύσεως. Καὶ γὰρ τὴν ὑπόστασιν ὁρίζονται, οὐσίαν μετὰ συμβεβηκότων. Ὥστε τὸ κοινὸν μετὰ τοῦ ἰδιάζοντος ἔχει ἡ ὑπόστασις, καὶ τὸ τοίνυν ἡ φύσις τοῦ ἀριθμοῦ, καθ' ἑαυτὴν οὔτε συνάπτει οὔτε διαιρεῖ. Nihil quippe numero exprimi, nisi quantitatem : unde tres Divinitatis personæ sine divisione numerantur. Ita quoque Maximus, epist. 1 ad Joan. Cubic.

Essentia et natura eadem in personis tota. — Quæ communia et universalia sunt, de particularibus sibi subjectis prædicantur. Commune porro quoddam est essentia, ut species; particulare, persona. Particulare, inquam, non quod naturæ partem quamdam sibi vindicet, sed quia numero particulare est, ut individuum. Personæ siquidem non natura, sed numero inter se distingui dicuntur. Prædicatur itaque essentia de persona, quoniam in singulis speciei ejusdem personis perfecta est essentia. Quo fit ut personæ inter se non differant ratione essentiæ, sed accidentium, quæ quidem sunt propriæ et certæ **212** notæ quibus sigillatur hypostasis, non natura. Hypostasis enim etsi diversa sunt, res una constituatur : ideo Theologum, orat. 36 *De Christi naturis* dixisse : Τὸ συναμφότερον ἓν, οὐ τῇ φύσει, ἀλλὰ τῇ συνόδῳ, *utraque unum fit, non natura, sed coitione.* In solutione primi argumenti Severi, hanc esse ostendit naturam numeri, ut nec uniat, nec dividat : Αὕτη

[60] Infr. cap. 7; Basil. epist. 43, et lib. *De Spir. sanct.* cap. 17.

[t] Edita sola ἐργάζεσθαι.

NOTÆ

definitur, essentia cum accidentibus. Quocirca hypostasis est illud quod habet id quod commune est cum propria sua nota, et insuper ut per sese exsistat. Essentia quippe per se non subsistit, sed in personis consideratur. Idcirco cum una ex personis patitur, tota essentia, ratione cujus hypostasis hæc patitur, passa quoque dicitur in una suarum hypostasium : ut tamen non sequatur personas omnes, quæ ejusdem speciei sunt, una cum persona patiente pati.

A καθ' ἑαυτὴν ὑπάρξαι [u] : ἡ οὐσία δὲ, καθ' ἑαυτὴν οὐχ ὑφίσταται, ἀλλ' ἐν ταῖς ὑποστάσεσι θεωρεῖται. Πασχούσης τοίνυν μιᾶς τῶν ὑποστάσεων, πᾶσα ἡ οὐσία παθητὴ [v] οὖσα, καθ' ἣν ἡ ὑπόστασις πέπονθε, πεπονθέναι λέγεται ἐν μιᾷ τῶν αὐτῆς ὑποστάσεων· οὐ μέντοιγε ἀνάγκη καὶ πάσας τὰς ὁμοειδεῖς ὑποστάσεις συμπάσχειν τῇ πασχούσῃ ὑποστάσει.

Tota in Christo divinitas toti unita humanitati. Assumpta natura qualis fuit primo creata. — Ad hunc itaque modum divinitatis naturam totam in quavis personarum suarum perfecte esse, totam in Patre, totam in Filio, totam in Spiritu sancto confitemur : ob idque et Pater perfectus Deus est, et Filius perfectus Deus, et Spiritus sanctus perfectus Deus. Consimili etiam ratione in incarnatione unius ex sanctæ Trinitatis personis Dei Verbi, totam et integram divinitatis naturam in una suarum personarum, cum tota natura hu-

Οὕτω τοίνυν ὁμολογοῦμεν τὴν τῆς θεότητος φύσιν, πᾶσαν τελείως εἶναι ἐν ἑκάστῃ τῶν αὐτῆς ὑποστάσεων, πᾶσαν ἐν Πατρὶ, πᾶσαν ἐν Υἱῷ, πᾶσαν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι· διὸ καὶ τέλειος Θεὸς ὁ Πατὴρ, τέλειος Θεὸς ὁ Υἱὸς, τέλειος Θεὸς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐνανθρωπήσει τοῦ ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος Θεοῦ Λόγου, φαμὲν πᾶσαν καὶ τελείαν τὴν φύσιν τῆς θεότητος ἐν μιᾷ τῶν αὐτῆς ὑποστάσεων ἑνωθῆναι πάσῃ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, καὶ οὐ μέρος (15) μέρει. Φησὶ γοῦν ὁ θεῖος Ἀπόστολος, ὅτι *Ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματι-*

B

VARIÆ LECTIONES.

[u] Hæc verba in solo Reg. 2927 reperi. [v] Hæc duo verba desunt in editis. Abest et πέπονθε, supplendum ex mss.

NOTÆ.

(15) *Οὐ μέρος μέρει. Non partem cum parte.* Hæc spectant ad illos Severianos, qui cum statuerent singulas cujusvis naturæ personas totidem esse οὐσίας μεριχὰς, *partiarias essentias* unius essentiæ communis, unam veluti naturæ divinæ partem, cum una parte humanæ, non totam cum tota, conjunctam videbantur inferre, quo natura una coalesceret. Hos expugnat Eulogius Alex. cujus verba, quia edita non sunt, recitabo, ἐκ τῶν συνηγοριῶν, *ex defensionibus* (harum meminit Photius, codd. 223, 226) : Ταῦτα τῶν ἐναντίων ὑπάρχει προβλήματα. Οἴονται γὰρ ἴσως μεριστὴν εἶναι τὴν τῆς θεότητος οὐσίαν, καὶ τὸ μέρος αὐτῆς ἐν Πατρὶ θεωρεῖσθαι, τὸ δὲ ἐν Υἱῷ, τὸ δὲ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι, ὡς ἐκείνης ὑποστάσεως ἐκ μέρους, ἀλλ' οὐκ ἐν πᾶσι τοῖς τῆς θεότητος ἰδιώμασι γνωριζομένης. Ἡμεῖς δὲ οὐκ εἰς τοσοῦτον ἀσεβείας ἠλάσαμεν, ὡς μερισμὸν ἡγεῖσθαι, καὶ κατατομὴν περὶ τὴν θείαν ὑπάρχειν οὐσίαν· ἀλλά φαμεν ἑκάστην χαρακτηριστικὴν ὑπόστασιν ἀνελλιπῶς τὰ τῆς θεότητος ἔχειν γνωρίσματα, τὸ δημιουργικὸν, καὶ ὅσα περὶ τὴν ἄκτιστον φύσιν ὑπάρχει. Οὕτω γὰρ, καὶ ὁμοούσιον τὴν Τριάδα φαμὲν, ὡς τῆς αὐτῆς οὐσίας ὁλοτελῶς ἐν τρισὶ προσώποις γνωριζομένης. Καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τελείως ἔχει τὴν τῆς θεότητος οὐσίαν· ὁμοίως ὁ Υἱὸς, ὁμοίως τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Τούτοις, καὶ ὁ τῆς ἀληθείας κήρυξ Παῦλος συνηγόρει φάσκων· *Ἐν αὐτῷ γὰρ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς.* Οὐ γὰρ τὸν Πατέρα φησὶ σεσαρκῶσθαι, ἀλλ' ὅτι πᾶσα ἡ θεότης ἐν ταῖς ὑποστάσεσιν, ἀνελλιπὴς ὑπάρχει, ἐν Πατρὶ, ἐν Υἱῷ, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι, ἐν ἑκάστῃ ὑποστάσει τελείως ἐνυπάρχουσα, κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ Σωτῆρος λέγουσαν· *Πάντα τὰ τοῦ Πατρὸς ἐμά ἐστιν·* τουτέστιν, ὅσα τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας ὑπάρχει γνωρίσματα, ταῦτα τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ σαρκωθέντος ἐστίν· οὐχ ὡς τοῦ Πατρὸς ὄντος Υἱοῦ, ἢ τοῦ Υἱοῦ ὄντος Πατρός. Ταῦτα γὰρ ὀνόματα σημαντικὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους σχέσεως ὑπάρχει. Πῶς οὖν μὴ εἴπωμεν τὴν οὐσίαν τῆς θεότητος ἀνελλιπῶς ἐν τῷ Χριστῷ εἶναι, ὁπότε τέλειον Θεὸν αὐτὸν εἶναί φαμεν; Πῶς δὲ, καὶ τέλειον αὐτὸν ἄνθρωπον ὁμολογοῦσιν, οὐ πᾶσαν ἀνθρωπότητος οὐσίαν ἐν ὑπάρχειν αὐτῷ προσομολογήσομεν; Οὐ γὰρ μέρος αὐτῆς προσείληφεν, ὡς Ἀπολινάριός φησι, σάρκα δίχα λογικῆς ψυχῆς, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν οὐσίαν, ὅ ἐστι σὰρξ ἐμψυχομένη ψυχῇ λογικῇ τε καὶ νοερᾷ. *Hæc sunt quæ ab adversariis objectantur. Forsan enim putant divinitatis essentiam divisibilem esse, cujus una pars in Patre cernatur, altera in Filio, et altera in Spiritu sancto, ceu quælibet persona ex parte solum, et non ex toto deitatis proprietates referat. Nos vero nequaquam eo impietatis venimus, ut in divina essentia divisionem aut sectionem imaginemur. Quin dicimus, quamvis personam certis notis obsignatam deitatis insignia possidere, ut nullum ei desit ; puta bonitatem, creandi vim, et quæcunque increatæ naturæ conveniunt. Ideo enim Trinitatem esse consubstantialem profitemur ; quia substantia eadem in tribus personis integerrime cognoscitur. Pater enim integram deitatis essentiam habet, veluti Filius, et Spiritus sanctus. Quæ Paulus veritatis præco confirmat, ubi ait : « In ipso inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter. » Non enim incarnatum Patrem esse annuit, sed totam divinitatem nullo defectu in tribus personis exstare : quippe quæ in Patre, et Filio, et Spiritu sancto, et in unaquaque persona perfecte exsistat, secundum Salvatoris vocem : « Omnia quæ Patris mei sunt, mea sunt; » hoc est, quæcunque essentiæ Patris insignia, eadem et Verbi Dei sunt, etiam incarnati ; non ut Pater Filius sit, aut Filius Pater. Hæc namque nomina relationem solummodo significant. Eccur ergo non dicamus divinitatis essentiam absque ullo defectu, integram esse in Filio ; quandoquidem ipsum esse perfectum Deum pronuntiamus? Qui vero cum his qui perfectum hominem illum esse fatentur, totam quoque humanitatis substantiam in eo esse non confiteamur? Non enim partem duntaxat ejus accepit, ut docet Apollinarius, sed substantiam integram sive carnem anima rationali et intelligente animatam.* Hæc Eulogius. Noster vero insuper expugnat Arium, qui anima, et Apollinarium, qui humana mente, Christum exuerant, ac si unio vera non foret, alterutra natura exstante integra. Utramque hæresim confutat tam ex Dionysiastro, quam ex Athanasio, Nysseno, et Nazianzeno, quorum sententias vocesque una contexuit.

C

D

κῶς, τουτέστιν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ· καὶ ὁ τούτου φοιτητὴς ὁ θεοφόρος, καὶ τὰ θεῖα πολὺς Διονύσιος, ὅτι ὁλικῶς ἡμῖν ἐν μιᾷ τῶν ἑαυτῆς ἐκοινώνησεν ὑποστάσεων. Οὐ μὲν δὲ λέγειν ἀναγκασθησόμεθα, πάσας τὰς ὑποστάσεις τῆς ἁγίας Θεότητος, ἤτοι τὰς τρεῖς πάσαις ταῖς ἀνθρωπότητος ὑποστάσεσι καθ' ὑπόστασιν ἡνῶσθαι. Κατ' οὐδένα γὰρ κεκοινώνηκε λόγον ὁ Πατὴρ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τῇ σαρκώσει τοῦ Θεοῦ Λόγου, εἰ μὴ κατ' εὐδοκίαν καὶ βούλησιν. Πάσῃ δὲ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει φαμὲν ἑνωθῆναι πᾶσαν τὴν τῆς Θεότητος οὐσίαν. Οὐδὲν γὰρ ὧν ἐνεφύτευσε[x] τῇ ἡμετέρᾳ φύσει ὁ Θεὸς Λόγος, ἀρχῆθεν πλάσας ἡμᾶς, ἐνέλιπεν, ἀλλὰ πάντα ἀνέλαβε, σῶμα, ψυχὴν νοερὰν καὶ λογικήν, καὶ τὰ τούτων ἰδιώματα. Τὸ γὰρ ἑνὸς τούτων ἀμοιροῦν ζῶον, οὐκ ἄνθρωπος. Ὅλον γὰρ ὅλος ἀνέλαβέ με, καὶ ὅλος ὅλῳ ἡνώθη, ἵνα ὅλῳ τὴν σωτηρίαν χαρίσηται. Τὸ γὰρ ἀπρόσληπτον, ἀθεράπευτον.

mana unitam fuisse dicimus, ac non partem cum parte. Ait quippe divinus Apostolus: *In ipso inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter* [61], hoc est in ipsius carne; et deifer ejus discipulus Dionysius [62], ingenti divinarum rerum cognitione insignis, eam totam in una suarum personarum nobiscum commercium habuisse ait. Nec propterea tamen eo adducemur, ut fateamur omnes sanctæ Trinitatis personas, sive tres, cum omnibus humanæ naturæ personis secundum hypostasim unitas fuisse. Nam nec Pater, nec Spiritus sanctus ulla omnino ratione incarnationi Dei Verbi communicarunt, nisi benignissima voluntate. Verum toti humanæ naturæ totam deitatis substantiam unitam fuisse asserimus. Neque enim Deus Verbum quidquam eorum, quæ, cum nos initio rerum fingeret, naturæ nostræ inseruit, non assumptum omisit: sed omnia assumpsit, puta corpus et animam intelligentem rationabilemque, cum eorum proprietatibus. Animal enim, quod alterutrius est expers, ne quidem homo est. Totum quippe me totus assumpsit, ac totus toti unitus est, ut toti salutem afferret. Nam alioqui non potuit sanari, quod assumptum non fuit [63].

Ἥνωται τοίνυν σαρκὶ διὰ μέσου νοῦ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μεσιτεύοντος Θεοῦ καθαρότητι, καὶ σαρκὸς παχύτητι· ἡγεμονικὸν μὲν γὰρ ψυχῆς τε καὶ σαρκὸς ὁ νοῦς· νοῦς δὲ, τῆς ψυχῆς τὸ καθαρώτατον, ἀλλὰ καὶ νοῦ, Θεός· καὶ ὅτε μὲν παραχωρεῖται (17) ὑπὸ τοῦ κρείττονος, τὴν οἰκείαν ὁ νοῦς τοῦ Χριστοῦ ἡγεμονίαν ἐνδείκνυται. Ἐκνικᾶται δὲ, καὶ ἕπεται τῷ κρείττονι, καὶ ταῦτα ἐνεργεῖ, ἃ ἡ θεία βούλεται θέλησις.

213 *Mens in homine principatum habet.* — Ergo Dei Verbum per intermediam mentem carni unitum est, interjectam scilicet inter Dei puritatem et carnis crassitiem [64]. Mens etenim corporis et animæ principatum gerit, quin ipsa pars est animæ purissima: at mentis quoque principatum tenet Deus; cæterum Christi mens, ubi a præstantiori finitur, principatus sui præbet argumenta [65]. Verum superatur obsequiturque illi quod præstantius est, ea agens, quæ divina voluntas concedit ut agat.

Χωρίον δὲ, ὁ νοῦς γέγονε τῆς καθ' ὑπόστασιν αὐτῷ ἡνωμένης θεότητος, ὥσπερ δηλαδὴ καὶ ἡ σάρξ, οὐ σύνοικος[y], ὡς ἡ τῶν αἱρετικῶν ἐναγὴς πλανᾶται εἴησις, οὐ γὰρ ἂν μεδιμναῖον, λέγουσα, χωρήσει· διμέδιμνον, σωματικῶς τὰ ἄὔλα κρίνουσα. Πῶς δὲ ὁ Θεὸς τέλειος καὶ ἄνθρωπος τέλειος, καὶ ὁμοούσιος τῷ τε Πατρὶ καὶ ἡμῖν ὁ Χριστὸς λεχθήσεται,

Porro mens unitæ sibi secundum hypostasim deitatis sedes facta est, velut nimirum et caro, non contubernalis, quemadmodum impie fingitur ab hæreticis, cum aiunt: Unus modius non capit duos; de rebus a materia remotis ad instar corporum judicantes. Quonam autem pacto Christus dicatur Deus perfectus, et homo perfectus, Patrique et

[61] Coloss. II, 9. [62] Dion. *De div. nom.* cap. 2. [63] Athan. *De salut. adv. Christ.*; Greg. Naz. epist. 1 ad Cled. et orat. 1; Cyrill. in cap. VIII Joan. [64] Greg. orat. 1, 38 et 51. [65] Inf. cap. 18.

VARIÆ LECTIONES.

[x] Edita ἐφύτευσε. [y] Quidsi legas αὐτοῦ σύνοικος, vel ὡς σύνοικος, *veluti contubernalis*, ut infra cap. 18: ex Nazianzeno, quem auctor exscribit? Quamobrem sequitur emendandum οὐχ ὡς ἡ τῶν αἱρετικῶν, κ. τ. ε.

NOTÆ.

(16) *Ἥνωται τοίνυν. Ergo Dei Verbum*, etc. Hoc Damasceni dictum quidam interpretantur, ut caro a Verbo accepta sit, quia animæ rationalis ergo humana caro condita fuit. Verum aliud quidpiam innuit: nimirum tantum abesse, ut juxta ac sentiebat Apollinarius, rationalis anima Christo defuerit; quin potius interposita esset, instar medii et vinculi, quo extrema ista, Deus et caro, copularentur. Id accepit ex Theologo, qui orat. 1 et alibi hoc inculcat: *Deus carni*, διὰ μέσης ψυχῆς ἀνεκράθη, *interventu animæ mistus est*, καὶ συνεδέθη τὰ διεστῶτα τῇ πρὸς ἄμφω τοῦ μεσιτεύοντος οἰκειότητι, *resque discrepantes per interpositæ rei cum utraque affinitatem copulatæ sunt*. Orat. 51, mentem esse μεσότοιχον, ait, *medium parietem* inter Deum et carnem: Ὁ νοῦς τῷ νοῒ μίγνυται ὡς ἐγγυτέρῳ, καὶ οἰκειοτέρῳ, καὶ διὰ τούτου σαρκὶ, μεσιτεύοντος θεότητι, καὶ παχύτητι· *Mens cum mente miscetur, velut propinquiori, magisque affini, et per eam carni, ut quæ medium deitatem inter et molem locum tenet.* Idem subinde Patres alii Græci Latinique tradiderunt.

(17) *Καὶ ὅτε παραχωρεῖται, et cum a præstantiori finitur.* Apollinaristæ negabant fieri posse, ut duo ἡγεμονικὰ, *facultates duæ principales*, actionum moderatrices, in una eademque persona exstarent. Inficiatur quidem Theologus, orat. 51, duas in Christo virtutes fuisse, quæ actiones ejus ex æquo moderarentur: mentem quippe humanam personæ Verbi subesse: cæterum eam principatum exercere docet, ubi a divina eo uti sibi conceditur.

nobis consubstantialis, si divinæ naturæ pars, humanæ naturæ parti in eo unita est [66].

Natura humana singularis in Christo, non communis.—Dicimus autem naturam nostram a mortuis excitatam esse, et in cœlum ascendisse, atque ad Patris dexteram sedisse; non quod omnes hominum personæ una resurrexerint, et ad dexteram Patris consederint, sed quod toti naturæ nostræ in Christi persona hoc contigerit [67]. Ait enim divinus Apostolus : *Conresuscitavit nos et consedere fecit in Christo* [68].

Quomodo una Dei Verbi natura incarnata, non passa. — Quin hoc dicimus, unionem ex communibus essentiis esse factam. Omnis enim essentia personis, quæ sub ipsa continentur, communis est : nec inveniri possit ulla singularis ac propria natura, sive essentia. Nam alioqui easdem personas simul ejusdem esse, ac diversæ essentiæ dicere oporteret, ac sanctam Trinitatem, ratione deitatis, simul et consubstantialem esse, et disparis substantiæ. Ex quo perspicuum est eamdem naturam in quavis personarum considerari. Et cum, juxta beatos viros Athanasium et Cyrillum, Verbi naturam incarnatam esse pronuntiamus, divinitatem carni unitam esse dicimus. Quam ob causam non possumus dicere Verbi naturam passam esse. Non enim in eo divinitas passa est. At naturam humanam, personas hominum haudquaquam innuendo, in Christo passam esse dicimus, itemque **214** Christum in humana natura passum esse confitemur. Quamobrem, cum *Verbi naturam* dicimus, Verbum ipsum significamus. Verbum porro et substantiæ communitatem habet, et personæ proprietatem.

εἰ μέρος τῆς θείας φύσεως μέρει τῇ ἀνθρωπίνῃ ἐν αὐτῷ ἥνωται φύσεως;

Λέγομεν δὲ τὴν φύσιν ἡμῶν ἐγηγέρθαι ἐκ νεκρῶν, καὶ ἀνεληλυθέναι, καὶ κεκαθικέναι ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, οὐ καθὸ πᾶσαι αἱ τῶν ἀνθρώπων ὑποστάσεις ἀνέστησαν, καὶ ἐκάθισαν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ καθὸ [z] πᾶσα ἡ φύσις ἡμῶν ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ ὑποστάσει. Φησὶ γοῦν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· *Συνέγειρε, καὶ συνεκάθισεν ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ.*

Καὶ τοῦτο δέ φαμεν, ὅτι ἐκ κοινῶν οὐσιῶν ἡ ἕνωσις γέγονε. Πᾶσα γὰρ οὐσία κοινή ἐστι τῶν ὑπ' αὐτῆς περιεχομένων ὑποστάσεων, καὶ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν μερικὴν καὶ ἰδιάζουσαν φύσιν, ἤτοι οὐσίαν, ἐπεὶ ἀνάγκη τὰς αὐτὰς ὑποστάσεις καὶ ὁμοουσίους, καὶ ἑτεροούσιους λέγειν, καὶ τὴν ἁγίαν Τριάδα, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ἑτεροούσιον κατὰ τὴν θεότητα λέγειν. Ἡ αὐτὴ τοίνυν φύσις ἐν ἑκάστῃ τῶν ὑποστάσεων θεωρεῖται. Καὶ ὅτε εἴπωμεν(18) τὴν φύσιν τοῦ Λόγου σεσαρκῶσθαι, κατὰ τοὺς μακαρίους Ἀθανάσιόν τε καὶ Κύριλλον, τὴν θεότητά φαμεν ἡνῶσθαι σαρκί. Διὸ οὐδὲ δυνάμεθα εἰπεῖν· Ἡ φύσις τοῦ Λόγου ἔπαθεν· οὐ γὰρ ἔπαθεν ἡ θεότης ἐν αὐτῷ· λέγομεν δὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν πεπονθέναι ἐν τῷ Χριστῷ, οὐ μὴν πάσας τὰς τῶν ἀνθρώπων ὑποστάσεις ὑπεμφαίνοντες [a], ἀλλὰ καὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ὁμολογοῦμεν τὸν Χριστὸν πεπονθέναι. Ὥστε *φύσιν τοῦ Λόγου* λέγοντες, αὐτὸν τὸν Λόγον σημαίνομεν. Ὁ δὲ Λόγος καὶ τὸ κοινὸν τῆς οὐσίας κέκτηται, καὶ τὸ ἰδιάζον τῆς ὑποστάσεως.

CAP. VII.

De una Dei Verbi composita persona.

Verbi persona ante et post incarnationem. Verbi persona simplex incarnatione facta composita. — Divinam itaque Dei Verbi hypostasim dicimus ante omnia exstare, extra tempus omne et sempiterne, simplicem nec compositam, increatam, incorpoream, invisibilem, a contactu alienam, et incircumscriptam, omnia habentem, quæ Pater habet, quia ejusdem cum eo substantiæ est, et sola generationis ratione et relatione a Patris hypostasi discreta ; perfectam item, nec unquam a persona Patris sejunctam : cæterum in novissimis diebus

ΚΕΦΑΛ. Ζ' [ΝΑ'].

Περὶ τῆς μιᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου συνθέτου ὑποστάσεως.

Προεῖναι μὲν οὖν ἀχρόνως καὶ ἀϊδίως φαμὲν τὴν θείαν τοῦ Θεοῦ Λόγου ὑπόστασιν, ἁπλῆν, καὶ ἀσύνθετον, ἄκτιστον, καὶ ἀσώματον, ἀόρατον, ἀναφῆ, ἀπερίγραπτον, πάντα ἔχουσαν ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ, ὡς αὐτῷ ὁμοούσιον, τῷ τῆς γεννήσεως τρόπῳ, καὶ σχέσει τῆς πατρικῆς ὑποστάσεως διαφέρουσαν, τελείως ἔχουσαν [b], οὐδέποτε τῆς πατρικῆς ἐκφοιτῶσαν ὑποστάσεως· ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν πατρικῶν κόλπων οὐκ ἀποστάντα Λόγον, ἀπεριγράπτως ἐνῳκηκέναι τῇ γαστρὶ τῆς ἁγίας Παρθένου, ἀσπόρως, καὶ ἀπεριλήπτως, ὡς οἶδεν αὐτὸς, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ προαιωνίῳ

[66] Greg. epist. 1, Ad Cled. [67] Athan. *De salut. adv.* [68] Ephes. II, 6.

VARIÆ LECTIONES.

[z] Deest καθὸ, in cod. S. Hil. in R. 12, et Colb. et in N. Vetus interpr. et Faber omiserunt. [a] Edit. ἐμφαίνομεν. [b] Cod. S. Hil. ex emendatione καὶ τελείως ἔχουσαν ; in alio additur, τὴν οὐσίαν τῆς θεότητος.

NOTÆ.

(18) *Καὶ ὅτε εἴπομεν. Et cum secundum*, etc. Hoc Monophysitæ objectabant, non Cyrillum modo, verum et Athanasium, *unam Dei Verbi naturam incarnatam* dixisse in quadam professione *de incarnatione*. Libellum hunc, aliosque, quos laudarat Eutyches, Athanasii non esse, sed Apollinarii, fideles multoties probaverunt ; a quibus Noster dissentit, utique propter auctoritatem Cyrilli Magni. Sed de istis fusius singulari dissertatione diximus.

ὑποστάσει ὑποστήσασθαι ἑαυτῷ σάρκα ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου.

semine, et incomprehensa, qua ipse novit ratione, in sua sæculis antiquiore hypostasi subsisteret.

Ἐν πᾶσι μὲν οὖν, καὶ ὑπὲρ τὰ πάντα ἦν, καὶ ἐν τῇ γαστρὶ ὑπάρχων τῆς ἁγίας Θεοτόκου, ἀλλ' ἐν αὐτῇ, ἐνεργείᾳ σαρκώσεως· ἐσάρκωται τοίνυν, ἐξ αὐτῆς προσλαβόμενος τὴν ἀπαρχὴν τοῦ ἡμετέρου φυράματος, σάρκα ἐψυχωμένην ψυχῇ λογικῇ τε καὶ νοερᾷ, ὥστε αὐτὴν χρηματίσαι τῇ σαρκὶ ὑπόστασιν, τὴν τοῦ Θεοῦ Λόγου ὑπόστασιν, καὶ σύνθετον (19) γενέσθαι τὴν πρότερον ἁπλῆν οὖσαν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν· σύνθετον δὲ ἐκ δύο τελείων φύσεων, θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος· καὶ φέρειν αὐτὴν τῆς θείας τοῦ Θεοῦ Λόγου υἱότητος τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ ἀφοριστικὸν ἰδίωμα, καθ' ὃ διακέκριται τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Πνεύματος, τά τε τῆς σαρκὸς χαρακτηριστικὰ καὶ ἀφοριστικὰ ἰδιώματα, καθ' ἃ διαφέρει τῆς τε μητρὸς, καὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων· φέρειν δὲ, καὶ τὰ τῆς θείας φύσεως ἰδιώματα, καθ' ἃ ἥνωται τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ τὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως γνωρίσματα, καθ' ἃ ἥνωται τῇ τε Μητρὶ καὶ ἡμῖν. Ἔτι δὲ διαφέρει τοῦ τε Πατρὸς καὶ τοῦ Πνεύματος, τῆς τε Μητρὸς καὶ ἡμῶν, κατὰ τὸ ὑπάρχειν Θεόν τε ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον τὸν αὐτόν. Τοῦτο γὰρ τῆς τοῦ Χριστοῦ ὑποστάσεως ἰδιαίτατον ἰδίωμα γινώσκομεν.

Et tam quidem in omnibus et super omnia erat, cum in sanctæ Dei Genitricis utero agebat, at in eo specialius incarnationem operando. Incarnatus itaque est, assumens conspersionis nostræ primitias, carnem scilicet anima rationali et intelligente animatam, ita ut ipsa Verbi hypostasis, hypostasis etiam carnis facta fuerit, et Verbi persona, quæ ante simplex erat, composita evaserit : composita, inquam, ex duabus naturis perfectis, divinitate nimirum et humanitate; feratque certam illam discriminantemque divinæ Verbi filiationis proprietatem, qua a Patre et Spiritu sancto secernitur, tum certas discriminantesque proprietates carnis, quibus a Matre et reliquis hominibus discrepat : imo divinæ naturæ proprietates gerat, quarum ratione Patri et Spiritui sancto unitus est, itemque humanæ naturæ proprias notas, quarum ratione et Matri et nobis unitus est. Quin etiam hoc nomine, tum a Patre et Spiritu, tum a Matre et nobis differt, quod idem simul Deus et homo est. Hanc enim maxime peculiarem Christi personæ proprietatem esse agnoscimus.

Τοιγαροῦν ὁμολογοῦμεν αὐτὸν, ἕνα Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, καὶ Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου τὸν αὐτὸν, ἕνα Χριστὸν, ἕνα Κύριον, τὸν μόνον μονογενῆ Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, Ἰησοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν. Δύο αὐτοῦ τὰς γεννήσεις σέβοντες, μίαν τὴν ἐκ Πατρὸς προαιώνιον, ὑπὲρ αἰτίαν, καὶ λόγον, καὶ χρόνον, καὶ φύσιν, καὶ μίαν τὴν ἐπ' ἐσχάτων δι' ἡμᾶς, καθ' ἡμᾶς, καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς· δι' ἡμᾶς, ὅτι διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν· καθ' ἡμᾶς, ὅτι γέγονεν ἄνθρωπος ἐκ γυναικὸς, καὶ χρόνῳ κυήσεως [c] (20)· ὑπὲρ ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἐκ σπορᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁγίου Πνεύματος, καὶ τῆς ἁγίας Παρθένου Μαρίας [d], ὑπὲρ νόμον κυήσεως· οὐ Θεὸν αὐτὸν

Christi ex Matre generatio nobis et supra nos. — Quocirca, etiam post humanitatem assumptam, unum Dei Filium ipsum confitemur, eumdemque Filium hominis, unum Christum, unum Dominum, unum unigenitum Filium, ac Dei Verbum, Jesum Dominum nostrum, duplicem ipsius generationem venerantes ; alteram ex Patre ante sæcula, causa omni, et tempore, et natura sublimiorem ; alteram extremis temporibus, nostri causa, nostri instar, ac supra nos ; nostri causa, **215** inquam, ut nobis salutem afferret : nostri instar, quia homo ex muliere, ac consueto partus tempore editus est : supra nos denique, quia non ex semine, sed

VARIÆ LECTIONES.

[c] R. 3189 καὶ τρόπῳ κυήσεως. N. καὶ χρόνῳ καὶ κυήσει. R. vero 2, alii καὶ νόμῳ κυήσεως. [d] Deest Μαρίας, in editis et mss. præterquam in R. 2924, et cod. S. Hil. in quo a recognitore supra lineam additum fuit.

NOTÆ.

(19) *Καὶ σύνθετον. Sitque Verbi persona*, etc. Maximo epist. ad Petr. illustr. persona composita censetur, quando ejusmodi natura constat, quæ ex se composita sit, seu cujus partes simul productæ sint, nec alterutrius electione coierint, sed se mutuo afficiant : *At tale non est Domini nostri mysterium*, inquit, *sed cum suapte natura Deus, Deique Filius esset, simplex, incorporeus, coæternus Patri*, φιλανθρώπῳ βουλήσει, *humanissima voluntate, assumpta carne factus est homo ; nostrique gratia, qui natura simplex et incorporeus erat*, ἐξ ἡμῶν γέγονεν οἰκονομικῶς καθ' ὑπόστασιν σύνθετος, καὶ ἐνσώματος, *certa dispensatione secundum hypostasim compositus ex nobis, corporalisque factus est.* Dionysium citat, qui *simplicem Jesum arcano modo compositum fuisse*, ait, *ex humana vilitate*, ἐξ ἧς ἀπορρήτως ὁ ἁπλοῦς Ἰησοῦς συνετέθη. Ad hæc, humanitas deitatem non affecit, sed accepit a Verbo, ut in ipso substaret : ita ut scilicet præter compositionem interiorem, qua partes sese mutuo exigunt et afficiunt, uti corpus et anima, exterior altera sit, qua unum aliud assumit sibi, perficit, copulat et terminat.

(20) *Καὶ χρόνῳ κυήσεως, et consueto partus tempore.* Quod quidam codd. habent, καὶ νόμῳ κυήσεως, *et juxta partus legem*, non pugnat cum eo quod paulo post sequitur, ὑπὲρ νόμον κυήσεως, *supra partus legem.* Nam ὑπὲρ ἀνθρώπους μὲν, διὰ τὸ ἐκ Παρθένου, inquit Joannes Scythopol. in 4 epist. Dionys. κατ' ἀνθρώπους δὲ, διὰ τὸν ἐν μήτρᾳ χρόνον, καὶ ὡς νόμους κυήσεως· *Supra quam homines natus est, quia ex Virgine : cæterum humano more, propter tempus quod egit in utero, et velut leges partus.* Vid. Ruffin. in Expos. Symb., et Epiphan. in Epilogo librorum *De hæres.*

de Spiritu sancto, sanctaque Virgine Maria, quod quidem pariendi lege eminentius est. Non ut eum Deum prædicemus nostra nudum humanitate, aut rursus solum hominem, divinitate spoliatum, aut denique alium et alium; sed unum eumdemque Deum simul et hominem, Deum perfectum, et hominem perfectum, totum Deum, et totum hominem: totum Deum, una cum ipsius carne, et totum hominem, etiam adjuncta ipsius præcelsissima deitate. Porro cum Deum perfectum, et perfectum hominem dicimus, naturarum plenitudinem, ut nihil in eis desideretur, declaramus: cum vero totum Deum, et totum hominem, individuam personæ singularitatem ostendimus.

A μόνον κηρύττοντες, γυμνὸν τῆς καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπότητος, οὐδὲ μὴν ἄνθρωπον μόνον, ψιλοῦντες αὐτὸν τῆς θεότητος· οὐχ ἄλλον καὶ ἄλλον, ἀλλ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν, ὁμοῦ Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, Θεὸν τέλειον καὶ ἄνθρωπον τέλειον· ὅλον Θεὸν, καὶ ὅλον ἄνθρωπον· τὸν αὐτὸν ὅλον Θεὸν, καὶ μετὰ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ ὅλον ἄνθρωπον, καὶ μετὰ τῆς ὑπερθέου αὐτοῦ θεότητος. Διὰ τοῦ εἰπεῖν, τέλειον Θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸ πλήρες καὶ ἀνελλιπὲς δηλοῦντες τῶν φύσεων· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ὅλον Θεὸν, καὶ ὅλον ἄνθρωπον, τὸ μοναδικὸν καὶ ἄτμητον δεικνύντες τῆς ὑποστάσεως.

Una Dei Verbi natura et incarnata. — Quinimo unam Dei Verbi naturam incarnatam confitemur; per id quod *incarnatam* dicimus, carnis substantiam significantes, secundum beatum Cyrillum [70]. Ac proinde incarnatum est Verbum, nec tamen a natura sua materiæ experte descivit; totumque incarnatum est, et totum incircumscriptum manet. Suscepto corpore minuitur, et contrahitur; divinitate vero circumscriptionem respuit. Neque enim ipsius caro una cum divinitate, quæ circumscribi nequit, Deus se porrigit et extendit.

B Καὶ μίαν δὲ φύσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένην ὁμολογοῦμεν, διὰ τοῦ εἰπεῖν σεσαρκωμένην, τὴν τῆς σαρκὸς οὐσίαν σημαίνοντες, κατὰ τὸν μακάριον Κύριλλον· καὶ σεσάρκωται τοίνυν ὁ Λόγος, καὶ τῆς οἰκείας ἀϋλότητος οὐκ ἐξέστηκε, καὶ ὅλος σεσάρκωται, καὶ ὅλος ἐστὶν ἀπερίγραπτος. Σμικρύνεται σωματικῶς καὶ συστέλλεται, καὶ θεϊκῶς ἐστιν ἀπερίγραπτος, οὐ συμπαρεκτεινομένης τῆς σαρκὸς αὐτοῦ τῇ ἀπεριγράπτῳ αὐτοῦ θεότητι.

Porro totus est perfectus Deus, at non in totum Deus (neque enim solum Deus, sed etiam homo), totusque item homo perfectus, verum non in totum homo. Non enim duntaxat homo, sed etiam Deus. *Totum* quippe naturam declarat; *totus* autem personam: non secus atque *aliud* naturam indicat, *alius* personam [71].

C Ὅλος μὲν οὖν ἐστι Θεὸς τέλειος, οὐχ ὅλον δὲ Θεός· οὐ γὰρ μόνον Θεὸς, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος· καὶ ὅλος ἄνθρωπος τέλειος, οὐχ ὅλον δὲ ἄνθρωπος· οὐ γὰρ μόνον ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ Θεός. Τὸ μὲν γὰρ ὅλον, φύσεώς ἐστι παραστατικόν· τὸ καὶ ὅλος, ὑποστάσεως, ὥσπερ τὸ μὲν ἄλλο, φύσεως, τὸ δὲ ἄλλος, ὑποστάσεως [c].

Naturarum in eo commeatio ex divinitate. — Sciendum est autem [72] quod, quamvis Domini nostri naturas se mutuo permeare dicamus, attamen hujusmodi permeationem a natura divina fieri constat; quippe quæ pro libitu suo omnia pervadit, nihil ipsam pervadente. Quin suas quidem dotes carni impertit, cum ipsa interim impassibilis, et carnis affectionum exsors maneat. Cum enim sol multiplicis virtutis suæ nos participes faciat, ut tamen in rerum nostrarum partem minime veniat, quanto minus solis opifex et Dominus!

Ἰστέον δὲ, ὡς εἰ καὶ περιχωρεῖν ἐν ἀλλήλαις τὰς τοῦ Κυρίου φύσεις φαμὲν, ἀλλ' οἴδαμεν, ὡς ἐκ τῆς θείας φύσεως ἡ περιχώρησις γέγονεν. Αὕτη μὲν γὰρ διὰ πάντων διήκει, καθὼς βούλεται, καὶ περιχωρεῖ, δι' αὐτῆς δὲ οὐδέν· καὶ αὕτη μὲν τῶν οἰκείων αὐχημάτων τῇ σαρκὶ μεταδίδωσι, μένουσα αὐτὴ ἀπαθὴς, καὶ τῶν τῆς σαρκὸς παθῶν ἀμέτοχος. Εἰ γὰρ ἥλιος ἡμῖν τῶν οἰκείων ἐνεργειῶν μεταδιδοὺς, μένει τῶν ἡμετέρων ἀμέτοχος, πόσῳ μᾶλλον ὁ τοῦ ἡλίου ποιητής τε καὶ Κύριος.

CAP. VIII.

Ad eos qui sciscitantur: An ad continuam quantitatem, vel ad discretam Domini naturæ reducantur.

Aliud solvit argumentum Severi. — Quod si quis

ΚΕΦΑΛ. Η' [ΝΒ'].

Πρὸς τοὺς λέγοντας [f]· *Ὑπὸ* (21) *τὸ συνεχὲς πόσον ἀνάγονται αἱ τοῦ Κυρίου φύσεις, ἢ ὑπὸ τὸ διωρισμένον,*

Εἴ δέ τις ἐρωτᾷ περὶ τῶν τοῦ Κυρίου φύσεων,

[69] Expositio fidei a Patribus Nicænis contra Paul. Samos. III, p. conc. Ephes. [70] In commonit. ad Eulog. et epist. 2 ad Success. Cf. supra c. 6, et infra cap. 11. [71] Greg. Naz. orat. 51. [72] Supr. cap. 3. [73] Leontius *De sectis*, act. 3.

VARIÆ LECTIONES.

[e] Additur in editis et R. 2927: Ἐν πᾶσι μὲν ἦν, καὶ ὑπὲρ τὰ πάντα, καὶ ἐν τῇ γαστρὶ τῆς Θεομήτορος, ἀλλ' ἐν ταύτῃ τε, ἐνεργείᾳ τῆς σαρκώσεως· *In omnibus quidem erat, et super omnia, nec non in matris utero, sed ita ut in ea incarnationem operaretur.* Quæ profecto sunt insititia. [f] Edit. Ἢ ὑπὸ. R. 2925 εἰ ὑπὸ.

NOTÆ.

(21) *Πρὸς τοὺς λέγοντας. Ad eos qui*, etc. Cavillus hic erat Severianorum, quem refert Leontius, act. 7 *De sect.* ubi respondet tam ea quæ continuæ, quam quæ discretæ quantitatis sunt, numerari: ἀλλὰ καὶ τὸ, ἡνωμένον, πλὴν τὸν οἰκεῖον λόγον διακρινόμενον ἀποσῶζον, quin et illud quod

εἰ [g] ὑπὸ τὸ συνεχὲς ποσὸν ἀνάγονται [h], ἢ ὑπὸ τὸ διωρισμένον, ἐροῦμεν, ὅτι αἱ τοῦ Κυρίου φύσεις, οὔτε ἓν σῶμά εἰσιν, οὔτε μία ἐπιφάνεια, οὔτε μία γραμμὴ, οὐ χρόνος, οὐ τόπος, ἵνα ὑπὸ τὸ συνεχὲς ἀναχθῶσι ποσόν· ταῦτα γάρ εἰσι τὰ συνεχῶς ἀριθμούμενα.

A de Domini naturis pertentetur, ad continuamne quantitatem, an ad discretam referantur, sic respondebimus : Domini **216** naturas neque corpus unum esse, neque lineam unam, neque tempus, neque locum, ut ad continuam quantitatem reducantur. Hæc enim sunt, quæ continue quanta censentur.

Ἰστέον δὲ ὡς ὁ ἀριθμὸς, τῶν διαφερόντων ἐστί· καὶ ἀδύνατον ἀριθμεῖσθαι, τὰ κατὰ μηδὲν διαφέροντα· καθ' ὃ δὲ διαφέρουσι, κατὰ τοῦτο καὶ ἀριθμοῦνται· οἷον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος, καθ' ὃ μὲν ἥνωνται, οὐκ ἀριθμοῦνται. Τῷ λόγῳ γὰρ τῆς οὐσίας ἑνούμενοι, δύο φύσεις οὐ δύνανται λέγεσθαι· καθ' ὑπόστασιν δὲ διαφέροντες, δύο ὑποστάσεις λέγονται. Ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν διαφερόντων ἐστὶ, καὶ ᾧ τρόπῳ διαφέρουσι τὰ διαφέροντα, τούτῳ τῷ τρόπῳ καὶ ἀριθμοῦνται.

Sciendum porro est ea in numerum cadere quæ inter se distinguuntur, nec numerari ea posse inter quæ nulla distinctio est : sed quatenus distinguuntur, eatenus numerari; ex. gr., Petrus et Paulus, qua ratione uniti sunt, non numerantur; nam, cum secundum essentiam copulentur, dici non possunt duæ naturæ : at vero, cum ratione personæ differunt, duæ proinde personæ dicuntur. Ex quo patet numerum iis convenire, quæ inter se differunt; et qualenus differunt, hactenus quoque ea numerari.

Ἥνωνται μὲν οὖν αἱ τοῦ Κυρίου φύσεις ἀσυγχύτως καθ' ὑπόστασιν, διῄρηνται δὲ ἀδιαιρέτως λόγῳ καὶ τρόπῳ τῆς διαφορᾶς. Καὶ ᾧ μὲν τρόπῳ ἥνωνται, οὐκ ἀριθμοῦνται· οὐ γὰρ καθ' ὑπόστασιν δύο εἶναί φαμεν τὰς φύσεις τοῦ Χριστοῦ· ᾧ δὲ τρόπῳ ἀδιαιρέτως διῄρηνται, ἀριθμοῦνται· δύο γάρ εἰσιν αἱ φύσεις τοῦ Χριστοῦ, λόγῳ καὶ τρόπῳ τῆς διαφορᾶς. Ἡνωμέναι γὰρ καθ' ὑπόστασιν, καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν ἔχουσαι, ἀσυγχύτως ἥνωνται, τὴν οἰκείαν ἑκάστη φυσικὴν διαφορὰν διασώζουσα. Τῷ τρόπῳ τοιγαροῦν τῆς διαφορᾶς, καὶ μόνῳ ἀριθμούμεναι, ὑπὸ τὸ διωρισμένον ποσὸν ἀναχθήσονται.

Duæ Christi naturæ discretæ. — Quocirca Domini naturæ, quantum ad personam attinet, absque confusione unitæ sunt; quantum autem ad differentiæ rationem, absque divisione distinguuntur. Ac quidem qua ratione unitæ sunt, minime numerantur (neque enim duas quantum ad personam dicimus esse Christi naturas), qua autem citra divisionem distinctæ sunt, numerantur. Duæ enim Christi naturæ sunt, distinctionis ratione et modo : nam quia ratione personæ unitæ sunt, et invicem se pervadunt, citra confusionem uniuntur, suam naturalem differentiam ambæ retinentes. Quare, cum distinctionis modo, ejusque sola ratione numerentur, ad discretam quantitatem redigentur.

Εἷς τοίνυν ἐστὶν ὁ Χριστὸς, Θεὸς τέλειος καὶ ἄνθρωπος τέλειος· ὃν προσκυνοῦμεν σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, μιᾷ προσκυνήσει μετὰ τῆς ἀχράντου σαρκὸς αὐτοῦ, οὐκ ἀπροσκύνητον τὴν σάρκα λέγοντες· προσκυνεῖται γὰρ ἐν τῇ μιᾷ τοῦ Λόγου ὑποστάσει, ἥτις αὐτῇ ὑπόστασις γέγονεν· οὐ τῇ κτίσει λατρεύοντες. Οὐ γὰρ ὡς ψιλὴν σάρκα [i] προσκυνοῦμεν, ἀλλ' ὡς ἡνωμένην θεότητι, καὶ εἰς ἓν πρόσωπον καὶ μίαν ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, τῶν δύο αὐτοῦ ἀναγομένων φύσεων. Δέδοικα τοῦ ἄνθρακος ἅψασθαι διὰ τὸ τῷ ξύλῳ συνημμένον πῦρ. Προσκυνῶ τοῦ Χριστοῦ τὸ συναμφότερον, διὰ τὴν τῇ σαρκὶ ἡνωμένην θεότητα. Οὐ γὰρ τέταρτον [j] (22)

Quomodo Christi caro adoretur. — Quapropter [74] unus est Christus, Deus perfectus, et homo perfectus, cui unam eamdemque adorationem cum Patre et Spiritu, non exclusa immaculata ejus carne, adhibemus. Neque enim adorandam esse carnem ejus negamus : quippe quæ adoratur in una Verbi persona, quæ quidem ipsi persona et hypostasis facta est. Qua in re non creaturæ servimus; non enim illam, ceu nudam carnem adoramus, sed velut divinitati unitam : et quia duæ ipsius naturæ ad unam Dei Verbi personam reducuntur, unamque subsistentiam. Carbonem tangere ob ignem cum ligno conjunctum vereor. Ambas Chri-

[74] Cyrill. in def. Anath. 8 cont. Theod.

VARIÆ LECTIONES.

[g] Edit. ἤ. [h] Cod. S. Hil. R. 7, Colb. 3 et Euthym. ἀναφέροιντο. Colb. alter διαφέροιντο. [i] Cod. fere omnes ψιλῇ σαρκί. . . . ἡνωμένῃ. [j] Mss. οὐ τέταρτον.

NOTÆ.

unitum est, modo propriam rationem suam, qua distinguitur, incolumem servet. Eadem responsione Theologus, olim orat. 37, similem solverat Eunomii argutationem contra trium divinæ essentiæ personarum consubstantialitatem : cui Nyssenus, aliique ejusdem ævi adjungi possunt.

(22) *Οὔτε γὰρ τέταρτον. Non enim quartam personam.* Apollinaristæ, ut ante dicebamus, Catholicos lacessebant ceu ἀνθρωπολάτρας, *hominicolas*, qui duas naturas integras Christo tribuendo, quaternitatem pro Trinitate inveherent. Hoc refert Nazianzenus, epist. 1, ad Cled., ut Athanasii ad Epictetum epistolam taceam, innuitque Apollinarius ipse in Professione fidei ad Jovianum, et in libello *Quod unus sit Christus*. Anastasius Antiochenus criminationem hanc in libro *Περὶ ἐνεργειῶν*, *De operationibus*, confutavit hoc exemplo : Ὑπόθου τρεῖς εἶναι στήλας χαλκᾶς, καὶ τὴν μίαν

sti naturas ob unitam carni divinitatem adoro. Non quartam Trinitati personam infero : absit! sed unam Dei Verbi, carnisque ipsius personam confiteor. Trinitas quippe etiam post Verbi incarnationem Trinitas mansit.

παρεντίθημι πρόσωπον ἐν τῇ Τριάδι· μὴ γένοιτο· ἀλλ' ἓν πρόσωπον ὁμολογῶ τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. Τριὰς γὰρ ἔμεινεν ἡ Τριὰς, καὶ μετὰ τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν.

Post caput 80, *seu* 9 *libri* IV, *in editis et compluribus mss. denuo de eadem quæstione disputatur, cum eadem inscriptione iisdemque pene verbis. Quæ, quia desunt in codd. S. Hil. et Reg.* 2427 *et in* 2428, *superflua declarantur, addita in ora libri voce* περισσὸν, *ad illum locum pertinere non debent, sed insitilia esse prorsus apparent ; idcirco* **217** *huicce capiti* 52, *seu octavo libri* III, *subjicienda censui, secundum tritam methodum quam tenui in Dialecticis, et ne præter auctoris propositum, quod veteres indices aliaque monumenta significant, liber* De fide orthodoxa *ultra centesimum caput exporrigatur.*

Ad eos qui sciscitantur, utrum ad continuam quantitatem, vel ad discretam, duæ naturæ referantur:

Domini naturæ, nec unum corpus sunt, nec superficies una, nec linea, nec locus, nec tempus, ut ad continuam quantitatem reducantur. Istæc enim sunt, quæ numerantur. At Domini naturæ citra confusionem ullam secundum hypostasim inter se unitæ sunt, ac citra divisionem discretæ, ratione nimirum et modo discriminis utriusque. Et quidem, qua ratione unitæ sunt, non numerantur, neque duas esse personas Christi naturas dicimus, aut duo secundum hypostasim. Qua vero ratione indivisim distinguuntur, hac numerantur. Duæ siquidem naturæ sunt, ratione et modo discriminis. Cum enim inter se secundum hypostasim uniantur, seseque mutuo pervadant. citra confusionem copulantur ; ita ut altera in alteram non mutetur, sed suum utraque discrimen naturale etiam post unitionem conservet. Nam quod creatum est, creatum mansit, et quod increatum, increatum. Quare, cum differentiæ modo, eoque solo numerentur, ad discretam quantitatem reducendæ sunt. Neque enim fieri possit, ut quæ nullatenus inter se discrepant, numerentur : sed qua ratione quædam differunt, ea quoque numerari solent. Ex. gr., Petrus et Paulus, quatenus simul uniuntur, numerum respuunt ; quia, cum essentiæ ratione uniantur, duæ naturæ nec sunt, nec dicuntur : quatenus vero personaliter inter se discrepant, duæ personæ dicuntur. Ex quo perspicuum fit differentiam esse causam numeri.

Πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας, εἰ ὑπὸ τὸ συνεχὲς ποσὸν ἀνάγονται, ἢ ὑπὸ τὸ διωρισμένον, αἱ δύο φύσεις;

Αἱ τοῦ Κυρίου φύσεις, οὔτε ἓν σῶμά εἰσιν, οὔτε ἐπιφάνεια μία, οὔτε γραμμὴ, οὐ τόπος, οὐ χρόνος, ἵνα ὑπὸ τὸ συνεχὲς ποσὸν ἀναχθῶσι· ταῦτα γάρ εἰσι, τὰ συνεχῶς ἀριθμούμενα. Ἥνωνται δὲ αἱ τοῦ Κυρίου φύσεις ἀσυγχύτως καθ' ὑπόστασιν, καὶ διῄρηνται ἀδιαιρέτως, λόγῳ καὶ τρόπῳ τῆς διαφορᾶς. Καὶ ᾧ μὲν τρόπῳ ἥνωνται, οὐκ ἀριθμοῦνται. Οὐ γὰρ λέγομεν δύο ὑποστάσεις εἶναι τὰς φύσεις τοῦ Χριστοῦ, ἢ δύο κατὰ τὴν ὑπόστασιν· ᾧ δὲ τρόπῳ ἀδιαιρέτως διῄρηνται, ἀριθμοῦνται. Δύο γάρ εἰσι φύσεις, λόγῳ καὶ τρόπῳ τῆς διαφορᾶς. Ἡνωμέναι γὰρ καθ' ὑπόστασιν, καὶ ἐν ἀλλήλαις περιχωροῦσαι, ἀσυγχύτως ἥνωνται, τὴν εἰς ἀλλήλας μεταβολὴν οὐ δεξάμεναι, τὴν οἰκείαν ἑκάστῃ φυσικὴν διαφορὰν, καὶ μετὰ τὴν ἕνωσιν διασώζουσαι. Τὸ γὰρ κτιστὸν διέμεινε κτιστὸν, καὶ τὸ ἄκτιστον, ἄκτιστον. Τῷ τρόπῳ τοίνυν τῆς διαφορᾶς, καὶ μόνῳ ἀριθμούμεναι, ὑπὸ τὸ διωρισμένον ποσὸν ἀναχθήσονται. Ἀδύνατον γὰρ τὰ κατὰ μηδὲν διαφέροντα ἀριθμεῖσθαι· καθὸ δὲ διαφέρουσι, κατὰ τοῦτο ἀριθμοῦνται· οἷον ὁ Πέτρος, καὶ ὁ Παῦλος, καθὸ μὲν ἥνωνται, οὐκ ἀριθμοῦνται· τῷ λόγῳ γὰρ τῆς οὐσίας ἑνούμενοι, δύο φύσεις οὔτε εἰσὶν, οὔτε λέγονται· καθ' ὑπόστασιν δὲ διαφέροντες, δύο ὑποστάσεις λέγονται. Ὥστε ἡ διαφορὰ, αἰτία τοῦ ἀριθμοῦ.

CAP. IX.

Ad illud quod quæritur, sitne ulla natura quæ subsistentia careat, responsio.

Quamvis enim nulla sit natura, quæ subsisten-

ΚΕΦΑΛ. Θ' [ΝΓ'].

Πρὸς τὸ, εἰ [οὐκ] ἔστι φύσις ἀνυπόστατος, ἀπάντησις.

Εἰ γὰρ καὶ μή ἐστι φύσις (23) ἀνυπόστατος, ἢ

NOTÆ.

ἐκπυρωθεῖσαν ἄκρως, καὶ ῥάβδον ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς προτεθεῖσαν· εἶτα ἐπειδὴ αἱ ἄλλαι δύο ἀβλαβεῖς τοῖς προσαπτομένοις εἰσὶν, αὕτη δὲ ἀνέπαφος διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς ἐκπυρώσεως, ἄρα τέσσαρες στῆλαί εἰσι, καὶ οὐ τρεῖς ; *Pone tres esse statuas æneas, quarum una admodum sit candens, quæ manu virgam teneat : jam ex eo quod duabus illis non lædantur qui ipsas tetigerint, istæc autem propter eximium ardorem minime tangi queat, num idcirco quatuor erunt statuæ, et non tres ?* Nestorium, qui orthodoxos ἀνθρωπολάτρας appellitabat, Cyrillus, lib. 1 contra ipsum, ostendit criminis hujus esse reum, qui Christum, quem merum esse hominem sentiret, adorandum tamen non negabat : *Propter eum qui latet*, aiebat ille, *eum qui apparet adoro.*

(23) *Εἰ γὰρ καὶ μὴ ἐστὶ φύσις. Etsi enim nulla est natura.* Alteram diluit cavillationem Sereni, quam Leontio teste, act. 7 *De sect.* hoc modo struebat : *Si duas naturas dicitis, vel illæ subsistentiam habent, vel ea carent. Si subsistentiam habent, personas duas introducitis, Christos duos, filios duos. Sin subsistentia carent, jam in rerum natura non exsistunt.* Leontius vero, *Nisi Christus*, inquit, *ex naturis duabus constet, ut dicitis, aut illæ subsistentiam habent, aut ea carent. Si subsistentiam habent, duæ proinde personæ sunt : sin ea carent, jam amplius non exstant.* Quocirca in *Defensionibus* ostendit Severianos pro Nestorianis pugnare : Ἠκουσά τινος, inquit, γενναίως οἰομένου διαλέγεσθαι, ὅτι οὐκ ἔστι φύσις ἀπρόσωπος ἀλλὰ παρέπεται τῇ φύσει καὶ τὸ πρόσωπον. Εἰ οὖν δύο φύσεις, πάντως καὶ δύο πρόσωπα. Πῶς οὐκ ἂν τοὺς τὰ τοιαῦτα προβαλλομένους ἐλεήσειεν ; Οἳ σαφῶς οὕτω προσπταίουσι, καὶ Νεστορίῳ προσποιούμενοι πολεμεῖν, τοῖς αὐτοῦ προ-

οὐσία ἀπρόσωπος· ἐν ὑποστάσεσι γὰρ καὶ προσώποις ἥ τε οὐσία καὶ ἡ φύσις θεωρεῖται· ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη τὰς ἀλλήλαις ἑνωθείσας φύσεις καθ' ὑπόστασιν, ἑκάστην ἰδίαν κεκτῆσθαι ὑπόστασιν· δύνανται γὰρ εἰς μίαν συνδραμοῦσαι ὑπόστασιν, μήτε ἀνυπόστατοι εἶναι, μήτε ἰδιάζουσαν ἑκάστῃ ἔχειν ὑπόστασιν, ἀλλὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀμφότεραι. Ἡ αὐτὴ γὰρ τοῦ Λόγου ὑπόστασις, ἀμφοτέρων τῶν φύσεων ὑπόστασις χρηματίσασα, οὔτε ἀνυπόστατον αὐτῶν μίαν εἶναι συγχωρεῖ, οὔτε μὴν ἑτεροϋποστάτους ἀλλήλων εἶναι παραχωρεῖ, οὐδὲ [εἶναί [k]] ποτε μὲν τῆσδε, ποτὲ δὲ ἐκείνης, ἀλλ' ἀεὶ ἀμφοτέρων ἀδιαιρέτως, καὶ ἀχωρίστως ὑπάρχει ὑπόστασις· οὐ μεριζομένη καὶ διαιρουμένη, καὶ μέρος μὲν ἑαυτῆς τῇδε, μέρος δὲ τῇδε διανέμουσα, ἀλλὰ πᾶσα ταύτης καὶ πᾶσα ἐκείνης, ἀμερῶς καὶ ὁλοσχερῶς ὑπάρχουσα. Οὐ γὰρ ἰδιοσυστάτως ὑπέστη ἡ τοῦ Θεοῦ Λόγου σάρξ, οὐδὲ ἑτέρα ὑπόστασις γέγονε παρὰ τὴν τοῦ Θεοῦ Λόγου ὑπόστασιν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὑποστᾶσα, ἐνυπόστατος μᾶλλον, καὶ οὐ καθ' ἑαυτὴν ἰδιοσύστατος ὑπόστασις γέγονε. Διὸ οὐδὲ ἀνυπόστατός ἐστιν, οὐδὲ ἑτέραν ἐν τῇ Τριάδι παρεισφέρει ὑπόστασιν.

tia careat, nec ulla substantia, quæ personæ expers exsistat (quippe cum et substantia, et natura in subsistentiis considerentur et personis), at non idcirco necesse est ut naturæ illæ, quæ secundum hypostasim inter se unitæ sunt, **218** suam singulæ hypostasim habeant. Fieri enim potest, ut in unam personam convenientes, nec substantia careant, nec rursus separatam ac propriam subsistentiam habeant, sed ambæ unam et eamdem [75]. Nam, cum una et eadem Verbi persona ambarum naturarum persona exstiterit, nec utramvis harum subsistentia carere sinit, nec rursus eas diversam inter se subsistentiam habere concedit, nec demum ut nunc hujus, nunc illius, persona sit, sed utriusque semper citra divisionem et separationem hypostasis exsistit: sic nimirum ut non in partes secetur ac dividatur, suique partem huic, partemque illi tribuat, sed tota hujus, ac tota illius indivise, atque in totum sit. Neque enim ut seorsim subsisteret, Dei Verbi caro condita est, aut præter Dei Verbi personam alia facta fuit persona: sed cum in ea subsisteret, facta est potius ἐνυπόστατος, id est, in alio substans, quam seorsim in seipsa substans hypostasis. Quamobrem nec caret subsistentia, nec alteram in Trinitate personam inducit.

ΚΕΦΑΛ. Ι' [ΝΔ'].

Περὶ τοῦ Τρισαγίου.

Ἐντεῦθεν (24) καὶ τὴν ἐν τῷ Τρισαγίῳ προσθήκην βλήμασι κέχρηνται, καὶ τὴν ἐκείνου νόσον τότε ἀφ' ἑαυτῶν ἀσφαλίζονται· *Quemdam audivi qui generose disputare sibi videbatur, asserentem nullam exstare naturam sine persona propria, sed personam naturæ consectariam esse. Itaque si duæ naturæ, duæ quoque personæ sunt. Quem non misereat eorum qui talia objectant, quos quidem sic offendere perspicuum sit, ut, cum se fingant contra Nestorium pugnare ipsiusmet argumentationibus utantur, inque semetipsis morbum ejus corroborent?* Pari modo Leontius, lib. 1 *Cont. Nestor. et Eutych.* argumentationis hujus ut Eutychianos, sic et Nestorianos auctores censet, respondetque, ut in libro *De sectis*, aliud esse ὑπόστασιν, aliud ἐνυπόστατον: unam porro Christi personam et hypostasim esse, duo vero ἐνυπόστατα, duasve naturas in persona eadem subsistentes. Videsis quæ dixi ad cap. 29 Dialect. Eodem sensu pergit Eulogius: Εἰ μὲν ὅτι οὐ δυνατὸν τὰς φύσεις ἄλλως, ἢ ἐν προσώποις θεωρεῖσθαι, τούτοις πᾶς ὅστις καὶ τῶν μικρὰ εἰδότων συνομολογήσειεν. Τίς γὰρ ἀγνοεῖ, ὅτι τὸ καθόλου ἐν τοῖς κατὰ μέρος προσώποις, ὥσπερ ταῖς χαρακτηριστικαῖς ὑποστάσεσι θεωρεῖται· οἷον ἡ τῆς θεότητος φύσις ἐν Πατρὶ, ἐν Υἱῷ, καὶ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι· ὁμοίως ἡ ἀγγελικὴ φύσις, ἐν Μιχαὴλ, ἐν Γαβριὴλ, καὶ τοῖς λοιποῖς.... εἰ δὲ τοῦτο βούλονται κατασκευάζειν, ὅτι πάσῃ φύσει ἰδιάζον παρέπεται πρόσωπον ἐπὶ τῶν μὴ καθ' ὑπόστασιν ἡνωμένων· ὅ ἐστιν οὐσιῶν, καὶ τοῦτον ὀρθῶς ἔχειν ἡγοῦμαι τὸν λόγον. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐν συνθέσει, καὶ ἐνυποστάτως ἡνωμένων πόῤῥω τῆς ἀληθείας καθέστηκεν· *Si quidem non posse fieri dicant, ut naturæ cognoscantur, nisi in personis, hoc profecto illis concesserit quisquis vel modicum peritus sit. Ecquis enim ignorat id quod universale est, in singulis personis, ceu subsistentiis sigillantibus inspici; puta deitatis naturam in Patre et Filio et Spiritu sancto, angelicam in Michaele, Gabriele, et reliquis.... sin autem contendunt unamquamque naturam propriam personam comitari; hoc equidem esse verum censuerim in naturis, sive substantiis quæ secundum hypostasim unitæ non sunt: ast procul abest a vero, si sermo est de naturis quæ per compositionem et hypostatice copulantur.*

CAP. X.

De hymno trisagio.

Divina nomina communia.—Quæ cum ita sint [76],

(24) Ἐντεῦθεν δέ. *Quæ cum ita sint*, etc. Nimirum Petrus Fullo, occupata sede Antiochena, sub colore Nestoriani erroris eliminandi, celebratissimum hymnum hunc sic adauxisse fertur: *Sanctus Deus, sanctus fortis, sanctus immortalis, qui crucifixus es pro nobis, miserere nostri.* Quam interpolationem Jacobitæ Syri, Armenique admisere, propter quam, quia Christi deitati perpessionem affingere videbantur, Theopaschitæ etiam audierunt. Insuper quia communis fidelium sensus erat, ejusmodi Trisagiis singulas Trinitatis personas compellari, multi arbitrati sunt a Fullone, vel Trinitatem ipsam, ceu affixam cruci, prædicari, aut quemdam alium a Filio, qui crucifixus esset, ut Noster explicat. Feruntur apud Zonaram epistolæ Felicis III papæ, et Acacii CP. aliorumque episcoporum nominibus inscriptæ, quibus Petrus Fullo multiplicis hæresis reus habetur ob hanc mutationem. Has vero doctissimus Valesius adulterinas putat; e contra Guillelmus Cave sinceras esse probat in *Histor. litterar.* in Felice; quin etiam Cl. Franciscus Pagi, ad annum 485. Plura scripsit Noster de hymno Trisagio in epistola ad Jordanem. Cæterum Ephræ-

[75] Leont. *De sect.* act. 7. [76] Dam. epist. ad Jord. archim.

VARIÆ LECTIONES.

[k] Deest εἶναι, in editis et mss., et in cod. S. Hil. additum est a recognitore.

appendicem illam, quam Petrus Cnapheus, seu Fullo, Trisagio hymno adjecit, impiam esse statuimus, ut quæ quartam inducat personam, ac Dei Filium, vim illam nimirum Patris vere subsistentem, seorsim collocet, et seorsim rursus eum, qui cruci affixus est, ac si ab illo *forti* diversus esset, vel Trinitatem sanctam passioni obnoxiam opinetur, Patremque ac Spiritum sanctum in crucem agat. Procul sit blasphema hæc et adulterina nugacitas. Nos quippe illud, *sanctus Deus* de Patre accipimus : non quod ipsi soli divinitatis assignemus nomen. Nam et Filium, et Spiritum sanctum Deum agnoscimus. Itidem illud, *sanctus fortis*, Filio tribuimus : non quod Patrem et Spiritum sanctum virtute spoliemus. Ac denique illud, *sanctus immortalis*, Spiritui sancto ascribimus : non ut Patrem et Filium ab immortalitate excludamus, sed ut in unaquaque persona omnia divina nomina simpliciter et absolute sumamus, divinum scilicet Apostolum imitantes, cujus hæc verba sunt : *Nobis autem unus Deus Pater, ex quo omnia, et nos ex ipso ; et unus Dominus Jesus Christus, per quem omnia, et nos per ipsum :* **219** *et unus Spiritus sanctus, in quo omnia, et nos in ipso*[77]. Itemque Gregorium[78] illum Theologum ad hunc modum loquentem : *Nobis autem unus Deus Pater, ex quo omnia ; et unus Dominus Jesus Christus, per quem omnia ; et unus Spiritus sanctus, in quo omnia :* his voculis, *ex quo, per quem*, et *in quo*, non scindentibus naturas (neque enim alioqui præpositiones illæ, aut nominum ordines unquam mutarentur), verum unius ac inconfusæ naturæ proprietates exprimentibus. Idque liquet ex eo quod rursus in unum colliguntur, si modo quispiam illud apud Apostolum haud negligenter legat : *Ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia, ipsi gloria in sæcula sæculorum. Amen*[79].

Nam quod non de Filio duntaxat[80], sed de sancta Trinitate dictus sit ter sanctus hymnus, testantur divinus sacerque Athanasius, Basilius, et Gregorius, ac totus Patrum a Deo afflatorum chorus ; nempe quod sancta illa Seraphim per trinam

ὑπὸ τοῦ ματαιόφρονος Πέτρου τοῦ κναφέως γεγενημένην, βλάσφημον ὁριζόμεθα, ὡς τέταρτον παρεισάγουσαν πρόσωπον, καὶ ἀναμέρος τιθεῖσαν τὸν τοῦ Θεοῦ Υἱὸν, τὴν τοῦ Πατρὸς ἐνυπόστατον δύναμιν, καὶ ἀναμέρος τὸν ἐσταυρωμένον ὡς ἄλλον ὄντα παρὰ τὸν *ἰσχυρὸν*, ἢ παθητὴν τὴν ἁγίαν Τριάδα δοξάζουσαν, καὶ συσταυροῦσαν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Ἄπαγε ταύτην τὴν βλάσφημον [l] καὶ παρέγγραπτον φλυαρίαν. Ἡμεῖς γὰρ τὸ, *ἅγιος ὁ Θεὸς*, ἐπὶ τοῦ Πατρὸς ἐκλαμβάνομεν, οὐκ αὐτῷ μόνῳ τὸ τῆς θεότητος ἀφορίζοντες ὄνομα, ἀλλὰ καὶ τὸν Υἱὸν Θεὸν εἰδότες, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· καὶ τὸ, *ἅγιος ἰσχυρὸς*, ἐπὶ τοῦ Υἱοῦ τίθεμεν, οὐκ ἀπαμφιεννύντες τῆς ἰσχύος τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· καὶ τὸ, *ἅγιος ἀθάνατος*, ἐπὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τάττομεν, οὐκ ἔξω τῆς ἀθανασίας τιθέντες τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν, ἀλλ' ἐφ' ἑκάστης τῶν ὑποστάσεων πάσας τὰς θεωνυμίας ἁπλῶς καὶ ἀπολύτως ἐκλαμβάνοντες, καὶ τὸν θεῖον Ἀπόστολον ἐκμιμούμενοι, φάσκοντα· *Ἡμῖν δὲ εἷς Θεὸς ὁ Πατὴρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς ἐξ αὐτοῦ· καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, δι' οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ· καὶ ἓν Πνεῦμα ἅγιον, ἐν ᾧ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς ἐν αὐτῷ*[m]. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, ὧδέ πη λέγοντα· *Ἡμῖν δὲ εἷς Θεὸς ὁ Πατὴρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, δι' οὗ τὰ πάντα, καὶ ἓν Πνεῦμα ἅγιον, ἐν ᾧ τὰ πάντα*, τοῦ, *ἐξ οὗ*, καὶ, *δι' οὗ*, καὶ, *ἐν ᾧ*, μὴ φύσεις τεμνόντων· οὐδὲ γὰρ ἂν μετέπιπτον αἱ προθέσεις, ἢ αἱ τάξεις τῶν ὀνομάτων· ἀλλὰ χαρακτηριζόντων μιᾶς καὶ ἀσυγχύτου φύσεως ἰδιότητας· καὶ τοῦτο δῆλον ἐξ ὧν εἰς ἓν συνάγονται πάλιν, εἰ τῷ μὴ παρέργως ἐκεῖνο ἀναγινώσκεται παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀποστόλῳ, τὸ, *ἐξ αὐτοῦ*, καὶ *δι' αὐτοῦ* καὶ *ἐν αὐτῷ τὰ πάντα· αὐτῷ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων*. Ἀμήν.

Ὅτι γὰρ οὐκ εἰς τὸν Υἱὸν μόνον λέλεκται τὸ τρισάγιον, ἀλλ' εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, μάρτυς ὁ θεῖος καὶ ἱερὸς Ἀθανάσιος, Βασίλειός τε, καὶ Γρηγόριος, καὶ πᾶς ὁ τῶν θεοφόρων Πατέρων χορός· ὅτιπερ διὰ τῆς τρισσῆς ἁγιότητος, τὰς τρεῖς τῆς ὑπερουσίου θεότη-

[77] I Cor. VIII, 5. [78] Orat. 39. [79] Rom. XI, 36. [80] Vid. epist. ad Jordan.

VARIÆ LECTIONES.

[l] Regg. 4 τὴν τοιαύτην βλασφημίαν. R. 2924 habet βλασφημίαν, sic vetus interpr. et Faber *blasphemiam* posuerunt. [m] Hæc quæ ad Spiritum sanctum spectant, desunt in Reg. 2930 et apud Paulum I Cor. VIII ; leguntur in aliis codd. et apud Basilium, *De Spirit. sancto* et apud Nazianz. orat. 39, nec non apud ipsummet Damascenum in Parallelis, et alibi. Neque hic erant omittenda.

NOTÆ.

mius Antiochenus apud Photium, cod. 226, canticum istud ab Orientalibus totum referri ad Filium tradit ; hoc est ab Ecclesiis Antiocheno præsuli subjectis. Quin nec ita pridem Calendio, qui Fulloni subrogatus fuerat, ut additamentum illud in bonam partem traheretur, hæc alia verba intexuit : Χριστὲ βασιλεῦ, *Christe Rex, qui crucifixus*, etc. Guido Fabricius Boderianus Antverpiæ edidit Syriace et Latine quædam ad Baptismi et sacræ synaxis ritus pertinentia, ceu *Severi patriarchæ Alexandrini essent*, cum tamen in textu Syriaco *Alexandrini* nomen non legatur. Dubium non est quin Severus iste Antiochenus sit, Severianorum princeps. Enimvero ad calcem Trisagius hymnus cum additione sic habetur : *Glorificatio angelorum, dum crucifigeretur Dominus noster*: SANCTUS DEUS, SANCTUS FORTIS, SANCTUS IMMORTALIS. *Joseph et Nicodemus dixerunt*: QUI CRUCIFIXUS ES PRO NOBIS, MISERERE NOBIS. Unde colligas liturgiam hanc Jacobitarum Severianorumve fuisse, non Catholicorum.

τος ὑποστάσεις, τὰ ἅγια Σεραφὶμ ἡμῖν ὑπεμφαίνουσι. Διὰ δὲ τῆς μιᾶς κυριότητος, τὴν μίαν τῆς θεαρχικῆς Τριάδος οὐσίαν τε καὶ βασιλείαν γνωρίζουσι. Φησὶ γοῦν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος · Οὕτω μὲν οὖν τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων, ἃ καὶ τοῖς Σεραφὶμ συγκαλύπτεται, καὶ δοξάζεται τρισὶν ἁγιασμοῖς, εἰς μίαν συνιοῦσι κυριότητα καὶ θεότητα. Ὃ καὶ ἄλλῳ τινὶ τῶν πρὸ ἡμῶν πεφιλοσόφηται κάλλιστά τε καὶ ὑψηλότατα.

Φασὶ μὲν οὖν (25) καὶ οἱ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν συντάξαντες, ὅτι λιτανεύοντος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει λαοῦ, διά τινα θεήλατον ἀπειλὴν, ἐπὶ Πρόκλου τοῦ ἀρχιεπισκόπου γεγενημένην, συνέβη ἁρπαγῆναι παιδίον ἐκ τοῦ λαοῦ, καὶ οὕτω μυηθῆναι ὑπ' ἀγγελικῆς τινος διδασκαλίας τὸν Τρισάγιον ὕμνον, Ἅγιος ὁ Θεὸς, Ἅγιος ἰσχυρὸς, Ἅγιος ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς· καὶ αὖθις ἐπιστραφέντος τοῦ παιδίου, καὶ τὸ μυηθὲν ἀπαγγείλαντος, ᾄσαι τὸν ὕμνον ἅπαν τὸ πλῆθος, καὶ οὕτω κοπάσαι τὴν ἀπειλήν. Καὶ ἐν τῇ ἁγίᾳ δὲ, καὶ μεγάλῃ, καὶ οἰκουμενικῇ τετάρτῃ συνόδῳ, τῇ ἐν Χαλκηδόνι φημὶ, οὕτως ὑμνηθῆναι ὁ τρισάγιος οὗτος ὕμνος παραδέδοται· οὕτω γὰρ τοῖς πεπραγμένοις [n] τῆς αὐτῆς ἁγίας συνόδου ἐμφέρεται · γέλως οὖν ὄντως καὶ παίγνιον, τὴν δι' ἀγγέλων μυηθεῖσαν, καὶ τῇ τῆς ἐπαγωγῆς λήξει πιστωθεῖσαν [o], καὶ τῇ τοσῇνδε τῶν ἁγίων Πατέρων συνόδῳ κυρωθεῖσάν τε καὶ βεβαιωθεῖσαν, καὶ πρότερον ὑπὸ τῶν Σεραφὶμ ὑμνηθεῖσαν τρισάγιον ᾠδὴν, ὡς τῆς τρισυποστάτου θεότητος ἐμφαντικὴν, τῇ τοῦ κναφέως οἷον καταπατηθῆναι ἀλόγῳ οἰήσει, καὶ ὄπισθεν διορθωθῆναι, ὡς τῶν Σεραφὶμ ὑπερβάλλοντος. Ἀλλ' ὦ τῆς αὐθαδείας, ἵνα μὴ λέγω τῆς ἀνοίας ! Ἡμεῖς δὲ καὶ οὕτω φαμὲν, κἂν δαίμονες διαῤῥήγνυνται· Ἅγιος ὁ Θεὸς, Ἅγιος ἰσχυρὸς, Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

A sanctitatem, tres superessentialis divinitatis personas nobis indicent; per unam autem dominationem, unam divinæ Trinitatis substantiam, imperiumque declarent. Ait quippe Gregorius Theologus [81]: Sic porro Sancta sanctorum, quæ etiam a Seraphim obteguntur, ac tribus sanctificationibus celebrantur, in unam dominationem et divinitatem conveniunt; id quod et alius quispiam majorum nostrorum pulcherrime ac sublimissime edisseruit.

Trisagii traditio, sub Proclo pontifice. — Jam vero narrant ecclesiasticæ historiæ scriptores [82], cum plebs Constantinopolitana, Proclo archiepiscopum agente, minaci quadam immissa divinitus tempestate conterrita, supplex Deo preces adhiberet, puerum quemdam e plebe in sublime raptum, angelis quibusdam magistris Trisagium hunc hymnum didicisse: *Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis, miserere nobis.* Cumque loco suo puer redditus id quod didicerat, retulisset, multitudinem universam hymnum hunc cecinisse, atque hoc pacto imminentem calamitatem quievisse. Quin in sancto magnoque, et universali quarto illo concilio, quod Chalcedone coactum est, ita cantatus fuisse hic hymnus traditur; quemadmodum in sanctæ hujus synodi actis recitatur [83]. Quamobrem ridiculum prorsus et ludicrum fuerit, canticum istud Trisagium ab angelis acceptum, ingruentiumque malorum depulsione firmatum, quod confirta sanctorum Patrum synodus comprobavit, quin et Seraphim pridem **220** cecinerant, velut quo tres deitatis personæ exprimerentur, Cnaphei iniqua opinatione, quasi ille Seraphim antecelleret, pedibus proculcari, aut saltem emendari. Proh insignem arrogantiam, ne dicam amentiam! Nos vero (rumpantur licet etiam dæmones) ita dicimus: *Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis, miserere nobis.*

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ' [ΝΕ'].

Περὶ τῆς ἐν εἴδει καὶ ἐν ἀτόμῳ θεωρουμένης φύσεως, καὶ διαφορᾶς, ἑνώσεώς τε καὶ σαρκώσεως· καὶ πῶς ἐκληπτέον, « Τὴν μίαν φύσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένην. »

Ἡ φύσις (26) ἡ ψιλῇ θεωρίᾳ κατανοεῖται · καθ'

CAP. XI.

De natura quæ in specie, et quæ in individuo consideratur, deque differentia unionis et incarnationis: et quomodo illud accipiendum sit, « Unam Dei Verbi naturam incarnatam. »

Naturæ triplex status: utque assumpta a Verbo

[81] Orat. 42 a principio. [82] Felix III et alii epist. ad Petrum Fullonem; Theoph. ad an. 5930. [83] Conc. Chal. act. 1, in fine.

VARIÆ LECTIONES.

[n] R. 2927 πραχτιχοῖς. [o] In cod. S. Hil. hæc supra lineam scripta sunt : ἢ θεηλάτου ὀργῆς παύσει, quibus auctoris mens explicatur.

NOTÆ.

(25) *Φασὶ μὲν οὖν. Jam vero qui ecclesiasticam*, etc. Nicephorus Callist. lib. XVIII *Hist.* c. 51, hymnum hunc, ut et præclarum alterum, quem Græci vespertinis horis canunt; quique incipit, φῶς ἱλαρὸν, *jucundum lumen*, etc., ab ipsis apostolis acceptum refert. Scriptor Vitæ Basilii Magni, qui Amphilochius Iconiensis esse dicitur, narrat, cap. 14, sanctum doctorem hymnum eumdem Trisagium Nicææ aliquando recitasse. Profecto hic auctor vetustissimus est, qui in Deitate tres quidem personas, unam vero hypostasim confiteatur. Johius monachus apud Phot. cod. 222, Damasceno præiverat, ut assereret Trisagium hunc hymnum esse desumptum ex his verbis psalmi XLVI: *Sitivit anima mea ad Deum fortem, vivum*, adjuncto cantico Seraphico Isa. VI.

(26) Ἡ φύσις. *Natura*, etc. Hic explicatur dictum Cyrilli, *unam Dei Verbi naturam incarnatam*, cui simile est hoc aliud ejusdem doctoris epist. ad Acac. Melit. *Post unitionem, velut sublata jam in duo partitione*, μίαν εἶναι πιστεύομεν τὴν τοῦ Υἱοῦ φύσιν, ὡς ἐνῳ, πλὴν ἐνανθρωπήσαντος, καὶ σεσαρκω-

humana natura. Verbi natura, quid proprie. — Natura, vel sola cogitatione consideratur (neque enim per se subsistit), vel communiter in omnibus ejusdem speciei personis, ut videlicet eas conjungit ; ac tum dicitur in specie considerata natura : aut in totum eadem ipsa cum assumptis accidentibus, in una persona ; diciturque in individuo considerata natura, quæ tamen eadem est ac ea quæ in specie consideratur. Itaque Deus Verbum, carnem assumens, nec naturam quæ sola cogitatione conspicitur, accepit (neque enim hoc incarnatio fuerit, sed impostura et incarnationis larva), neque eam quæ in specie conspicitur (non enim personas omnes assumpsit), verum illam demum quæ in individuo est, eamdemmet ac ea quæ est in specie (primitias enim nostræ carnis assumpsit), non quæ seorsim in se et individuum prius fuerit, posteaque ab eo assumpta sit, sed quæ in ipsius persona exstiterit. Hac porro ratione, *Verbum caro factum est* [84], sine ulla conversione ; caroque item, Verbum citra mutationem, et Deus, homo. Deus enim est Verbum, et homo, Deus, ob hypostaticam unionem. Idem igitur est Verbi naturam dicere, atque naturam illam quæ in individuo est. Neque enim individuum, id est hypostasim, proprie et solitarie declarat, nec personarum communitatem : verum communem naturam in una ex suis personis consideratam, et inquisitione facta cognitam

A ἑαυτὴν γὰρ οὐχ ὑφέστηκεν· ἢ κοινῶς ἐν πᾶσι ταῖς ὁμοειδέσιν ὑποστάσεσι ταύτας συνάπτουσα, καὶ λέγεται ἐν τῷ εἴδει θεωρουμένη φύσις· ἢ ὁλικῶς ἡ αὐτὴ ἐν προσλήψει συμβεβηκότων, ἐν μιᾷ ὑποστάσει, καὶ λέγεται ἐν ἀτόμῳ θεωρουμένη φύσις, ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ ἐν τῷ εἴδει θεωρουμένῃ P· ὁ οὖν Θεὸς Λόγος σαρκωθεὶς, οὔτε τὴν ἐν τῇ ψιλῇ θεωρίᾳ κατανοουμένην φύσιν ἀνέλαβεν· οὐ γὰρ σάρκωσις τοῦτο, ἀλλ' ἀπάτη καὶ πλάσμα σαρκώσεως· οὔτε τὴν ἐν τῷ εἴδει θεωρουμένην· οὐ γὰρ πάσας τὰς ὑποστάσεις ἀνέλαβεν, ἀλλὰ τὴν ἐν ἀτόμῳ, τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἐν τῷ εἴδει· ἀπαρχὴν γὰρ ἀνέλαβε τοῦ ἡμετέρου φυράματος, οὐ καθ' ἑαυτὴν ὑποστᾶσαν, καὶ ἄτομον χρηματίσασαν πρότερον, καὶ οὕτως ὑπ' αὐτοῦ προσληφθεῖσαν, ἀλλ' ἐν τῇ αὐτοῦ ὑποστάσει ὑπάρξασαν.

B Αὕτη γὰρ ἡ ὑπόστασις τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐγένετο τῇ σαρκὶ ὑπόστασις, καὶ κατὰ τοῦτο, *ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο*, ἀτρέπτως δηλαδὴ, καὶ ἡ σὰρξ, Λόγος ἀμεταβλήτως, καὶ ὁ Θεὸς, ἄνθρωπος. Θεὸς γὰρ ὁ Λόγος, καὶ ὁ ἄνθρωπος Θεὸς, διὰ τὴν καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν. Ταὐτὸν οὖν ἐστιν εἰπεῖν φύσιν τοῦ Λόγου, καὶ τὴν ἐν ἀτόμῳ φύσιν. Οὔτε γὰρ τὸ ἄτομον, ἤγουν τὴν ὑπόστασιν, κυρίως καὶ μόνως δηλοῖ, οὔτε τὸ κοινὸν τῶν ὑποστάσεων, ἀλλὰ τὴν κοινὴν φύσιν ἐν μιᾷ τῶν ὑποστάσεων θεωρουμένην καὶ ἐξεταζομένην.

Unio et incarnatio in quo differant. Una Verbi natura incarnata ab ipso Cyrillo exposita. — Jam vero aliud est unio, et aliud incarnatio. Unio enim solam conjunctionem indicat ; cum quo autem hæc conjunctio facta sit, non item. At incarnatio (quod perinde est, ac si humanationem dicas) cum carne, sive homine, conjunctionem **221** ostendit, veluti et ferri ignitio, unionem cum igne. Sane beatus ipse Cyrillus in secunda ad Sucensum epistola illud exponens, *unam natu-*

Ἄλλο μὲν οὖν ἐστιν ἕνωσις, καὶ ἕτερον σάρκωσις. Ἡ μὲν γὰρ ἕνωσις μόνην δηλοῖ τὴν συνάφειαν· πρὸς τί δὲ γέγονεν ἡ συνάφεια, οὐκέτι. Ἡ δὲ σάρκωσις, ταὐτὸν δ' ἐστιν εἰπεῖν καὶ ἐνανθρώπησις, τὴν πρὸς σάρκα, ἤτοι πρὸς ἄνθρωπον συνάφειαν δηλοῖ· καθάπερ καὶ ἡ πύρωσις τοῦ σιδήρου q τὴν πρὸς τὸ πῦρ ἕνωσιν. Αὐτὸς μὲν οὖν ὁ μακάριος Κύριλλος ἐν τῇ πρὸς Σούκενσον δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ἑρμηνεύων τὸ, *μίαν φύσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένην*, οὕτω φησίν· « Εἰ μὲν γὰρ μίαν εἰπόντες

[84] Joan. I, 14.

VARIÆ LECTIONES.

P Deest membrum hoc in cod. S. Hil., R. 9, Colb. 1 et in N., nec reddidit vetus interpr. nec tamen superfluum est. q Nulla τοῦ σιδήρου *ferri* mentio in cod. S. Hil., Regg. 13, Colb. 3 et N., nec apud veterem interpretem.

NOTÆ.

μένου, unam esse credimus naturam, quia unius, sed inhumanati et incarnati. Quæ sic vulgo intelligunt Catholici, ut φύσιν *naturam*, acceperit pro persona vel hypostasi, eo quod *hypostases* disjungi neget in Christo, εἴ τις ἐπὶ τοῦ ἑνὸς Χριστοῦ διαιρεῖ τὰς ὑποστάσεις, κ. τ. ε. itemque *factam esse* ὑποστάσεων, *hypostasium conjunctionem*, asserat, *id est naturarum* : et rursum in Defens. Anat. 2, adv. Theod. his vocibus utatur, ἡ τοῦ Λόγου φύσις ἤγουν ὑπόστασις, ὅ ἐστιν αὐτὸς ὁ Λόγος· *Natura seu hypostasis Verbi, quod est ipsummet Verbum.* Ita decessorem suum interpretatur Eulogius apud Phot. cod. 230; Ephræmius quoque, ibid. cod. 229 ; Justinianus in *Professione fidei*, quibus suffragatur Leontius in solutionibus argum. Severi. Sed act. 8 *De sect.* eo quo Damascenus modo respondet, Cyrillum vocem φύσεως, non pro natura quæ communis sit, sed ut in hypostasi exsistit, accepisse. Legenda sunt quæ diximus de sensu Cyrilli, ad caput 50 Dialectices. Ille quem Noster post Leontium affert Cyrilli locus, ex ejus ad Sucensum epist. 2, ambas naturas, integrasque astruit; et explosa Nestorii blasphemia Orientalium fidem laudat, qui *ea ex quibus Christus intelligitur, sola simplicique cogitatione percipientes*, φύσεων μὲν εἰρήκασι διαφορὰν, ὅτι μὴ ταὐτὸν, ὡς ἔφην, ἐν ποιότητι φυσικῇ θεότης, καὶ ἀνθρωπότης, *naturarum discrimen enuntiarunt, quia, ut aiebam, non sunt idem divinitas et humanitas quoad qualitatem naturalem ; sed tamen unum Filium, et Christum, et Dominum*, etc. Plura Cyrilli loca in idem conspirant, ita ut Chalcedonensis formula solis ejus fere sententiis constet. Athanasius, lib. *De salut. advent. Christi*, nomen φύσεως eodem quo Cyrillus sensu sumpserat, dicendo ἡ φύσις ὅλη τοῦ Λόγου, *tota natura Verbi adfuit ad exhibendam formam humanam visibilis Adam* οὐκ ἐν διαιρέσει προσώπων, *non divisione personarum, sed exsistentia deitatis et humanitatis.*

τοῦ Λόγου φύσιν, σεσιγήκαμεν, οὐκ ἐπενεγκόντες τὸ, *σεσαρκωμένην*, ἀλλ' οἷον ἔξω τιθέντες τὴν οἰκονομίαν, ἣν αὐτοῖς τάχα που καὶ οὐκ ἀπίθανος λόγος, προσποιουμένοις ἐρωτᾷν· εἰ μία φύσις τὸ ὅλον, ποῦ τὸ τέλειον ἐν ἀνθρωπότητι; ἢ πῶς ὑφέστηκεν ἡ καθ' ἡμᾶς οὐσία; Ἐπειδὴ δὲ, καὶ ἡ ἐν ἀνθρωπότητι τελειότης, καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς οὐσίας ἡ δήλωσις εἰσκεκόμισται διὰ τοῦ· λέγειν, *σεσαρκωμένην*, παυσάσθωσαν καλαμίνην ῥάβδον ἑαυτοῖς ὑποστήσαντες. » Ἐνταῦθα μὲν οὖν τὴν φύσιν τοῦ Λόγου ἐπὶ τῆς φύσεως ἔταξεν. Εἰ γὰρ ἀντὶ ὑποστάσεως τὴν φύσιν παρείληφεν, οὐκ ἄτοπον ἦν, καὶ δίχα τοῦ, *σεσαρκωμένην*, τοῦτο εἰπεῖν· μίαν γὰρ ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀπολύτως λέγοντες οὐ σφαλλόμεθα· ὁμοίως δὲ καὶ Λεόντιος ὁ Βυζάντιος, ἐπὶ τῆς φύσεως τὸ ῥητὸν ἐνόησεν, οὐκ ἀντὶ τῆς ὑποστάσεως. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τὰς Θεοδωρήτου [r] μέμψεις τοῦ δευτέρου ἀναθεματισμοῦ ἀπολογίαν, οὕτω φησὶν ὁ μακάριος Κύριλλος· « Ἡ φύσις τοῦ Λόγου, ἤγουν ἡ ὑπόστασις, ὅ ἐστιν αὐτὸς ὁ Λόγος. » Ὥστε τὸ εἰπεῖν, φύσιν τοῦ Λόγου, οὔτε τὴν ὑπόστασιν μόνην σημαίνει, οὔτε τὸ κοινὸν τῶν ὑποστάσεων, ἀλλὰ τὴν κοινὴν φύσιν ἐν τῇ τοῦ Λόγου ὑποστάσει ὁλικῶς θεωρουμένην.

A *ram Dei Verbi incarnatam*, ait: « Etenim si, cum unam Verbi naturam diximus, protinus tacuissemus, nec *incarnatam* subjunxissemus, sed humanitatis assumptionem, veluti foras exclusissemus, probabilitate forsitan aliqua non caruisset corum oratio, cum dissimulanter ita rogarant: Si una natura totum est, eccubi tandem illa in humanitate perfectio est, aut quo pacto consistit nostræ æqualis essentia? Quoniam autem et in humanitate perfectio, et substantiæ nostræ declaratio invecta est per id quod dixi, *incarnatam*, desinant tandem scipione arundineo niti. » Hic igitur Verbi naturam pro natura ipsa collocavit. Nam si pro persona naturam accepisset, haud absurdum fuisset, id etiam citra hoc vocabulum, *incarnatam*, enuntiare. Unam enim hypostasim [85] Dei Verbi absolute dicentes, nequaquam aberramus. Consimilem etiam in modum Leontius Byzantinus [86] de natura hunc locum intellexit, non de persona. At vero B. Cyrillus in ea Apologia, qua Theodoreti adversus secundum anathematismum suum criminationes refellit, ita loquitur [87]: « Natura Verbi, id est, persona, quod est Verbum ipsum. » Quare Verbi naturam dicere, nec personam solam, nec personarum communitatem significat, sed communem naturam in Verbi persona hypostasi integre et perfecte consideratam.

B

Ὅτι μὲν οὖν ἡ φύσις τοῦ Λόγου σεσαρκώθη, ἤτοι ἡνώθη σαρκὶ, εἴρηται· φύσιν δὲ τοῦ Λόγου παθοῦσαν σαρκὶ, οὐδέπω καὶ νῦν ἀκηκόαμεν, Χριστὸν δὲ παθόντα σαρκὶ ἐδιδάχθημεν· ὥστε οὐ τὴν ὑπόστασιν δηλοῖ τὸ εἰπεῖν, φύσιν τοῦ Λόγου. Λείπεται τοίνυν εἰπεῖν, ὅτι τὸ σεσαρκῶσθαι μὲν, ἡνῶσθαί ἐστι σαρκὶ, τὸ δὲ σάρκα γενέσθαι τὸν Λόγον, αὐτὴν τὴν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν ἀτρέπτως γενέσθαι τῆς σαρκὸς ὑπόστασιν. Καὶ ὅτι μὲν ὁ Θεὸς ἄνθρωπος γέγονε, καὶ ὁ ἄνθρωπος Θεὸς, εἴρηται. Θεὸς γὰρ ὢν ὁ Λόγος, γέγονεν ἀμεταβλήτως [s] ἄνθρωπος. Ὅτι δὲ ἡ θεότης ἄνθρωπος γέγονεν· ἢ ἐσαρκώθη, ἢ ἐνηνθρώπησεν, οὐδαμῶς ἀκηκόαμεν. Ὅτι δὲ ἡ θεότης ἡνώθη τῇ ἀνθρωπότητι ἐν μιᾷ τῶν αὐτῆς ὑποστάσεων, μεμαθήκαμεν· καὶ ὅτι ὁ Θεὸς μορφοῦται, ἤτοι οὐσιοῦται (27) τὸ ἀλλότριον, ἤτοι τὸ καθ' ἡμᾶς, εἴρηται.

Propositionum delectus in materia subjecta.— Quanquam autem Verbi naturam incarnatam, hoc est carni unitam esse dictum sit: tamen Verbi naturam carne passam ad hunc usque diem non audivimus: verum Christum carne passum didicimus. Ex quo colligitur non significari personam cum Verbi naturam dicimus. Relinquitur itaque, ut dicamus idem esse incarnatum, quod carni unitum; at Verbum carnem factum esse, idem quod ipsam Verbi personam absque ulla conversione carnis personam factam fuisse. Eodem modo illud quoque dictum est, quod Deus factus sit homo, et homo Deus (Verbum enim, Deus exsistens, sine ulla mutatione factus est homo), sed quod divinitas homo facta sit, aut incarnata, vel humanam naturam induerit, hoc nusquam audivimus.

C

[85] Sup. c. 6 et 7. [86] Leont. *De sect.* act. 8. [87] Cyrill. Defenf. 2 Anath. cont. Theod.

VARIÆ LECTIONES.

[r] Edita et nonnulli codd. Θεοδωρίτου, ita sæpe scribunt Græci. [s] Cod. S. Hil. Reg. Colb. 2 Θεὸς γὰρ ὁ Λόγος, γέγονε δὲ ἀμεταβλ.

NOTÆ.

(27) *Ἤτοι οὐσιοῦται Hoc est alienam substantiam*, etc. Post Antiochenæ synodi Patres, Verbum assumpta humanitate, οὐσιῶσθαι, q. d. *substantiatum fuisse*, dixerat Nazianzenus in Carmine de vita sua. Dixerat vero et Dionysiaster, cap. 2 *De div. nom.* utinam æque sincero sensu: Ἀλλὰ καὶ τὸ πάσης Θεολογίας ἐκφανέστατον, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἰησοῦ Θεοπλαστία, *sed et quod totius theologiæ manifestissimum est, humanitatis Jesu in Deum formatio nullo sermone explicabilis, nec cuivis intellectui pervia, etsi præstantiorum angelorum primario. Atqui eum quidem* ἀνδρικῶς οὐσιωθῆναι, *humano modo substantiam factum esse, arcana traditione accepimus: nescimus vero quinam ex Virginis sanguinibus, alia quam natura ferat lege efficius sit; qua ratione siccis pedibus, qui corpòrea mole, et materiæ pondere graves essent, per humidam instabilemque substantiam graderetur,* καὶ ἄλλα ὅσα τῆς ὑπερφυοῦς ἐστιν Ἰησοῦ φυσιολογίας, *et quæcunque alia ad præcellentissimam Jesu physiologiam spectant.* Similia expressius scripsit epist. 4 ad Caium; quibus mihi quidem videtur innui, miranda illa omnia, unius Jesu naturæ et substantiæ divino-humanæ opera fuisse, et Leonis M. ad Flavianum epistolæ refragari, ubi S. Pontifex utrique naturæ Christi quæ sua sunt ascribit, cademmet exempla allegando.

D

Illud quidem edocti sumus divinitatem in una suarum personarum humanitati unitam esse : item traditum est quod Deus formam, hoc est alienam substantiam, nostram nimirum, induerit (cuilibet enim personæ vox *Deus* tribuitur), at *divinitatis* vocabulum de persona usurpare non possumus. Nam quod divinitas Pater solus sit, aut solus Filius, aut solus Spiritus sanctus, nusquam a nobis auditum est. Divinitas enim naturam declarat, Pater autem personam, quemadmodum et humanitas naturam, **222** Petrus vero personam. At vox *Deus*, et naturæ communitatem significat, et in unaquaque persona æque locum habet, velut et *homo*. Deus enim is est, qui divinam habet naturam ; et homo, qui humanam.

A Ἐφ' ἑκάστης γὰρ τῶν ὑποστάσεων τὸ *Θεὸς* ὄνομα τάττεται *θεότητα* δὲ ἐπὶ ὑποστάσεως [t] εἰπεῖν οὐ δυνάμεθα. Θεότητα γὰρ τὸν Πατέρα μόνον, ἢ τὸν Υἱὸν μόνον, ἢ μόνον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὐκ ἀκηκόαμεν· θεότης μὲν γὰρ τὴν φύσιν δηλοῖ· τὸ δὲ Πατὴρ, τὴν ὑπόστασιν, ὥσπερ καὶ ἀνθρωπότης, τὴν φύσιν, Πέτρος δὲ, τὴν ὑπόστασιν· Θεὸς δὲ καὶ τὸ κοινὸν τῆς φύσεως σημαίνει, καὶ ἐφ' ἑκάστης τῶν ὑποστάσεων τάττεται παρωνύμως, ὥσπερ καὶ *ἄνθρωπος*· Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ θείαν ἔχων φύσιν, καὶ ἄνθρωπος, ὁ ἀνθρωπίνην.

Præter hæc omnia sciendum est [88], Patrem et Spiritum sanctum nulla ratione carni Verbi communicare, nisi quantum ad miracula attinet, et quantum ad beneplacitum et voluntatem.

B Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἰστέον, ὡς ὁ Πατὴρ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατ' οὐδένα λόγον τῇ σαρκώσει [u] τοῦ Λόγου κεκοινώνηκεν, εἰ μὴ κατὰ τὰς θεοσημείας, καὶ κατ' εὐδοκίαν καὶ βούλησιν.

CAP. XII.

Quod sancta Virgo Dei Genitrix sit, adversus Nestorianos.

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ' [ΝϚ'].

Ὅτι Θεοτόκος ἡ ἁγία Παρθένος· κατὰ Νεστοριανῶν V.

Sancta Maria Dei Mater proprie. Contra Valentinum et alios : ortam ex Maria Christi carnem. — Sanctam porro Virginem Dei proprie et vere genitricem prædicamus [89]. Sicut enim verus est Deus, qui ex ipsa natus est ; ita perinde Dei Mater est, quæ verum Deum ex se incarnatum genuit. Deum porro ex ea natum esse dicimus, non quod Verbi divinitas exsistendi principium ex ipsa traxerit ; sed quia Verbum ipsum, quod ante sæcula citra ullum tempus genitum est, ac sine exordio et sempiterne una cum Patre et Spiritu sancto est, in extremis diebus salutis nostræ causa, in utero ipsius habitavit, et assumpta carne ex ea genitum est sine sui demutatione. Non enim hominem purum sancta Virgo genuit, sed Deum verum ; non nudum, sed carne vestitum ; nec ita ut corpore de cœlis allato, per eam velut per canalem transierit, sed ex ipsa carnem ejusdem ac nos substantiæ acceperit, quæ in seipso subsisteret [90]. Nam si corpus e cœlo devectum est, ac non ex natura nostra acceptum, quid tandem inhumanatione opus erat ? Etenim Dei Verbum humanita-

Θεοτόκον δὲ κυρίως (28) καὶ ἀληθῶς τὴν ἁγίαν Παρθένον κηρύττομεν· ὡς γὰρ Θεὸς ἀληθὴς ὁ ἐξ αὐτῆς γεννηθεὶς, ἀληθὴς Θεοτόκος ἡ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἐξ αὐτῆς σεσαρκωμένον γεννήσασα· Θεὸν γάρ φαμεν ἐξ αὐτῆς γεγεννῆσθαι, οὐχ ὡς τῆς θεότητος τοῦ Λόγου ἀρχὴν τοῦ εἶναι λαβούσης ἐξ αὐτῆς, ἀλλ' ὡς αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὸ πρὸ αἰώνων ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς γεννηθέντος, καὶ ἀνάρχως καὶ ἀϊδίως, C ὑπάρχοντος [x] σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, ἐν τῇ γαστρὶ αὐτῆς ἐνοικήσαντος, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀμεταβλήτως σαρκωθέντος καὶ γεννηθέντος. Οὐ γὰρ ἄνθρωπον ψιλὸν ἐγέννησεν ἡ ἁγία Παρθένος, ἀλλὰ Θεὸν ἀληθινόν· οὐ γυμνὸν, ἀλλὰ σεσαρκωμένον· οὐκ οὐρανόθεν τὸ σῶμα καταγαγόντα, καὶ ὡς διὰ σωλῆνος δι' αὐτῆς παρελθόντα, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς ὁμοούσιον ἡμῖν σάρκα ἀναλαβόντα, καὶ ἐν ἑαυτῷ ὑποστήσαντα. Εἰ γὰρ οὐρανόθεν τὸ σῶμα κεκόμισται, καὶ οὐ τῆς καθ' ἡμᾶς φύσεως εἴληπται, τίς χρεία τῆς ἐνανθρωπήσεως; Ἡ γὰρ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου διὰ τοῦτο γέγονεν, ἵνα αὐτὴ ἡ ἁμαρτήσασα, καὶ πεσοῦσα, καὶ φθαρεῖσα φύσις, νικήσῃ τὸν ἀπατήσαντα τύραν-

[88] Dion. *De div. nom.* cap. 8. [89] Greg. Naz. epist. 1 ad Cledon. [90] Greg. Naz. ibid.

VARIÆ LECTIONES.

[t] Regg. 4, Colb. 1 et N. θεότητα δὲ τὴν ὑπόστασιν. [u] Edita et quidam codices τῇ σαρκί. [v] Hæc habent edita quæ nusquam reperi. Nec apud Vegelinum, qui caput istud seorsim edidit in Collectan. [x] Vegel. συνυπάρχοντος.

NOTÆ.

(28) *Θεοτόκον δὲ κυρίως. Dei autem Genitricem.* Hæc omnia quibus non Nestorius modo, Samosatenus, aut Photinus, sed et Basilides, Valentinus, aliique ejusdem furfuris perstringuntur, Noster desumpsit ex epist. 1 Nazianzeni ad Cledonium, in qua Theologus singula capita, quibus vel Christo, vel Deiparæ detractum erat, totidem anathematismis proscripsit, ut Apollinarii obtrectationes retunderet. Nam præter Nestorium Gnostici, qui Domini corpus, vel e cœlo delapsum, vel ex elementis compactum, per Mariam, non per tubum transmeasse, nec ex ipsa generatum finxere, *Dei Genitricis* prærogativam impugnarant. Quocirca Theodoretus *Deiparæ* cognomen, *ex apostolica traditione* susceptum ait, lib. v *Hær. fab.* c. 18, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν. Illud adhibuit, ante Nazianzenum et Chrysostomum Athanasius, epist. ad Epict., ut Origenem, aliosque taceam. Quinimo Alexander Hierapolitanus, vir Nestorio perquam addictus, epistola ad Theodoretum (synod. Irenæi, c. 94) fatebatur *vocem* Θεοτόκος *catholicam esse, et in festivitatibus, sive præconiis, incircumspecte sine adjectione usurpatam ab orthodoxis.*

νον, καὶ οὕτω τῆς φθορᾶς ἐλευθερωθῇ, καθώς φησιν ὁ θεῖος Ἀπόστολος. *Ἐπειδὴ δι' ἀνθρώπου ὁ θάνατος, καὶ δι' ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν*· εἰ τὸ πρῶτον ἀληθὲς [y], καὶ τὸ δεύτερον.

A tem idcirco induit [91], ut ipsamet natura quæ peccaverat, cecideratque, et corrupta erat, tyrannum qui se deceperat, superaret, sicque a corruptione vindicaretur, ut divinus Apostolus ait : *Quoniam per hominem mors, et per hominem resurrectio mortuorum* [92]. Si primum illud vere exstitit, sane et secundum.

Εἰ δὲ καὶ λέγει· *Ὁ πρῶτος* [z] *Ἀδὰμ* (29) *ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δὲ δεύτερος Ἀδὰμ, ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ*, οὐ τὸ σῶμά φησιν ἐξ οὐρανοῦ, ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐ ψιλὸς ἄνθρωπός ἐστιν. Ἰδοὺ γὰρ καὶ Ἀδὰμ αὐτὸν ὠνόμασε, καὶ Κύριον, τὸ συναμφότερον σημαίνων. Ἀδὰμ μὲν γὰρ ἑρμηνεύεται *γηγενής*· γηγενὴς δὲ δῆλον ὅτι ἐστὶν ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις, ἡ ἐκ χοὸς πλασθεῖσα· τὸ *Κύριος* δὲ, τῆς θείας οὐσίας ἐστὶ παραστατικόν.

[92] Etsi autem his verbis utitur, *Primus Adam de terra, terrenus, secundus Adam, Dominus de cœlo* [93], non innuit, corpus ejus de cœlo fluxisse, sed eum nudum hominem non esse ostendit. Nam, ut vides, et Adamum, et Dominum, **223** eum appellavit, utrumque simul indicans. Adamus quippe *terrigenam* sonat. Liquet autem terrigenam esse hominis naturam, ut quæ ex terra efficta sit. Domini autem vocabulum, divinam naturam declarat.

Πάλιν δέ φησιν ὁ Ἀπόστολος· *ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, γενόμενον ἐκ γυναικός*. Οὐκ εἶπε, *διὰ γυναικός, ἀλλ' ἐκ γυναικός*. Ἐσήμανεν οὖν ὁ θεῖος Ἀπόστολος, ὡς αὐτός ἐστιν ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς, ὁ ἐκ τῆς Παρθένου γενόμενος ἄνθρωπος, καὶ αὐτός ἐστιν ὁ ἐκ τῆς Παρθένου γεννηθεὶς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός· γεννηθεὶς δὲ σωματικῶς, καθὸ γέγονεν ἄνθρωπος, οὐ προδιαπλασθέντι ἀνθρώπῳ ἐνοικήσας, ὡς ἐν προφήτῃ, ἀλλ' αὐτὸς οὐσιωδῶς καὶ ἀληθῶς γενόμενος ἄνθρωπος, ἤτοι ἐν τῇ ὑποστάσει αὐτοῦ ἐψυχωμένην [a] σάρκα ψυχῇ λογικῇ τε καὶ νοερᾷ ὑποστήσας, καὶ αὐτὸς γεγονὼς αὐτῇ ὑπόστασις. Τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ, *γενόμενον ἐκ γυναικός*· πῶς γὰρ ἂν αὐτὸς ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος ὑπὸ νόμον γέγονεν, εἰ μὴ ἄνθρωπος ἡμῖν ὁμοούσιος γέγονεν.

B Ac rursus ita loquitur Apostolus [94]: *Misit Deus Filium suum unigenitum factum ex muliere.* Non dixit, *per mulierem*, sed, *ex muliere.* Quocirca significavit eum ipsum esse unigenitum Dei Filium ac Deum, qui ex Virgine factus est homo : atque item eum ipsum ex Virgine genitum esse, qui Dei Filius ac Deus est. Genitum porro corporeo modo, qua scilicet ratione homo factus est : ita nimirum, ut non in homine prius condito, tanquam in propheta habitaverit, verum ipse substantialiter ac vere factus sit homo ; hoc est, in sua hypostasi carnem anima rationali et intelligente animatam substare fecerit, seipsum illius præbens hypostasim. Hanc enim significationem C habet illud, *factum ex muliere.* Nam quo tandem pacto ipsummet Dei Verbum sub lege factum esset, nisi homo ejusdem ac nos substantiæ exstitisset?

Ὅθεν δικαίως καὶ ἀληθῶς Θεοτόκον τὴν ἁγίαν [b] Μαρίαν ὀνομάζομεν· τοῦτο γὰρ τὸ ὄνομα ἅπαν τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας συνίστησι. Εἰ γὰρ Θεοτόκος ἡ γεννήσασα, πάντως Θεὸς ὁ ἐξ αὐτῆς γεννηθεὶς, πάντως δὲ καὶ ἄνθρωπος. Πῶς γὰρ ἂν ἐκ γυναικὸς γεννηθείη Θεὸς, ὁ πρὸ αἰώνων ἔχων τὴν ὕπαρξιν, εἰ μὴ ἄνθρωπος γέγονεν; Ὁ γὰρ Υἱὸς ἀνθρώπου, ἄνθρωπος δηλονότι. Εἰ δὲ αὐτὸς ὁ γεννηθεὶς ἐκ γυναικὸς Θεός ἐστιν, εἷς ἐστι δηλονότι ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς γεννηθεὶς κατὰ τὴν θείαν καὶ ἄναρχον οὐσίαν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἐκ τῆς Παρθένου τεχθεὶς κατὰ τὴν ἠργμένην καὶ ὑπὸ χρόνον οὐσίαν, ἤτοι τὴν ἀνθρωπίνην. Τοῦτο δὲ μίαν ὑπόστασιν, καὶ

Dei Genitricis nomen, totum mysterium declarat. — Merito igitur et vere sanctam Mariam Deiparam appellamus. Hoc enim nomen totum incarnationis mysterium astruit. Nam, si Dei Mater est quæ genuit, profecto Deus est qui ex ipsa genitus est : profecto etiam homo. Nam qui fieri potuisset, ut Deus, qui ante sæcula exstabat, ex muliere nasceretur, nisi homo factus esset? Qui enim filius est hominis, homo etiam ipse sit necessum est. Quod si ille ipse qui ex muliere natus est, Deus est, unus procul dubio atque idem D est, qui ex Deo Patre genitus est, quod ad divinam et initii expertem substantiam attinet, qui-

[91] Inf. cap. 18. [92] I Cor. xv, 21. [93] Greg. Naz. ibid. [94] I Cor. xv, 47. [95] Galat. iv, 4.

VARIÆ LECTIONES.

[y] Edita ἀληθῶς. [z] Vegel. hic et infra ἄνθρωπος, ut I ad Cor. xv, 47, legimus. [a] Al. ἐμψυχομένην. [b] Vegel. παναγίαν.

NOTÆ.

(29) *Ὁ πρῶτος Ἀδάμ. Primus Adam*, etc. In Bibliis Græcis legimus I ad Cor. xv, 7 : *Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς, χοϊκός· ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ἐξ οὐρανοῦ, οὐράνιος*. In vulgatis Latinis : *Primus homo de terra, terrenus ; secundus homo de cœlo, cœlestis.* Ex hoc loco inferebat Apollinarius Christum non eamdem atque Adamum naturam habuisse, quem Nyssenus, n. 11, nullo negotio ex subsequentibus istis verbis confutat, *qualis cœlestis, tales et cœlestes*, ut quandoquidem cœlestes homines alterius generis mentem et naturam a cæteris hominibus non habent, sic quoque Christus. Plura videri possunt apud Athanasium in libris contra hunc hæreticum, et apud Theologum, epist. 1 ad Cledon.

que extremis temporibus ea substantia quæ initium habuit, temporique subjecta est, hoc est, humana, ex Virgine natus est. Hoc vero unam Domini nostri Jesu personam, duasque naturas, et duas generationes significat.

A δύο φύσεις, καὶ δύο γεννήσεις σημαίνει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Christiparam Patres dicere detrectarunt. Nestorii vox, ut dicatur Christus Θεοφόρος, *recte sentientium, ut Deus incarnatus. Natura humana in ipsa conceptione Verbo unita.* — At vero sanctam Virginem neutiquam Christiparam nuncupamus, quia ad abolendum *Deiparæ* vocabulum Nestorius [96], impurus ille et exsecrandus, animoque Judæus, illud ignominiæ vas, in contemptum ejus quæ super creaturam omnem sola vere colenda est, Dei Genitricis (disrumpatur licet ille cum patre suo Satana), hoc nominis excogitavit, quod obtruderet. Enimvero rex David christus quoque dicitur, et pontifex Aaron, quippe cum reges et sacerdotes ungi solerent: quinimo quivis homo pius, et cui Deus aspiraverit, Christus dici possit, at non perinde natura Deus; juxta ac exitiabilis ille Nestorius eum qui de Virgine natus est, Deiferum ore fremebundo pronuntiavit. Verum hoc absit a **224** nobis, ut eum afflatum a Deo, Deiferumve dicamus, vel cogitemus [97]; imo potius incarnatum Deum. Ipsummet enim Verbum factum est caro, ut conceptum quidem de Virgine fuerit, Deus vero prodierit cum assumpta natura quam deificarat simul atque producta est. Exinde tria pariter una contigerunt, nimirum quod assumpta sit, quod exstiterit, quod deificata a Verbo fuerit. Hinc fit ut Virgo sancta, Dei Genitrix tum intelligatur, tum appelletur, non modo propter naturam Verbi, sed etiam ob humanitatem deitate donatam, stupendo miraculo patratis simul horum et conceptione et exsistentia, verbi quidem conceptione, carnis vero exsistentia in ipso Verbo. Ipsa namque Dei Genitrix supra naturæ leges rerum omnium fictori subministrabat, unde ipse quoque fingeretur, universorumque conditori Deo, ut assumptam humanitatem deitate donans, homo ipse fieret, cum interim unio, quæ unita sunt, talia servaret, qualia unita essent, hoc est, non divinitatem solum, sed etiam Christi humanitatem; nec illud solum quod supra nos, sed et id quod nostrum est. Non enim cum ante nostri similis exstitisset, postea superior nobis evasit: sed semper a

Χριστοτόκον δὲ (30) οὐδαμῶς φαμεν [c] τὴν ἁγίαν Παρθένον, διότι ἐπ' ἀναιρέσει τῆς Θεοτόκος φωνῆς ὁ μιαρὸς, καὶ βδελυρὸς, καὶ Ἰουδαιόφρων Νεστόριος τὸ σκεῦος τῆς ἀτιμίας, καὶ ἐπὶ ἀτιμίᾳ τῆς μόνης ὄντως τετιμημένης ὑπὲρ πᾶσαν κτίσιν Θεοτόκου, κἂν οὗτος διαῤῥήγνυται [d] σὺν τῷ πατρὶ αὐτοῦ τῷ Σατανᾷ, ταύτην τὴν προσηγορίαν ἐξηύρατο, ὡς ἐπηρεαζομένην [e] χριστὸς γὰρ καὶ ὁ Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς, καὶ ὁ Ἀαρὼν ὁ ἀρχιερεύς· ταῦτα γὰρ τὰ [f] χριόμενα, βασιλεία τε καὶ ἱερωσύνη· καὶ πᾶς θεοφόρος ἄνθρωπος Χριστὸς λέγεσθαι δύναται, ἀλλ' οὐ Θεὸς φύσει, ὡς καὶ Νεστόριος ὁ θεήλατος, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα θεοφόρον (31) εἰπεῖν ἐφρυάξατο. Ἡμᾶς δὲ μὴ γένοιτο θεοφόρον αὐτὸν [g] εἰπεῖν ἢ νοῆσαι, ἀλλὰ Θεὸν σεσαρκωμένον. Αὐτὸς γὰρ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, κυηθεὶς μὲν ἐκ τῆς Παρθένου, προελθὼν δὲ Θεὸς μετὰ τῆς προσλήψεως, ἤδη καὶ αὐτῆς ὑπ' αὐτοῦ θεωθείσης, ἅμα τῇ εἰς τὸ εἶναι ταύτης παραγωγῇ, ὡς ὁμοῦ γενέσθαι τὰ τρία, τὴν πρόσληψιν, τὴν ὕπαρξιν, τὴν θέωσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Λόγου· καὶ οὕτω νοεῖσθαι, καὶ λέγεσθαι Θεοτόκον τὴν ἁγίαν Παρθένον, οὐ μόνον διὰ τὴν φύσιν τοῦ Λόγου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου, ὧν ἅμα, καὶ ἡ σύλληψις, καὶ ἡ ὕπαρξις τεθαυματούργηται· ἡ μὲν σύλληψις. τοῦ Λόγου, τῆς δὲ σαρκὸς, ἡ ἐν αὐτῷ τῷ Λόγῳ ὕπαρξις, αὐτῆς τῆς Θεομήτορος ὑπερφυῶς χορηγούσης τὸ πλασθῆναι τῷ πλάστῃ, καὶ τὸ ἀνθρωπισθῆναι τῷ Θεῷ καὶ ποιητῇ τοῦ παντὸς, θεοῦντι τὸ πρόσλημμα, σωζούσης τῆς ἑνώσεως τὰ ἑνωθέντα τοιαῦτα, οἷα καὶ ἥνωνται· οὐ τὸ θεῖον λέγω μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνθρώπινον τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς, καὶ καθ' ἡμᾶς. Οὔτε γὰρ γενόμενον πρότερον καθ' ἡμᾶς, ὕστερον γέγονεν ὑπὲρ ἡμᾶς· ἀλλὰ ἀεὶ [h] ἐκ πρώτης ὑπάρξεως ἄμφω ὑπῆρξε [i], διὰ τὸ ἐξ ἄκρας συλλήψεως ἐν αὐτῷ τῷ Λόγῳ τὴν ὕπαρξιν ἐσχηκέναι· ἀνθρώπινον μὲν οὖν ἐστι κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν, Θεοῦ δὲ καὶ θεῖον, ὑπερφυῶς. Ἔτι δὲ καὶ τῆς ἐμψύχου σαρκὸς τὰ ἰδιώματα ἔσχε· κατεδέξατο γὰρ αὐτὰ ὁ Λόγος, οἰκονομίας λόγῳ, φυσικῆς κινήσεως τάξει κατὰ ἀλήθειαν φυσικῶς γινόμενα [i].

[96] Cyril. ad monachos epist. 1. [97] Cyril. lib. 1 Cont. Nest.

VARIÆ LECTIONES.

[c] Vegel. et mss. alii οὐ φαμεν. [d] Vegel. διαῤῥηγνύηται. [e] Apud Vegel. deest ὡς ἐπηρεαζομ. [f] Vegel. ταῦτα γὰρ |ἦν|. [g] Vegelinus non legit αὐτὸν, et pro νοῆσαι, posuit ἐννοῆσαι, ut Reg. 1 et Colb. 1. [h] Deest ἀεὶ, apud Vegel. [i] R. 2930 ὑπῆρχον.

NOTÆ.

(30) Χριστοτόκον δέ. *At Christiparam.* Hæc vox, qua ambas naturas significari Nestorius prætexebat, exsufflata est, velut ad præstantiorem aliam, et antiquiorem supprimendam excogitata.

(31) Θεοφόρον. *Deigerum.* Nazianzenus testatur epist. 2 ad Cledon. Apollinarium vocem θεοφόρον *Deigerum* exclusisse, ut Deum σαρκοφόρον *carnigerum* astrueret. Basilius Magnus, lib. *De Spir. sanct.* c. 5, *Hom. de nativ.* et in psal. LV, Christi carnem θεοφόρον dicit. Cyrillus, cum Nestorius Basilii auctoritatem obtendens, Christum esse hominem Deigerum inclamaret, nequidquam refragante Theodoreto, anath. 2, et in Defens. negavit Christum debere dici Θεοφόρον ἄνθρωπον, *hominem Deigerum*. Profecto aliud est Christi carnem θεοφόρον, et aliud Christum hominem θεοφόρον pronuntiare. Primo modo unio substantiva carnis cum deitate non excluditur; at secundo personæ duæ statuuntur, nec Dei Filius a sanctorum hominum conditione secernitur.

primo ortu utrumque exstitit : quoniam a primordiis conceptionis in ipso Verbo exsistentiam habuit. Quocirca, quod assumptum fuit suapte quidem natura humanum est, Dei autem et divinum supernaturali quodam modo. Quin animatæ quidem carnis proprietates habuit : eas enim dispensationis suæ ratione Verbum suscepit, quæ secundum naturalis motus ordinem vere naturales sunt.

ΚΕΦΑΛ. ΙΓ' [ΝΖ'].

Περὶ ἰδιωμάτων τῶν δύο φύσεων.

Τέλειον δὲ Θεὸν ὁμολογοῦντες τὸν αὐτὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, φαμὲν τὸν αὐτὸν πάντα ἔχειν ὅσα ὁ Πατὴρ, πλὴν τῆς ἀγεννησίας· καὶ πάντα ἔχειν ὅσα ὁ Ἀδὰμ ὁ πρῶτος, δίχα μόνης τῆς ἁμαρτίας· ἄτινά ἐστι σῶμα καὶ ψυχὴ λογικὴ τε καὶ νοερά ἔχειν δὲ αὐτὸν καταλλήλως ταῖς δύο φύσεσι, διπλᾶ τὰ τῶν δύο φύσεων φυσικά· δύο θελήσεις φυσικὰς, τήν τε θείαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ ἐνεργείας δύο φυσικὰς, θείαν τε καὶ ἀνθρωπίνην, καὶ αὐτεξούσια δύο φυσικὰ, θεῖόν τε καὶ ἀνθρώπινον, καὶ σοφίαν τε καὶ γνῶσιν, θείαν τε καὶ ἀνθρωπίνην. Ὁμοούσιος γὰρ ὢν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, αὐτεξουσίως θέλει καὶ ἐνεργεῖ ὡς Θεός. Ὁμοούσιος δὲ ὢν καὶ ἡμῖν, αὐτεξουσίως θέλει καὶ ἐνεργεῖ ὡς ἄνθρωπος ὁ αὐτός. Αὐτοῦ γὰρ τὰ θαύματα, αὐτοῦ καὶ τὰ παθήματα.

CAP. XIII.

De ambarum naturarum proprietatibus.

Duæ in Christo voluntates et operationes. — Eumdem porro Dominum nostrum Jesum Christum, et perfectum Deum, et perfectum hominem prædicantes, hoc profitemur, eumdem et omnia habere, quæ Pater habet, excepta ingeniti proprietate ; et omnia item, quæ primus Adam, excepto solum peccato, hoc est, corpus et animam ratione et intelligentia præditam : quin habere etiam eum, uti duabus naturis consentaneum est, duplices naturarum duarum naturales proprietates ; hoc est, duas naturales operationes, divinam et humanam ; duas naturales arbitrii libertates, divinam et humanam : ac denique sapientiam et scientiam duplicem, divinam et humanam. Nam cum ejusdem ac Pater substantiæ sit, libere vult et agit ut Deus : rursus cum consubstantialis sit nobis, libere item vult et agit, ut homo. Ipsius enim miracula sunt, ipsius quoque passiones.

ΚΕΦΑΛ. ΙΔ' [ΝΗ'].

Περὶ θεληµάτων καὶ αὐτεξουσίων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπειδὴ μὲν οὖν δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ, δύο αὐτοῦ καὶ τὰ φυσικὰ θελήματα, καὶ τὰς φυσικὰς ἐνεργείας φαμέν. Ἐπειδὴ δὲ μία τῶν δύο φύσεων αὐτοῦ ἡ ὑπόστασις, ἕνα καὶ τὸν αὐτόν φαμεν θέλοντά τε καὶ ἐνεργοῦντα φυσικῶς κατ' ἄμφω τὰς φύσεις, ἐξ ὧν, καὶ ἐν αἷς, καὶ ἅπερ ἐστὶ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· θέλειν δὲ καὶ ἐνεργεῖν, οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ἡνωμένως· θέλει γὰρ καὶ ἐνεργεῖ ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ μετὰ C τῆς θατέρου κοινωνίας. Ὧν γὰρ ἡ οὐσία ἡ αὐτὴ, τούτων καὶ ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐνέργεια ἡ αὐτή· ὧν δὲ διάφορος ἡ οὐσία, τούτων διάφορος καὶ ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐνέργεια· καὶ τὸ ἀνάπαλιν, ὧν ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐνέργεια ἡ αὐτὴ, τούτων καὶ ἡ οὐσία ἡ αὐτή· ὧν δὲ διάφορος ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐνέργεια, τούτων καὶ ἡ οὐσία διάφορος.

225 CAP. XIV

De Domini nostri Jesu Christi duplici voluntate, arbitriique libertate.

Totuplex voluntas et actus, quotuplex substantia. — Quoniam igitur duæ Christi naturæ sunt, duas proinde ejus naturales voluntates et duas naturales operationes dicimus. Quia vero una duarum naturarum ipsius est hypostasis, unum et eumdem esse dicimus qui, juxta eas naturas, ex quibus, et in quibus, et quæ est Christus Deus noster, naturaliter velit et agat ; eum autem insuper velle et agere, non divise, sed conjuncte dicimus. « Vult enim et agit in utraque forma, cum alterius communione [98]. » Quorum enim eadem substantia est, eorum quoque eadem voluntas et actio sit necesse est : quorum autem diversa est, horum etiam diversa voluntas et actio sit, oportet [99]. Et contra quorum voluntas et actio eadem est, eorum eadem quoque substantia est : quorum autem dispar voluntas et actio, horum etiam dispar est substantia.

Διὸ δὴ ἐπὶ μὲν Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος, ἐκ τῆς ταυτότητος τῆς τε ἐνεργείας καὶ τοῦ θελήματος, τὴν ταυτότητα τῆς φύσεως ἐπιγινώσκομεν. Ἐπὶ δὲ τῆς θείας οἰκονομίας, ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἐνεργειῶν, καὶ τῶν θελημάτων, καὶ τὴν τῶν φύσεων διαφορὰν ἐπιγινώσκομεν, καὶ τὴν τῶν φύσεων διαφορὰν εἰδότες συνομολογοῦμεν, καὶ τὸ τῶν θελημάτων καὶ ἐνεργειῶν διάφορον. Ὥσπερ γὰρ τῶν τοῦ αὐτοῦ καὶ ἑνὸς Χριστοῦ φύσεων ὁ ἀριθμός, εὐσεβῶς νοούμενός τε καὶ λεγόμενος, οὐ διαιρεῖ τὸν ἕνα Χρι- D

Quocirca [1] in Patre quidem et Filio, et Spiritu sancto, quia eadem voluntas atque actio est, eamdem quoque naturam esse agnoscimus. At in divina incarnatione ex actionum et voluntatum discrimine naturarum quoque discrimen agnoscimus, ac naturarum discrimen exploratum habentes, voluntatum etiam et actionum discrimen confitemur. Quemadmodum enim unius et ejusdem Christi naturarum numerus, si pie intelligatur et prædicetur, unum Christum nequaquam dividit ; verum inco-

[98] Leo, epist. 10, ad Flavian. [99] Max. *Disp. cum Pyrrho* post Basil. epist. 80. [1] Supra lib. II, c. 22.

VARIÆ LECTIONES.

1 Cod. S. Hil. φυσικὰ, ita R. 1986 et N. Post γινόμενα additur in Reg. 2128 longa περικοπὴ quæ desumpta est ex cap. 91, ab his verbis, γεγέννηται τοίνυν usque ad μὴ παραλλάψαι σήμαντρα. Ejusmodi interpolationibus scatet iste codex Regius.

lumem etiam in unione differentiam ostendit : ita earum voluntatum et actionum numerus, quæ substantialiter ipsis naturis conveniunt (etenim secundum utramque naturam ita comparatus erat ut vellet et operaretur), divisionem non inducit (absit), sed carum dumtaxat etiam in unione conservationem et incolumitatem prodit. Naturales siquidem esse, ac non personales, voluntates et actiones dicimus ; hoc est vim ipsam volendi et agendi, per quam volunt et agunt. Si enim personales esse concesserimus, tres sanctæ Trinitatis personas diversæ inter se voluntatis atque actionis necessario dicemus.

A στὸν, ἀλλὰ σωζομένην, καὶ ἐν τῇ ἑνώσει παρίστησι τῶν φύσεων τὴν διαφοράν, οὕτω καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν οὐσιωδῶς προσόντων ταῖς αὐτοῦ φύσεσι θελημάτων καὶ ἐνεργειῶν· κατ' ἄμφω γὰρ τὰς φύσεις θελητικὸς ἦν, καὶ ἐνεργητικὸς τῆς ἡμῶν σωτηρίας· οὐ διαίρεσιν εἰσάγει· μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν αὐτῶν δηλοῖ, καὶ μόνον, κἂν τῇ ἑνώσει, φυλακὴν καὶ σωτηρίαν. Φυσικὰ γὰρ, καὶ οὐχ ὑποστατικὰ φαμεν τὰ θελήματα καὶ τὰς ἐνεργείας. Λέγω δὲ αὐτὴν τὴν θελητικὴν καὶ ἐνεργητικὴν δύναμιν, καθ' ἣν θέλει καὶ ἐνεργεῖ τά τε θέλοντα καὶ ἐνεργοῦντα. Εἰ γὰρ ὑποστατικὰ δῶμεν αὐτὰ, ἑτεροθελεῖς καὶ ἑτερενεργεῖς τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς ἁγίας Τριάδος εἰπεῖν ἀναγκασθησόμεθα.

Ut voluntas et actio, naturæ ; sic talis voluntas atque actio, personæ. — Sciendum enim est[a], non idem esse velle, atque hoc vel illo modo velle. Velle siquidem naturæ est, ut et videre. Omnibus enim hominibus hoc convenit. At certo modo velle, non naturæ est, sed nostri consilii et sententiæ : quemadmodum et certo modo videre, hoc est bene vel male. Non enim omnes homines eodem modo volunt, neque eodem modo vident. Hoc autem etiam in actionibus concedemus. Nam certo modo velle, certo modo videre, certo modo agere, modus est quo quis voluntate utitur, necnon videndi atque agendi facultate, quæ soli utenti adest, eumque secundum rationem differentiæ communiter dictæ ab aliis secernit.

B Ἰστέον γὰρ ὡς οὐ ταὐτόν ἐστι, θέλειν, καὶ πῶς θέλειν· τὸ μὲν γὰρ θέλειν, φύσεως, ὥσπερ καὶ τὸ ὁρᾷν· πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις πρόσεστι· τὸ δὲ πῶς θέλειν, οὐ φύσεως, ἀλλὰ τῆς ἡμετέρας γνώμης, ὥσπερ καὶ τὸ πῶς ὁρᾷν, καλῶς ἢ κακῶς. Οὐ γὰρ πάντες ἄνθρωποι ὁμοίως θέλουσιν, οὐδ' ὁμοίως ὁρῶσι. Τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν δώσομεν. Τὸ γὰρ πῶς θέλειν, πῶς ὁρᾷν, ἢ [k] πῶς ἐνεργεῖν, τρόπος ἐστὶ τῆς τοῦ θέλειν, καὶ ὁρᾷν, καὶ ἐνεργεῖν χρήσεως, μόνῳ τῷ κεχρημένῳ προσὼν, καὶ τῶν ἄλλων αὐτὸν κατὰ τὴν κοινῶς λεγομένην διαφορὰν χωρίζων.

226 Θέλησις, Θελητὸν, Θελητικὸν, Θέλων. — Itaque velle simpliciter, voluntas dicitur, sive facultas volendi quæ est appetitus rationabilis, et voluntas naturalis : at certo talique modo velle, C sive quod est voluntati subjectum, res illa est quam volumus, et voluntas arbitrii. Θελητικὸν[a] autem illud est, cui a natura inest vis volendi : ut puta natura divina vim habet volendi, itemque humana. Volens denique est, qui voluntate utitur, sive persona, ut Petrus.

Λέγεται οὖν τὸ μὲν ἁπλῶς θέλειν, θέλησις, ἤτοι ἡ θελητικὴ δύναμις, λογικὴ οὖσα ὄρεξις καὶ θέλημα φυσικόν· τὸ δὲ πῶς θέλειν, ἤτοι τὸ τῇ θελήσει ὑποκείμενον, θελητὸν, καὶ θέλημα γνωμικόν· θελητικὸν δέ ἐστι, τὸ πεφυκὸς θέλειν· οἷον θελητικὴ ἐστιν ἡ θεία φύσις, ὡσαύτως καὶ ἡ ἀνθρωπίνη· θέλων δέ ἐστιν ὁ κεχρημένος τῇ θελήσει, ἤτοι ἡ ὑπόστασις, οἷον ὁ Πέτρος.

Voluntas in Christo duplex, γνωμικὸν unum. — Quoniam igitur [b] unus Christus, unaque itidem ejus persona est, unus etiam proinde est volens, tam divina quam humana ratione. Rursus, quia duas naturas volendi facultate præditas habet, utpote rationales (quidquid enim rationale est, illud quoque ad volendum habile est, ac liberum) idcirco duas etiam in eo naturales voluntates dicemus. Idem enim ipse propter utramque naturam volendi D facultate pollet ; quippe qui eam assumpsit vim volendi quæ nobis a natura est. Et quoniam unus idemque Christus est, qui utriusque naturæ ratione vult, idem proinde voluntatis subjectum in

Ἐπειδὴ τοίνυν εἷς μὲν ὁ Χριστὸς, καὶ μία αὐτοῦ ἡ ὑπόστασις, εἷς καὶ ὁ αὐτός ἐστιν ὁ θέλων θεϊκῶς τε καὶ ἀνθρωπίνως. Ἐπειδὴ δὲ δύο φύσεις ἔχει θελητικὰς, ὡς λογικάς· πᾶν γὰρ λογικὸν θελητικόν τε καὶ αὐτεξούσιον· δύο θελήσεις, ἤτοι θελήματα φυσικὰ ἐπ' αὐτοῦ ἐροῦμεν. Θελητικὸς γάρ ἐστιν ὁ αὐτὸς κατ' ἄμφω τὰς αὐτοῦ φύσεις. Τὴν γὰρ φυσικῶς ἐνυπάρχουσαν ἡμῖν θελητικὴν δύναμιν ἀνέλαβε. Καὶ ἐπειδὴ εἷς ἐστιν ὁ Χριστὸς, καὶ ὁ αὐτὸς ὁ θέλων καθ' ἑκατέραν φύσιν, τὸ αὐτὸ θελητὸν λέξομεν ἐπ' αὐτοῦ, οὐχ ὡς μόνα θέλοντος, ἃ φυσικῶς ὡς Θεὸς ἤθελεν· οὐ γὰρ θεότητος τὸ θέλειν φαγεῖν, καὶ πιεῖν, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀλλὰ καὶ τὰ συστατικὰ (32) τῆς ἀνθρωπί-

[a] Max. *Dial. cum Pyrrho;* Anast. in Ὁδηγῷ, cap. 6, p. 40 [a] *Volitivum* in scholis dicitur. [b] Max. ibid.

VARIÆ LECTIONES.

[k] Particulam hanc addidi post recognitorem cod. S. Hilarii.

NOTÆ.

(32) Ἀλλὰ, καὶ τὰ συστατικά. *Sed ea etiam quæ naturam*, etc. Duplicem volendi facultatem in Christo agnoscit, quæ naturales et proprios actus exercuerit : ut divina voluntate, divinoque modo voluerit quæ divina sunt, et humana voluntate, et humanitus quæ humana. Cæterum ex Maximi *Dial. cum Pyrrh.* concedit unum θέλημα γνωμικὸν, sive *arbitrariam voluntatem* unam in Christo fuisse, quia etsi voluntate humana volebat quæ humana erant, haud tamen nisi divina annuente; in eam-

νης φύσεως, οὐκ ἐν ἐναντιότητι γνώμης, ἀλλ' ἐν ἰδιότητι τῶν φύσεων· τότε γὰρ ταῦτα φυσικῶς ἤθελεν, ὅτε ἡ θεία αὐτοῦ θέλησις ἤθελε, καὶ παρεχώρει τῇ σαρκὶ πάσχειν καὶ πράττειν τὰ ἴδια.

A eo dicemus : non quod ea sola vellet, quæ naturaliter uti Deus volebat (neque enim divinitati convenit, ut edere velit, et bibere, aliaque id genus) , sed etiam ea quæ naturam humanam constituunt : istud vero non sententiæ contrarietate, sed naturarum proprietate. Tum demum enim naturaliter hæc volebat, cum divina voluntas ipsius ita volebat, et carnem ea quæ sibi propria erant, pati et agere permittebat.

Ὅτι δὲ φυσικῶς πρόσεστι τῷ ἀνθρώπῳ ἡ θέλησις, ἐντεῦθεν δῆλον. Ὑπεξαιρουμένης τῆς θείας, τρία εἴδη ζωῆς εἰσιν, ἡ φυτικὴ, ἡ αἰσθητικὴ, ἡ νοερά. Τῆς μὲν οὖν φυτικῆς ἴδιον, ἡ θρεπτικὴ, ἡ αὐξητικὴ, ἡ γεννητικὴ κίνησις· τῆς δὲ αἰσθητικῆς, ἡ καθ' ὁρμὴν κίνησις· τῆς δὲ λογικῆς καὶ νοερᾶς, ἡ αὐτεξούσιος. Εἰ οὖν κατὰ φύσιν πρόσεστι τῇ φυτικῇ ἡ τρεπτικὴ, καὶ τῇ αἰσθητικῇ ἡ καθ' ὁρμὴν κίνησις, κατὰ φύσιν ἄρα πρόσεστι τῇ λογικῇ καὶ νοερᾷ ἡ αὐτεξούσιος· αὐτεξουσιότης δὲ οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, εἰ μὴ ἡ θέλησις· γεγονὼς τοίνυν ὁ Λόγος σὰρξ ἔμψυχος, καὶ νοερὰ, καὶ αὐτεξούσιος, γέγονε καὶ θελητικός.

Inest homini a natura voluntas. — Quod autem voluntas homini insit a natura [5], hinc perspicuum est. Nam præter divinam tres sunt vitæ species, vegetans, sentiens, ac intelligens. Vegetantis vero peculiaris est motus ille nutriendi, augescendi et generandi ; sentientis, motus impulsionis ; rationalis et intelligentis, motus liber. Quare si vegetanti naturaliter inest motus nutriendi ; sentienti vero, motus impulsionis ; naturaliter proinde rationali et intelligenti adest motus liberi arbitrii. Arbitrii porro libertas nihil aliud est, quam voluntas. Unde cum Verbum caro animata, et intelligentia arbitriique libertate prædita factum sit, volendi quoque facultate instructum exstitit.

Ἔτι ἀδίδακτά εἰσι τὰ φυσικά· οὐδεὶς γὰρ λογίζεσθαι, ἢ ζῆν, ἢ πεινῆν, ἢ διψῆν, ἢ ὑπνοῦν μανθάνει. Οὔτε δὲ θέλειν μανθάνομεν· ὥστε φυσικὸν τὸ θέλειν.

Deinde, ea quæ naturalia sunt disciplina non comparantur. Neque enim quisquam est, qui cogitare discat, aut vivere, aut fame, vel siti laborare, aut dormire. Atqui nec etiam velle discimus : igitur naturale est quod velimus.

Καὶ πάλιν· εἰ ἐν ἀλόγοις, ἄγει μὲν ἡ φύσις, ἄγεται δὲ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ἐξουσιαστικῶς κατὰ θέλησιν κινουμένῳ, ἄρα φύσει θελητικὸς ὁ ἄνθρωπος.

Et rursus, si in brutis natura ducit ac regit, ducitur autem in homine, ut qui libera potestate per voluntatem moveatur ; sequitur, ut homo volendi facultate suapte natura instructus sit.

Καὶ πάλιν· εἰ κατ' εἰκόνα τῆς μακαρίας καὶ ὑπερουσίου θεότητος ὁ ἄνθρωπος γεγένηται· αὐτεξούσιος δὲ φύσει καὶ θελητικὴ ἡ θεία φύσις, ἄρα καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὡς αὐτῆς εἰκὼν, αὐτεξούσιος φύσει καὶ θελητικός. Τὸ γὰρ αὐτεξούσιον, θέλησιν ὡρίσαντο οἱ Πατέρες.

Liberum arbitrium ipsa voluntas. — Et rursum, si ad beatæ et superessentialis divinitatis imaginem conditus est homo, profecto cum natura divina libera sit, et virtute volendi suapte natura polleat, homo quoque qui ejus imago est, iisdem a natura præditus erit. Etenim Patres liberum arbitrium voluntatem esse definierunt. 227

[5] Max. *Dial. cum Pyrrho.*

NOTÆ.

dem quippe sententiam naturas conspirasse : alioqui enim duæ jam personæ exstitissent, propter diversitatem sententiarum. Quamobrem *Epist. de duab. volunt.* observat idcirco Monotheletas in errorem impegisse, quod, velut olim Nestorius et Eutyches naturam a persona non distinxerant, illi quoque voluntatem γνωμικὴν, *arbitrariam* (quam et ὑποστατικὴν appellat) a naturali non secernerent. Οὕτω, καὶ τοῖς Μονοθελήταις, τὸ μὴ εἰδέναι τὴν διαφορὰν τοῦ φυσικοῦ, καὶ τοῦ ὑποστατικοῦ θελήματος, τουτέστι τοῦ γνωμικοῦ. At quia istæc una voluntas arbitraria nihil est aliud nisi mutua voluntatum, divinæ et humanæ, consensio, hinc sequitur non uno eodemque actu eam exerceri, sed duobus, quorum unus divinæ sit imperantis et regentis, alter humanæ libere obsequentis. Quinimo, hoc unum θέλημα γνωμικὸν, *voluntas ex arbitratu*, idem proprie est, ac θελητὸν unum, res una quam utraque voluntas velit, seu, ut nostri loquuntur, *una res volita.* Ita Maximus, *dial. cit.* interpretatur dictum simile Patrum, *unam esse Dei et sanctorum voluntatem.* Sic Noster infra ait : *Quoniam unus idemque Christus est, qui utraque natura vult, idem proinde voluntatis ejus esse subjectum dicemus.* Photius, in tractatu Περὶ τῶν γνωμικῶν θελημάτων ἐπὶ Χριστοῦ, *De voluntatibus arbitrariis in Christo*, dum Maximi sensum conatur explicare, difficultatem auget ; ac si sanctus confessor voluntatem duntaxat naturalem, puta comedendi, bibendi, fugiendi mortem Christo concesserit, non hoc vel illud edendi, bibendi, loquendi, etc. Nec male Gretserus eum refellit, apud Stewart. *in Collectan.* Turrianus hoc incerti auctoris scholium affert, quo Photius sibi non constare ostenditur : Πῶς λέγεται ἐνταῦθα ἓν γνωμικὸν ἐπὶ Χριστοῦ θέλημα, πολλαχοῦ διαβολὴν ἔχοντος τοῦ παρεισάγοντος τὴν δόξαν ταύτην; *Quonam pacto hic dicitur una esse arbitraria voluntas in Christo, quando sæpe in crimen venit* (utique hæresis Monotheleticæ) *ille qui opinionem hanc introducit?* Profecto Maximus Damascenusque his hæreticis locum istum objectarunt, Marc. VII, 24 : *Surgens Jesus abiit in fines Tyri et Sidonis ; et ingressus in domum, neminem voluit scire, et non potuit latere.* Ex quo inferebant certa quondam voluisse Christum humana voluntate, quæ divina voluntas præstare nollet. Quocirca Maximus, lib. *De duab. vol.* p. 103, concedit Christo voluntates γνωμικὰς, *arbitrarias* duas, si censeantur *essentialiter diversæ*, εἰ μὲν ὡς κατ' οὐσίαν διάφορα, κἀγὼ δέχομαι· *nequaquam vero, si contrariæ et adversæ.*

Ad hæc insuper [6], si cunctis hominibus velle inest, ac non ut quibusdam insit, quibusdam non insit ; procul dubio, cum id quod communiter in omnibus consideratur, naturæ notam in subjectis ei individuis exprimat, homo volendi facultatem habet.

Ac rursus, si natura nec magis, nec minus recipit, sane cum omnibus peræque velle insit, ac non aliis uberius, aliis parcius, ex natura sua proinde volendi facultatem præditus est homo : ex quo efficitur, ut cum homo virtute volendi polleat, ea itidem naturaliter polleat Dominus, non modo qua Deus est, sed etiam qua factus homo. Sicut enim naturam nostram assumpsit, sic et voluntatem nostram ex ordine naturæ assumpsit. Atque hac ratione Patres eum voluntatem nostram in se expressisse aiunt.

Si naturalis voluntas non est, certe vel personalis erit contra naturam. Si personalis, ergo Filii voluntas hac ratione a paterna discrepabit, aliaque ab ea erit. Etenim quod personale est, personæ solius exprimendæ vim habet. Sin autem contra naturam est, defectio a natura voluntas erit. Quæ enim naturæ adversa sunt, destruunt ea quæ naturæ conveniunt.

Rerum omnium Deus et Pater vult, vel quatenus Pater, vel quatenus Deus. Si quatenus Pater, alia erit ejus voluntas, alia Filii ; neque enim Pater Filius est. Sin autem quatenus Deus, certe cum Filius quoque Deus sit, itemque Spiritus sanctus Deus, voluntatem naturæ esse, naturalemve, fatendum est.

Insuper, [7] si quorum voluntas una est, horum etiam, ut Patres senserunt, una est essentia : sane, si una divinitatis Christi atque humanitatis voluntas sit, una quoque et eadem earum substantia erit.

Ac rursus, si de Patrum sententia, naturæ discrimen in una voluntate non elucet, necesse est, ut vel unam dicendo voluntatem, naturale discrimen non dicamus, vel naturarum distinctionem prædicantes, voluntatem unam non statuamus.

Ac rursus, [8] si ut in divino Evangelio habetur, profectus Dominus in partes Tyri et Sidonis, *et ingressus domum, neminem scire voluit, nec tamen latere potuit* [9], profecto cum divina ipsius voluntas omnia possit, volens vero latere non potuerit, sequitur, ut quatenus homo id voluerit, nec potuerit, atque adeo, ut quatenus homo volendi facultatem habuerit.

228 Ac rursus [10], *Cum venisset*, inquit, *ad locum, dixit : Sitio. Et dederunt ei vinum felle mistum : et cum gustasset, noluit bibere* [11]. Porro si, quatenus Deus,

Ἔτι δὲ εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐνυπάρχει τὸ θέλειν, καὶ οὐ τοῖς μὲν ἐνυπάρχει, τοῖς δὲ οὐκ ἐνυπάρχει· τὸ δὲ κοινῶς πᾶσιν ἐνθεωρούμενον, φύσιν χαρακτηρίζει ἐν τοῖς ὑπ' αὐτὸ ἀτόμοις· ἄρα φύσει θελητικὸς ὁ ἄνθρωπος.

Καὶ αὖθις· εἰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἡ φύσις οὐκ ἐπιδέχεται, ἐπίσης δὲ πᾶσιν ἐνυπάρχει τὸ θέλειν, καὶ οὐ τοῖς μὲν πλέον, τοῖς δὲ ἔλαττον· ἄρα φύσει θελητικὸς ὁ ἄνθρωπος· ὥστε εἰ φύσει θελητικὸς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὁ Κύριος, οὐ μόνον καθὸ Θεὸς, ἀλλὰ καὶ καθὸ ἄνθρωπος γέγονε, φύσει θελητικός ἐστιν. Ὥσπερ γὰρ [l] τὴν ἡμετέραν φύσιν ἀνέλαβεν, οὕτω καὶ τὸ ἡμέτερον θέλημα φύσει [m] ἀνείληφεν· καὶ κατὰ τοῦτο οἱ Πατέρες τὸ ἡμέτερον ἐν ἑαυτῷ τυπῶσαι αὐτὸν ἔφησαν θέλημα.

Εἰ φυσικὸν οὐκ ἔστι τὸ θέλημα, ἢ ὑποστατικὸν ἔσται, ἢ παρὰ φύσιν· ἀλλ' εἰ μὲν ὑποστατικὸν, ἑτερόβουλος οὕτως γε ἔσται ὁ Υἱὸς τῷ Πατρί· μόνης γὰρ ὑποστάσεως χαρακτηριστικὸν, τὸ ὑποστατικόν· εἰ δὲ παρὰ φύσιν, ἔκπτωσις τῆς φύσεως ἔσται τὸ θέλημα· φθαρτικὰ γὰρ τῶν κατὰ φύσιν, τὰ παρὰ φύσιν.

Ὁ τῶν ὅλων γὰρ [n] Θεὸς καὶ Πατὴρ, ἢ καθὸ Πατὴρ θέλει, ἢ καθὸ Θεός. Ἀλλ' εἰ μὲν καθὸ Πατὴρ, ἄλλο αὐτοῦ ἔσται τὸ θέλημα παρὰ τὸ τοῦ Υἱοῦ. Οὐ γὰρ Πατὴρ ὁ Υἱός. Εἰ δὲ καθὸ Θεὸς, Θεὸς δὲ ὁ Υἱὸς, Θεὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἄρα τὸ θέλημα φύσεως, ἤγουν φυσικόν.

Ἔτι, εἰ κατὰ τοὺς Πατέρας, ὧν τὸ θέλημα ἓν, τούτων καὶ ἡ οὐσία μία, ἓν καὶ θέλημα τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ· ἄρα μία καὶ ἡ αὐτὴ τούτων ἔσται καὶ ἡ οὐσία.

Καὶ πάλιν· εἰ, κατὰ τοὺς Πατέρας, ἡ τῆς φύσεως διαφορὰ τῷ ἑνὶ θελήματι οὐ διαφαίνεται, ἀνάγκη, ἢ ἓν θέλημα λέγοντας φυσικὴν ἐν Χριστῷ μὴ λέγειν διαφορὰν, ἢ φυσικὴν λέγοντας διαφορὰν, ἓν θέλημα μὴ λέγειν.

Καὶ αὖθις· εἰ καθὼς φησι τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον, ἐλθὼν ὁ Κύριος εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος, *καὶ εἰσελθὼν εἰς οἶκον, οὐδένα ἠθέλησε γνῶναι, καὶ οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν*· εἰ τὸ θεῖον αὐτοῦ θέλημα παντοδύναμον, θελήσας δὲ λαθεῖν οὐ δεδύνηται· ἄρα καθὸ ἄνθρωπος θελήσας οὐκ ἠδυνήθη, καὶ θελητικὸς ἦν καὶ καθὸ ἄνθρωπος.

Καὶ πάλιν· *Ἐλθὼν*, φησὶν, *εἰς τὸν τόπον, εἶπε· Διψῶ. Καὶ ἔδωκαν αὐτῷ οἶνον μετὰ χολῆς μεμιγμένον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν*. Εἰ μὲν

[6] Max. *Dial. cum Pyrrho*, ex Diadocho. [7] Greg. Nyss. *Cont. Apollin.* et alii, act. 10 sext. syn. [8] Max. ibid Agatho pap. epist. syn. in VI syn., act 4. [9] Marc. VII, 24. [10] Max. ibid. [11] Joan. XIX, 28 ;Matth. XXVII,34.

VARIÆ LECTIONES.

[l] Edita καὶ. [m] Edit. φύσιν. [n] Deest γὰρ in mss. pluribus; qua tamen particula oratio urgentior est.

οὖν καθὸ Θεὸς ἐδίψησε, καὶ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν, ἐμπαθὴς ἄρα καὶ [o] καθὸ Θεός· πάθος γὰρ, ἥ τε δίψα, καὶ ἡ γεῦσις. Εἰ δὲ οὐ καθὸ Θεὸς, πάντως καθὸ ἄνθρωπος ἐδίψησε, καὶ θελητικὸς ἦν καὶ καθὸ ἄνθρωπος [p].

A siti correptus est, et cum gustasset, noluit bibere; ergo etiam quatenus Deus passionibus obnoxius erat: sunt enim, tum sitis, tum gustatio, passiones. Sin autem quatenus homo sitivit, utique quatenus homo voluntate instructus erat.

Καὶ ὁ μακάριος δὲ Παῦλος ὁ ἀπόστολος· *Γενόμενος*, φησὶν, *ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ*. Ἡ ὑπακοὴ τοῦ ὄντως θελήματός ἐστιν ὑποταγὴ, ἢ τοῦ μὴ ὄντως· οὐ γὰρ τὸ ἄλογον ὑπήκοον, ἢ παρήκοον λέξομεν· ὑπήκοος δὲ τῷ Πατρὶ γενόμενος ὁ Κύριος, οὐ καθὸ Θεὸς γέγονεν, ἀλλὰ καθὸ ἄνθρωπος. Καθὸ γὰρ Θεὸς, οὔτε ὑπήκοος, οὔτε παρήκοος· τῶν ὑπὸ χεῖρα γὰρ ταῦτα, καθὼς ὁ θεοφόρος ἔφη Γρηγόριος. Θελητικὸς ἄρα καὶ καθὸ ἄνθρωπος ὁ Χριστός.

Obedientia ejus qui velit, et subditus sit. — Quin beatus quoque Paulus apostolus: *Factus*, inquit, *obediens usque ad mortem, mortem autem crucis* [12]. Atqui obedientia ejus voluntatis quæ revera est, subjectio est, non ejus quæ non est: non enim brutum animal obediens dicemus, aut inobediens [13]. Porro Dominus Patri factus est obediens, non quatenus Deus, sed quatenus homo. Nam quatenus Deus, nec obediens est, nec inobediens. Hæc enim, ut divinus Gregorius ait [14], illis conveniunt, quæ potestati subjiciuntur. Igitur Christus qua homo voluntate prædituś fuit.

Φυσικὸν δὲ τὸ θέλημα λέγοντες, οὐκ ἠναγκασμένον τοῦτό φαμεν, ἀλλ' αὐτεξούσιον· εἰ γὰρ λογικὸν, πάντως καὶ αὐτεξούσιον. Οὐ μόνον γὰρ ἡ θεία καὶ ἄκτιστος φύσις οὐδὲν ἠναγκασμένον ἔχει, ἀλλ' οὐδὲ ἡ νοερὰ καὶ κτιστή· τοῦτο δὲ δῆλον· φύσει γὰρ ὢν ἀγαθὸς ὁ Θεὸς, καὶ φύσει δημιουργὸς, καὶ φύσει Θεὸς, οὐκ ἀνάγκῃ ταῦτά ἐστι· τίς γὰρ ὁ τὴν ἀνάγκην ἐπάγων;

Voluntas cum naturalis, tum libera. — Enimvero cum voluntatem naturalem pronuntiamus, non eam necessitate obstrictam, sed liberam dicimus. Nam quia rationem comitatur, utique et libera est. Neque enim divina solum et increata coactionem non admittit, sed ne intelligens quidem et creata. Idque perspicuum est: quia Deus, cum natura bonus sit, et natura conditor rerum, et natura Deus, nequaquam hæc omnia necessitate est. Ecquis enim hanc ei necessitatem induxit?

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὡς ἡ αὐτεξουσιότης, ὁμωνύμως μὲν λέγεται· ἄλλως δὲ ἐπὶ Θεοῦ, καὶ ἄλλως ἐπὶ ἀγγέλων, καὶ ἄλλως ἐπὶ ἀνθρώπων. Ἐπὶ Θεοῦ μὲν γὰρ, ὑπερουσίως· ἐπὶ δὲ ἀγγέλων, ὡς συντρεχούσης τῇ ἕξει τῆς προχειρίσεως, καὶ παρενθήκην ὅλως χρόνου μὴ παραδεχομένης· ἔχων γὰρ φυσικῶς τὸ αὐτεξούσιον, ἀπαρεμποδίστως τούτῳ κέχρηται, μηδὲ τὴν ἐκ σώματος [q] ἀντιπάθειαν ἔχων, μηδὲ τὸν προσβάλλοντα. Ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς χρονικῶς τῆς ἕξεως προεπινοουμένης τῆς ἐγχειρήσεως. Αὐτεξούσιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, καὶ φυσικῶς ἔχει τὸ αὐτεξούσιον· ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐκ τοῦ διαβόλου προσβολὴν, καὶ τὴν τοῦ σώματος κίνησιν· διὰ οὖν τὴν προσβολὴν, καὶ τὸ βάρος τοῦ σώματος ἐφυστερίζει προχείρησις τῆς ἕξεως.

Liberum arbitrium Deo aliter, aliter angelis, alio modo hominibus convenit. — Sciendum autem est [15], arbitrii libertatem æquivoce dici, aliter Deo convenire, aliter angelis et aliter hominibus. In Deo enim superessentiali modo hæc vox accipienda est: in angelis, ita ut aggressio habitum comitetur, nec ullam temporis intercapedinem admittat. Nam cum angelus arbitrii libertatem suapte natura habeat, libere ac sine ullo impedimento ea utitur, ut qui nec ullam ex corpore sentiat repugnantiam, nec quemquam habeat a quo impetatur. In hominibus denique ita, ut habitus tempore anterior aggressione intelligatur. Quamvis enim liberi arbitrii homo sit, eoque ex sua natura polleat, habet tamen etiam diaboli impressionem, et corporis motum. Quare cum propter vim illam diaboli, tum propter corporis pondus, aggressio habitu posterior est.

Εἰ οὖν θέλων ὁ Ἀδὰμ ὑπήκουσε, καὶ θελήσας ἔφαγεν, ἄρα πρωτοπαθὴς ἐν ἡμῖν ἡ θέλησις· εἰ δὲ πρωτοπαθὴς ἡ θέλησις, ταύτην δὲ μετὰ τῆς φύσεως ὁ Λόγος σαρκωθεὶς οὐκ ἀνέλαβεν· οὐκ ἄρα ἔξω τῆς ἁμαρτίας γεγόναμεν.

Ratio ut debuerit voluntas humana libera a Verbo assumi. — Itaque [16], si volens Adamus suggerenti scelus assensum præstitit, volensque comedit: ergo prima in nobis voluntas morbum contraxit. Quod si voluntas prima morbo subjacuit, neque hanc Verbum incarnatum una cum natura assumpsit; sequitur nos a peccato liberatos non fuisse.

Ἔτι δὲ εἰ ἔργον αὐτοῦ ἡ αὐτεξούσιος τῆς φύσεως

Præterea, si naturæ libertatem ipse condidit,

[12] Philipp. II, 8. [13] Max. [14] orat. 36, aliquantum a principio. [15] Maxim. ibid. *Disp. cum Pyrrho.* [16] Max. ibid.

VARIÆ LECTIONES.

[o] Deest καὶ, in mss. [p] Additur in N.: Καὶ εἰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ πάθους λέγει· Πάτερ, εἰ δυνατὸν, παρελθέτω τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ. Πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ. Ἰδοὺ δύο θελήσεις, θεϊκὴ ἅμα καὶ ἀνθρωπίνη· *Atque si ea die qua passus est, dicit: « Pater, si fieri potest, transeat a me calix iste: verum tamen non sicut ego volo, sed sicut tu. » En duæ voluntates divina simul et humana.* [q] Nonnulli codd. σωμάτων.

nunc autem non assumpsit; aut igitur opificium suum velut non bonum reprobavit, aut ejus sanationem nobis invidit, sicque nos plena perfectaque curatione privavit, ac seipsum passioni subjacentem ostendit, qui perfectam salutem afferre noluerit, vel certe nequiverit.

A ὑπάρχει δύναμις, ταύτην δὲ οὐκ ἀνέλαβεν, ἢ κατεγνοὺς τῆς οἰκείας δημιουργίας, ὡς οὐ καλῆς, ἢ φθονήσας ἡμῖν τῆς κατ' αὐτὴν θεραπείας, ἡμᾶς μὲν τῆς παντελοῦς ἀποστερῶν θεραπείας, ἑαυτὸν δὲ ὑπὸ πάθος ὄντα δεικνὺς, τῷ μὴ θέλειν, ἢ τῷ μὴ δύνασθαι τελείως σώζειν.

Non potuisse ex divina et humana unam componi.— Jam vero fas non est, ut unum aliquid ex duabus con- **229** flatum voluntatibus dicamus, quemadmodum ex naturis duabus compositam personam. Primum, quia compositiones eorum sunt quæ subsistunt, non quæ alia, et non propria ratione considerantur. Deinde, si voluntatum et actionum compositionem dicamus, aliarum quoque naturalium proprietatum compositionem necessario fatebimur; B hoc est, increati et creati, invisibilis et visibilis, aliorumque id genus. At quonam tandem modo voluntas ex duabus voluntatibus conflata nuncupabitur? Neque enim fieri possit, ut quod compositum est, earum rerum quibus constat, nominibus appelletur. Nam alioqui, illud etiam quod ex naturis compositum est, naturam vocabimus, non personam. Huc accedit, quod si in Christo voluntatem unam compositam dixerimus, voluntate eum a Patre disjungemus. Non enim voluntas Patris composita est. Superest igitur, ut solam Christi personam compositam dicamus, communemque, ut naturis, ita etiam naturalibus proprietatibus.

Ἀδύνατον δὲ ἕν τι σύνθετον ἐκ δύο θελημάτων λέγειν, ὥσπερ ἐκ τῶν φύσεων σύνθετον ὑπόστασιν. Πρῶτον μέν, ὅτι αἱ συνθέσεις τῶν ἐν ὑποστάσει ὄντων, καὶ οὐ τῶν ἑτέρῳ λόγῳ, καὶ οὐκ ἰδίῳ θεωρουμένων εἰσί· δεύτερον δὲ, ὅτι εἰ τῶν θελημάτων καὶ ἐνεργειῶν σύνθεσιν λέξομεν, καὶ τῶν ἄλλων φυσικῶν ἰδιωμάτων σύνθεσιν εἰπεῖν ἀναγκασθησόμεθα, τοῦ ἀκτίστου καὶ τοῦ κτιστοῦ, τοῦ ἀοράτου καὶ ὁρατοῦ, καὶ τῶν τοιούτων. Πῶς δὲ καὶ τὸ ἐκ τῶν θελημάτων σύνθετον θέλημα προσαγορευθήσεται; Ἀδύνατον γὰρ τὸ σύνθετον τὴν τῶν συντεθέντων ὀνομάζεσθαι προσηγορίαν [r]. Ἐπεὶ καὶ τὸ ἐκ τῶν φύσεων σύνθετον [s], φύσιν προσαγορεύσομεν, καὶ οὐχ ὑπόστασιν. Ἔτι δὲ εἰ ἓν σύνθετον θέλημα ἐπὶ Χριστοῦ λέξομεν, θελήματι [t] τοῦ Πατρὸς αὐτὸν χωρίζομεν· οὐ γὰρ σύνθετον τὸ τοῦ Πατρὸς θέλημα. Λείπεται τοίνυν εἰπεῖν μόνην τὴν ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ σύνθετον καὶ κοινὴν, ὥσπερ τῶν φύσεων, οὕτω καὶ τῶν φυσικῶν αὐτοῦ.

Sententia et electio proprie non sunt in Christo. — At vero [17] sententiam et electionem in Domino C dicere non possumus, si quidem proprie loqui studeamus. Sententia enim post ignotæ rei investigationem et deliberationem, consiliumve et judicium, affectio et dispositio est in id quod decretum fuit. Quam quidem affectionem sequitur electio, quæ alterum præ altero eligit et amplectitur. Atqui Dominus, cum purus homo non esset, verum etiam Deus, omniaque perspecta haberet, nec consideratione, nec inquisitione, nec deliberatione egebat, neque etiam judicio; quamobrem natura comparatus erat, ut necessitudine quadam bono adhæreret, ac rursus a malo averteretur [18]. Sic enim et Isaias propheta ait: *Antequam sciat puer præligere mala, eliget bonum: quoniam antequam cognoscat puer bonum et malum, malitiam reproba-* B

Γνώμην δὲ καὶ προαίρεσιν (33) ἐπὶ τοῦ Κυρίου λέγειν ἀδύνατον, εἴπερ κυριολεκτεῖν βουλοίμεθα. Ἡ γνώμη γὰρ μετὰ τὴν περὶ τοῦ ἀγνοουμένου ζήτησιν καὶ βούλευσιν, ἤτοι βουλὴν καὶ κρίσιν, πρὸς τὸ κριθέν ἐστι διάθεσις. Μεθ' ἣν ἡ προαίρεσις, ἐκλεγομένη, καὶ αἱρουμένη πρὸ τοῦ ἑτέρου τὸ ἕτερον. Ὁ δὲ Κύριος οὐ ψιλὸς ὢν ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ Θεὸς, καὶ πάντα εἰδὼς, ἀνενδεὴς σκέψεως, καὶ ζητήσεως, καὶ βουλῆς ὑπῆρχε, καὶ κρίσεως, καὶ φυσικῶς τήν τε πρὸς τὸ καλὸν εἶχεν οἰκείωσιν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κακὸν ἀλλοτρίωσιν. Οὕτω γὰρ καὶ Ἡσαΐας προφήτης φησὶν [u], ὅτι *Πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον προελέσθαι πονηρὰ, ἐκλέξεται τὸ ἀγαθόν· διότι πρὶν γνῶναι τὸ παιδίον ἀγαθὸν ἢ κακὸν, ἀπειθεῖ πονηρίᾳ τοῦ ἐκλέξασθαι τὸ ἀγαθόν.* Τὸ γὰρ, πρὶν. δῆλοί ὅτι οὐ καθ' ἡμᾶς ζητήσας καὶ βουλευσάμενος, ἀλλὰ Θεὸς ὢν, καὶ θεϊκῶς κατὰ σάρκα ὑποστάς,

[17] Max. *Dial. cum Pyrrho.* [18] Basil. in psal. XLIV, vel potius in cap. VII Isaiæ.

VARIÆ LECTIONES.

[r] Multi codd. τῇ . . . . προστηγορίᾳ. [s] Reg. 3, Colb. 1 σύνθετον, σύνθετον φύσιν. [t] Alias θελήματος, ut in Reg. 1986. [u] Cod. S. Hil. et Reg. 7, Colb. 3 οὕτω γοῦν καὶ Ἡσαΐας φησὶν, ὅτι πρίν.

NOTÆ.

(33) *Γνώμην δὲ καὶ προαίρεσιν. At vero sententiam et electionem.* Sic Maximus *Dial. cum Pyrr.* et *epist.* 1, *ad Marin*, ubi ostendit admissa sententia et electione humana consequi Christum merum hominem exstitisse, qui arbitratu suo affectus cohibuerit, et in bonum et malum pœræque converti potuerit. Quamobrem si quis Patrem Christi humanitati electionem tribuerit, nihil aliud eum significasse præter ὀρεκτικὴν δύναμιν, naturalem vim appetendi, seu naturalem animi voluntatem. Cæterum se Thalassio quondam respondisse προαίρεσιν electionem Christo convenire, ut pro voluntate libera sumitur, quæ careat omni defectionis et mutabilitatis labe, quæ libertatis nostræ comes est, non autem ut consultando contraria dispicit, deque illis decernit.

τουτέστι καθ' ὑπόστασιν ἡνωμένος τῇ σαρκὶ, αὐτῷ τῷ εἶναι, καὶ πάντα εἰδέναι, τὸ ἐκ φύσεως εἶχεν ἀγαθόν· φυσικαὶ γάρ (34) εἰσιν αἱ ἀρεταὶ, καὶ φυσικῶς καὶ ἐπίσης πᾶσιν ἐνυπάρχουσιν [v], εἰ καὶ μὴ πάντες ἐπίσης ἐνεργοῦμεν τὰ τῆς φύσεως. Ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν γὰρ εἰς τὸ παρὰ φύσιν διὰ τῆς παραβάσεως ἠλάσαμεν. Ὁ δὲ Κύριος ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἡμᾶς ἐπανήγαγε· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ *κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν*. Καὶ ἡ ἄσκησις δὲ καὶ οἱ ταύτης πόνοι οὐ πρὸς τὸ ἐπικτήσασθαι τὴν ἀρετὴν, ἔξωθεν ἐπείσακτον οὖσαν, ἐπενοήθησαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ τὴν ἐπείσακτον καὶ παρὰ φύσιν κακίαν ἀποβαλέσθαι· ὥσπερ καὶ τὸν τοῦ σιδήρου ἰὸν, οὐ φυσικὸν ὄντα, ἀλλ' ἐξ ἀμελείας ἐπιγενόμενον [x] διὰ μόχθου ἀποβάλλοντες, τὴν φυσικὴν τοῦ σιδήρου λαμπρότητα ἐμφανίζομεν.

A *bit, eligendo bonum* [19]. Hæc vox, *aniequam*, hoc indicat, quod non more nostro ex investigatione et deliberatione prævia, sed, ut qui Deus esset, divinoque modo subsistentiam carni tribueret, cui secundum hypostasim erat unitus, eo ipso quod erat, omniaque norat, suapte natura bonum habebat. Naturales enim virtutes sunt, ac naturaliter et peræque omnibus insunt, etiam si non omnes æqualiter ea quæ naturæ consentanea sunt, operemur. Ex eo siquidem quod secundum naturam erat, in quod contra naturam est, divini mandati transgressione prolapsi sumus [20]. At Dominus ex eo quod est contra naturam, in id quod naturæ consentaneum est, nos revocavit [21]. Hoc enim est, quod his verbis significatur, *ad imaginem et similitudinem* [22]. Quin piæ vitæ exercitia et labores non excogitata sunt, ut virtutem extrinsecus adscititiam adipiscamur, **230** sed ut adventitium et naturæ inimicum vitium abjiciamus; non secus ac, ferri rubigine, quæ minime naturalis est, sed ex incuria contrahitur, non sine labore submota, naturalem ferri splendorem perspicuum reddimus.

Ἰστέον δὲ, ὡς τὸ τῆς γνώμης ὄνομα πολύτροπον καὶ πολυσήμαντόν ἐστι. Ποτὲ μὲν γὰρ δηλοῖ τὴν παραίνεσιν, ὡς φησιν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· *Περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω, γνώμην δὲ δίδωμι*· ποτὲ δὲ βουλὴν, ὡς ὅταν φησὶν ὁ προφήτης Δαβίδ· *Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργήσαντο γνώμην*· ποτὲ δὲ ψῆφον, ὡς ὁ Δανιήλ· *Περὶ τίνος ἐξῆλθεν ἡ γνώμη ἡ ἀναιδὴς αὕτη*: ποτὲ δὲ ἐπὶ πίστεως, ἢ δόξης, ἢ φρονήματος, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, κατὰ εἴκοσι [y] ὀκτὼ σημαινόμενα λαμβάνεται τὸ τῆς *γνώμης* ὄνομα.

Vocis γνώμη *varia significata.* — [23] Sciendum autem, γνώμης, hoc est, sententiæ nomen variam et multiplicem significationem habere. Interdum enim adhortationem significat, ut cum ait divinus Apostolus : *De virginibus præceptum Domini non habeo*, γνώμην *autem do* [24]; interdum autem consilium, ut cum dixit propheta David : *Super populum tuum malignaverunt consilium* [25]. Quandoque vero decretum, judicialemve sententiam, ut apud Danielem : *A quo exiit impudens hoc decretum* [26]. Nonnunquam denique pro fide aut opinione, aut animi sensu sumitur. Atque, ut paucis dicam, γνώμης vocabulum viginti et octo modis accipitur.

ΚΕΦΑΛ. ΙΕ' [ΝΘ'].

Περὶ ἐνεργειῶν τῶν ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ.

Δύο δὲ καὶ τὰς ἐνεργείας (35) φαμὲν ἐπὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶχε γὰρ, ὡς μὲν

CAP. XV.

De operationibus quæ in Domino nostro Jesu Christo sunt.

Duplex in Christo operatio, ut natura. — Porro duas etiam in Domino nostro Jesu Christo opera-

[19] Isa. VII, 15. sec. LXX. [20] Supra lib II, c. 30. [21] Max. *Dial. cum Pyrrho.* [22] Gen. I, 26. [23] Max. *Dial. cum Pyrrh.* [24] I Cor. VII, 25. [25] Psal. LXXXII, 4. [26] Dan. II, 15.

VARIÆ LECTIONES.

[v] Edita ὑπάρχουσιν. [x] Edita ἐπιγινόμενον.. [y] Noster κατὰ κοινοῦ. R. 2924 κατὰ πολὺ; vetus interpr. *secundum multa*; Faber *secundum plurima.* Maximus ex quo hæc desumpta sunt, vocis γνώμης 28 significata posuit.

NOTÆ.

(34) *Φυσικαὶ μὲν γάρ. Naturales enim.* Hæc accepit ex Dial. Maximi cum Pyrrho. Diximus antehac quo sensu Patres tradunt virtutes homini naturales esse. Modo juvat insignem Tullii locum afferre, ex lib. I *De legib. Jam vero*, ait, *virtus eadem in homine, ac in Deo est .... est autem virtus nihil aliud quam in se perfecta, et ad summum perducta natura. Est igitur homini cum Deo similitudo.* Concludit, *plane intelligi nos ad justitiam esse natos, neque opinione, sed natura constitutum esse jus.*

(35) *Δύο δὲ καὶ τὰς ἐνεργείας. Porro duas*, etc. Monotheletæ duas volendi facultates Christo non denegabant, sed unam actionem ponebant. Id quod acceperant ab Eutychianis et Severianis, contra quos ab orthodoxis pro duabus actionibus, divina et humana, statuendis diu pugnatum erat. Ephræmius Antioch. (teste Phot. cod. 226) epistolam scripsit ad monachos, in qua congestis Patrum sententiis duas voluntates et actiones evincebat contra Severianos. Idem præstitit Anastasius I, ejus successor libro Περὶ ἐνεργειῶν, *De operationibus*, cujus pauca fragmenta supersunt; itemque in defensione epistolæ Leonis ad Flavianum, quæ citatur act. 16 sextæ synodi, ut et Joannis Scythopolitani liber VIII, de eodem argumento contra Severum. In Collectaneis mss. contra Monophysitas, cap. 36, Severi, sociorumque ejus varia loca afferuntur de una Christi operatione : Ἡ σύνοδος Χαλκηδόνος, inquit ille, epist. ad Prosdocium Medicum, καὶ ὁ Λέων, ὁ τῆς Ῥώμης ἡγούμενος δύο φύσεις, καὶ δύο τούτων ἐνεργείας διορισάμενοι μετὰ τὴν ἄφραστον ἕνωσιν, δικαίως ἀναθεματιζέσθωσαν, ὡς τὸν ἕνα Χριστὸν εἰς δύο πρόσωπα καταμερίσαντες. Οὐ γὰρ ἐνεργεῖ φύσις οὐχ ὑφεστᾶσα· *Synodus Chalcedonensis, et Leo, Romanæ Ecclesiæ antistes, qui naturas duas in Christo, duasque harum operationes definierunt post inenarrabilem unitionem,*

tiones dicimus. Nam uti Deus Patrique consubstantialis, divinam peræque operationem habebat; et ut factus homo et consubstantialis nobis, humanæ quoque natura operationem [37].

Atqui sciendum est aliud esse actum, sive operationem, aliud esse id quod actuosum est, aliud effectum, aliud denique operantem. Actus enim est efficax et substantivus animæ motus. Actuosum est ipsa natura, ex qua operatio proficiscitur. Effectum est illud quod actu efficitur. Tandem operans ille est qui actu utitur, sive persona. Porro nonnunquam actus ipse effectum dicitur, et vicissim effectum, actus, sicut κτίσμα, dicitur κτίσις. Dicimus enim [38] πᾶσα ἡ κτίσις, quod est *omnis creatio*, ut res creatas significemus.

Vocis ἐνέργεια *multiplex acceptio.* — Observandum etiam est, actum sive actionem, esse motionem, agique potius, quam agere, juxta atque Gregorius ait in oratione de Spiritu sancto [39] : « Si autem est actio, agetur utique, non vero agel; et simul atque acta fuerit, desinet. »

Illud etiam est advertendum, vitam quoque actum esse, imo primarium animalis actum; quin et totam animalis functionem, sive nutriendi et crescendi virtutem, hoc est vegetatricem, sive motum, qui fit per impulsum, id est sentientem, **231** sive tandem motum intellectus et liberi arbitrii. Actus autem est potentiæ perfectio. Cum itaque hæc in Christo perspiciamus, fateamur ergo humanam quoque in eo operationem esse.

Alia actuum genera. Ut naturarum, sic operationum cum unione distinctio in Christo. — Actus etiam dicitur [40] ea cogitatio, quæ primum in nobis consurgit, estque simplex, nullamque habitudinem implicans operatio, mente secum ipsa et occulte sensa sua producente, quibus sublatis ne mens quidem merito dici possit. Dicitur etiam rursus actus, earum rerum quæ animo cogitantur per sermonis prolationem patefactio et explicatio. Hic porro non jam simplex est et omni relatione solutus, quin potius in relatione consideratur, quia

A Θεὸς καὶ τῷ Πατρὶ ὁμοούσιος, ὁμοίως [a] τὴν θείαν ἐνέργειαν, καὶ ὡς ἄνθρωπος γενόμενος καὶ ἡμῖν ὁμοούσιος, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως [a] τὴν ἐνέργειαν.

Ἰστέον δὲ ὡς ἄλλο ἐστὶν ἐνέργεια, καὶ ἄλλο ἐνεργητικὸν, καὶ ἄλλο ἐνέργημα, καὶ ἄλλο ὁ ἐνεργῶν [b]. Ἐνέργεια μὲν οὖν ἐστιν ἡ δραστικὴ καὶ οὐσιώδης τῆς φύσεως κίνησις· ἐνεργητικὸν δὲ, ἡ φύσις ἐξ ἧς ἐνέργεια πρόεισιν· ἐνέργημα δὲ, τὸ τῆς ἐνεργείας ἀποτέλεσμα· ἐνεργῶν δὲ, ὁ κεχρημένος τῇ ἐνεργείᾳ, ἤτοι ἡ ὑπόστασις. Λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐνέργεια, ἐνέργημα, καὶ τὸ ἐνέργημα, ἐνέργεια, ὡς καὶ τὸ κτίσμα, κτίσις. Οὕτω γάρ φαμεν, *πᾶσα ἡ κτίσις*, τὰ κτίσματα δηλοῦντες.

B Ἰστέον ὡς ἡ ἐνέργεια κίνησίς ἐστι, καὶ ἐνεργεῖται μᾶλλον ἢ ἐνεργεῖ, καθώς φησιν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος ἐν τῷ περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος λόγῳ· « Εἰ δὲ ἐνέργειά ἐστιν, ἐνεργηθήσεται δηλονότι, καὶ οὐκ ἐνεργήσει, καὶ ὁμοῦ τῷ ἐνεργηθῆναι, παύσεται. »

Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐνέργειά ἐστιν, καὶ ἡ πρώτη τοῦ ζώου ἐνέργεια· καὶ πᾶσα ἡ τοῦ ζώου οἰκονομία, ἥ τε θρεπτικὴ καὶ αὐξητικὴ, ἤγουν φυσικὴ, καὶ ἡ καθ' ὁρμὴν κίνησις, ἤγουν αἰσθητικὴ, καὶ ἡ νοερὰ, καὶ ἡ αὐτεξούσιος κίνησις. Δυνάμεως δὲ ἀποτέλεσμα, ἡ ἐνέργεια. Εἰ οὖν πάντα ταῦτα θεωροῦμεν ἐν τῷ Χριστῷ, ἄρα καὶ ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν ἐπ' αὐτοῦ φήσομεν.

C Ἐνέργεια λέγεται, τὸ πρῶτον ἐν ἡμῖν συνιστάμενον νόημα· καὶ ἔστιν ἁπλῆ καὶ ἄσχετος ἐνέργεια, τοῦ νοῦ καθ' αὐτὸν ἀφανῶς τὰ ἴδια νοήματα προβαλλομένου, ὧν χωρὶς οὐδὲ νοῦς ἂν κληθείη δικαίως. Λέγεται δὲ πάλιν ἐνέργεια, καὶ ἡ διὰ τῆς προφορᾶς τοῦ λόγου φανέρωσις καὶ ἐξάπλωσις τῶν νενοημένων. Αὕτη δὲ οὐκέτι ἄσχετός ἐστι καὶ ἁπλῆ, ἀλλ' ἐν σχέσει θεωρουμένη ἐκ νοήματος καὶ λόγου συντεθειμένη. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ σχέσις, ἣν ἔχει ὁ ποιῶν πρὸς τὸ γινόμενον, ἐνέργειά ἐστι· καὶ αὐτὸ τὸ ἀποτελούμενον (36) ἐνέργεια λέγεται· καὶ τὸ μέν ἐστι ψυχῆς

[37] Sup. lib. II; Max. *Dial. cum Pyrrho.* [38] Græci, non Latini. [39] Orat. 37, aliquantum a principio. [40] Anast. Antioch.

VARIÆ LECTIONES.

[a] Deest ὁμοίως in Regg. 6, et expunctum est in Colb. 1. [a] N. οὐσίας. [b] Deest articulus in Regg. 6, et Colb. 1, in R. 2427 et Colb. nomine, hic et infra legitur in neutro τὸ ἐνεργοῦν.

NOTÆ.

jure subjiciantur anathemati, ut qui Christum in duas personas secuerint. Non enim natura quæ minime operatur, prorsus substiterit. Nimirum in primis Eutychianis displicebat Leonem naturam duplicem intulisse ex actione duplici : *Agit utraque forma cum alterius communione quod proprium est.*

(36) *Καὶ αὐτὸ τὸ ἀποτελ. Ipsaque res effecta.* Ad hanc ἐνεργείας acceptionem Maximus, in t. II, ad Marin. revocat Anastasii Antioch. dictum, *unam Christi* ἐνέργειαν statuentis, tametsi φυσικὰς ἐνεργείας, *naturales actiones plures doceret*, aitque nihil aliud eum definisse, *nisi naturalium operationum individuam unionem et effectum*, τὸ ἔργον φημὶ, καὶ τὴν πρᾶξιν, *opus, inquam, et actionem, qua illæ innotescunt. Operationem quippe habere rationem universalis, effectum et opus, particularis. Particulare autem, universalis nomine donari.* Sed Anastasium ipsum audiamus ex fragmento, quod cap. 13 Collect. reperi et quod Noster hic excripsit. Ἀναστασίου Ἀντιοχείας ἐκ τοῦ περὶ ἐνεργειῶν λόγου. *Anastasii Antiocheni, ex libro De operationibus.* Ἀλλ' ἐπειδὴ πολύσημός ἐστι τῆς ἐνεργείας ἡ φωνὴ, καὶ τὸ ὁμώνυμον πλάνης πολλάκις αἴτιον γίνεται τοῖς

μόνης, τὸ δὲ ψυχῆς σώματι κεχρημένης, τὸ δὲ, σώματος νοερῶς ἐψυχωμένου [c], τὸ δὲ ἀποτέλεσμα. Ὁ νοῦς γὰρ προθεωρήσας τὸ ἐσόμενον, οὕτω διὰ τοῦ σώματος ἐργάζεται. Τῆς ψυχῆς τοίνυν ἐστὶν ἡ ἡγεμονία· κέχρηται γὰρ καὶ ὡς ὀργάνῳ τῷ σώματι, ἄγουσα τοῦτο καὶ ἰθύνουσα. Ἑτέρα δέ ἐστιν ἡ τοῦ σώματος ἐνέργεια, ἀγομένου ὑπὸ τῆς ψυχῆς καὶ κινουμένου. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα, τοῦ μὲν σώματος, ἡ ἁφὴ, καὶ ἡ κράτησις, καὶ ἡ τοῦ ποιουμένου οἱονεὶ περιένεξις· τῆς δὲ ψυχῆς, ἡ τοῦ γινομένου οἱονεὶ μόρφωσις καὶ σχηματισμός· οὕτω καὶ περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ μὲν τῶν θαυμάτων δύναμις τῆς θεότητος αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐνέργεια· ἡ δὲ χειρουργία, καὶ τὸ θελῆσαι, καὶ τὸ εἰπεῖν, *Θέλω, καθαρίσθητι*, τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐνέργεια. Ἀποτέλεσμα δὲ, τῆς μὲν ἀνθρωπίνης, ἡ πολλοῖς, ἀναγκαῖον διευκρινῆσαι ποσαχῶς ἡ ἐνέργεια γίνεται, καὶ μὴ ἀπατώμεθα. Ἀκούσαντες μὲν ὀνόματος, παρελκόμενοι δὲ κατὰ τὸ εἰκὸς πρὸς σημασίαν ἑτέραν, παρ' ἣν ὁ λόγος. Λέγεται γὰρ ἐνέργεια τὸ πρῶτον ἐν ἡμῖν συνιστάμενον κίνημα· καὶ ἔστιν ἁπλῆ, καὶ ἄσχετος ἐνέργεια, τοῦ νοῦ κατ' αὐτὸν ἀφανῶς ἴδια νοήματα προβαλλομένου, ὧν χωρὶς οὐδὲ νοῦς ἂν κληθείη δικαίως. Λέγεται δὲ πάλιν ἐνέργεια, ἡ διὰ προφορᾶς τοῦ λόγου φανέρωσις, καὶ ἐξάπλωσις τῶν νενοημένων· αὕτη δὲ οὐκέτι ἄσχετος, καὶ ἁπλῆ, ἀλλ' ἐν σχέσει θεωρουμένη· καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ ἡ σχέσις, ἣν ἔχει πρὸς τὸ γινόμενον ὁ ποιῶν, ἐνέργειά τίς ἐστι. Καὶ αὐτὸ πάλιν τὸ ἀποτελούμενον ὁμοίως· οἷον ὡς ἐπὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ ναυπηγικῆς ἔστιν ἰδεῖν. Προεθεώρησαν γὰρ τὸ ἐσόμενον ἐν αὐτοῖς, τὴν οἰκίαν μὲν ὁ ἀρχιτέκτων, καὶ τὸ σκάφος ὁ ναυπηγός· εἶτα προήγαγον εἰς φῶς τὸ νενοημένον· ἐχειρούργησαν πάλιν, καὶ ἀπετέλεσαν ἄρα οὐ δοκεῖ σοι τούτων ἕκαστον ἐνέργεια τοῦ ποιοῦντος εἶναι. Καὶ τὸ μέν ἐστι ψυχῆς ἁπλῶς, τὸ δὲ ψυχῆς σώματι κεχρημένης· τὸ δὲ σώματος νοερῶς ἐμψυχομένου· πλὴν τῆς ἐνεργείας ἀποτέλεσμα ὅ ἐστι τοῦ ἀνθρώπου. Τοιοῦτόν μοι νόει, καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένων ἡμῖν ζήτησιν ἐνεργειῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν· ἐπεὶ καὶ οἱ ἅγιοι ἡμῶν Πατέρες πολλάκις τῷ κατὰ τὸν κοινὸν ἄνθρωπον ἐχρήσαντο παραδείγματι, διασκοπούμενοι τῶν φύσεων τὴν ἕνωσιν. Ὥσπερ οὖν ἄλλη μὲν ψυχῆς ἐνέργεια νοερᾶς, ἀλλη δὲ σώματος, τὸ δὲ ἐκ τούτων κοινὸν, τοῦ ἐξ ἑκατέρου ἐστὶ συνεστῶτος ἀνθρώπου, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου νοοῦμεν. Θείας μὲν ἐνεργείας, τὰς θείας ὁρῶντες· οἷον τὸ πλάσαι τὸ ἴδιον σῶμα, χωρὶς ἀνδρὸς κοινωνίας ἐκ παρθένου κόρης πᾶσαν φυσικὴν ἀγνοούσης ἡδονὴν, τὸ μεταβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, ὁρμῇ μόνῃ θελήματος, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ἀνθρωπείας δὲ, τὴν ζωὴν αὐτὴν λέγω κατ' ἄνθρωπον, καθ' ἣν κινούμεθα πρὸς ὄρεξιν τροφῆς πρὸς αὔξησιν. Ἐνέργεια γὰρ καὶ ἡ ζωὴ, καὶ ἡ πρώτη τοῦ ζώου ἐνέργεια· εἰ δὲ μὴ ἐνέργεια τυχὸν, ὡς ἄν τινες ἴσως νοηθεῖεν, πάντως πάθος· ὅπερ ἄτοπον. Οὐκοῦν ἐνέργεια πάντως. Ἀλλὰ ταῦτα θεωρήσαντες, ὥσπερ καὶ τὰς φύσεις ὅθεν πρόεισιν αἱ ἐνέργειαι, καὶ ἑνώσαντες αὐτὰς ἀλλήλαις, ὥσπερ ἐκ τῶν συνελθουσῶν φύσεων μίαν ἐθεωρήσαμεν ὑπόστασιν, ἀδιαίρετόν τε καὶ ἀσύγχυτον, οὕτω καὶ ἐκ τῶν διαφόρων ἐνεργειῶν τὸ ἀποτέλεσμα ἓν ἑνὸς Χριστοῦ Θεοῦ θεωροῦμεν. *At quandoquidem actus operationisve vocabulum multiplicis significationis est, ut ob ambiguitatem multi sæpe fallantur, operæ prelium est examinare quot modis actus dicitur; ne audito nomine decipiamur, et in significationem aliam ab ea quam sermo ferat, distrahamur. Operatio quippe dicitur primus ille motus, qui surgit in nobis, estque simplex, nullam relationem importans, actus; mente secum ipsa, introrsumque sensa sua producente, sine quibus ne mens quidem jure dici queat. Rursum operatio dicitur, manifestatio et explicatio eorum quæ animo concipiuntur, per sermonis prolationem. Hæc autem non jam immunis a relatione est, nec simplex, quin potius in relatione percipitur. Nam ipsa quoque relatio quam ille qui agit, habet ad id quod agitur, operatio seu actus quidam est, ut etiam illud quod efficitur; sicut videre licet in architectonica arte, et fabrili navium. Ante enim in semetipsis inspexere quod faciendum erat, puta architectus, domum, navium opifex, navem; tum id quod cogitarunt, adhibita manuum opera perfecerunt. An non censes horum quodlibet operationem esse agentis? omnino plane. Atqui illud quidem animæ solius; hoc vero animæ corpore utentis; istud demum corporis intelligente anima præditi, ac insuper actionis effectum, quod est hominis ipsius. Tale quid animo contuere in actionibus Salvatoris nostri, de quibus nobis quæstio proponitur. Nam et sancti Patres perspecta naturarum unitione exemplum a communi hominum essentia sumpsere. Quemadmodum igitur alia est intelligentis animi operatio, alia corporis, atque id quod his efficitur, toti homini ex utroque constanti commune est: ejusmodi quidpiam in Salvatore nostro, Deo Verbo, qui nostri causa carnem assumpsit, animadvertimus. Divinæ quidem naturæ, divinas operationes videmus, ut cum ex puella Virgine, quæ naturalem omnem libidinem ignorabat, proprium sibi corpus citra viri commercium effinxit; cum solo voluntatis nutu aquam in vinum transmutavit, et alia id genus: humanæ autem, ipsammet, inquam, quæ propria hominis est, vitam, qua ad cibos appetendos accretionis ergo movemur. Vita quippe est operatio, et prima animalis operatio. Sin autem operatio non esset (quod quidam forsan animo fingerent) plane passio non foret; quod absurdum est. Omnino igitur operatio est; sed et cum ista, ut et naturas ex quibus operationes proficiscuntur, consideramus, simulque conjungimus; sicut ex una coeuntibus naturis personam unam sine divisione et confusione agnoscimus, ita ex diversis etiam actionibus unius Christi effectum perspicimus.*

[a] Max. *Tom. II Dogmat. ad Marin.*, p. 124.

VARIÆ LECTIONES.

[c] Quidam codd. ψυχομένου.

NOTÆ.

quoque nostro Jesu Christo, virtus miraculorum divinitatis ipsius actus erat; at manuum opera, et velle, et dicere, *Volo, mundare* [32], humanitatis ipsius erat actio : opus autem, siquidem humanam naturam species, panum fractio [33], quodque leprosus audierit, *Volo;* si autem divinam, panum multiplicatio, leprosi mundatio. Utraque enim actione, hoc est animæ et corporis, unam et eamdem, cognatam, et æqualem, divinam operationem ostendebat. Sicut enim ipsius naturas inter se unitas seque invicem pervadentes agnoscimus, nec tamen propterea distinctionem earum inficiamur, quin eas numeramus, licet divisionis expertes noscamus; sic et voluntatum et actionum; **232** tum conjunctionem, tum etiam distinctionem agnoscimus, sicque eas numeramus, ut tamen divisionem non inducamus. Ut enim caro, quamvis deitate donata, non tamen naturæ suæ proinde mutationem subiit; eodem modo, licet voluntas et actio divinitate affectæ sint, non tamen a finibus suis excesserunt. Unus enim, idemque est, qui et hoc, et illud est; et hoc et illo modo, hoc est, divino et humano, vult et agit.

A τῶν ἄρτων κλάσις, τὸ ἀκοῦσαι τὸν λεπρὸν τὸ, *Θέλω* τῆς δὲ θείας, ὁ τῶν ἄρτων πληθυσμὸς, καὶ ἡ τοῦ λεπροῦ κάθαρσις. Δι' ἀμφοτέρων γὰρ, διά τε τῆς ψυχικῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ σώματος, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συγγενῆ καὶ ἴσην ἐνεδείκνυτο αὐτοῦ τὴν θείαν ἐνέργειαν. Ὥσπερ γὰρ τὰς φύσεις ἡνωμένας γινώσκομεν, καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις ἐχούσας περιχώρησιν, καὶ τὴν τούτων διαφορὰν οὐκ ἀρνούμεθα, ἀλλὰ καὶ ἀριθμοῦμεν, καὶ ἀδιαιρέτους ταύτας γινώσκομεν, οὕτω καὶ τῶν θελημάτων, καὶ τῶν ἐνεργειῶν, καὶ τὸ συναφὲς γινώσκομεν, καὶ τὸ διάφορον ἐπιγινώσκομεν, καὶ ἀριθμοῦμεν, καὶ διαίρεσιν οὐκ εἰσάγομεν. Ὃν τρόπον γὰρ ἡ σὰρξ καὶ τεθέωται, καὶ μεταβολὴν τῆς οἰκείας οὐ πέπονθε φύσεως, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ θέλημα καὶ ἡ B ἐνέργεια καὶ τεθέωνται καὶ τῶν οἰκείων οὐκ ἐξίστανται ὅρων· εἷς γάρ ἐστιν, ὁ τοῦτο κἀκεῖνο ὤν, καὶ οὕτως κἀκεῖνος, ἤτοι θεϊκῶς τε καὶ ἀνθρωπίνως, θέλων καὶ ἐνεργῶν.

Cum itaque duæ in Christo naturæ sint, duas quoque in eo actiones dicere necesse est. Quorum enim diversa natura est, horum quoque dispar est actio; et contra, quorum natura eadem est, horum et actio eadem : quorum autem una est actio, horum etiam, secundum Patres divinorum sermonum interpretes, una est essentia [34]. Itaque duorum alterum sit oportet, aut unam actionem in Christo dicentes, unam quoque essentiam dicamus; aut, si veritatis studiosi sumus, duasque essentias ex C Evangelii et Patrum doctrina confitemur, duas itidem actiones consentance eas comitantes fateamur. Nam cum divinitatis ratione Patri consubstantialis sit, æqualis quoque quantum ad actionem erit. Ac rursus, cum idem ratione humanitatis nobis sit consubstantialis, par etiam quantum ad operationem erit. Ait quippe beatus Gregorius episcopus Nyssenus [35] :« Quorum actio una est, horum prorsus et vis eadem. » Omnis enim actus et operatio est potentiæ perfectio. Fieri porro nequit, ut increatæ et creatæ naturæ una sit natura, vis et operatio. Quod si unam in Christo actionem dixerimus, nihil afferri poterit, quin Verbi divinitati animæ intelligentis affectiones, puta metum, mœrorem, et mortis angores D attribuamus.

Δύο τοίνυν τὰς ἐνεργείας ἐπὶ Χριστοῦ λέγειν ἀναγκαῖον διὰ τὸ διττὸν τῆς φύσεως. Ὧν γὰρ ἡ φύσις παρηλλαγμένη, τούτων διάφορος [d] ἡ ἐνέργεια, καὶ ὧν ἡ ἐνέργεια παρηλλαγμένη, τούτων ἡ φύσις διάφορος. Καὶ τὸ ἀνάπαλιν, ὧν ἡ φύσις ἡ αὐτὴ, τούτων καὶ ἡ ἐνέργεια ἡ αὐτὴ, καὶ ὧν ἡ ἐνέργεια μία, τούτων καὶ ἡ οὐσία μία, κατὰ τοὺς θεηγόρους [e] Πατέρας. Ἀνάγκη τοίνυν δυοῖν θάτερον, ἢ μίαν ἐνέργειαν ἐπὶ Χριστοῦ λέγοντας, μίαν λέγειν καὶ τὴν οὐσίαν, ἢ, εἴπερ τῆς ἀληθείας ἐχόμεθα, καὶ δύο τὰς οὐσίας εὐαγγελικῶς τε καὶ πατρικῶς ὁμολογοῦμεν, δύο καὶ τὰς ἐνεργείας καταλλήλως αὐτοῖς ἑπομένους συνομολογεῖν. Ὁμοούσιος γὰρ ὢν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα, ἴσος ἔσται καὶ κατὰ τὴν ἐνέργειαν [f]. Ὁμοούσιος δὲ ὢν ἡμῖν ὁ αὐτὸς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἴσος ἔσται καὶ κατὰ τὴν ἐνέργειαν. Φησὶ γὰρ ὁ μακάριος Γρηγόριος, ὁ Νυσσαέων ἐπίσκοπος· « Ὧν ἡ ἐνέργεια μία, τούτων πάντως καὶ ἡ δύναμις ἡ αὐτή. » Πᾶσα γὰρ ἐνέργεια δυνάμεώς ἐστιν ἀποτέλεσμα. Ἀδύνατον δὲ ἀκτίστου καὶ κτιστῆς φύσεως μίαν φύσιν, ἢ δύναμιν, ἢ ἐνέργειαν εἶναι. Εἰ δὲ μίαν Χριστοῦ τὴν ἐνέργειαν εἴποιμεν, τῇ τοῦ Λόγου θεότητι προσάψομεν τῆς νοερᾶς ψυχῆς τὰ πάθη, φόβον φημὶ, καὶ λύπην, καὶ ἀγωνίαν.

Adversariorum evasio. Auctoris instantia. — Si dixerint [36], equidem sanctos Patres, cum de Trinitate disputarent, hoc adstruxisse, « quorum una sit essentia, eorum et unam actionem esse : et quorum dispar sit essentia, horum quoque disparem esse actionem; » sed non æquum esse, ut ea quæ de divinitate dicuntur, ad incarnationem detorqueamus;

Εἰ δὲ λέγοιεν, ὡς περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος διαλεγόμενοι οἱ Πατέρες οἱ ἅγιοι ἔφασαν [g]· « Ὧν ἡ οὐσία μία, τούτων καὶ ἡ ἐνέργεια μία, καὶ ὧν διάφορος ἡ οὐσία, τούτων διάφορος καὶ ἡ ἐνέργεια, » καὶ ὡς οὐ χρὴ τὰ τῆς θεολογίας ἐπὶ τὴν οἰκονομίαν μετάγειν, ἐροῦμεν, εἰ ἐπὶ τῆς θεολογίας μόνον εἴρηται τοῖς Πατράσι, καὶ οὐκ ἔστι καὶ μετὰ τὴν σάρκωσιν τῆς

[32] Matth. VIII, 3. [33] Joan. VI, 11. [34] Videsis PP. loca act. 10 sextæ synodi [35] Orat. de natura et hyp. Est etiam inter Basil. 43. [36] Max. *Dial. cum Pyrrho.*

VARIÆ LECTIONES.

[d] Cod. S. Hil. ex emend. καὶ διάφορος. [e] Reg. 2, Colb. 1 θεοφόρους. N. ἁγίας. [f] Edit. hic et infra : κατ' ἐνέργειαν. [g] ἔρησαν. R. 1 ἔφθασαν.

ἐνεργείας ὁ Υἱὸς τῷ Πατρὶ τῆς αὐτῆς, οὐδὲ τῆς αὐτῆς ἔσται οὐσίας. Τίνι δὲ ἀπονεμοῦμεν τό· *Ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι*, καί· *Ἃ ἂν βλέπει τὸν Πατέρα ποιοῦντα, ταῦτα καὶ ὁ Υἱὸς ὁμοίως ποιεῖ*, καί· *Εἰ ἐμοὶ οὐ πιστεύετε, τοῖς ἔργοις μου πιστεύσατε*, καί· *Τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιῶ, μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ*, καί· *Ὥσπερ ὁ Πατὴρ ἐγείρει τοὺς νεκροὺς καὶ ζωοποιεῖ, οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς, οὓς θέλει ζωοποιεῖ*; Ταῦτα γὰρ πάντα οὐ μόνον ὁμοούσιον καὶ μετὰ σάρκωσιν τῷ Πατρὶ δείκνυσιν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τῆς αὐτῆς ἐνεργείας.

A his ita respondebimus: Si de divinitate solum hoc a Patribus dictum est, ac non etiam post incarnationem Filius eamdem quam Pater actionem habet [37], profecto nec ejusdem cum eo substantiæ erit. At cui tandem illud assignabimus: *Pater meus usque modo operatur, et ego operor* [38], et: *Quæ videt Patrem facientem, hæc et Filius similiter facit* [39], et: *Si mihi non creditis, operibus* **233** *meis credite* [40], et: *Opera quæ ego facio ipsa testimonium perhibent de me* [41], et: *Sicut Pater suscitat mortuos et vivificat: ita et Filius quos vult, vivificat* [42]? Hæc enim omnia non modo eum, etiam post incarnationem, Patri consubstantialem esse ostendunt, sed et eamdem cum illo actionem servare.

Καὶ πάλιν· εἰ ἡ περὶ τὰ ὄντα πρόνοια οὐ μόνον Πατρὸς καὶ ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ Υἱοῦ ἐστὶ καὶ μετὰ τὴν σάρκωσιν, ἐνέργεια δὲ τοῦτό ἐστιν· ἄρα καὶ μετὰ τὴν σάρκωσιν τῆς αὐτῆς ἐστιν ἐνεργείας τῷ Πατρί.

B Ac rursus, si providentia totius universi, non solum ad Patrem et Spiritum sanctum, sed etiam ad Filium, necnon post incarnationem spectat, profecto cum ipsa sit actio, sequitur eum eamdem cum Patre actionem habere.

Εἰ δὲ ἐκ τῶν θαυμάτων τῆς αὐτῆς οὐσίας ὄντα τῷ Πατρὶ τὸν Χριστὸν ἔγνωμεν, ἐνέργεια δὲ Θεοῦ τυγχάνει τὰ θαύματα, ἄρα μετὰ σάρκωσιν τῆς αὐτῆς ἐνεργείας ἐστὶ τῷ Πατρί.

Quod si ex editis miraculis Christum ejusdem cum Patre essentiæ esse comperimus, Dei vero actiones miracula sunt, oportet ut etiam post incarnationem ejusdem cum Patre actionis sit.

Εἰ δὲ μία ἐνέργεια τῆς θεότητος αὐτοῦ καὶ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, σύνθετος ἔσται, καὶ ἔσται, ἢ ἑτέρας [h] ἐνεργείας παρὰ τὸν Πατέρα, ἢ καὶ ὁ Πατὴρ συνθέτου ἐνεργείας ἔσται. Εἰ δὲ συνθέτου ἐνεργείας, δῆλον ὅτι καὶ φύσεως.

Quod si una divinitatis et carnis ipsius actio est, hæc composita erit, atque ita, aut diversam ille a Patre actionem habebit, aut etiam Patris actio composita erit. Si composita ipsius actio fuerit, sane et natura.

Εἰ δὲ εἴποιεν, ὅτι τῇ ἐνεργείᾳ πρόσωπον συνεισάγεται, ἐροῦμεν, ὅτι εἰ τῇ ἐνεργείᾳ πρόσωπον συνεισάγεται, κατὰ τὴν εὔλογον ἀντιστροφὴν καὶ τῷ προσώπῳ ἐνέργεια συνεισαχθήσεται· καὶ ἔσονται ὥσπερ τρία πρόσωπα, ἤτοι ὑποστάσεις, τῆς ἁγίας Τριάδος, οὕτω καὶ τρεῖς ἐνέργειαι, ἢ ὥσπερ μία ἐνέργεια, οὕτω ἓν πρόσωπον καὶ μία ὑπόστασις. Οἱ δὲ ἅγιοι Πατέρες συμφώνως εἰρήκασι, τὰ τῆς αὐτῆς οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς εἶναι ἐνεργείας.

Non inferri ex actione personam, vel vicissim. — Quod si contendant una cum actione personam induci, tum subjungamus [43]: Si una cum actione persona inducitur, consentaneum vicissim est, ut et una cum persona actio inferatur. Atque ita fiet, ut sicut tres sunt personæ, sive tres sanctæ Trinitatis hypostases, sic tres quoque actiones sint: aut contra, quemadmodum una est actio, ita una quoque persona, et hypostasis. Atqui sancti Patres hoc una voce docuerunt, ea quæ ejusdem substantiæ sunt, ejusdem quoque actionis esse.

Ἔτι δὲ, εἰ τῇ ἐνεργείᾳ πρόσωπον συνεισάγεται, οἱ μήτε μίαν, μήτε δύο Χριστοῦ τὰς ἐνεργείας λέγειν θεσπίσαντες, οὔτε ἓν πρόσωπον αὐτοῦ λέγειν, οὔτε δύο προσέταξαν.

Deinde vero, si persona una cum actione infertur, qui nec unam, nec duas Christi actiones dicendas præscripserunt, proinde neque personam unam, neque duas dicere præceperunt.

Καὶ ἐπὶ τῆς πεπυρακτωμένης δὲ μαχαίρας, ὥσπερ αἱ φύσεις σώζονται τοῦ τε πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου, οὕτω καὶ δύο ἐνέργειαι, καὶ τὰ τούτων ἀποτελέσματα. Ἔχει μὲν γὰρ, ὁ μὲν σίδηρος τὸ τμητικὸν, τὸ δὲ πῦρ, τὸ καυστικὸν, καὶ· ἡ τομὴ μὲν, τῆς τοῦ σιδήρου ἐνεργείας ἐστὶν ἀποτέλεσμα, ἡ δὲ καῦσις, τῆς τοῦ πυρός· καὶ σώζεται τὸ τούτων διάφορον ἐν τῇ κεκαυμένῃ τομῇ, καὶ ἐν τῇ τετμημένῃ καύσει, εἰ καὶ μήτε ἡ καῦσις τῆς τομῆς δίχα γίγνοιτο μετὰ τὴν ἕνωσιν, μήτε ἡ τομὴ δίχα τῆς καύσεως· καὶ οὔτε διὰ τὸ διττὸν τῆς φυσικῆς ἐνεργείας δύο πε-

Exemplum Basilio aliisque familiare. — Sed et in candenti gladio, uti tum ignis, tum ferri naturæ servantur [44], ita et duæ actiones, et earum effecta. Nam et ferrum secandi, et ignis urendi vim habent; ut sectio quidem actionis ferri opus sit, ustio autem ignis: ac discrimen, tum in ferri ardenti sectione, tum in secta ustione servatur; tametsi post hujusmodi unionem, nec ustio citra sectionem sit, nec sectio sine ustione: nec quia duplex est naturalis actio, duos proinde candentes gladios dicimus; nec rursus, quia unus

[37] Max. *Dial. cum Pyrrho* ibid. [38] Joan. v, 17. [39] ibid. 19. [40] Joan. v, 21. [41] ibid. 25. [42] Joan. v, 21. [43] Max. ibid. [44] Maxim. lib. *De duab. vol.* et *Dial. cum Pyrrho*.

VARIÆ LECTIONES.

[h] Cod. S. Hil. R. 1 et M. καὶ ἑτέρας.

dunlaxat incensus est gladius, ob eam causam substantialem horum distinctionem confundimus. Eodem modo in Christo quoque divinitatis quidem ipsius, divina et omnipotens operatio est : humanitatis autem ipsius, humana et nostræ similis. Humanæ porro actionis opus id fuit, quod manu puellam tenuerit atque traxerit [45]; divinæ autem quod eam ad vitam revocaverit [46]. Aliud enim hoc, et aliud illud est; tametsi in Theandrica, seu in Dei simul et hominis actione nequeant disjungi. Quod si, quia una Domini persona sive hypostasis est, una quoque operatio futura est; profecto etiam, eo quod una persona sit, una quoque substantia erit.

πυρακτωμένας μαχαίρας φαμὲν, οὔτε διὰ τὸ μοναδικὸν τῆς πεπυρακτωμένης μαχαίρας, σύγχυσιν τῆς οὐσιώδους αὐτῶν διαφορᾶς ἐργαζόμεθα. Οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ, τῆς μὲν θεότητος αὐτοῦ, ἡ θεία καὶ παντοδύναμος ἐνέργεια, τῆς δὲ ἀνθρωπότητος αὐτοῦ, ἡ καθ' ἡμᾶς. Ἀποτέλεσμα δὲ τῆς μὲν ἀνθρωπίνης, τὸ κρατηθῆναι τὴν χεῖρα τοῦ παιδὸς καὶ ἑλκυσθῆναι, τῆς δὲ θείας, ἡ ζωοποίησις. Ἄλλο γὰρ τοῦτο, κἀκεῖνο ἕτερον, εἰ καὶ ἀλλήλων ἀχώριστοι ὑπάρχουσιν ἐν τῇ θεανδρικῇ ἐνεργείᾳ. Εἰ δὲ διὰ τὸ μίαν εἶναι τὴν τοῦ Κυρίου ὑπόστασιν, μία ἔσται καὶ ἡ ἐνέργεια, διὰ τὴν μίαν ὑπόστασιν, μία ἔσται καὶ ἡ οὐσία.

234 Et rursus, si operationem unam in Domino dicamus, aut divinam esse, aut humanam, aut neutram fatebimur. Si divinam [47], Deum tantummodo ipsum nostra vacuum humanitate asseremus. Si humanam, hominem illum purum impie astruemus. Si denique nec divinam, nec humanam, ne Deum quidem, nec hominem, nec Patri, nec nobis esse consubstantialem statuemus. Contingit enim ex unione identitas secundum hypostasim, nec ob id tamen naturarum discrimen aufertur. Servata autem naturarum distinctione, plane servabuntur etiam earum operationes. Nulla enim natura est actionis expers.

Καὶ πάλιν· εἰ μίαν ἐνέργειαν ἐπὶ τοῦ Κυρίου εἴποιμεν, ἢ θείαν ταύτην λέξομεν, ἢ ἀνθρωπίνην, ἢ οὐδετέραν. Ἀλλ' εἰ μὲν θείαν, Θεὸν μόνον αὐτὸν γυμνὸν τῆς καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπότητος λέξομεν. Εἰ δὲ ἀνθρωπίνην, ψιλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον βλασφημήσομεν. Εἰ δὲ οὐδὲ θείαν οὐδὲ ἀνθρωπίνην, οὐδὲ Θεὸν οὐδὲ ἄνθρωπον, οὐδὲ τῷ Πατρὶ, οὐδὲ ἡμῖν ὁμοούσιον. Ἐκ γὰρ τῆς ἑνώσεως ἡ καθ' ὑπόστασιν ταυτότης γέγονεν, οὐ μὴν δὲ, καὶ ἡ διαφορὰ τῶν φύσεων ἀνῄρηται. Τῆς δὲ διαφορᾶς σωζομένης τῶν φύσεων, σωθήσονται δηλαδὴ καὶ αἱ τούτων ἐνέργειαι. Οὐ γάρ ἐστι φύσις ἀνενέργητος.

Actio naturalis, naturæ index et nota. — Insuper [48], si una Christi Domini actio est, aut creata erit, aut increata; neque enim media alia operatio interjecta est, uti nec natura. Quare si creata est, solam creatam naturam indicabit : sin autem increata, solam increatam essentiam exprimet. Nam quæ naturalia sunt, ea cum naturis congruant necesse est. Neque enim fieri potest, ut natura exsistat quæ minime perfecta sit. Cæterum actio naturæ consentanea, ex iis non est quæ extra sunt. Quod exinde perspicuum fit, quod sine operatione naturæ consentanea, nec esse, nec cognosci ulla natura potest. Ex eo enim quod aliquid agit, naturæ suæ argumentum edit, ab eo quod est minime desciscens.

Εἰ μία τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ ἡ ἐνέργεια, ἢ κτιστὴ ἔσται, ἢ ἄκτιστος· μέσον γὰρ τούτων οὐκ ἔστιν ἐνέργεια, ὥσπερ οὐδὲ φύσις. Εἰ οὖν κτιστὴ, κτιστὴν μόνην δηλώσει φύσιν· εἰ δὲ ἄκτιστος, ἄκτιστον μόνην χαρακτηρίσει οὐσίαν. Δεῖ γὰρ πάντως κατάλληλα τάῖς φύσεσιν εἶναι τὰ φυσικά· ἀδύνατον γὰρ ἐλλειποῦς φύσεως ὕπαρξιν εἶναι. Ἡ δὲ κατὰ φύσιν ἐνέργεια, οὐ τῶν ἐκτὸς ὑπάρχει καὶ δῆλον ὅτι οὔτε εἶναι, οὔτε γινώσκεσθαι τὴν φύσιν δυνατὸν ἄνευ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας. Δι' ὧν γὰρ ἐνεργεῖ ἕκαστον, τὴν οἰκείαν φύσιν πιστοῦται, ὅπερ ἐστὶ μὴ τρεπόμενον.

Præterea si una Christi actio est, eadem et divinarum et humanarum rerum erit effectrix. Atqui nulla res est quæ in naturali suo statu manens contraria efficere queat. Neque enim ignis refrigerat et calefacit : neque aqua exsiccat, et humectat. Quonam pacto igitur ille qui natura Deus est, et natura factus est homo, unica actione tum miracula ediderit, tum passiones obierit ?

Εἰ μία Χριστοῦ ἡ ἐνέργεια, ἡ αὐτὴ τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων ποιητική· οὐδὲν δὲ τῶν ὄντων ἐν τοῖς κατὰ φύσιν μένον τὰ ἐναντία ποιεῖν δύναται· οὐ γὰρ τὸ πῦρ ψύχει καὶ θερμαίνει, οὐδὲ ξηραίνει καὶ ὑγραίνει τὸ ὕδωρ· πῶς οὖν ὁ φύσει ὢν Θεὸς, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος, τά τε θαύματα καὶ τὰ πάθη μιᾷ ἐνεργείᾳ ἀπετέλεσεν;

Quod si Christus mentem humanam assumpsit, hoc est, animam ratione et intelligentia præditam, cogitavit procul dubio, et semper cogitabit : ac proinde quia cogitatio est mentis actio, Christus certe, quatenus homo est, actuosus est, et semper actuosus.

Εἰ οὖν ἀνέλαβεν ὁ Χριστὸς νοῦν ἄνθρώπινον, ἤγουν ψυχὴν νοεράν τε καὶ λογικὴν, διανοηθήσεται πάντως, καὶ ἀεὶ διανοηθήσεται· ἐνέργεια δὲ νοῦ, ἡ διάνοια· ἄρα καὶ καθὸ ἄνθρωπος ἐνεργὴς ὁ Χριστὸς, καὶ ἀεὶ ἐνεργής.

Christi passio actio est. — Quin etiam sapientis-

Ὁ δὲ πάνσοφος καὶ μέγας ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσό-

[45] Luc. VIII, 54. [46] Max. *Dial. cum Pyrrho.* [47] Max. ibid. [48] Max. ibid.

VARIÆ LECTIONES.

[1] Multi codd. εἰ. Vetus interpres *si.*

στομος ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῶν Πράξεων, δευτέρῳ λόγῳ, A simus et magnus ille vir sanctus Joannes Chrysostomus, in Actorum explanatione [49], homilia secunda sic loquitur : « Haud quispiam aberraverit, si ipsius quoque passionem *actionem* appellarit. In eo enim quod omnia perpessus est, ingens illud atque mirandum opus patravit, mortem destruens, aliaque omnia operans. »

οὕτω φησίν· « Οὐκ ἄν τις ἁμάρτοι, καὶ τὸ πάθος αὐτοῦ πρᾶξιν καλέσας. Ἐν τῷ γὰρ τὰ ἅπάντα παθεῖν, ἐποίησε τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἔργον, τὸν θάνατον καταλύσας, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐργασάμενος. »

Εἰ πᾶσα ἐνέργεια, φύσεώς τινος οὐσιώδης ὁρίζεται κίνησις, ὡς οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ διειλήφασι, ποῦ φύσιν τις οἶδεν ἀκίνητον, ἢ παντελῶς ἀνενέργητον, ἢ ἐνέργειαν εὗρηκεν [k] οὐ φυσικῆς δυνάμεως ὑπάρχουσαν κίνησιν; Μίαν δὲ φυσικὴν (37) τὴν ἐνέργειαν Θεοῦ καὶ ποιήματος οὐκ ἄν τις εὖ φρονῶν δοίη, κατὰ τὸν μακάριον Κύριλλον· οὐδὲ ζωοποιεῖ τὸν Λάζαρον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, οὔτε δακρύει ἡ θεϊκὴ ἐξουσία· τὸ μὲν γὰρ δάκρυον, τῆς ἀνθρωπότητος ἴδιον, ἡ δὲ ζωὴ, τῆς ἐνυποστάτου ζωῆς. Ἀλλ' ὅμως κοινῶς ἀμφοτέρων ἑκάτερα, διὰ τὸ ταὐτὸν τῆς ὑποστάσεως. Εἷς μὲν γάρ ἐστιν ὁ Χριστὸς, καὶ ἓν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, ἤτοι ἡ ὑπόστασις· ἀλλ' ὅμως ἔχει δύο φύσεις, τῆς θεότητος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ. Ἐκ μὲν οὖν τῆς θεότητος ἡ δόξα φυσικῶς προιοῦσα, ἑκατέρου κοινὴ διὰ τὴν τῆς ὑποστάσεως ἐγένετο ταυτότητα, ἐκ δὲ τῆς σαρκὸς, τὰ ταπεινὰ ἑκατέρῳ [l] κοινά. Εἷς γάρ ἐστι καὶ αὐτὸς ὁ τοῦτό τε κἀκεῖνο ὤν, ἤτοι Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, καὶ τοῦ αὐτοῦ, τά τε τῆς θεότητος καὶ τὰ τῆς ἀνθρωπότητος· τὰς μὲν γὰρ θεοσημείας ἡ θεότης εἰργάζετο, ἀλλ' οὐ δίχα τῆς σαρκός· τὰ δὲ ταπεινὰ ἡ σὰρξ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τῆς θεότητος. Καὶ πασχούσῃ γὰρ τῇ σαρκὶ συνημμένη ἦν ἡ θεότης, ἀπαθὴς διαμένουσα, καὶ τὰ πάθη ἐκτελοῦσα τὰ σωτήρια, καὶ ἐνεργούσῃ τῇ τοῦ Λόγου θεότητι συνημμένος ἦν ὁ ἅγιος νοῦς, νοῶν καὶ εἰδὼς τὰ τελούμενα.

Christi actiones utriusque formæ communiter. — Jam si omnis operatio ita definitur, ut sit naturæ cujuspiam substantialis motus, sicut harum periti tradiderunt, ubinam tandem aliquis naturam immobilem, aut operationis expertem novit, aut ejusmodi operationem invenit, quæ potentiæ naturalis motus non esset? Unam porro naturalem **235** actionem Dei et creaturæ, nemo prudens concesserit, auctore beato Cyrillo [50]. Nec enim humana natura Lazarum a mortuis excitat [51]; nec rursus lacrymatur divina potentia (lacrymæ siquidem humanitatis propriæ sunt; vita autem, veræ illius ac subsistentis vitæ) : sunt tamen utraque his communia [52], quia una eademque persona est. Nam unus quidem Christus est, atque una ejus persona, seu hypostasis : cæterum duas naturas habet, deitatis nimirum et humanitatis suæ. Et quidem claritas naturaliter ex divinitate prodiens, utrique substantiæ communis effecta est ob personæ identitatem; et rursus ob carnem, quæ humilia erant, utrique naturæ communia fuere. Unus enim et idem est, qui et hoc et illud est, nempe Deus et homo; ejusdemque sunt, tum quæ divinitati, tum quæ humanitati conveniunt. Etenim divina signa edebat, at non sine carne : caro rursus humilia, at non seorsim a divinitate. Nam et patienti carni conjuncta erat divinitas, impassibilis perseverans, rursus operanti Verbi divinitati mens sancta passionesque salutares reddens et perficiens : ac copulata erat, cogitans et intelligens ea quæ peragebantur.

Τῶν μὲν οὖν οἰκείων αὐχημάτων ἡ θεότης τῷ σώματι μεταδίδωσιν· αὕτη δὲ τῶν τῆς σαρκὸς παθῶν

At divinitas quidem corpori prærogativas suas impertiebat, cum interim ipsa corporis dolorum

[49] Hom. 1. [50] Lib. XXXII *Thes.*, c. 2. Citatur act. 10 sextæ synodi. [51] Joan. XI, 1. [52] Leo, epist. 10.

VARIÆ LECTIONES.

[j] Cod. S. Hil. et aliis deest τά· apud Chrysost. legitur, ἐν γὰρ τῷ παθεῖν, ἐποίησε. [k] Quidam εὗρεν.
[l] R. 1 ἑκατέρων κοινά. Sic vetus interpr. *alterutrorum communia*. Reg. alter ἑκατέρᾳ

NOTÆ.

(37) *Μίαν δὲ φυσικὴν*. *Unam porro*, etc. Monothelitæ post Severum hoc Cyrilli loco (*in Joan.* p. 351) nitebantur : *Cum archisynagogi filiam suscitavit, dicendo, « Puella, surge, » tenuit manum ejus; jussu quidem vitam reddens, quo omnia condidit, tanquam Deus, itemque propriæ carnis,* μίαν τε καὶ συγγενῆ δι' ἀμφοῖν δεικνὺς τὴν ἐνέργειαν, *unam et congenerem per utramque operationem edens.* Maximus, *Dial. cum Pyrrh.* necnon epistolis ad Nicandr. et ad monachos Sicil. reponit sanctum doctorem alio loco, (*Thes.* lib. XXXII, assert. 2) dixisse, ὅτι ποιητοῦ καὶ ποιήματος μίαν ἐνέργειαν οὐκ ἄν τις δοίη σωφρόνως· *Unam factoris et facturæ operationem esse prudens nemo concesserit; et rursum, eorum quæ diversæ naturæ sunt, diversam esse operationem : nec non, quæ sunt ejusdem operationis, ejusdem substantiæ.* Quamobrem Cyrillum, ut ostenderet unam esse operationem divinitatis, sive cum carne, sive extra carnem, unam dixisse quæ per utramque edita sit, quando Verbum assumpta carne, non solo jussu, miracula patravit, sed et contactu, corporum more, ut palam faceret carnem suam vivificam esse, quæ suiipsius, non alterius esset; eo fere modo quo ignis unitus cum ferro efficit, ut ferrum comburat, adeo ut adustio ferri, ipsius, nedum ignis, propria sit. Basilius ante Cyrillum, omnium forsan primus, exemplum hoc adhibuerat in hom. in Chr. Nat. Scholiastes in Collectan. cont. Sever. c. 20, ad hunc Cyrilli locum observat, συγγενῆ ἐνέργειαν, nihil esse aliud, nisi unum ἀποτέλεσμα, *effectum*, quod a Verbo contactu carnis editum sit; quinimo addendo καὶ δι' ἀμφοῖν, *duas naturas* propter diversas actiones innuisse.

Immunis maneret. Non enim, quemadmodum Verbi divinitas per carnem operatur, ita etiam per divinitatem caro ipsius perpetiebatur. Divinitatis enim organum caro fuit. Quanquam igitur a prima conceptione nullum omnino inter utramque formam divisio locum invenit, verum unius personæ actiones, quovis tempore editæ sint, utriusque formæ exstiterunt; nos tamen ea quæ citra separationem gesta sunt, nullo modo confundimus, sed quid cujusque formæ esset ex operum qualitate cognoscimus.

A διαμένει ἀμέτοχος. Οὐ γὰρ, ὥσπερ διὰ τῆς σαρκὸς ἡ θεότης ἐνήργει, οὕτω καὶ διὰ τῆς θεότητος ἡ σὰρξ αὐτοῦ ἔπασχεν. Ὄργανον γὰρ ἡ σὰρξ τῆς θεότητος ἐχρημάτισεν. Εἰ καὶ τοίνυν ἐξ ἄκρας συλλήψεως οὐδ' ὁτιοῦν διῃρημένον ἦν τῆς ἑκατέρας μορφῆς, ἀλλ' ἑνὸς προσώπου αἱ τοῦ παντὸς χρόνου πράξεις ἑκατέρας μορφῆς γεγόνασιν, ὅμως αὐτὰ ἅπερ ἀχωρίστως γεγένηνται, κατ' οὐδένα τρόπον συγχέομεν, ἀλλά τί, ποίας εἴη μορφῆς ἐκ τῆς τῶν ἔργων ποιότητος αἰσθανόμεθα.

Verbi nutu humanitas sua exsequebatur. — Quocirca [53] Christus secundum utramque naturam suam operatur, ac in eo utraque natura cum alterius communione operatur : Verbo nimirum quæ Verbi sunt, cum auctoritate et potentia deitatis efficiente; hoc est regia omnia et quæ principatum decent : corpore autem, quæ sunt corporis exsequente, ad Verbi sibi uniti, cujus etiam proprium factum est, arbitrium. Neque enim suopte nutu ad naturales affectus prosiliebat, nec rursus molesta refugiebat, ac detrectabat, aut ea quæ externe ingruebant, patiebatur; sed secundum naturæ conditionem movebatur, Verbo volente, certoque consilio permittente ipsum pati et agere quod proprium erat, ut per opera veritati naturæ fides astrueretur.

Ἐνεργεῖ τοίνυν ὁ Χριστὸς καθ' ἑκατέραν αὐτοῦ τῶν φύσεων, καὶ ἐνεργεῖ ἑκατέρα φύσις ἐν αὐτῷ μετὰ τῆς θατέρου κοινωνίας· τοῦ μὲν Λόγου κατεργαζομένου ἅπερ ἐστὶ τοῦ Λόγου, διὰ τὴν αὐθεντίαν καὶ B ἐξουσίαν τῆς θεότητος, ὅσα ἐστὶν ἀρχικὰ καὶ βασιλικά· τοῦ δὲ σώματος, πρὸς τὸ βούλημα τοῦ ἐνωθέντος αὐτῷ Λόγου, οὗ καὶ γέγονεν ἴδιον. Οὐ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ φυσικὰ πάθη τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖτο, οὐδ' αὐτὴν ἐκ τῶν λυπηρῶν ἀφορμὴν καὶ παραίτησιν, ἢ τὰ ἔξωθεν προσπίπτοντα ἔπασχεν, ἀλλ' ἐκινεῖτο κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς φύσεως, τοῦ Λόγου θέλοντος, καὶ παραχωροῦντος οἰκονομικῶς πάσχειν αὐτὸ καὶ πράττειν τὰ ἴδια, ἵνα διὰ τῶν ἔργων τῆς φύσεως πιστωθῇ ἡ ἀλήθεια.

Humana Christus divino modo agebat, et e contra. — Quemadmodum [54] autem supra quam substantia ferat, virgineo partu substantiam induit, B ita etiam supra quam ferat humana conditio, ea quæ hominum sunt agebat; ut cum in fluxa minimeque stabili aqua terrenis pedibus gradiebatur, non ut terræ instar aqua obduresceret, sed ut superexcellenti divinitatis potentia ita compararetur, ut nequaquam diffluueret, nec corporeorum pedum gravitati cederet. Non enim humano more humana factitabat, qui non homo solum, verum et Deus esset (unde passiones quoque ipsius vivificæ fuerunt et salutares) nec divina rursum divino modo agebat; **236** quippe qui non Deus tantum, sed insuper homo erat : quamobrem tactu, et sermone, aliisque ejusmodi adminiculis, divina signa patrabat.

Ὥσπερ δὲ ὑπὲρ οὐσίαν οὐσιώθη ἐκ παρθένου κυηθεὶς, οὕτω καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐνήργει, ἐπὶ ἀστάτου ὕδατος γηΐνοις ποσὶ πορευόμενος, οὐ γεωθέντος τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τῇ τῆς θεότητος ὑπερφυεῖ δυνάμει συνισταμένου πρὸς τὸ ἀδιάχυτον, καὶ βάρει ὑλικῶν ποδῶν μὴ ὑπείκοντος. Οὐκ ἀνθρωπίνως γὰρ ἔπραττε τὰ ἀνθρώπινα : οὐ γὰρ ἄνθρωπος μόνον, ἀλλὰ καὶ Θεός· ὅθεν καὶ τὰ τούτου πάθη ζωοποιὰ καὶ σωτήρια· οὐδὲ θεϊκῶς ἐνήργει τὰ θεῖα· οὐ γὰρ Θεὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος· ὅθεν δι' ἀφῆς, καὶ λόγου, καὶ τῶν τοιούτων τὰς θεοσημείας εἰργάζετο.

Monotheletarum responsio. Nullius rei status ex comparatione cognoscitur. — Sin autem [55] quis dicat : Non submovendæ humanæ actionis gratia unam in Christo actionem dicimus; sed quia hu-

Εἰ δὲ λέγοι [m] τις ὡς Οὐκ ἐπ' ἀναιρέσει τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας, μίαν ἐνέργειαν ἐπὶ Χριστοῦ λέγομεν, ἀλλ' ἐπειδὴ (38) ἀντιδιαστελλομένη τῇ θείᾳ ἐνεργείᾳ πάθος λέγεται ἡ ἀνθρωπίνη ἐνέργεια, κατὰ

[53] Leo, epist. cit. [54] Dion. cap. 2. *De div. nom.* et epist. 4. [55] Max. *Dial. cum Pyrrho.*

VARIÆ LECTIONES.

[m] Edita λέγει.

NOTÆ.

(38) Ἀλλ' ἐπειδή. *Sed quia actio humana*, etc. Nimirum ex Dial. Maximi cum Pyrrho discimus hæreticorum hunc fuisse sensum, naturam humanam instrumenti loco deitati fuisse, *passiveque*, ut nostri aiunt, se habuisse in actionibus Christi, sive naturales essent, sive naturæ vires excederent; et sicut instrumenti et moventis una est actio, sic una quoque fuerit deitatis et humanitatis. Quod Maximus in Opusculis Polemicis, p. 31 et 32, ita refellit : « Instrumentum aut naturale est, aut artificiale; at humanitas instrumentum naturale non est deitatis, cui coæva non sit, ut corpus animæ. Instrumentum item artificiale inanimum est, et a movente sejunctum : humanitas vero nec inanimum quidpiam est, nec a deitate Verbi dirempta. Cæterum instrumentum conjunctum divinitatis erat humanitas, quando Christus miracula edebat, nec tamen naturale erat, nec artificiale. »

τοῦτο μίαν ἐνέργειαν ἐπὶ Χριστῷ λέγομεν· ἐροῦμεν, ὅτι [n] κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, καὶ οἱ μίαν φύσιν λέγοντες, οὐχ ἑπ' ἀναιρέσει τῆς ἀνθρωπίνης ταύτην λέγουσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντιδιαστελλομένη ἡ ἀνθρωπίνη φύσις πρὸς τὴν θείαν φύσιν, παθητικὴ λέγεται. Ἡμᾶς δὲ μὴ γένοιτο τῇ πρὸς τὴν θείαν ἐνέργειαν διαστολῇ πάθος τὴν ἀνθρωπίνην προσαγορεῦσαι κίνησιν. Οὐδενὸς γὰρ, καθόλου φάναι, ὕπαρξις ἐκ παραθέσεως, ἢ ἐκ συγκρίσεως γινώσκεται ἢ ὁρίζεται. Οὕτως ὑπαλληλαίτια εὑρηθήσεται τὰ ὄντα πράγματα. Εἰ γὰρ διὰ τὸ ἐνέργειαν εἶναι τὴν θείαν κίνησιν ἡ ἀνθρωπίνη πάθος ἐστὶ, πάντως καὶ διὰ τὸ ἀγαθὴν [o] εἶναι τὴν θείαν φύσιν πονηρὰ ἔσται ἡ ἀνθρωπίνη· καὶ κατὰ τὴν σὺν ἀντιθέσει ἀντιστροφὴν, διὰ τὸ πάθος λέγεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην κίνησιν, ἡ θεία κίνησις ἐνέργεια λέγεται, καὶ διὰ τὸ πονηρὰν εἶναι τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἀγαθὴ ἔσται ἡ θεία· καὶ πάντα δὲ τὰ κτίσματα οὕτως ἔσται πονηρὰ, καὶ ψεύσεται ὁ εἰπών· *Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς πάντα ὅσα ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν.*

Ἡμεῖς δέ φαμεν, ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες πολυτρόπως τὴν ἀνθρωπίνην ὠνόμασαν κίνησιν πρὸς τὰς ὑποκειμένας ἐννοίας. Προσηγόρευσαν γὰρ αὐτὴν καὶ δύναμιν, καὶ ἐνέργειαν, καὶ διαφορὰν, καὶ κίνησιν, καὶ ἰδιότητα, καὶ ποιότητα, καὶ πάθος, οὐ κατὰ ἀντιδιαστολὴν τῆς θείας, ἀλλ' ὡς συνεκτικὴν μὲν καὶ ἀναλλοίωτον δύναμιν· ἐνέργειαν δὲ, ὡς χαρακτηριστικὴν, καὶ τὴν ἐν πᾶσι τοῖς ὁμοειδέσιν ἀπαραλλαξίαν ἐμφαίνουσαν· διαφορὰν δὲ, ὡς ἀφοριστικήν· κίνησιν δὲ, ὡς ἐνδεικτικήν· ἰδιότητα δὲ, ὡς συστατικὴν, καὶ μόνῃ αὐτῇ, καὶ οὐκ ἄλλῃ προσοῦσαν· ποιότητα δὲ, ὡς εἰδοποιόν· πάθος δὲ, ὡς κινουμένην. Πάντα γὰρ τὰ ἐκ τοῦ Θεοῦ [p], καὶ μετὰ Θεὸν, πάσχει τῷ κινεῖσθαι, ὡς μὴ ὄν[τα] αὐτοκίνησις, ἢ αὐτοδύναμις· κατὰ ἀντιδιαστολὴν [q] ὡς εἴρηται, ἀλλὰ κατὰ τὸν δημιουργικῶς αὐτῇ [q] ἐντεθέντα παρὰ τῆς τὸ πᾶν συστησαμένης αἰτίας λόγον· ὅθεν καὶ μετὰ τῆς θείας συνεκφωνοῦντες αὐτὴν, ἐνέργειαν προσηγόρευσαν. Ὁ γὰρ εἰπών· « Ἐνεργεῖ γὰρ ἑκατέρα μορφὴ μετὰ τῆς θατέρου κοινωνίας, » τί ἕτερον πεπαίηκεν, ἢ ὁ εἰπών· *Καὶ γὰρ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπόσιτος μείνας, ὕστερον ἐπείνασεν*· ἔδωκε γὰρ τῇ φύσει, ὅτε ἤθελε τὰ ἴδια ἐνεργεῖν· ἢ οἱ διάφορον ἐν αὐτῷ φήσαντες ἐνέργειαν, ἢ οἱ διπλῆν, ἢ οἱ ἄλλην καὶ ἄλλην; Ταῦτα γὰρ δι' ἀντωνυμίας δύο τὰς ἐνεργείας σημαίνουσι. Καὶ δι' ἀντωνυμίας γὰρ πολλάκις ὁ ἀριθμὸς ἐνδείκνυται, καὶ διὰ τοῦ εἰπεῖν, θεῖον [r] καὶ ἀνθρώπινον. Ἡ γὰρ διαφορὰ διαφερόντων ἐστὶ διαφορά· τὰ μὴ ὄντα, πῶς διοίσουσιν;

A mana actio, ut contra divinam actionem distinguitur, dicitur passio, hacque ratione unam in Christo actionem docemus; reponemus eadem quoque ratione illi qui naturam unam asserunt, non tollendæ humanæ causa hanc astruere; sed quia humana natura, cum ex adverso divina natura distinguitur, patibilis dicitur. Absit autem hoc a nobis, ut ad humanam actionem a divina distinguendam, humanum motum passionem appellemus. Nullius enim rei, ut universe dicam, exstantia aut status ex comparatione et collatione cognoscitur, aut definitur. Hoc enim pacto res quæ sunt, sibi mutuo causæ esse invenirentur. Nam si, quia divinus motus actio est, idcirco efficitur ut humanus passio sit, procul dubio etiam mala erit natura B humana, quia divina bona est. Et vicissim e contrario, si quia humanus motus passio dicitur, divinus proinde motus actio censetur, ita etiam divina natura bona erit, quia humana mala est: atque ita creaturæ omnes malæ erunt, mentitusque reperietur ille qui dixit: *Et vidit Deus cuncta quæ fecerat, et erant valde bona* [56].

Varia nomina humanam actionem declarantia. — Dicimus itaque [57] sanctos Patres pro subjectis sibi considerationibus humanum motum variis modis appellasse. Eum siquidem et potentiam, et operationem, et differentiam, et motum, et proprietatem, et qualitatem, et passionem nominarunt; non ideo tamen ut illum contra divinum mo- C tum distinguerent; verum potentiam quidem, ut vis est conservatrix et invariabilis; operationem autem, ut quæ certa nota rem exprimit, et undique absolutam in omnibus quæ ejusdem speciei sunt, similitudinem declarat; differentiam vero, ut discriminantem; motum, ut manifestantem; proprietatem, ut constituentem, et quia illi soli, et non alii insit; qualitatem rursus, ut informantem; passionem denique, quia movendo fit. Omnia enim, quæ ex Deo, et post Deum sunt, ea ratione patiuntur, qua moventur: utpote quæ non ipsa motio, nec ipsa virtus sunt. Quare, sicut dictum est, non ut ex adverso distinguerent, ita nuncuparunt, sed secundum rationem quæ illi ab universorum effectrice causa conditoris more indita fuit. D Nam qui dixit: Agit enim [58] utraque forma cum alterius communione, quid aliud fecit, quam qui dixit: *Et cum jejunasset quadraginta diebus, postea esuriit* [59] (dedit enim naturæ quando voluit ut quæ sua erant ageret [60]) aut qui diversam in ipso actionem prædicarunt, aut qui duplicem, aut qui aliam atque aliam [61]? **237** Hæc quippe, mutatis nominibus actiones duas significant. Nam et numerus, haud raro permutatione nominum indicatur; quem-

[56] Gen. I, 31. [57] Maximi responsio in citato Dialogo. [58] Leo, epist. 10. [59] Matth. IV, 2. [60] Nyss. *Adv. Apoll.* [61] Chrysost. *Hom. in S. Thom.*

VARIÆ LECTIONES.

[n] Deest ὅτι in omnibus mss. [o] Edita et nonnulli cod. ἀγαθόν. [p] Edita ἐκ τοῦ Θεοῦ. [q] Edita et mss. αὐτοῖς. At Combefisius legendum αὐτῇ monuit. [r] Edita, θεῖον δέ.

admodum et dicendo, quod divinum et humanum est [68]. Differentia enim rerum earum est differentia, qua inter se differunt; quo autem pacto differant, quæ non sunt?

CAP. XVI.

Adversus eos qui dicunt: Si duplicis naturæ et actionis est homo, necesse est tres esse in Christo naturas, totidemque actiones dicere.

Quivis homo duplicis naturæ. — Quivis homo, eum ex naturis duabus, puta anima et corpore, compositus sit, eaque in seipso invaribilia habeat, duæ subinde naturæ dicetur. Amborum enim proprietates, etiam post unitionem retinet. Neque enim corpus immortale est, sed interitui obnoxium; nec anima mortalis, sed immortalis: nec rursum corpus invisibile est, nec anima oculis corporeis conspici potest: sed hæc quidem rationalis, intelligens, et incorporea est; illud autem crassum, aspectabile, et ratione carens. Non unius autem naturæ sunt ea, quæ essentiæ ratione ex opposito dividuntur: non ergo anima et corpus ejusdem sunt essentiæ.

Ac rursus, si animal rationale, mortale, homo est; omnis autem definitio subjectas naturas explicat: profecto cum non idem natura sit rationale atque mortale, sequitur ergo ut secundum definitionis suæ normam, homo non sit unius naturæ.

Unius naturæ omnes homines sunt sumpta natura pro specie. Quin et omnes res creatæ. Neutro modo in Christo una natura est. — Quod si quandoque unius naturæ homo esse dicatur, tunc speciei loco naturæ nomen usurpatur; ut dum dicimus, nulla naturæ differentia hominem ab homine discrepare; imo cum eodem modo omnes homines coagmentati sint, ex anima et corpore compositi, singulique duæ sint naturæ, sub unam proinde definitionem redigi. Neque id a ratione alienum videtur; quippe cum sacer Athanasius, in ea oratione, quam scripsit adversus illos, qui Spiritum sanctum impie deprimebant, unam omnium rerum conditarum, qua sunt conditæ, naturam esse dixerit, ad hunc modum loquens: Quod autem Spiritus sanctus supra res creatas emineat, aliudque sit præter creaturarum naturam, ac proprius divinitatis, hinc

ΚΕΦΑΛ. ΙϚ' [Ξ'].

Πρὸς τοὺς λέγοντας (39) · *Εἰ δύο φύσεων καὶ ἐνεργειῶν ὁ ἄνθρωπος, ἀνάγκη ἐπὶ Χριστοῦ τρεῖς φύσεις, καὶ τοσαύτας λέγειν τὰς ἐνεργείας.*

Ὁ μὲν καθ' ἕκαστα ἄνθρωπος, ἐκ δύο συγκείμενος φύσεων, ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ ταύτας ἀμεταβλήτους ἔχων ἐν ἑαυτῷ, δύο φύσεις εἰκότως [a] λεχθήσεται· σώζει γὰρ ἑκατέρων, καὶ μετὰ τὴν ἕνωσιν, τὴν φυσικὴν ἰδιότητα. Οὔτε γὰρ τὸ σῶμα ἀθάνατον, ἀλλὰ φθαρτόν· οὔτε ἡ ψυχὴ θνητή, ἀλλ' ἀθάνατος· οὔτε τὸ σῶμα ἀόρατον, οὔτε ἡ ψυχὴ σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρατή· ἀλλὰ ἡ μὲν, λογικὴ, καὶ νοερὰ, καὶ ἀσώματος, τὸ δὲ, παχύ τε, καὶ ὁρατὸν, καὶ ἄλογον. Οὐ μιᾶς δὲ φύσεως, τὰ κατ' οὐσίαν ἀντιδιαιρούμενα· οὐ μιᾶς ἄρα οὐσίας ψυχή τε καὶ σῶμα.

Καὶ πάλιν· εἰ ζῶον λογικὸν θνητὸν ὁ ἄνθρωπος, πᾶς δὲ ὅρος τῶν ὑποκειμένων φύσεών ἐστιν δηλωτικὸς, οὐ ταυτὸν δὲ κατὰ τὸν τῆς φύσεως λόγον τὸ λογικὸν τῷ θνητῷ. Οὐκ ἄρα μιᾶς φύσεως εἴη ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸν τοῦ οἰκείου ὁρισμοῦ κανόνα.

Εἰ δὲ λέγοιτό ποτε μιᾶς φύσεως ὁ ἄνθρωπος, ἀντὶ τοῦ εἴδους τὸ τῆς φύσεως παραλαμβάνεται ὄνομα, λεγόντων ἡμῶν, ὅτι οὐ διαλλάττει ἄνθρωπος ἀνθρώπου κατά τινα φύσεως διαφοράν· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν σύστασιν ἔχοντες πάντες οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐκ ψυχῆς συντεθειμένοι καὶ σώματος, καὶ δύο ἕκαστος φύσεις τελοῦντες, ὑφ' ἕνα πάντες ὁρισμὸν ἀνάγονται. Καὶ οὐ παράλογον τοῦτο, ὁπότε κ[illegible] πάντων τῶν κτιστῶν, ὡς γενητῶν, μίαν φύσιν [illegible]ερὸς Ἀθανάσιος ἔφησεν, ἐν τῷ κατὰ τῶν βλ[illegible]ρημούντων τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λόγῳ οὑτωσὶ λέγων· ὅτι δὲ ἄνω τῆς κτίσεώς ἐστι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον [t], καὶ ἄλλο μὲν παρὰ τὴν τῶν γενητῶν φύσιν, ἴδιον δὲ τῆς θεότητος, ἔξεστι πάλιν συνιδεῖν. Πᾶν γὰρ ὃ κοινῶς καὶ ἐν πολλοῖς θεωρεῖται, οὗ τινι μὲν πλέον, τινὶ δὲ ἔλαττον ὑπάρχον, οὐσία ὀνομάζεται. Ἐπεὶ οὖν πᾶς ἄνθρωπος ἐκ ψυχῆς ἐστι συντεθειμένος καὶ σώματος, κατὰ

[68] Cyrill. *in Joan.* lib. VIII.

VARIÆ LECTIONES.

[a] R. 2926 ἔχειν εἰκότως, ita emendatum in cod. S. Hil. [t] Deest τὸ ἅγιον in quibusdam mss. Locus hic verbis totidem non legitur apud Athanasium.

NOTÆ.

(39) *Πρὸς τοὺς λέγοντας. Adversus eos*, etc. Alteram solvit Severianorum argumentationem, ut, quamvis homo ex rebus diversæ naturæ, anima scilicet et corpore, constet, una tamen humana natura sit, idque ob rationes easdem quas, cap. 3, attulit; adeoque proprie loquendo duas tantummodo naturas habere Christum. Favet Leontius, lib. *De sect.* act. 7, et lib. I *Cont. Nest. et Eutych.*, ubi observat hæreticos hæc objecisse, non ut duas naturas astruerent (*nam et nos*, inquit, καὶ τοῦτο στέρξομεν, *hoc amplectemur*), sed ut evincerent, unam esse Christi naturam, non duas, Dominumque alienum facerent a nostra natura, quam vel ab initio non acceperit, vel non custodierit incolumem. Subjungit: Ἡ δὲ τῶν μερῶν εἰς τὰ μέρη ὑποδιαίρεσις, οὐ δογματικῆς ἐστι συντομίας, οὐδὲ τοῦ συντετμημένου, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον λόγου, ἀλλὰ σκεπτικῆς θεωρίας· *Aliera vero partium in partes subdivisio non est ejus brevitatis quæ fidei doctrinæ conveniat, neque sermonis secundum Evangelium abbreviati, sed scepticæ speculationis.* Ψυχὴ καὶ σῶμα οὐ μέρη Χριστοῦ, ἀλλὰ μέρη τοῦ μέρους, *anima et corpus non sunt Christi partes, sed partis partes: alioqui non tres solum, sed plures naturas in Christo confiteri oporteat.* Leontio Noster suffragatur.

τοῦτο μία φύσις τῶν ἀνθρώπων λέγεται. Ἐπὶ δὲ τῆς ὑποστάσεως τοῦ Κυρίου οὐ δυνάμεθα λέγειν μίαν φύσιν· αἵ τε γὰρ σώζουσι καὶ μετὰ τὴν ἕνωσιν ἑκάστη τὴν φυσικὴν ἰδιότητα, καὶ εἶδος Χριστῶν οὐκ ἔστι εὑρεῖν. Οὐ γὰρ ἐγένετο ἄλλος Χριστὸς ἐκ θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος, Θεός τε καὶ ἄνθρωπος ὁ αὐτός.

proprietatem naturalem, etiam post unitionem, retinet; nec Christorum speciem reperire sit. Neque enim alius ex divinitate et humanitate Christus exstitit, qui idem Deus esset et homo.

Καὶ πάλιν· οὐ ταὐτόν ἐστι τὸ κατ' εἶδος τοῦ ἀνθρώπου ἓν, καὶ τὸ κατ' οὐσίαν ψυχῆς [u] τε καὶ σώματος ἕν. Τὸ μὲν γὰρ κατ' εἶδος τοῦ ἀνθρώπου ἓν, τὴν ἐν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἀπαραλλαξίαν ἐνδείκνυται· τὸ δὲ κατ' οὐσίαν, ψυχῆς τε καὶ σώματος ἕν, αὐτὸ τὸ εἶναι αὐτῶν λυμαίνεται, εἰς ἀνυπαρξίαν αὐτὰ παντελῆ ἄγον· ἢ γὰρ τὸ ἓν εἰς τὴν τοῦ ἑτέρου μεταποιηθήσεται οὐσίαν, ἢ ἐξ ἑτέρων ἕτερον γενήσεται, καὶ ἀμφότερα τραπήσονται, ἢ ἐπὶ τῶν ἰδίων ὅρων μένοντα, δύο φύσεις ἔσονται. Οὐ γὰρ ταὐτὸν κατ' οὐσίας λόγον τὸ σῶμα τῷ ἀσωμάτῳ. Οὐκ ἀνάγκη τοίνυν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου μίαν φύσιν λέγοντας, οὐ διὰ τὸ ταὐτὸν τῆς οὐσιώδους ποιότητος ψυχῆς τε καὶ σώματος, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀπαράλλακτον τῶν ὑπὸ τὸ εἶδος ἀναγομένων ἀτόμων, μίαν καὶ ἐπὶ Χριστοῦ φύσιν λέγειν, ἔνθα εἶδος περιεκτικὸν πολλῶν ὑποστάσεων οὐκ ἔστιν.

Ac rursus: Non idem est secundum speciem unum esse, atque unum esse secundum corporis et animæ substantiam. Siquidem unum secundum hominis speciem, exactissimam in omnibus hominibus similitudinem ostendit: at unum secundum animæ et corporis essentiam, ipsum illorum esse interimit, eaque prorsus in nihilum redigit. Aut enim alterum in alterius essentiam migrabit, aut ex aliis aliud efficietur, ac sic ambo mutabuntur, aut intra metas suas consistentia duas naturas constituent. Non enim quantum ad essentiam attinet, idem sunt corpus et res incorporea. Quocirca necesse non est ut, qui unam in homine essentiam dicimus, non propterea quod eadem qualitas sit animæ et corporis, sed propter exactissimam individuorum quæ ad eamdem speciem referuntur æqualitatem, unam quoque in Christo, ubi species ejusmodi nulla est, qua multæ personæ contineantur, dicamus naturam.

Ἔτι δὲ πᾶσα σύνθεσις (40) ἐκ τῶν προσεχῶς συν-

Illuc accedit quod omnis compositio ex his quæ

[43] Epist. 2, ad Serap., versus finem.

VARIÆ LECTIONES.

[u] Multi codd. hic et infra ψυχῆς.

NOTÆ.

(40) Ἔτι δὲ πᾶσα σύνθεσις. *Huc accedit*, etc. Consimilia sunt quæ reperi in Collectan. sæpe laudatis, cap. 19: Ἐκ τῶν Ἡρακλείου (forte legendum Ἡρακλειανοῦ, *Heracliani* Chalcedonensis, cujus ad Soterichum fragmentum habetur in iisdem Collect. cap. 17, quemque Sophronius in Epist. ad Honorium citarat, ut et Maximus epistola ad monachos Siciliæ): Πᾶν σύνθετον ἐξ ἐκείνων λέγεται συντεθεῖσθαι, inquit, ἐκ τῶν προσεχῶς εἰς τὴν αὐτοῦ σύνθεσιν λαμβανομένων, ἁπλῶν τινων, καὶ στοιχείων λόγον ἐπεχόντων ἐν τῇ συνθέσει τοῦ ὅλου, καὶ τῇ πρὸς τὸ πᾶν συγκράσει, κἂν τύχοι αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν σκοπούμενα σύνθετα εἶναι. Οἷόν τί φημι· προκείσθω ἡμῖν ἐν τῷ παραδείγματος μέρει οἶκος· ἀλλ' οὗτος πεποίηται δηλονότι ἐκ λίθων τε καὶ ξύλου καὶ σιδήρου, καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης· ἀλλ' οὐδείς, οἶμαι, τῶν νοῦν ἐχόντων εἴποι ποτὲ συγκεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐξ ὕλης καὶ εἴδους, καίτοι οἵ τε λίθοι, καὶ τὰ ξύλα, καὶ ὁ σίδηρος δήπου, καὶ ἵνα συνελὼν εἴπω, πᾶν ἕτερον σῶμα ἐκ τεσσάρων σύγκειται στοιχείων, κἀκεῖνα πάλιν ἐξ ὕλης καὶ εἴδους. Ὥστε πρῶτα στοιχεῖα τῶν σωμάτων εἶναι τὸ εἶδος καὶ τὴν ὕλην· *Omne quod compositum est, ex iis componi dicitur, quæ ad ejus compositionem proxime assumuntur; quæ simplicia quidem sunt, et in compositione totius, ac contemperatione cum toto, rationem habent elementorum, etsi forte in seipsis spectata composita sunt, v. gr. domus in exemplum præstituatur: ea porro ex lapidibus, ligno, ferro, et alia qualicunque natura confecta est: at prudens nemo, ut reor, dixerit unquam, ex materia et forma constare domum, quamvis et ligna, et lapides, et ferrum, et uno verbo, quodlibet aliud corpus ex quatuor elementis coaluerit; rursumque ista ex materia et forma, adeo ut materia et forma prima corporum elementa sint:* Καὶ μεθ' ἕτερα *Et quibusdam interjectis*, ait: Ἡνίκα περὶ τῶν πρώτων, καὶ ἁπλῶς σωμάτων τὸν λόγον ποιούμεθα, τηνικαῦτα, ὡς ὅλον ἐκεῖνα παραλαμβάνοντες, τὴν ὕλην, καὶ τὸ εἶδος συμπληρωτικὰ τούτων εὑρίσκομεν. Ὁπότε μέντοι τὰ μετὰ τὰ πρῶτα, καὶ ἁπλᾶ σώματα, ἃ ἁπλᾶ καλοῦμεν, σκοποῦμεν τηνικαῦτα αὐτὰ ταῦτα, ἅπερ ἔφαμεν, πρῶτα καὶ ἁπλᾶ στοιχεῖα λαμβάνομεν, καὶ συμπληρωτικὰ τῶν σωμάτων τούτων εἶναί φαμεν. Ὅτε δὲ πάλιν ἐκ σώματος καί τινος ἑτέρου, οἷον ἐκ ψυχῆς, καὶ σώματος συγκειμένου τι, εἰς διάσκεψιν ἡμῖν πρόκειται, τότε οὔτε τῶν στοιχείων, οὔτε πολλῷ μᾶλλον τῆς ὕλης, καὶ τοῦ εἴδους λόγον ποιούμεθα, ἀλλ' αὐτῶν δὲ ξῶν προσεχῶς συντεθέντων τὸ σύγκριμα, τουτέστι ψυχῆς καὶ σώματος λέγομεν, καὶ οὐδενὸς λόγον τῶν ἑκατέρων συνθέτων ποιούμεθα· ἐπεὶ καὶ τὴν ψυχὴν πολυμερῆ φασιν εἶναι, καὶ οὐδενὸς ἐν τῇ τοῦ ἀνθρώπου συνθέσει τούτων μνημονεύομεν· *Quando igitur de primis et simplicibus corporibus loquimur, tum ea, ceu totum aliquod accipientes, materia et forma constitui reperimus. Sin illa spectamus, quæ post prima simpliciaque sequuntur, tunc prima hæc et simplicia, quæ dicebamus elementa, assumimus, ex quibus absolvi corpora dicimus. Rursum vero, ubi considerandum objicitur nobis aliquid quod ex corpore et alio quopiam coalescat, ut puta ex anima et corpore, tunc neque elementorum, neque a fortiori materiæ et formæ respectum*

proxime componuntur, constare dicitur. Non enim domum ex aqua et terra, sed ex lateribus et lignis constructam esse dicimus. Alias dicendum foret hominem ex quinque ut minimum naturis conflatum esse; nempe ex quatuor elementis et anima. Sic et in Domino nostro Jesu Christo, non partium partes spectamus, sed quæ proxime composita sunt; hoc est divinitatem et humanitatem.

Deinde vero, si, quia hominem duabus naturis constare dicimus, tres proinde in Christo naturas dicere cogemur, vos quoque qui ex duabus naturis hominem esse dicatis, Christum ex tribus naturis compositum esse itidem asseretis. Quod etiam de actionibus dicendum erit: consentanea enim naturæ actio sit oportet. Quod autem homo duplicis naturæ dicatur et sit, testis est Gregorius Theologus: « Duæ enim, inquit, naturæ sunt, Deus et homo: quandoquidem duæ quoque anima et corpus [64]. » Ac rursus in Oratione de baptismo hæc ait: « Cum autem duplici natura constemus, anima nimirum et corpore, altera quidem visibili, altera autem invisibili, duplex quoque est baptismus, nempe per aquam et spiritum [65]. »

A τεθέντων συντεθεῖσθαι λέγεται· οὐ γὰρ λέγομεν τὸν οἶκον ἐκ γῆς καὶ ὕδατος συντεθεῖσθαι, ἀλλ' ἐκ πλίνθων▾ καὶ ξύλων. Ἐπεὶ ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνθρωπον λέγειν ἐκ πέντε τοὐλάχιστον συγκεῖσθαι φύσεων, ἔκ τε τῶν τεσσάρων στοιχείων, καὶ ψυχῆς. Οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὐ τὰ μέρη τῶν μερῶν σκοποῦμεν, ἀλλὰ τὰ προσεχῶς συντεθέντα, θεότητά τε καὶ ἀνθρωπότητα.

Ἔτι δὲ εἰ δύο φύσεις τὸν ἄνθρωπον λέγοντες, τρεῖς φύσεις ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ λέγειν ἀναγκασθησόμεθα, καὶ ὑμεῖς ἐκ δύο φύσεων τὸν ἄνθρωπον λέγοντες, ἐκ τριῶν τὸν Χριστὸν δογματίσετε φύσεων· ὁμοίως καὶ περὶ ἐνεργειῶν. Κατάλληλον γὰρ ἀνάγκη τῇ φύσει τὴν ἐνέργειαν εἶναι· ὅτι δὲ « Δύο φύσεων ὁ ἄνθρωπος λέγεταί τε καὶ ἔστι, μάρτυς ὁ Θεολόγος Γρηγόριος· Φύσεις μὲν γὰρ δύο, φάσκων, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος· ἐπεὶ καὶ ψυχὴ καὶ σῶμα· » καὶ ἐν τῷ περὶ Βαπτίσματος δὲ λόγῳ τοιάδε φησί· « Διττῶν δὲ ὄντων ἡμῶν ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ τῆς μὲν ὁρατῆς, τῆς δὲ ἀοράτου φύσεως, διττὴ καὶ ἡ κάθαρσις, δι' ὕδατος καὶ πνεύματος.

CAP. XVII.

ΚΕΦΑΛ. ΙΖ' [ΞΑ'].

239 *De eo quod carnis Dominī natura et voluntas deificata sit.*

Carnis Christi deificatio, ut intelligenda. — Illud autem scire operæ pretium est, quod Domini caro

Περὶ τοῦ τεθεῶσθαι τὴν φύσιν τῆς τοῦ Κυρίου σαρκὸς καὶ τὸ θέλημα.

Χρὴ εἰδέναι (41), ὡς οὐ κατὰ μεταβολὴν φύσεως, ἢ τροπὴν, ἢ ἀλλοίωσιν, ἢ σύγχυσιν, ἡ σὰρξ τοῦ

[64] Epist. 1, ad. Cledon. [65] Orat. 4, non longe a principio.

VARIÆ LECTIONES.

▾ Edit. πλίνθου.

NOTÆ.

habemus, sed eorum quæ proxime in compositionem venerant, hoc est corporis et animæ, compagem enuntiamus, nec rationem habemus utriusque illius compositi (nam et ipsammet animam multarum esse partium ferunt), nec in hominis compositione, ulla eorum mentio fit.

(41) Χρὴ εἰδέναι. *Illud scire operæ pretium est.* Theologus orat. 38, 39, 42 et 51, propter substantialem, ut loquitur, unionem, qua humanitas a divinitate pervaditur, carnem Christi τεθεῶσθαι, *deificatam* esse, ut episcopi Orientis epist. ad Paul. Samosat, θεοποιηθῆναι dixerant. Hanc vocem, qua Eutychiani abutebantur, sincero sensu, orthodoxi explicarunt, quem Noster hic edisserit, et θεώσιν variis exemplis declararunt. Cyrillus in scholiis, *carbonem* affert; Theodotus Ancyranus, ferrum, æs, argentum candens; Nicephorus CP. adv. epist. Eusebii, c. 50: *Solare corpus*, ἡλιακὸν σῶμα, ὄχημα τῷ πρωτογόνῳ φωτὶ παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ κατασκευασθέν. Anastasius I Antioch. epist. ad Sergium grammat. Οὐκ ἔστι μὲν οὖν, inquit, εὑρεῖν εἰκόνα παραστατικὴν τῆς ἑνώσεως ταύτης· πλὴν πειρώμεθά τινα παραγαγεῖν, μετρίαν μὲν, ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ μυστηρίου· τῶν δὲ λοιπῶν ἀληθεστέραν ἐμφέρειαν· οἷον γὰρ ἄν τις εἰκάσαι πάντα τὸν ἐκτὸς οὐρανοῦ ἀέρα πεπυρακτῶσθαι, μᾶλλον δὲ πῦρ εἶναι, κόκκον δὲ σινάπεως, ἢ κέγχρου ἐμβεβλῆσθαι τῷ τοσούτῳ πυρί· ἀνάγκη κἀκεῖνον πρὸς τὸ ἐπικρατοῦν πεποιῶσθαι, ὡς μὴ δοκεῖν ἕτερον εἶναι παρὰ τὸ πῦρ, εἰ καὶ τῆς οὐσίας ὁ λόγος ὑφέστηκεν. Οὕτως ἡ ἀνθρωπεία φύσις ἑνωθεῖσα τῷ θείῳ Λόγῳ, κατεκρατήθη τοσοῦτον, ὡς μὴ δοκεῖν ἔτι φύσιν ἀνθρώπου εἶναι, ταύτῃ τε λέγειν τοὺς Πατέρας τεθεῶσθαι μὴ ἀπ-

C οκνῆσαι τὴν φύσιν· εἰ καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνεχράθη, τὴν οὐσιώδη γε σώζει διαφοράν· οὐ γὰρ κατὰ πρῶτον λόγον ἐξ αὐτῆς ἐξέστη. Καὶ γὰρ ἡ θεία φύσις μεμένηκεν ἀναλλοίωτος ἐν τῇ τοῦ φυράματος ἡμῶν προσλήψει, ὅπερ πᾶσα παρίστησιν ἡ θεόπνευστος Γραφή· *Porro non imaginem aliquam invenias, quæ unionem hanc perfecte referat. Nihilominus aliquam afferre tentabimus, quæ, etsi exilitate sua mysterii magnitudinem non assequitur; de cætero tamen ad ejus similitudinem magis accedit. Ex. gr. sibi fingat aliquis universum qui sub cælo est, aerem incendi, vel potius ignem esse: granum vero sinapis* (apud Euthym. *ferri*) *aut milii in ingentem hunc ignem projici; necesse erit ut ejus quod valentius est, qualitatem accipiat, nihilque esse videatur nisi ignis; quamlibet substantiæ ratio subsistat. Pari modo humana natura, Deo verbo unita, tam arcte præsens est, ut ne hominis natura esse amplius videatur, hocque sensu Patres dicere non dubitarunt, naturam humanam esse deificatam; quanquam ea temperatione, ut substantialem differentiam servaverit incolumem. Non enim secundum primariam sui rationem a seipsa descivit, quia et ipsa divina natura sine alteratione permansit in susceptione massæ nostræ; id quod omnis Scriptura divinitus inspirata confirmat.* Hæc Anastasius in Collect. citatus, et apud Eutyhm. lib. II. *Panopl.* tit. 7. Nicephorus CP. deificationem hanc plene peractam docet in resurrectione: Ἐπειδὴ τὴν μὲν φθορὰν καὶ τὴν θνητότητα ἀπημφίασται, μετεστοιχείωται δὲ ἐπὶ τὸ βέλτιον, *quando exuta corruptione et mortalitate, in melius caro transformata est.*

D

Κυρίου τεθεῶσθαι λέγεται, καὶ ὁμόθεος, καὶ Θεὸς γενέσθαι, ὥς φησιν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος· ὧν τὸ μὲν ἐθέωσε, τὸ δὲ ἐθεώθη, καὶ θαῤῥῶ λέγειν, ὁμόθεος [x]. Καὶ ἄνθρωπον γενέσθαι τὸ χρίσαν, καὶ Θεὸν τὸ χριόμενον. Ταῦτα γὰρ οὐ κατὰ μεταβολὴν φύσεως, ἀλλὰ κατὰ τὴν οἰκονομικὴν ἕνωσιν, τὴν καθ' ὑπόστασιν λέγω, καθ' ἣν ἀδιασπάστως τῷ Θεῷ Λόγῳ ἥνωται, καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις τῶν φύσεων περιχώρησιν, ὥς φαμεν καὶ τὴν τοῦ σιδήρου πύρωσιν· ὥσπερ γὰρ τὴν ἐνανθρώπησιν χωρὶς μεταβολῆς καὶ τροπῆς ὁμολογοῦμεν, οὕτω καὶ τὴν θέωσιν τῆς σαρκὸς γενέσθαι δοξάζομεν· οὔτε γὰρ διότι ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, τῶν ὅρων ἐξέστη τῆς οἰκείας θεότητος, οὔτε τῶν προσόντων αὐτῇ θεοπρεπῶν ἀϋχημάτων· οὔτε μὴν ἡ σὰρξ θεωθεῖσα τῆς οἰκείας ἐτράπη φύσεως, ἢ τῶν αὐτῆς φυσικῶν ἰδιωμάτων. Μεμενήκασι γὰρ καὶ μετὰ τὴν ἕνωσιν, αἵ τε φύσεις ἀσύμφυρτοι, καὶ αἱ τούτων ἰδιότητες ἀλώβητοι· ἡ δὲ τοῦ Κυρίου σὰρξ τὰς θείας ἐνεργείας ἐπλούτησε, διὰ τὴν πρὸς τὸν Λόγον ἀκραιφνεστάτην ἕνωσιν, ἤτοι τὴν καθ' ὑπόστασιν, οὐδαμῶς τῶν κατὰ φύσιν ἰδίων ὑποστᾶσα ἔκπτωσιν· οὐ γὰρ κατ' οἰκείαν ἐνέργειαν, ἀλλὰ διὰ τὸν ἡνωμένον αὐτῇ Λόγον τὰ θεῖα ἐνήργει, τοῦ Λόγου δι' αὐτῆς τὴν οἰκείαν ἐνδεικνυμένου ἐνέργειαν· καίει γὰρ ὁ πεπυρακτωμένος σίδηρος, οὐ φυσικῷ λόγῳ τὴν καυστικὴν κεκτημένος [y] ἐνέργειαν, ἀλλ' ἐκ τῆς πρὸς τὸ πῦρ ἑνώσεως τοῦτο κεκτημένος.

Deus esse dicitur (sic enim Gregorius Theologus loquitur [66]: «Quorum alterum deitate donavit, alterum deitate donatum est, et, audacter dicam, ejusdem deitatis consors. Quodque et id quod unxit, homo factum sit, et Deus, id quod unctum est [67].» Non ob naturæ immutationem, aut conversionem, aut alterationem, aut confusionem ista dicuntur. Nec enim hæc verba naturæ mutationem ullam significant, sed potius dispensationis unionem, seu secundum hypostasim, quatenus ita Deo conjuncta est, ut ab eo divelli non possit: atque ob id etiam quod naturæ inter se vicissim immeent, veluti ferri quoque dicimus ignitionem. Velut enim humanationem citra mutationem et conversionem confitemur; sic item carnis deificationem factam esse censemus. Neque enim quia Verbum caro factum est, propterea e divinitatis suæ gradibus, divinisque illi competentibus dotibus excessit: nec rursus caro deificata, a natura sua vel naturalibus suis proprietatibus descivit. Nam post unitionem, tum naturæ inconfusæ, tum earum illæsæ proprietates sunt. Caro autem Domini divinarum actionum opibus affluxit, ob sincerissimam illam cum Verbo unionem, quæ est secundum hypostasim: sic tamen ut proprietatum naturalium jacturam nullam pertulerit. Non enim propria vi, sed ob unitum sibi Verbum divina patrabat; Verbo nimirum vim suam per illam exerente. Nam et candens ferrum eo non urit, quod urendi vi a natura polleat, sed quod ex conjunctione cum igne vim eam contraxerit [68].

Ἡ αὐτὴ τοιγαροῦν θνητὴ ἦν δι' ἑαυτὴν, καὶ ζωοποιὸς διὰ τὴν πρὸς τὸν Λόγον καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν. Ὁμοίως καὶ τὴν (42) τοῦ θελήματος θέωσιν, οὐχ ὡς μεταβληθείσης τῆς φυσικῆς κινήσεως, λέγομεν, ἀλλ' ὡς ἡνωμένης τῷ θείῳ αὐτοῦ καὶ παντοδυνάμῳ θελήματι, καὶ γεγονότος Θεοῦ ἐνανθρωπήσαντος θέλημα· ὅθεν θέλων λαθεῖν οὐκ ἠδυνήθη δι' ἑαυτὸ, εὐδοκήσαντος τοῦ Θεοῦ Λόγου δειχθῆναι ἐν

Ut item deificata voluntas humana. — Itaque eadem caro suapte natura mortalis erat, et ob hypostaticam cum Verbo unionem, vitam **240** conferebat. Consimili modo voluntatis quoque deificationem docemus, non quod naturalis motio immutata fuerit, sed quod divinæ ipsius ac præpotenti voluntati unita sit. Deique facti hominis voluntas evaserit [69]. Quo etiam factum est, ut cum latere vellet,

[66] Greg. orat. 42. [67] Id. orat. 39; Max. lib. *De duabus voluntatibus*. [68] Max. Epist. ad Nicandr. [69] Greg. Naz. orat. 35, p. 595.

VARIÆ LECTIONES.

[x] Nonnulli cod. ὁμόθεον. Alteri lectioni favent edita et mss. Nazianzeni. [y] Colb. 1539 κτησάμενος. Sic quoque infra in eodem cod. et duobus aliis Colb. et Regiis pene omnibus, nec non in cod. S. Hil. et in N.

NOTÆ.

(42). Ὁμοίως καὶ τήν. *Consimilis modo*, etc. Nazianzenus, orat. 36. Domini verba hæc: *Non descendi de cœlo ut faciam voluntatem meam*, ita exponit: *Nisi ab illo qui descendit, sermo hic haberetur dicere possemus verba ista velut ab homine efferri, qui non intelligatur esse Salvator.* Τὸ γὰρ ἐκείνου τὸ θέλειν, οὐδ' ὑπεναντίον Θεῷ, θεωθὲν ὅλον· *Illius quippe voluntas Deo non adversatur, quæ tota deificata sit.* Maximus ep. ad mon. Sicil. observat Anastasium Antioch., ne voluntas una inferretur, legisse θεόθεν ὅλον *tota a Deo*; verum participio θεωθὲν aliud a deitate importare, quod deificetur, sicut aliud est quod accendit, et aliud quod accenditur; aliud quod illuminat, et aliud quod illuminatur; quamobrem illud, quod per summam unionem deificatur, ab essentiali sua differentia non desciscere. Cæterum negant Patres debere dici humanam Christi naturam ἀποτεθεῶσθαι, ne Christus, veluti numina gentium, consecratus in Deum censeretur, veluti fideles sentire Nestorius garriebat, teste Cyrillo, lib. II contra ipsum, pag. 48, cum ipse potius huic errori impegisset: Οὐκ ἄνθρωπον ἀποθεωθέντα κηρύττομεν, ait Proclus, orat. de beata Virg., ἀλλὰ Θεὸν σαρκωθέντα ὁμολογοῦμεν. *Non hominem in Deum consecratum prædicamus, sed Deum carnem factum confitemur.* Quod dictum Nostor excepit cap. 2.

id ex se non potuerit[70]: quia nempe Deo Verbo placebat, ut vere sibi inesse humanæ voluntatis infirmitatem ostenderet. Rursumque volendo leprosi mundationem patravit[71], propter unionem cum divina voluntate.

Sciendum autem est, naturæ et voluntatis deificatione, perquam liquido et expresse duas naturas et voluntates declarari. Sicut enim ignitio non rei ignitæ naturam in ignis naturam mutat, verum et id quod ignitum est et id quod ignitum fecit, ostendit: sic etiam deificatio non unam compositam naturam facit, sed duas, unionemque secundum hypostasim. Ait quippe Theologus Gregorius: « Quorum alterum deificavit, alterum deificatum est[72]. » Dicendo enim, *quorum* et *alterum*, atque *alterum* duas profecto res indicavit.

CAP. XVIII.

Iterum de duplici voluntate, arbitriique libertate; mente item, scientiaque, et sapientia duplici.

Assumpta natura humana, ut ipsa in Christo victrix fieret diaboli. — Quandoquidem Christum perfectum Deum ac perfectum hominem dicimus, plane omnia quæ tum Patri, tum Matri naturalia sunt, ei tribuamus. Homo quippe factus est, ut quod victum fuerat vinceret. Haud enim ejus imbecillitatis erat ille, qui omnia potest, quin omnipotenti sua virtute hominem ex tyranni dominatu eripere valeret. Verum tyrannus querelæ occasionem habuisset, si postquam hominem ipse vicerat, illata vi a Deo spoliatus esset. Quocirca Deus pro sua misericordia, et erga homines benevolentia, homo fit, quo simile similis opera instauret.

Assumpta anima atque mens humana, contra Apollinaristas. — Quod autem homo sit animal ratione et intelligentia præditum, nemo ierit inficias. Quinam igitur factus est homo, si carnem inanimatam, aut expertem mentis animam suscepit? Hoc enim nequaquam homo est. Quid vero rursum ex assumpta ab eo humanitate emolumenti ad nos rediit, si illi qui primario contraxit labem, salus allata non est; neque id actum fuit, ut per conjunctionem cum divinitate innovaretur, et robur obtineret? Nam curatum non fuit, quod assumptum non est; quapropter totum hominem assumpsit, illamque adeo ipsius partem quæ obnoxia morbo fuerat, ut toti salutem largiretur[73]. Nulla porro mens usquam fuerit, quæ sapientia et cognitione destituta sit. Nam si iners et sine motu, nulla prorsus ratione exsistit.

241 *Mens in homine τὸ κατ' εἰκόνα Verbi et carnis media.* — Itaque Deus Verbum[74], id quod

[70] Marc. VII, 24 [71] Matth. VIII, 3. [72] Greg. Naz. orat. 42. [73] Greg. Naz. *Ad Cledon.* [74] Greg. Naz. carm. senar. adv. Apollin., epist. ad. Cled. et alibi.

ἑαυτῷ ἀληθῶς ὑπάρχον τὸ ἀσθενὲς τοῦ ἀνθρωπίνου θελήματος. Θέλων δὲ τὴν τοῦ λεπροῦ ἐνήργησε κάθαρσιν, διὰ τὴν πρὸς τὸ θεῖον θέλημα ἕνωσιν.

Ἰστέον δὲ ὡς ἡ θέωσις τῆς τε φύσεως καὶ τοῦ θελήματος ἐμφατικώτατον καὶ δεικτικώτατόν ἐστι τῶν τε δύο φύσεων, καὶ τῶν δύο θεληµάτων· ὥσπερ γὰρ ἡ πύρωσις οὐ μεταβάλλει τὴν τοῦ πυρωθέντος φύσιν εἰς τὴν τοῦ πυρὸς, ἀλλὰ δηλοῖ τό τε πυρωθὲν, καὶ τὸ πυρῶσαν, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ δύο ἐστὶ δηλωτικόν· οὕτω καὶ ἡ θέωσις οὐ μίαν φύσιν ἀποτελεῖ σύνθετον, ἀλλὰ τὰς δύο, καὶ τὴν καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν· φησὶ γοῦν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος· « Ὃν τὸ μὲν ἐθέωσε, τὸ δὲ ἐθεώθη· » ὧν γὰρ εἰπὼν, καὶ, τὸ μὲν, καὶ τὸ δὲ, δύο ἔδειξεν.

ΚΕΦΑΛ. ΙΗ' [ΞΒ'].

Ἔτι περὶ θελημάτων καὶ αὐτεξουσίων, νοῶν τε, καὶ γνώσεων, καὶ σοφιῶν.

Θεὸν τέλειον (43) καὶ ἄνθρωπον τέλειον λέγοντες τὸν Χριστὸν, πάντως πάντα δώσομεν, τά τε τοῦ Πατρὸς φυσικὰ, τά τε τῆς Μητρός· γέγονε γὰρ ἄνθρωπος, ἵνα τὸ νικηθὲν νικήσῃ. Οὐκ ἀδύνατος γὰρ ἦν ὁ τὰ πάντα δυνάμενος, καὶ τῇ παντοδυνάμῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ καὶ δυνάμει ἐξελέσθαι τοῦ τυραννοῦντος τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἦν ἐγκλήματος τῷ τυραννοῦντι ὑπόθεσις, ἄνθρωπον νικήσαντι, καὶ ὑπὸ Θεοῦ βιασθέντι. Αὐτὸν οὖν τὸν πεσόντα νικητὴν ἀναδεῖξαι βουληθεὶς ὁ συμπαθὴς Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος, ἄνθρωπος γίνεται τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον ἀνακαλούμενος.

Ὅτι δὲ λογικὸν καὶ νοερὸν ζῶον ὁ ἄνθρωπος, οὐδεὶς ἀντερεῖ· πῶς οὖν ἄνθρωπος γέγονεν, εἰ σάρκα ἄψυχον ἢ ψυχὴν ἄνουν ἔλαβεν; Οὐ τοῦτο γὰρ ἄνθρωπος. Τί δὲ καὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως ἀπωνάμεθα, τοῦ πρωτοπαθήσαντος μὴ σεσωσμένου, μηδὲ τῇ συναφείᾳ τῆς θεότητος ἀνακεκαινισμένου τε καὶ νενευρωμένου; Τὸ γὰρ ἀπρόσληπτον, ἀθεράπευτον. Ἀναλαμβάνει τοίνυν ὅλον τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸ τούτου κάλλιστον, ὑπὸ ἁμαρτίαν πεσὸν, ἵνα ὅλῳ τὴν σωτηρίαν χαρίσηται· νοῦς δὲ ἄσοφος, ἐστερημένος γνώσεως, οὐκ ἂν εἴη ποτέ. Εἰ γὰρ ἀνενέργητος καὶ ἀκίνητος, καὶ ἀνύπαρκτος πάντως.

Τὸ οὖν [a] κατ' εἰκόνα ἀνακαινίσαι βουλόμενος ὁ Θεὸς Λόγος, γέγονεν ἄνθρωπος. Τί δὲ τὸ κατ' εἰκόνα,

VARIÆ LECTIONES.

[a] Abest illatio οὖν in mss.

NOTÆ.

(43) *Καὶ Θεὸν τέλειον. Quandoquidem Christum*, etc. Pugnat hoc toto capite contra Apollinaristas et Monotheletas. Nam sicut illi Christum animo rationali spoliando, divinam voluntatem solam agnoscebant: sic isti dempta humana voluntate et actione, uno ictu animæ ejus substantiam perimebant: *Nulla quippe natura exstat operationis expers, et ubi nulla est operatio, nulla ibidem natura sit oportet*, inquiunt prisci theologi, quorum testimonia, t. II Operum S. Maximi habentur, p. 151.

εἰ μὴ ὁ νοῦς; Τὸ κρεῖττον οὖν παρεὶς, τὸ χεῖρον ἀνέλαβε; Νοῦς γὰρ (44) ἐν μεταιχμίῳ ἐστὶ Θεοῦ καὶ σαρκὸς, τῆς μὲν ὡς σύνοικος, τοῦ Θεοῦ δὲ, ὡς εἰκών. Νοῦς οὖν νοῒ μίγνυται, καὶ μεσιτεύει ὁ νοῦς Θεοῦ καθαρότητι καὶ σαρκὸς παχύτητι· εἰ γὰρ ψυχὴν ἄνουν ὁ Κύριος ἀνέλαβεν, ἀλόγου ζώου ψυχὴν ἀνέλαβεν.

sitiem intercedit. Nam si Dominus animam mente sumpsit.

Εἰ δὲ σάρκα γενέσθαι [a] ὁ εὐαγγελιστὴς ἔφη τὸν Λόγον, ἰστέον ὡς παρὰ τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ, ποτὲ μὲν ψυχὴ λέγεται ὁ ἄνθρωπος, ὡς τό· *Ἐν ἑβδομήκοντα πέντε ψυχαῖς εἰσῆλθεν Ἰακὼβ εἰς Αἴγυπτον*· ποτὲ δὲ σὰρξ. ὡς τό· *Ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ*. Οὐ σὰρξ τοίνυν ἄψυχος, οὐδὲ ἄνους, ἀλλ' ἄνθρωπος γέγονεν ὁ Κύριος. Φησὶ γοῦν αὐτός· *Τί με δέρεις ἄνθρωπον, ὃς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα;* Ἀνέλαβε τοίνυν σάρκα ἐψυχωμένην ψυχῇ λογικῇ τε καὶ νοερᾷ, ἡγεμονικῇ μὲν τῆς σαρκὸς, ἡγεμονευομένῃ δὲ ὑπὸ τῆς τοῦ Λόγου θεότητος.

ad sui imaginem erat instaurare volens, factus est homo. Quid vero illud fuit quod esset ad imaginem, præterquam mens? Itane omisso potiori, quod deterius erat assumpsit! Mens siquidem in Dei et carnis meditullio est: carnis nimirum, ut contubernalis; Dei autem, ut imago. Mens itaque menti jungitur, atque inter Dei puritatem et carnis erassitiem intercedit. Nam si Dominus animam mente vacuam assumpsit, bruti utique animam assumpsit.

Apollinaristarum objectio solvitur. Anima et caro pro homine in Scriptura. — Quod si evangelista Verbum carnem factum fuisse dixit, sciendum est in sacra Scriptura animam nonnunquam hominem appellari, ut in illo loco: *In septuaginta quinque animabus ingressus est Jacob in Ægyptum* [75]. Nonnunquam item carnem, ut est illud: *Videbit omnis caro salutare Dei* [76]. Ac proinde Dominus, non caro inanima, nec mente vacua, sed homo factus est. Ait quippe ipse: *Quid me cædis, hominem qui veritatem locutus sum vobis* [77]? Assumpsit igitur carnem anima rationali et intelligente animatam, quæque, sicut carnis principatum tenebat, ita rursus divinitati parebat, ab eaque regebatur.

Εἶχε μὲν οὖν φυσικῶς, καὶ ὡς Θεὸς, καὶ ὡς ἄνθρωπος, τὸ θέλειν· εἵπετο δὲ καὶ ὑπετάσσετο τῷ αὐτοῦ θελήματι τὸ ἀνθρώπινον, μὴ κινούμενον γνώμῃ ἰδίᾳ, ἀλλὰ ταῦτα θέλων, ἃ τὸ θεῖον αὐτοῦ ἤθελε θέλημα. Παραχωρούσης γὰρ τῆς θείας θελήσεως, ἔπασχε τὰ ἴδια φυσικῶς. Ὅτε μὲν γὰρ παρῃτεῖτο τὸν θάνατον, φυσικῶς τῆς θείας αὐτοῦ θεληματίσης θελήσεως καὶ παραχωρησάσης, παρῃτήσατο τὸν θάνατον, ἠγωνίασέ τε καὶ ἐδειλίασε· καὶ ὅτε ἤθελεν ἡ θεία αὐτοῦ θέλησις αἱρεῖσθαι τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ θέλησιν τὸν θάνατον, ἐκούσιον αὐτῇ (45) τὸ πάθος ἐγένετο· οὐ γὰρ καθὸ Θεὸς μόνον ἑκουσίως ἑαυτὸν παρέδωκεν εἰς θάνατον, ἀλλὰ καὶ καθὸ ἄνθρωπος. Ὅθεν κατὰ θανάτου τόλμαν καὶ ἡμῖν ἐχαρίσατο, οὕτω γοῦν πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους φησί· *Πάτερ, εἰ δυνατὸν παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο*· δηλονότι ὡς ἄνθρω-

Voluntas humana Christi divinæ subdita. — Atqui ille quidem naturaliter, et ut Deus, et ut homo, habebat ut vellet: cæterum divinam ipsius voluntatem humana sequebatur, eique subdita erat, ut quæ propria sententia non moveretur, verum ea demum vellet, quæ divina ejus voluntas ipsam volebat velle. Permittente siquidem divina voluntate, naturaliter ea quæ sibi propria erant patiebatur [78]. Etenim cum mortem detrectaret, hanc divina ipsius voluntate ita ferente et concedente; naturaliter detrectabat, atque in mortis agonia erat. Rursus divina ipsius voluntate volente, ut humana voluntas mortem amplecteretur, voluntaria ipsi passio fuit. Non enim qua Deus duntaxat morti se sponte tradidit, sed etiam quatenus homo. Unde nobis etiam animi audaciam adversus mor-

[75] Gen. XLVI, 27, ap. LXX; Act. VII, 14. [76] Isa. XL, 5; Luc. III, 6. [77] Joan. VIII, 40. [78] Sophron. epist. synod.

VARIÆ LECTIONES.

[a] Nonnulli codd. γεγενῆσθαι.

NOTÆ.

(44). *Νοῦς γάρ. Mens enim.* Repetit illud quod cap. 6, dixerat, aliaque Theologi verba usurpat ex ejus senariis contra Apollinaristas:

Ἐπεὶ δ' ἄμικτός ἐστι σαρκὶ Θεός·
Ψυχὴ δὲ καὶ νοῦ οἷον ἐν μεταιχμίῳ,
Σαρκὸς μὲν, ὡς σύνοικος, ὡς δ' εἰκὼν Θεοῦ·
Τῷ συγγενεῖ μιγεῖσα ἡ Θεοῦ φύσις,
Ἐκεῖθεν ἔσχε καὶ πάχους κοινωνίαν.

Quia vero misceri cum carne nequit Deus;
Anima autem et mens, velut in meditullio sunt;
Carnis quidem, ceu contubernalis, utique imago Dei,
Cum affini commista Dei natura,
Illinc habuit et crassæ molis societatem.

(45). *Ἐκούσιον αὐτῇ. Voluntaria ipsi passio.* Imo libera. Nam Christus ait: *Nemo tollit animam meam a me: sed ego pono eam a me ipso. Et potestatem habeo ponendi animam meam; et potestatem habeo iterum sumendi eam. Hoc mandatum accepi a Patre meo.* Ex Chrysostomo, *dicendo se præceptum accepisse a Patre, nihil aliud ostendit,* ἢ ὅ τι ἐκείνῳ δοκεῖ, τοῦτο ἐγὼ ποιῶ, *nisi, hoc ego facio quod illi placet. Inde ne audiendo mandatum eum accepisse a Patre, præclarum hoc opus alienum ab ipso existimares, pergit:* « *Bonus pastor animam suam ponit pro ovibus suis:* » *hinc suas oves, et quidquid recte factum sit, suum opus esse,* καὶ οὐ δεόμενον αὐτὸν ἐντολῆς, *nec se præcepto egere.* Eodem Cyrillus collineat lib. x in Joan: *Paterna* βουλεύματα *consilia,* inquit, ἐν τάξει ἐντολῶν, *loco mandatorum Christo fuerunt. Cum enim, utpote qui Verbum erat, consilia Patris pernoscat, Genitorisque profunda scrutetur, hoc quod ei visum est, exsequitur, et instar præcepti habet.* Ubi repetit quod initio lib. VII docuerat, Christi dictum ubique accipiendo eodem quo Chrysostomus sensu.

tem comparavit. Ita quippe ante salutiferam passionem suam loquitur : *Pater, si fieri potest, transeat a me calix iste*[79]. Illud porro constat, quod ut homo calicem bibiturus erat : non enim ut Deus. Quare tanquam homo calicem transire vult. Hæc autem verba a naturali metu, et imbecillitate profecta sunt. *Verumtamen*, inquit, *non mea voluntas fiat*[80], hoc est, qua ratione diversæ a te sum substantiæ ; *sed tua*, hoc est mea, quatenus eadem mihi ac tibi substantia est. Quæ quidem iterum fortis animi verba sunt. **242** Etenim anima Domini, qui benigna sua voluntate homo vere factus erat, cum naturalem infirmitatem ante experta esset, percepto doloris sensu ex corporis disjunctione, divina rursum voluntate corroborata, adversus mortem audaciam concipit. Nam quia et totus Deus erat cum sua humanitate, et totus homo cum sua divinitate, ipse tanquam homo in se et per se d quod humanum erat, Deo et Patri subjecit, et Patri factus obediens, præstantissimam sese nobis formam et exemplum præbuit.

πος τὸ ποτήριον πίνειν ἔμελλεν· οὐ γὰρ ὡς Θεός. Ὡς ἄνθρωπος τοίνυν θέλει τὸ ποτήριον παρελθεῖν· ταῦτα τῆς φυσικῆς δειλίας τὰ ῥήματα· *Πλὴν μὴ τὸ ἐμὸν γενέσθω θέλημα*, ἤτοι καθ' ὃ σοῦ ἑτερούσιός εἰμι, ἀλλὰ τὸ σὸν, ἤτοι τὸ ἐμὸν καὶ σὸν [b], καθ' ὃ σοὶ πέφυκα ὁμοούσιος· ταῦτα τῆς εὐτολμίας πάλιν ῥήματα· πρότερον γὰρ τῆς φυσικῆς ἀσθενείας πειραθεῖσα, κατ' αἴσθησιν τὴν ἐπὶ τῷ χωρισμῷ καὶ τοῦ σώματος καὶ φυσικὴν συμπάθειαν παθοῦσα ἡ τοῦ Κυρίου ψυχὴ, ὡς ἀληθῶς ἀνθρώπου γενομένου κατ' εὐδοκίαν αὐτοῦ· αὖθις τῷ θείῳ νευρωθεῖσα θελήματι, τοῦ θανάτου καταθαῤῥύνεται. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ αὐτὸς ὅλος ἦν Θεὸς μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ, καὶ ὅλος ἄνθρωπος μετὰ τῆς αὐτοῦ θεότητος, αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος ἐν ἑαυτῷ καὶ δι' ἑαυτοῦ ὑπέταξε τὸ ἀνθρώπινον τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἄριστον καὶ ὑπόγραμμον διδοὺς, καὶ ὑπήκοος τῷ Πατρὶ γέγονεν.

Frustra ratio in homine, si desit illi libertas. — Libere porro volebat tum divinæ, tum humanæ voluntatis ratione. Omni quippe naturæ rationali libera voluntas a natura insita est. Quorsum enim alioqui partem rationalem habebit, si non libere ratiocinatur ? Nam naturalem quidem appetitum summus Opifex brutis etiam indidit, quo ad suæ naturæ conservationem necessitate ducuntur. Cum enim ratione careant, ducere non possunt, verum naturali ducuntur appetitu. Ex quo fit, ut simul atque appetitus oritur, statim ad agendum prosiliant. Neque enim ratione aut consilio, aut consideratione, aut judicio utuntur. Ac proinde nec velut virtuti studentia laudantur, ac beata censentur ; nec tanquam malum agentia plectuntur. Natura vero rationalis habet quidem naturalem appetitum, qui moveatur ; ejusmodi tamen, ut in iis quæ naturæ consentaneam rectitudinem servant, a ratione gubernetur ac componatur. Rationis enim præcellentia hæc est, liberæ potestatis voluntas : quam quidem naturalem motum in substantia rationali dicimus. Eaque de causa et cum virtutem colit, laudem obtinet, ac beata prædicatur ; et cum se vitio dedit, punitur.

Αὐτεξουσίως δὲ ἤθελε τῷ θείῳ καὶ ἀνθρωπίνῳ θελήματι. Πάσῃ γὰρ λογικῇ φύσει πάντως ἐμπέφυκε τὸ αὐτεξούσιον θέλημα. Εἰς τί γὰρ ἕξει τὸ λογικὸν, μὴ αὐτεξουσίως λογιζομένη ; τὴν μὲν γὰρ φυσικὴν ὄρεξιν καὶ τοῖς ἀλόγοις ζώοις ὁ Δημιουργὸς ἐνέσπειρε πρὸς σύστασιν τῆς οἰκείας φύσεως ἠναγκασμένως αὐτὰ ἄγουσαν. Λόγου γὰρ ἀμοιροῦντα [c] οὐ δύναται ἄγειν, ἀλλ' ἄγεται ὑπὸ τῆς φυσικῆς ὀρέξεως. Ὅθεν ἅμα ἡ ὄρεξις γένηται, εὐθέως καὶ ἡ πρὸς τὴν πρᾶξιν ὁρμή· οὐ γὰρ λόγῳ, ἢ βουλῇ, ἢ σκέψει, ἢ κρίσει κέχρηται. Ὅθεν οὔτε ὡς ἀρετὴν μετιόντα ἐπαινεῖται, καὶ μακαρίζεται, οὔτε ὡς κακίαν πράττοντα κολάζεται. Ἡ δὲ λογικὴ φύσις ἔχει μὲν τὴν φυσικὴν ὄρεξιν κινουμένην, ὑπὸ δὲ τοῦ Λόγου ἀγομένην τε καὶ ῥυθμιζομένην ἐπὶ τῶν φυλασσόντων τὸ κατὰ φύσιν· τοῦ γὰρ Λόγου προτέρημα τοῦτό ἐστιν, ἡ αὐτεξούσιος θέλησις, ἥντινα φυσικὴν ἐν τῷ λογικῷ φαμεν κίνησιν· διὸ καὶ ὡς ἀρετὴν μετιοῦσα ἐπαινεῖται καὶ μακαρίζεται, καὶ ὡς κακίαν μετιοῦσα κολάζεται.

Divinæ et humanæ voluntatis discrimen in Christo. — Ergo[81] volebat quidem Domini anima libere excitata, sed ea libere demum volebat, quæ divina ipsius voluntas velle eam volebat. Non enim Verbi nutu caro movebatur, juxta ac Moses et sancti omnes divino nutu movebantur : verum idem ipse, cum et Deus et homo esset, tum divina, tum humana voluntate volebat. Ob eam causam non consilio ac sententia, sed naturalis potius facultatis ratione, duæ Domini voluntates inter se dissidebant. Etenim divina ejus voluntas principii ex-

Ὥστε ἤθελε μὲν αὐτεξουσίως κινουμένη ἡ τοῦ Κυρίου ψυχὴ, ἀλλ' ἐκεῖνα αὐτεξουσίως ἤθελεν, ἃ ἡ θεία αὐτοῦ θέλησις ἤθελε θέλειν αὐτήν. Οὐ γὰρ νεύματι τοῦ Λόγου ἡ σὰρξ ἐκινεῖτο· καὶ Μωϋσῆς [d] γὰρ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι νεύματι θείῳ ἐκινοῦντο· ἀλλ' ὁ αὐτὸς εἷς ὢν Θεός τε καὶ ἄνθρωπος, κατά τε τὴν θείαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἤθελε θέλησιν· διὸ οὐ γνώμῃ, φυσικῇ δὲ μᾶλλον δυνάμει, αἱ δύο τοῦ Κυρίου θελήσεις διέφερον ἀλλήλων. Ἡ μὲν γὰρ θεία αὐτοῦ θέλησις ἀναρχός τε καὶ παντουργὸς ἦν, ἑπομένην ἔχουσα τὴν δύναμιν, καὶ ἀπαθής· ἡ δὲ ἀνθρωπίνη αὐτοῦ θέλησις

[79] Matth. xxvi, 39 ; Luc. xxii, 42. Locus sæpe ab Athanasio, Nazianz. et Chrysostomo expositus et cit. act. 10 sextæ synodi. [80] ibid. [81] Max. *Dial cum Pyrrho*. Greg. Naz. ep. 1, ad Cled.

VARIÆ LECTIONES.

[b] In editis deest καὶ σὸν. [c] Multi codices ἀμοιροῦσα . . . μετιοῦσα, contra orationis seriem, quæ bruta cum rationalibus substantiis comparat. Editis favent interpretes et Colb. 1539. [d] Als. Μωσῆς.

ἀπὸ χρόνου ἤρξατο, καὶ αὐτὴ τὰ φυσικὰ καὶ ἀδιάβλητα πάθη ὑπέμεινε, καὶ φυσικῶς μὲν οὐ παντοδύναμος ἦν, ὡς δὲ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀληθῶς καὶ κατὰ φύσιν γενομένη, καὶ παντοδύναμος.

pers, omnisque rei effectrix erat, ut pote comitem potentiam habens, et pati nescia. At humana ipsius voluntas, tum ipsa in tempore initium habuit, tum eas passiones sustinuit, quæ naturales et innocuæ erant. Ac natura quidem omnipotens non erat, ut autem Dei Verbi vere ac naturalis facta erat, nihil ideoque ipsa non poterat.

ΚΕΦΑΛ. ΙΘ' [ΞΓ'].

Περὶ τῆς Θεανδρικῆς ἐνεργείας.

Ὁ μακάριος Διονύσιος (46) καινήν τινα θεανδρικὴν ἐνέργειαν φήσας τὸν Χριστὸν ἡμῖν πεπολιτευμένον, οὐκ ἀναιρῶν τὰς φυσικὰς ἐνεργείας, μίαν ἐνέργειαν ἐκτε τῆς ἀνθρωπίνης καὶ θείας γεγενημένην φησίν· οὕτω γὰρ ἂν καὶ μίαν φύσιν εἴποιμεν καινὴν, ἐκ θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης γεγενημένην· ὧν γὰρ ἐνέργεια μία, τούτων καὶ ἡ οὐσία μία, κατὰ τοὺς ἁγίους [e] Πατέρας· ἀλλὰ θέλων δεῖξαι τὸν καινὸν καὶ ἀπόῤῥητον τρόπον τῆς τῶν φυσικῶν τοῦ Χριστοῦ ἐνεργειῶν ἐκφάνσεως, τῷ ἀποῤῥήτῳ τρόπῳ τῆς εἰς ἄλληλα τῶν τοῦ Χριστοῦ φύσεων περιχωρήσεως προσφόρως, καὶ τὴν κατὰ ἄνθρωπον αὐτοῦ πολιτείαν ξένην καὶ παράδοξον, καὶ τῇ φύσει τῶν ὄντων ἄγνωστον, τόν τε τρόπον τῆς κατὰ τὴν ἀπόῤῥητον

CAP. XIX.

De theandrica, seu Deivirili actione.

[88]Cum beatus Dionysius Christum novam quamdam theandricam, seu Dei simul et viri, actionem nobiscum obiisse dicit, non ut naturales **243** actiones tollat, unam ex humana et divina actionem conflatam docet (ad hunc enim modum unam quoque novam naturam ex divina et humana effectam diceremus; quia quorum actio una est, horum etiam, ut sentiunt Patres, una est essentia), verum ita loquitur, ut novum illud et arcanum modum, quo naturales Christi actiones se explicant, arcano illi mutuæ naturarum ipsius immeationis modo congruentem, humanum item vitæ genus novum et admirabile, inque rerum natura incognitum [89]; ac denique alternæ illius communica-

[88] Dionys. epist. 4, quæ est ad Caium. [89] Max. *Dialog. cum Pyrrho.*

VARIÆ LECTIONES.

[e] Cod. S. Hil. et alii multi θεοφόρους. R. 1° θείους.

NOTÆ.

(46). Ὁ μακάριος Διονύσιος. *Cum beatus Dionysius.* Dionysiaster, epist. ad Caium IV, postquam statuit Christum, etsi homo erat, divino tamen modo et supra naturam humana gessisse, addit: *Etenim, ut summatim dicamus:* Οὐδὲ ἄνθρωπος ἦν· οὐχ ὡς οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς ἐξ ἀνθρώπων, ἀνθρώπων ἐπέκεινα, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἄνθρωπος ἀληθῶς γεγονώς· καὶ τὸ λοιπὸν οὐ κατὰ Θεὸν τὰ θεῖα δράσας, ἢ τὰ ἀνθρώπινα κατὰ ἄνθρωπον, ἀλλ' ἀνδρωθέντος Θεοῦ καινήν τινα τὴν ἐνέργειαν ἡμῖν πεπολιτευμένος. *Ne homo quidem erat, non quasi non esset homo; sed quod ex hominibus altiore ratione, quam pro hominum sorte, et supra hominem factus erat homo, deincepsque non Dei more divina agebat, nec humano humana, sed cum Deus vir esset factus, novam quamdam deivirilem actionem nobiscum exhibeat.* Ex hoc loco Severiani jampridem unam esse Christi actionem intulerant, et subinde naturam unam. Sic Severus ipse, epist. 3, ad Joannem Hegumenum: Ἡμεῖς καθὼς ἤδη φθάσαντες ἐν ἄλλοις διὰ πλάτους γεγραφήκαμεν, τὴν φωνὴν τοῦ πανσόφου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, τὴν λέγουσαν, ἀλλ' ἀνδρωθέντος Θεοῦ καινήν τινα τὴν θεανδρικὴν ἐνέργειαν ἡμῖν πεπολιτευμένος, μίαν ἐνοήσαμεν σύνθετον, καὶ νοοῦμεν, ἑτέρως ἡμῖν νοηθῆναι μὴ δυναμένην, ὡς πάσης ἔχουσαν δυάδος ἀπέμφασιν καὶ τὸν ἀνδρωθέντα Θεὸν, τὸν αὐτὴν καινοπρεπῶς πεπολιτευμένον, μίαν ὁμολογοῦμεν φύσιν τε καὶ ὑπόστασιν θεανδρικὴν, ὥσπερ καὶ μίαν φύσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένην. Ὁ γὰρ τῆς οἰκονομίας λόγος καινοτομήσας τὰς φύσεις, συνεκαινοτόμησεν αὐταῖς καὶ τὰς προσηγορίας. Ἕως ἂν οὖν εἷς ἐστιν ὁ Χριστὸς, μίαν ὡς ἑνὸς αὐτοῦ τήν τε φύσιν, καὶ τὴν ὑπόστασιν, καὶ τὴν ἐνέργειαν σύνθετον, ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀναβάντες κηρύττομεν, ἀναθεματίζοντες καὶ πάντας τοὺς ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἕνωσιν δυάδα φύσεων καὶ ἐνεργειῶν δογματίζοντες· *Nos, sicut jam alias copiose scripsimus, hac sapientissimi Dionysii Areopagitæ voce, qua ait: Cum Deus vir esset factus, novam quamdam deivirilem actionem nobiscum ferebat, compositam unam intelleximus et intelligimus, quæ alio modo non queat intelligi, quippe qua binarius omnis numerus excludatur: quinimo Deum, qui cum vir factus sit, hanc novo modo gessit et expressit, naturam unam hypostasimque deivirilem esse confitemur, sicut et unam Dei Verbi naturam incarnatam. Cum enim Verbi incarnati dispensationis ratio naturas innovarit, una quoque cum eis nuncupationes innovavit. Quando igitur Christus unus est, excelsum, ut dicitur, in montem ascendentes, unam inde unius ipsius, cum naturam et hypostasim, tum operationem compositam prædicamus, illis omnibus dicentes anathema, qui post unitionem naturas duas et operationes docuerint.* Hæc Severus cum suis. At Dionysii ementiti locum Anastasius Sinaita in Ὁδηγῷ, p. 240, perinde interpretatus est ac Maximus, aliique Monotheletarum expugnatores οὐ φιλάνθρωπα εἶχε, inquit, τὰ ἀνθρώπινα,, ἀλλὰ θεάνθρωπα· θεανδρικῶς μὲν καὶ ἀδιαστάντως τυγχάνοντα ἐν τῷ μοναδικῷ προσώπῳ Χριστοῦ· *Humana nude non admisit humano more, sed ut decebat eum, qui Deus et homo simul esset; quæ quidem deivirili modo et indivulse in una singulari persona gererentur, servata tamen utriusque naturæ proprietate inconfusa, ut compertum fieret, Christum incarnatione sua supra hominem ea gessisse quæ naturalia sunt et inculpata.* Expositionem non addo Joannis Scythopolitæ, quæ licet eodem recidat, ejusmodi vocibus contexta est, ut ex hoc etiam loco inferri possit, ipsum potius quam Maximum horum Scholiorum in Dionys. parentem esse. Sophronius, epist. ad Sergium, postquam Cyrum Alexandr. reprehendit; quod anathematismo suo 7, non καινήν τινα *novam quamdam* deivirilem actionem posuisset, sed μίαν τινὰ *unam quamdam.* Docet insuper alias fuisse actiones Christi mere divinas, alias mere humanas, θεανδρικὰς vero medii cujusdam generis fuisse, ὡς ἔχουσαι τὸ θεοπρεπὲς ἐν ταὐτῷ καὶ ἀνθρώπινον, *ut quæ divinum quid et humanum conjunctim haberent.*

tionis, quæ ex ineffabili unitione oritur, rationem indicaret. Non enim aut sejunctas actiones, aut naturas divisim operari dicimus, sed conjunctim utramque cum alterius communione illud quod quæque proprium habet agere [84]. Neque enim humana humanitus efficiebat, cum purus homo non esset; nec rursus divina divino duntaxat modo, quandoquidem non solum Deus erat, sed Deus simul et homo. Nam uti naturarum tum unionem, tum naturalem distinctionem habemus, ita etiam naturalium voluntatum et operationum.

Actionum Christi alterna communicatio. — Itaque sciendum est, in Domino nostro Jesu Christo nos interdum, tanquam de duabus naturis sermonem habere, interdum tanquam de una persona: atque hoc et illud ad eumdem sensum refertur. Nam et duæ naturæ unus Christus est; et unus Christus, duæ naturæ. Itaque dicere: Agit Christus secundum utramque naturam; perinde est, ac cum dicimus: Agit utraque natura in Christo cum alterius communione. Quare divina quidem natura eo nomine cum carne operante communicat, quod caro divinæ voluntatis beneplacito, quæ ipsi propria sunt, pati et agere sinatur, quodque carnis actio prorsus salutifera sit; id quod non humanæ, sed divinæ potius actionis est. At caro vicissim cum operante Verbi divinitate communicabat, tum quia per corpus veluti per instrumentum quoddam, divinas actiones efficiebat; tum quia unus idemque erat, qui et divino simul, et humano modo operabatur.

Mens humana, ut Verbo communicet. — Scire autem attinet, sanctam quoque ipsius mentem **244** naturales suas actiones exsequi. Nam et se Dei mentem esse, atque ab omnibus rebus conditis adorari cogitat et agnoscit, ac eorum quæ in terra gessit et pertulit, recordatur. Cæterum cum operante Verbi deitate, qua cuncta reguntur et gubernantur, communicat, omnia intelligens, cognoscens, et administrans, non ut simplex et nuda mens hominis, sed ut quæ Deo secundum hypostasim unita sit, Deique mens exsistat.

Theandrica Christi actio. — Nihil igitur aliud theandrica actio declarat, quam quod Deo facto viro, hoc est, incarnato, humana quæque ipsius actio divina erat, sive deificata, nec divinæ ipsius operationis expers: rursumque divina ipsius actio humanæ ipsius actionis exsors non erat; verum utraque una cum altera considerabatur. Porro

A ἕνωσιν ἀντιδόσεως· οὐ γὰρ διῃρημένας φαμὲν τὰς ἐνεργείας, οὐδὲ διῃρημένως ἐνεργούσας τὰς φύσεις, ἀλλ' ἡνωμένως ἑκάστην μετὰ τῆς θατέρου κοινωνίας ἐνεργοῦσαν τοῦθ' ὅπερ ἴδιον ἔσχηκεν. Οὔτε γὰρ τὰ ἀνθρώπινα ἀνθρωπίνως ἐνήργησεν· οὐ γὰρ ψιλὸς ἦν ἄνθρωπος· οὔτε τὰ θεῖα κατὰ Θεὸν μόνον· οὐ γὰρ ἦν γυμνὸς Θεὸς, ἀλλὰ Θεὸς ὁμοῦ ὑπάρχων [f] καὶ ἄνθρωπος. Ὥσπερ γὰρ τῶν φύσεων, καὶ τὴν ἕνωσιν, καὶ τὴν φυσικὴν διαφορὰν ἐπιστάμεθα, οὕτω καὶ τῶν φυσικῶν θελημάτων τε καὶ ἐνεργειῶν.

Ἰστέον τοιγαροῦν, ὡς ἐπὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποτὲ μὲν ὡς ἐπὶ δύο [g] φύσεων τὸν λόγον ποιούμεθα, ποτὲ δὲ ὡς ἐφ' ἑνὸς προσώπου, καὶ τοῦτο δὲ κἀκεῖνο εἰς μίαν ἀναφέρεται ἔννοιαν· αἱ γὰρ δύο φύσεις εἷς ἐστι Χριστὸς, καὶ ὁ εἷς Χριστὸς δύο φύσεις ἐστί· ταὐτὸν οὖν ἔστιν εἰπεῖν· ἐνεργεῖ ὁ Χριστὸς καθ' ἑκατέραν τῶν αὐτοῦ φύσεων, καὶ ἐνεργεῖ ἑκατέρα φύσις ἐν τῷ Χριστῷ μετὰ τῆς θατέρου κοινωνίας. Κοινωνεῖ τοίνυν ἡ μὲν θεία φύσις τῇ σαρκὶ ἐνεργούσῃ διὰ τὸ εὐδοκίᾳ τῆς θείας θελήσεως παραχωρεῖσθαι πάσχειν καὶ πράττειν τὰ ἴδια, καὶ διὰ τὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς σαρκὸς πάντως [h] εἶναι σωτήριον· ὅπερ οὐ τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας ἐστὶν, ἀλλὰ τῆς θείας. Ἡ δὲ σὰρξ τῇ θεότητι τοῦ Λόγου ἐνεργούσῃ, διά τε τὸ ὡς δι' ὀργάνου τοῦ σώματος τὰς θείας ἐκτελεῖσθαι ἐνεργείας, καὶ διὰ τὸ ἕνα εἶναι τὸν ἐνεργοῦντα θεϊκῶς τε ἅμα, καὶ ἀνθρωπίνως.

B

C

Εἰδέναι δὲ χρὴ (47) ὡς ὁ ἅγιος αὐτοῦ νοῦς καὶ τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἐνεργεῖ ἐνεργείας, νοῶν τε καὶ γινώσκων ὅτι ἔστι Θεοῦ νοῦς, καὶ ὅτι ὑπὸ πάσης προσκυνεῖται τῆς κτίσεως, καὶ μεμνημένος τῶν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτοῦ διατριβῶν τε καὶ παθῶν, κοινωνεῖ δὲ ἐνεργούσῃ τῇ τοῦ Λόγου θεότητι, καὶ διεπούσῃ καὶ κυβερνώσῃ τὸ πᾶν, νοῶν, καὶ γινώσκων, καὶ διέπων, οὐχ ὡς ψιλὸς ἀνθρώπου νοῦς, ἀλλ' ὡς Θεῷ καθ' ὑπόστασιν ἡνωμένος, καὶ Θεοῦ νοῦς χρηματίσας.

D

Τοῦτο οὖν δηλοῖ ἡ θεανδρικὴ ἐνέργεια, ὅτι ἀνδρωθέντος Θεοῦ, ἤγουν ἐνανθρωπήσαντος, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη αὐτοῦ ἐνέργεια θεία ἦν, ἤγουν τεθεωμένη, καὶ οὐκ ἄμοιρος τῆς θείας αὐτοῦ ἐνεργείας, καὶ ἡ θεία αὐτοῦ ἐνέργεια οὐκ ἄμοιρος τῆς ἀνθρωπίνης αὐτοῦ ἐνεργείας, ἀλλ' ἑκατέρα σὺν τῇ ἑτέρᾳ θεωρουμένη. Λέγεται δὲ ὁ τρόπος οὗτος περίφρασις, ὅταν τις δύο

[84] Leo epist. 1 ad Flav.

VARIÆ LECTIONES.

[f] Deest ὑπάρχων, in editis. [g] Edit. τῶν δύο. [h] R. 1 Colb. 1 πάντων.

NOTÆ.

(47) *Εἰδέναι δὲ χρή.* *Scire autem attinet*, etc. Hæc transumpta puto ex lib. VIII Joannis Scythopolitæ, cujus fragmentum lectum est act. 10 sextæ synodi: fusiusque ea prosequitur Nicephorus CP. *Antirrh.* III, c. 39, cujus locum hic recitare non satis refert. Dixisse sufficiat, inductione ista evinci humanam Christi animam, nec mente, nec operatione propria caruisse.

τινὰ διὰ μιᾶς περιλάβῃ λέξεως. Ὥσπερ γὰρ μίαν τὴν τετμημένην καῦσιν λέγομεν, καὶ τὴν κεκαυμένην τομὴν τῆς πεπυρακτωμένης μαχαίρας, ἄλλην δὲ ἐνέργειάν φαμεν τὴν τομήν, καὶ ἄλλην τὴν καῦσιν, καὶ ἄλλης καὶ ἄλλης φύσεως, τοῦ μὲν πυρὸς τὴν καῦσιν, τοῦ δὲ σιδήρου τὴν τομήν, οὕτω καὶ μίαν τοῦ Χριστοῦ θεανδρικὴν ἐνέργειαν λέγοντες, δύο τὰς ἐνεργείας νοοῦμεν τῶν δύο φύσεων αὐτοῦ, τῆς μὲν θεότητος αὐτοῦ, τὴν θείαν, τῆς δὲ ἀνθρωπότητος αὐτοῦ, τὴν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν.

A modus hic loquendi περίφρασις dicitur, quando quis duo quædam una dictione complectitur [85]. Quemadmodum enim igniti gladii incisam unam ustionem, atque inustam sectionem dicimus, et tamen sectionem distinctam ab ustione esse, nec non alius aliusque naturæ asserimus; ignis nempe ustionem, ac ferri sectionem: ad eumdem modum theandricam unam Christi actionem dicentes, duas earumdem ipsius naturarum actiones intelligimus; divinitatis videlicet ipsius, divinam, humanitatis autem, humanam actionem.

ΚΕΦΑΛ. Κ'. [ΞΔ'.]

Περὶ τῶν φυσικῶν καὶ ἀδιαβλήτων παθῶν.

Ὁμολογοῦμεν (48) δὲ, ὅτι πάντα τὰ φυσικὰ καὶ ἀδιάβλητα πάθη [i] τοῦ ἀνθρώπου ἀνέλαβεν. Ὅλον γὰρ τὸν ἄνθρωπον, καὶ πάντα τὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀνέλαβε, πλὴν τῆς ἁμαρτίας. Αὕτη γὰρ οὐ φυσική ἐστιν, οὐδὲ ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῖν ἐνσπαρεῖσα, ἀλλ' ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου ἐπισπορᾶς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ προαιρέσει ἐκουσίως συνισταμένη, οὐ βίᾳ ἡμῶν κρατοῦσα. Φυσικὰ δὲ καὶ ἀδιάβλητα πάθη εἰσὶ, τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ὅσα ἐκ τῆς ἐπὶ τῇ παραβάσει κατακρίσεως εἰς τὸν ἀνθρώπινον εἰσῆλθε βίον· οἷον πεῖνα, δίψα, κόπος, πόνος, τὸ δάκρυον, ἡ φθορὰ, ἡ τοῦ θανάτου παραίτησις, ἡ δειλία, ἡ ἀγωνία, ἐξ ἧς οἱ ἱδρῶτες, οἱ θρόμβοι τοῦ αἵματος, ἡ διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς φύσεως ὑπὸ τῶν ἀγγέλων βοήθεια, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἅτινα πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις φυσικῶς ἐνυπάρχουσι.

CAP. XX.

De naturalibus et inculpatis passionibus.

Innoxiæ passiones a Christo assumptæ. Quænam naturales et inculpatæ passiones humanæ. — Christum porro naturales, minimeque reprehendendas hominis passiones assumpsisse confitemur. Nam suscepit totum hominem, et quæcunque hominis sunt, excepto peccato. Neque enim istud naturale est, neque a Creatore nobis insitum; verum superserente diabolo in libera nostra voluntate exsurgit, non tamen ut per vim nobis dominetur. Naturales porro et inculpatæ passiones hæ sunt, quæ in arbitrio nostro sitæ non sunt; quæ nimirum in violati præcepti pœnam humanæ vitæ irrepserunt: velut fames, sitis, defatigatio, labor, lacrymæ, interitus, mortis fuga, metus et agonia, ex qua sudores et sanguinis guttæ; auxilium ob naturæ infirmitatem ab angelis allatum, aliaque id generis, quæ quidem natura universo hominum generi conveniunt.

Πάντα τοίνυν ἀνέλαβεν, ἵνα πάντα ἁγιάσῃ. Ἐπειράσθη καὶ ἐνίκησεν, ἵνα ἡμῖν τὴν νίκην πραγματεύσηται, καὶ δῷ τῇ φύσει δύναμιν νικᾷν τὸν ἀντίπαλον, ὅπως ἡ φύσις ἡ πάλαι νικηθεῖσα, δι' ὧν προσβολῶν ἐνικήθη, διὰ τούτων κινήσῃ τὸν πάλαι νικήσαντα.

Omnia igitur assumpsit, ut omnibus sanctitatem conciliaret. Tentatus est, vicitque, ut victoriam nobis pararet, adversariique vincendi vim naturæ conferret: quo videlicet natura jampridem victa, per quos insultus superata fuerat, suo tandem victori victoriam extorqueret.

Ὁ μὲν οὖν πονηρὸς (49) ἔξωθεν προσέβαλεν, οὐ διὰ λογισμῶν, ὥσπερ καὶ τῷ Ἀδάμ· κἀκείνῳ γὰρ, οὐ διὰ λογισμῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ὄφεως· ὁ δὲ Κύριος τὴν προσβολὴν ἀπεκρούσατο, καὶ ὡς καπνὸν διέλυσεν, ἵνα προσβαλόντα αὐτῷ τὰ πάθη, καὶ νικηθέντα,

Christus tentatus absque interna suggestione. — Cæterum malus ille, extrinsecus, non suggestis **245** cogitationibus Christum adortus est, quemadmodum et Adamum. Nam ne illum quidem per immissas cogitationes, sed per serpentem impe-

[85] Max. *Dogm. ad Marin.* p. 43.

VARIÆ LECTIONES.

[i] R.2 92 5 πάθη ἡμῶν. In nonnullis additur ἀνέλαβεν ὁ Χριστός.

NOTÆ.

(48) *Ὁμολογοῦμεν. Christum porro*, etc. Qui sint illi naturales et inculpati affectus Noster satis explicat. Ea de re disputaverat Nyssenus lib. *Contra Apollinarem*; eamdem vero cramben recoxerunt Patres sæculo VI, adversus Aphthartodocetas, seu Incorrupticolas; ex quibus cum quæreretur, an Christi caro obnoxia esset perpessionibus, quæ naturæ nostræ peccati causa inflictæ sunt respondebant Dominum eas, nescio qua dispensatione, non necessitate naturæ admisisse. Quam responsionem Leontius exsufflat act. 10 *De sectis*, ubi allegata insuper auctoritate Athanasii, Nazianzeni, et Cyrilli ostendit Christum sponte, non invite, suscepisse motus quosdam et affectus inculpatos, puta dolorem, famem, sitim, plagas et mortem. Argumentum hoc prolixius exsequitur in *Dial. contr. Aphthartodocetas*, velut et Anastasius in Ὁδηγῷ, cap. 13.

(49) *Ὁ μὲν οὖν πονηρός. Cæterum malus ille.* Athanasius, lib. *De salut. adventu Christi*, perinde respondet Apollinaristis, suscepisse Christum naturam humanam, a pravis cogitationibus aut concupiscentiæ suggestionibus immunem, qualis erat Adami natura, quando nondum præcepto violato in vitiosas cogitationes lapsus erat: eas quippe non inditas naturæ nostræ, sed a diabolo superseminatas.

tivit. Dominus autem adversarii conatum propulsavit, et instar fumi discussit : ut quæ ipsum invaserunt passiones, atque ab eo superatæ sunt, a nobis etiam facile vinci possent, sicque adeo novus Adam veterem salvaret.

A καὶ ἡμῖν εὐκαταγώνιστα γένηται, καὶ ὁ νέος Ἀδὰμ τὸν παλαιὸν ἀνασώσηται.

In eo naturaliter et supra naturam nostræ passiones. — Denique naturales passiones nostræ, et secundum naturam in Christo erant, et supra naturam. Etenim secundum naturam in illo cieban-tur, cum naturam pati sineret quæ carni erant propria : supra naturam autem, quia in Domino, quæ naturalia erant, voluntatem minime prævertebant. Neque enim coactum quid in eo conspicitur, sed omnia voluntaria. Volens enim fame, volens siti, volem metu, volens morte affectus est.

Ἀμέλει τὰ φυσικὰ ἡμῶν πάθη κατὰ φύσιν, καὶ ὑπὲρ φύσιν ἦσαν ἐν τῷ Χριστῷ. Κατὰ φύσιν μὲν γὰρ ἐκινεῖτο ἐν αὐτῷ, ὅτε παρεχώρει τῇ σαρκὶ παθεῖν τὰ ἴδια · ὑπὲρ φύσιν δὲ, ὅτι οὐ προηγεῖτο ἐν τῷ Κυρίῳ τῆς θελήσεως τὰ φυσικά · οὐδὲν γὰρ ἠναγκασμένων ἐπ' αὐτοῦ θεωρεῖται, ἀλλὰ πάντα ἑκούσια. Θέλων γὰρ ἐπείνησε, θέλων ἐδίψησε, θέλων ἐδειλίασε, θέλων ἀπέθανεν.

B

CAP. XXI.

De ignorantia et servitute.

Christi anima ex unione ab omni ignoratione libera. — Nosse oportet [88] Christum ignorantem et servam naturam assumpsisse. Hominis quippe natura Dei conditoris sui serva est, nec futurorum pollet scientia. Quare si de Gregorii Theologi sententia, id quod videtur ab eo quod mente percipitur, distraxeris, serva et ignorans caro dicitur. Verum ob personæ identitatem atque individuam unionem, Domini anima futurorum cognitione, ut et reliquis mirabilibus locupletata est. Velut enim hominum caro suapte natura secundum hypostasim

ΚΕΦΑΛ. ΚΑ' [ΞΕ'].

Περὶ ἀγνοίας καὶ δουλείας.

Δεῖ γινώσκειν (50) ὅτι τὴν μὲν ἀγνοοῦσαν καὶ δούλην ἀνέλαβεν φύσιν · καὶ γὰρ δούλη ἐστὶν ἡ ἀνθρώπου φύσις τοῦ ποίησαντος αὐτὴν Θεοῦ, καὶ οὐκ ἔχει τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν. Ἐὰν οὖν, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, χωρίσῃς τὸ ὁρώμενον τοῦ νοουμένου, δούλη τε λέγεται καὶ ἀγνοοῦσα ἡ σάρξ, διὰ δὲ τὴν τῆς ὑποστάσεως ταυτότητα, καὶ τὴν ἀδιάσπαστον ἕνωσιν κατεπλούτησεν ἡ τοῦ Κυρίου ψυχὴ τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς θεοσημείας. Ὥσπερ γὰρ ἡ σὰρξ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν οὐκ ἔστι ζωοποιὸς, ἡ δὲ τοῦ Κυρίου σὰρξ

[88] Greg. Naz. orat. 36.

VARIÆ LECTIONES.

) Cod. S. Hil. Regii omnes præter unum, οὐ γὰρ. Ita Colb. 1, et N. R. 2427 οὐδὲ γὰρ. Vetus interpr. *non enim.*

NOTÆ.

(50) Δεῖ γινώσκειν. *Nosse oportet*, etc. Ariani ob illa verba Marci XIII, 32. *De illa hora nemo sit, neque Filius, nisi Pater*, intulerant Filium alterius esse naturæ a paterna. Catholici ignorasse Christum, non qua Dei, sed qua hominis Filius esset. Theodorus Mopsuestenus Christum addiscendo profecisse asseruit. Posthæc Themistius Severi assecla cum magistro contendere ausus est, multa Christum humano more nesciisse; ut, cum Lazarum suscitaturus astantes rogavit : *Ubi posuistis eum?* dixitque, *neque Filium scire diem judicii.* De hoc errore cum monachi Palæstini Gregorium papam sciscitati essent, Eulogio Alexandrino munus eis respondendi creditum fuit. Isque, ut refert Photius, cod. 230, incunctanter docuit nihil prorsus Domino, etiam ut homo erat, latuisse, hocque in dubium vocare, θράσους ἐπισφαλοῦς, *periculosæ temeritatis* esse. Eorum quæ de Christo dicuntur, quædam illi κατ' ἀλήθειαν, *secundum veritatem* convenire, puta famem, sitim, etc., quædam κατὰ ἀναφοράν, *per relationem*, ut ad ipsum proprie non pertineant, sed ad eos quorum ipse caput est, ut cum *peccatum* et *maledictio* nostri causa factus dicitur; hujusque generis esse ignorationem, quam psalmus LXXVIII exprimit, *Tu scis insipientiam meam.* Cæterum sciscitatione nescientiam continuo non indicari, cum Deus ipse ab Adamo quæsierit, *Ubi es?* Censere quosdam Christum, *propter certas rationes*, κατ' οἰκονομίαν, negasse se scire diem judicii, ut a curiosiori quæsitatione discipulos avocaret. Ad hæc, eum inscientiam professum esse propter naturam quam gerebat, cujus proprium sit res occultas ignorare, non quod sibi abstrusum quidquam fuerit. Posteriorem hunc sensum, qui Cyrilli et Nazianzeni est, approbat Noster, multisque verior judicatur. Subjungit Eulogius, si quipiam eorum humanitatis ergo ignorantiam in Salvatore concesserunt, οὐχ ὡς δόγμα τοῦτο προσήνεγκαν, *non uti dogma fidei id protulisse, sed ut furori obsisterent Arianorum, humana omnia quæ in Christo erant, in Unigeniti deitatem transferentium, quo increatum Dei Verbum esse creaturam evincerent.* Quamobrem οἰκονομικώτερον *habita temporis, et personarum ratione, censuisse, ut de humanitate potius, quam de deitate dicerentur.* Hæc Eulogius, cujus librum utriusque Ecclesiæ Patrum traditioni consentaneum esse Gregorius declaravit, lib. X, epist. 35. Sophronius, epist. ad Serg. eo maxime in Themistium invehitur, quod cum unam Christo naturam concederet, hunc mere hominem, non Deum fuisse innueret. Nihilominus Leontius, act. 10 *De sect. non adeo de his subtiliter inquirendum*, ait, *quando nec ipsa synodus* (Chalcedonensis utique) *de isto dogmate sollicita fuit.* Πλὴν ἰστέον, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν Πατέρων, σχεδὸν δὲ πάντες φαίνονται λέγοντες αὐτὸν ἀγνοεῖν. *Sciendum est Patres complures, imo pene omnes dicere quod ignoraverit. Nam quia ejusdem ac nos substantiæ est, atque ita comparatum est, ut ignorantes simus,* δῆλον ὅτι καὶ αὐτὸς ἠγνόει, *plane ipse quoque ignorabat. Quin etiam Scriptura dicit eum profecisse, tum statur, tum sapientia, discendo utique quod nesciebat.* Sed de hoc iterum ad cap. 22.

ἑνωθεῖσα καθ' ὑπόστασιν αὐτῷ τῷ Θεῷ Λόγῳ, τῆς μὲν κατὰ φύσιν θνητότητος οὐκ ἀπέστη, ζωοποιὸς δὲ γέγονε, διὰ τὴν πρὸς τὸν Λόγον καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν, καὶ οὐ δυνάμεθα λέγειν ὅτι οὐκ ἦν καὶ ἔστιν ἀεὶ ζωοποιός· οὕτως ἡ μὲν ἀνθρωπίνη φύσις οὐσιωδῶς οὐ κέκτηται τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν· ἡ δὲ τοῦ Κυρίου ψυχὴ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν τὸν Θεὸν Λόγον ἕνωσιν, καὶ τὴν ὑποστατικὴν ταυτότητα κατεπλούτησεν, ὡς ἔφην, μετὰ τῶν λοιπῶν θεοσημειῶν, καὶ τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν.

Ἰστέον δὲ (51) ὅτι οὐδὲ δοῦλον [k] αὐτὸν λέγειν δυνάμεθα· τὸ γὰρ τῆς δουλείας καὶ τῆς δεσποτείας ὄνομα οὐ φύσεώς εἰσι γνωρίσματα, ἀλλὰ τῶν πρός τι, ὥσπερ τὸ τῆς πατρότητος καὶ τὸ τῆς υἱότητος. Ταῦτα γὰρ οὐκ οὐσίας, ἀλλὰ σχέσεώς ἐστι δηλωτικά. Ὥσπερ οὖν καὶ ἐπὶ τῆς ἀγνοίας εἴπομεν, ὅτι ἐὰν ἰσχναῖς ἐπινοίαις, ἤτοι νοῦ λεπταῖς φαντασίαις, διέλῃς τὸ κτιστὸν ἐκ τοῦ ἀκτίστου, δούλη ἐστὶν ἡ σάρξ, εἰ μὴ ἥνωτο [l] τῷ Θεῷ Λόγῳ· ἅπαξ δὲ ἑνωθεῖσα καθ' ὑπόστασιν, πῶς ἔσται δούλη; Εἷς γὰρ ὢν ὁ Χριστὸς, οὐ δύναται δοῦλος ἑαυτοῦ εἶναι καὶ Κύριος· ταῦτα γὰρ οὐ τῶν ἁπλῶς λεγομένων εἰσὶν, ἀλλὰ τῶν πρὸς ἕτερον. Τίνος οὖν ἔσται δοῦλος; Τοῦ Πατρός; Οὐκοῦν οὐ πάντα ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ καὶ τοῦ Υἱοῦ εἰσιν, εἴπερ τοῦ Πατρός ἐστι δοῦλος, ἑαυτοῦ δὲ οὐδαμῶς. Πῶς δὲ περὶ ἡμῶν λέγει ὁ Ἀπόστολος· *Ὥστε οὐκέτι εἶ δοῦλος, ἀλλ' υἱὸς*, δι' αὐτοῦ υἱοτεθέντων, εἴπερ αὐτὸς δοῦλός ἐστι; Προσηγορικῶς οὖν λέγεται δοῦλος, οὐκ αὐτὸς ὢν τοῦτο, δι' ἡμᾶς δὲ δούλου μορφὴν εἰληφὼς, καὶ δοῦλος μεθ' ἡμῶν κεχλημένος. Ἀπαθὴς γὰρ ὢν, δι' ἡμᾶς ἐδούλευσε πάθεσι, καὶ διάκονος τῆς ἡμῶν σωτηρίας γέγονεν. Οἱ δὲ λέγοντες αὐτὸν δοῦλον διιστῶσι τὸν ἕνα Χριστὸν εἰς δύο, καθάπερ Νεστόριος. Ἡμεῖς δὲ Δεσπότην αὐτὸν φαμεν καὶ Κύριον πάσης τῆς κτίσεως, τὸν ἕνα Χριστὸν, τὸν αὐτὸν ὁμοῦ Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, καὶ πάντα εἰδέναι· *Ἐν αὐτῷ γάρ εἰσι πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, οἱ ἀπόκρυφοι.*

vivifica non est; Domini autem caro Deo Verbo unita, non quidem a naturali mortalitate exempta fuit, sed tamen ob hypostaticam cum Verbo unionem vivifica facta est, nec dicere fas est eam, vel non vivificam fuisse, vel non semper esse: sic humana natura, suapte quidem essentia futurorum notitiam non habet; at Domini anima ob unionem cum ipso Deo Verbo et hypostasis identitatem, ut reliquorum miraculorum potestate, sic etiam futurarum rerum, ut dixi, cognitione ditata fuit.

246 *Christus servus dici non potest: licet natura quam assumpsit ex semet serva sit. Nestorianæ hæresis dicere quod Christus servus sit.* — Illud quoque sciendum est, eum ne servum quidem dicere nos posse: servitutis enim et dominationis vocabula non naturas, sed quæ ad aliquid referuntur, indicant, ut paternitatis et filiationis voces. Hæc enim non essentiam, sed relationem declarant. Sicut ergo de ignorantia a nobis dictum est, si exilibus cogitationibus, hoc est subtilibus animi considerationibus, id quod creatum est, ab increato sejunxeris, servilis est caro, nisi Deo Verbo copulata esset. At cum semel secundum hypostasim unita sit, quonam pacto serva erit? Cum enim Christus unus sit, suiipsius profecto et servus et Dominus esse non potest. Hæc enim non ex iis sunt quæ absolute dicuntur, sed quæ relatione ad alterum. Cujusnam igitur servus erit? Patrisne? Ergo non omnia quæ habet Pater, Filii quoque sunt. Siquidem Patris servus est, sui autem ipsius minime. Quonam autem modo de nobis, qui per eum adoptati sumus, Apostolus ait: *Itaque jam non est servus, sed filius* [88], siquidem ipse servus exsistat? Ex quo patet eum appellatione sola dici servum, cum hoc minime sit, verum nostri causa servi formam susceperit, servusque nobiscum sit vocatus. Nam cum ab omni passione immunis esset, nostri causa passionibus servivit, salutisque nostræ ministerio perfunctus est. Illi autem qui servum eum dicunt, unum Christum ad instar Nestorii in duos dividunt. At nos herum ipsum dicimus, omniumque creaturarum Dominum, unum Christum, eumdem simul Deum atque hominem, et qui sciat omnia; *In ipso enim sunt omnes thesauri sapientiæ et scientiæ absconditi* [89].

ΚΕΦΑΛ. ΚΒ' [ΞΓ'].

Περὶ προκοπῆς.

Προκόπτειν δὲ λέγεται σοφίᾳ, καὶ ἡλικίᾳ, καὶ χά-

CAP. XXII.

De profectu.

Christi profectus sapientia et gratia. Gratia Chri-

[87] Greg. Naz. orat. 24. [88] Galat. IV, 7. [89] Coloss. II, 3.

VARIÆ LECTIONES.

[k] Nonnulli codd. δούλην. [l] Duo cod. ἥνωται.

NOTÆ.

(51) Ἰστέον δέ. *Illud quoque sciendum*, etc. Quamvis Patres Arianis concesserint Christum ob assumptam naturam servum in Scriptura vocitari; attamen ad Nestorianam fraudem declinandam, ob ea nuncupatione Noster censet abstinendum. Quo vero auctore, assequi non potui. Multa Patrum quinti, sexti, septimique sæculi volumina perierunt, quorum aliqua dum hæc scriberet, ob oculos habebat. Sophronius, epist. ad Serg. post Marcianistas hæreticos qui sæculo VI prodierunt, Δουλιανῶν, *Dulianorum* meminit, qui forsan ita sunt appellati, quia Christum in servorum ordinem redigerent. Ejusdem sententiæ fuerunt Felix et Elipandus quos Adrianus et synodus Francofordiensis damnavere. At vero S. Thomas III part. quæst. 20, art. 1, docet *nihil prohibere Christum dicere Patri subjectum, vel servum propter naturam humanam: convenientius tamen esse hanc determinationem apponere; quemadmodum dicendus non est creatura ad evitandum errorem Arii*, etc.

sti animæ ex unione et ut in capite et fonte. — Proficere autem sapientia et ætate et gratia idcirco dicitur [90], quod ætate quidem cresceret; per ætatis autem augmentum, sapientiam quæ in se erat, in lucem proferret; ac propterea quod hominum in sapientia et gratia progressum, paternæque voluntatis expletionem, hoc est, hominum in Deum fidem atque salutem, profectum suum duceret, ubique quod nostrum erat sibi vindicans [91]. Qui autem sic eum sapientia et gratia profecisse aiunt, tanquam horum incrementum acciperet, non a primo carnis ortu factam esse **247** unionem asserunt, nec unionem secundum hypostasim tuentur; verum vanissimo Nestorio potius auscultantes, unionem quamdam secundum affectionem et respectum, ac nudam inhabitationem prodigiose fingunt, *nescientes nec quæ dicunt, nec de quibus affirmant* [92]. Nam si caro a primo statim ortu vere Deo unita est; imo potius in ipso exstitit, et identitatem secundum hypostasin cum eo habuit; qui fieri potuit, ut non omnibus prorsus sapientiæ gratiæque dotibus affluxerit? Non quidem ut gratiam participaret, nec per gratiam in communionem eorum quæ Verbi erant veniret; quin potius ob unionem illam secundum hypostasim, cum humana divinaque unius Christi propria facta essent, quippe qui Deus simul homoque erat, gratiam, et sapientiam, et bonorum omnium plenitudinem fontis instar mundo profuderit.

ριτι, τῇ μὲν ἡλικίᾳ αὔξων, διὰ δὲ τῆς αὐξήσεως (52) τῆς ἡλικίας τὴν ἐνυπάρχουσαν αὐτῷ σοφίαν εἰς φανέρωσιν ἄγων· ἔτι δὲ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐν σοφίᾳ καὶ χάριτι προκοπὴν, καὶ τὴν τελείωσιν τῆς τοῦ Πατρὸς εὐδοκίας, ἤγουν τὴν τῶν ἀνθρώπων θεογνωσίαν τε καὶ σωτηρίαν, οἰκείαν προκοπὴν ποιούμενος, καὶ οἰκειούμενος πανταχοῦ τὸ ἡμέτερον. Οἱ δὲ προκόπτειν αὐτὸν λέγοντες σοφίᾳ καὶ χάριτι, ὡς προσθήκην τούτων δεχόμενον, οὐκ ἐξ ἄκρας ὑπάρξεως τῆς σαρκὸς γεγενῆσθαι τὴν ἕνωσιν λέγουσιν, οὐδὲ τὴν καθ' ὑπόστασιν, ἕνωσιν πρεσβεύουσι, Νεστορίῳ δὲ τῷ ματαιόφρονι πείθομαι, σχετικὴν ἕνωσιν, καὶ ψιλὴν ἐνοίκησιν περατεύονται, *μὴ γινώσκοντες μήτε ἃ λέγουσι, μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται.* Εἰ γὰρ ἀληθῶς ἡνώθη τῷ Θεῷ Λόγῳ ἡ σὰρξ ἐξ ἄκρας ὑπάρξεως, μᾶλλον δὲ ἐν αὐτῷ ὑπῆρξε καὶ τὴν ὑποστατικὴν πρὸς αὐτὴν ἔσχε ταυτότητα, πῶς οὐ τελείως κατεπλούτησε πᾶσαν σοφίαν καὶ χάριν; Οὐκ αὐτὴ τῆς χάριτος μεταλαμβάνουσα, οὐδὲ κατὰ χάριν τῶν τοῦ Λόγου μετέχουσα, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τὴν καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν τῶν τε ἀνθρωπίνων, τῶν τε θείων τοῦ ἑνὸς Χριστοῦ γεγονότων· ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς ἦν Θεός τε ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπος τὴν χάριν, καὶ τὴν σοφίαν, καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν τὴν πληρότητα τῷ κόσμῳ πηγάζουσα.

B

CAP. XXIII.

De timore.

Timor duplex. Quis timor naturalis, et ut in Christo. — Timoris nomen duplicem habet intellectum. Est enim timor naturalis, quando anima sejungi non vult a corpore ob naturalem affectionem et necessitudinem, qui ex ipsomet ortu ab opifice ei insita est, qua fit ut pertimescat, angatur, et mortem recuset. Cujus timoris hæc definitio est: Timor naturalis est vis sibi esse vindicandi cum contractione [93]. Nam quia cuncta ex nihilo a Conditore rerum producta sunt, idcirco naturaliter esse appetunt, haudquaquam vero non esse. Iis autem a natura proprium est, ut in ea ferantur, quorum ope consistunt. Quocirca Dei quoque Filius, cum factus esset homo, hunc appetitum ha-

C

ΚΕΦΑΛ. ΚΓ' [ΞΖ'].

Περὶ δειλίας.

Τὸ τῆς δειλίας ὄνομα διπλῆν ἔχει τὴν ἔννοιαν. Ἔστι γὰρ δειλία φυσικὴ, μὴ θελούσης τῆς ψυχῆς διαιρεθῆναι τοῦ σώματος, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ ἐντεθεῖσαν αὐτῇ φυσικὴν συμπάθειάν τε καὶ οἰκειότητα, δι' ἣν φυσικῶς φοβεῖται καὶ ἀγωνιᾷ καὶ παραιτεῖται τὸν θάνατον, ἧς ὅρος· κατὰ φύσιν δειλία ἐστὶ δύναμις κατὰ συστολὴν τοῦ ὄντος ἀνθεκτική. Εἰ γὰρ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παρήχθη ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ τὰ πάντα, τοῦ εἶναι, καὶ οὐ τοῦ μὴ εἶναι τὴν ἔφεσιν ἔχει φυσικῶς. Τούτων δὲ κατὰ φύσιν ἴδιον, ἡ πρὸς τὰ συστατικὰ ὁρμή· καὶ ὁ Θεὸς Λόγος τοίνυν ἄνθρωπος γενόμενος ἔσχε ταύτην τὴν ἔφεσιν, ἐν μὲν τοῖς συστατικοῖς τῆς φύσεως τὴν ὁρμὴν ἐνδειξάμενος βρώσεώς τε καὶ πόσεως, ὕπνου

D

[90] Luc. II, 52. [91] Greg. Naz. orat. 20 et 36. [92] I Tim. I, 7. [93] Max. *Dial. cum Pyrrho.*

NOTÆ.

(52) Διὰ δὲ τῆς αὐξήσεως. *Per ætatis autem*, etc. Athanasius, lib. IV *Cont. Arianos*, haud alio modo Christum profecisse sapientia censet, quam ampliori deitatis suæ ostensione, συνεπιδέδοται ἐν αὐτῷ ἡ τῆς θεότητος φανέρωσις. Nec abludit Theologus, epist. 1, ad Cledon. in qua Apollinarii criminationes propulsat. At orat. 20, humanitati quoque accretionem sapientiæ accessisse negat. *Proficiebat ut ætate*, inquit, *sic et sapientia*; Οὐ τῷ λαμβάνειν ταῦτα αὔξησιν, *non ut hæc incrementum caperent* (*nam illo qui ab initio perfectus fuit, quid esse perfectius queat*), ἀλλὰ τῷ κατὰ μικρὸν ταῦτα παραγυμνοῦσθαι, καὶ παρεκφαίνεσθαι, *sed cum sensim ea delegerentur, et in lucem prodirent.* Concinit Cyrillus, lib. III *Cont. Nestor.*, quorum sensum Noster hic enarrat; tum alium addit ex Theologi orat. 56. S. Maximus, *Dial. cum Pyrrh.* ad Nestorianam labem accedere ait, quisquis Dominum addiscendo profecisse dicat; nec dissentit auctor *Quæstionum* ad orthodoxos inter opera Justini M. Quocirca mirari subit, Leontium Agnoetis concessisse Christum; qua homo erat, multa nescivisse, quæ proficiendo sapientia et ætate didicerit. Legerat utique librum Ambrosii *De incarnatione*, qui a temporibus Ephesini concilii in linguam Græcam conversus fuerat, et in quo dicitur Christus profecisse, *ætate hominis, ita et sapientia hominis*: unde concluditur contra Apollinarem in eo fuisse sensum, seu mentem hominis. Idem repererat in libro Nysseni adversus hunc hæreticum, n. 28.

τε ἐφιέμενος, καὶ φυσικῶς ἐν πείρᾳ τούτων γενόμενος· ἐν δὲ τοῖς φθαρτικοῖς τὴν ἀφορμὴν, ὡς ἐν τῷ καιρῷ πάθους ἑκουσίως τὴν πρὸς τὸν θάνατον συστολὴν ποιήσασθαι. Εἰ γὰρ καὶ νόμῳ φύσεως ἐγίνετο τὰ γινόμενα, ἀλλ' οὐ καθ' ἡμᾶς ἠναγκασμένως. Ἑκουσίως γὰρ τὰ φυσικὰ θέλων κατεδέξατο. Ὥστε αὐτὴ ἡ δειλία, καὶ ὁ φόβος, καὶ ἡ ἀγωνία, τῶν φυσικῶν ἐστι καὶ ἀδιαβλήτων παθῶν, καὶ μὴ ὑποκειμένων ἁμαρτίᾳ.

A buit, suam quidem erga illa quæ naturam constituunt propensionem ostendens, tum cibi potusque et somni cupiditate, tum facto horum ex naturæ legibus periculo ; in iis autem quæ interitum pariunt, fugam prætendens, ut passionis tempore mortis timore voluntarie compressionem admiserit. Quanquam enim naturæ lege fiebant, quæ fiebant ; at non ut in nobis vi et necessario. Ea siquidem quæ natura erant, sponte et libens suscepit. Ac proinde metus hic, et trepidatio, pavorque, naturalis et inculpata, nec subjecta peccato affectio est.

Ἔστι πάλιν δειλία, ἡ ἐκ προδοσίας λογισμῶν συνισταμένη, καὶ ἀπιστίας, καὶ τοῦ ἀγνοεῖν τὴν τοῦ θανάτου ὥραν, ὡς ὅταν νυκτὸς δειλιῶμεν ψόφου τινὸς γινομένου· ἥτις παρὰ φύσιν ἐστὶν, ἣν καὶ ἐριζόμενοι λέγομεν· παρὰ φύσιν δειλία ἐστὶ παράλογος συστολή. Ταύτην ὁ Κύριος οὐ προσήκατο· διὸ οὐδὲ ἐδειλίασέ ποτε, εἰ μὴ ἐν τῷ τοῦ πάθους καιρῷ, εἰ καὶ οἰκονομικῶς ἑαυτὸν συνέστελλε πολλάκις· οὐ γὰρ ἠγνόει τὸν καιρόν.

Quis non naturalis. Hunc Christus non admisit. —Et rursum aliud timoris genus, quod ex cogitationum defectione et diffidentia, exque eo quod B quis mortis horam ignoret, exsurgit : ut cum noctu, oborto aliquo strepitu, timore afficimur : qui quidem timor non naturalis est, sicque definitur : Timor non naturalis, est improvisa contractio. Hunc porro timorem Dominus non assumpsit. Quapropter nunquam timuit, nisi passionis tempore : etsi alioqui certo consilio sæpe se subduxit. Non enim tempus ignorabat.

Ὅτι δὲ ἀληθῶς ἐδειλίασε, φησὶν ὁ ἱερὸς Ἀθανάσιος ἐν τῷ κατὰ τοῦ Ἀπολιναρίου λόγῳ· « Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἔλεγεν· *Νῦν ἡ ψυχή μου τετάραχται.* Τὸ δὲ, *νῦν*, τοῦτό ἐστιν, ὅτε ἠθέλησεν, ὅμως μέντοι τὸ ὂν ἐπιδείκνυται· οὐ γὰρ τὸ μὴ ὂν ὡς παρὸν ὠνόμαζεν, ὡς δοκήσει γινομένων τῶν λεγομένων· φύσει γὰρ καὶ ἀληθείᾳ τὰ πάντα ἐγίνετο. » Καὶ μεθ' ἕτερα· « Οὐδαμῶς δὲ θεότης πάθος προσίεται, δίχα C πάσχοντος σώματος, οὐδὲ ταραχὴν καὶ λύπην ἐπιδείκνυται, δίχα ψυχῆς λυπουμένης καὶ ταρασσομένης· οὔτε ἀδημονεῖ καὶ προσεύχεται, δίχα νοήσεως ἀδημονούσης καὶ προσευχομένης· ἀλλὰ γὰρ κἂν μὴ ἠττήματι φύσεως συνέβαινε τὰ γινόμενα, ἀλλ' ἐπιδείξει ὑπάρξεως ἐγίνετο [m]. » Τὸ δὲ, *ἠττήματι φύσεως μὴ συμβαίνειν τὰ γινόμενα*, τὸ μὴ ἀκουσίως ταῦτα ὑπομένειν, δηλοῖ.

Quod autem vere timuerit, testis est sanctus Athanasius in Oratione adversus Apollinarium his verbis: « Ob eam causam dicebat Dominus : *Nunc anima mea turbata est* [94]. Quod autem ait, *nunc*, idem est ac, cum voluit. Attamen id quod erat ostendit. Non enim illud quod non erat, ac si **248** adesset, nominavit : perinde scilicet ac si in speciem duntaxat fierent ea quæ dicebantur. Natura enim ac vere omnia fiebant. » Ac post alia : Nullo autem modo divinitas passionem recipit sine corpore quod patiatur, nec sine anima quæ tristetur ac turbetur, turbationem mœroremque ostendit : neque anxia est, et exorat mente nequaquam anxia et exorante. Etenim quamvis non victæ naturæ consternatione ista contingerent, attamen facta sunt ut quis esset palam innotesceret [95]. » Quod autem non naturæ succumbentis ignavia contingerent, quæ fiebant, hinc liquet quod haud invitus ea sustinuerit.

ΚΕΦΑΛ. ΚΔ' [ΞΗ'].

Περὶ τῆς τοῦ Κυρίου προσευχῆς.

Προσευχή ἐστιν ἀνάβασις νοῦ πρὸς Θεὸν, ἢ αἴτησις τῶν προσηκόντων παρὰ Θεοῦ. Πῶς τοίνυν ὁ Κύριος ἐπὶ Λαζάρου, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους προσηύχετο; Οὔτε γὰρ ἀναβάσεως τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐδεῖτο ὁ ἅγιος αὐτοῦ νοῦς, ἅπαξ καθ' ὑπόστασιν τῷ Θεῷ Λόγῳ ἡνωμένος, οὔτε τῆς παρὰ Θεοῦ αἰτήσεως· εἷς γάρ ἐστιν ὁ Χριστός· ἀλλὰ τὸ ἡμέτερον οἰκειούμενος [n] πρόσωπον, καὶ τυπῶν ἐν ἑαυτῷ τὸ ἡμέτερον, καὶ ὑπογραμμὸς ἡμῖν γενόμενος, καὶ διδάσκων ἡμᾶς παρὰ Θεοῦ αἰτεῖν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνατείνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ νοῦ ὁδοποιῶν

CAP. XXIV.

De Domini oratione.

Quid oratio, atque ut Christus oraverit. —Oratio est ascensus mentis in Deum : aut eorum quæ consentanea sunt postulatio a Deo. Qui ergo fiebat ut Dominus in Lazari suscitatione ac passionis tempore oraret? neque enim sancta ipsius mens elevatione in Deum egebat, quippe quæ semel Deo secundum hypostasim unita esset ; nec rursum ei opus erat, ut quidquam a Deo postularet (unus enim est Christus), verum quia personam nostram sustinebat, id quod nostrum erat in seipso exprimens, sese nobis exemplum præbuit,

[94] Joan. XII, 27. [95] S. Athanas. *De salutari adventu Christi*, contra Apollinarem, versus finem.

VARIÆ LECTIONES.

[m] Reg. 4, Colb. 1 ἐπράττετο. Vetus interpr. *agebantur*. R. 2924 ἐγίνετο τὰ τελούμενα. [n] Cod. S. Hil. R. 3, Colb. 1 οἰκειωσάμενος.

docendo nos a Deo postulare et mentes ad illum erigere, perque sanctam mentem suam ascensum nobis ad Deum muniendo. Quemadmodum [95] enim passiones tolerabat, ut nobis, sicut dicebam, ascensum ad Deum sterneret, et pro nobis, velut Joanni aiebat, justitiam omnem impleret [97], nosque cum Patre reconciliaret : sic etiam ut eum ceu principium et causam sui honore afficeret, seque Deo minime adversari commonstraret. Nam quando Lazari causa dicebat : *Pater, gratias ago tibi, quoniam audisti me. Ego autem sciebam quia semper me audis ; sed propter populum qui circumstat, dixi, ut credant quia tu me misisti* [98]; annon cuivis perspicuum est eum non alia de causa his verbis usum esse, nisi ut Patrem, tanquam sui principium et causam honoraret, seque Deo neguaquam adversari ostenderet [99].

A ἡμῖν τὴν πρὸς Θεὸν ἀνάβασιν [o]. Ὥσπερ γὰρ τὰ πάθη ὑπέμεινεν, ἡμῖν τὴν κατ' αὐτῶν νίκην βραβεύων, οὕτω καὶ προσεύχεται, ἡμῖν' ὁδοποιῶν, ὡς ἔφην, τὴν πρὸς Θεὸν ἀνάβασιν, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν πᾶσαν δικαιοσύνην πληρῶν, ὡς ἔφη πρὸς Ἰωάννην, καὶ καταλλάττων ἡμῖν τὸν ἑαυτοῦ Πατέρα, καὶ ὡς ἀρχὴν καὶ αἰτίαν τοῦτον τιμῶν, καὶ δεικνὺς, ὡς οὐκ ἔστιν ἀντίθεος. Ὅτε μὲν γὰρ ἔλεγεν ἐπὶ Λαζάρου· *Πάτερ, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἤκουσάς μου. Ἐγὼ δὲ ἤδειν, ὅτι πάντοτέ μου ἀκούεις, ἀλλὰ διὰ τὸν παρεστηκότα ὄχλον εἶπον, ἵνα γνῶσιν, ὅτι σύ με ἀπέστειλας*, οὐ πᾶσι σαφέστατον πέφυκεν, ὅτι ὡς ἑαυτοῦ καὶ αἰτίαν τιμῶν τὸν ἑαυτοῦ Πατέρα, καὶ δεικνὺς ὡς οὐκ ἔστιν ἀντίθεος, ταῦτα ἔφησεν [p];

Rursus cum ita loquebatur : *Pater, si possibile est, transeat a me calix iste. Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu* [1]; annon quisvis liquido perspicit [2], eum idcirco sic esse locutum, ut nos Dei solius opem in tentationibus implorare, divinamque voluntatem nostræ anteponere doceret : insuper ut ostenderet, ea quæ nostræ naturæ erant, vere sua fecisse, duasque voluntates, naturales quidem illas, naturisque ipsius congruentes, cæterum nequaquam contrarias vere habuisse. *Pater*, inquit tanquam ejusdem cum ipso substantiæ, *si possibile est* ; non velut ignoraret ita loquens (ecquid enim Deo impossibile esse queat?), verum ut nos exinde voluntati nostræ divinam anteferre disceremus. Hoc enim solummodo impossibile est, quod Deus non vult, nec permittit [3] : *Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu.* Tanquam **249** Deus, eamdem cum Patre voluntatem habet : et velut autem homo, humanitatis voluntatem naturaliter ostendit. Hæc enim naturaliter mortem refugit.

B Ὅτε δὲ ἔλεγε· *Πάτερ, εἰ δυνατὸν, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ*, οὐ παντί που δῆλόν ἐστιν, ὡς διδάσκων ἡμᾶς ἐν τοῖς πειρασμοῖς παρὰ μόνου τοῦ Θεοῦ αἰτεῖν τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ θεῖον τοῦ ἡμετέρου προκρίνειν θελήματος, καὶ δεικνὺς, ὡς ἀληθῶς τὰ τῆς ἡμετέρας ᾠκειώσατο φύσεως, ὅτι τε κατὰ ἀλήθειαν δύο θελήματα, φυσικὰ μὲν, καὶ τῶν αὐτοῦ κατάλληλα φύσεών, ἀλλ' οὐχ ὑπεναντία κέκτηται ; *Πάτερ*, φησὶν, ὡς ὁμοούσιος, *εἰ δυνατὸν*, οὐκ ἀγνοῶν· τί δὲ καὶ τῷ Θεῷ ἀδύνατον; ἀλλὰ παιδαγωγῶν ἡμᾶς τὸ θεῖον τοῦ ἡμετέρου προκρίνειν θελήματος. Τοῦτο γὰρ μόνον ἀδύνατον, ὃ Θεὸς [q] οὐ βούλεται, οὐδὲ παραχωρεῖ. *Πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ*· ὡς μὲν Θεὸς, ταυτοτελὴς ὢν τῷ Πατρί· ὡς δὲ ἄνθρωπος, τὸ τῆς ἀνθρωπότητος φυσικῶς ἐνδείκνυται θέλημα· τοῦτο γὰρ φυσικῶς παραιτεῖται τὸν θάνατον.

C

At vero illud, *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me* [4]? quia personam nostram gerebat, pronuntiavit. Neque enim Deum suum Patrem dixisset, nisi id quod sub aspectum cadit, ab eo quod intellectu capiebatur, subtili mentis imagi-

Τὸ δὲ· *Θεέ μου* (53), *θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες ;* τὸ ἡμέτερον οἰκειούμενος ἔφησε πρόσωπον. Οὔτε γὰρ Θεὸς αὐτοῦ ὁ Πατὴρ, εἰ μή γε διαιρεθέντος ἰσχναῖς τοῦ νοῦ φαντασίαις τοῦ ὁρωμένου ἐκ τοῦ νοουμένου, τάσσοιτο μεθ' ἡμῶν, οὔτε δὲ κατ-

[95] Matth. Greg. Naz. orat. 36. [97] Matth. III, 15. [98] Joan. II, 42. [99] Greg. Naz. orat. 42; Chrys. hom. 63 in Joan. [1] Matth. XXVI, 39. [2] Chrys. in Cat. in Matth. XXVI. [3] Greg. orat. 36. [4] Matth. XXVII, 46.

VARIÆ LECTIONES.

[o] Reg. 1 ἀνάβασιν, καὶ καταλλάττων, etc. cæteris omissis, perinde ac in Colb. 1539, in cujus margine hæc librarius supplevit. [p] Absunt in cod. S. Hil. aliisque multis. [q] Cod. S. Hil. R. 3 et N. ὃ ὁ Θεὸς. R. alter ὅπερ ὁ Θεός.

NOTÆ.

(53) *Τὸ δὲ, θεέ μου. Illud vero, Deus meus.* Hæc Noster accepit ex orat. 36 Nazianzeni, qui, cum a Paulo, I Cor. XV, Filium dici subjiciendum Patri intelligeret, quia futurum est ut homines qui membra illius sunt, Deo subjiciantur, Christo suum faciente id quod nostrum est, ἑαυτοῦ ποιούμενος τὸ ἡμέτερον, subjungit, ejusdem generis esse, *Deus meus, Deus meus, ut quid me dereliquisti?* οὐ γὰρ αὐτὸς ἐγκαταλέλειπται, ἢ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, ἢ ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ θεότητος, ὃ δοκεῖ τισι· *Non enim, quod quidem putant, ipse vel a Patre, vel a deitate, quæ passionem extimuerit, seque adeo subtraxerit, derelictus est :* ἐν αὐτῷ δὲ, ὅπερ εἶπον, τυποῖ τὸ ἡμέτερον, *sed quod aiebam, in seipso quod nostrum est exprimit. Nos enim eramus illi quondam derelicti et contempti : nunc vero per illius impassibilis passionem sumus assumpti et salvati : eo utique modo quo* τὴν ἀφροσύνην ἡμῶν καὶ τὸ πλημμελὲς οἰκειούμενος, *insipientiam nostram et delictum sibi arrogando, quæ sequuntur in psalmo pronuntiat*, etc. Succinit Cyrillus, lib. *De recta fide*, ad reginas. Athanasius vero, lib. IV *Cont. Arianos*, et alii Christum eatenus a Patre relictum censent, quatenus ejus humanitas, substractis auxiliis quibus ante fovebatur, pœnarum mortisque dolores acerbissimos experta est.

ελείφθη ποτὲ ὑπὸ τῆς οἰκείας θεότητος, ἀλλ' ἡμεῖς ἥμενοι ἐγκαταλελειμμένοι, καὶ παρεωραμένοι· ὥστε τὸ ἡμέτερον οἰκειούμενος πρόσωπον ταῦτα προσηύξατο.

A natione discretum fuisset. Nec rursum a sua unquam divinitate desertus fuit; sed nos eramus derelicti illi et contempti. Quamobrem personam nostram assumens hæc deprecatus est [5].

ΚΕΦΑΛ. ΚΔ' [ΞΘ'].

Περὶ οἰκειώσεως.

CAP. XXV.

De appropriatione seu vindicatione

Χρὴ δὲ εἰδέναι (54) ὡς δύο οἰκειώσεις εἰσί· μία φυσικὴ καὶ οὐσιώδης, καὶ μία προσωπικὴ καὶ σχετική. Φυσικὴ μὲν οὖν καὶ οὐσιώδης, καθ' ἣν διὰ φιλανθρωπίαν ὁ Κύριος τήν τε φύσιν ἡμῶν καὶ τὰ φυσικὰ πάντα ἀνέλαβε, φύσει καὶ ἀληθείᾳ γενόμενος ἄνθρωπος, καὶ τῶν φυσικῶν ἐν πείρᾳ γενόμενος· προσωπικὴ δὲ καὶ σχετικὴ [r], ὅτε τις τὸ ἑτέρου ὑποδύεται πρόσωπον διὰ σχέσιν, οἴκτου φημι, ἢ ἀγάπην, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ ποιεῖται λόγους μηδὲν αὐτῷ προσήκοντας· καθ' ἣν τήν τε κατάραν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν ἡμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ὄντα φυσικὰ, οὐκ αὐτὸς ταῦτα ὢν ἢ γενόμενος, ᾠκειώσατο, ἀλλὰ τὸ ἡμέτερον ἀναδεχόμενος πρόσωπον, καὶ μεθ' ἡμῶν τασσόμενος. Τοιοῦτον δέ ἐστι, καὶ τὸ *γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα.*

Duobus modis sibi aliquis quidpiam suum facit. — Scire oportet [6] duplicem esse vindicationem, unam naturalem et substantialem alteram personalem et secundum respectum. At naturalis quidem et substantialis est, qua Deus pro sua erga homines benevolentia, tum naturam nostram, tum omnia naturalia suscepit, natura et vere factus homo et ea expertus, quæ in naturam nostram cadunt : quæ vero personalis est et secundum respectum, tunc locum habet, cum quis affectione quadam, miseratione puta, vel dilectione alterius personam gerit, pro eo sermones nihil ad se attinentes illius vice proferens. Quo quidem vindicationis genere Dominus, tum maledictionem, tum derelictionem nostram, aliaque ejusmodi quæ naturalia non sunt, sua ipse fecit : non ut ipse hoc esset, aut unquam exstiterit; sed quia personam nostram subiens, in nostrum ordinem se asceriberet. Quo sensu sumitur illud : *Factus est pro nobis maledictum* [7].

ΚΕΦΑΛ. ΚΣ' [Ο'].

Περὶ τοῦ πάθους τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς ἀπαθείας τῆς αὐτοῦ θεότητος.

CAP. XXVI.

De corporis Domini passione, ipsiusque divinitatis impassibilitate.

Αὐτὸς οὖν ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος πάντα ὑπέμεινε σαρκὶ, τῆς θείας καὶ μόνης ἀπαθοῦς αὐτοῦ φύσεως ἀπαθοῦς μενούσης. Τοῦ γὰρ ἑνὸς Χριστοῦ, τοῦ ἐκ θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος συντεθειμένου, ἐν θεότητί τε καὶ ἀνθρωπότητι ὄντος, πάσχοντος, τὸ μὲν παθητὸν, ὡς πεφυκὸς πάσχειν, ἔπασχεν, οὐ συνέπασχε δὲ τὸ ἀπαθές. Ἡ μὲν γὰρ ψυχὴ παθητὴ οὖσα, τοῦ σώματος τεμνομένου, αὐτὴ μὴ τεμνομένη, συναλγεῖ καὶ συμπάσχει τῷ σώματι· ἡ δὲ θεότης ἀπαθὴς οὖσα, οὐ συνέπασχε τῷ σώματι.

Ipsum igitur Dei Verbum omnia carne pertulit, divina interim ac sola impassibili ipsius natura ab omni perpessione immuni persistente. Nam cum unus idemque Christus, qui ex divinitate et humanitate compositus est, inque divinitate et humanitate exsistit, vere pateretur, pars quidem illa, quæ naturali sua conditione hoc habebat, ut pati posset, patiebatur; cæterum ea, quæ impassibilis erat, haud simul patiebatur. Nam anima quidem, passibilis cum sit, tametsi inciso corpore ipsa minime incidatur, una tamen cum **250** corpore dolorem persensit : at deitas quia impassibilis est, nihil patiebatur commerci.

Ἰστέον δὲ (55) ὅτι Θεὸν μὲν σαρκὶ παθόντα φαμὲν, θεότητα δὲ σαρκὶ παθοῦσαν, ἢ Θεὸν διὰ σαρκὸς πα-

Deus carne passus non per carnem : non passa deitas. — Illud porro sciendum, quod Deum quidem

[5] Greg. Nyss., or. 36. [6] Max. *ad Marin. in solut.* 1 *dubit. Theod.*; Greg. Naz. orat. 36. [7] Galat. III. 13.

VARIÆ LECTIONES.

[r] Deest καὶ σχετικὴ in omnibus ferme codicibus; nec reddidit vetus interpr.

NOTÆ.

(54) *Χρὴ δὲ εἰδέναι. Sciendum est duplicem*, etc. Vindicationem utramque Maximus distinguit solutione 1 dubitat. Theod. Priorem, quam φυσικὴν καὶ οὐσιώδη, *naturalem et substantialem* vocant, Patres valde celebrant. Sua quippe fecit Deus quæ humanitatis sunt, ᾠκείωται τὰ τοῦ σώματος, inquit Athanasius, lib. *De sal. adv. Christi.* Quo fit, ut carnem Verbi, animam Verbi, passionem Dei aliaque id genus dicamus, haud secus atque animam et carnem Petri. Nam ἀντίδοσις, sive *communicatio proprietatum*, ex hac vindicatione nascitur. Οἰκειοῦται τοῦ ἰδίου σώματος τὰ πάθη ὁ Θεὸς Λόγος, aiebat Alexandrinis Paulus Emesenus, καὶ πρὸς ἑαυτὸ ἀναφέρει, *Deus Verbum proprii sui corporis, passiones sibi vindicat, et ad seipsum refert.* Cyrillum omitto qui epist. ad monachos dixerat οἰκειούμενος τὰ σαρκικὰ, *quæ carnis sunt propria faciens, ut et pati ipsius proprium pronuntietur.* Verum vindicationem hanc *prætendere, inconsiderationis et impiæ cogitationis* taxat auctor epistolæ ad Cæsarium monachum, quæ Chrysostomi nomen præfert; ut vel inde colligas eum Nestorii erroribus imbutum fuisse. Alterum genus οἰκειώσεως, Theologus indicat in eo loco, quem modo ad cap. 24 recitavi.

(55) *Ἰστέον δέ. Illud porro sciendum*, etc. Non Nestorius modo, sed et Joannes Antiochenus cum suis Orientalibus ideo præsertim Cyrillum Apollinarismi insimulabant, quod, anath. 12, *Deum carne passum* esse definivisset. Adversùs eum editi sunt complures illi articuli, qui Athanasii inscripti nomine inter sancti hujus doctoris opera prodiere,

carne passum dicimus; divinitatem autem carne passam, aut Deum per carnem passum, non item. Sicut enim, si sole arbori illucente securis arborem inciderit, sol tamen nihil læsus manet; a fortiori, impassibilis Verbi divinitas carni secundum hypostasim unita, patiente carne incolumis mansit [s]. Et quemadmodum, si quis aquam ignito ferro infundat, id quod ita comparatum est, ut ab aqua afficiatur, hoc est ignis, ab aqua exstinguitur; ferrum autem omnis injuriæ expers manet (non enim a natura id habet ut ab aqua labefactetur), multo magis certe divinitas quæ sola ab omni perpessione remota est, patiente carne nullam ipse passionem admisit: quamvis alioqui ab illa inseparabilis esset. Non enim necesse est exempla esse rebus prorsus similia, ac hujusmodi, ut nihil omnino desideretur; quandoquidem in exemplis, tum id quod simile est, tum id quod diversum est, perspicere oportet, eo quòd exempla sint. Nam quod omni ex parte simile est, ea ipsa res est, non exemplum, idque potissimum in Deo. Neque enim fieri potest, ut exemplum omnino simile reperiatur, sive cum de Deo, sive cum de incarnatione sermo habetur,

θόντα, οὐδαμῶς. Εἰ γὰρ ἡλίου [s] δένδρῳ ἐπιλάμποντος, ἡ ἀξίνη τέμνοι τὸ δένδρον, ἄτμητος καὶ ἀπαθὴς διαμένει ὁ ἥλιος, πολλῷ μᾶλλον ἡ ἀπαθὴς τοῦ Λόγου θεότης καθ' ὑπόστασιν ἡνωμένη σαρκὶ, τῆς σαρκὸς πασχούσης ἀπαθὴς διαμένει. Καὶ ὥσπερ εἴ τις πεπυρακτωμένῳ σιδήρῳ ἐπιχέοι [t] ὕδωρ, ὃ μὲν πέφυκε πάσχειν ὑπὸ τοῦ ὕδατος, τὸ πῦρ λέγω, σβέννυται, ἀβλαβὴς δὲ διαμένει ὁ σίδηρος· οὐ πέφυκε γὰρ ὑπὸ τοῦ ὕδατος διαφθείρεσθαι· πολλῷ μᾶλλον [u] τῆς σαρκὸς πασχούσης, ἡ μόνη ἀπαθὴς θεότης τὸ πάθος οὐ προσήκατο, καὶ ἀχώριστος αὐτῆς διαμένουσα· οὐκ ἀνάγκη γὰρ παντελῶς· καὶ ἀνελλιπῶς ἐοικέναι τὰ παραδείγματα. Ἀνάγκη γὰρ ἐν τοῖς παραδείγμασι, καὶ τὸ ὅμοιον θεωρεῖσθαι καὶ τὸ παρηλλαγμένον, ἐπεὶ οὐ [v] παράδειγμα· τὸ γὰρ ἐν πᾶσιν ὅμοιον, ταὐτὸν ἂν εἴη, καὶ οὐ παράδειγμα, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν θείων. Ἀδύνατον γὰρ ἐν πᾶσιν ὅμοιον εὑρεῖν παράδειγμα, ἐπί τε τῆς θεολογίας, ἐπί τε τῆς οἰκονομίας,

CAP. XXVII.

Quod Verbi divinitas ab anima et corpore inseparabilis manserit, etiam in Domini morte: et quod una interim persona perstiterit.

Cum Dominus noster Jesus Christus ab omni peccati labe purus esset: *Non enim peccatum fecit, qui peccatum tollit mundi; nec dolus inventus est in ore ejus* [9], morti nequaquam subjectus erat: siquidem per peccatum mors introivit in mundum [10]. Moritur itaque, mortem salutis nostræ causa suscipiens, ac seipsum Patri pro nobis hostiam offerens. In eum enim deliqueramus, eique proinde redemptionis nostræ pretium pendendum erat, ut hoc pacto a condemnatione liberaremur. Absit enim, ut Domini sanguis oblatus tyranno fuerit [11]. Accedit itaque mors, corporisque escam avide deglutiens divinitatis hamo transfigitur: atque degustato insonte

ΚΕΦΑΛ. ΚΖ' [ΟΑ'].

Περὶ τοῦ ἀχώριστον διαμεῖναι τὴν τοῦ Λόγου θεότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Κυρίου, καὶ μίαν διαμεῖναι ὑπόστασιν.

Ἀναμάρτητος ὢν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· *Ἁμαρτίαν γὰρ οὐκ ἐποίησεν, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ*· οὐχ ὑπέκειτο θανάτῳ, εἴπερ διὰ τῆς ἁμαρτίας εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθεν ὁ θάνατος. Θνήσκει τοίνυν, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν θάνατον ἀναδεχόμενος, καὶ ἑαυτὸν τῷ Πατρὶ προσφέρει θυσίαν ὑπὲρ ἡμῶν· αὐτῷ γὰρ πεπλημμελήκαμεν, καὶ αὐτὸν ἔδει τὸ ὑπὲρ ἡμῶν λύτρον δέξασθαι, καὶ οὕτως ἡμᾶς λυθῆναι τῆς κατακρίσεως· μὴ γὰρ γένοιτο τῷ τυράννῳ τὸ τοῦ Δεσπότου προσενεχθῆναι αἷμα. Πρόσεισι τοιγαροῦν ὁ θάνατος, καὶ καταπιὼν τὸ σώματος δέλεαρ, τῷ τῆς θεότητος ἀγκίστρῳ περιπείρεται, καὶ ἀναμαρ-

[s] Athan. lib. *De salut advent. Christi.* [9] Isa. LIII, 9; Joan. I, 29. [10] Rom. V, 12. [11] Greg. or. 42.

VARIÆ LECTIONES.

[s] Cod. S. Hil. multique alii ὥσπερ γὰρ ἡλίου. Et paulo post τέμνει vel τέμνῃ. [t] Edita ἐπιχέει. [u] Cod. S. Hil. Regii quidam et Colb. 2 πολλῷ πλέον. [v] Cod. S. Hil. ἐπεὶ οὖν. Regii multi et Colb. οὐ. Sic vetus interp. posuit *quia non est exemplum*. Faber melius *alioqui non esset exemplum*.

NOTÆ.

quosque Photius, cod. 46, Theodoreto assignat, Marius autem Mercator rerum gestarum æqualis, Ethe.io Tyanensi. Quin post Chalcedonense concilium pessime audierunt monachi Scythæ, quod propositionem hanc; *Unus de Trinitate passus est*, defenderent, quam Petrus Fullo primus invexisse ferebatur. Hæc tamen postmodum a quinta synodo admissa est, sublata omni Apollinarii aut Eutychis Theopaschitarumve hæresis suspicione. Horum autem causa Noster subjungit: *Deitatem vero carne passam, aut Deum per carnem passum, non item.* Cui præiverat Athanasius, lib. *De salut. adventu Christi*, ubi postremam hanc propositionem blasphemiæ notat: Φεῦ τῆς βλασφημίας, *Scriptura docente, per Dei voluntatem in carne ejus passionem accidisse*, καὶ οὐχὶ Θεὸς διὰ σαρκὸς ἔπαθεν, *non ut Deus per carnem sit passus.* Attamen Fulgentius, ad 5 quæst. Ferrandi respondit, absque fidei dispendio dici posse, divinitatem carne vel per carnem passam esse, quia deitas a persona Verbi non distinguitur: et subinde Ferrandus, epist ad Anatol., ait: *Si respondeamus quod respondere debemus; passa est, sed secundum carnem, ipsa tamen in hoc quod est impassibilis permanens.* Quæ pro monachis Scythis ambo scripserunt. Sed castigatior est Græcorum theologia, si quosdam excipias, puta Acacium Melitinensem, Saturninum, et alios, qui in deitatem ipsam dolores et mortem incaute refunderent.

τητου καὶ ζωοποιοῦ γευσάμενος σώματος, διαφθείρεται, καὶ πάντας ἀνάγει, οὓς πάλαι κατέπιεν. Ὥσπερ γὰρ τὸ σκότος τῇ τοῦ φωτὸς ἐπεισαγωγῇ ἐξαφανίζεται, οὕτως ἡ φθορὰ τῇ τῆς ζωῆς προσβολῇ ἀπελαύνεται, καὶ γίνεται πᾶσι ζωὴ, φθορὰ δὲ τῷ φθείραντι.

ac vivifico corpore, ipsa interit, omnes quos olim absorpserat evomens. Velut enim tenebræ inducta luce submoventur, ita corruptio vitæ appulsu depellitur, omnibusque accidit vita, corruptori autem interitus.

Εἰ καὶ τέθνηκε (56) τοιγαροῦν ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἡ ἁγία αὐτοῦ ψυχὴ τοῦ ἀκράντου διῃρέθη σώματος, ἀλλ' ἡ θεότης ἀχώριστος ἀμφοτέρων διέμεινε, τῆς τε ψυχῆς φημι καὶ τοῦ σώματος, καὶ οὐδὲ οὕτως ἡ μία ὑπόστασις εἰς δύο ὑποστάσεις διῄρηται· τό τε γὰρ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ κατὰ ταυτὸν ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ τοῦ Λόγου ὑποστάσει ἔσχον τὴν ὕπαρξιν, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ ἀλλήλων διαιρεθέντα, ἕκαστον αὐτῶν ἔμεινε, τὴν μίαν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν ἔχοντα. Ὥστε ἡ μία τοῦ Λόγου ὑπόστασις, τοῦ τε Λόγου, καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος ὑπῆρχεν ὑπόστασις· οὐδέποτε γὰρ οὔτε ἡ ψυχὴ, οὔτε τὸ σῶμα ἰδίαν ἔσχον ὑπόστασιν παρὰ τὴν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν, μία δὲ ἀεὶ ἡ τοῦ Λόγου ὑπόστασις, καὶ οὐδέποτε δύο. Ὥστε μία ἀεὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ ὑπόστασις. Εἰ γὰρ καὶ [x] τοπικῶς τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ κεχώριστο, ἀλλ' ὑποστατικῶς διὰ τοῦ Λόγου ἥνωτο [y].

Christi persona una, nusquam a se, etsi partibus distractis, divisa. — **251** Quamvis igitur Christus ut homo mortem obierit, sanctaque ipsius anima ab immaculato corpore distracta sit, divinitas tamen a neutro, hoc est, nec ab anima, nec a corpore quoquo modo sejuncta est : neque propterea persona una in duas divisa fuit. Siquidem et corpus et anima simul ab initio in Verbi persona exsistentiam habuerunt ; ac licet in morte divulsa sint, utrumque tamen eorum unam Verbi personam qua subsisteret, semper habuit. Quamobrem una eademque Verbi hypostasis, tum verbi, tum corporis erat hypostasis. Neque enim unquam aut anima, aut corpus peculiarem, atque a Verbi subsistentia distinctam subsistentiam habuit ; verum una semper fuit Verbi hypostasis et subsistentia, nec unquam duplex. Idcirco una quoque locum anima a corpore sejuncta erat ; hypostatice semper Christi persona fuit. Tametsi enim quoad nihilominus per Verbum uniebatur

ΚΕΦΑΛ. ΚΗ' [ΟΒ'].

Περὶ φθορᾶς καὶ διαφθορᾶς.

Τὸ τῆς φθορᾶς (57) ὄνομα δύο σημαίνει. Σημαίνει

CAP. XXVIII.

De corruptione et corruptela.

Corruptio duplex : priori genere corruptibile Chri-

VARIÆ LECTIONES.

[x] Cod. S. Hll. et alii multi ὥστε εἰ καὶ. Quidam διὸ εἰ καὶ. R. 1 καὶ εἰ καὶ. [y] R. 2 et Colb. 1 ἥνωστο.

NOTÆ.

(56) *Εἰ καὶ τέθνηκε. Quamvis igitur Christus, etc.* Epiphanius, hæres. 69, ait Christum, cum diceret, *Deus meus, Deus meus, utquid me dereliquisti?* significasse τὴν θεότητα σὺν τῇ ψυχῇ κινουμένην ἐπὶ τὸ καταλεῖψαι τὸ ἅγιον σῶμα, *deitatem cum anima in procinctu fuisse, ut sanctum corpus desereret.* Hic solus est e Græcis quem ita censuisse noverim, si Apollinarium excipias, qui animam rationalem aliam a deitate in Christo non agnosceret, ac Domini mortem separatione deitatis a corpore putaret accidisse, cum e contrario, ut docet Athanasius, lib. De incarnatione Christi, et De salutari adventu ejus, *incarnatio ostensa sit in cruce, et per effluxionem sanguinis ex carne confirmata. Emissam vocem* οὐ χωρισμὸν θεότητος, *non sejunctionem deitatis, sed mortificationem corporis declarasse*, μήτε τῆς θεότητος τοῦ σώματος ἐν τῷ τάφῳ ἀπολιμπανομένης, μήτε τῆς ψυχῆς ἐν τῷ ᾅδῃ χωριζομένης, *quando divinitas nec corpus in sepulcro, nec animam in inferno destituerit.* Plura addit quæ legenda sunt. Nec negotium facessunt hæc verba prolixæ alterius orationis ejusdem de incarnatione Verbi; Εἰ μὲν οὖν ἦν πάλιν νοσῆσαν σῶμα, καὶ ἐπ' ὄψει πάντων διαλυθεὶς ἀπ' αὐτοῦ ὁ Λόγος· *Jam si corpus ægritudine laborasset, et in omnium oculis ab eo Verbum soluto nexu discessisset, non sine dedecore habitum fuisset*, etc. Quæ dicta solummodo sunt ad eos revincendos, qui sibi finxissent, satius fuisse Christum mortem aliam ab ignominiosa illa quam pertulit per crucem, obire. Gregorius vero Nyssenus, lib. I *Cont. Eunom.* t. II, p. 55, Verbum a corpore quod susceperat, sejunctum in morte non fuisse confirmat hoc effato, quod hodieque perseverat, *quod Verbum semel assumpsit, nunquam dimisit :* χωρισθεῖσα δὲ οὐδετέρου ᾧ ἅπαξ συνανεχράθη· *A neutro separata deitas est, quicum semel contemperata fuit.* Epist. ad Eustath. enarrat, veluti Damascenus, qui factum sit, ut sejunctis per mortem corpore et anima, una duntaxat hypostasis exstiterit, scilicet διὰ τὴν ἐγκειμένην θεότητα, *propter insertam utriquæ Verbi deitatem. Per corpus enim, quod erat in corde terræ superatum fuisse illum, cujus erat mortis imperium.*

(57) *Τὸ δὲ τῆς φθορᾶς. Corruptionis vero vocabulum.* Incorrupticolæ duplici præsertim argumento contendebant, Domini corpus ab omni læsione vel corruptione semper fuisse liberum; nimirum quia non fieri posset ut corruptionem non deponeret, quod Verbo unitum erat : ad hæc, novum cœlestemque Adamum eximi debuisse a corruptione, quam vetustus ante peccatum non admiserat. Momentum prius Sinaita convellit, p. 293 (τῆς Ὁδηγοῦ. *Non attendunt*, inquit, *non alia de causa divinum Verbum, quod cœlestis ignis est et consumens, humanam naturam assumpsisse*, εἰ μὴ διὰ τὰ τοιαῦτα ἡμῶν πάθη, *nisi propter nostras ejusmodi affectiones*, ὅπως ἑνώσας ταῦτα τῇ ἰδίᾳ τοῦ νοεροῦ πυρὸς φύσει τῆς θεότητος, ὥσπερ ἐν χωνευτηρίῳ ἀποκαθάρῃ τὸν ἄνθρωπον, *ut iis propriæ intellectualis ignis naturæ, divinitatis scilicet, unitis, hominem velut in fornace purgaret, restitueretque illi impassibilitatis, soliditatis, immortalitatis et fragrantiæ statui, quo sub primum ortum ornatus erat.* Ad secundum quod attinet, Leontius, in dialogo contra illos, respondet, *Dominum sumpsisse*

sti corpus ante resurrectionem; posteriori, incorruptibile. — Corruptionis [12] vocabuli duplex est significatio. Nam et pro humanis hisce perpessionibus usurpatur, nempe fame, siti, lassitudine, clavorum perforatione, morte, seu animæ a corpore separatione, aliisque id genus : quo quidem sensu corruptioni obnoxium fuisse Domini corpus dicimus : hæc enim omnia sponte suscepit. Ac rursus corruptionis vox perfectam corporis in elementa ex quibus compositum est, dissolutionem exstinctionemque significat; quæ etiam a plerisque διαφθορὰ appellatur. Quod quidem corruptionis genus Domini corpus expertum non fuit, ut ait David propheta : *Quoniam non derelinques animam meam in inferno, nec dabis sanctum tuum videre corruptionem* [13].

A γὰρ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα πάθη, πεῖναν, δίψαν, κόπον, τὴν τῶν ἥλων διάτρησιν, θάνατον, ἤτοι χωρισμὸν ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος, καὶ τὰ τοιαῦτα. Κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον φθαρτὸν τὸ τοῦ Κυρίου σῶμά φαμεν. Πάντα γὰρ ταῦτα ἑκουσίως ἀνέλαβε. Σημαίνει δὲ ἡ φθορὰ καὶ τὴν τελείαν τοῦ σώματος εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη στοιχεῖα, διάλυσιν καὶ ἀφανισμόν· ἥτις μᾶλλον ὑπὸ πολλῶν διαφθορὰ ὀνομάζεται. Ταύτης πεῖραν τὸ τοῦ Κυρίου σῶμα οὐκ ἔσχεν, ὡς φησιν ὁ προφήτης Δαβίδ· *Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.*

252 *Juliani et Gaiani hæresis.* — Quocirca de priore corruptionis significatione, incorruptibile ante resurrectionem fuisse Domini corpus, ad instar vesani illius Juliani et Gaiani, asserere impium est. Nam si incorruptibile erat, non certe ejusdem nobiscum substantiæ fuit : quin et hominum tantum opinione, ac non vere ea contigerint, quæ contigisse evangelistæ memorant, fames, sitis, clavi, lateris vulnus, mors. Quæ si opinatione duntaxat exstiterunt, illusio igitur ac mera larva erat humanitatis assumptæ mysterium, atque adeo opinione ac non vere factus erit homo; et opinione ac non vere salus nobis allata erit : quod absit! et qui talia affirmant, a salute prorsus excidant [14]. Nos vero salutem veram consecuti sumus et consequemur. Cæterum secunda corruptionis significatione, incorruptibile corpus Domini confitemur, quemadmodum sancti Patres nobis tradiderunt. Quin secundum priorem hunc quoque sensum post Salvatoris resurrectionem incorruptibile item corpus ipsius dicimus. Nam et corpori nostro Dominus resurrectionem, ac subinde incorruptionem per corpus suum donavit, ut qui et resurrectionis et impassibilitatis primitiæ nobis factus sit [15]. *Oportet*, ait divinus Apostolus, *corruptibile hoc induere incorruptionem* [16].

B Ἄφθαρτον μὲν οὖν τὸ τοῦ Κυρίου σῶμα λέγειν κατὰ τὸν παράφρονα Ἰουλιανὸν καὶ Γαϊανὸν, κατὰ τὸ [z] πρῶτον τῆς φθορᾶς σημαινόμενον, πρὸ τῆς ἀναστάσεως, ἀσεβές. Εἰ γὰρ ἀδιάφθαρτον, οὐχ ὁμοούσιον ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ δοκήσει, καὶ οὐκ ἀληθείᾳ γέγονεν, ἃ γεγονέναι φησὶ τὸ Εὐαγγέλιον, τὴν πεῖναν, τὴν δίψαν, τοὺς ἥλους, τὴν τῆς πλευρᾶς νύξιν, τὸν θάνατον. Εἰ δὲ δοκήσει γέγονε, φενακισμὸς καὶ σκηνὴ τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον, καὶ δοκήσει, καὶ οὐκ ἀληθείᾳ γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ δοκήσει, καὶ οὐκ ἀληθείᾳ σεσώσμεθα· ἀλλ' ἄπαγε, καὶ εἰ ταῦτα λέγοντες τῆς σωτηρίας ἀμοιρείτωσαν. Ἡμεῖς δὲ τῆς ἀληθοῦς σωτηρίας ἐτύχομεν καὶ τευξόμεθα. Κατὰ δὲ τὸ δεύτερον τῆς φθορᾶς σημαινόμενον, ἄφθαρτον, ἤτοι ἀδιάφθορον ὁμολογοῦμεν τὸ τοῦ Κυρίου σῶμα, καθὼς ἡμῖν οἱ θεοφόροι Πατέρες παραδεδώκασι· μετὰ μέντοι τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος ἀνάστασιν, καὶ κατὰ τὸ πρῶτον σημαινόμενον, ἄφθαρτον τὸ τοῦ Κυρίου σῶμά φαμεν· καὶ τῷ ἡμετέρῳ γὰρ σώματι τήν τε ἀνάστασιν καὶ τὴν μετὰ ταῦτα ἀφθαρσίαν ὁ Κύριος διὰ τοῦ ἰδίου ἐδωρήσατο σώματος, αὐτὸς ἀπαρχὴ τῆς τε ἀναστάσεως, καὶ τῆς ἀφθαρσίας, καὶ τῆς ἀπαθείας [a] ἡμῖν γενόμενος. *Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν*, φησὶν ὁ θεῖος Ἀπόστολος.

[12] Leont. *De sect.* act. 10, et *Dial. cont. Aphthartodoc.* [13] Psal. xv, 10. [14] Anast. Sinait. in Ὁδηγῷ, p. 295. [15] I Cor. xv, 20. [16] ibid. 53.

VARIÆ LECTIONES.

[z] Cod. S. Hil. et alii plurimi Ἄφθαρτον μὲν οὖν κατὰ τὸν παράφρονα (Colb. 1 ἄφρονα) Ἰουλιανὸν καὶ Γαϊανὸν λέγειν, κατὰ τό. [a] Regg. 4 ἀθανασίας : sic Faber *immortalitatem* posuit.

NOTÆ.

corpus, ὁποῖον, οὐχὶ τοῦ πρωτοπλάστου μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡμέτερον· οὐ γὰρ δι' αὐτὸν ἐκεῖνον ἦλθεν μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς, quale erat, non solum Adami corpus, sed etiam nostrum : utpote qui non illius duntaxat causa venerit, verum etiam nostri. Cum enim communis esset morbus, valde absurdum fuisset, unius quidem esse similem, cæterorum vero dissimilem : quinimo Adamum in prima constitutione sua non habuisse ut in totum esset immortalis, μηδὲ οὕτως, καὶ τὸ ἄφθαρτον, quanto minus ut incorruptibilis : alioqui οὐκ ἂν εἴρηκε τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς προσεδέησεν, opus ei non fuisset ligno vitæ, cujus participatione privatus per peccatum fuit, ut

D *Patres dicunt. Sed de his non est nunc disputandi tempus, ὅτι μηδὲ δόγμα τὸ κατὰ τὸν Ἀδὰμ τυγχάνει· dogma quippe fidei non est id quod ad Adami statum spectat. Non venit Dominus salvum facturus Adamum insontem, ut similis ei fieret, sed magis peccati reum et jam lapsum, ἵνα δὴ συμπεπονθὼς αὐτῷ, ut una cum illo patiens, una quoque secum eum suscitaret.* Quia vero hæretici ex Patrum quorumdam auctoritatibus inferebant Christi corpus fuisse a corruptione liberum, duplex illud corruptelæ distinguit genus, quod Noster initio capitis edisserit.

ΚΕΦΑΛ. ΚΘ' [ΟΓ'].

Περὶ τῆς ἐν τῷ ᾅδῃ καθόδου.

Κάτεισιν εἰς ᾅδην (58) ψυχὴ τεθεωμένη, ἵνα ὥσπερ τοῖς ἐν γῇ ὁ τῆς δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἥλιος, οὕτω καὶ τοῖς ὑπὸ γῆν ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου [b] καθημένοις ἐπιλάμψῃ τὸ φῶς· ἵν' ὥσπερ τοῖς ἐν γῇ εὐηγγελίσατο εἰρήνην, αἰχμαλώτοις ἄφεσιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, καὶ τοῖς μὲν πιστεύσασι γέγονεν αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου, τοῖς δὲ ἀπειθήσασιν, ἀπιστίας ἔλεγχος, οὕτω καὶ τοῖς ἐν ᾅδου (59)· *Ἵνα αὐτῷ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων*, καὶ οὕτω τοὺς ἀπ' αἰώνων [c] λύσας πεπεδημένους, αὖθις ἐκ νεκρῶν ἀνεφοίτησεν, ὁδοποιήσας ἡμῖν τὴν ἀνάστασιν.

CAP. XXIX.

De descensu ad inferos.

Ob id porro deificata anima ad inferos descendit, ut quemadmodum his qui in terra versabantur justitiæ Sol ortus erat [17], ita etiam illis qui subtus terram, in tenebris et umbra mortis sedebant, illuceret [18]: ac sicut iis qui in terra erant, pacem, captivis remissionem, cæcis visum evangelizaverat [19], atque illis quidem qui crediderant salutis auctor exstiterat, incredulos autem infidelitatis arguerat: sic etiam eis, qui in inferno erant [20]: *Ut ipsi omne genu flecteretur, cœlestium, terrestrium et infernorum* [21]. Hoc pacto, solutis illis, qui ab omni ævo vincti tenebantur, ipse rursus a morte ad vitam rediit, viam nobis ad resurrectionem sternens.

[17] Malach. IV, 2. [18] Isa. IX, 2. [19] Isa. LXI, 1; Luc. IV, 19. [20] I Petr. III, 19. [21] Philipp. II, 10.

VARIÆ LECTIONES.

[b] Decrat θανάτου in editis. [c] Codices fere omnes ἀπ' αἰῶνος. Vetus interpr. *a sæculo.*

NOTÆ.

58) *Κάτεισιν εἰς ᾅδην. Ob id porro*, etc. Christi anima ad inferna loca descendisse tradunt universim Patres. Tametsi Rufinus in Expos. Symb. voces istas *descendit ad inferos*, apostolico Symbolo adjectas dicat, atque idem sonare, atque, *sepultus est*. Ipse tamen, quibusdam interjectis, catholicam traditionem confirmat: *Rediit victor a mortuis*, inquit, *inferni spolia secum trahens*. Derant quoque in prisco Orientalium symbolo, quod Cyrillus Hieros. in Catechesibus explicabat, et Marcellus Ancyranus Julio papæ obtulit in epistola, quam refert Epiphanius: descensum tamen ad inferos eleganter describit idem Cyrillus, catech. 14. Vetus porro illud symbolum in Oriente obsolevit, velut etiam symbolum aliud Ecclesiæ Antiochenæ, quod semel atque iterum profertur a Cassiano, lib. VI *Cont. Nestor.* laudatumque est, et ab Eusebio et clericis CP. in Contestat. cont. Nestor. postquam ab Ephesina et Chalcedonensi synodis vetitum est ne alia formula adhiberetur præter Nicænam, quæ integra a Græcis inter ipsas baptismi cæremonias recitatur.

(59) *Οὕτω καὶ τοῖς ἐν ᾅδου. Ita etiam illis qui in inferno erant.* Alludit ad hunc Epist. I Petri, c. III, locum: *In quo et his qui in carcere erant spiritibus veniens prædicavit, qui increduli fuerant aliquando, quando exspectabant Dei patientiam in diebus Noe*, etc. Propter quem Irenæus, lib. IV, c. 45, ait, Christum *descendisse in ea quæ sunt sub terra, et evangelizasse remissam peccatorum exsistentem iis qui credunt in eum. Crediderunt autem in eum omnes qui sperabant in eum, id est qui adventum ejus prænuntiaverunt, et dispositionibus ejus servierunt, justi, et patriarchæ, et prophetæ, quibus similiter ut nobis remisit peccata.* De qua remissione iterum legi debet, cap. 50. Theologus, orat. 42: *Si in infernum descendat*, inquit, *simul descende: ea mysteria cognosce quæ Christus illic gessit: an omnes prorsus suo adventu salvos fecerit*, ἢ κἀκεῖ τοὺς πιστεύοντας, *an eos duntaxat qui illic quoque crediderunt.* In eumdem sensum respondetur quæstioni inter Anastasianas; atque ex nescio qua visione narratur, Platonem primum fuisse eorum qui Christo apud inferos crediderunt. Consimilia habet auctor orationis *De illis qui in Christo dormierunt*, quem a Joanne nostro diversum esse ostendemus. Philastrius vero Brixiensis hæreticos censet illos, *qui dicunt Dominum in infernum descendisse, et omnibus etiam ibidem annuntiasse, ut confitentes ibidem salvarentur.* Cæterum Æcumenius ad locum Petri quem attuli, docet eos duntaxat ad Christum in inferis conversos esse, qui ita comparati erant, quando in vivis agebant, ut si tunc illis prædicasset, in eum credidissent.

LIBER QUARTUS.

ΚΕΦΑΛ. Α' [ΟΔ'].

Περὶ τῶν μετὰ τὴν ἀνάστασιν.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, πάντα μὲν τὰ πάθη ἀπέθετο· φθορὰν λέγω, πεῖνάν τε καὶ δίψαν, ὕπνον καὶ κάματον, καὶ τὰ τοιαῦτα. Εἰ γὰρ καὶ ἐγεύσατο βρώσεως μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ἀλλ' οὐ

CAP. I.

253 *De iis quæ resurrectionem secuta sunt.*

Christus post resurrectionem impassibilis. Cur post eam cibum sumpserit. Humana omnia in eo integra.—Postquam autem Christus a morte resurrexit, omnes quidem ægritudines exuit, puta cor-

ruptionem, famem, sitim, somnum, lassitudinem, aliaque id generis. Nam etsi post resurrectionem cibum gustavit [22], non tamen id naturæ lege contigit: neque enim fame laboravit; sed certa dispensatione, ut fidem faceret, se vere ad vitam rediisse, eamdemque esse carnem quæ cum mortua fuisset, revixerat. Cæterum nullam naturæ partem abjecit, non corpus, non animam. Quin potius et corpus et animam ratione et intellectu, volendique et agendi facultate præditam habuit, sicque in cœlum ascendit, atque ad Patris dexteram sedet, divino humanoque modo salutem nostram volens: divino quidem qua rebus omnibus providet, eas conservans et gubernans; humano autem conversationem suam, quam in terris gessit, mente recolens, vidensque et sciens se ab omni creatura rationali adorari. Sanctæ etenim ipsius animæ compertum est, tum quod Deo Verbo secundum hypostasim unita sit, tum quod una cum eo adoretur, uti Dei anima, ac non ut simpliciter anima. Quin hoc quoque ipsum quod e terra in cœlum ascendit, ac denuo descensurus est, actiones sunt corporis circumscripti: *Sic enim*, inquit, *rursus veniet ad vos, quemadmodum vidistis eum euntem in cœlum* [23].

A νόμῳ φύσεως· οὐ γὰρ ἐπείνασεν· οἰκονομίας δὲ τρόπῳ, τὸ ἀληθὲς πιστούμενος τῆς ἀναστάσεως, ὡς αὐτή ἐστιν, ἡ σὰρξ (60) ἡ παθοῦσα καὶ ἀναστᾶσα· οὐδὲν δὲ τῶν τῆς φύσεως μερῶν ἀπέθετο, οὐ σῶμα, οὐ ψυχήν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν λογικήν τε καὶ νοεράν, θελητικήν τε καὶ ἐνεργητικὴν κέκτηται, καὶ οὕτως ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς καθέζεται, θέλων θεϊκῶς τε καὶ ἀνθρωπίνως τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, καὶ ἐνεργῶν, θεϊκῶς μὲν, τὴν τῶν ὅλων πρόνοιάν τε καὶ συντήρησιν, καὶ κυβέρνησιν, ἀνθρωπίνως δὲ, μεμνημένος τῶν ἐπὶ γῆς αὐτοῦ [d] διατριβῶν, ὁρῶν τε καὶ γινώσκων, ὡς ὑπὸ πάσης προσκυνεῖται τῆς λογικῆς κτίσεως. Γινώσκει γὰρ ἡ ἁγία αὐτοῦ ψυχὴ, ὅτι τε καθ' ὑπόστασιν τῷ Θεῷ Λόγῳ ἥνωται, καὶ συμπροσκυνεῖται, ὡς Θεοῦ ψυχή, καὶ οὐχ ὡς ἁπλῶς ψυχή. Καὶ τὸ ἀναβῆναι δὲ ἐκ γῆς εἰς οὐρανὸν, καὶ τὸ καταβῆναι δὲ πάλιν, ἐνέργειαί εἰσι περιγραφομένου σώματος· *Οὕτω γὰρ πάλιν ἐλεύσεται*, φησὶ, *πρὸς ὑμᾶς, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν.*

B

CAP. II.

De sessione ad dexteram Patris.

Porro Christum ad dexteram Dei et Patris sedere corporaliter dicimus: nec proinde loci instar esse Patris dexteram affirmamus. Qui enim fieri possit, ut qui circumscriptionis est expers, loco definitam dexteram habeat? Dextra enim et sinistra iis demum conveniunt, quæ loco circumscribuntur. Quocirca per *paternæ dextræ* vocabulum significamus divinitatis honorem et gloriam, in qua cum Dei Filius, tanquam Deus Patrique consubstantialis, ante sæcula esset, ad extremum caro factus corporeo quoque modo considet, in eamdem nimirum gloriam ascita ipsius carne. Una enim eademque cum sua carne adoratione ab omnibus creatis rebus colitur [24].

ΚΕΦΑΛ. Β' [ΟΕ'].

Περὶ τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καθέδρας.

Ἐκ δεξιῶν δὲ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς κεκαθικέναι φαμὲν τὸν Χριστὸν σωματικῶς, οὐ τοπικὴν δὲ δεξιὰν τοῦ Πατρὸς λέγομεν. Πῶς γὰρ ὁ ἀπερίγραπτος τοπικὴν σχοίη δεξιάν; Δεξιὰ γὰρ καὶ ἀριστερὰ τῶν περιγεγραμμένων εἰσί· δεξιὰν δὲ τοῦ Πατρὸς λέγομεν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς θεότητος, ἐν ᾗ ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱὸς πρὸ αἰώνων ὑπάρχων, ὡς Θεὸς, καὶ τῷ Πατρὶ ὁμοούσιος, ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθεὶς, καὶ σωματικῶς κάθηται, συνδοξασθείσης τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· προσκυνεῖται γὰρ μιᾷ προσκυνήσει μετὰ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως.

C

[22] Luc. XXIV, 43. [23] Act. I, 11. [24] Athan. Jun. p. 45 ad Ant.; Basil. lib. *De Spiritu sancto*, cap. 6.

VARIÆ LECTIONES.

[d] Decrat αὐτοῦ, in editis.

NOTÆ.

(60) Ὡς αὐτή ἐστι σάρξ. *Eamdemque carnem esse.* Huic doctrinæ Origenes, ut erat Gnosticorum placitis imbutus, repugnavit. Marcellum Ancyranum omitto. In dial. 2 Theodoreti, Eranistes hæreticus, rogatus, quo tempore humanitas Christi exstare desierit, respondet saltem μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ἡ σὰρξ ἐδέξατο τὴν εἰς θεότητος φύσιν μεταβολήν, *caro in divinam naturam mutationem admisit.* Neminem terreat hic Theologi locus orat. 49, ubi Christum venturum esse dicit, οὐκέτι μὲν σάρκα· οὐκ ἀσώματον δέ· οἷς δὲ αὐτὸς οἶδε λόγοις θεοειδεστέρου σώματος. *Non jam quidem illum carnem: cæterum non incorporeum, diviniori existente corpore, quomodo ipse novit, ut ab illis qui se confixerunt aspiciatur*, καὶ μείνῃ Θεὸς ἕξω παχύτητος, *Deusque omnis crassitiei expers maneat.* Nicetas siquidem hæc interpretatur, *ut naturalibus D jam terrenisque affectionibus Christi caro obnoxia non sit, puta fami, siti, aliisve infirmitatibus: non tamen ut incorporeus sit, qui nativas corporis proprietates non abjecerit, nimirum trinam dimensionem, formam, et cætera id genus. Foreque illud corpus divinius, quod et cerni queat, et interim crassitiei expers maneat, utpote non jam caro, sed inter carnem, et id quod incorporeum est, mediam quamdam rationem habens.* Nicetæ expositionem firmat Nazianzenus ipse, epist. 1 ad Cledon., ubi adversus Apollinarium definit anathemati subesse qui dixerit Christum ἀποτεθεῖσθαι νῦν τὴν σάρκα, *carnem deposuisse.* Et certe Athenagoras, quo nullus alter fortius carnis resurrectionem defendit, eodem modo dixerat, nos post resurrectionem futuros, οὐχ ὡς σάρκες, κἂν ἔχωμεν, *non velut carnes simus, tametsi habeamus.*

ΚΕΦΑΛ. Γ' [ΟΓ'].

Πρὸς τοὺς λέγοντας (61) · *Εἰ δύο φύσεις ὁ Χριστὸς, ἢ καὶ τῇ κτίσει λατρεύετε, φύσιν κτιστὴν προσκυνοῦντες, ἢ μίαν φύσιν προσκυνητὴν λέγετε, ἢ μίαν ἀπροσκύνητον* [e].

Τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι προσκυνοῦμεν· ἀσώματον μὲν πρὸ τῆς ἀνθρωπήσεως, καὶ νῦν τὸν αὐτὸν σεσαρκωμένον καὶ γενόμενον ἄνθρωπον, μετὰ τοῦ εἶναι Θεόν. Ἡ τοίνυν σὰρξ αὐτοῦ, κατὰ μὲν τὴν ἑαυτῆς φύσιν, ἂν διέλῃς ἰσχναῖς ἐπινοίαις τὸ ὁρώμενον ἐκ τοῦ νοουμένου, ἀπροσκύνητός ἐστιν, ὡς κτιστή· ἐνωθεῖσα δὲ τῷ Θείῳ Λόγῳ, δι' αὐτὸν καὶ ἐν αὐτῷ προσκυνεῖται. Ὅνπερ γὰρ τρόπον ὁ βασιλεὺς καὶ γυμνὸς προσκυνεῖται καὶ ἐνδεδυμένος, καὶ ἡ ἁλουργὶς, ὡς μὲν ψιλὴ ἁλουργὶς, πατεῖται καὶ περιῤῥίπτεται, βασιλικὸν δὲ γενομένη ἔνδυμα, τιμᾶται καὶ δοξάζεται, καὶ εἴ τις αὐτὴν παροικτρώσειε, θάνατον, ὡς τὰ πολλὰ, κατακρίνεται· ὡς δὲ καὶ ξύλον ψιλὸν οὐκ ἔστι τῇ ἁφῇ ἀπρόσιτον, πυρὶ δὲ προσομιλῆσαν καὶ ἄνθραξ γενόμενον, οὐ δι' ἑαυτὸ, διὰ δὲ τὸ συνημμένον πῦρ, ἀπρόσιτον γίνεται, καὶ οὐχ ἡ τοῦ ξύλου φύσις ὑπάρχει ἀπρόσιτος, ἀλλ' ὁ ἄνθραξ, ἤτοι τὸ πεπυρακτωμένον ξύλον, οὕτω καὶ ἡ σὰρξ, κατὰ μὲν τὴν ἑαυτῆς φύσιν, οὐκ ἔστι προσκυνητὴ, προσκυνεῖται δὲ ἐν τῷ σεσαρκωμένῳ Θεῷ Λόγῳ, οὐ δι' ἑαυτὴν, ἀλλὰ διὰ τὸν ἡνωμένον αὐτῇ καθ' ὑπόστασιν Θεὸν Λόγον· καὶ οὐ φαμεν, ὅτι σάρκα προσκυνοῦμεν ψιλὴν, ἀλλὰ σάρκα Θεοῦ, ἤτοι σεσαρκωμένον Θεόν.

CAP. III.

Adversus eos qui ita objiciunt: Si duæ naturæ Christus est, aut creaturam colitis, naturam creatam adorando, aut alteram naturam dicitis adorandam, alteram non adorandam.

Christi caro, ut Verbi caro adoranda, non ratione sui.—Dei Filium simul cum Patre et Spiritu sancto adoramus, corpore quidem nudum antequam humanitatem assumpsisset, nunc autem eumdem incarnatum hominemque factum, cum eo quod Deus est. Ac proinde ipsius caro suapte quidem natura [25], si subtili quadam consideratione id quod visibile est, ab eo quod ratione tantum intelligitur, distinxeris, nequaquam adoranda est, utpote creata, et cum Deo Verbo unita sit, propter ipsum et in ipso adoratur. Quemadmodum enim rex, et nudus, et vestibus indutus adoratur; ac purpura quidem velut simplex purpura calcatur et projicitur; postquam autem in regium indumentum adhibita est, tum honore et gloria afficitur, eaque conditione est, ut qui eam indecore tractarit, morte plerumque multetur: velut etiam simplex lignum [26], non sic comparatum est ut tangi non possit, cæterum ubi admoto igne carbo evasit, non quidem suapte vi, sed ob adjunctum ignem, nec propius adiri, nec tangi omnino potest: non quod ea ligni natura sit, ut propiorem ad se accessum non ferat, sed quod jam carbo sit, seu lignum accensum: ad eumdem quoque modum caro suapte quidem natura nequaquam est adoranda: sed cum incarnato Verbo adoratur, non quidem propter seipsam, sed propter Deum Verbum, quod secundum hypostasim ipsi copulatum est. Neque enim fatemur nudam simplicem carnem adorari, verum Dei carnem, sive Deum incarnatum.

ΚΕΦΑΛ. Δ' [ΟΖ'].

Διὰ τί ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐνηνθρώπησε, καὶ οὐχ ὁ Πατὴρ, οὐδὲ τὸ Πνεῦμα· καὶ τί ἐνανθρωπήσας κατώρθωσεν.

Πατὴρ ὁ Πατὴρ (62), καὶ οὐχ Υἱός· Υἱὸς ὁ Υἱὸς,

CAP. IV.

Cur Dei Filius non Pater, aut Spiritus sanctus, homo factus sit: quidque factus homo præstiterit.

[27] Pater, Pater est, et non Filius: Filius, Filius

[25] Athan. lib. I, *Cont. Apoll.* Epist. ad Adelph.; Epiphan. *Ancor.*, § 51. [26] Simile familiare Patribus. Sup. lib. III, c. 8. [27] Greg. orat. 39.

VARIÆ LECTIONES.

[e] R. 3443 τῇ κτιστῇ λατρεύετε φύσει, ἢ προσκυνητὴν λέγετε, καὶ μίαν ἀπροσκ... quidam alii ἄρα τῇ κτίσει. R. alter ἄρα κτίσει.

NOTÆ.

(61) *Πρὸς τοὺς λέγοντας. Adversus eos qui dicunt*, etc. Apollinaristæ sic olim argumentati erant, Catholicosque adeo ἀνθρωπολάτρας appellabant, sive *hominicolas*: Nazianzenus vero, epist. 2 ad Cledon., vicissim eos σαρκολάτρας, *carnicolas*, vocat; quia nempe, ut docet nos Nyssenus in *Antirrhetico*, Apollinarius aiebat nihil tam adorandum esse quam carnem Christi: Οὐδὲν οὕτως προσκυνητέον, ὡς ἡ σὰρξ τοῦ Χριστοῦ. Et rursum: Ἡ σὰρξ τοῦ Κυρίου προσκυνεῖται, καθὸ ἕν ἐστι πρόσωπον, καὶ ἓν ζῶον μετ' αὐτοῦ· *Caro Domini adoratur, quatenus una est persona, et animal unum cum ipso.* Gregorio vero non placet ut Christi caro, quæ creata est, adoratione digna censeatur. Id quod Athanasius sic explicat, epist. ad Adelph.: Etsi caro per se ex conditis rebus est, ἀλλὰ Θεοῦ γέγονε σῶμα, *Dei nihilominus corpus facta est, nec tale corpus seorsim a Verbo adoramus, ut Verbum adoraturi, ipsum a carne procul seponamus*: Οὐ μακρύνομεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς σαρκός. Idem tradit in fin. lib. I *Cont. Apollin.*, ut et Epiphanius, a quo Noster purpuræ exemplum mutuatus est. Quocirca Cyrillus contra Nestorium definit, anath. 8: *Si quis dixerit*, τὸν ἀναληφθέντα ἄνθρωπον συμπροσκυνεῖσθαι τῷ Θεῷ Λόγῳ, *hominem assumptum una cum Deo Verbo adorari*, etc., anathema esse. Ei concinunt Theodoretus et Orientales, ubi ipsius Anathematismos impugnant.

(62) *Πατὴρ ὁ Πατήρ. Pater est Pater, et non Filius.* Noster hæc accepit ex Nazianzeno, orat. 37, eodemque modo Fulgentius disputat lib. *De fid. ad Petrum.* Cæterum sanctus Thomas, III part., quæst. 3, art. 6, absolute fieri posse docet, ut Pater absque ulla personarum conversione filius hominis sit: *quia filiatio temporalis, qua Christus Filius hominis dicitur, non constituit personam ipsius, sicut filiatio æterna.*

est, et non Pater : Spiritus sanctus, Spiritus, ac non Pater, nec Filius. Proprietas enim immobilis est : quonam enim alio modo proprietas maneret, **255** si moveretur exque alia in aliam transiret? Ob eam causam Dei Filius, hominis filius fit, ut proprietati immobilitas sua constet. Nam cum Dei Filius esset, factus est hominis filius, ex sancta Virgine carnem sumens, nec propterea ab ea proprietate quæ Filium decet excedens.

A

καὶ οὐ Πατήρ· Πνεῦμα ἅγιον τὸ Πνεῦμα, καὶ οὐ Πατὴρ, οὐδὲ Υἱός. Ἡ γὰρ ἰδιότης ἀκίνητος· ἢ πῶς ἂν ἰδιότης μένοι κινουμένη καὶ μεταπίπτουσα; Διὰ τοῦτο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα μείνῃ ἡ ἰδιότης ἀκίνητος. Υἱὸς γὰρ ὢν τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀνθρώπου γέγονεν, σαρκωθεὶς ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου, καὶ οὐκ ἐκστὰς [f] τῆς ὑϊκῆς ἰδιότητος.

Notæ et characteres divinæ naturæ. Cur Filius incarnatus. — Hanc porro Dei Filius ut homo fieret causam habuit, ut id rursus homini beneficium afferret, cujus gratia illum a principio condiderat. Siquidem eum ad imaginem suam, intellectu et libertate præditum effinxerat; necnon ad similitudinem suam, id est, omni virtutum genere perfectum, quantum quidem humanæ naturæ consequi datum esset. Ilæ quippe divinæ naturæ veluti notæ sunt, nempe cura ac sollicitudine vacare, simplicitate, bonitate, sapientia et justitia pollere, atque ab omni vitio liberum esse. Porro cum hominem in eo statu constituisset, ut se ipsi communicaret, *eum etenim* [28] *fecerat, ut corruptelæ obnoxius non esset*, per sui communicationem ad incorruptionem eum subvehebat. Quoniam autem per mandati violationem imaginis divinæ ductibus et characteribus obscuratis ac deletis, in malitiam provoluti, divina communicatione orbati sumus : *Nam quæ societas luci ad tenebras* [29]? atque a vita exclusi, in mortis interitum incidimus: quoniam, inquam, præstantius illud, quod nobis impertitus erat, minime custodivimus; idcirco ejus quod deterius est, nostræ scilicet naturæ, particeps ipse fit, ut per se quidem et in se imaginis similitudinisque decorem instauret, nos vero virtutibus ornatam agendæ vitæ rationem, per se nobis facile ad eam iter muniens, edoceat, ac per vitæ communicationem ab interitu vindicet, factus ipse primitiæ nostræ resurrectionis, atque innovato vase quod obtritum et inutile redditum fuerat, nos demum ad sui cognitionem vocante Deo, a diaboli tyrannide ereptos, corroboret, et per patientiam et humilitatem ad debellandum vincendumque tyrannum erudiat [30]

B

Ἐνηνθρώπησε δὲ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵν' ἐφ' ᾧπερ ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον, πάλιν αὐτῷ χαρίσηται· ἐποίησε γὰρ αὐτὸν κατ' εἰκόνα ἑαυτοῦ, νοερὸν καὶ αὐτεξούσιον, καὶ καθ' ὁμοίωσιν, ἤτοι ἐν ἀρεταῖς τέλειον, ὡς ἐφικτὸν ἀνθρώπου φύσει· αὗται γὰρ οἱονεὶ χαρακτῆρες τῆς θείας ὑπάρχουσι φύσεως, τὸ ἀμέριμνον, καὶ ἀπερίσπαστον, καὶ ἀκέραιον, τὸ ἀγαθὸν, τὸ σοφὸν, τὸ δίκαιον, τὸ πάσης κακίας ἐλεύθερον. Ἐν κοινωνίᾳ μὲν οὖν ἑαυτοῦ καταστήσας τὸν ἄνθρωπον (ἐπ' ἀφθαρσίᾳ [g] γὰρ τοῦτον ἐποίησε, διὰ τῆς ἑαυτοῦ κοινωνίας ἀνήγαγεν αὐτὸν πρὸς τὸ ἄφθαρτον)· ἐπειδὴ καὶ διὰ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοὺς τῆς θείας εἰκόνος χαρακτῆρας ἐξεφώσαμέν τε καὶ συνεχέαμεν, καὶ εἰς κακίᾳ γενόμενοι, τῆς θείας κοινωνίας ἐγυμνώθημεν· *Τίς γὰρ μετουσία φωτὶ* [h] *πρὸς σκότος*; καὶ ἔξω τῆς ζωῆς γενόμενοι, τῇ τοῦ θανάτου φθορᾷ ὑπεπέσομεν [i]· ἐπειδὴ μετέδωκε τοῦ κρείττονος, καὶ οὐκ ἐφυλάξαμεν, μεταλαμβάνει τοῦ χείρονος, τῆς ἡμετέρας λέγω φύσεως, ἵνα δι' ἑαυτοῦ καὶ ἐν ἑαυτῷ ἀναχαινίσῃ μὲν τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ καθ' ὁμοίωσιν, διδάξῃ δὲ καὶ ἡμᾶς τὴν ἐνάρετον πολιτείαν, ταύτην δι' ἑαυτοῦ ποιήσας [j] ἡμῖν εὐεπίβατον, καὶ τῇ τῆς ζωῆς κοινωνίᾳ ἐλευθερώσῃ τῆς φθορᾶς, ἀπαρχὴ γενόμενος τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως, καὶ τὸ ἀχρειωθὲν καὶ συντριβὲν σκεῦος ἀναχαινίσῃ, ἵνα τῆς τυραννίδος τοῦ διαβόλου λυτρώσηται, πρὸς θεογνωσίαν ἡμᾶς καλέσας, καὶ νευρώσῃ, καὶ παιδεύσῃ δι' ὑπομονῆς καὶ ταπεινώσεως καταπαλαίειν τὸν τύραννον.

C

Quæ per incarnationem præstita sint. Crucis Christi vis. Mors per Christi crucem utilior vita reddita. — Enimvero cultus dæmonum desiit : creatura ex divino cruore sanctitatem contraxit : aræ templaque idolorum diruta sunt : Dei cognitio in animis hominum insita : consubstantialis Trinitas, increata colitur divinitas; unus, inquam, Deus verus, universorum conditor ac Dominus; virtutes studio sunt : resurrectionis

D

Πέπαυται γοῦν ἡ τῶν δαιμόνων θρησκεία, ἡ κτίσις τῷ θείῳ ἡγίασται αἵματι, βωμοὶ καὶ ναοὶ εἰδώλων καθῄρηνται, θεογνωσία πεφύτευται, Τριὰς ἡ ὁμοούσιος, ἡ ἄκτιστος θεότης [k] λατρεύεται, εἷς Θεὸς ἀληθινὸς, δημιουργὸς τῶν ἁπάντων καὶ Κύριος· ἀρεταὶ πολιτεύονται, ἀναστάσεως ἐλπὶς διὰ τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως δεδώρηται, φρίττουσι τοὺς πάλαι ὑποχειρίους ἀνθρώπους οἱ δαίμονες· καὶ τό γε θαυμαστὸν, ὅτι ταῦτα πάντα διὰ σταυροῦ, καὶ παθῶν, καὶ

[28] Vulg. Sap. II, 23, *inexterminabilem*. [29] I Cor. VI, 14. [30] Athan. lib. *De incarn.*; Cyrill. lib. I, in Joan.

VARIÆ LECTIONES.

[f] Multi codd. καὶ οὐκ ἐξέστη. R. 1 καὶ οὐκ ἐξέστη τῆς οἰκείας ἰδιότητος. Sic vetus interpres *et non secessit a propria proprietate*. [g] R. 2924 ἐπ' ἀφθαρσίαν. In multis codd. deest γὰρ sine parenthesi scilicet, et pro ἀνήγαγεν habent ἀναγαγών. [h] Colb. 1 φωτός. Vetus interpr. posuit *lucis*. [i] Codd. fere omnes et antiquiores habent ὑπεπέσαμεν. [j] Regii quidam et Colbertini, necnon S. Hil. διδάξας ἡμᾶς.... καὶ ταύτην δι' ἑαυτοῦ ποιήσας. [k] R. 2 φύσις sic Faber *increata natura*.

θανάτου κατώρθωται· εἰς πᾶσαν τὴν γῆν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς θεογνωσίας κεκήρυκται, οὐ πολέμῳ, καὶ ὅπλοις, καὶ στρατοπέδοις τοὺς ἐναντίους τροπούμενον [1], ἀλλ' ὀλίγοι γυμνοὶ, πτωχοὶ, καὶ ἀγράμματοι, διωκόμενοι, αἰκιζόμενοι, θανατούμενοι, σταυρωθέντα σαρκὶ, καὶ θανόντα κηρύττοντες, τῶν σοφῶν καὶ δυνατῶν κατεκράτησαν· εἵπετο γὰρ αὐτοῖς τοῦ σταυρωθέντος ἡ παντοδύναμος δύναμις. Ὁ θάνατος ὁ πάλαι φοβερώτατος ἥττηται, καὶ τῆς ζωῆς νῦν ὁ παλαιστύγητος [m] καὶ μισητὸς προκρίνεται. Ταῦτα τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας τὰ κατορθώματα· ταῦτα τῆς αὐτοῦ δυνάμεως τὰ γνωρίσματα. Οὐ γὰρ ὡς διὰ Μωϋσέως, ἕνα λαὸν ἐξ Αἰγύπτου καὶ τῆς Φαραὼ δουλείας, θάλασσαν διαστήσας διέσωσε. Πᾶσαν δὲ μᾶλλον τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ φθορᾶς θανάτου καὶ τοῦ πικροῦ τυράννου, τῆς ἁμαρτίας ἐρρύσατο· οὐ βίᾳ ἄγων πρὸς ἀρετὴν, οὐ γῇ καταχωννὺς (63), καὶ πυρὶ φλέγων, καὶ λιθοβολεῖσθαι προστάσσων τοὺς ἁμαρτάνοντας, ἀλλὰ πραότητι καὶ μακροθυμίᾳ πείθων τοὺς ἀνθρώπους αἱρεῖσθαι τὴν ἀρετὴν, καὶ τοῖς ὑπὲρ ταύτης ἐναμιλλᾶσθαι πόνοις, καὶ ἐνηδύνεσθαι· πάλαι μὲν γὰρ ἁμαρτάνοντες ἠκίζοντο, καὶ ἔτι τῆς ἁμαρτίας ἀντείχοντο, καὶ θεὸς αὐτοῖς ἡ ἁμαρτία λελόγιστο· νῦν δὲ ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς αἰκισμοὺς αἱροῦνται, καὶ στρεβλώσεις, καὶ θάνατον.

A spes per Christi resurrectionem donata est : homines quos mancipio constrictos tenebant, dæmones perhorrescunt : quodque mirificum est, hæc omnia per crucem cruciatusque ac mortem gesta sunt : Evangelium quo Dei cognitio patuit, toto orbe promulgatum est ; non bello armisque, et exercitibus adversarios fundens : verum homines pauci, nudi, pauperes, ac litterarum rudes, insectationibus ac verberibus afflicti, neci dati, cum qui in crucem actus mortuusque fuerat, prædicantes, doctos et potentes superarunt. Eorum enim comes aderat omnipotens virtus ac potestas Crucifixi. Quin mors ipsa, quæ terrorem maximum olim inferebat, prostrata fuit ; et quæ quondam odio et horrori erat, vita jam potior habetur. **256** Hæc Christi adventus præclara facinora ; hæc ipsius potentiæ indicia luculenta. Non enim, ut per Moysem, populum unum ex Ægypto ac servili Pharaonis jugo dissectis maris undis liberavit [31], verum omne potius humanum genus ex mortis interitu et acerba peccati tyrannide vindicavit : non quidem ad virtutem vi adigens ; non terra obruens, non flammis exurens, non peti saxis peccatores jubens, verum mansuetudine ac lenitate homines ad virtutem amplexandam allicions, atque ita comparans, ut pro ea adipiscenda labore et certamina læti susciperent. Etenim olim quidem licet cum peccabant pœnas luerent, adhuc tamen peccato morditus adhærebant, quod instar numinis haberent. At nunc contra pietatis virtutisque causa verbera et cruciatus, mortemque amplectuntur.

Εὖγε, ὦ Χριστὲ Θεοῦ Λόγε, καὶ σοφία, καὶ δύναμις, καὶ Θεὲ παντοκράτωρ· τί σοι τούτων ἁπάντων οἱ ἄποροι ἡμεῖς ἀντιδοίημεν; Σὰ γὰρ ἅπαντα, καὶ αἰτεῖς παρ' ἡμῶν οὐδὲν, ἢ τὸ σώζεσθαι, αὐτὸς καὶ τοῦτο διδοὺς, καὶ λαμβάνουσι [n] χάριν εἰδὼς, δι' ἄφατον ἀγαθότητα· σοὶ χάρις, τῷ τὸ εἶναι δεδωκότι, καὶ τὸ εὖ εἶναι χαρισαμένῳ, κἀκ τούτου παραπεσόντας ἐπαναγαγόντι πρὸς τοῦτο, διὰ τῆς ἀφάτου [o] συγκαταβάσεως.

Euge, Christe, Dei Verbum, sapientia, et potentia, atque omnipotens Deus, quid tibi nos inopes et egeni pro istis omnibus rependemus? Tua enim sunt omnia. Quin nihil quidquam a nobis exposcis, nisi salutem nostram : cujus cum tu ipse largitor sis, nihilominus pro inenarrabili tua bonitate illis gratiam habes, qui eam consequuntur. Gratias tibi, qui et esse et bene esse nobis concessisti ; cumque hinc excidissemus, inexplicabili demissione et indulgentia eodem nos reduxisti.

ΚΕΦΑΛ. Ε' [ΟΙΓ'].

Πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας, εἰ [p] ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ κτιστή ἐστιν, ἢ ἄκτιστος.

Ἡ ὑπόστασις τοῦ Θεοῦ Λόγου πρὸ τῆς σαρκώσεως, ἁπλῆ ἦν, καὶ ἀσύνθετος, καὶ ἀσώματος, καὶ ἄκτιστος, σαρκωθεῖσα δὲ αὕτη, γέγονε καὶ τῇ σαρκὶ ὑπόστασις, καὶ γέγονε σύνθετος ἐκ θεότητος, ἧς ἀεὶ εἶχε, καὶ ἐξ ἧς προσείληφε σαρκός· καὶ φέρει τῶν δύο φύσεων τὰ ἰδιώματα, ἐν δυσὶ γνωριζομένη φύσεσιν· ὥστε ἡ αὐτὴ μία ὑπόστασις, ἄκτιστός τέ ἐστι τῇ θεότητι, καὶ κτιστὴ τῇ ἀνθρωπότητι, ὁρατὴ καὶ ἀόρατος· ἐπεὶ ἀναγκαζόμεθα, ἢ διαιρεῖν τὸν ἕνα

CAP. V.

Ad eos qui quærunt : Situne Christi persona creata, an increata ?

Monophysitarum cavillationem aliam diluit. Christi persona increata et creata. — Dei Verbi persona, ante carnem assumptam simplex erat, nec composita, corporis expers et increata. Ex quo autem carnem suscepit, carni quoque persona facta est, compositaque evasit ex divinitate, quam nunquam non habuit, et ex carne quam assumpsit, geritque adeo duplicis naturæ proprietates, ut quæ in duabus naturis noscatur. Quo fit ut

[31] Exod. xiv, 16.

VARIÆ LECTIONES.

[1] Colb. 1 τραπούμενος. S. Hil. et Noster τροπούμενοι. [m] Edita στυγητὸς καὶ μισητὸς πάλαι. [n] Edit. καὶ λαμβάνεις. [o] Colb. 1 et alii ἀφράστου. [p] Mss. ἡ.

NOTÆ.

(63) *Οὐ γῇ καταχωννύς. Non terra obruens.* Theologi denuo verbis significat deglutiisse terram Dathan et Abiron, et immissum ignem, quo ducenti et quinquaginta viri cum Core perierunt

una eademque persona et divinitatis ratione increata sit, et creata ratione humanitatis; visibilis simul et invisibilis. Nam alioqui in eas angustias adducemur, ut vel unum eumdemque Christum dividamus, duas personas asserendo, vel naturarum distinctionem inficiantes, conversionem vel confusionem inducamus.

A Χριστὸν, δύο τὰς ὑποστάσεις λέγοντες, ἢ τὴν τῶν φύσεων ἀρνεῖσθαι διαφορὰν, καὶ τροπὴν εἰσάγειν, καὶ σύγχυσιν.

CAP. VI.

Quando Christus est appellatus.

Non, quemadmodum quidam falso prædicant [32], mens ante carnem ex Virgine assumptam, Deo Verbo copulata est, et jam tum Christi nomen accepit. Commentum enim hoc inter Origenis deliramenta recensetur, qui animas corporibus esse vetustiores docuerit. Nos vero Filium, **257** Deique Verbum, tum demum fuisse Christum vocatumque esse dicimus, cum sanctæ semperque B Virginis uterum inhabitando, caro citra mutationem ullam factus est, unctaque caro fuit divinitate. Hæc namque humanitatis unctio exstitit, ut ait Gregorius Theologus [33]. Sanctissimus item Alexandriæ præsul Cyrillus imperatori Theodosio scribens [34], in hunc modum loquitur : « Equidem necessarium esse arbitror, ut nec Verbum quod ex Deo sine humanitate natum est, nec rursus templum, quod ex muliere partu editum est, si Verbo unitum non sit, Jesum Christum nuncupemus. Etenim Verbum quod ex Deo est, non aliter Christus censetur, nisi quatenus per dispensationis unionem arcano modo cum humanitate conjunctum fuit. » Rursumque ad imperatrices ita scribit [35] : « Quidam Christi nomen, Verbo soli, singulatimque in se considerato et exsistenti, ut a Patre genitum est, convenire asserunt. Nos vero ita sentire et loqui nequàquam edocti sumus. Nam quando Verbum factum est caro, tum primum etiam Christum Jesum nominatum fuisse dicimus. Nam quia exsultationis oleo, sive Spiritu, a Deo et Patre unctus est, eatenus Christus appellatur [36]. Quod autem unctio in humanitate facta sit, in du-

ΚΕΦΑΛ. Ϛ' [Οθ'].

Περὶ τοῦ, πότε ἐκλήθη Χριστός.

Οὐχ ὥς τινες (64) ψευδηγοροῦσι, πρὸ τῆς ἐκ Παρθένου σαρκώσεως ὁ νοῦς ἡνώθη τῷ Θεῷ Λόγῳ, καὶ ἐκ τότε ἐκλήθη Χριστός· τοῦτο τῶν Ὠριγένους ληρημάτων τὸ ἀτόπημα, προϋπαρξιν ψυχῶν δογματίσαντος. Ἡμεῖς δὲ Χριστὸν γεγενῆσθαί q φαμεν τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀφ' οὗ ἐν γαστρὶ τῆς ἁγίας Ἀειπαρθένου ἐσκήνωσε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως ἐγένετο, καὶ ἐχρίσθη ἡ σὰρξ τῇ θεότητι. Χρίσις γὰρ αὕτη τῆς ἀνθρωπότητος, ὥς φησιν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. Καὶ ὁ ἱερώτατος δὲ ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Κύριλλος πρὸς τὸν βασιλέα Θεοδόσιον γράφων, τάδε ἔφησεν r· « Χρῆναι γὰρ ἔγωγέ φημι, μήτε τὸν ἐκ Θεοῦ Λόγον ἀνθρωπότητος δίχα, μήτε μὴν τὸν ἐκ γυναικὸς ἀποτεχθέντα ναὸν, οὐχ ἑνωθέντα τῷ Λόγῳ, Χριστὸν Ἰησοῦν ὀνομάζεσθαι. Ἀνθρωπότητι γὰρ καθ' ἕνωσιν οἰκονομικὴν ἀπορρήτως συνεννηνεγμένος ὁ ἐκ Θεοῦ Λόγος, νοεῖται Χριστός. » Καὶ πρὸς τὰς βασιλίδας οὕτως· « Τινές φασιν, ὅτι τὸ Χριστὸς ὄνομα πρέπει καὶ μόνῳ καὶ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν νοουμένῳ, καὶ ὑπάρχοντι, τῷ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς γεννηθέντι Λόγῳ. Ἡμεῖς δὲ οὐχ οὕτω δεδιδάγμεθα φρονεῖν, ἢ λέγειν· ὅτε γὰρ γέγονε σὰρξ ὁ Λόγος, τότε καὶ ὠνομάσθαι λέγομεν αὐτὸν Χριστὸν Ἰησοῦν. Ἐπειδὴ γὰρ κέχρισται τῷ ἐλαίῳ τῆς ἀγαλλιάσεως, ἤτοι τῷ Πνεύματι s, παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ταύτητοι Χριστὸς ὀνομάζεται. Ὅτι δὲ περὶ τὸ ἀνθρώπινον ἡ χρίσις, οὐκ ἂν ἐνδοιάσειέ τις τῶν ὀρθὰ φρονεῖν εἰωθότων. » Καὶ Ἀθανάσιος δὲ ὁ παναοίδιμος ἐν τῷ περὶ τῆς σωτηριώδους ἐπιφανείας λόγῳ, ὧδέ πη λέγει· « Ὁ προϋπάρχων Θεὸς πρὸ τῆς ἐν σαρκὶ ἐπιδημίας, οὐκ ἦν ἄνθρωπος, ἀλλὰ Θεὸς ἦν πρὸς τὸν Θεὸν, ἀόρατος καὶ ἀπαθὴς

[32] Error Origenis lib. II Περὶ ἀρχῶν, cap. 6. [33] Orat. 36, non longe a fine. [34] Edit. Paris. p. 25. [35] Ibid. p. 54. [36] Hebr. I, 9.

VARIÆ LECTIONES.

q Edita γεγεννῆσθαι. r Mss. τάδε φησί. s Mss. τῷ ἁγίῳ Πνεύματι.

NOTÆ.

(64) *Οὐχ ὥς τινες. Non quemadmodum quidam,* etc. Sic Sophronius, epist. ad Serg. : *Incarnatur Verbum Deus, non efficiæ prius carni copulatus, præformatove et jam in se subsistenti corpore implexus,* οὐ προϋποστάσῃ ψυχῇ συντιθέμενος, *aut cum exstante prius anima compositus, sed cum utrumque ad subsistendum venirent.* Origenes animam Christi perinde Christum fuisse antequam nasceretur, tenuit, lib. II *Περὶ ἀρχῶν*, cap. 6; insinuatque beatam hanc animam meritam esse ut cum Verbo jungeretur : *Cum liberi arbitrii facultate, unumquemque varietas animorum et diversitas habuisset, ut alius ardentiore, alius tenuiore et exiliore erga auctorem suum amore teneretur, illa anima, de qua dixit Jesus, quia « Nemo auferet a me animam meam, » ab initio creaturæ, et deinceps inseparabiliter ei et indissociabiliter inhærens, utpote sapientiæ, et Verbo Dei, et veritati, et luci veræ, et tota totum recipiens, atque in ejus lucem splendoremque ipsa cadens, facta est cum ipso unus spiritus,* etc. *Non enim possibile erat, Dei naturam corpori sine mediatore misceri. Nascitur, ut diximus, Deus homo, illa substantia exsistente, cui utique contra naturam non erat corpus assumere : sed neque rursus anima illa, utpote substantia rationabilis, contra naturam habuit capere Deum, in quem, ut superius diximus, velut in Verbum et sapientiam tota jam cesserat.* Hoc Adamantii dictum, Verbum media anima esse unitum carni, meliori sensu usurpavit Nazianzenus, quem utinam potius spectaverit Rufinus in Exposit. Symboli, quam Origenis sui.

ὢν· ὅτε δὲ γέγονεν ἄνθρωπος, τὸ Χριστὸς ὄνομα διὰ τῆς σαρκὸς προσάγεται [t], ἐπειδὴ ἀκολουθεῖ τῷ ὀνόματι τὸ πάθος καὶ ὁ θάνατος. »

A bium nemo revocabit illorum qui recte sentire consueverunt. » Quin et Athanasius in oratione *De salutari adventu Christi*, sic loquitur : « Deus qui ante exstabat, quam in carne adveniret, nequaquam homo erat, sed Deus apud Deum, invisibilis et impassibilis. Postquam autem factus est homo, Christi nomen propter carnem accivit sibi ; quandoquidem passio est mors nominis hujus consectaria sunt. »

Εἰ δὲ καὶ ἡ θεία Γραφή φησι· *Διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως* [u], ἰστέον ὡς πολλάκις κέχρηται ἡ θεία Γραφὴ τῷ παρῳχηκότι χρόνῳ ἀντὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς τό· *Μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη.* Οὔπω γὰρ ὤφθη, οὐδὲ συνανεστράφη Θεὸς ἀνθρώποις, ὅτε ταῦτα ἐλέγετο. Καὶ τό· *Ἐπὶ τῶν ποταμῶν* [v] *Βαβυλῶνος, ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν, καὶ ἐκλαύσαμεν.* Οὐδέπω γὰρ ταῦτα ἐγεγόνει.

Quod si in divinis quoque Scripturis dicitur : *Propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ* [37], scire attinet Scripturam sacram præterito tempore pro futuro sæpe uti. Quo in genere illud est : *Post hæc in terra visus est, et cum hominibus conversatus est* [38]. Necdum enim visus fuerat Deus, nec cum hominibus versatus fuerat, cum hæc dicebantur : Itemque illud : *Super flumina Babylonis illic sedimus et flevimus* [39]. Nondum enim hæc contigerant.

ΚΕΦΑΛ. Ζ' [Π'].

Περὶ τοὺς ἐπερωτῶντας, εἰ δύο φύσεις ἐγέννησεν ἡ ἁγία Θεοτόκος, καὶ εἰ δύο φύσεις ἐπὶ σταυροῦ ἐκρέμαντο.

Φύσεως μέν ἐστι τὸ ἀγένητον καὶ γενητὸν, διὰ τοῦ ἑνὸς [w] γραφόμενον, ὅπερ δηλοῖ τὸ ἄκτιστον καὶ τὸ κτιστόν· τὸ δὲ ἀγέννητον καὶ γεννητὸν, οὐ φύσεως, ἀλλ' ὑποστάσεως· ἤτοι τὸ γεννηθῆναι καὶ μὴ γεννηθῆναι· ὅπερ διὰ τῶν δύο [ww] ἐκφέρεται [x]. Ἔστι μὲν οὖν ἡ μὲν θεία φύσις ἀγένητος, ἤτοι ἄκτιστος, πάντα δὲ τὰ μετὰ τὴν θείαν φύσιν γενητὰ, ἤτοι κτιστά. Θεωρεῖται τοίνυν ἐν μὲν τῇ θείᾳ καὶ ἀκτίστῳ φύσει, τὸ μὲν ἀγέννητον ἐν τῷ Πατρί· οὐ γὰρ ἐγεννήθη· τὸ δὲ γεννητὸν ἐν τῷ Υἱῷ· ἐκ Πατρὸς [y] γὰρ ἀϊδίως γεγέννηται· τὸ δὲ ἐκπορευτὸν ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Ἑκάστου δὲ εἴδους ζώων, τὰ μὲν πρῶτα, ἀγέννητα, ἀλλ' οὐκ ἀγένητα· γεγόνασι γὰρ ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ, οὐκ ἐγεννήθησαν δὲ ἐξ ὁμοίων. Γένεσις μὲν γὰρ κτίσις ἐστί· γέννησις δὲ, ἐπὶ μὲν Θεοῦ, ἐκ μόνου Πατρὸς, ὁμοουσίου Υἱοῦ πρόοδος· ἐπὶ δὲ τῶν σωμάτων [z], ἡ ἐκ συναφείας ἄῤῥενός τε καὶ θηλείας, ὁμοουσίου ὑποστάσεως πρόοδος. Ὅθεν γινώσκομεν (65), ὡς οὐκ ἔστι φύσεως τὸ γεννᾶσθαι, ἀλλ' ὑποστάσεως. Εἰ γὰρ φύσεως ἦν, οὐκ ἂν ἐν τῇ φύσει τὸ γεννητὸν ἐθεωρεῖτο καὶ τὸ ἀγέννητον. Ὑπόστασιν τοίνυν ἐγέννησεν ἡ ἁγία Θεοτόκος ἐν δυσὶ γνωριζομένην ταῖς φύσεσι, θεότητι μὲν, ἐκ Πατρὸς γεννηθεῖσαν ἀχρόνως, ἐπ' ἐσχάτων δὲ, ἐν χρόνῳ ἐξ αὐτῆς σαρκωθεῖσαν, καὶ σαρκὶ τικτομένην.

CAP. VII.

Ad eos qui sciscitantur, an sancta Dei Genitrix duas naturas genuerit; et an duæ naturæ in cruce pependerint.

Severianorum solvit objectionem. Prima a Deo creata, ingenita, id est non nata ex aliis. Gigni personæ est, non naturæ. — Ἀγένητον et γενητὸν, cum unico v scribuntur [40], naturæ conveniunt, significantque increatum et creatum : at ἀγέννητον et γεννητὸν, id est, ingenitum et genitum, ubi duplici vv efferuntur, non naturæ, sed personæ conveniunt. Porro divina quidem natura, ἀγένητος est, sive increata : cætera vero præter **258** ipsam, γενητὰ, sive facta. Consideratur itaque in divina quidem et increata natura, ingeniti proprietas in Patre (neque enim ille genitus est), generatio autem in Filio (siquidem ex Patre sempiterne natus est); processio denique in Spiritu sancto. In qualibet autem animantium specie, ea quæ sunt primo producta ἀγέννητα quidem, sive ingenita sunt ; at non item ἀγένητα, vel increata. Etenim a summo Opifice creata sunt ; non autem ex similibus nata. Nam γένησις, quidem creatio est. At γέννησις, id est, generatio, cum de Deo agitur, est consubstantialis Filii ex solo Patre ortus : cum autem de corporibus, consubstantialis personæ ex maris et feminæ complexu processus. Ex quo perspicimus, gigni non ad naturam, sed ad personam pertinere. Nam si ad naturam spectaret, haudquaquam in una eademque natura genitum et ingenitum cerneretur. Eam ob rem sancta Dei Genitrix personam genuit

[37] Psal. XLIV, 8. [38] Baruch. III, 38. [39] Psal. CXXXVI, 1. [40] Sup. lib. I, c. 9.

VARIÆ LECTIONES.

[t] In multis codd. et apud Athanasium ὅτε οὖν τὸ Χριστὸς ὄνομα δίχα τῆς σαρκὸς προσάγεται. [u] Desunt hæ duæ voces in cod. S. Hil. aliisque Regiis, in Colb. et in N. [v] Edit. ἐπὶ τὸν ποταμόν. [w] In R. 2427 supra lineam λέγεται. [x] R. 2 et N. ἐκ τοῦ Πατρός. [y] Mss. plurima κτισμάτων.

NOTÆ.

(65) Ὅθεν γινώσκομεν. *Ex quo perspicimus.* Quod Latinorum Patrum aliqui dixerant, essentiam divinam gignere et gigni, hoc tandem usurpari vetuit synodus IV Lateranensis. Generatio quippe ad essentiam naturamve non terminatur, nisi ut ea subsistit in persona. Sic vulgo Græci contra Apollinaristas et Eutychianos disputarant. Nam ut Anonymus apud Euthymium, p. 2, tit. 8 ait : *Beata Virgo Deum quidem genuit, non autem deitatem ; sed deitatis persona naturam humanam assumpsit. Hic est Dei Filius, ut, qui in cœlis est, Filius itidem sit in terris, et proprietas immota permaneat. Gigni enim non naturæ fuit, sed personæ.*

in duabus naturis agnitam, divinitatis quidem ratione citra ullum temporis spatium ex Patre genitam, ad extremum autem in tempore ex ipsa incarnatam, et carne natam.

Christus, duæ naturæ. Passus est ea natura quæ passibilis erat. — Sin autem percontatores nostri innuant ac velint eum, qui ex sancta Deipara natus est, duas naturas esse; ita sane dicemus, duæ naturæ est : quippe qui idem ipse Deus et homo est. Id quod etiam de crucifixione, et de resurrectione, et de ascensione dicendum est. Neque enim ista naturæ sint, sed hypostasis. Christus itaque duplici natura constans, ea natura passus est et crucifixus, quæ erat passibilis. Carne enim in cruce pendebat, non divinitate. Alioqui respondeant nobis hoc vicissim rogantibus : Duæne naturæ mortuæ sunt? Minime, inquient. Ergo neque duæ naturæ crucifixæ. Verum genitus est Christus, hoc est, Deus Verbum, humana natura assumpta; carne carne mortuus, cum impassibilis ipsius divinitas maneret.

A Εἰ δὲ οἱ ἐρωτῶντες αἰνίττοιντο, ὅτι ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου δύο φύσεις ἐστὶ, φαμέν· Ναὶ, δύο φύσεις ἐστί· Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ αὐτὸς καὶ ἄνθρωπος. Ὁμοίως καὶ περὶ τῆς σταυρώσεως, ἀναστάσεώς τε καὶ ἀναλήψεως. Οὐ φύσεως γὰρ ταῦτά ἐστιν, ἀλλ' ὑποστάσεως. Ἔπαθεν οὖν ὁ Χριστὸς, ἐν δυσὶ φύσεσιν ὢν, τῇ παθητῇ φύσει, ἐσταυρώθη τε· σαρκὶ [a] γὰρ ἐπὶ σταυροῦ ἐκρεμᾶτο, καὶ οὐ θεότητι [b]. Ἐπεὶ εἰ εἴπωσιν, ἡμῖν ἐρωτῶσιν· Δύο φύσεις ἀπέθανον; Οὐχὶ, ἐροῦμεν. Οὐκοῦν οὐδὲ δύο φύσεις ἐσταυρώθησαν, ἀλλ' ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς, ἤτοι ὁ θεῖος Λόγος ἐνανθρωπήσας, ἐγεννήθη σαρκὶ, ἔσταυρώθη σαρκὶ, ἔπαθε σαρκὶ, ἀπέθανε σαρκὶ, ἀπαθοῦς μεινάσης αὐτοῦ τῆς θεότητος.

genitus est, carne cruci affixus, carne passus,

CAP. VIII.

Quomodo primogenitus dicatur unigenitus Dei Filius.

Primogenitus est, qui primus est genitus, sive ille unigenitus sit, sive etiam aliis fratribus natu major. Quocirca si Dei Filius primogenitus quidem, at non item unigenitus diceretur, suspicari utique potuissemus creaturarum primogenitum eum esse, ut qui etiam inter ipsas accenseretur [41] : cum autem, et primogenitus, et unigenitus dicatur, atque utrumque in eo retinendum sit; idcirco *primogenitum eum omnis creaturæ* [42] dicimus, quoniam et **259** ipse ex Deo est, itemque ex Deo exsistant res creatæ. Verum ipse quidem, ut ex Dei ac Patris substantia, solus citra omne tempus genitus, merito unigenitus Filius *primogenitus* dicetur, at non primum creatus. Nam res creatæ non ex Patris substantia, sed ipsius voluntate ex nihilo productæ sunt [43]. *Primogenitus autem in multis fratribus* [44], siquidem, cum matris etiam unigenitus esset (quo-

B

C

ΚΕΦΑΛ. Η' [ΙΑ'].

Πῶς πρωτότοκος λέγεται ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ:

Πρωτότοκός (66) ἐστιν ὁ πρῶτος γεννηθεὶς, εἴτε μονογενὴς, εἴτε καὶ πρὸ ἄλλων ἀδελφῶν. Εἰ μὲν οὖν ἐλέγετο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πρωτότοκος, μονογενὴς δὲ οὐκ ἐλέγετο, ὑπενοήσαμεν ἂν κτισμάτων αὐτὸν εἶναι πρωτότοκον, ὡς κτίσμα ὑπάρχοντα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ πρωτότοκος, καὶ μονογενὴς λέγεται, δεῖ καὶ [c] ἀμφότερα τηρῆσαι ἐπ' αὐτοῦ. Πρωτότοκον μὲν αὐτὸν φαμεν πάσης κτίσεως, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ κτίσις ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς μόνος ἀχρόνως γεγεννημένος, εἰκότως Υἱὸς μονογενὴς πρωτότοκος, καὶ οὐ πρωτόκτιστος λεχθήσεται. Ἡ γὰρ κτίσις οὐκ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ βεβλήματι αὐτοῦ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παρήχθη. *Πρωτότοκος δὲ, ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς* · μονογενὴς γὰρ ὢν, καὶ ἐκ μητρός· ἐπειδήπερ μετέσχεν αἵματος καὶ σαρκὸς παραπλησίως ἡμῖν, καὶ ἄνθρωπος γέγονε, γεγόναμεν δὲ καὶ ἡμεῖς δι'

[41] Vid. apud Greg. Nyss. lib. III, *Cont. Eunom.* [42] Coloss. I, 15. [43] Athan. Expos. fidei. [44] Rom. VIII, 29.

VARIÆ LECTIONES.

[a] R. 2924 ἐσταυρώθη τε σαρκὶ, σαρκί. [b] Desunt hæc in Regiis codicibus 7, in Colb. et in Nostro. [c] Edit. δεῖ δὲ καί.

NOTÆ.

(66) *Πρωτότοκος. Primogenitus.* In Reg. cod. 2151, hæc habentur quæ in editis Gregorii Nysseni nondum reperi : Σχόλ. τοῦ Νύσσης ἐκ τοῦ εἰς τὸν Ἰωσὴφ καὶ τὴν Μαρίαν· Πρωτότοκος ὁ Κύριος ἤκουσεν ἐκ τῆς Παρθένου· οὐχ ὅτι δεύτερόν τινα ὁμοιογενῆ προσεκαλέσατο, ἀλλ' ὅτι πρωτότοκος ἀσυγκρίτως ἐστὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Οὐδὲ γὰρ διὰ τὸ εἰπεῖν ὁ Ἀπόστολος περὶ τῆς τοῦ Κυρίου ἐκ Πατρὸς ἀνάρχου γεννήσεως, ὅς ἐστι πρωτότοκος πάσης κτίσεως, ἤδη καὶ ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου συνεγράψατο. Οὐδ' αὖ πάλιν ὁ αὐτὸς, πρωτότοκον ἐκ τῶν νεκρῶν καλέσας, ἤδη καὶ ὅμαιμον τοῦ Κυρίου παρεισήγαγε, παραπλησίως τὸν ἅδην πατήσαντα· ἀλλὰ πρωτότοκος ὁ Κύριος ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα διὰ πάντων γνωσθῇ τὸ μοναδικὸν τῆς υἱότητος ἀξίωμα. Ἀσύγκριτος γὰρ ὁ δεσποτικὸς τόκος. Ὅπου γὰρ ἡ μήτηρ παρθένος, πῶς τόκος ἑρμηνευόμενος· *Gregorii Nysseni ex oratione in Joseph et Mariam : Dominus primogenitus ex Virgine audiit, non quia posteriorem quemdam generis ejusdem ascivit ; sed quia sine ulla comparatione cum filiis hominum primogenitus est. Neque enim ex eo quod Apostolus de æterna Domini ex Patre generatione dicit : « Qui est primogenitus omnis creaturæ, »* jam et ullum Domini fratrem una significavit. *Nec rursus eum idem eum primogenitum ex mortuis nuncuparit, jam et Domini germanum, qui consimili modo infernum calcaverit, innuit. Verum Dominus, primogenitus ex Patre, et ex Virgine, et ex mortuis dicitur, ut undequaque singularis ejus excellentia cognoscatur ; nam extra comparationem est Domini partus : ubi quippe Virgo Mater est, qua ratione explicari partus possit?*

αὐτοῦ υἱοὶ Θεοῦ, υἱοθετηθέντες διὰ τοῦ βαπτίσματος· αὐτὸς ὁ φύσει Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πρωτότοκος ἐν ἡμῖν τοῖς θέσει καὶ χάριτι υἱοῖς Θεοῦ γενομένοις καὶ ἀδελφοῖς αὐτοῦ χρηματίσασι [d], γέγονεν. Ὅθεν ἔλεγεν· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν. Οὐκ εἶπε, Πατέρα ἡμῶν, ἀλλὰ Πατέρα μου, φύσει δηλονότι, καὶ Πατέρα ὑμῶν, χάριτι. Καὶ, Θεόν μου, καὶ Θεὸν ὑμῶν. Καὶ οὐκ εἶπε, Θεὸν ἡμῶν, ἀλλὰ, Θεόν μου· ἂν διέλῃς λεπταῖς [e] ταῖς ἐπινοίαις τὸ ὁρώμενον ἐκ τοῦ νοουμένου, καὶ Θεὸν ὑμῶν, ὡς δημιουργὸν καὶ Κύριον.

A niam æque ac nos participavit carni et sanguini [45], homoque factus est; nosque etiam per eum filii Dei facti sumus, per baptismum scilicet adoptati) ipse natura Dei Filius, inter nos, qui adoptione et gratia in Dei filios cooptati sumus, fratresque ipsius exstitimus, primogenitus factus est. Eo itaque nomine dicebat: *Ascendo ad Patrem meum et Patrem vestrum* [46]. Non dixit, *Patrem nostrum*, sed *Patrem meum*, natura videlidet; *et Patrem vestrum*, gratia. Et: *Deum meum et Deum vestrum* [47]. Non dixit, *Deum nostrum*, sed *Deum meum*; ut subtiliori consideratione id quod visibile est, ab eo quod mente intelligitur, præscindas, et *Deum vestrum*, tanquam rerum omnium opificem et Dominum.

ΚΕΦΑΛ. Θ' [ΠΒ'].

Περὶ πίστεως καὶ βαπτίσματος.

Ὁμολογοῦμεν δὲ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Τὸ γὰρ βάπτισμα τὸν τοῦ Κυρίου θάνατον δηλοῖ. Συνθαπτόμεθα γοῦν τῷ Κυρίῳ διὰ τοῦ βαπτίσματος, ὡς φησιν ὁ θεῖος Ἀπόστολος. Ὥσπερ οὖν ἅπαξ ἐτελέσθη ὁ τοῦ Κυρίου θάνατος, οὕτως καὶ ἅπαξ δεῖ βαπτίζεσθαι· βαπτίζεσθαι δὲ κατὰ τὸν τοῦ Κυρίου Λόγον, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διδασκομένους τὴν εἰς Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα ὁμολογίαν. Ὅσοι τοίνυν (67) εἰς Πατέρα καὶ Υἱὸν

CAP. IX.

De fide et baptismo.

Baptismi vis. Baptismus unus. Necessaria ad baptismum invocatio Trinitatis. Quid trina immersio. Quid in Christum baptizari. Eucharistia et baptismus e Dominico latere fluxerunt. Baptismus duplex ut et homo. — Jam vero unum baptismum in remissionem peccatorum et in vitam æternam confitemur. Baptismus quippe mortem Domini significat [48]. Per baptismum enim cum Domino sepelimur, ut ait divinus Apostolus [49]. Quemadmodum igitur Dominus mortuus est, sic nos etiam semel

[45] Hebr. II, 14. [46] Joan. XX, 17. [47] ibid. [48] Rom. VI, 4. [49] Coloss. II, 12.

VARIÆ LECTIONES.

[d] Regii quidam, Colb. 2 υἱῶν Θεοῦ γενομένων καὶ ἀδελφῶν αὐτοῦ χρηματισάντων. Ita olim in cod. S. Hil. sed corrasa membrana emendatum fuit, ut in textu reliquimus. [e] Regg. 6 et N. ψιλαῖς.. cod. S. Hil. λεπταῖς. ψιλαῖς : quæ vox in textum irrepsit, cum explicationis gratia margini vel supra lineam ascripta esset.

NOTÆ.

(67) *Ὅσοι τοίνυν. Qui in Patrem*, etc. Vetus Orientalium disciplina fuit, ut hæretici, qui Deo vel Trinitati detraherent, denuo tingerentur, dum redibant ad Ecclesiam : Τὸ βάπτισμα τὸ αἱρετικὸν οὐκ οἰκεῖον ὕδωρ λογιζόμενον· *Hæreticum baptisma non suam genuinamque aquam censet Ecclesia*, inquit Clemens Alex. lib. I *Strom.* Neque certum adeo est, a Stephani papæ, Firmilianique Cæsariensis temporibus, ad antiquam consuetudinem eos revolutos fuisse. Ne ita censeamus, obsistunt Basilii magni canones ad Amphilochium. Epiphanius Ecclesiæ universæ judicium exspectandum duxit, num qui ex Arianis venerint, secundo lavacro egeant; cum interim Athanasius denuo baptizandos censeret, orat. contra ipsos. *Non enim*, inquit, εἰς Ἰατέρα καὶ Υἱὸν διδόασιν οἱ Ἀρειανοί, *in Patrem et Filium dant Ariani, sed in Creatorem et creaturam*; ἂν τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ διὰ τὸ γεγραμμένον ὀνομάζειν προσποιῶνται, *tametsi nomina Patris et Filii, quia sic Scriptura sancitum est, imitentur se pronuntiare. Non enim qui simpliciter dixit, Domine, ille dat*; ἀλλ' ὁ μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ πίστιν ἔχων ὀρθήν, *qui nomen exprimendo, rectam quoque fidem habet.* Dominum siquidem apostolis præcepisse, primum ut docerent, tum deinde baptizarent. Quocirca *hæreses non paucas, quia nomina tantum pronuntiant*, λέγουσαι τὰ ὀνόματα μόνον, *nec rectam fidem tenent, inutilem aquam passi sere : et quemadmodum Manichæi, et Phryges*, καὶ οἱ τοῦ Σαμοσατέως μαθηταί, *et discipuli Samosatensis* (id est Paulianistæ) τὰ ὀνόματα λέγοντες, *cum nomina ipsa recitent, nihilominus censentur hæretici; ita et Arianos*, etc. Secunda synodus canonem edidit de hæreticis, qui cum baptismo, et qui sine baptismo cum sola chrismatis sacri unctione reciperentur. Horum Catalogum amplum digessit Timotheus CP. presbyter, sæculi sexti scriptor. Cæterum Basilius, epist. 2 ad Amphiloch., cavendum ait, ne asperior ille usus impedimento sit Ecclesiæ bono, aut hæreticorum saluti, *ne ob nimium rigorem segniores reddantur ad accedendum ad Ecclesiam*, ut Zonaras interpretatur, dixeratque ante ipsum Anastasius in resp. ad quæst. 86. Non ita pridem ante tempora Damasceni, Trullano canone 95 ferebatur, ut qui ex Manichæis, Valentinianis, Marcionistis, aliisque ejusmodi sectis converterentur, absque altero baptismo errores suos ejurarent. *Hæretici*, inquit Justinus Junior ad quæst. 14, *ad rectam doctrinam venientis erratum emendatur, pravæ quidem opinionis, mutata sententia; baptismi divino unguento; ordinationis, appositione manus, quo fit ut nihil insolutum maneat.* Cur vero prisci Patres baptismum hæreticorum reprobarent, has fuisse causas puto. Præter pravos formæ recitandæ sensus quos præmittebant, Gnosticos variis modis baptismi ritus et verba adulterasse narrat Irenæus toto cap. 8, lib. I. Cujus sceleris rei quoque sunt e Montanistis Tascodrugetæ apud Theodor., lib. I *Hær. fab.* cap. 12, et Quintilliani apud Tertullianum, lib. *De bapt.* cap. 1. Dionysius Alex. Epist. ad Xistum papam apud Euseb. lib. VII *Hist.* cap. 9, narrat senem quemdam qui in ecclesia baptismi cæremoniis interfuerat, ad suos pedes corruisse, dejerando baptismum quo tinctus erat ab hæreticis, *alterius fuisse generis, plenumque impietatis et blasphemiæ, nec ullam cum nostro habere similitu-*

baptizari necessarium est; baptizari, inquam, sicut a Domino dictum est: *In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti* [50]. Quibus scilicet verbis, Patris et Filii et Spiritus sancti confessionem edocemur. Quocirca qui in Patrem et Filium et Spiritum sanctum baptizati, unamque in tribus Deitatis personis naturam edocti, baptismum repetunt, ii, secundum divinum Apostolum, Christum rursus crucifigunt: *Impossibile enim est*, inquit, *eos qui semel illuminati sunt*, etc., *rursus ad pœnitentiam renovare, crucifigentes iterum* **260** *sibi ipsis Christum, et ostentui habentes* [51]. At qui in sanctam Trinitatem baptizati non sunt, hi denuo baptizentur necesse est. Etsi enim Apostolus dicit: *In Christum et in mortem ipsius baptizati sumus* [52]; non tamen hoc vult, baptismi invocationem ex his verbis constare debere, verum hoc demum, baptismum mortis Christi figuram præferre. Baptismus siquidem qui trina immersione peragitur, tres dies significat, quibus Dominus tumulo conditus jacuit [53]. Quare in Christum baptizatum esse nihil aliud indicat, quam in illum credendo salutifera aqua tingi. Fieri non potest ut in Christum credamus, nisi Patris et Filii et Spiritus sancti confessione imbuti simus [54]. Christus enim est Filius Dei vivi [55], quem Pater unxit Spiritu sancto [56], quemadmodum ait divinus David: *Propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ præ consortibus tuis* [57]. Isaias quoque ex Domini persona loquens: *Spiritus Domini super me, propter quod unxit me* [58]. Enimvero quænam verborum forma adhibenda esset, Dominus discipulis suis exposuit: *Baptizantes eos*, inquiens, *in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti* [59]. Quoniam enim immortalitatis

καὶ ἅγιον Πνεῦμα βαπτισθέντες, μίαν φύσιν τῆς θεότητος [f] ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι διδαχθέντες, αὖθις ἀναβαπτίζονται, οὗτοι ἀνασταυροῦσι τὸν Χριστὸν, ὡς φησιν ὁ θεῖος Ἀπόστολος. *Ἀδύνατον γὰρ τοὺς ἅπαξ φωτισθέντας, καὶ τὰ ἑξῆς, αὖθις ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν Χριστὸν, καὶ παραδειγματίζοντας.* Ὅσοι δὲ μὴ εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα ἐβαπτίσθησαν, τούτους δεῖ ἀναβαπτίζεσθαι. Εἰ γὰρ καί φησιν ὁ θεῖος Ἀπόστολος, ὅτι *Εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν*, οὐχ οὕτω δεῖν γίνεσθαί φησι τοῦ βαπτίσματος τὴν ἐπίκλησιν, ἀλλ' ὅτι τύπος τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἐστι τὸ βάπτισμα. Διὰ γὰρ τῶν τριῶν (68) καταδύσεων, τὰς τρεῖς ἡμέρας τῆς τοῦ Κυρίου ταφῆς σημαίνει τὸ βάπτισμα. Τὸ οὖν εἰς Χριστὸν βαπτισθῆναι δηλοῖ, τὸ πιστεύοντας εἰς αὐτὸν βαπτίζεσθαι. Ἀδύνατον δὲ εἰς Χριστὸν πιστεῦσαι, μὴ διδαχθέντας τὴν εἰς Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα ὁμολογίαν. Χριστὸς γάρ ἐστιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὃν ἔχρισεν ὁ Πατὴρ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ὡς φησιν ὁ θεῖος Δαβίδ· *Διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου.* Καὶ Ἡσαΐας ἐκ προσώπου τοῦ Κυρίου· *Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμὲ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με.* Τὴν μέντοι ἐπίκλησιν τοὺς οἰκείους μαθητὰς ὁ Κύριος διδάσκων ἔλεγε· *Βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.* Ἐπειδὴ γὰρ ἐπ' ἀφθαρσίαν [5] πεποίηκεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς, παραβάντας δὲ τὴν σωτήριον αὐτοῦ ἐντολὴν, φθορᾷ θανάτου κατεδίκασεν, ἵνα μὴ ἀθάνατον ᾖ τὸ κακὸν, συγκαταβὰς δὲ τοῖς δούλοις, ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ καθ' ἡμᾶς δὲ [h] γεγονὼς, τῆς φθορᾶς διὰ τοῦ ἰδίου πάθους ἐλυτρώσατο· ἐπήγασεν ἡμῖν ἐκ τῆς ἁγίας καὶ ἀχράντου αὐτοῦ πλευρᾶς πηγὴν ἀφέσεως·

[50] Matth. XXVIII, 19. [51] Hebr. IV, 6. [52] Rom. VI, 3. [53] Auct. *Quæst. ad Antioch.* [54] Basil. lib. *De bapt.* I, cap. 12. [55] Matth. XVI, 16. [56] Act. X, 38. [57] Psal. XLIV, 3. [58] Isa. LXI, 1. [59] Matth. XXVIII, 19.

VARIÆ LECTIONES.

[f] Vox θεότητος, deest in editis et R. 1. [5] Cod. S. Hil. et alii multi ἐπ' ἀφθαρσίᾳ. Vetus Interpr. *in incorruptione.* [h] Edit. Basil. κατ' ἡμᾶς δέ.

NOTÆ.

dinem. Propter has itaque rationes sæculo secundo, in duplici Phrygiæ synodo, et apud Ægyptios statutum est, ut hæretici denuo baptizarentur. Quamobrem si forte quidam ex eis sincero ritu tincti essent, baptismus ille secundus, tanquam sub conditione collatus æstimandus erat. Verum Latini meliori lege hæreticum non recipiebant, nisi quæsitum qua verborum forma baptizatus esset. Horum morem non paucos ex Asiaticis amplexos esse Basilius ipse testatur, epist. 1 canon.

(68) *Διὰ γὰρ τῶν τριῶν. Baptismus siquidem*, etc. Basilius lib. *De Spiritu sancto*, cap. 28, et epist. 39; Hieronymus, *Cont. Lucif.* et alii ab apostolica traditum ferunt, ut terna mersitatione baptismus fieret, non solum propter nomina trium personarum sanctissimæ Trinitatis, sed etiam quia Dominus diebus tribus mortuus fuit. Can. 7 secundæ synodi jussum est Eunomianos denuo baptizari, qui unica mersione, seu etiam perfusione, tingerentur. Hac enim cæremonia, quæ hactenus usitata non erat, Filius et Spiritus sanctus a deitate excludi significabantur. Ista hæresi profecto recentior est canon 46 ex illis qui Apostolici vocantur, quo jubetur, ut *si quis episcopus aut presbyter non tres initiando mersiones fecerit*, ἀλλ' ἓν βάπτισμα, εἰς τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου διδόμενον, *sed tinctionem unam quæ detur in mortem Domini, deponatur.* Nam Theodoretus, lib. IV *Hæres.* cap. 3; Socrates, lib. VI *Hist.* c. 23, et Sozomenus, lib. VI, c. 26, scribunt Eunomianos, non in Trinitatem, sed in mortem Domini baptizasse; imo Theodoretus addit, omisisse invocationem Trinitatis, μηδὲ ποιεῖσθαι τὴν τῆς Τριάδος ἐπίκλησιν. Quod facile non concesserim, quandoquidem Epiphanius hunc esse contendit verborum quæ baptizando proferrent, sensum: *In nomine Dei increati, in nomine Filii creati, et in nomine Spiritus sanctificantis, qui a Filio creatus est*; veluti nempe Athanasius dixerat Arianos *in Creatorem et creaturam baptizare.* Latini terna vulgo infusione tingunt, quem morem Cyprianus olim tuitus est, epist. 76. Commendat Gennadius, lib. *De Eccl. dogm.* et jam a sæculo saltem sexto Romæ observatum didicimus a doctiss. Mabillonio, tom. II *Musæi Ital.*

ὕδωρ μὲν εἰς ἀναγέννησιν καὶ ἐπίκλυσιν τῆς τε ἁμαρτίας καὶ τῆς φθορᾶς· αἷμα δὲ, πότον ζωῆς ἀϊδίου πρόξενον. Ἐντολὰς δὲ ἡμῖν δέδωκε δι' ὕδατος ἀναγεννᾶσθαι καὶ Πνεύματος, δι' ἐντεύξεως καὶ ἐπικλήσεως, τῷ ὕδατι ἐπιφοιτῶντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἐπειδὴ γὰρ διπλοῦς ὁ ἄνθρωπος, ἐκ ψυχῆς τε καὶ σώματος, διπλῆν ἡμῖν ἔδωκε καὶ τὴν κάθαρσιν, δι' ὕδατός τε καὶ Πνεύματος· τοῦ μὲν Πνεύματος, τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἐν ἡμῖν ἀνακαινίζοντος, τοῦ δὲ ὕδατος, διὰ τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος καθαίροντος τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, καὶ τῆς φθορᾶς ἀπαλλάττοντος, καὶ τὴν τοῦ θανάτου εἰκόνα ἐκπληροῦντος τοῦ ὕδατος, τὸν δὲ τῆς ζωῆς ἀῤῥαβῶνα παρεχομένου τοῦ Πνεύματος.

A consequendæ causa nos Deus condiderat [60]; violato autem ejus præcepto, mortis labe, ne perpetuum et immortale malum esset, nos item multaverat; idcirco pro sua indulgentia sese servis inclinans, nostrique similis effectus, passione sua nos a corruptione vindicavit, et ex sancto et immaculato suo latere veniæ fontem nobis emisit [61]: aquam scilicet ad regenerationem, necnon peccati et corruptelæ abstersionem; sanguinem vero in potum qui vitam æternam procuraret. Quin hoc quoque mandavit nobis, ut per aquam et Spiritum regeneraremur [62], Spiritu sancto ad aquam accedente, per verbum et orationem [63]. Nam quoniam homo duplici natura constat, anima scilicet et corpore, duplicem proinde nobis purgationem dedit, per aquam nimirum et Spiritum: sic nempe ut Spiritus divinæ imaginis similitudinisque decus in nobis instauraret, aqua vero per Spiritus gratiam a peccato corpus mundaret, atque a corruptione liberum redderet, aqua quidem mortis simulacrum exprimente, Spiritu autem vitæ pignus et arrhabonem largiente.

Ἀπ' ἀρχῆς γὰρ *Πνεῦμα Θεοῦ τοῖς ὕδασιν ἐπεφέρετο*· καὶ ἄνωθεν ἡ Γραφὴ μαρτυρεῖ τῷ ὕδατι, ὡς ἔστι καθαρτήριον. Ἐπὶ Νῶε δι' ὕδατος ὁ Θεὸς τὴν κοσμικὴν ἁμαρτίαν κατέκλυσε. Δι' ὕδατος πᾶς ἀκάθαρτος κατὰ τὸν νόμον καθαίρεται [i], καὶ αὐτῶν τῶν ἱματίων πλυνομένων τῷ ὕδατι, ἔδειξεν Ἠλίας τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος συμμεμιγμένην τῷ ὕδατι, ὕδατι φλέξας τὴν ὁλοκαύτωσιν. Καὶ σχεδὸν ἅπαντα κατὰ τὸν νόμον ὕδατι καθαρίζεται· τὰ γὰρ ὁρατὰ, σύμβολα τῶν νοουμένων εἰσίν· ἡ μέντοι ἀναγέννησις κατὰ ψυχὴν γίνεται· πίστις γὰρ υἱοθετεῖν οἶδε, καίτοι ὄντας κτίσματα διὰ τοῦ Πνεύματος, καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἄγειν μακαριότητα.

B *Aquæ vis purgatoria.* — Etenim a principio *Spiritus Domini ferebatur super aquas* [64]: quin et lustrandi virtute præditam esse aquam Scriptura jam olim contestatur [65]. Noe temporibus Deus mundi peccatum per **261** aquam eluit [66]. Per aquam quisquis immundus erat, lege præcipiente, mundabatur, et ita quidem ut et ipsæ vestes aqua essent abluendæ. Elias Spiritus gratiam admistam aquis ostendit, tum nimirum cum holocaustum adhibita aqua cremavit [67]. Peneque omnia secundum legem aqua mundantur. Res enim visibiles earum quæ mente percipiuntur signa sunt. Regeneratio porro in animo perficitur. Fides quippe vim eam habet, ut quamvis e rebus creatis simus, per Spiritum nos in Dei filios adoptet, atque ad pristinam felicitatem velut postliminio revocet.

Ἡ μὲν οὖν τῶν ἁμαρτιῶν ἄφεσις, πᾶσιν ὁμοίως διὰ τοῦ βαπτίσματος δίδοται· ἡ δὲ χάρις τοῦ Πνεύματος κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως καὶ τῆς προκαθάρσεως. Νῦν μὲν οὖν διὰ τοῦ βαπτίσματος τὴν ἀπαρχὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος λαμβάνομεν, καὶ ἀρχὴ ἑτέρου βίου γίνεται ἡμῖν ἡ παλιγγενεσία, καὶ σφραγὶς, καὶ φυλακτήριον, καὶ φωτισμός [1].

C *Baptismi gratia pro suscipientium fide et munditia.* — Quamvis autem peccatorum remissio omnibus per aquæ baptismum detur: Spiritus tamen gratia pro fidei ac præviæ purgationis modo conceditur. Et nunc quidem Spiritus sancti primitias per baptismum accipimus, et regeneratio, alterius nobis vitæ initium, et signaculum, et præsidium, et illuminatio efficitur.

Χρὴ δὲ πάσῃ δυνάμει ἀσφαλῶς τηρεῖν ἑαυτοὺς καθαροὺς ἀπὸ ῥυπαρῶν ἔργων, ἵνα μὴ πάλιν ὥσπερ κύων ἐπὶ τὸν ἴδιον ἔμετον ἐπιστρέψαντες, δούλους πάλιν ἑαυτοὺς τῆς ἁμαρτίας ποιήσωμεν. Πίστις γὰρ χωρὶς ἔργων νεκρά ἐστιν, ὁμοίως καὶ ἔργα χωρὶς πίστεως. Ἡ γὰρ ἀληθὴς πίστις διὰ τῶν ἔργων δοκιμάζεται.

Cæterum in id nobis totis viribus est enitendum, ne canis instar ad vomitum redeuntes [68], peccati nosmetipsos denuo servituti mancipemus. Fides siquidem sine operibus mortua est, itemque opera, sublata fide [69]. Vera quippe fides per opera comprobatur.

Βαπτιζόμεθα δὲ εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, ὅτι αὐτὰ τὰ βαπτιζόμενα χρῄζει τῆς ἁγίας Τριάδος εἰς τὴν αὐτῶν σύστασίν τε καὶ διαμονὴν, καὶ ἀδύνατον μὴ

D *Cur in Trinitatem baptizemur.* — Ob id vero [70] in sanctam Trinitatem baptizamur, quia quæ baptizantur, ad sui, tum constitutionem, tum conserva-

[60] Method. lib. *De resurr.* [61] Joan. XIX, 34, [62] Joan. III, 5. [63] Greg. orat. 48. [64] Gen. I, 2. [65] Levit. XV, 10. [66] Gen. VI, 17. [67] III Reg. XVIII, 32. [68] II Petr. II, 22. [69] Jac. II, 26. [70] Greg. Naz. orat. 40; Athan. ad Serap. *De Spir. sancto.*

VARIÆ LECTIONES.

[1] Multi codices ἐκαθαίρετο. cod. S. Hil. in marg. ἢ ἐκεκάθαρτο. [i] In R. 2626 additur καὶ ἁγιασμός. Sic Faber, qui transtulit *et illuminatio et sanctificatio.* In R. 2924, pro φωτισμὸς, habetur ἁγιασμὸς, sic vetus interpr. *sanctificatio.*

tionem, Trinitatis opera indigent : nec fieri potest, quin tres personæ sibi invicem adsint ; quoniam Trinitas nullatenus separabilis est.

A συμπαρεῖναι ἀλλήλαις τὰς τρεῖς ὑποστάσεις· ἀχώριστος γὰρ ἡ ἁγία Τριάς.

Varia baptismata. Joannis baptisma a baptismate Christi diversum. Pœnitentiæ baptismus ; martyrii, et iste nobilissimus ; baptismus sempiterni cruciatus. — Primum [71] baptisma diluvium fuit, quod exscindendi peccati causa contigit. Secundum illud fuit, quod per mare et nubem factum est [72]. Siquidem nubes, Spiritus ; mare, aquæ figuram gerebat [73]. Tertium legale erat. Quisquis enim immundus esset, aqua abluebatur, vestes lavabat, atque ita in castra ingrediebatur [74]. Quartum [75] Joannis fuit, quod illos qui baptizabantur, ad pœnitentiam adducebat, ut crederent in Christum : *Ego enim*, inquit, *baptizo vos aqua : qui autem post me veniet, ipse vos baptizabit Spiritu sancto et igne* [76]. Itaque Joannes ad Spiritum suscipiendum ante per aquam purgabat. Quintum, Domini baptisma, quo ipse baptizatus fuit. Baptizatus est autem, non quod ipse purgatione indigeret ; sed meam sibi purgationem asciscens, ut capita draconum in aquis contereret [77] ; ut peccatum obrueret, ac totum veterem Adamum in aqua sepeliret ; ut baptismum sanctificaret ; ut legem **262** impleret ; ut Trinitatis mysterium aperiret ; ut semet tandem suscipiendi baptismi formam et exemplum præberet. Baptizamur autem et nos quoque perfecto Domini baptismo, per aquam videlicet et Spiritum. Porro [78] Christus ideirco igne baptizare dicitur, quia Spiritus gratiam in sanctos apostolos effudit, quemadmodum Dominus ipse dixerat : *Joannes quidem baptizavit aqua, vos autem baptizabimini Spiritu sancto et igne, non post multos hos dies* [79] : vel etiam ob castigatorium ignis futuri baptismum. Sextum [80] baptisma, in pœnitentia et lacrymis versatur : estque sane grave et molestum. Septimum [81], est quod sanguinis profusione ac

Πρῶτον βάπτισμα, τοῦ κατακλυσμοῦ, εἰς ἔκκοπὴν ἁμαρτίας. Δεύτερον, τὸ διὰ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς νεφέλης· σύμβολον γὰρ, ἡ μὲν νεφέλη τοῦ Πνεύματος, ἡ θάλασσα δὲ, τοῦ ὕδατος. Τρίτον τὸ νομικόν· πᾶς γὰρ ἀκάθαρτος ἀπελούετο ὕδατι, ἔπλυνέ τε τὰ ἱμάτια, καὶ οὕτως εἰσῄει εἰς τὴν παρεμβολήν. Τέταρτον τὸ Ἰωάννου (69), εἰσαγωγικὸν ὑπάρχον, καὶ εἰς μετάνοιαν ἄγον τοὺς βαπτιζομένους, ἵνα εἰς Χριστὸν πιστεύσωσιν. *Ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς*, φησὶ, *βαπτίζω ὕδατι· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, αὐτὸς ὑμᾶς*, φησὶ, *βαπτίσει ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρί.* Προκαθαίρει οὖν ὁ Ἰωάννης ἐπὶ τὸ Πνεῦμα διὰ τοῦ ὕδατος. Πέμπτον, τὸ τοῦ Κυρίου βάπτισμα, ὃ αὐτὸς ἐβαπτίσατο. Βαπτίζεται δὲ, οὐχ ὡς αὐτὸς χρῄζων καθάρσεως, ἀλλὰ τὴν ἐμὴν οἰκειούμενος κάθαρσιν, ἵνα συντρίψῃ τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἵνα κλύσῃ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ πάντα τὸν παλαιὸν Ἀδὰμ ἐνθάψῃ τῷ ὕδατι, ἵνα ἁγιάσῃ τὸν βαπτιστὴν, ἵνα πληρώσῃ τὸν νόμον, ἵνα τὸ τῆς Τριάδος ἀποκαλύψῃ μυστήριον, ἵνα τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἡμῖν πρὸς τὸ βαπτίζεσθαι γένηται. Βαπτιζόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς τὸ τέλειον τοῦ Κυρίου βάπτισμα, τὸ δι' ὕδατός τε καὶ Πνεύματος. Πυρὶ δὲ λέγεται βαπτίζειν ὁ Χριστός· ἐν εἴδει γὰρ πυρίνων γλωσσῶν ἐπὶ τοὺς ἁγίους ἀποστόλους τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν ἐξέχεεν, ὡς φησιν αὐτὸς ὁ Κύριος, ὅτι *Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρὶ, οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας*· ἢ διὰ τὸ τοῦ μέλλοντος πυρὸς κολαστικὸν βάπτισμα. Ἕκτον, τὸ διὰ μετανοίας καὶ δακρύων, ὄντως ἐπίπονον. Ἕβδομον, τὸ δι' αἵματος καὶ μαρτυρίου, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἐβαπτίσατο, ὡς λίαν αἰδέσιμον καὶ μακάριον, ὅσον[k] δευτέροις οὐ μολύνεται ῥύποις. Ὄγδοον, τὸ τελευταῖον (70), οὐ σωτήριον, ἀλλὰ τῆς μὲν κακίας ἀναιρε-

[71] Greg. Theol. orat. 39. [72] Gen. VII, 17. [73] I Cor. X, 1. [74] Lev. XIV, 15. [75] Greg. orat. 40 ; Basil. hom. de bapt. ; Chrys. in Matth. hom. 10, et alii. [76] Matth. III, 11. [77] Psal. LXXIII, 13. [78] Greg. orat. 40. [79] Act. I, 5. [80] Greg. orat. 40. [81] Id. ibid.

VARIÆ LECTIONES.

[k] Cod. S. Hil. Colb. et multi Regii et N. ὅσων. R. 1 ὃ καί.

NOTÆ.

(69) *Τέταρτον τὸ Ἰωάννου. Quartum Joannis.* In ora cod. R. 3541, legitur locus Cyrilli Hierosolymitani ex catechesi mystag. 2 sumptus, quo dicitur non remissionem modo peccatorum, verum et adoptionem filiorum baptismo concedi : non enim ejusdem rationis esse, ac baptismum Joannis ; cum abstersionem peccatorum illum esse sciamus et donum Spiritus sancti dare. Similia Basilius habet lib. 1 *De bapt.*, cap. 2. Chrysostomus vero observat Lucam scripsisse Joannem *prædicasse baptismum pœnitentiæ in remissionem peccatorum*, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτημάτων, non ἀφέσεως, *remissionis peccatorum : quia remissionis desiderium inspirando, ad Redemptorem quærendum præparabat.* Basilius in *Exhort. ad bapt.* perinde ac Noster docet, Joannis baptisma εἰσαγωγικόν, *introductorium* fuisse, Christi vero, τελειωτικόν, *perficiens. Illud recessus erat a peccato*, inquit ; *hoc conjunctio cum Deo.*

(70) *Ὄγδοον, τὸ τελευταῖον. Octavum denique*, etc. In cod. R. 3541 hoc aliud scholium reperi, quod Nazianzeni et nostri dictum firmat : Τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ἐκ τῶν κατὰ Εὐνομίου. Αὐτὸς ἡμᾶς, φησὶ, βαπτίσει ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρί· τὸ τοῦ πυρὸς βάπτισμα τὴν ἐν τῇ κρίσει δοκιμασίαν λέγει· ὡς φησιν ὁ Ἀπόστολος· « Ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει, ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται, καὶ ἑκάστου ἔργον ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάζει. » *Sancti Basilii ex libris Contra Eunomium : « Ille vos baptizabit in Spiritu sancto et igne. » Baptismum ignis probationem illam vocat, quæ in judicio facienda est ; quemadmodum dicit Apostolus : « Dies enim declarabit, quia in igne revelabitur, et uniuscujusque opus quale est, ignis declarabit. »* Desumpta hæc sunt ex lib. *De Spiritu sancto ad Amphil.* cap. 15. Illum vero eumdem Matthæi locum eodem modo Hieronymus edisserit, Græcos Patres secutus.

τικόν· οὐκ ἔτι γὰρ κακία καὶ ἁμαρτία πολιτεύεται· κολάζον δὲ ἀτελεύτητα.

A martyrio perficitur, quo et Christus ipse nostri causa defunctus est [82]. Estque illud perquam augustum ac beatum, quod nullis posthac sordibus inquinetur. Octavum [82] denique et postremum illud est, non jam salutiferum, verum ita malitiam auferens, quando suus jam malitiæ et peccato locus non erit, ut tamen sempiternum excruciet ac puniat.

Σωματικῷ δὲ εἴδει [1], ὡσεὶ περιστερὰ, ἐπεφοίτησε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὴν ἀπαρχὴν τοῦ ἡμετέρου ὑποδεικνύον βαπτίσματος, καὶ τιμῶν τὸ σῶμα· ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ἦγουν τὸ σῶμα, τῇ θεώσει Θεὸς, καὶ ἅμα που ἄνωθεν εἴθισται περιστερὰ λύσιν κατακλυσμοῦ εὐαγγελίζεσθαι. Ἐπὶ δὲ τοὺς ἁγίους ἀποστόλους πυροειδῶς κάτεισι. Θεὸς γάρ ἐστιν· ὁ δὲ Θεὸς πῦρ καταναλίσκον ἐστί.

Spiritus sanctus columbæ specie et ignis. — Porro [84] Spiritus sanctus corporali specie, sicut columba ad Dominum descendit, sicque tum baptismi nostri primitias subindicabat, tum corpus cohonestabat: quoniam et hoc quoque per deificationem Deus erat. Adde, quod columba cessasse diluvium olim nuntiaverit. Ignis vero specie in sanctos apostolos descendit [85], eo quod Deus esset. *Deus enim ignis consumens est* [86].

Τὸ ἔλαιον (71) βαπτίσματι παραλαμβάνεται, μηνύον τὴν χρίσιν [m] ἡμῶν, καὶ χριστοὺς ἡμᾶς ἐργαζόμενον, καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ ἡμῖν ἐπαγγελλόμενον διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔλεον, ἐπεὶ καὶ κάρφος ἐλαίας τοῖς ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ περισωθεῖσιν ἡ περιστερὰ κεκόμικεν. B

Olei unctio. — At vero oleum idcirco ad baptismum adhibetur, quia unctionem nostram significat, nosque christos facit, insuper Dei misericordiam per Spiritum sanctum nobis pollicetur. Nam ei columba illis qui incolumes e diluvio evaserant, oleæ ramum præter omnem spem olim attulit [87].

Ἐβαπτίσθη Ἰωάννης, τὴν χεῖρα ἐπιθεὶς ἐπὶ τὴν θείαν τοῦ Δεσπότου κορυφὴν, καὶ τῷ ἰδίῳ αἵματι.

Joannes, ut baptizatus. — Joannes imposita divino Domini capiti manu, et cruore proprio baptizatus fuit.

Οὐ χρὴ ὑπερτίθεσθαι [n] τὸ βάπτισμα, ὅτε δι' ἔργων ἡ πίστις τῶν προσιόντων μαρτυρηθῇ. Ὁ γὰρ [o] ἐν δόλῳ προσιὼν τῷ βαπτίσματι, κατακριθήσεται μᾶλλον ἢ ὠφεληθήσεται.

Cæterum [88] baptismum diutius prorogare non oportet dum accedentium fidem contestantur actiones. Si quis dolo ad baptismum accesserit, tantum abest ut hinc utilitatis quidpiam capiat, ut condemnationem potius accersat sibi.

ΚΕΦΑΛ. Ι' [ΠΙ'] — 263 CAP. X.

C

Περὶ πίστεως. — *De fide.*

Ἡ μέντοι πιστις διπλῆ ἐστιν· *Ἔστι γὰρ πίστις ἐξ ἀκοῆς.* Ἀκούοντες γὰρ τῶν θείων Γραφῶν, πι-

Fides virtus. Infidelis est, qui non credit Ecclesiæ traditioni, aut male vivit. — Fides porro duplex

[82] Luc. 12. 50. [83] Greg. orat. 40. [84] Id. orat. 39. [85] Ib. orat. 44; Act, II, 2. [86] Deut. IV, 24. [87] Gen. VIII, 11. [88] Greg. orat. 40.

VARIÆ LECTIONES.

[1] Deest δὲ, in editis et Colb. 1. [m] Reg. 1 et N. τὴν χάριν. [n] In cod. S. Hil. ex emend. additur οὖν. [o] Deest γὰρ in codd. restituit emendator cod. S. Hil.

NOTÆ.

(71) *Τὸ ἔλαιον. At vero oleum*, etc. Apud Græcos ille qui baptizandus venit, oleo simplici primum inungitur a sacerdote. Unctio altera baptismum subsequitur, fitque oleo pigmentis condito, quod a pontifice consecratur, feria V in Cœna Domini, hoc μέγα μῦρον, *magnum unguentum* nuncupatur, vel χρίσμα. Nos quoque *sanctum chrisma* dicimus. Unctio hæc ipsum est sacramentum Confirmationis, de quo legesis Allat. lib. III *De consens.* cap. 16. Oleum prius Cyrillo Hierosol. catech. myst. 2: ἐπόρκιστον, *exorcisatum*, dicitur, *quo tum ardentia peccatorum vestigia purgentur, tum invisibiles dæmones pellantur*: eoque catechumenos *a vertice ad infimas usque partes perungi* ait. Alterum vero Spiritus sancti esse imaginem docet, ut quemadmodum in Christum cum ascendisset de aqua, Spiritus sanctus venit, sic Christi alumni Spiritus sancti chrismatis insigniantur, postquam baptismi aquis abluti sunt. Cæterum *velut panis Eucharistiæ*, inquit cat. 3, μετὰ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, οὐκ ἔστιν ἄρτος λιτὸς, ἀλλὰ σῶμα Χριστοῦ, *post invocationem Spiritus sancti non est simplex panis, sed corpus Christi: sic sanctum unguentum*, οὐκ ἔστι ψιλὸν, οὐδ' ὡς εἴποι τις, κοινὸν μετ' ἐπίκλησιν, *invocatione facta non est amplius unguentum, nec, ut ita dicam, commune, sed Christi donum, sanctique Spiritus, cujus divinitatis præsentia efficacitatem habet.* Deinde explicat cur frons aliique sensus secundum Ecclesiæ Orientalis morem ungantur. Apud Orientales, ut olim apud Latinos plerosque, quilibet presbyter absoluto baptismo sacram chrismatis unctionem facit. Pachymeres vero in cap. 5 Dionys. *De eccl. hier.* observat priscum morem in Oriente fuisse, ut solus pontifex neophytos chrismate ungeret: Χρεία γὰρ τοῦ ἀρχιερέως ἔσται εἰς τὸ χρῖσαι τῷ μύρῳ τὸν βαπτισθέντα. Αὕτη γὰρ ἡ ἀρχαία συνήθεια· *Opus erit pontifice, qui baptizatum unguento liniat. Hic enim mos antiquus fuit*: dicente scilicet Dionysio, perficiendi potestatem non esse presbytero, nec proinde perfectum baptismum dandi, qui nonnisi chrismate perficiatur. Cum vero episcopi, secundi ordinis sacerdotibus baptizandi munus detulissent, eis subinde jus confirmandi neophytos permiserunt. At consecrandi unguenti potestatem retinuere, ut palam esset, ex solo pontifice perfectionem in fideles derivari. Usitata Græcis in confirmatione formula, vetusta illa est quam refert canon 7 secundæ synodi: Σφραγὶς δωρεᾶς Πνεύματος ἁγίου, *Signaculum doni Spiritus sancti.*

est : *Est enim fides ex auditu* [89]. Scripturas namque sacras audiendo, Spiritus sancti doctrinæ credimus. Atque hæc fides per omnia illa, quæ a Christo statuta sunt, perficitur : opere videlicet credens, pietatem colens, et ejus qui nos instauravit, præceptis obsequens. Nam qui secundum Ecclesiæ catholicæ traditionem non credit, vel per flagitiosa opera cum diabolo communicat, hic infidelis est.

A στεύομεν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Αὕτη δὲ τελειοῦται πᾶσι τοῖς νομοθετηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἔργῳ πιστεύουσα, εὐσεβοῦσα, καὶ τὰς ἐντολὰς πράττουσα τοῦ ἀνακαινίσαντος ἡμᾶς. Ὁ γὰρ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας πιστεύων, ἢ κοινωνῶν διὰ τῶν ἀτόπων ἔργων τῷ διαβόλῳ, ἄπιστός ἐστιν.

Fides donum Spiritus. — Rursus : *Fides est sperandarum substantia rerum, argumentum non apparentium,* [90] vel est spes minime dubia nec ambigua, qua confidimus fore, ut quæ nobis divinitus promissa sunt, et quæ postulamus, adipiscamur. Ac prior quidem, nostræ voluntatis est ; altera autem inter Spiritus dona censenda est.

Ἔστι δὲ πάλιν *πίστις ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων*, ἢ ἀδίστακτος καὶ ἀδιάκριτος ἐλπὶς τῶν τε ὑπὸ Θεοῦ ἡμῖν ἐπηγγελμένων, καὶ τῆς τῶν αἰτήσεων ἡμῶν ἐπιτυχίας. Ἡ μὲν οὖν πρώτη, τῆς ἡμετέρας γνώμης ἐστὶ, ἡ δὲ δευτέρα, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Spiritalis circumcisio. — Sciendum est autem, integumentum omne quod a nativitate contraximus, peccatum scilicet, per baptismum circumcidi, nosque spiritales Israelitas ac Dei populum fieri.

B Ἰστέον δὲ ὅτι διὰ τοῦ βαπτίσματος περιτεμνόμεθα ἅπαν τὸ ἀπὸ γενέσεως κάλυμμα, ἤτοι τὴν ἁμαρτίαν, καὶ Ἰσραηλῖται πνευματικοὶ, καὶ Θεοῦ λαὸς χρηματίζομεν.

CAP. XI.

De cruce, ubi rursum de fide.

Rerum ipsa creatio humanis rationibus comprehendi non potest. Fides universa necessaria. Quid fides. — Verbum crucis pereuntibus quidem stultitia est : iis autem qui salvi fiunt, id est nobis, Dei virtus est [91]. Nam *spiritualis quidem judicat omnia : animalis autem homo non percipit ea quæ Dei sunt* [92]. Stultitia enim illis est, qui ea suscipiunt, nec Dei bonitatem et omnipotentiam considerant ; verum res divinas humanis naturalibusque rationibus investigant. Etenim quæ Dei sunt, naturam et Sermonem et cogitationem superant. Nam si quis animo volvat quonam pacto, et cur Deus omnia ex nihilo produxerit, naturalibusque rationibus id assequi contendat, nequaquam hoc comprehendet. Animalis enim et diabolica est hujusmodi scientia. Qui vero fide veluti manu ductus, Deum bonum, et omnipotentem, et verum, et sapientem, et justum cogitat, omnia plana et æquabilia, viamque rectam inveniet. Nam fieri non potest ut quis sine fide salutem consequatur [93]. Fide siquidem tum humana omnia, tum spiritualia constant. Neque enim agricola [94] sine fide arvum proscindit, nec mercator exiguo ligno vectus animam suam furentibus maris undis committit, nec matrimonia contrahuntur, nec denique aliud quidquam eorum quæ vita fert, suscipitur. Fide intelligimus Dei potentia cuncta ex nihilo producta esse. Fide omnia recte gerimus, tum humana, tum divina. Fides porro est assensus omni curiosa inquisitione vacans [95].

C

D

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ' [ΠΔ'].

Περὶ σταυροῦ, ἐν ᾧ ἔτι καὶ περὶ πίστεως.

Ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ, τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν, δύναμις Θεοῦ ἐστιν. Ὁ μὲν γὰρ πνευματικὸς πάντα ἀνακρίνει, ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος. Μωρία γάρ ἐστι τοῖς μὴ πίστει δεχομένοις, καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ παντοδύναμον τοῦ Θεοῦ λογιζομένοις, ἀλλ' ἀνθρωπίνοις καὶ φυσικοῖς λογισμοῖς ἐξερευνῶσι [P] τὰ θεῖα· πάντα γὰρ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ φύσιν εἰσὶ, καὶ λόγον, καὶ ἔννοιαν. Εἰ γάρ τις λογίσηται ὅπως ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, τίνος τε ἕνεκεν παρήγαγεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα, καὶ φυσικοῖς λογισμοῖς φθάσαι ἐβουλήθη, οὐ καταλαμβάνει. Ψυχικὴ γάρ ἐστιν ἡ γνῶσις αὕτη καὶ δαιμονιώδης. Εἰ δέ τις πίστει χειραγωγούμενος, ἀγαθὸν, καὶ παντοδύναμον, καὶ ἀληθὲς, καὶ σοφὸν, καὶ δίκαιον τὸ Θεῖον λογίσηται, εὑρήσει πάντα λεῖα καὶ ὁμαλὰ, καὶ ὁδὸν εὐθεῖαν. Ἐκτὸς γὰρ πίστεως ἀδύνατον σωθῆναι· πίστει γὰρ πάντα, τά τε ἀνθρώπινα, τά τε πνευματικὰ συνίστανται. Οὔτε γὰρ γεωργὸς ἐκτὸς πίστεως τέμνει γῆς αὔλακα· οὐκ ἔμπορος μικρῷ ξύλῳ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν τῷ μαινομένῳ τῆς θαλάσσης πελάγει παραδίδωσιν· οὐ γάμοι συνίστανται, οὐκ ἄλλο τι τῶν ἐν τῷ βίῳ. Πίστει νοοῦμεν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα τῇ τοῦ Θεοῦ δυνάμει παρῆχθαι· πάντα τά τε θεῖα καὶ τὰ ἀνθρώπινα πίστει κατορθοῦμεν. Πίστις δέ ἐστιν ἀπολυπραγμόνητος συγκατάθεσις.

Christi rerum nulla mirabilior cruce. Ejus beneficia. — Quanquam autem omnis Christi actio et miraculorum editio, præclara, divina ac mirabilis est : nihil tamen est ex omnibus quod admiratione di-

Πᾶσα μὲν οὖν πρᾶξις καὶ θαυματουργία τοῦ Χριστοῦ μεγίστη, καὶ θεία, καὶ θαυμαστή· ἀλλὰ πάντων ἐστὶ θαυμαστότερον ὁ τίμιος αὐτοῦ σταυρός. Δι' οὐδενὸς γὰρ ἑτέρου ὁ θάνατος κατήργηται, ἢ τοῦ

[89] Rom. 20. 17. [90] Hebr. xi, 1. [91] I Cor. i, 23. [92] I Cor. ii, 15. [93] Hebr. xi, 6. [94] Basil. in psal. cxv. [95] Basil. cit. loc.

VARIÆ LECTIONES.

[P] Codd. fere omnes ἐρευνῶσι.

προπάτορος ἁμαρτία [q] λέλυται, ὁ ᾅδης ἐσκύλευται, ἡ ἀνάστασις δεδώρηται, δύναμις ἡμῖν τοῦ καταφρονεῖν τῶν παρόντων καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δέδοται, ἡ πρὸς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα ἐπάνοδος κατώρθωται, πύλαι παραδείσου ἠνοίχθησαν [r], ἡ φύσις ἡμῶν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ κεκάθικε, τέκνα Θεοῦ καὶ κληρονόμοι γεγόναμεν, εἰ μὴ διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὰ σταυροῦ [s] γὰρ πάντα κατώρθωται· Ὅσοι γὰρ ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν, φησὶν ὁ Ἀπόστολος, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν· ὅσοι δὲ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, Χριστὸν ἐνεδυσάμεθα. Χριστὸς δέ ἐστι Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία. Ἰδοὺ ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι ὁ σταυρὸς, τὴν ἐνυπόστατον τοῦ Θεοῦ σοφίαν καὶ δύναμιν ἡμᾶς περιέβαλε. Δύναμις δὲ Θεοῦ ἐστιν ὁ Λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ, ἢ ὅτι τὸ δυνατὸν τοῦ Θεοῦ, ἤτοι ἡ κατὰ τοῦ θανάτου νίκη, δι' αὐτοῦ ἡμῖν πεφανέρωται, ἢ ὅτι, ὥσπερ τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ σταυροῦ διὰ τοῦ μέσου κέντρου κρατοῦνται καὶ συσφίγγονται [t], οὕτως διὰ τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως, τό τε ὕψος καὶ τὸ βάθος, μῆκός τε καὶ πλάτος, ἤτοι πᾶσα ὁρατή τε καὶ ἀόρατος κτίσις συνέχεται.

Οὗτος ἡμῖν σημεῖον (72) δέδοται ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὃν τρόπον τῷ Ἰσραὴλ ἡ περιτομή· δι' αὐτοῦ γὰρ οἱ πιστοὶ τῶν ἀπίστων ἀποδιιστάμεθα καὶ γνωριζόμεθα. Οὗτος θυρεὸς καὶ ὅπλον καὶ τρόπαιον κατὰ τοῦ διαβόλου. Οὗτος σφραγὶς, ἵνα μὴ θίγῃ ἡμῶν ὁ ὀλοθρεύων, ὡς ἡ Γραφὴ φησιν. Οὗτος τῶν κειμένων ἀνάστασις, τῶν ἑστώτων στήριγμα, ἀσθενῶν βακτηρία, ποιμαινομένων ῥάβδος, ἐπιστρεφόντων χειραγωγία, προκοπτόντων τελείωσις, ψυχῆς σώτηρία καὶ σώματος, πάντων τῶν κακῶν ἀποτρόπαιον, πάντων τῶν ἀγαθῶν πρόξενος, ἁμαρτίας ἀναίρεσις, φυτὸν ἀναστάσεως, ξύλον ζωῆς αἰωνίου.

Αὐτὸ μὲν οὖν τὸ τίμιον ξύλον (73) ὡς ἀληθῶς καὶ σεβάσμιον, ἐν ᾧ ἑαυτὸν εἰς θυσίαν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Χριστὸς προσενήνοχεν, ὡς ἁγιασθὲν τῇ ἁφῇ τοῦ

gnius sit, quam veneranda ipsius crux. Neque enim alia ulla re destructa mors fuit, primi parentis peccatum exstinctum, infernus spoliatus, resurrectio donata, vis tum præsentia, tum mortem ipsam contemnendi nobis concessa, reditus ad antiquam beatitudinem paratus, paradisi patefactæ januæ, natura nostra ad Dei dexteram collocata, nos denique filii Dei atque hæredes facti, nisi per crucem Domini nostri Jesu Christi [96]. Siquidem hæc omnia crux præstitit: *Quicunque enim*, inquit Apostolus, *in Christum baptizati sumus, in mortem ipsius baptizati sumus* [97]. *Quicunque autem in Christum baptizati sumus, Christum induimus* [98]. *Christus* porro est *Dei virtus et sapientia* [99]. En quo pacto Christi mors, sive crux subsistenti Dei sapientia nos vestivit. Dei autem virtus verbum crucis dicitur, vel quia Dei vis ac potentia, hoc est, victoria adversus mortem, per eam nobis manifestata est; vel quia, sicut quatuor extremæ crucis partes per medium centrum inter se cohærent et constringuntur, ita per Dei potentiam sublimitas et profunditas, longitudo et latitudo, hoc est, omnis tam visibilis quam invisibilis creatura, continetur [1].

Crucis signum fideles inter et infideles discernit. — Hæc nobis signi loco in fronte data est, haud secus ac circumcisio Israeli: Per hanc nos fideles ab infidelibus distinguimur atque agnoscimur. Hæc clypeus, armatura, atque tropæum est adversus diabolum. Hæc signaculum est, ne nos exterminator angelus tangat, ut Scriptura loquitur [2]. Hæc jacentium erectio est, stantium fulcimentum, infirmorum baculus, ovium virga, resipiscentium adminiculum, proficientium perfectio, animæ et corporis salus, malorum omnium depulsio, bonorum omnium causa, peccati exstinctio, resurrectionis planta, vitæ æternæ lignum.

Ligni crucis adoratio, ac aliorum quæ Christus contactu suo sanctificavit. — Hoc itaque pretiosum sane ac venerabile lignum, in quo se Christus pro

[96] Cyrill. Hier. catech. 1, 14. [97] Rom. VI, 3. [98] Gal. III, 27. [99] I Cor. I, 24. [1] Basil. in cap. XI Isaiæ. [2] Exod. IX, 12.

VARIÆ LECTIONES.[1]

[q] Regii 4, Colb. 1 Ἀδὰμ ἁμαρτ. [r] Als. ἠνοίγησαν. [s] Cod. S. Hil. et alii δι' αὐτοῦ· sic Faber *per ipsam enim*. [t] Als. κρατεῖσαι καὶ συσφίγγεται.

NOTÆ.

(72) Οὗτος ἡμῖν σημεῖον. *Hæc nobis signi loco.* Apostolica traditio est, inquiunt Tertullianus, Basilius, et alii, ut ad singula sua opera crucis signum Christiani in fronte premant. Loca non affero, ne actum agam. Profecto crucis signum deposuisse, Christianismum pene ejurasse est.

(73) Αὐτὸ μὲν τὸ τίμιον ξύλον. *Hoc itaque*, etc. Ut gentiles olim, Minutio Felice et Tertulliano testibus, sic Julianus, apud Cyrillum lib. VI, cont. ips., Christianis exprobrabat, τὸ τοῦ σταυροῦ ξύλον προσκυνεῖτε, εἰκόνας αὐτοῦ σκιαγραφοῦντες ἐν τῷ μετώπῳ, καὶ πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐγγράφοντες· *Crucis signum adoratis, ejusque effigies in fronte exprimitis, et ante vestras ædes pingitis.* Hieronymus in Epitaph. Pauiæ, narrat sanctam hanc feminam Hierosolymis *prostratam ante crucem, quasi pendentem Dominum cerneret adorasse*; cultu nempe, quem nostri *relativum* dicunt. Subjungit alia quibus textus Damasceni illustratur. *Ingressa sepulcrum, resurrectionis osculabatur lapidem, quem ab ostio monumenti amoverat angelus, et ipsum locum, in quo Dominus iacuerat, quasi sitiens desideratas aquas, fideli ore lambebat. Venerabantur olim Judæi Sancta sanctorum* (inquit epist. 17), *quia ibi erant Cherubim, et propitiatorium, et arca Testamenti, manna, virga Aaron, et altare aureum: nonne tibi venerabilius sepulcrum videtur?* Et epist. 154, ad Desiderium, hoc pronuntiat: *Adorasse ubi steterunt Domini pedes, pars fidei est, et quasi recentia nativitatis, et crucis ac passionis vidisse vestigia.*

nobis hostiam obtulit, uti sanctissimi corporis atque sanguinis tactu sanctificatum, jure debet adorari : clavique item, et lancea, et indumenta, et sacræ ejus mansiones, hoc est, præsepe, specus, salutaris Golgotha, vivificum sepulcrum, Sion Ecclesiarum arx, ac similia, quemadmodum Dei parens David aiebat : *Introibimus in tabernacula ejus : adorabimus in loco, ubi steterunt pedes ejus* [3]. Quod autem hic crucem intelligat, argumento est, id quod sequitur : *Surge, Domine, in requiem tuam* [4]. Comes enim crucis est resurrectio. Nam si eorum quos diligimus, et domus, et lectus, et vestis, chara nobis sunt, quanto **265** magis ea quæ Dei et Salvatoris nostri sunt, per quæ etiam parta nobis est salus !

Adoranda crucis figura ut signum Christi. Materia crucis non adoranda—Quin figuram quoque pretiosæ vivificæ crucis adoramus, quamlibet ex alia materia constructa sit : non quod materiam colamus (hoc avertat Deus), sed figuram, velut qua Christus designatur. Etenim ipse discipulos suos præmonens : *Tunc*, inquit, *apparebit signum Filii hominis in cælo* [5], crucem nimirum significans. Ac proinde resurrectionis Christi nuntius mulieribus dicebat : *Jesum quæritis Nazarenum crucifixum* [6]. Et Apostolus : *Nos autem prædicamus Christum crucifixum* [7]. Multi enim Christi et Jesus sunt ; at unus duntaxat crucifixus. Non dicit, lancea transfixum, sed, *crucifixum*. Quocirca crucis signum adorandum nobis est : ubi enim signum fuerit, ibi quoque et ipse erit. Cæterum materia ex qua constat figura crucis, destructa forte figura, nequaquam adoranda est. Cuncta igitur quæ Deo dicata consecrataque sunt, ita adoramus, ut cultum illorum ad eum referamus.

Lignum vitæ crucis figura. — Lignum vitæ, quod a Deo in paradiso consitum est, venerandæ crucis figuram gessit. Quia enim per lignum morti aditus patuerat [8], decebat ut per lignum quoque vita et resurrectio donaretur. Primus Jacob adorans fastigium virgæ Joseph [9], crucem designavit : cancellatisque manibus benedicens filios [10], crucis imaginem perquam aperte delineavit. Idem etiam

A ἁγίου σώματός τε καὶ αἵματος προσκυνητέον, τοὺς ἥλους [u], τὴν λόγχην, τὰ ἐνδύματα, καὶ τὰ ἱερὰ αὐτοῦ σκηνώματα· ἅτινά εἰσιν ἡ φάτνη, τὸ σπήλαιον, ὁ Γολγοθᾶς, ὁ σωτήριος [v], ὁ ζωοποιὸς τάφος, ἡ Σιὼν τῶν Ἐκκλησιῶν ἀκρόπολις, καὶ τὰ ὅμοια· ὡς φησιν ὁ θεοπάτωρ Δαβὶδ (74)· *Εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τὸν τόπον οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ.* Ὅτι δὲ σταυρὸν λέγει, δηλοῖ τὸ ἑπόμενον· *Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.* Ἕπεται γὰρ τῷ σταυρῷ ἡ ἀνάστασις. Εἰ γὰρ τῶν ἐρωμένων ποθητὸν, οἶκος, καὶ κλίνη, καὶ περιβόλαιον, πόσῳ μᾶλλον τὰ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος [x], δι' ὧν καὶ σεσώσμεθα ;

B Προσκυνοῦμεν δὲ καὶ τὸν τύπον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ, εἰ καὶ ἐξ ἑτέρας ὕλης [γε]γένηται, οὐ τὴν ὕλην τιμῶντες (μὴ γένοιτο), ἀλλὰ τὸν τύπον, ὡς Χριστοῦ σύμβολον. Ἔφη γὰρ τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς διατιθέμενος· *Τότε φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ*, τὸν σταυρὸν λέγων. Διὸ καὶ ταῖς γυναιξὶν ἔλεγεν ὁ τῆς ἀναστάσεως ἄγγελος· *Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν, τὸν ἐσταυρωμένον.* Καὶ ὁ Ἀπόστολος· *Ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον.* Πολλοὶ μὲν Κριστοὶ καὶ ἰησοῖ, ἀλλ' εἷς ὁ ἐσταυρωμένος. Οὐκ εἶπε, λελογχευμένον, ἀλλ' *ἐσταυρωμένον.* Προσκυνητέον τοίνυν τὸ σημεῖον τοῦ Χριστοῦ [y]. Ἔνθα γὰρ ἂν ᾖ τὸ σημεῖον, ἐκεῖ καὶ αὐτὸς ἔσται. Τὴν δὲ ὕλην ἐξ ἧς ὁ τύπος τοῦ σταυροῦ συνίσταται, εἰ καὶ C χρυσὸς ἢ λίθοι εἶεν τίμιοι, μετὰ τὴν τοῦ τύπου, εἰ τύχοι, διάλυσιν, οὐ προσκυνητέον. Πάντα τοίνυν τὰ Θεῷ ἀνακείμενα προσκυνοῦμεν, αὐτῷ τὸ σέβας προσάγοντες.

Τοῦτον τὸν τίμιον σταυρὸν προετύπωσε τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, τὸ ἐν τῷ παραδείσῳ ὑπὸ Θεοῦ πεφυτευμένον. Ἐπειδὴ γὰρ δι' ξύλου ὁ θάνατος, ἔδει διὰ ξύλου δωρηθῆναι τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀνάστασιν. Ἰακὼβ πρῶτος προσκυνήσας τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου Ἰωσὴφ, τὸν σταυρὸν εἰκόνισε, καὶ ἐνηλλαγμέναις ταῖς χερσὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ εὐλογήσας, τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διέγραψε σαφέστατα [z]. Ῥάβδος Μω-

[3] Psal. CXXXI, 7. [4] ibid. 8. [5] Matth. XXIV, 30. [6] Marc. XVI, 6. [7] 1 Cor. I, 23. [8] Gen. II et III. [9] Gen. XLVII, 31 sec. LXX· Hebr. XI, 21. [10] Gen. XLVIII, 14.

VARIÆ LECTIONES.

[u] Cod. S. Hil. ex recognitione ὁμοίως καὶ τούς. [v] Edita et cod. S. Hil. aliique non pauci ὁ σταυρός, Faber *Golgotha, crux*, contra auctoris mentem, qui modo crucem adorandam ostenderat. [x] Multi codd. σταυρός, et edita librariorum errore, qui pro ϛρς, legerant σρς. [y] Edit. Bas. σταυροῦ. [z] Hunc locum restituo post recognitorem cod. S. Hil. et ex Regio 2428. Edita et alii codd. Ἰακὼβ προσκυνήσας τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου, ἐνηλλαγμέναις ταῖς χερσὶ τοὺς υἱοὺς Ἰωσὴφ εὐλογήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διαγράφει σαφέστατα.

NOTÆ.

(74) Ὁ θεοπάτωρ Δαβίδ. *Deiparens David.* Primus qui Davidem θεοπάτορα, dixerit, occurrit Dionysiaster, epist. 8, ait, mansuetudine Davidem hoc esse consecutum, ut Dei amicitia dignus fieret : Τί δὲ τὸν θεοπάτορα Δαβὶδ ἐποίει θεοφιλῆ; καὶ γὰρ ἀγαθὸν ὄντα, etc. Omnes norunt Chrysostomi non esse homiliam *De pseudoprophetis*, quamlibet in titulo addatur ἐρρέθη δὲ μέλλοντος αὐτοῦ ἐκδημεῖν ἀπὸ τοῦ σώματος· *Pronuntiata fuit paulo antequam e vita migraret.* Nam præter dictionem, quæ Chrysostomica non est, Nestorii meminit, imo et Dionysiastri ipsius, quem, sequiorum sæculorum more, πτεινὸν τοῦ οὐρανοῦ, *volucrem cæli* appellat.

σαϊκή, σταυροτύπως τὴν θάλασσαν πλήξασα, καὶ σώσασα μὲν τὸν Ἰσραήλ, Φαραὼ δὲ βυθίσασα· χεῖρες σταυροειδῶς ἐκτεινόμεναι, καὶ τὸν Ἀμαλὴκ τροπούμεναι· ξύλῳ τὸ πικρὸν ὕδωρ γλυκαινόμενον, καὶ πέτρα ῥηγνυμένη καὶ προχέουσα νάματα· ῥάβδος τῷ Ἀαρὼν τὸ τῆς ἱεραρχίας ἀξίωμα χρηματίζουσα [a]· ὄφις ἐπὶ ξύλου θριαμβευόμενος, ὡς νενέκρωται, τοῦ ξύλου τοὺς νεκρὸν ὁρῶντας τὸν ἐχθρὸν διασώζοντος τοὺς πιστεύοντας, ὡς Χριστὸς ἐν σαρκὶ ἁμαρτίας ἁμαρτίαν οὐκ εἰδυίᾳ [b] προσήλωται. Μωϋσῆς ὁ μέγας, *Ὄψεσθε*, βοῶν (75), *τὴν ζωὴν ὑμῶν ἐπὶ ξύλου κρεμαμένην ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν*, Ἡσαΐας· *Ὅλην τὴν ἡμέραν διεπέτασα τὰς χεῖράς μου πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα καὶ ἀντιλέγοντα*. Οἱ τοῦτο [c] προσκυνοῦντες, τῆς μερίδος τύχοιμεν Χριστοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου. Ἀμήν.

A indicarunt [11], tum virga Mosaica, qua veluti cruce percussum est mare, et quæ Israeli salutem ferens, Pharaonem aquis mersit [12], tum manus in crucis formam expansæ, atque Amalecitas in fugam vertentes [13]: aqua item amara ligno edulcata [14], rupesque virgæ ope dirupta latices fundens [15]: virga Aaroni sacerdotii dignitatem propter divinum responsum sanciens [16]: erectus tropæi more in ligno serpens, veluti mortuus [17], ligno salutem iis afferente, qui cum fide mortuum hostem cernerent; sicut Christus, in carne peccati nescia, ligno confixus fuit. Magnus Moyses inclamat: *Videbitis vitam vestram in ligno pendentem ob oculos vestros* [18]. Isaias item: *Tota die expandi manus meas ad populum non credentem et contradicentem* [19]. Nos qui crucem B adoramus, ad Christi, qui cruci affixus est, participationem utinam perveniamus. Amen.

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ' [ΠΕ'].

Περὶ τοῦ προσκυνεῖν πρὸς ἀνατολάς.

Οὐχ ἁπλῶς, οὐδ' ὡς ἔτυχε, κατὰ ἀνατολὰς προσκυνοῦμεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξ ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου, ἤτοι νοητῆς καὶ αἰσθητῆς συντεθείμεθα φύσεως, διπλῆν καὶ τὴν προσκύνησιν τῷ Δημιουργῷ προσάγομεν· ὥσπερ καὶ τῷ νῷ ψάλλομεν καὶ τοῖς σωματικοῖς χείλεσι, καὶ βαπτιζόμεθα ὕδατί τε καὶ Πνεύματι, καὶ διπλῶς τῷ Κυρίῳ ἑνούμεθα, τῶν μυστηρίων μετέχοντες, καὶ τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος.

CAP. XII.

De adoratione ad orientem.

Cur Ecclesia ad orientem exteriusque adoret. Traditio non scripta. — Non temere, nec sine causa, ad orientem conversi adoramus. Nam, quia ex visibili simul et invisibili natura, hoc est spirituali et sensibili constamus, **266** duplicem quoque adorationem Creatori adhibemus, quemadmodum et mente, corporisque labiis canimus, necnon aqua simul et spiritu baptizamur; duplicique modo Domino copulamur, dum sacramenta, et dum Spiritus gratiam percipimus.

Ἐπεὶ τοίνυν (76) ὁ Θεὸς φῶς ἐστι νοητὸν, καὶ ἥλιος δικαιοσύνης, καὶ Ἀνατολὴ ἐν ταῖς Γραφαῖς ὠνόμασται ὁ Χριστὸς, ἀναθετέον αὐτῷ τὴν ἀνατολὴν εἰς προσκύνησιν. Πᾶν γὰρ καλὸν τῷ Θεῷ ἀναθετέον, ἐξ οὗ πᾶν ἀγαθὸν ἀγαθύνεται. Φησὶ δὲ καὶ ὁ θεῖος Δαβίδ· *Αἱ βασιλεῖαι τῆς γῆς, ᾄσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ ἀνατολάς*. Ἔτι δὲ καὶ φησιν ἡ C Quoniam igitur Deus spirituale lumen est [20], ac Christus sol justitiæ [21] et Oriens [22] in sacris Litteris appellatur; idcirco pars illa, qua sol oritur, ipsi adorationis ergo assignanda est. Et siquidem id omne quod bonum fuerit consecrare par est, a quo quidquid bonum est, bonum efficitur. Quin divinus quoque David his verbis utitur: *Regna terræ, cantate Deo, psallite Domino, qui ascendit super cœlum cœli ad*

[11] Anct. Quæst. ad Antioch. q. 63. [12] Exod. xiv, 16 seqq. [13] Exod. xvii, 11. [14] Exod. xv, 25. [15] Exod. xvii, 6. [16] Num. xvii, 8 et 9, [17] Num. xxi, 9. [18] Deut. xxviii, 66. [19] Isa. lxv, 2. [20] I Joan. i, 5. [21] Malach. iv, 2. [22] Zach. iii, 8; Luc. i, 78.

VARIÆ LECTIONES.

[a] Edit. χρηματίζει. [b] Multi codd. εἰδώς. Vetus interpr. *non cognoscens*. [c] Quidam τοῦτον, alii τούτῳ.

NOTÆ.

(75) *Ὄψεσθε, βοῶν. Videbitis vitam vestram*, etc. Hunc Deuteronomii locum Judæis objectant Patres, ac si Christus quem affixerunt cruci, *vitæ pendentis* nomine significetur. Cæteris præivisse Irenæum puto, lib. v, c. 18, ubi ait: *Caro factum est* (Verbum) *et pependit super lignum, ut universa in semetipsum recapitularet, quemadmodum Moyses hoc ipsum manifestavit in populo: «Et erit vita tua pendens ante oculos tuos, et non credes vitæ tuæ.» Quia igitur non receperunt illum, non receperunt illam vitam.* Scripturæ sensus est, Judæos patria extorres factos, perpetuo pavori obnoxios fore.

(76) *Ἐπεὶ τοίνυν. Quoniam igitur Deus*, etc. Altera hæc traditio est, quam ab apostolis acceptam refert Basil. lib. *De Spiritu sancto* c. 27, ut ad orientem versi Christiani Deum adorent: eamque templorum situs significat. De hoc ritu disputat Athanasius Junior in resp. ad quæst. 37 Antiochi, nec- D non alter ille auctor, qui Justini martyris nomine prodiit, quæst. 108. Alcuinus, lib. II *De Trin.* cap. 5: *Cum ad orationem stamus*, inquit, *ad orientem convertimus nos.* Quem etiam morem Walafridus Strabo magis approbat, lib. *De rebus eccles.* cap. 4, ut Honorius Augustodunensis in *Gemma animæ*, cap. 95 *De antiq. ritib. Miss.*, qui tamen variis exemplis ostendit illos *non errasse qui templis, vel noviter Deo constructis, vel ab idolorum squalore mundatis, propter aliquam locorum opportunitatem in diversas plagas altaria statuerunt: quia non est locus ubi non sit Deus.* Quinimo Leo M. serm. de Nativ. non sine stomacho notat superstitionem eorum, qui in basilica beati Petri superatis gradibus *quibus ad suggestum aræ superioris ascenditur, converso corpore ad nascentem solem se reflexerunt*, etc. Atqui hos fuisse Manichæos ex aliis ejus sermonibus conjici potest.

orientem [23]. Scriptura dicit : *Plantaverat Deus paradisum in Eden ad orientem ; in quo posuit hominem, quem formaverat* [24] : cumque violato præcepto expulit, *atque e regione paradisi voluptatis habitare fecit* [25], hoc est, ad occasum. Quo fit ut, veteris patriæ desiderio, defixis ad eam oculis, Deum adoremus. Sed et Moysis tabernaculum ad orientem velum habebat et propitiatorium [26] : tribus quoque Juda, ut præstantior cæteris, ad ortum solis castrametabatur [27]. In celeberrimo illo Salomonis templo porta Domini ad orientem sita erat. Quinimo Dominus, cum in cruce penderet, verso ad occasum vultu erat ; eaque de causa ita adoramus, ut in eum oculos intendamus. Rursus cum in cœlum reciperetur, versus orientem ferebatur, sicque a discipulis adoratus fuit, atque ita venturus est, sicut eum in cœlum euntem conspexerunt [28]. Quemadmodum ipse quoque Dominus dixit : *Sicut fulgur exit ab oriente, et paret usque in occidentem, ita erit et adventus Filii hominis* [29]. Quocirca, quia ejus adventum exspectamus, ad orientem adoramus. Est autem apostolorum hæc traditio, in sacras Litteras minime relata. Complura enim illi nobis tradiderunt, quæ scriptis consignata non fuere [30].

CAP. XIII.

De sacrosanctis et immaculatis Domini mysteriis.

Humanæ salutis œconomia. — Deus [31] qui bonus, qui undequaque bonus, qui plusquam bonus, imo qui totus bonitas est, propter eximias bonitatis suæ divitias, minime passus est, se solum esse bonum, suamve naturam, cujus nulla res particeps esset, verum et eam ob causam primum intelligentes cœlestesque virtutes, **267** tum deinde mundum hunc qui sub aspectum et sensum cadit, postremo ex intelligente sensibilique substantia hominem creavit. Ac res quidem omnes quas condidit, quatenus sunt, bonitatem ipsius participant, cum ipse universis esse sit, quoniam *in ipso sunt omnia* [32]. non solum quia ex nihilo ea ipse produxit, verum ob id etiam quod ejus actio res a se conditas tuetur et conservat ; uberius autem animantia. Nam

Γραφή· *Ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς παράδεισον ἐν Ἐδὲμ κατὰ ἀνατολάς· ἔνθα τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασεν, ἔθετο· ὃν παραβάντα ἐξώρισεν, ἀπέναντί τε τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς κατῴκισεν* [d], ἐκ δυσμῶν δηλαδή. Τὴν οὖν ἀρχαίαν πατρίδα ἐπιζητοῦντες, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀτενίζοντες, τῷ Θεῷ προσκυνοῦμεν. Καὶ ἡ σκηνὴ (77) δὲ ἡ Μωσαϊκὴ κατὰ ἀνατολὰς εἶχε τὸ καταπέτασμα, καὶ ἱλαστήριον. Καὶ ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα, ὡς τιμιωτέρα, ἐξ ἀνατολῶν παρενέβαλε. Καὶ ἐν τῷ περιωνύμῳ δὲ τοῦ Σολομῶντος ναῷ ἡ τοῦ Κυρίου πύλη κατὰ ἀνατολὰς διέκειτο. Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ Κύριος σταυρούμενος ἐπὶ δυσμὰς ἐώρα, καὶ οὕτω προσκυνοῦμεν, πρὸς αὐτὸν ἀτενίζοντες. Καὶ ἀναλαμβανόμενος, πρὸς ἀνατολὰς ἀνεφέρετο, καὶ οὕτως αὐτῷ οἱ ἀπόστολοι προσεκύνησαν, καὶ οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσαντο αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν· ὡς αὐτὸς ὁ Κύριος ἔφησεν [e]· *Ὥσπερ ἡ ἀστραπὴ ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν, καὶ φαίνεται* [f] *ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.* Αὐτὸν οὖν ἐκδεχόμενοι, ἐπὶ ἀνατολὰς προσκυνοῦμεν. Ἄγραφος δέ ἐστιν ἡ παράδοσις αὕτη τῶν ἀποστόλων. Πολλὰ γὰρ ἀγράφως ἡμῖν παρέδωκαν.

ΚΕΦΑΛ. ΙΓ' [ΠΓ'].

Περὶ τῶν ἁγίων καὶ ἀχράντων τοῦ Κυρίου μυστηρίων [g].

Ἀγαθὸς, καὶ πανάγαθος, καὶ ὑπεράγαθος Θεὸς, ὁ ὅλος ὢν ἀγαθότης, διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, οὐκ ἠνέσχετο μόνον εἶναι τὸ ἀγαθὸν, ἤτοι τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, ὑπὸ μηδενὸς μετεχόμενον, ἀλλὰ καὶ τούτου χάριν ἐποίησε, πρῶτον μὲν τὰς νοερὰς καὶ οὐρανίους δυνάμεις· εἶτα τὸν ὁρατὸν καὶ αἰσθητὸν κόσμον· εἶτα ἐκ νοεροῦ καὶ αἰσθητοῦ τὸν ἄνθρωπον· πάντα μὲν οὖν τὰ ὑπ' αὐτοῦ γενόμενα κοινωνοῦσι τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος κατὰ τὸ εἶναι. Αὐτὸς γάρ ἐστι τοῖς πᾶσι τὸ εἶναι, ἐπειδὴ *ἐν αὐτῷ εἰσι τὰ ὄντα*, οὐ μόνον ὅτι αὐτὸς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι αὐτὰ παρήγαγεν, ἀλλ' ὅτι ἡ αὐτοῦ ἐνέργεια τὰ ὑπ' αὐτοῦ γενόμενα συντηρεῖ καὶ συνέχει· ἐκ περισσοῦ δὲ τὰ ζῶα· κατά τε γὰρ τὸ εἶναι, καὶ κατὰ τὸ ζωῆς μετέχειν, κοινωνοῦσι τοῦ ἀγαθοῦ.

[23] Psal. LXVII, 33. [24] Gen. II, 8. [25] Gen. III, 23. [26] Levit. XVI, 14. [27] Num. II, 3. [28] Act. II, 11, [29] Matth. XXIV, 27. [30] Basil. *De Spiritu sancto*, cap. 27. [31] Greg. Naz. orat. 42 ; Dion. cap. 3 *De div. nom.* [32] Rom. XI, 36.

VARIÆ LECTIONES.

[d] Reg. 1 ὃν παραβάντα, τῆς τρυφῆς ἐξώρισεν. Alii multi ὃν παραβάντα, τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐξώρισεν, ἀπέναντί τε τοῦ παραδείσου κατῴκισεν. [e] Addunt multi codices φασὶν οἱ ἅγιοι ἄγγελοι πρὸς τοὺς ἀποστόλους. Sic vetus interpr. *dixerunt angeli ad apostolos : Ut ipse Dominus*, etc. ; Faber : *Ut angeli dixere ad apostolos, et ut ipse Dominus*, etc. [f] Codd. multi φθάνει, sic vetus interpr. *occupat*. Faber *prævenit*. [g] Hoc caput seorsim exstat in multis mss. ut editum est a Guill. Morellio post Liturgias Græcas, cum hoc titulo : Ὅτι ὁ ἱερουργούμενος ἄρτος καὶ οἶνος, οὐκ ἔστι τύπος τοῦ Κυριακοῦ σώματος, ἀλλ' αὐτὸ ἐκεῖνο ἀληθῶς τὸ ἴδιον σῶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· *Quod panis et vinum consecrata, non sunt figura Dominici corporis, sed ipsummet vere proprium corpus Domini nostri Jesu Christi.*

NOTÆ.

(77) *Καὶ ἡ σκηνή. Sed et tabernaculum.* Quia Levit. XVI, 14, legitur pontificem in die expiationum debuisse de sanguine vituli aspergere digito septies contra propitiatorium ad orientem, existimavit Noster velum propitiatoriumque in orientali parte tabernaculi vel templi posita fuisse. Verum certum est propitiatorii et arcæ locum quem *Sancta sanctorum* vocabant, situm fuisse ad occidentalem plagam. Sed pontifex, gyrando circa propitiatorium, in media parte consistebat, ubi verso ad propitiatorium et ad orientem vultu, de sanguine digito aspergebat.

Τὰ δὲ λογικὰ, καὶ κατὰ τὰ προειμημένα μὲν, οὐ μὴν ἀλλὰ κατὰ τὸ λογικὸν, καὶ ταῦτα μᾶλλον· οἰκειότερα γάρ πως εἰσι πρὸς αὐτὸν, εἰ καὶ πάντως οὗτος ὑπέρκειται ἀσυγκρίτως.

A bonum cum eis communicat, tum quatenus sunt, tum quatenus vitam acceperunt. At vero quæ ratione utuntur, tum ob ea quæ modo diximus, tum ob rationem etiam qua pollent, boni participatione copiosius fruuntur. Arctiori etenim quodammodo necessitudine cum eo cunjuncta sunt: tametsi alioqui ille incomparabili sublimitate omnia superet.

Ὁ μέντοι ἄνθρωπος, λογικὸς καὶ αὐτεξούσιος γενόμενος, ἐξουσίαν εἴληφεν ἀδιαλείπτως διὰ τῆς οἰκείας προαιρέσεως ἑνοῦσθαι τῷ Θεῷ, εἴ γε διαμένῃ ἐν τῷ ἀγαθῷ, τουτέστι τῇ τοῦ Κτίσαντος ὑπακοῇ. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐν παραβάσει τῆς τοῦ πεποιηκότος αὐτὸν ἐντολῆς γέγονε, καὶ θανάτῳ καὶ φθορᾷ ὑποπέπτωκεν, ὁ Ποιητὴς καὶ Δημιουργὸς τοῦ γένους ἡμῶν διὰ σπλάγχνα ἐλέους αὐτοῦ ὡμοιώθη ἡμῖν, κατὰ πάντα γενόμενος ἄνθρωπος χωρὶς ἁμαρτίας, καὶ ἡνώθη τῇ ἡμετέρᾳ φύσει. Ἐπειδὴ γὰρ μετέδωκεν ἡμῖν τῆς ἰδίας εἰκόνος, καὶ τοῦ ἰδίου πνεύματος, καὶ οὐκ ἐφυλάξαμεν, μεταλαμβάνει αὐτὸς τῆς πτωχῆς καὶ ἀσθενοῦς ἡμῶν φύσεως, ἵνα ἡμᾶς καθάρῃ, καὶ ἀφθαρτίσῃ, καὶ μετόχους πάλιν τῆς αὐτοῦ καταστήσῃ θεότητος.

Atqui homo ratione liberaque voluntate præditus cum esset, hanc acceperat potestatem, ut per suam electionem indesinenter cum Deo conjungeretur, siquidem in bono, hoc est in obedientia Creatoris perstitisset. Quoniam vero Creatoris sui violato præcepto, morti et corruptioni obnoxius fuit, idcirco generis nostri Productor et Opifex, ob misericordiæ suæ viscera, assimilatus est nobis, homo factus sine peccato, nostræque naturæ unitus fuit [33]. Nam, quia imaginem ipsius, et spiritum quem nobis dederat, minime servavimus, ipse cum paupere infirmaque natura nostra commercium iniit, quo nos expiaret, atque ad incorruptionis statum translatos, suæ rursum divinitatis rederet participes.

Ἔδει δὲ μὴ μόνον τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἡμετέρας φύσεως ἐν μετοχῇ γενέσθαι τοῦ κρείττονος, ἀλλὰ καὶ πάντα τὸν βουλόμενον ἄνθρωπον, καὶ δευτέραν γέννησιν γεννηθῆναι, καὶ τραφῆναι τροφὴν ξένην, καὶ τῇ γεννήσει πρόσφορον, καὶ οὕτω φθάσαι τὸ μέτρον τῆς τελειότητος. Διὰ μὲν οὖν τῆς αὐτοῦ γεννήσεως ἤτοι σαρκώσεως, καὶ τοῦ βαπτίσματος, καὶ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἀναστάσεως, ἠλευθέρωσε τὴν φύσιν τῆς ἁμαρτίας τοῦ προπάτορος, τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς, καὶ τῆς ἀναστάσεως ἀπαρχὴ γέγονε, καὶ ὁδὸν καὶ τύπον ἑαυτὸν καὶ ὑπογραμμὸν τέθεικεν, ἵνα καὶ ἡμεῖς τοῖς αὐτοῦ ἀκολουθήσαντες ἴχνεσι, γενώμεθα θέσει, ὅπερ αὐτός ἐστι φύσει, υἱοὶ καὶ κληρονόμοι Θεοῦ, καὶ αὐτοῦ συγκληρονόμοι [h]· ἔδωκεν οὖν ἡμῖν, ὡς ἔφην, γέννησιν δευτέραν, ἵν' ὥσπερ γεννηθέντες ἐκ τοῦ Ἀδὰμ, ὡμοιώθημεν αὐτῷ, κληρονομήσαντες τὴν κατάραν καὶ τὴν φθορὰν, οὕτω καὶ ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντες, ὁμοιωθῶμεν αὐτῷ, καὶ κληρονομήσωμεν [i] τήν τε ἀφθαρσίαν, καὶ τὴν εὐλογίαν, καὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ

Incarnationis vis in reliquis a Christo hominibus. — Oportebat enim ut non solum generis nostri primitiæ, sed et quisquis hominum vellet, in illius summi boni participationem veniens denuo nasceretur, novoque subinde cibo, qui hujusmodi nativitati consentaneus esset, enutritus, perfectionis modum attingeret. Quamobrem per suam nativitatem, sive incarnationem, baptismum item, passionem, et resurrectionem, humanum genus a primi parentis peccato, morte quoque ac corruptione liberavit; resurrectionisque factus primitiæ, seipsum viam normamque et exemplar constituit, ut nos quoque vestigiis ejus adhærentes, quod ipse natura est, hoc adoptione essemus, filii nimirum, et hæredes Dei, ipsiusque cohæredes [34]. Nobis itaque secundam, ut dixi, nativitatem dedit; ut quemadmodum ex Adamo procreati, similitudinem ejus contraximus, maledictionemque, et corruptionem hæreditario veluti jure nacti sumus: sic ex ipso geniti, similes ei efficiamur, atque immortalitatis ipsius, benedictionisque, ac gloriæ hæreditatem consequamur.

Ἐπειδὴ δὲ πνευματικός ἐστιν οὗτος [j] ὁ Ἀδὰμ, ἔδει καὶ τὴν γέννησιν πνευματικὴν εἶναι, ὁμοίως καὶ τὴν βρῶσιν. ἀλλ' ἐπειδὴ διπλοῖ τινές ἐσμεν καὶ σύνθετοι, δεῖ καὶ τὴν γέννησιν διπλῆν εἶναι, ὁμοίως καὶ τὴν βρῶσιν σύνθετον. Ἡ μὲν οὖν γέννησις ἡμῖν δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος δέδοται· φημὶ δὲ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος· ἡ δὲ βρῶσις αὐτὸς ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς. Μέλλων γὰρ τὸν ἐκούσιον ὑπὲρ ἡμῶν κατα-

Nativitas per Christum, cibusque duplex. Eucharistiæ institutio. Vetus Pascha comedit Christus. — Cæterum quoniam hic Adam spiritualis est, par erat, ut tum nativitas spiritualis esset, tum pariter alimonia. Verum quia duplicis naturæ sumus, et compositi, duplicem quoque nativitatem, atque item compositum cibum esse oportebat. Quocirca **268** nativitas quidem nobis per aquam et Spiritum, hoc est, per sanctum baptisma data

[33] Hebr. II, 17. [34] Rom. VIII, 17.

VARIÆ LECTIONES.

[h] R. 2930 φύσει καὶ κληρονόμοι τῆς αὐτοῦ γενώμεθα χάριτος, καὶ αὐτοῦ υἱοὶ, καὶ συγκληρονόμοι. [i] Regii quidam κληρονομήσαντες. Sic vetus interpr. *hæreditantes*. [j] In cod. S. Hil. deest οὗτος. Sequitur, ut in multis aliis δεῖ καί.

est [35]: cibus autem, ipse est panis vitæ, Dominus noster Jesus Christus, qui de cœlo descendit [36]. Nam cum voluntariam mortem nostri causa susceperturus esset, ea nocte qua seipsum tradebat, testamentum novum sanctis suis discipulis et apostolis, atque per eos universis qui in ipsum crederent, condidit. Itaque in sanctæ et illustris Sion cœnaculo, cum vetus Pascha cum discipulis suis manducasset, testamento veteri expleto, discipulorum pedes lavit [37]; hoc suo utique facto symbolum præbens sancti baptismatis: tum deinde frangens panem, porrexit eis, dicens: *Accipite et comedite, hoc est corpus meum, quod pro vobis frangitur in remissionem peccatorum* [38]. Simili quoque modo calicem vino et aqua temperatum accipiens, impertivit eis, dicens: *Bibite ex hoc omnes: hic est sanguis meus novi testamenti, qui pro vobis effunditur in remissionem peccatorum; hoc facite in meam commemorationem. Quotiescunque enim manducatis panem hunc, et calicem bibitis, mortem Domini annuntiatis, et resurrectionem ejus confitemini, donec veniat* [39].

Asserta Eucharistiæ veritas. Verborum Domini vis in Eucharistia. Spiritus sancti virtutis, quod ex pane fiat caro Christi. — Quamobrem si *sermo Dei vivus est et efficax* [40]; *et omnia quæcunque voluit Dominus fecit* [41]; si *dixit: Fiat lux, facta fuit: Fiat firmamentum, et factum est* [42], si *verbo Domini cœli firmati sunt et spiritu oris ejus omnis virtus eorum* [43]: si cœlum et terra, aqua et ignis et aer, omnisque eorum ornatus verbo Domini perfecta sunt; quin et nobilissimum hoc animal, quod homo nuncupatur: si denique ipse Deus Verbum pro sua voluntate homo factus est, atque ex sanctæ semperque Virginis purissimis et intaminatis sanguinibus ipse sibi nullo semine carnem compegit, cur demum panem corpus, vinum item et aquam, sanguinem suum efficiendi potens non sit? In principio dixit: *Producat terra herbam virentem* [44], et ad hanc usque diem, accedente imbre, divino præcepto impulsa et roborata, fetus suos profert: dixit perinde Deus: *Hoc est corpus meum*; et: *Hic est sanguis meus*; et: *Hoc facite in meam commemorationem:* idque omnipotenti

A δέχεσθαι θάνατον, ἐν τῇ νυκτὶ, ἐν ᾗ ἑαυτὸν παρεδίδου, διαθήκην καινὴν διέθετο τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις, καὶ δι' αὐτῶν πᾶσι τοῖς εἰς αὐτὸν πιστεύουσιν. Ἐν τῷ ὑπερῴῳ τοίνυν τῆς ἁγίας καὶ ἐνδόξου Σιὼν, τὸ παλαιὸν Πάσχα (78) μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ φαγὼν, καὶ πληρώσας τὴν παλαιὰν διαθήκην, νίπτει τῶν μαθητῶν τοὺς πόδας, σύμβολον τοῦ ἁγίου βαπτίσματος παρεχόμενος. Εἶτα κλάσας ἄρτον, ἐπεδίδου αὐτοῖς λέγων· *Λάβετε, φάγετε, τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.* Ὁμοίως δὲ λαβὼν, καὶ τὸ ποτήριον ἐξ οἴνου καὶ ὕδατος, μετέδωκεν αὐτοῖς λέγων· *Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό μού ἐστι τὸ αἷμα, τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυνόμενον, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· τοῦτο ποιεῖτε*
B *εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὁσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καταγγέλλετε, καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ ὁμολογεῖτε, ἕως ἂν ἔλθῃ.*

Εἰ τοίνυν ὁ *λόγος τοῦ Θεοῦ ζῶν ἐστι, καὶ ἐνεργὴς, καὶ πάντα ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος, ἐποίησεν· εἰ εἶπε· Γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο· Γενηθήτω στερέωμα, καὶ ἐγένετο· εἰ τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν, καὶ τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν· εἰ ὁ οὐρα-*
C *νὸς, καὶ ἡ γῆ, ὕδωρ τε καὶ πῦρ, καὶ ἀὴρ, καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου συνετελέσθησαν, καὶ τοῦτο δὴ τὸ πολυθρύλλητον ζῶον ὁ ἄνθρωπος· εἰ θελήσας αὐτὸς ὁ Θεὸς Λόγος ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ τὰ τῆς ἁγίας Ἀειπαρθένου καθαρὰ καὶ ἀμώμητα αἵματα ἑαυτῷ [k] ἀσπόρως σάρκα ὑπεστήσατο, οὐ δύναται τὸν ἄρτον ἑαυτοῦ σῶμα ποιῆσαι, καὶ τὸν οἶνον καὶ τὸ ὕδωρ, αἷμα; Εἶπεν ἐν ἀρχῇ· Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, καὶ μέχρι τοῦ*
D *νῦν τοῦ ὑετοῦ γενομένου, ἐξάγει τὰ ἴδια βλαστήματα, τῷ θείῳ συνελαυνομένη καὶ δυναμουμένη προστάγματι. Εἶπεν ὁ Θεός· Τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμα· καί· Τοῦτό μού ἐστι τὸ αἷμα· καί· Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν* [l]· καὶ τῷ παντοδυνάμῳ αὐτοῦ προστάγματι, ἕως ἂν ἔλθῃ, γίνεται· οὕτω γὰρ εἶπεν, *ἕως ἂν ἔλθῃ*· καὶ γίνεται ὑετὸς (79) τῇ

[35] Chrys. hom. 83 in Matth. Joan. III, 3. [36] Joan. VI, 48. [37] Joan. XIII, 1 seqq. [38] Matth. XXVI, 26; Liturg. S. Jacobi. [39] Matth. XXVI, 27; Marc. XIV, 21; Luc. XXI, 17; I Cor. XI, 24-26. [40] Hebr. V, 12. [41] Psal. CXXXIV, 6. [42] Gen. I, 3. [43] Psal. XXXII, 6. [44] Gen. I, 11.

VARIÆ LECTIONES.

[k] Elegantior est lectio cod. 2428, cui concinit Faber, καὶ ἐκ τῶν τῆς ἁγίας καὶ Ἀειπαρθένου καθαρῶν καὶ ἀμωμήτων αἱμάτων ἑαυτῷ. *Et ex sanctæ Virginis purissimis et illibatis sanguinibus in seipso*, etc. [l] In cod. S. Hil., Regiis multis et Colb. desunt hæc, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμν.

NOTÆ.

(78) *Τὸ παλαιὸν Πάσχα. Cum vetus Pascha*, etc. Quam Noster de supremo Domini Paschate sententiam tenet, hanc proinde ex Græcorum commentariis, ut ex Scriptura Hieronymus acceperat. Photius quoque cod. 106, ubi de libro cujusdam anonymi, qui forsan Joannes Philoponus Tritheita fuit, hæc contra illum ait: Ὁ γὰρ Χρυσόστομος, καὶ ἡ Ἐκκλησία τότε φησὶν αὐτὸν ἐπιτελέσαι τὸ νομικὸν πρὸ τοῦ μυστικοῦ δείπνου· *Chrysostomus et Ecclesia Christum docent cœnam legalem egisse ante mysticam.* Sed de his plura in dissertatione *De azymis.*

(79) *Καὶ γίνεται ὑετός. Et huic novæ segeti*, etc. Irenæus invocatione Spiritus sancti consecrari Eucharistiam ait, lib. IV, cap. 35: *Panis percipiens invocationem Dei, jam non communis panis est, sed*

καινῇ ταύτῃ γεωργίᾳ διὰ τῆς ἐπικλήσεως, ἡ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπισκιάζουσα δύναμις. Ὥσπερ γὰρ πάντα ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς, τῇ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐνεργείᾳ ἐποίησεν, οὕτω καὶ νῦν ἡ τοῦ Πνεύματος ἐνέργεια τὰ ὑπὲρ φύσιν ἐργάζεται, ἃ οὐ δύναται χωρῆσαι, εἰ μὴ μόνη ἡ πίστις. *Πῶς ἔσται μοι τοῦτο*, φησὶν ἡ ἁγία Παρθένος, *ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;* Ἀποκρίνεται Γαβριὴλ ὁ ἀρχάγγελος· *Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι.* Καὶ νῦν ἐρωτᾷς, πῶς ὁ ἄρτος γίνεται σῶμα Χριστοῦ, καὶ ὁ οἶνος καὶ τὸ ὕδωρ, αἷμα Χριστοῦ. Λέγω σοι κἀγώ· Πνεῦμα ἅγιον ἐπιφοιτᾷ, καὶ ταῦτα ποιεῖ τὰ ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν.

A ejus præcepto, donec veniat, efficitur (ita quippe dictum est, *donec veniat*) per invocationem huicce novæ segeti imbre **269** superveniente; Spiritus sancti nimirum obumbrante virtute. Velut enim quidquid fecit Deus, id Spiritus sancti fecit opera, ita nunc quoque Spiritus sancti operatione facta sunt, quæ naturæ modum excedunt, quæque nisi fide sola, nec capi queunt, nec intelligi. *Quomodo mihi accidet istud*, aiebat Virgo sancta, *quoniam virum non cognosco* [45]? Cui Gabriel archangelus: *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi* [46]. Tu quoque nunc quæris, qui panis fiat corpus Christi, ac vinum et aqua, sanguis illius. Ego vero tibi repono Spiritum sanctum supervenire, et ea facere, quæ sermonem conceptumque omnem procul exsuperant.

Ἄρτος δὲ καὶ οἶνος παραλαμβάνεται· οἶδε γὰρ ὁ Θεὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν· ὡς τὰ πολλὰ γὰρ τὰ μὴ κατὰ τὴν συνήθειαν τετριμμένα, ἀποστρέφεται δυσχεραίνουσα· τῇ οὖν συγχαταβάσει συνήθει κεχρημένος, διὰ τῶν συνήθων τῆς φύσεως ποιεῖ τὰ ὑπὲρ φύσιν· καὶ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ βαπτίσματος, ἐπειδὴ ἔθος ἀνθρώποις ὕδατι λούεσθαι, καὶ ἐλαίῳ χρίεσθαι, συνέζευξε τῷ ἐλαίῳ καὶ ὕδατι τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καὶ ἐποίησεν αὐτὸ λουτρὸν ἀναγεννήσεως· οὕτως, ἐπειδὴ ἔθος τοῖς ἀνθρώποις ἄρτον

B *Cur panis et vinum ad Eucharistiam adhibeantur.* —Panis porro [47] vinumque adhibentur, quia, cum Deo explorata sit imbecillitas humana, quæ, ut plurimum, ea aversetur quæ usu minime trita sunt; hinc fit ut pro solita sua erga nos indulgentia, per ea quæ naturæ familiaria sunt, res natura subliniores efficiat. Et sicut in baptismo, quoniam in more hominum positum est, ut aqua laventur, et, ungantur oleo, Spiritus gratiam cum oleo et aqua copulavit, ut lavacrum regene-

[45] Luc. I, 35 [46] ibid. 36. [47] Nyss. Orat. catech. cap. 37.

NOTÆ.

Eucharistia. Basilius, lib. *De Spir. sancto*, cap. 27, invocationem hanc a Christo et apostolis traditam asserit. Hujus vim Cyrillus Hieros. *Catech.* 1 *Myst.* sic enarrat, ubi de chrismate loquitur: *Ne putetis unguentum hoc nudum et commune quidpiam esse. Nam velut panis Eucharistiæ* μετὰ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, *post invocationem sancti Spiritus non est simplex panis, sed Christi corpus; sic sacrum istud unguentum* μετὰ τὴν ἐπίκλησιν, *invocatione facta, non est exile aliquid*, etc. Chrysostomus hom. *in Cœmeterii nomen* ait: *Quando sacerdos astat sacræ mensæ expansis in cœlum manibus* καλῶν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ παραγίνεσθαι καὶ ἅψασθαι τῶν προκειμένων, *invocans Spiritum sanctum ut adveniat et proposita dona contingat, magnum silentium est.* Ὅταν διδῷ τὴν χάριν τὸ πνεῦμα, ὅταν κατέλθῃ, ὅταν ἅψηται τῶν προκειμένων, ὅταν ἴδῃς τὸ πρόβατον ἐσφαγιασμένον καὶ ἀπηρτισμένον, *Quando Spiritus gratiam impertiit, quando descendit, quando dona contigit, quando agnum mactatum et paratum cernis, tunc tumultum, tunc turbas excitas.* Sexcenta sunt testimonia veterum quibus idem astruitur. Nostro quoque succinunt Theodorus Abucaras, seu etiam Samonas Gazensis in *Dial.* cum Achmed Mohammedano, Theodorus Graptus, Nicephorusve CP., et alii quos omitto. Loquuntur nimirum de invocatione illa quæ in priscis Orientalium quorumcunque liturgiis recitatur post Christi verba, *Hoc est corpus meum; Hic est sanguis meus*, etc. Quibuscum consentiunt Gothorum liturgiæ, quas viri cl. Thomasius et Mabillonius edidere. Imo eadem oratione Africanos postulasse, *mitti Spiritum sanctum ad dona sanctificanda*, testis est Fulgentius, lib. II, *Ad Monim.* cap. 6 et seqq. Porro cum Damascenus in liturgiis invocationem Christi verba subsequi videret, eaque Patres consecrationem perfici docuisse, tum alioqui Chrysostomum, hom. *De prodit. Judæ* dixisse, dona proposita per Domini verba sacrari, mysterium docuit

C compleri, cum Christi verbis, tum invocatione. Et vero Nyssenus in Catech. præiverat, ὁ ἄρτος, inquiens, καθὼς φησιν ὁ Ἀπόστολος, ἁγιάζεται διὰ Λόγου Θεοῦ καὶ ἐντεύξεως· *Panis, sicut Apostolus ait, sanctificatur per Verbum Dei et orationem.* Sic Græci recentiores, Marco Ephesio teste, Christi verba in liturgiis recitari censent, *ut nos ad rerum gestarum memoriam revocent: sed insuper* δύναμιν ὥσπερ ἐνιέντα τοῖς προκειμένοις εἰς τὴν μεταβολήν, *virtutem propositis donis indere ad conversionem, quæ postea fiat per orationem et benedictionem sacerdotis.* Eodem Russorum archiepiscopi responsio collineabat in concilio Florentino, quam Eugenius papa approbavit. Combefisius in margine, homil. Damasceni de Sabb. sanct. ad hæc verba, ἀληθῶς τῇ ἐπικλήσει, *vere per invocationem transmutatum:* « Pantinus hic auctori iniquior, inquit. Malim benigne exponere, ut et Basilii ac reliquas Græcorum liturgias, non fieri scilicet transmutationem sine invocatione; quæ vel antecedat (uti Latinis) vel consequatur (uti Græcis) verba Domini: in quibus tamen sit ipsa vis, id ipsum semper nobis operantibus, quod semel Christo dicta: sed tamen sic religiose, et pro tanti mysterii majestate. Nec forte a Domino concessum Eucharistiam conficere, ut quivis etiam sacerdos temere, nullo religioso cultu ac ordine, Dominica verba effutiat, nec tam rem sacram, quam histrionicam ac exsecrationem peragat. » Hæc non benigna, sed verissima est Damasceni textus expositio. Bessarion et Arcudius aliam suggerunt, puta sacerdotes Græcos, dum orant ut Spiritus sanctus virtute panis efficiatur corpus Christi, hoc solum postulare, ut qui Eucharistiam sumunt unum corpus Christi sint, istisque vocibus μεταβαλών, *transmutans Spiritu sancto*, metaphoricam mutationem innui. Quod si concedatur, vereor ne Patrum loca, quibus panis vinumque dicuntur μεταβάλλεσθαι, pari jure torqueantur contra sensum auctorum.

rationis illum faceret. Consimili modo, quia hominum consuetudo fert ut panem edant, vinumque et aquam bibant; idcirco conjuncta cum illis sua divinitate, hæc corpus et sanguinem suum fecit, uti per usitata et naturæ consentanea, assurgamus ad ea quæ supra naturam sunt.

Corpus Christi in Eucharistia non adductione, sed elementorum conversione. — Corpus est divinitati vere unitum, quod ex sancta Virgine ortum

A ἐσθίειν, ὕδωρ τε καὶ οἶνον (80) πίνειν, συνέζευξεν αὐτοῖς τὴν αὐτοῦ θεότητα, καὶ πεποίηκεν αὐτὰ σῶμα καὶ αἷμα αὐτοῦ, ἵνα διὰ τῶν συνήθων καὶ κατὰ φύσιν, ἐν τοῖς ὑπὲρ φύσιν γενώμεθα.

Σῶμά ἐστιν ἀληθῶς ἡνωμένον θεότητι, τὸ ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου σῶμα, οὐχ ὅτι τὸ ἀναληφθὲν σῶμα ἐξ οὐρανοῦ κατέρχεται, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ὁ ἄρτος (81)

NOTÆ.

(80) Ὕδωρ τε καὶ οἶνον. *Aquam et vinum.* Apostolica traditio est, non nudam aquam, ut Encratitæ, nec vinum merum, ut Armeni et Jacobitæ quidam, sed vinum aqua temperatum debere offerri. B Sic liturgiæ veteres, Jacobi, seu Hierosolymitana, et Marci, sive Alexandrina, quam Cophitæ etiam recitant, καὶ κεράσας ἐξ οἴνου καὶ ὕδατος, *factaque ex vino et aqua mistione*; Basilii λαβών, κεράσας, *accipiens, temperans*; Clementis, lib. VIII *Constit.*, ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον ἐξ οἴνου καὶ ὕδατος, *similiter et calicem ex vino et aqua.* Justinus Martyr., apol. 1, vinum cum aqua offerri tradit; ἄρτος προφέρεται, καὶ οἶνος, καὶ ὕδωρ. Irenæus, lib. V, cap. 2, calix Eucharistiæ *calix mistus est.* Audiendus non est Anselmus Havelbergensis, qui Dial. 3, narrat Græcos vinum nulla delibutum aqua offerre, sibique Nechitem, seu Nicetam Nicomediensem ita respondisse: *Christus in magna illa sua cœna non legitur aquam cum vino mistam in calice consecrasse, ideoque similiter facimus.* Hoc alii Græcis affinxere, forsan ob aquam calidam quam illi in calicem injiciunt post consecrationem, ac si aliam ante non admiscerent. Hos liturgiæ mendacii satis C arguunt.

(81) Ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ὁ ἄρτος. *Sed quia ipse panis.* Noster hic et hom. de Sabb. sancto post Nyssenum, conversionem panis et vini in Christi corpus μεταποίησιν, nominat; Chrysostomus μεταρρύθμισιν, Nyssenus rursum μεταστοιχείωσιν, Cyrillus Hierosol., Abucaras, Samonas, Graptus, et alii μεταβολήν, quibus *conversio, transmutatio, transelementatio*, significatur. Singulas voces usurpat Theophylactus in cap. XXVI Matth. et in XIV Marci. Recentioribus communius μεταβολὴ *conversio* dicitur. Noster hic compendio refert, quæ Nyssenus orat. catech. cap. 37, edisserit his fere verbis: « Quemadmodum quodvis corpus humanum cibo potuque nutritur, et panis cibus est, et aqua cum vino potus, hinc fit ut panis δυνάμει, *potestate*, sit corpus humanum: cumque Deus Verbum corpus suum cibo potuque ali permiserit, panis quem edebat, ratione quadam Dei corpus erat, τῆς τροφῆς πρὸς τὴν τοῦ σώματος φύσιν μεθισταμένης, alimento in corporis naturam transeunte. Nunc perinde panem Dei sermone sacratum, εἰς σῶμα τοῦ Θεοῦ Λόγου μεταποιεῖσθαι πιστεύομαι, *certa fide persuadeor in Dei Verbi corpus transmutari. Nam potestate illud ipsum corpus erat*; illic gratia Verbi sanctum effecit corpus quod pane sustentabatur, ipsumque quadantenus erat panis. Istic etiam panis, sicut Apostolus dixit, sanctificatur per verbum et orationem; Οὐ διὰ βρώσεως καὶ πόσεως προϊὼν εἰς τὸ σῶμα γενέσθαι, ἀλλ' εὐθὺς πρὸς τὸ σῶμα διὰ τοῦ Λόγου μεταποιούμενος, καθὰ εἴρηται ὑπὸ τοῦ Λόγου, ὅτι « Τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου. » *Non ut comestione et potu in Verbi corpus transeat, sed ut statim per verbum in corpus transmutatur, uti dictum a Verbo est: « Hoc est corpus meum. »* Concludit, Christum hæc *largiri virtute benedictionis, transelementata eorum quæ apparent natura*, μεταστοιχειώσας τῶν φαινομένων τὴν φύσιν. Doctissimus D. Joannes Ernestus Grabe, vir multis titulis mihi impense colendus, in adnotationibus ad cap. 2 lib. V Irenæi, S. Cyrilli Hierosol. cujus consimilia loca, quia trita sunt omitto, Nysseni, Damasceni et *aliorum forte plurium* mentem sic enarrat: *Hi persuasi erant Spiritum sanctum cœlitus descendentem, pani, non modo virtutem corporis Christi communicare, sicque eumdem ratione qualitatum mutare, sed et divina potentia ipsam ejus substantiam in carnem transformare, quæ Christi caro sit, et cum illa quæ ex beatæ Virginis utero prodiit, et cruci suffixa, inque cœlum sublata fuit eadem fiat per ἐπαύξησιν, quodque eumdem Spiritum vitæ in se habeat; sicuti panis quem Servator in terris comedit, vi naturalis caloris in carnem ejus vertebatur, et noster panis quotidianus in substantiam corporis nostri transit. Quod corpus hodie nobis gestatum, idem dicitur cum illo, in quo ante plures annos versati sumus, quoniam eadem anima vegetatur, licet particulæ ejus prorsus sint diversæ, et nulla forte ex prioribus superstes exsistat.* (*Lege, post Cyrilli catech. 4 mystagogicam, Gregorii Nysseni orat. catechetica magnam, cap. 37, et Damasceni lib. IV De fide orthodoxa, cap. 14, ejusque epistolam ad Zachariam Doarorum episcopum.*) Subjungit loca Damasceni, cujus, ut et aliorum Græcorum, meliorem interpretem frustra quæsiero. Theologi Wirtembergenses cum cap. 10 Resp. Jeremiæ CP. patriarchæ legissent, *consecratione panem in ipsummet Christi corpus, et vinum in ipsummet sanguinem ejus transmutari*: Ὁ μὲν ἄρτος μεταβάλλεται εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὲ οἶνος εἰς αὐτὸ τὸ αἷμα, reposuerunt, in cœna Dominica *corpus Christi et sanguinem vere adesse; non item* τὸν ἄρτον μεταβάλλεσθαι εἰς τὸ τοῦ Χριστοῦ σῶμα, *panem in Christi corpus transmutari.* Noverant scilicet, nihil Græcis μεταβολὴν aliud significare, nisi substantiæ unius in alteram conversionem. Unde Noster in opusc. cont. Acephalos, unitionem naturarum Domini, non μεταβολὴν, factam esse declarat, exemplo corporis igne candentis: Τὸ πυρούμενον, inquit, οὐ μεταβολὴν δηλοῖ τοῦ πυρουμένου, ἀλλ' ἕνωσιν πρὸς τὸ πῦρ· *vox, candens, non ejus rei quæ ignescit conversionem significat, sed unionem cum igne.* Quocirca Georgius Scholarius, qui schismaticus alter patriarcha fuit, in sermone in Parasceven Lazari, cujus ex authentico codice suo magna parte describendi perhumane copiam fecit clarissimus doctissimusque D. abbas Renaudot, postquam asseruit, ejusmodi μετουσίωσιν (*a*), transsubstantiationem fieri, ut accidentia destructo subjecto maneant: Τοῦτι τὸ μυστήριον μεταβολήν τινα περιέχον οὐσίας ἐν ἀχαρεῖ γενομένην; τῶν συμβεβηκότων ἀμεταβλήτων μενόντων, addit aliam esse incarnationis, et aliam Eucharistiæ rationem: Ἐκεῖ μὲν γὰρ οὐδέτερον πρὸς τὴν ἑτέραν μεταβέβληται φύσιν, ἀλλ' ἐν τῷ τοῦ Χριστοῦ προσώπῳ, καὶ ἡ θεότης, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἀσυγχύτως ἐστίν· ἐνταῦθα δὲ τὸ κτίσμα πρὸς τὸν κτίστην μεταποιεῖται διὰ μέσου τῶν

(*a*) Vide Præfationem, num. XX, ubi de hac voce disseritur.

καὶ οἶνος μεταποιοῦνται [m] εἰς σῶμα καὶ αἷμα Θεοῦ. Εἰ δὲ τὸν τρόπον ἐπιζητεῖς, πῶς γίνεται, ἀρκεῖ σοι ἀκοῦσαι, ὅτι διὰ Πνεύματος ἁγίου, ὥσπερ καὶ ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου διὰ Πνεύματος ἁγίου ἑαυτῷ, καὶ ἐν ἑαυτῷ ὁ Κύριος σάρκα ὑπεστήσατο· καὶ πλέον οὐδὲν γινώσκομεν, ἀλλ' ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀληθής ἐστι, καὶ ἐνεργής, καὶ παντοδύναμος, ὁ δὲ τρόπος ἀνεξερεύνητος. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ τοῦτο εἰπεῖν, ὅτι, ὥσπερ φυσικῶς διὰ τῆς βρώσεως ὁ ἄρτος, καὶ ὁ οἶνος καὶ τὸ ὕδωρ διὰ τῆς πόσεως εἰς σῶμα καὶ αἷμα τοῦ ἐσθίοντος καὶ πίνοντος μεταβάλλονται, καὶ οὐ γίνονται [n] ἕτερον σῶμα παρὰ τὸ πρότερον αὐτοῦ σῶμα· οὕτως ὁ τῆς προθέσεως (82) ἄρτος, οἶνός τε, καὶ ὕδωρ διὰ τῆς ἐπικλήσεως καὶ ἐπιφοιτήσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὑπερφυῶς μεταποιοῦνται εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ αἷμα, καὶ οὐκ εἰσὶ δύο, ἀλλ' ἕν (83) καὶ τὸ αὐτό.

habuit, non ut illud quod in cœlos receptum est, corpus descendat; sed quia panis ipse et vinum in corpus et sanguinem Dei transmutantur. Si requiras, quonam pacto istud **270** fiat, sat tibi sit audire, hoc fieri per Spiritum sanctum; quemadmodum et ex sancta Dei Genitrice Dominus sibiipsi carnem assumpsit, quæ in seipso subsisteret: nec amplius quidquam nobis perspectum est et exploratum, quam quod Dei sermo verax efficaxque est, atque omnia potest; modus vero investigari prorsus nequit [48]. Illud vero dicere alienum non est, quemadmodum naturaliter panis per comestionem, vinumque et aqua per potionem, in corpus et sanguinem comedentis et bibentis transmutantur, ut nec corpus fiant aliud a corpore ejus quod prius exstabat: sic panem qui in prothesi præparatus fuit, vinum item et aquam per Spiritus sancti invocationem et adventum, modo qui naturæ viribus et conditione sublimior est, in Christi corpus et sanguinem converti, ut nequaquam duo sint, sed unum et idem.

[48] Simile Nyss. loc. cit.

VARIÆ LECTIONES.

Mss. μεταποιεῖται. [n] Deest οὐ in editis Ver. et Basil. Quidam codd. οὐ γίνεται.

NOTÆ.

σώματος, καὶ προϋφεστηκυῖα τοῦ ἄρτου οὐσία σῶμα Θεοῦ γίνεται, τοῦ Χριστοῦ γινομένη σῶμα· μεῖζον μὲν δὴ πάντων τῶν θείων θαυμάτων, ὡς ἀληθῶς διὰ ταῦτα, ἡ τοῦ ἄρτου πρὸς τὸ σῶμα τὸ Δεσποτικὸν μετουσίωσις, ἀλλ' οὐκ ἀδύνατος τῷ πρὸς τὴν θείαν βλέποντι δύναμιν· *Illic enim neutrum in alterius naturam mutatum fuit, sed in Christi persona et divinitas et humanitas exsistunt: hic vero creatura in Creatorem medio corpore transformatur, et quæ ante exstabat substantia panis, Dei corpus fit, ubi Christi corpus efficitur. Majus equidem ob rationes quas adduxi, omnibus quæ patraverit Deus miraculis est transsubstantiatio panis in corpus Dominicum, sed quæ impossibilis non censeatur ab illo, cui perspecta potentia Dei fuerit.* Nectarius nuperus patriarcha Hierosolym. in libro, Περὶ ἀρχῆς τοῦ πάπα, *De principatu papæ*, qui anno 1682 Giasii in Moldavia editus est contra Latinos, p. 205, narrat hostiam quamdam quæ nigrorem ex mucore contraxerat, cum in sacro disco acerræ imposita fuisset, insolito odore templum omne perfudisse. Tum concludit: Τοῦτο τὸ θαῦμα, ὡς ἐγῷμαι, γέγονεν εἰς δεῖγμα σαφέστατον τοῦ μεγάλου καὶ ὑπερφυοῦς τούτου μυστηρίου, τοῦ τὰ συμβεβηκότα μόνα τοῦ ἱεροῦ ἄρτου φθείρεσθαι, ἡ δέ γε οὐσία τοῦ ἄρτου ἅπαξ μεταβληθεῖσα, καὶ τοῦ πάναγίου Πνεύματος ἐπικλήσει μετουσιωθεῖσα εἰς ἀληθινὸν σῶμα Χριστοῦ, φθορὰν οὐδεμίαν ὑφίσταται, ἀλλ' ἄφθαρτον διαμένει, ὡς ἴδιον Χριστοῦ· *Hoc miraculum factum esse opinor ad evidentissimam magni illius et immensi mysterii demonstrationem, nempe quod accidentia solummodo panis corrumpantur: substantia vero panis semel mutata et invocatione sancti Spiritus in veram corporis substantiam conversa, nullam prorsus sustineat corruptionem, sed incorrupta permaneat, tanquam verum propriumque Christi corpus.*

(82) *Οὕτως ὁ τῆς προθέσεως.* *Sic panis qui in prothesi*, etc. Verterunt alii, *panis propositionis.* Porro πρόθεσις, *prothesis*, Græcis est mensa minor ad dextrum altaris latus seorsim posita, in qua sacerdotes consecrandum panem et calicem parant. Hæc cæremonia Θύσις, *sacrificatio*, et προσκομιδή, προσφορά, *oblatio* nuncupatur; eamque exsequuntur presbyteri qui sacerdoti digniori celebraturo assistunt, nunquam vero diaconi, quos antiquus canon prohibet ne offerant, ullumve sacerdotum ad altare una offerentium munus obeant. Cæterum quando sacerdotes aut diaconi præparatum panem cum calice ad aram ferunt, προσπίπτουσι πάντες τοῖς ἱερεῦσιν οἱ πιστοί, inquit Simeon Thessalonic., *omnes fideles sacerdotibus procidunt, et jure, tum ut eorum se precibus commendent, ab eisque postulent, ut sui recordentur in sacrificio; tum ut divina munera venerentur.* Εἰ γὰρ καὶ μήπω ἱερουργήθη, ἀλλ' ἐν τῇ προθέσει ἀνετέθησαν τῷ Θεῷ, καὶ ὁ ἱερεὺς ἐκεῖσε εὐχὴν ἀνέφερε, καὶ προσδέξασθαι ταῦτα εἶπεν ἐν τῷ ἄνω θυσιαστηρίῳ· *Nam etsi hæc nondum consecrata sunt, attamen Deo muncupata in prothesi fuere, illicque sacerdos preces fudit, rogans ut in sublime altari suscipiantur.* Οὐ γὰρ εἰδωλολατροῦμεν ἡμεῖς τοῖς δώροις προσπίπτοντες, ἅπαγε· *Non enim idololatræ sumus coram donis procidendo: absit! sed dona Deo per oblationem dicata, necdum tamen perfecta, reveremur, ceu per oblationem sanctificata. Sacrata siquidem fuere per divinas preces, suntque antitypa corporis et sanguinis Christi.* Adeoque pari honore habenda esse ait, quo Christi imaginem. Eodem modo Gabriel Philadelphiensis disputat in Apologia Eccl. Orient. Simile quidpiam honoris pontifex olim, ejusque diaconus apud Latinos oblatis exhibebant, cum ad aram asportabantur, ut ex multiplici Ordine Romano, et ex Amalario discimus. *Inclinato capite pontifex vel diaconus salutat sancta*, hoc est oblata in capsis condita, non *sanctam*, hostiam, nempe consecratam: *inclinato capite ad altare primo adorat sancta.* Ubi proinde adoratio salutatio est, non cultus latriæ, qui Eucharistiæ consecratæ soli debetur, ut multis explicant Simeon et Gabriel modo laudati.

(83) *Καὶ οὐκ εἰσὶ δύο, ἀλλ' ἕν.* *Nec duo sunt, sed unum.* Sic in epist. ad Cæsarium, quæ Chrysostomo attributa est. *Sicut enim antequam sanctificetur panis, panem nominamus; divina autem illum sanctificante gratia, mediante sacerdote, liberatus est quidem appellatione panis, dignus autem habitus est Dominici corporis appellatione, etiamsi natura panis in ipso permansit: et non duo corpora, sed unum corpus Filii nuncupatur.* Ex his posterioribus verbis, quæ ex epistola ista Noster mutuatus est, sat intelligitur *naturæ* nomine non substantiam panis significari, sed structuram par-

271 Quocirca illis qui cum fide digne suscipiunt, in remissionem peccatorum, et vitam æternam cedit, necnon animæ corporisque præsidium; illis contra qui in incredulitate indigne sumunt, in pœnam et supplicium : haud secus atque Domini mors, credentibus quidem vita et incorruptio est, ad æternæ felicitatis consecutionem; incredulis vero et iis qui Dominum interfecerunt, ad pœnam et vindictam sempiternam.

Christi verum corpus, non figura. —Nec vero panis et vinum, Christi corporis et sanguinis figura sunt (absit !), sed ipsum Domini corpus deitate dotatum ; cum ipse Dominus dixerit : *Hoc est,*

Γίνεται τοίνυν τοῖς πίστει ἀξίως μεταλαμβάνουσιν, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς φυλακτήριον ψυχῆς τε καὶ σώματος · τοῖς δὲ ἐν ἀπιστίᾳ ἀναξίως μετέχουσιν, εἰς κόλασιν καὶ τιμωρίαν, καθάπερ καὶ ὁ τοῦ Κυρίου θάνατος, τοῖς μὲν πιστεύουσι γέγονε ζωὴ καὶ ἀφθαρσία εἰς ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου μακαριότητος · τοῖς δὲ ἀπειθοῦσι, καὶ τοῖς κυριοκτόνοις, εἰς κόλασιν καὶ τιμωρίαν αἰώνιον.

Οὐκ ἔστι ° τύπος (84) ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ (μὴ γένοιτο), ἀλλ' αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου τεθεωμένον, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου εἰπόντος · *Τοῦτό μού ἐστι*, οὐ τύπος

VARIÆ LECTIONES.

° Cod. S. Hil. ex emendatione οὐκ ἔστιν οὖν ; non inutili prorsus illatione.

NOTÆ.

tium, naturalesque panis proprietates. Nam si natura seu substantia proprie dicta panis perseveraret, jam duo corpora forent, panis scilicet et Christi, non unum duntaxat. Post Damascenum eodem modo locutus est Theodorus Graptus, seu potius Nicephorus CP. lib. *De inculpata Christian. fide*, sive *Antirrh.* II, cap. 3 : *Quemadmodum panis et vinum et aqua naturaliter in corpus et sanguinem edentis convertuntur, ut nequaquam dixerimus, ex iis fieri corpus aliud ab illo quod ante erat : sic etiam ista, ratione naturam exsuperante, per invocationem sacerdotis, et adventum Spiritus sancti, in corpus et sanguinem Christi convertuntur, juxta ac sacerdos fieri petit,* καὶ δύο ταῦτα νοοῦμεν, ἀλλ' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πιστεύομεν, *et non duo ita esse intelligimus, sed unum et idem exsistere credimus.* Consimiliter in epistola ad Zachariam Doarorum, et in homilia brevi, quas non esse Joannis Damasceni suo loco ostendam, hoc in primis probatur, unum et idem corpus esse Christi, quod de Virgine conceptum natumque est et mortuum, et quod ad aram immolamus, adhibito etiam exemplo alimenti quod in parvuli corpus vertitur; ita ut licet *augescat ille, non duo corpora fiant, sed unum,* καὶ εἰ αὐξάνει, οὐ γίνονται δύο σώματα, ἀλλ' ἕν. Quin potiori jure *Spiritus sancti operatione, panem et vinum* εἰς ἐπαύξησιν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἓν σῶμα, καὶ οὐ δύο, *in accretionem corporis Christi corpus unum fiunt, et non duo.* Ubi *accretione corporis Christi*, hoc innuitur, Christi corpus, etsi mole non augescit amplius, conversis tamen pane et vino, accrementi quoddam genus eximium adipisci, ut omnibus singulisque fidelibus unum et idem manens, nulla divisione commisceatur.

(84) *Οὐκ ἔστι τύπος. Neque panis et vinum*, etc. In catenis in Matthæum fragmenta quædam veterum leguntur, quæ idem enuntiant, Eucharisticum panem figuram corpus Domini non esse, sed ipsummet corpus. Tritum est quod, lib. v *De Vit. PP.*, libello 18, et in Apophthegm. PP. t. I *Monum. Eccl. Græc.* p. 241, abbas Daniel refert ex abbate Arsenio, de monacho sene, qui in hunc errorem inciderat, eucharisticum panem et vinum corporis et sanguinis Domini esse duntaxat figuras. Damasceni ævo notissima erant libri Macarii Magnetis contra Theosthenem Ethnicum, qui Venetiis asservantur in bibliotheca S. Marci, et ex quibus Turrianus, in lib. v Clém. hæc edidit : Οὐκ ἔστιν Εὐχαριστία τύπος τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος, ὅπερ τινὲς ἐρράψῳδησαν, πεπηρωμένοι τὸν νοῦν, μᾶλλον δὲ σῶμα καὶ αἷμα · *Eucharistia non est figura corporis et sanguinis, ut quidam stupida mente nugati sunt, sed corpus et sanguis.* Locum hunc prolixius Latine dedit Coccius, t. II, p. 607. Nicephorus ampla satis fragmenta Macarii Magnetis expendit in *Antirrheticis*. Inter præsules qui in synodo ad Quercum adversus Chrysostomum convenere, Photius narrat adfuisse Macarium Magnetum episcopum, qui litem moverit contra Heraclidem Ephesi. Ignatius martyr, epist. ad Smyrn. ait hæreticos ævi sui *ab Eucharistia et oratione secedere,* διὰ τὸ μὴ ὁμολογεῖσθαι τὴν Εὐχαριστίαν σάρκα εἶναι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, *quod non confiteantur Eucharistiam carnem esse Salvatoris nostri Jesu Christi. Contradicentes ergo huic dono Dei,* συζητοῦντες, *perscrutantes, moriuntur.* Enimvero, quemadmodum, Irenæo teste, lib. III, c. 11, in nulla hæreticorum istorum sententia Verbum caro factum est, sic nec verum Christi corpus et sanguis Eucharistia continetur, sed ad summum simplex figura. Contra vero Cyrillus Hieros. cat. 4 : *In figura panis*, inquit, *corpus suum præbet* Christus, *et in figura vini sanguinem item suum,* ἐν τύπῳ ἄρτου δίδοταί σοι τὸ σῶμα, καὶ ἐν τύπῳ οἴνου δίδοταί σοι τὸ αἷμα · ut nempe nudæ panis vinique species supersint. Nam postea docet, certa fide tenendum esse, ὡς φαινόμενος ἄρτος, οὐκ ἄρτος ἐστὶν, εἰ καὶ τῇ γεύσει ἀναίσθητος, ἀλλὰ σῶμα Χριστοῦ · *Panem qui hujusmodi esse nobis videtur, reapse panem non esse, licet id gustatus referat, sed ipsum Christi corpus; et vinum quod cernitur a nobis, vinum non esse, tametsi gustui esse vinum appareat, sed sanguinem Christi.* Eumdem sensum offerunt Græci, qui, de azymis contra Latinos disputando, fatentur panem, sive ζυμίτης *fermentatus sit*, sive ἄζυμος, *fermenti expers*, post consecrationem nec fermentatum, nec azymum esse. Sic Joannes Hieros. patriarcha, apud Allatium, exerc. 22 cont. Creygt. Sic vicissim Theorianus apud eumd. exerc. 23 epist. ad sacerdotes et monachos pro Latinis argumentatur : Ὁ θεῖος ἄρτος πρὸ τοῦ ἁγιασθῆναι, εἴτε ἄζυμος, εἴτε ἔνζυμος ἦν, ἀδιαφόρως ἄρτος ἐστὶ καὶ λέγεται πρὸς τῶν θείων Λογίων, ὡς ὕστερον δείξομεν. Μετὰ δὲ τὸ ἁγιασθῆναι, οὔτε ἔνζυμος, οὔτε ἄζυμος, ἀλλὰ σῶμα καὶ σὰρξ τοῦ Κυρίου, ἡ αὐτὴ, καὶ οὐκ ἄλλη ἀντ' ἄλλης · *Divinus panis, antequam consecratur, sive azymus sit, sive fermentatus, indifferenter panis est et dicitur a divina Scriptura, ut ostendemus : postquam vero consecratus est, nec azymus, nec fermentatus est, sed Domini corpus et caro eadem ipsamet, nec alia pro alia. Una siquidem est et ipsa, quæ ex incorrupta Virgine susceptа est, inque Patris dextera sedet, et a nobis orthodoxis mystice accipitur. Unde mysterium dicitur, ceu secretum quod multi non percipiant. Si itaque divinum numen commutat proposita dona in corpus et sanguinem Christi, frustra fuerit contendere, an id ex azymo vel fermentato fiat, aut albo, aut rubro vino, et ejusmodi stultas curiositates de tremendis mysteriis agitare.* Hæc Theorianus sub Manuele Commeno, sæculo XII, scribebat.

τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸ σῶμα · καὶ οὐ τύπος τοῦ αἵματος, ἀλλὰ τὸ αἷμα. Καὶ πρὸ τούτου τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι *Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. Ἡ γὰρ σάρξ μου ἀληθής ἐστι βρῶσις, καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθής ἐστι πόσις.* Καὶ πάλιν · *Ὁ τρώγων με, ζήσεται* [p].

A non figura corporis, sed *corpus meum*, neque figura sanguinis, sed *sanguis meus*. Et antea Judæis dixerat : *Nisi manducaveritis carnem Filii hominis, et biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis. Caro enim mea verus est cibus, et sanguis meus, verus est potus.* Et rursum : *Qui manducat me, vivet* [49].

Διὸ μετὰ παντὸς φόβου καὶ συνειδήσεως καθαρᾶς, καὶ ἀδιστάκτου πίστεως προσέλθωμεν, καὶ πάντως ἔσται ἡμῖν, καθὼς πιστεύομεν, μὴ διστάζοντες. Τιμήσωμεν δὲ αὐτὸ πάσῃ καθαρότητι, ψυχικῇ τε καὶ σωματικῇ · διπλοῦν γάρ ἐστι. Προσέλθωμεν αὐτῷ πόθῳ διακαεῖ, καὶ σταυροειδῶς τὰς παλάμας τυπώσαντες, τοῦ ἐσταυρωμένου τὸ σῶμα ὑποδεξώμεθα · καὶ ἐπιθέντες ὀφθαλμοὺς, καὶ χείλη, καὶ μέτωπα, τοῦ θείου ἄνθρακος μεταλάβωμεν, ἵνα τὸ πῦρ τοῦ ἐν ἡμῖν πόθου προσλαβὸν τὴν ἐκ τοῦ ἄνθρακος πύρωσιν, καταφλέξῃ ἡμῶν τὰς ἁμαρτίας, καὶ φωτίσῃ ἡμῶν τὰς καρδίας, καὶ τῇ μετουσίᾳ τοῦ θείου πυρὸς πυρωθῶμεν καὶ θεωθῶμεν. Ἄνθρακα εἶδεν Ἡσαΐας · ἄνθραξ δὲ ξύλον λιτὸν οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἡνωμένον πυρί · οὕτω καὶ ὁ ἄρτος τῆς κοινωνίας (85), οὐκ ἄρτος λιτός ἐστιν, ἀλλ' ἡνωμένος θεότητι · σῶμα δὲ ἡνωμένον θεότητι, οὐ μία φύσις ἐστὶν, ἀλλὰ μία μὲν τοῦ σώματος, τῆς δὲ ἡνωμένης αὐτῷ θεότητος, ἑτέρα · ὥστε τὸ συναμφότερον, οὐ μία φύσις, ἀλλὰ δύο.

Ritus dandi Eucharistiam in manibus. — Quapropter cum omni timore et conscientia pura, fideque non dubia accedamus : et erit omnino nobis sicut credimus, nihil hæsitantes. Ipsum porro omni animi et corporis puritate veneremur : duplex enim est. Accedamus ad eum ardenti desiderio, compositisque in crucis formam manibus [50], B crucifixi corpus suscipiamus, oculos, labia, frontem adhibentes, divinum carbonem sumamus, ut desiderii nostri ignis, accepto carbonis ardore, peccata nostra comburat, et corda illuminet, divinique adeo ignis commercio inardescamus, et in deos evadamus. Carbonem vidit Isaias [51] : carbo non est simplex lignum, sed igni unitum; sic quoque **272** panis communionis, non simplex est panis, sed divinitati unitus. Corpus autem [52] quod divinitati conjunctum est, non una natura est; sed una quidem est corporis, altera, conjunctæ cum ipso divinitatis. Quo fit ut utrumque non sit una natura, sed duæ.

Ἄρτῳ καὶ οἴνῳ ἐδεξιοῦτο Μελχισέδεκ τὸν Ἀβραὰμ, ἐκ τῆς τῶν ἀλλοφύλων κοπῆς ὑποστρέφοντα, ὁ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου · ἐκείνη ἡ τράπεζα ταύτην τὴν μυστικὴν προεικόνιζε τράπεζαν, ὃν τρόπον ἐκεῖνος ὁ ἱερεὺς, τοῦ ἀληθινοῦ ἀρχιερέως Χριστοῦ τύπος ἦν καὶ εἰκόνισμα · Σὺ γάρ, φησὶν, εἶ *ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισέδεκ.* Τοῦτον τὸν ἄρτον οἱ ἄρτοι εἰκόνιζον [q] τῆς προθέσεως. Αὕτη ἐστὶν ἡ καθαρὰ θυσία, δηλαδὴ καὶ ἀναίμα-

Eucharistiæ figuræ. — Abrahamum ex alienigenarum strage revertentem, Altissimi Dei sacer- C dos Melchisedech excepit [53]. Mensa illa mensam hanc mysticam præsignabat; quemadmodum sacerdos ille veri sacerdotis Christi figuram et imaginem gerebat [54]. Ait enim : *Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech* [54*]. Panem hunc, propositionis panes adumbrabant. Hoc purum illud et incruentum sacrificium est, quod ab

[49] Joan. VI, 54-58. [50] Cyrill. Hierosol. *cat. Mystag.* 5; Chrys. hom. 3 in Epist. ad Ephes; Trull. can. 101. [51] Isa. VI, 2. [52] Vide Basil. ibid. [53] Gen. XIV. 5. [54] Levit. XIV, 5. [54*] Psal. CIX, 4.

VARIÆ LECTIONES.

[p] In multis additur ζωὴν αἰώνιον · sic vetus interp. et Faber *vitam æternam* posuerunt. Hæc autem lectio, eo genuina mihi videtur, quod inconsueta sit. Sæpe enim prout memoria suggerebat, Scripturæ loca passim, non verbum e verbo allegabat Damascenus. [q] Edita εἰκονίζουσι.

NOTÆ.

(85) *Οὕτω καὶ ὁ ἄρτος τῆς κοινωνίας. Sic panis quoque*, etc. De pane illo cœlesti loquitur, qui carbone quem vidit Isaias, præsignabatur. Nam Noster hic imitatur Cyrillum Alex. qui in cap. VI Isaiæ, in scholiis et alibi, carbonem illum figuram fuisse incarnati Verbi observaverat : *Sicut ignis ad lignum accedens*, inquit, καταδράττεται μὲν αὐτοῦ, *illud quidem comprehendit pervaditque; idem intellige de Christo. Ineffabili quippe ratione unitus est humanitati Deus.* Rursus panem illum, quem Damascenus innuit, ipsum esse Domini corpus, cui conjuncta divinitas est, ea quæ in textu ad modum assumptionis subjungit, astruunt : Σῶμα δὲ ἡνωμένον θεότητι, οὐ μία φύσις ἐστὶν· *Corpus autem, quod divinitati unitum est, non una est natura, sed alia quidem corporis est, alia conjunctæ cum ipso divinitatis.* Quin ipse sui interpres erit, qui, orat. 3 *De imag.*, hoc dixerit : *Homines participes divinæ naturæ sunt, quicunque sanctum Christi corpus sumunt, et pretiosum ejus sanguinem bibunt; quippe quæ* θεότητι καθ' ὑπόστασιν ἥνωται, *deitati secundum hypostasim unita sunt*, καὶ δύο φύσεις ἐν τῷ μεταλαμβανομένῳ ὑφ' ἡμῶν σώματι τοῦ Χριστοῦ καθ' ὑπόστασιν εἰσιν ἀδιασπάστως, *adeoque duæ naturæ in Christi corpore quod sumitur a nobis, secundum hypostasim indivulse unitæ sunt.* Unde naturarum duarum participes sumus, corporis quidem corporis ratione, deitatis vero spiritualis : imo utriusque secundum utramque naturam.

ortu solis usque ad occasum sibi oblatum iri Dominus per prophetam dixit [85].

Eucharistiæ fructus. — Corpus et sanguis Christi est, in nostri, tum animi, tum corporis vegetationem cedens, quod nec consumatur, nec corrumpatur, nec in secessum vadat (absit!), sed in substantiam nostram et conservationem, omnigenæ labis propulsationem, omnisque spurcitici detersionem, ut si adulteratum aurum deprehendat, per explorantem judicii inflammationem illud purget; ne in futuro sæculo cum hoc mundo damnemur. Morbis enim, omnifariisque immissis calamitatibus expurgat, juxta ac Apostolus ait [86]: *Si enim nosmetipsos dijudicaremus, non utique judicaremur. Cum judicamur autem a Domino corripimur, ut non cum hoc mundo damnemur.* Atque hoc est quod dicit: *Qui enim sumit indigne corpus et sanguinem Domini, judicium sibi manducat et bibit* [87]. Per illud vero purgati, cum Domini corpore spiritu ipsius unimur, et Christi corpus efficimur.

Panis ἐπιούσιος vel futurus, vel substantialis. Caro Domini ut spiritus dicta. — Panis iste delibatio est [88] et primitiæ futuri panis, qui ἐπιούσιος est? Quæ vox vel futurum, seu qui futuro ævo reservatur, significat, vel quo ad tuendam vitam nostram vescimur. Quamobrem sive hoc, sive illo modo accipiatur, is esse Domini corpus haud absurde dicetur. Caro quippe Domini **273** spiritus vivificus est, utpote quæ ex vivifico Spiritu concepta sit. Quæ tamen non a me dicuntur, ut corporis naturam submoveam, sed ut illius esse vificam divinamque virtutem ostendam.

Quo sensu Basilius Eucharistiam vocavit ἀντί-

ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν αὐτῷ προσφέρεσθαι διὰ τοῦ πρόφήτου ὁ Κύριος ἔφησε [r].

Σῶμά ἐστι καὶ αἷμα (86) Χριστοῦ εἰς σύστασιν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς τε καὶ σώματος χωροῦν, οὐ δαπανώμενον, οὐ φθειρόμενον, οὐκ εἰς ἀφεδρῶνα χωροῦν (μὴ γένοιτο), ἀλλ' εἰς τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ συντήρησιν, βλάβης παντοδαποῦς ἀμυντήριον, ῥύπου παντὸς καθαρτήριον· ἂν μὲν χρυσὸν λάβῃ κίβδηλον, διὰ τῆς κριτικῆς πυρώσεως καθαίρει, ἵνα μὴ ἐν τῷ μέλλοντι σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν. Καθαίρει γὰρ νόσοις καὶ παντοίαις ἐπιφοραῖς [s], καθώς φησιν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· *Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς ἐκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα. Κρινόμενοι δὲ, ὑπὸ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν.* Καὶ τοῦτό ἐστιν ὃ λέγει· *Ὥστε ὁ μετέχων τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει.* Δι' αὐτοῦ καθαιρόμενοι, ἑνούμεθα τῷ σώματι Κυρίου καὶ τῷ πνεύματι αὐτοῦ, καὶ γινόμεθα σῶμα Χριστοῦ.

Οὗτος ὁ ἄρτος ἐστὶν ἡ ἀπαρχὴ τοῦ μέλλοντος ἄρτου; ὃς ἐστιν ὁ ἐπιούσιος. Τὸ γὰρ *ἐπιούσιον* δηλοῖ, ἢ τὸν μέλλοντα, τουτέστι τὸν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ἢ τὸν πρὸς συντήρησιν τῆς οὐσίας ἡμῶν λαμβανόμενον. Εἴτε οὖν οὕτως, εἴτε οὕτως, τὸ τοῦ Κυρίου σῶμα προσφυῶς λεχθήσεται· πνεῦμα γὰρ ζωοποιοῦν ἐστιν ἡ σὰρξ τοῦ Κυρίου, διότι ἐκ τοῦ ζωοποιοῦ Πνεύματος συνελήφθη· τὸ γὰρ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος, πνεῦμά ἐστι. Τοῦτο δὲ λέγω, οὐκ ἀναιρῶν τὴν τοῦ σώματος φύσιν, ἀλλὰ τὸ ζωοποιὸν καὶ θεῖον τούτου δηλῶσαι βουλόμενος.

Εἰ δὲ καί τινες ἀντίτυπα (87) τοῦ σώματος καὶ

[85] Malach. I, 10. [86] I Cor. XI, 31, 32. [87] ibid. 29. [88] Cyrill. loc. cit. [89] Joan. VI, 63.

VARIÆ LECTIONES.

[r] R. 2428 Ἔφη· «Οὐκ ἔστι μοι θέλημα ἐν ὑμῖν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ θυσίαν οὐ προσδέξομαι ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν. Διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου, καὶ ἕως δυσμῶν τὸ ὄνομά μου δεδόξασται ἐν τοῖς ἔθνεσι· καὶ ἐν παντὶ τόπῳ θυμίαμα προσάγεται τῷ ὀνόματί μου, καὶ θυσία καθαρά· » *Dixit: « Non est mihi voluntas in vobis; dicit Dominus omnipotens: et sacrificium ultra non suscipiam de manibus vestris. Quia ab ortu solis et usque ad occasum nomen meum glorificatum est in gentibus, et in omni loco incensum offertur nomini meo, et oblatio munda.* » Hunc Malachiæ locum Damasceni textui inseruit Combefisius, t. IV Biblioth. concionatoriæ ad festum Corporis Christi, sola nixus codicis Regii 2428 auctoritate; qui tamen codex varie passim interpolatus fuit. [s] Regios codd. 2925, 3109; Colb. 1539 sequor propter Apostoli sententiam ad quam auctor alludit: *Cum judicamur a Domino corripimur, ut non cum hoc mundo damnemur. Ideo infirmi et imbecilles, et dormiunt multi.* Edita habent νόσους καὶ παντοίας ἐπιφοράς.

NOTÆ.

(86) *Σῶμά ἐστι καὶ αἷμα. Corpus et sanguis Christi*, etc. Cyrillus Hieros. cat. 5 Myst., *Panis iste supersubstantialis est*, inquit, *quo animæ nostræ substantia nutritur: hic panis non in ventrem vadit, nec in secessum mittitur*, ἀλλ' εἰς πᾶσάν σου τὴν σύστασιν ἀναδίδοται, εἰς ὠφέλειαν σώματος καὶ ψυχῆς, *in tui consistentiam cedit, ad profectum corporis et animæ.* Hæc Cyrillus docebat absque transsubstantiationis quam asseruerat dispendio. Sic Irenæus, lib. v, c. 2, ait: *Sanguine Christi sanguinem nostrum augeri et consistere carnis nostræ substantiam*, quo beatæ resurrectionis compos fiat. Idem docent Nyssenus, orat. cat. c. 37; Cyrillus Alex. lib. IV in Joan. p. 362 et seq. et lib. X, p. 862, aliique Græci. Quod Noster subdit, corpus eucharisticum *nec corrumpi, nec consumi, nec in secessum ire*, colligitur ex Cyrilli Hieros. verbis laudatis, disertoque enuntiatur a Macario Magnete in fragmento lib. III, quod Leo Allatius contra Creygtonum affert, p. 563: Οὔτε σὰρξ τοῦ Σωτῆρος τρωγομένη φθείρεται, οὔτε ἀναλίσκεται τὸ αἷμα πινόμενον· ἀλλ' ὁ τρώγων μὲν εἰς αὔξησιν θείων δυνάμεων αἴρεται. Τὸ δὲ τρωγόμενον, ἐστὶν ἀδαπάνητον, ἐπειδὴ τῆς ἀδαπανήτου φύσεως λόγῳ τινὶ συγγενὲς ὑπάρχει, καὶ ἀχώριστον· *Caro salutaris manducata non corrumpitur, nec sanguis potatus consumitur: sed qui edit, divinis virtutibus augescit, nec consumi potest quod editur, quoniam minime consumptibili naturæ cognatum quodammodo est, nec ab ea separabile.* Legesis hom. Chrysostomi, *De pœnit. et de illis qui a collectis discedunt.*

(87) *Εἰ δὲ καί τινες ἀντίτυπα. Quod si nonnulli*, etc. Sunt qui hæc νοθείας arguant, et adjectitia putent: verum ante Damascenum Anastasius, cap. 23 τῆς Ὁδηγοῦ, Christi corpus eucharisticum ἀντίτυπον esse negaverat. *Unum e duobus dicendum*

αἵματος τοῦ Κυρίου τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον ἐκάλεσαν, ὡς ὁ θεοφόρος ἔφη Βασίλειος, οὐ μετὰ τὸ ἁγιασθῆναι εἶπον, ἀλλὰ πρὶν ἁγιασθῆναι, αὐτὴν τὴν προσφορὰν οὕτω καλέσαντες.

τυπα corporis et sanguinis Christi. — Quod si nonnulli panem vinumque, corporis et sanguinis Domini ἀντίτυπα, seu imagines figurasve vocaverunt, velut divinus Basilius, non hoc post consecrationem dixerunt, sed antequam oblatio ipsa consecraretur, vocem hanc usurparunt.

Μετάληψις δὲ λέγεται· δι' αὐτῆς γὰρ, τῆς Ἰησοῦ θεότητος μεταλαμβάνομεν. Κοινωνία δὲ λέγεταί τε καὶ ἔστιν ἀληθῶς, διὰ τὸ κοινωνεῖν ἡμᾶς δι' αὐτῆς τῷ Χριστῷ, καὶ μετέχειν αὐτοῦ τῆς σαρκός τε καὶ τῆς θεότητος· κοινωνεῖν δὲ, καὶ ἑνοῦσθαι ἀλλήλοις δι' αὐτῆς· ἐπεὶ γὰρ ἐξ ἑνὸς ἄρτου μεταλαμβάνομεν, οἱ πάντες ἓν σῶμα Χριστοῦ, καὶ ἓν αἷμα, καὶ ἀλλήλων μέλη γινόμεθα, σύσσωμοι Χριστοῦ χρηματίζοντες.

Nuncupatur participatio, quia per ipsam divinitatis Jesu reddimur participes. Communio item appellatur, et revera est, quia per eam Christo communicamus, ejusque carnem ac divinitatem percipimus, quin etiam aliis alii communicamus ac copulamur. Nam quia ex uno pane participamus, omnes unum Christi corpus, et unus sanguis, aliique aliorum membra efficimur, dum unius corporis sumus.

Πάσῃ δυνάμει τοίνυν φυλαξώμεθα, μὴ λαμβάνειν μετάληψιν αἱρετικῶν, μήτε διδόναι. *Μὴ δῶτε γὰρ τὰ ἅγια τοῖς κυσὶν*, ὁ Κύριός φησι, *μηδὲ ῥίπτετε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων*, ἵνα μὴ μέτοχοι τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς αὐτῶν γενώμεθα κατακρίσεως. Εἰ γὰρ πάντως ἕνωσίς ἐστι πρὸς Χριστὸν, καὶ πρὸς ἀλλήλους, πάντως καὶ πᾶσι τοῖς συμμεταλαμβάνουσιν ἡμῖν κατὰ προαίρεσιν ἑνούμεθα. Ἐκ προαιρέσεως γὰρ ἡ ἕνωσις αὕτη γίνεται, οὐ χωρὶς τῆς ἡμῶν γνώμης. *Πάντες γὰρ ἓν σῶμά ἐσμεν, ὅτι ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄρτου μεταλαμβάνομεν*, καθώς φησιν ὁ θεῖος Ἀπόστολος.

Cæterum illud pro viribus cavere nos oportet, ne vel ab hæreticis communionem accipiamus, vel illis tribuamus. Dominus siquidem ait: *Nolite dare sanctum canibus, et nolite projicere margaritas vestras ante porcos* [60]; ne eorum et errorem et damnationem contrahamus. Nam si omnino hoc præstat, ut tum Christo, tum aliis alii uniamur, extra dubium est omnibus qui nobiscum percipiunt, animo et voluntate nos copulari. Voluntate siquidem, ac non citra sententiam nostram copula hæc patratur: *Omnes* enim *unum corpus sumus, quoniam ex uno pane participamus* [61], ut divinus effatur Apostolus.

Ἀντίτυπα δὲ τῶν μελλόντων λέγονται, οὐχ ὡς μὴ ὄντα ἀληθῶς σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, ἀλλ' ὅτι νῦν μὲν δι' αὐτῶν μετέχομεν τῆς Χριστοῦ θεότητος, τότε δὲ νοητῶς [t] διὰ μόνης τῆς θέας.

Ἀντίτυπα porro, hoc est exemplaria, futurorum dicuntur, non quod vere Christi corpus et sanguis non sint; sed quod nunc quidem divinitatis Christi per ea participes efficiamur, tunc autem intelligentia per solum aspectum.

ΚΕΦΑΛ. ΙΔ' [ΠΖ'].

Περὶ τῆς γενεαλογίας τοῦ Κυρίου, καὶ περὶ τῆς ἁγίας Θεοτόκου [u].

Περὶ τῆς ἁγίας καὶ ὑπερυμνήτου Ἀειπαρθένου

CAP. XIV.

De genere Domini, deque sancta Dei Genitrice.

Quoniam de sancta, nec digne satis laudanda

[60] Matth. VII, 6. [61] II Cor. X, 17.

VARIÆ LECTIONES.

[t] Colb. 4730 et R. 2427 deest vox, νοητῶς, et paulo post in Regio 2928 legitur διὰ μόνης τῆς θείας ἑνώσεως. [u] In Reg. 2428 additur καὶ Ἰωσὴφ τοῦ μνήστορος, quæ in cod. S. Hil. a recognitore addita sunt.

NOTÆ.

erit, inquit, *aut id quod sumitis, non esse verum Christi corpus*, ἀλλ' ἀντίτυπον καὶ ψιλόν, *sed nudam figuram*, etc. Nostri auctoris ætate septima synodus, Nicephorus subinde CP. cæterique deinceps Græci affirmarunt panem et vinum a Basilio in liturgia nominari ἀντίτυπα, quando nondum invocato Spiritu sancto sacrata sunt, non item post invocationem. Quia vero Eustathius Antiochenus in septima synodo citatus, Cyrillus Hieros. *cat. Myst.* 5, ac præsertim Theologus multis in locis Eucharistiam vocant ἀντίτυπα Dominici corporis; Elias Cretensis in orat. 1 Nazianzeni, n. 165 ἀντίτυπον esse idem docet, quod ἰσότυπον, *æquale ejusdem generis*; et in orat. 11, sibi favere *tam extraneos, quam ecclesiasticos scriptores* asserit. Sic quoque Suidas, Nonnus et alii. Quinimo vox eadem ipsimet rei quæ figuris adumbratur, attribuitur 1 Petr. III, ubi *baptismum* appellat ἀντίτυπον *arcæ, et aquarum diluvii*. Qui locus in vulgata sic redditus est: *Quod nos similis formæ salvos facit baptisma*. Plane Græci veteres ἀντίτυπα corporis et sanguinis Christi eodem sensu dixerunt, quo Latini *symbola*. Elias Cretensis in orat. 1 Theologi iisdem fere verbis quibus Noster, subjungit: Εἰ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα μυστήρια, inquit, (εἰσὶ γὰρ οἵτινες καὶ οὕτω τὸ ῥητὸν ἐδέξαντο) τὴν ἀναφορὰν ἔχει, οὐχ ὡς μὴ ὄντα ἀληθῶς σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, ἀντίτυπα λέγεται· ἀλλ' ὅτι νῦν μὲν δι' αὐτῶν μετέχομεν τῆς Χριστοῦ θεότητος συναναιρουμένου ὥσπερ τοῖς ἡμετέροις σώμασι· τότε δὲ νοητῶς διὰ μόνης τῆς θεωρίας· *Sin ad futura mysteria hæc referantur (sunt enim qui verbum hoc ita accepere) non tanquam Christi corpus et sanguis non vere sint, dicuntur antitypa: sed quia nunc per ea divinitatem Christi participamus, qui nostris corporibus velut commiscetur. Tunc autem intellectu, per solam contemplationem.* Theologus orat. 17, Eucharistiam vocat τοὺς τύπους τῆς σωτηρίας, *signa et figuras salutis*. Vix autem reperias doctorem Græcum simplici voce pronuntiasse eam esse τύπον corporis Domini.

semper Virgine et Dei Genitrice Maria pauca jam in antecessum disputavimus, ea exponendo quæ præcipua magis erant, quemadmodum scilicet vere et proprie Dei Genitrix sit et appelletur : modo superest ut quæ residua sunt **274** expleamus. Ipsa enim quæ ante omne ævum præscientiæ Dei consilio prædestinata erat, variisque prophetarum imaginibus et sermonibus a Spiritu sancto adumbrata et prænuntiata, præfinito tandem tempore ex radice Davidis, juxta ac illi promissum erat, orta est. Dictum quippe est : *Juravit Dominus David veritatem, et non frustrabitur eam ; de fructu ventris tui ponam super sedem tuam* [62]. Ac rursus : *Semel juravi in sancto meo, si David mentiar : Semen ejus in æternum manebit. Et thronus ejus sicut sol in conspectu meo ; et sicut luna perfecta in æternum, et testis in cœlo fidelis* [63]. Et Isaias : *Orietur virga ex Jesse, et flos de radice ejus ascendet* [64].

A καὶ Θεοτόκου Μαρίας ἐν τοῖς προλαβοῦσι μετρίως διαλαβόντες, καὶ τὸ καιριώτατον παραστήσαντες, ὡς κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεοτόκος ἔστι τε καὶ ὀνομάζεται, νῦν τὰ λείποντα προσαναπληρώσωμεν. Αὕτη γὰρ τῇ προαιωνίῳ προγνωστικῇ βουλῇ τοῦ Θεοῦ προορισθεῖσα, καὶ διαφόροις εἰκόσι, καὶ λόγοις προφητῶν διὰ Πνεύματος ἁγίου εἰκονισθεῖσά τε καὶ προκηρυχθεῖσα, ἐν τῷ προωρισμένῳ καιρῷ ἐκ Δαυϊτικῆς ῥίζης ἐβλάστησε, διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν γενομένας ἐπαγγελίας. *Ὤμοσε γὰρ Κύριος, φησὶ, τῷ Δαβὶδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτόν* [v] *· ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου. Καὶ πάλιν · Ἅπαξ ὤμοσα ἐν τῷ ἁγίῳ μου, εἰ τῷ Δαβὶδ ψεύσομαι · Τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μενεῖ· καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ, ὡς ἥλιος ἐναντίον μου, καὶ ὡς σελήνη κατηρτισμένη, εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ μάρτυς ἐν τῷ οὐρανῷ πιστός. Καὶ Ἡσαΐας · Ἐξανατελεῖ ῥάβδος ἐξ Ἰεσσαὶ, καὶ ἄνθος ἐκ τῆς ῥίζης ἀναβήσεται.*

B

Evangelistarum apparens differentia, in texendo Josephi genere. — Cæterum quod Joseph ex Davidica tribu originem duxerit, sacratissimi evangelistæ Matthæus et Lucas liquido demonstrarunt. Verum Matthæus ex Davide per Salomonem Josephum deducit ; Lucas autem, per Nathan. At vero sanctæ Virginis genus uterque siluit.

Ὅτι μὲν οὖν ὁ Ἰωσὴφ ἐκ Δαυϊτικῆς φυλῆς [x] κατάγεται, Ματθαῖος καὶ Λουκᾶς, οἱ ἱερώτατοι εὐαγγελισταὶ διαῤῥήδην ὑπέδειξαν · ἀλλ' ὁ μὲν Ματθαῖος ἐκ Δαβὶδ διὰ τοῦ Σολομῶντος κατάγει τὸν Ἰωσὴφ, ὁ δὲ Λουκᾶς, διὰ Νάθαν. Τῆς δὲ ἁγίας Παρθένου τὴν γέννησιν ἀμφότεροι [y] παρεσιώπησαν.

Quocirca sciendum est, nec apud Hebræos, nec in Scriptura sacra, hunc morem fuisse ut mulierum genus recenseretur. Atqui hoc lege cautum erat, ne tribus ulla ex aliena tribu conjuges accerseret [65] : ac proinde Joseph, qui ex stirpe Davidica oriundus, justusque erat (hanc enim ei laudem tribuit divinum Evangelium), sanctam Virginem præter legis præscriptum haudquaquam despondisset, nisi ex eodem sceptro aut tribu traxisset genus : unde satis habuit evangelista Josephi genus demonstrare.

Χρὴ οὖν εἰδέναι, ὡς οὐκ ἦν ἔθος Ἑβραίοις, οὐδὲ τῇ θείᾳ Γραφῇ, γενεαλογεῖσθαι γυναῖκας · νόμος δὲ ἦν μὴ μνηστεύεσθαι φυλὴν ἐξ ἑτέρας φυλῆς · ὁ δὲ Ἰωσὴφ ἐκ Δαυϊτικοῦ καταγόμενος φύλου, καὶ δίκαιος ὑπάρχων (τοῦτο γὰρ αὐτῷ μαρτυρεῖ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον), οὐκ ἂν παρανόμως τὴν ἁγίαν Παρθένον εἰς μνηστείαν [z] ἠγάγετο, εἰ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σκήπτρου κατήγετο. Δείξας τοίνυν τὸ τοῦ Ἰωσὴφ καταγώγιον, ἠρκέσθη.

Quin illud quoque sciendum est, lege sancitum esse, ut, si quispiam sine liberis obiisset, ipsius frater uxorem mortui in matrimonium acciperet, fratri semen suscitaturus [66]. Atque ita quod pariebatur, natura quidem secundi erat, hoc est, ejus qui genuerat : secundum legem vero, defuncti censebatur.

Χρὴ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι (88) ὡς νόμος ἦν, ἀγόνου ἀνδρὸς τελευτῶντος, τὸν τούτου ἀδελφὸν, τὴν τοῦ τετελευτηκότος γαμετὴν πρὸς γάμον ἄγεσθαι, καὶ ἐγείρειν σπέρμα τῷ ἀδελφῷ. Τὸ οὖν τικτόμενον, κατὰ φύσιν μὲν, τοῦ δευτέρου, ἤτοι τοῦ γεγεννηκότος ἦν, κατὰ δὲ νόμον, τοῦ τετελευτηκότος [a].

Christi generis ratio. — Igitur ex stirpe Nathan filii David, nascitur Levi. Levi genuit Melchi et

Ἐκ τῆς σειρᾶς τοίνυν τοῦ Νάθαν τοῦ υἱοῦ Δαβὶδ, γενηθεὶς Λευὶ ἐγέννησε τὸν Μελχὶ (89) καὶ τὸν Πάνθηρα·

[62] Psal. cxxxi, 11. [63] Psal. lxxxviii, 36. [64] Isa. xi, 1. [65] Num. xxxvi, 6 seqq. [66] Deut. xxv, 5.

VARIÆ LECTIONES.

[v] Multi codd. et biblia Sixtina αὐτήν. [x] Reg. 9, Colb. 2 et N. Δαυϊτικοῦ φύλου. Ita emendatum legitur in R. 2930 ; sic et infra loquitur Damascenus. [y] Edita et nonnulli codices habent καὶ ἀμφότ. quidam Regii οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ ἀμφότεροι. [z] Multi codd. πρὸς μνηστείαν. [a] Cod. S. Hil. Regii plerique et Colb. 2 τελευτήσαντος.

NOTÆ.

(88) *Χρὴ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι. Quin illud quoque sciendum*, etc. Sic vulgo Patres dissonantiam evangelistarum seriem avorum Domini enarrantium explicant, ut alter Josephi naturalem patrem indicaverit ; alter legalem. Ita pridem Julius præsertim Africanus epist. ad Aristidem, quam citat Eusebius, lib. I *Hist.* c. 7.

(89) *Λευὶ ἐγέννησε τὸν Μελχί. Levi genuit Melchi.* Nec Levi, nec Panther, nec Barpanther agnoscuntur ab Africano, quem rursum exscripsit Andreas Cretensis in sermone 6 de Nativit. Virg. quem Joannis Damasceni nomine inscriptum perperam ediderunt. Quin Africanus, ubi verba Lucæ recitat, nec Levi, nec Matthat meminit, uti nec

ὁ Πάνθηρ ἐγέννησε τὸν Βαρπάνθηρα, οὕτως ἐπικληθέντα. Οὗτος ὁ Βαρπάνθηρ ἐγέννησε τὸν Ἰωακείμ· ὁ Ἰωακεὶμ ἐγέννησε τὴν ἁγίαν Θεοτόκον. Ἐκ δὲ τῆς σειρᾶς Σολομῶντος [b] τοῦ υἱοῦ Δαβὶδ, Ματθὰν ἔσχε γυναῖκα, [c] ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ματθὰν, Μελχὶ ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Νάθαν, ὁ υἱὸς μὲν Λευΐ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Πάνθηρος, ἔγημε τὴν γυναῖκα τοῦ Ματθὰς, μητέρα δὲ τοῦ Ἰακὼβ, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε τὸν Ἡλεί [d]. Ἐγένοντο οὖν ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι Ἰακὼβ καὶ Ἡλεί· ὁ μὲν Ἰακὼβ, ἐκ φυλῆς Σολομῶντος, ὁ δὲ Ἡλεὶ, ἐκ φυλῆς Νάθαν. Ἐτελεύτησε δὲ ὁ Ἡλεὶ, ὁ ἐκ τῆς τοῦ Νάθαν φυλῆς, ἄπαις· καὶ ἔλαβεν Ἰακὼβ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σολομῶντος, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἀνέστησε σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ. Ὁ οὖν Ἰωσὴφ, φύσει μέν ἐστιν υἱὸς Ἰακὼβ, ἐκ τοῦ καταγωγίου Σολομῶντος, κατὰ δὲ νόμον, Ἡλεὶ τοῦ ἐκ Νάθαν.

Ἰωακεὶμ τοίνυν (90) τὴν σεμνήν τε καὶ ἀξιέπαινον Ἄνναν πρὸς γάμον ἠγάγετο. Ἀλλ' ὥσπερ ἡ πάλαι Ἄννα στειρεύουσα, δι' εὐχῆς καὶ ἐπαγγελίας τὸν Σαμουὴλ ἐγέννησεν [e], οὕτω καὶ αὕτη διὰ λιτῆς καὶ ἐπαγγελίας πρὸς Θεοῦ τὴν Θεοτόκον κομίζεται, ἵνα κἂν τούτῳ μηδενὸς τῶν περιφανῶν καθυστερίζοιτο· τίκτει τοιγαροῦν ἡ χάρις (τοῦτο γὰρ ἡ Ἄννα ἑρμηνεύεται) τὴν Κυρίαν· τοῦτο γὰρ τῆς Μαρίας σημαίνει τὸ ὄνομα· Κυρία γὰρ ὄντως γέγονε πάντων τῶν ποιημάτων, τοῦ Δημιουργοῦ χρηματίσασα Μήτηρ. Τίκτεται δὲ (91) ἐν τῷ τῆς προβατικῆς τοῦ

A Pantherem. Panther autem genuit Barpantherem (nam ita vocabatur). Barpanther genuit Joachim; Joachim genuit sanctam Dei Genitricem [67]. Rursus ex stirpe Salomonis, filii David, Mathan uxorem habuit, ex **275** qua genuit Jacob patrem Joseph. Mortuo autem Mathan, Melchi ex tribu Nathan, filius Levi ac frater Pantheris, uxorem ipsius Mathan, quæ etiam Jacob mater erat, duxit, ex qua genuit Heli. Quamobrem uterini fratres erant Jacob et Heli: ille nimirum ex tribu Salomonis, hic ex tribu Nathan. Porro Heli, qui ex tribu Nathan erat, nullis liberis susceptis mortuus est: qua de causa ipsius frater, qui ex tribu Salomonis erat, uxorem ejus accepit, suscitansque fratri semen, Josephum progenuit. Joseph itaque, natura quidem

B erat filius Jacob, ex Salomonis domo prognatus; secundum legem vero, filius erat Heli, ex Nathan oriundi.

Joachim ergo lectissimam illam et summis laudibus dignam mulierem Annam, matrimonio sibi copulavit [68]. Verum quemadmodum prisca illa Anna, cum sterilitatis morbo laboraret, facto voto, per promissionem Samuelem genuit, eodem modo hæc etiam per obsecrationem et promissionem Dei Genitricem a Deo accepit, ut ne in hoc quoque cuiquam ex illustribus matronis cederet [69]. Itaque gratia (nam hoc sonat Annæ vocabulum) Dominam parit (id enim Mariæ nomine significatur, quæ vere omnis creaturæ Domina facta sit, cum Cre-

[67] Luc. III, 24 seqq. [68] I Reg. I, 10. [69] Greg. Nyss. orat. in nativ. Dom.; Eustath. in Hexaem.

VARIÆ LECTIONES.

[b] Colb. 2763 τὴν ἁγίαν Ἄνναν· ἐκ δὲ τῆς σειρᾶς Σολομῶντος, etc. [c] R. 2926 addit Ἔθαν, quo mulieris nomen ex Julio Africano sumptum est. [d] Multi codd. hic et infra passim, Ἡλί. [e] R. 2428 τὸν Σαμουὴλ ἔτεκεν. N. τέτοκεν. Colb. et Reg. 1 ἔσχεν. Regii duo alii ἔλαβε τὸν Σαμουήλ· in aliis quibusdam, nullum verbum legitur, uti nec in Colb. 2.

NOTÆ.

Nazianzenus in Carmine de Christi genere. Itemque Irænеus eos non novit lib. III, c. 33, ubi ab Adamo ad Christum 72 generationes a Luca recenseri ait, cum vulgo septuaginta quinque numerentur. Africani expositionem Eusebius ex sinceriоribus monumentis acceptam asserit. Cæterum Epiphanius, hær. 78, Josephum et Cleopam narrat procreatos a Jacob, *qui Panther cognominaretur;* ἐπίκλην δὲ Πάνθηρ καλούμενος. Quo vero auctore Noster scripserit ex Levi genitos esse Melchi et Pantherem, ex Panthere Barpantherem, ex Barpanthere Joachim Dei Genitricis patrem, hoc me fugit. Celsus, ut scribit Origenes, lib. I, cont. ipsum, ex Judæorum relatione beatam Mariam Pantheræ cujusdam prostibulum fuisse dicere ausus fuerat. Horresco referens. Quod videtur indicare inter Christi consanguineos fuisse quemdam Pantheram. Judæi Jesum nostrum Pandiræ et Mariæ capillorum. mulierum crispatricis (מגדלא, forsan *Magdalenæ*) filium faciunt; cum tamen Thalmud Babylonicum in tract. Sanhedrin, fol. 67, 1, Jesum Pandiræ lapidatum et suspensum tradat, non Hierosolymis, ubi Dominus noster passus est, sed Lyddæ, quando scilicet magnum Synedrium illic consistebat.

C scripsere, hæc acceperunt ex libris spuriis, qui primo et secundo sæculo prodiere, et præsertim ex *Protevangelio* illo *Jacobi;* quod hodieque superest, vocaturque ab Epiphanio, hæres. 79, *Historia beatæ Mariæ:* ex qua narrat eam ex Joachim et Anna sterilibus esse procreatam. Auctor orationis de Nativitate Christi, qui Gregorius Nyssenus esse putatur, librum eumdem compendio recitat, ut et Pseudo-Eustathius in Hexaemeron; ubi eum a *Jacobo quodam* exaratum dicit, Ἰάκωβός τις. Origenes quoque in Matth. meminit τοῦ ἐπιγεγραμμένου κατὰ Πέτρον Εὐαγγελίου, ἢ τῆς βίβλου Ἰακώβου, *Evangelii quod secundum Petrum inscriptum est, vel libri Jacobi.* Editi vero et mss. codices Jacobum *fratrem Domini* nominant. Damasceni ætate Germanus CP. de Præsentatione Virginis sermonem habuerat. Imo Mohammedes ex falso illo Evangelio multa contulit in suram 3 Alcorani.

(90) *Ἰωακεὶμ τοίνυν. Joachim itaque*, etc. Quæ Græci de Mariæ conceptu, nativitate, præsentatione in templo, necnon de Joachim et Anna

D (91) *Τίκτεται δέ. Nascitur autem in domo probaticæ.* Hoc est in ædibus pecuariis. Probaticæ nomen Græcum servavi, propter celebre templum sanctæ civitatis, quod *Probaticæ* nuncupant, in quo Damascenus sermones habuit in Natali beatæ Virginis. Ibidem aiunt Probaticam illam piscinam fuisse. At nullam prorsus domum Hierosolymis post excidium stetisse locupletissimus testis est Josephus, ut et Plinius, lib. V, cap. 15. Cyrillus Hierosol. in Catechesibus, inter loca quæ in urbe

toris mater exstitit); nascitur autem in domo probaticæ Joachim, atque ad templum adducitur. Tum deinde in domo Dei plantata, et per Spiritum saginata, instar olivæ fructiferæ virtutum omnium domicilium instruitur; ut quæ, abstracta mente ab omni sæculi carnisque cupiditate, animum una cum corpore virginem conservasset, veluti decebat illam, quæ sinu suo conceptura Deum erat, qui, cum ipse sanctus sit, in sanctis requiescit [70]. Unde sanctimoniam consectando, templum evadit sanctum et admirabile, Deique altissimi hospitio dignum.

A Ἰωακείμ οἴκῳ, καὶ τῷ ἱερῷ προσάγεται. Εἶτα ἐν τῷ οἴκῳ Θεοῦ φυτευθεῖσά τε καὶ πιανθεῖσα τῷ Πνεύματι, ὡσεὶ ἐλαία κατάκαρπος, πάσης ἀρετῆς καταγώγιον γέγονε, πάσης βιωτικῆς καὶ σαρκικῆς ἐπιθυμίας τὸν νοῦν ἀποστήσασα, καὶ οὕτω παρθένον τὴν ψυχὴν συντηρήσασα σὺν τῷ σώματι, ὡς ἔπρεπε, τὴν Θεὸν ἐγκύλπιον ὑποδέχεσθαι μέλλουσαν· ἅγιος γὰρ ὢν, ἐν ἁγίοις ἀναπαύεται· οὕτω τοίνυν ἁγιωσύνην μετέρχεται, καὶ ναὸς ἅγιος καὶ θαυμαστὸς τοῦ ὑψίστου Θεοῦ ἀναδείκνυται ἄξιος.

Quoniam autem salutis nostræ hostis virgines observabat, propter Isaiæ vaticinium, quo dixerat: *Ecce virgo in utero habebit, et pariet filium, et vocabunt nomen ejus Emmanuel (quod interpreteris, nobiscum Deus* [71]); idcirco, ut ille qui sapientes comprehendit in astutia ipsorum [72], eum falleret qui sapientiæ nomine semper gloriatur, puella Josepho desponsatur, novus scilicet tomus scienti **276** litteras [73]. Hac porro desponsatio, et Virgini custodia, et ei qui virgines observabat, deceptio fuit. At ubi venit plenitudo temporis, angelus Domini missus ad eam fuit, Domini conceptionem annuntiaturus. Quamobrem Dei Filium, veram illam subsistentemque Patris virtutem, *non ex voluntate carnis, nec ex voluntate viri* [74], hoc est non ex congressu et semine, sed ex benigna Patris voluntate, Spiritu sancto simul operante concepit. Hoc pacto et Creatori ut crearetur, et fictori ut effingeretur, Deique Filio ac Deo ut ex puris et immaculatis ejus carnibus et sanguinibus incarnaretur homoque fieret, submini stravit, primæ parentis partes persolvens. Quemadmodum enim illa citra coitum ex Adamo formata est: hæc etiam novum Adam peperit: sic vero, ut hic consueto more partu ederetur, et supra quam ratio nascendi ferat. Editur enim sine patre ex muliere, qui ex Patre sine matre natus exstabat. Et quidem quatenus ex muliere, secundum pariendi leges editus est: quatenus autem sine patre, supra generationis naturam. Ac rursus quatenus consueto tempore, novem expletis mensibus, et inchoato decimo, sua partui lex constitit: quatenus autem sine ullo sensus dolore generationis legem superavit. Quam enim voluptas non anteivit, ne dolor sane in partu secutus est. Quo spectat illud propheticæ: *Antequam parturiret, peperit* [75], et illud rursus: *Antequam venisset tempus parturiendi, fugit, ac peperit masculum* [77].

Ἐπειδὴ δὲ ἐπετήρει τὰς παρθένους ὁ τῆς ἡμῶν σωτηρίας ἐχθρὸς, διὰ τὴν Ἡσαΐου πρόρρησιν· *Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει, φησάντος, καὶ τέξεται υἱὸν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός·* ὡς ἂν δελεάσῃ τὸν ἐν σοφίᾳ ἀεὶ ἀβρυνόμενον, ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, πρὸς μνηστείαν ἡ νεᾶνις τῷ Ἰωσὴφ ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐκδίδοται ὁ καινὸς τόμος, τῷ γράμματα εἰδότι· ἡ δὲ μνηστεία, φυλακή τε τῆς Παρθένου ὑπῆρχε, καὶ τοῦ τὰς παρθένους ἐπιτηροῦντος ἀποβουκόλημα. Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἀπεστάλη ἄγγελος Κυρίου πρὸς αὐτὴν, τὴν τοῦ Κυρίου εὐαγγελιζόμενος σύλληψιν· οὕτως τε συνέληφε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὴν τοῦ Πατρὸς ἐνυπόστατον δύναμιν, οὐκ ἐκ θελήματος σαρκὸς, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς, ἤτοι συναφείας καὶ σπορᾶς, ἀλλ' ἐκ τῆς τοῦ Πατρὸς εὐδοκίας καὶ συνεργίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐχορήγησε τῷ Κτίστῃ τὸ κτισθῆναι, καὶ τῷ πλάστῃ τὸ πλασθῆναι, καὶ τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ καὶ Θεῷ τὸ σαρκωθῆναι καὶ ἀνθρωπισθῆναι ἐκ τῶν ἁγνῶν καὶ ἀμολύντων αὐτῆς σαρκῶν τε καὶ αἱμάτων, τὸ τῆς προμήτορος ἀπωπληροῦσα χρέος· ὥσπερ γὰρ ἐκείνη συναφείας ἐκτὸς ἐξ Ἀδὰμ πεπλαστούργηται, οὕτω καὶ αὕτη τὸν νέον Ἀδὰμ ἀπεκύησε, νόμῳ κυήσεως τικτόμενον, καὶ ὑπὲρ φύσιν γεννήσεως. Τίκτεται γὰρ ἀπάτωρ ἐκ γυναικὸς, ὁ ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ· καὶ ὅτι μὲν ἐκ γυναικὸς, νόμῳ κυήσεως, ὅτι δὲ ἄνευ πατρὸς, ὑπὲρ φύσιν γεννήσεως· καὶ ὅτι μὲν τῷ εἰθισμένῳ χρόνῳ (τὸν γὰρ ἐννεαμηνιαῖον τελέσας, καὶ τῷ δεκάτῳ ἐπιβὰς γεννᾶται), νόμῳ κυήσεως· ὅτι δὲ ἀνωδίνως, ὑπὲρ θεσμὸν γεννήσεως· ἧς γὰρ ἡδονῆς οὐ προηγήσατο, οὐδὲ ὠδῖν ἐπηκολούθησε, κατὰ τὸν προφήτην τὸν λέγοντα· *Πρὶν ὠδῖνησαι, ἔτεκε. Καὶ πάλιν· Πρὶν ἐλθεῖν τὸν καιρὸν τῶν ὠδίνων ἐξέφυγε, καὶ ἔτεκεν ἄρσεν.*

Ex ea itaque Dei Filius assumpta carne natus est; non homo deifer, Deoque afflatus, sed Deus

Γεγέννηται τοίνυν ἐξ αὐτῆς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ σεσαρκωμένος [f], οὐ θεοφόρος ἄνθρωπος, ἀλλὰ Θεὸς

[70] Psal. LI, 10. [71] Isa. VII, 14; Matth. I, 23. [72] Job V, 13; I Cor. III, 19. [73] Isa. XXIX, 11. [74] Joan. I, 13. [75] Isa. LXVI, 7. [76] ibid.

VARIÆ LECTIONES.

[f] Regii multi Colb. 2, S. Hil. et N. Θεὸς σεσαρκ. Sic vetus interpr. et Faber: *Filius Dei et Deus*, R. 2428 καὶ Θεὸς, οὐ θεοφόρος, in illo assumento quod ex hoc capite in 12, lib. III, fuisse translatum monuimus.

NOTÆ.

sancta visebantur Probaticam non recensuit, uti nec Hieronymus, alterve superior Juvenali, quem ejusmodi traditionum fuisse parentem dicemus in alio loco.

σεσαρκωμένος · οὐχ ὡς προφήτης ἐνεργείᾳ χριόμενος, παρουσίᾳ δὲ ὅλου τοῦ χρίοντος· ὥστε ἄνθρωπον μὲν γενέσθαι τὸ χρίσαν, καὶ Θεὸν τὸ χριόμενον · οὐ μεταβολῇ φύσεως, ἀλλ' ἑνώσει τῇ καθ' ὑπόστασιν. Ὁ αὐτὸς γὰρ ἦν [g], ὅτε χρίων καὶ ὁ χριόμενος· χρίων ὡς Θεὸς ἑαυτὸν ὡς ἄνθρωπον. Πῶς οὖν οὐ Θεοτόκος, ἡ Θεὸν σεσαρκωμένον ἐξ αὐτῆς γεννήσασα ; Ὄντως κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεοτόκος, καὶ Κυρία, καὶ πάντων κτισμάτων δεσπόζουσα, δούλη καὶ μήτηρ τοῦ Δημιουργοῦ χρηματίσασα. Ὥσπερ δὲ συλληφθεὶς παρθένον τὴν συλλαβοῦσαν ἐτήρησεν, οὕτω καὶ τεχθεὶς, τὴν αὐτῆς παρθενίαν ἐφύλαξεν ἄτρωτον, μόνος διελθὼν δι' αὐτῆς, καὶ κεκλεισμένην τηρήσας αὐτήν · δι' ἀκοῆς μὲν ἡ σύλληψις, ἡ δὲ γέννησις διὰ τῆς συνήθους τῶν τικτομένων ἐξόδου, εἰ καί τινες μυθολογοῦσι διὰ τῆς πλευρᾶς αὐτὸν τεχθῆναι τῆς Θεομήτορος. Οὐ γὰρ ἀδύνατος ἦν καὶ διὰ τῆς πύλης διελθεῖν, καὶ ταύτης μὴ παραβλάψαι σήμαντρα.

A incarnatus ; non in prophetæ morem efficientia inunctus, verum totius ungentis præsentia, ut et illud quod unxit, factum sit homo, et hoc quod unctum est, Deus ; non immutatione naturæ, sed unione secundum hypostasim. Idem enim erat et ungens et unctus, ungens ut Deus, seipsum ut hominem. Ecur ergo Dei Genitrix non erit, quæ Deum incarnatum ex se genuit? Profecto vere et proprie Dei Genitrix est et Domina, omnibusque creatis imperat, quæ ancilla materque simul exstitit Creatoris. Quemadmodum autem ille qui conceptus fuit, eam quæ conceperat, Virginem servavit; sic nascendo virginitatem illius incolumem custodivit, solus per eam transiens, clausamque conservans [78]. Ac conceptio quidem per auditum facta est : ortus vero per eam B partem, per quam exire fetus consuescit ; quamlibet aliqui fabulentur illum per Genitricis Dei latus editum esse. Neque enim hoc ei impossibile erat, ut per portam transiret, sigillis ejus nulla parte labefactatis.

Μένει τοίνυν καὶ μετὰ τόκον παρθένος ἡ ἀειπάρθενος, οὐδαμῶς ἀνδρὶ μέχρι θανάτου προσομιλήσασα. Εἰ γὰρ καὶ γέγραπται· *Καὶ οὐκ ἔγνω αὐτὴν, ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον*, ἰστέον ὅτι πρωτότοκός ἐστιν ὁ πρῶτος γεννηθείς, εἰ καὶ μονογενὴς εἴη. Τὸ μὲν γὰρ πρωτότοκος, πρῶτον γεννηθῆναι δηλοῖ, οὐ πάντως δὲ καὶ ἑτέρων συνεμφαίνει γέννησιν. Τὸ δὲ, ἕως, τὴν μὲν τοῦ ὡρισμένου χρόνου προθεσμίαν σημαίνει, οὐκ ἀποφάσκει δὲ τὸ μετὰ ταῦτα· φησὶ γὰρ ὁ Κύριος· *Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος*· οὐχ ὡς μετὰ τὴν τοῦ αἰῶνος συντέλειαν χωρισθησόμενος. Φησὶ γοῦν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· *Καὶ οὕτως πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα*, μετὰ τὴν κοινὴν ἀνάστασιν λέγων·

Adversus Antidicomarianitas. Primogeniti vox, cum etiam unicus genitus est. Vox DONEC *quid significat.*— Mansit ergo post partum virgo, quæ semper virgo mansit, nulla ad obitum usque suum admissa cum viro consuetudine. Quamvis enim scriptum sit ; *Et non cognovit eam, donec peperit filium suum primogenitum* [79], attamen scire interest, promogenitum illum esse qui primus sit procreatus, etiamsi alioqui unigenitus sit. Etenim primogeniti vox declarat quidem primum esse genitum aliquem ; non perinde tamen alios posthac esse genitos indicat. C Atqui hæc particula, *donec*, ita præscripti temporis terminum significat, ut **277** sequens tempus continuo non excludat. Dominus siquidem dixit : *Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem sæculi* [80] ; non veluti consummato sæculo sese sit abstracturus. Ait quippe Apostolus : *Et sic semper cum Domino erimus* [81], scilicet post communem resurrectionem.

Ἐπεὶ γὰρ ἂν Θεὸν γεννήσασα, καὶ ἐκ τῆς τῶν παρηκολουθηκότων πείρας τὸ θαῦμα γνωρίσασα, ἀνδρὸς συνάφειαν κατεδέξατο; ἄπαγε· οὐ σωφρονοῦντος λογισμοῦ τὰ τοιαῦτα νοεῖν, μὴ ὅτι καὶ πράττειν.

Enimvero qui fieri potuisset, ut quæ Deum genuerat, et ex eorum quæ secuta sunt experimento, miraculum noverat, viri complexum admisisset? absit hæc opinio. Nequaquam casti animi fuerit talia cogitare, nedum perpetrare.

Ἀλλ' αὕτη ἡ μακαρία, καὶ τῶν ὑπὲρ φύσιν δωρεῶν ἀξιωθεῖσα, τὰς ὠδῖνας, ἃς διέφυγε τίκτουσα, ταύτας ἐν τῷ τοῦ πάθους καιρῷ ὑπέμεινε, ὑπὸ τῆς μητρικῆς συμπαθείας τῶν σπλάγχνων τὸν σπαραγμὸν ἀνατλᾶσα, καὶ ὃν ἔγνω Θεὸν διὰ γεννήσεως, τοῦτον ὡς κακοῦργον ἀναιρούμενον βλέπουσα, ὡς ῥομφαίᾳ τοῖς λογισμοῖς ἐσπαράττετο · καὶ τοῦτό ἐστι· *Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία* [h]. Ἀλλὰ μεταβάλλει τὴν λύπην ἡ χαρὰ τῆς ἀναστάσεως, Θεὸν τὸν σαρκὶ θανόντα κηρύττουσα.

Verum beata hæc, atque beneficiis ejusmodi, quæ naturæ modum excedant, cumulata, quos in partu D dolores effugerat, passionis tempore sustinuit, materno affectu lacerari sibi viscera sentiens, intimisque cogitationibus veluti gladio discerpta, cum illum quem gignendo Deum esse cognoverat, tanquam sceleratum aliquem morte affici cerneret. Sic porro intelligendum illud est : *Et tuam ipsius animam doloris gladius pertransibit* [82]. Cæterum mœrorem excepit resurrectionis lætitia, quæ Deum esse illum personabat, qui carne mortem obierat.

[78] Ezech. XLIV, 2. [79] Matth. I, 25. [80] Matth. XXVIII, 20. [81] I Thess. IV, 16. [82] Luc. II, 35.

VARIÆ LECTIONES.

[g] Deest ἦν in codicibus quibusdam Regiis et Colb. 1. [h] Additur in R. 2926 ὅπερ αὐτῇ προείρηκεν ὁ θεοδόχος Συμεών, τὸν Κύριον ἐναγκαλισάμενος· *Quod quidem prædixit ei Dei susceptor Simeon, Dominum ulnis suis complexans.*

CAP. XV.

Quis sanctis, ipsorumque reliquiis honos habendus sit.

Sanctis, ceu Christi amicis, ceu Dei filiis ac hæredibus, suus habendus est honos, Joanne theologo et evangelista dicente : *Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri* [83]. *Quocirca jam non sunt servi, sed filii. Quod si filii, et hæredes. Hæredes quidem Dei; cohæredes autem Christi* [84]. Dominus quoque in sacris Evangeliis ad apostolos ita loquitur : *Vos amici mei estis* [85]. Et : *Jam non dicam vos servos. Servus enim nescit quid faciat dominus ejus* [86]. Ad hæc cum Rex regum, et Dominus dominantium [87], et Deus deorum [88], summus ille omnium conditor ac Dominus dicatur, profecto sancti quoque tum dii, tum domini, tum reges sint necesse est. Horum Deus, Deus est, qui tum Dominus, tum Rex est, et appellatur. *Ego enim*, inquit ad Mosen, *sum Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob* [89]. Quin Moyses deus Pharaonis a Deo constitutus fuit [90]. Deos porro et reges, et dominos dico, non natura, sed quia affectibus suis imperando dominandoque, divinæ imaginis similitudinem, secundum quam conditi erant, nullatenus adulteratam servaverunt (ipsa quippe regis imago, rex quoque dicitur), velut etiam qui libera voluntatis inductione Deo copulati fuerint, eumque hospitio cordis excipientes, id quod ille suapte natura est, hoc ipsi per gratiam evaserint. Quid igitur causæ esse possit, quominus honore illos prosequamur, qui famuli, amicique, et Dei filii sunt? Etenim is honor, qui conservis optimis habetur, propensi erga communem Dominum animi argumentum est [91].

278 Hi promptuaria et munda Dei domicilia facta sunt, quia Dominus dicit : *Inhabitabo in illis, et inambulabo, et ero illorum Deus* [92]. Quod item *justorum animæ in manu Dei sint, nec mors eos attingat*, Litteris sacris proditum est [93]. Mors enim sanctorum somnus potius est quam mors. *Laboraverunt* enim, *in hoc sæculo, et vivent in finem* [94]. Et : *Pretiosa in conspectu Domini, mors sanctorum ejus* [95]. Quid certe pretiosum magis, quam in manu Dei esse? Deus quippe vita et lux est. Ita fit, ut qui in manu Dei sunt, in vita quoque et luce sint.

Quod autem et per mentem in ipsorum quoque corporibus Deus habitaverit, testatur Apostolus : *Nescitis quod corpora vestra templum sunt Spiritus sancti, qui habitat in vobis* [96]? *Dominus autem Spiritus est* [97]. Et : *Si quis templum Dei violaverit, disperdet eum Deus* [98]. Cur ergo animatis Dei tem-

ΚΕΦΑΛ. ΙΕ' [ΠΗ'].

Περὶ τῆς τῶν ἁγίων καὶ τῶν λειψάνων αὐτῶν τιμῆς.

Τιμητέον τοὺς ἁγίους ὡς φίλους Χριστοῦ, ὡς τέκνα καὶ κληρονόμους Θεοῦ, ὥς φησιν Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ εὐαγγελιστής· *Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι.—Ὥστε οὐκ εἰσὶν ἔτι δοῦλοι, ἀλλ' υἱοί· εἰ δὲ υἱοὶ, καὶ κληρονόμοι, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ. Καὶ ὁ Κύριος ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις τοῖς ἀποστόλοις φησίν· Ὑμεῖς φίλοι μού ἐστε. Οὐκ ἔτι καλῶ ὑμᾶς δούλους· ὁ γὰρ δοῦλος οὐκ οἶδε τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος. Εἰ δὲ καὶ* Βασιλεὺς βασιλευόντων, καὶ Κύριος κυριευόντων, καὶ Θεὸς θεῶν, ὁ Δημιουργὸς τῶν ἁπάντων καὶ Κύριος λέγεται, πάντως καὶ οἱ ἅγιοι, θεοί τε καὶ κύριοι, καὶ βασιλεῖς. Τούτων Θεὸς ὁ Θεὸς, καὶ Κύριος, καὶ Βασιλεύς ἐστί τε καὶ λέγεται. *Ἐγὼ γάρ εἰμι,* φησὶ τῷ Μωϋσῇ, *Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ Θεὸς Ἰακώβ.* Καὶ θεὸν Φαραὼ τὸν Μωϋσῆν ὁ Θεὸς ἐποίησεν. Θεοὺς δὲ λέγω, καὶ βασιλεῖς, καὶ κυρίους, οὐ φύσει, ἀλλ' ὡς τῶν παθῶν βασιλεύσαντας καὶ κυριεύσαντας, καὶ τὴν τῆς θείας εἰκόνος ὁμοίωσιν, καθ' ἣν καὶ γεγένηνται, ἀπαραχάρακτον φυλάξαντας· βασιλεὺς γὰρ λέγεται, καὶ ἡ τοῦ βασιλέως εἰκών· καὶ ὡς ἐνωθέντας Θεῷ κατὰ προαίρεσιν, καὶ τοῦτον δεξαμένους ἔνοικον, καὶ τῇ τούτου μεθέξει γεγονότας χάριτι, ὅπερ αὐτός ἐστι φύσει. Πῶς οὖν οὐ τιμητέον τοὺς θεράποντας, καὶ φίλους, καὶ υἱοὺς τοῦ Θεοῦ χρηματίσαντας; Ἡ γὰρ πρὸς τοὺς εὐγνώμονας τῶν ὁμοδούλων τιμὴ ἀπόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην εὐνοίας.

Οὗτοι ταμεῖα Θεοῦ, καὶ καθαρὰ γεγόνασι καταγώγια· *Ἐνοικήσω γὰρ ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω,* φησὶν ὁ Θεὸς, *καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός.* Ὅτι μὲν οὖν *ψυχαὶ δικαίων ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν θάνατος,* φησὶν ἡ θεία Γραφή. Ὁ θάνατος γὰρ τῶν ἁγίων ὕπνος μᾶλλόν ἐστιν ἢ θάνατος. *Ἐκοπίασαν γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ζήσονται εἰς τέλος.* Καὶ· *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.* Τί οὖν τιμιώτερον τοῦ ἐν χειρὶ εἶναι Θεοῦ; Ζωὴ γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς, καὶ φῶς, καὶ οἱ ἐν χειρὶ Θεοῦ ὄντες ἐν ζωῇ καὶ φωτὶ ὑπάρχουσιν.

Ὅτι δὲ καὶ διὰ τοῦ νοῦ καὶ τοῖς σώμασιν αὐτῶν ἐνῴκησεν ὁ Θεὸς, φησὶν ὁ Ἀπόστολος· *Οὐκ οἴδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματός ἐστιν; Ὁ δὲ Κύριος τὸ Πνεῦμά ἐστι.* Καὶ· *Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός.* Πῶς οὖν οὐ τιμη-

[83] Joan. I, 12. [84] Galat. IV, 7; Rom. VIII, 17. [85] Joan. XV, 14. [86] ibid. 15. [87] Apoc. XIX, 16. [88] Psal. XLIX, 1. [89] Exod. III, 6. [90] Exod. VII, 1. [91] Basil. orat. in 40 martyr. [92] Levit. XXVI, 12.; II Cor. VI, 16. [93] Sap. III, 1. [94] Psal. XLVIII, 9, 10. [95] Psal. CXV, 15. [96] I Cor. III, 6. [97] II Cor. III, 17. [98] I Cor. III, 17.

VARIÆ LECTIONES.

[a] Deest Ἰωάννης in multis codd.; additum est in marg. cod. S. Hil. [b] Deest ὡς in cod. S. Hil.

τέον (92) τοὺς ἐμψύχους ναοὺς τοῦ Θεοῦ, τὰ ἔμψυχα τοῦ Θεοῦ σκηνώματα ; Οὗτοι ζῶντες ἐν παῤῥησίᾳ τῷ Θεῷ παρεστήκασι.

Πηγὰς ἡμῖν σωτηρίους ὁ Δεσπότης Χριστὸς τὰ τῶν ἁγίων παρέσχετο λείψανα, πολυτρόπως τὰς εὐεργεσίας πηγάζοντα, μύρον εὐωδίας βρύοντα· καὶ μηδεὶς ἀπιστείτω. Εἰ γὰρ ἐξ ἀκροτόμου καὶ στερεᾶς πέτρας ὕδωρ ἐν ἐρήμῳ ἐπήγασε, βουλομένου Θεοῦ, καὶ ἐκ σιαγόνος ὄνου (92') τῷ Σαμψὼν διψῶντι, ἐκ μαρτυρικῶν λειψάνων μύρον εὐῶδες ἀναβλύζειν ἄπιστον; Οὐδαμῶς, τοῖς γε εἰδόσι τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν, καὶ τὴν τῶν ἁγίων παρ' αὐτοῦ τιμήν

Ἐν τῷ [k] νόμῳ πᾶς ὁ ἁπτόμενος νεκροῦ ἀκάθαρτος ἐχρημάτιζεν, ἀλλ' οὐχ οὗτοι νεκροί. Ἀφ' οὗ γὰρ ἡ αὐτοζωὴ, ὁ τῆς ζωῆς αἴτιος, ἐν νεκροῖς ἐλογίσθη, τοὺς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως καὶ τῇ εἰς αὐτὸν πίστει κοιμηθέντας, οὐ νεκροὺς προσαγορεύομεν. Νεκρὸν γὰρ σῶμα πῶς θαυματουργεῖν δύναται; Πῶς οὖν δι' αὐτῶν δαίμονες ἀπελαύνονται, νόσοι φυγαδεύονται, ἀσθενεῖς θεραπεύονται, τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, λεπροὶ καθαίρονται, πειρασμοὶ καὶ ἀνίαι λύονται, πᾶσα δόσις ἀγαθὴ ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων δι' αὐτῶν τοῖς ἀδιστάκτῳ πίστει αἰτοῦσι κάτεισι; Πόσα ἂν ἔκαμες, ἵνα προστάτην εὕρῃς θνητῷ σε βασιλεῖ προσάγοντα, καὶ ὑπὲρ σοῦ πρὸς αὐτὸν τοὺς λόγους ποιούμενον; Τοὺς οὖν προστάτας τοῦ γένους παντὸς, τοὺς τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν τὰς ἐντεύξεις ποιουμένους, οὐ τιμητέον; Ναὶ μὴν τιμητέον [l], ναοὺς ἐγείροντας τῷ Θεῷ ἐπὶ τῷ τούτων ὀνόματι, καρποφορίας προσάγοντας, τὰς τούτων μνήμας γεραίροντας, καὶ ἐν αὐταῖς εὐφραινομένους πνευματικῶς, ἵνα οἰκεῖα τῶν συγκαλούντων ἡ εὐφροσύνη γένηται, ἵνα μὴ θεραπεύειν πειρώμενοι, τοὔμπαλιν αὐτοὺς παροργίσωμεν. Οἷς μὲν γὰρ Θεὸς θεραπεύεται, καὶ οἱ τούτου θεράποντες εὐφρανθήσονται· οἷς δὲ προσοχθίζει Θεὸς, καὶ οἱ τούτου προσοχθιοῦσιν ὑπασπισταί. Ἐν ψαλμοῖς,

plis, vivisque ejus tabernaculis honor non sit adhibendus? Illi dum viverent cum fiducia Deo astiterunt [29].

Christus Dominus sanctorum reliquias velut salutares fontes præbuit, ex quibus plurima ad nos beneficia manant, suavissimumque unguentum profluit. Nec quisquam his fidem detrahat. Nam si aqua in deserto ex aspera et dura rupe [1], atque ex asini maxilla, ad sedandam Samsoni sitim [2], Deo ita volente, prosiliit, cur incredibile videatur ex martyrum reliquiis suave unguentum scaturire? Minime certe, iis quidem quibus Dei potentia, et honor quo sanctos suos afficit, explorata sunt.

Sancti mortuis non annumerandi. Totius humani generis patroni. -- In lege quisquis mortuum tetigerat, immundus censebatur [3]. Verum hi in mortuorum numero habendi non sunt. Ex quo enim ille qui ipsa vita est, et vitæ auctor inter mortuos deputatus est : eos qui cum spe resurrectionis, fideque in ipsum, obdormierunt, nequaquam mortuos appellamus. Qui enim corpus miracula edere queat? Quanam igitur ratione horum opera dæmones expelluntur, morbi profligantur, ægroti sanantur, cæci visum recipiunt, leprosi mundantur, tentationes ac mœrores, omne datum optimum, iis qui fide non dubia postulant, per eos descendit a Patre luminum [4]. Quid laboris non suscipias, ut patronum nanciscaris, qui te mortali regi offerat, et pro te ad eum verba faciat? Annon igitur ii honorandi, qui totius generis humani patroni sunt, Deoque pro nobis supplices preces adhibent? Honorandi, certe; et quidem ita ut in eorum nomine templa Deo exstruamus, dona offeramus, memorias eorum colamus, atque in iis spiritualiter oblectemur : ea utique lætitia, quæ illis arrideat **279** a quibus invitamur ne, dum demereri illos studemus, offendamus potius et irritemus. Quibus enim rebus

[29] Aster. Hom. in SS. mart. [1] Exod. xvii, 6. [2] Judic. xv, 17. [3] Num. xix, 11. [4] Jac. i, 17.

VARIÆ LECTIONES.

[k] Edita καὶ ἐν τῷ. [l] Hæc vox in editis deerat.

NOTÆ.

(92) *Πῶς οὖν οὐ τιμητέον. Cur ergo animatis Dei templis*, etc. Solemnis semper fuit honos, quem fideles sanctorum reliquiis et memoriis adhibent, nequidquam refragantibus Manichæis et Eunomianis, quos S. Asterius Amasenus orat. in SS. mart. erudite vellicat; ut et Vigilantium horum æmulatorem Hieronymus lib. cont. ips. et epist. ad Ripar. Damasceni ætate Constantinus Copronymus, ut in sanctorum imagines, ita et in eorum reliquias sæviebat. Vide Theoph. ad ann. 26 illius imper. De honore qui corporibus sanctorum debetur, legendus est doctissimus Petavius t. IV Theolog. dogm. lib. xiv, cap. 10 et seqq.

(92') *Καὶ ἐκ σιαγόνος ὄνου. Atque ex asini maxilla*, etc. Hic monendi occasionem sumo, locum in quo Samson mille Philisthæos asini maxilla prostravit, Hebraice dictum est Judic. xv, 17 : רמת לחי *Ramath Lechi*, q. d. *projectionem maxillæ* necnon una voce לחי *Lechi*, id est *maxilla*. Unde Noster aliique opinati sunt, ex ipsamet maxilla aquas in os Samsonis sitientis fluxisse; cum Scriptura diserte significet fontem qui in *Lechi* manavit, ad hodiernum usque diem perseverare, appellatumque esse עין קורא *fontem invocantis*. Unde Josephus lib. v *Ant.* cap. 10, sic rem gestam refert. : *Deus itaque precibus ejus exoratus*, πηγὴν κατά τινος πέτρας ἀνῆψιν ἡδεῖαν καὶ πολλὴν, ὅθεν ὁ Σαμψὼνης ἐκάλει τὸ χωρίον, σιαγόνα, *ex petra quadam suavem largumque fontem eduxit, unde Samson locum hunc nuncupavit, Maxillam.* Josephus, pro Hebræo מכתש, *petram* posuit : Vulg. interpr. *molarem dentem*, LXX sic verterunt : Καὶ ἔῤῥηξεν ὁ Θεὸς τὸν λάκκον τὸν ἐν τῇ σιαγόνι. *Deus erumpere fecit lacum qui est in maxilla*; id est in loco qui dictus est לחי *lechi*, *maxilla*.

Deus colitur, iisdem servi quoque ipsius oblectantur. Quibus autem Deus offenditur, iisdem etiam milites offenduntur. Quocirca in psalmis et hymnis et canticis spiritualibus [5], in compunctione quoque, et egenorum miseratione, quibus et Deus potissimum colitur, nos qui fideles sumus, colere sanctos oportet. Statuas eis, et imagines quæ videantur, erigamus : imo virtutes eorum imitando hoc consequamur, ut vivæ ipsorum statuæ imaginesque evadamus. Deiparam ceu vere et proprie Dei Genitricem honoremus : prophetam Joannem, uti præcursorem et baptistam, apostolumque et martyrem, quandoquidem Dominus dixit, *inter natos mulierum non surrexisse majorem Joanne Baptista* [6] : quin et ipse regni primus prædicator exstitit. Apostolos item, velut Domini fratres, qui eum oculis conspexerunt, ipsiusque perpessionum ministri fuerunt, *quos*, inquam, et Pater, *præscivit ac prædestinavit, conformes fieri imaginis Filii sui* [7], *primum apostolos, secundo prophetas, tertio pastores atque doctores* [8]. Martyres quoque ex omni classe electos [9], ut Christi milites, quique ipsius biberint calicem, vivificæ mortis ipsius baptismo baptizati, tanquam passionum ipsius et gloriæ socios (quorum antesignanus, et apostolus, et primus martyr Stephanus) tum etiam sanctos patres nostros, deigerosque monachos, qui diuturniore ac molestiore conscientiæ martyrio perfuncti sunt; *qui circuierunt in melotis, in pellibus caprinis, egentes, afflicti, angustiati, in solitudinibus errantes, in montibus et speluncis et cavernis terræ, quibus dignus non erat mundus* [10]. Eos denique, qui ante gratiam exstiterunt, prophetas, patriarchas, justos, qui Christi adventum prænuntiarunt. Horum omnium intuentes conversationem, imitemur fidem [11], dilectionem, spem, zelum, vitam, passionum tolerantiam, patientiam ad sanguinem usque, ut earumdem ac illi gloriæ coronarum consortes et participes efficiamur.

καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, καὶ κατανύξει, καὶ τῶν δεομένων ἐλέῳ, τοὺς ἁγίους πιστοὶ [m] θεραπεύσωμεν, οἷς μάλιστα καὶ Θεὸς θεραπεύεται. Στήλας αὐτοῖς ἐγείρωμεν, ὁρωμένας τε εἰκόνας, καὶ αὐτοὶ ἔμψυχοι στῆλαι αὐτῶν καὶ εἰκόνες, τῇ τῶν ἀρετῶν μιμήσει γενώμεθα. Τὴν Θεοτόκον, ὡς κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεοῦ Μητέρα, τιμήσωμεν. Τὸν προφήτην Ἰωάννην, ὡς πρόδρομον καὶ [n] βαπτιστὴν, ἀπόστολόν τε καὶ μάρτυρα· *Οὔτε γὰρ ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου ἐγήγερται*, ὡς ὁ Κύριος ἔφησε, καὶ τῆς βασιλείας αὐτὸς πρῶτος κήρυξ γεγένηται. Τοὺς [o] ἀποστόλους, ὡς ἀδελφοὺς τοῦ Κυρίου, καὶ αὐτόπτας, καὶ ὑπηρέτας τῶν αὐτοῦ παθημάτων, *οὓς καὶ προγνοὺς προώρισε* [p] *συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ* ὁ Θεὸς καὶ Πατήρ· *πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον ποιμένας καὶ διδασκάλους*· τούς τε Κυρίου μάρτυρας ἐκ παντὸς τάγματος ἐκλελεγμένους, ὡς στρατιώτας Χριστοῦ, καὶ τὸ αὐτοῦ πεπωκότας ποτήριον, τότε ζωοποιοῦ αὐτοῦ θανάτου βαπτισθέντας βάπτισμα, ὡς κοινωνοὺς τῶν παθημάτων αὐτοῦ καὶ τῆς δόξης· ὧν ταξίαρχος ὁ πρωτοδιάκονος Χριστοῦ καὶ ἀπόστολος, καὶ πρωτομάρτυς Στέφανος· καὶ τοὺς ὁσίους πατέρας ἡμῶν, τοὺς θεοφόρους ἀσκητάς, τοὺς τὸ χρονιώτερον καὶ ἐπιπονώτερον μαρτύριον τῆς συνειδήσεως διαθλήσαντας· *οἳ περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος.* Τοὺς πρὸ τῆς χάριτος προφήτας, πατριάρχας, δικαίους, τοὺς προκατηγγελκότας τὴν τοῦ Κυρίου παρουσίαν· τούτων πάντων ἀναθεωροῦντες τὴν πολιτείαν, ζηλώσωμεν τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἐλπίδα, τὸν ζῆλον, τὸν βίον, τὴν καρτερίαν τῶν παθημάτων, τὴν ὑπομονὴν μέχρις αἵματος, ἵνα καὶ τῶν τῆς δόξης στεφάνων αὐτοῖς κοινωνήσωμεν.

CAP. XVI.

De sanctorum imaginibus.

Hominis adoratio ex Dei in eo imagine. — Quo-

ΚΕΦΑΛ. ΙϚ' [ΠΘ'].

Περὶ εἰκόνων [q].

Ἐπειδὴ δέ τινες ἡμῖν (93) καταμέμφονται προσ-

[5] Ephes. v, 19. [6] Matth. xi, 11. [7] Rom. viii, 29. [8] I Cor. xii, 28. [9] Ephes. iv, 1. [10] Hebr. xi 37. [11] Hebr. xiii, 7.

VARIÆ LECTIONES.

[m] Reg. 1 πίστει : Faber *fide veneremur.* [n] Cod. S. Hil. et alii ferme omnes τὸν πρόδρομον Ἰωάννην, ὡς προφήτην καί. Editis favet vetus interpr. *prophetam Joannem, ut præcursorem et baptistam.* [o] Edita καὶ τούς. [p] Edita οὓς προγνοὺς καὶ προώρισε : ita mss. præter duos Regios, et cod. S. Hil. [q] Regii quidam περὶ προσκυνήσεως τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων εἰκόνων. Faber *de adoratione imaginum.* R. 2930 περὶ τῶν ἁγίων καὶ ἱερῶν εἰκόνων. Alter περὶ ἁγίων εἰκόνων. Vetus interpr. *De sacris imaginibus.*

NOTÆ.

(93) Ἐπειδή τινες ἡμῖν. *Quoniam autem quidam*, etc. In hoc capite contraxit auctor quæ tribus libris pro tuendis imaginibus disseruerat. Ante ipsum sæculo VI, aut VII, Leontius Neapolis in Cypro episcopus, sacrarum imaginum cultum contra Judæos iisdem argumentis propugnaverat. De hac quæstione consulendi sunt viri eruditissimi Petavius, t. IV Theol. dogm. lib. XV, c. 12 et seqq., et noster Alexander in Panoplia contra hæres. VIII sæculi. Cum Græcis quoad imaginum reverentiam conveniunt aliæ Christianorum Orientis societates. Cæterum nullæ apud eos in templis statuæ sunt, sed pictæ duntaxat effigies, vel ad summum prostipæ. Quanquam iisdem momentis quibus Leontius, Germanus CP., Noster, aliique imaginum causam egerunt, statuarum perinde structura defenditur. Nam statuario opere efficta erant Cherubim, serpens æneus, duodecim boves quibus æneum mare fulciebatur, Paneade erecta Christi imago, de qua Eusebius et alii loquuntur.

χυνοῦσί τε καὶ τιμῶσι τὴν τε τοῦ Σωτῆρος καὶ τῆς Δεσποίνης ἡμῶν εἰκόνα, ἔτι δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων καὶ θεραπόντων Χριστοῦ, ἀκουέτωσαν ὡς ἐξ ἀρχῆς ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' οἰκείαν εἰκόνα ἐποίησε. Τίνος οὖν ἕνεκεν ἀλλήλοις [r] προσκυνοῦμεν, εἰ μὴ ὡς κατ' εἰκόνα Θεοῦ πεποιημένοις; Ὡς γάρ φησιν ὁ θεηγόρος [s] καὶ πολὺς τὰ θεῖα Βασίλειος, ἡ τῆς εἰκόνος τιμὴ ἐπὶ τὸν πρωτότυπον διαβαίνει· πρωτότυπον δέ ἐστι τὸ εἰκονιζόμενον, ἐξ οὗ τὸ παράγωγον γίνεται. Τίνος ἕνεκεν ὁ Μωσαϊκὸς λαὸς τῇ σκηνῇ κύκλωθεν προσεκύνει, εἰκόνα καὶ τύπον φερούσῃ τῶν οὐρανίων, μᾶλλον δὲ τῆς ὅλης κτίσεως; Φησὶ γοῦν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσῇ· *Ὅρα, ποιήσεις* [t] *πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι ἐν τῷ ὄρει.* Καὶ τὰ Χερουβὶμ δὲ τὰ σκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον, οὐχὶ ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων ἦν; Τί δὲ ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις περιώνυμος ναός; Οὐχὶ χειροποίητος, καὶ ἀνθρώπων τέχνῃ κατεσκευασμένος;

Ἡ δὲ θεία Γραφὴ κατηγορεῖ τῶν προσκυνούντων τοῖς γλυπτοῖς, ἀλλὰ καὶ θυόντων τοῖς δαιμονίοις. Ἔθυον μὲν Ἕλληνες, ἔθυον δὲ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι· ἀλλ' Ἕλληνες μὲν δαιμονίοις [u], Ἰουδαῖοι δὲ τῷ Θεῷ. Καὶ ἀπόβλητος μὲν ἡ τῶν Ἑλλήνων θυσία ἦν καὶ κατάκριτος, ἡ δὲ τῶν δικαίων τῷ Θεῷ εὐαπόδεκτος. *Ἔθυσε γὰρ Νῶε, καὶ ὠσφράνθη ὁ Θεὸς ὀσμὴν εὐωδίας τῆς ἀγαθῆς προαιρέσεως*, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας τὸ εὐῶδες ἀποδεχόμενος. Οὕτω τὰ μὲν τῶν Ἑλλήνων γλυπτὰ, ἐπεὶ δαιμόνων ἦσαν ἐξεικονίσματα, ἀπόβλητά τε καὶ ἀπηγορευμένα τυγχάνουσι.

Πρὸς δὲ τούτοις τοῦ ἀοράτου, καὶ ἀσωμάτου, καὶ ἀπεριγράπτου, καὶ ἀσχηματίστου Θεοῦ τίς δύναται ποιήσασθαι μίμημα; Παραφροσύνης τοίνυν ἄκρας (93*)

aniam autem quidam nos culpant, quod Salvatoris, et Dominæ nostræ, reliquorumque sanctorum ac Christi servorum imagines adoramus et veneramur; audiant velim quod Deus ab initio hominem ad imaginem suam fecerit [12]. **280** Qui fit igitur ut alii alios adoremus, nisi quia ad Dei imaginem facti sumus? Nam, ut ille rerum divinarum doctissimus interpres Basilius ait: « imaginis honor ad exemplar transit [13]. » Exemplar porro est, id cujus effigies exprimitur, ex quo forma derivatur. Quamobrem Mosaicus populus tabernaculum, quod cœlestium rerum, imo universæ creaturæ imaginem et figuram gerebat, undique pronus adorabat [14]. Ait quippe Deus Moysi: *Vide omnia facito secundum exemplar, quod tibi in monte ostensum est* [15]. Quid Cherubim illa, quæ propitiatorium obumbrabant, nonne humanarum manuum opera erant [16]? Quid autem celebratissimum illud delubrum Hierosolymitanum? annon manu atque hominum arte constructum erat [17]?

Sculptilium adoratio gentilium vetita solum, ut et sacrificia. — Divina autem Scriptura eos insimulat qui adorant sculptilia; sed et eos qui dæmoniis sacrificant. Atqui gentiles quidem sacrificabant, sacrificabant vero et Judæi: verum gentiles dæmoniis, Judæi autem Deo. Ac proinde gentilium quidem victima rejiciebatur ac damnabatur: justorum autem sacrificium Deo acceptum erat. *Obtulit* enim *Noe sacrificium: et odoratus est Deus odorem suavitatis* [18], ut qui probæ ipsius voluntatis, atque erga se amoris et studii suavitatem comprobaret. Ita, gentilium quidem sculptilia quia dæmonum simulacra erant, improbata atque interdicta sunt.

Imaginum usus non tritus in veteri testamento, invisibili hactenus Deo. Cur in novo inductus. Adoratio imaginum ex traditione. — Præterea quisnam

[12] Gen. I, 26. [13] Basil. lib. *De Spir. sancto*, cap. 18. [14] Exod. XXXIII, 10. [15] Exod. XXV, 40; Hebr. VIII, 5. [16] Exod. XXV, 18. [17] III Reg. VI, 1. [18] Gen. VIII, 21.

VARIÆ LECTIONES.

[r] Mss. multi: ἀλλήλους... πεποιημένους. [s] Mss. θεοφόρος, sic vetus interpr. et Faber *Deiferum*. [t] Mss. ποιήσῃς. [u] Cod. S. Hil. et alii δαίμοσι.

NOTÆ.

(93*) *Παραφροσύνης τοίνυν ἄκρας. Extremæ igitur dementiæ*, etc. Id jam professus erat in libris de imag. quod septima synodus cæterique imaginum patroni approbavere. Vide epist. episcoporum Orientis ad synodum, epistolam item Germani CP. Nicephorus quoque in disputatione cum Leone Armeno inculcat a Moyse vetitum esse Deitatis omne simulacrum; atque adeo Israelitas non sine idololatriæ culpa Deum sub forma vituli adorasse. Ad quem locum Combefisius hæc observat: « Severior hic Nicephori sententia in eos qui Dei ullo modo imagines fabricant, quos gentilium dogmati socios, extremi dignos supplicii pronuntiat. Nec facile admissurum putem, quod rudi pictura Trinitatis arcanum nonnullis delineatur, ut senioris viri specie Patrem designent; Filium, qua carnem assumpsit, hominem repræsentent; Spiritum sanctum, qua apparuit columbæ specie. Ac quidem de Patre favere existimant, quod Daniel. VII de Antiquo dierum habetur, a quo data potestas est, et honor, et regnum Filio hominis. At certe, non hic Pater æternus, prima scilicet deitatis persona, magis, quam vel Filius, vel Spiritus sanctus: sed beata ipsa Trinitas, ac unus ipse Deus, cujus incarnatio effectus est, ac Filius hominis, qua Filius hominis est, qui ipse qua Filius Dei, eadem quæ a Patre accepit, sibi contulit: ut de Spiritu sibi illum donasse Cyrillus ait. Sicque istud Danielis, non Patris aliquid proprium, sed appropriatum fuerit.... Ipsa vere senior, nullo detrita senio Trinitas, unus Deus, cujus essentia esse sit, ipsumque a se et necessarium, ipsa æternitate creaturam omnem antecedens, etc. » Pergit: « optandum sane castigatiorem esse quæ nobis familiaris sacra iconographia est, et qualis tanto calore fidei sanctis pridem confessoribus adversus hæreticos propugnata est, vigetque etiamnum apud Orientales et Græcos, quibus picturæ ipsa prototypa, quoad

est, qui invisibilis et incorporei, incircumscriptique ac figura vacantis Dei simulacrum effingere queat? Unde extremæ dementiæ ac impietatis fuerit Deum figurare. Atque hinc est, quod in veteri testamento minime tritus erat imaginum usus. Postquam autem Deus per misericordiæ suæ viscera, nostræ salutis causa, vere factus est homo, neque jam, uti Abrahæ, humana specie, neque, uti prophetis, se conspicandum præbuit, sed cum revera homo secundum substantiam exsisteret, in terris agens cum hominibus est conversatus [19], miracula edidit, passionem crucemque sustinuit, resurrexit, et assumptus est: ex quo hæc omnia gesta sunt, visaque ab hominibus fuere, litteris subinde tum memoriæ alendæ gratia, tum eorum qui his præsentes non **281** fuerant, edocendorum, mandata sunt; ut qui ea non viderimus, audiendo atque credendo digni simus qui beati a Domino prædicemur. Verum quia non omnes litteras norunt, nec legendis libris vacant, inde Patribus visum est, ut hæc in imagines, tanquam in commentarium brevius, velut præclara facinora, referrentur. Sæpe sane contingit, ut cum de passione Domini minime cogitamus, conspecta crucifixionis Christi imagine, in salutiferæ passionis memoriam revocemur, et cernui, non materiam, sed eum cujus est imago, adoremus: quemadmodum scilicet nec evangelici codicis, nec crucis materiam adoramus, verum id quod per hæc exprimitur. Quid enim alioqui discriminis est inter illam **crucem** quæ Dominum non exprimit, et illam quæ eum repræsentat? Quod etiam de Dei Matre sentiendum erit. Etenim is honor, quem ei adhibemus, ad illum refertur, qui ex ipsa carnem sumpsit. Itemque per egregia sanctorum

A καὶ ἀσεβείας τὸ σχηματίζειν τὸ Θεῖον. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ Παλαιᾷ οὐκ ἦν τετριμμένη ἡ τῶν εἰκόνων χρῆσις. Ἐπεὶ δὲ ὁ Θεὸς (94) διὰ σπλάγχνα ἐλέους αὐτοῦ κατὰ ἀλήθειαν γέγονεν ἄνθρωπος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, οὐχ ὡς τῷ Ἀβραὰμ ὤφθη ἐν εἴδει ἀνθρώπου, οὐδὲ ὡς τοῖς προφήταις, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν γέγονεν ἀληθῶς ἄνθρωπος, διέτριψέ τε ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, ἐθαυματούργησεν, ἔπαθεν, ἐσταυρώθη, ἀνέστη, ἀνελήφθη, καὶ πάντα ταῦτα κατὰ ἀλήθειαν γέγονε, καὶ ὡράθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐγράφη μὲν εἰς ὑπόμνησιν [v] ἡμῶν καὶ διδαχὴν τῶν τηνικαῦτα μὴ παρόντων, ἵνα μὴ ἑωρακότες, ἀκούσαντες δὲ, καὶ πιστεύσαντες, τύχωμεν τοῦ μακαρισμοῦ τοῦ Κυρίου. Ἐπεὶ δὲ οὐ πάντες ἴσασι γράμματα, οὐδὲ τῇ ἀναγνώσει σχολάζουσιν, οἱ Πατέρες συνεῖδον, ὥσπερ τινὰς ἀριστείας, ἐν εἰκόσι ταῦτα γράφεσθαι, εἰς ὑπόμνησιν σύντομον· ἀμέλει πολλάκις μὴ κατὰ νοῦν ἔχοντες τὸ τοῦ Κυρίου πάθος, τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ σταυρώσεως ἰδόντες, τοῦ σωτηρίου πάθους εἰς ὑπόμνησιν ἐλθόντες, πεσόντες προσκυνοῦμεν, οὐ τῇ ὕλῃ, ἀλλὰ τῷ εἰκονιζομένῳ· ὥσπερ οὐδὲ τῇ ὕλῃ τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδὲ τῇ τοῦ σταυροῦ ὕλῃ προσκυνοῦμεν, ἀλλὰ τῷ ἐκτυπώματι. Τί γὰρ διαφέρει σταυρὸς μὴ ἔχων τὸ τοῦ Κυρίου ἐκτύπωμα, τοῦ ἔχοντος; ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς Θεομήτορος. Ἡ γὰρ εἰς αὐτὴν τιμὴ, εἰς τὸν ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα ἀνάγεται· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ τῶν ἁγίων ἀνδρῶν ἀνδριαντοθήματα, ἐπαλείφοντα ἡμᾶς πρὸς ἀνδρείαν, καὶ ζῆλον, καὶ μίμησιν τῆς αὐτῶν ἀρετῆς, καὶ δόξαν Θεοῦ. Ὡς γὰρ ἔφημεν, ἡ πρὸς τοὺς εὐγνώμονας τῶν ὁμοδούλων τιμὴ ἀπόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην εὐνοίας, καὶ ἡ τῆς εἰκόνος τιμὴ πρὸς τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· ἔστι δὲ ἄγραφος (94*)

[19] Baruch III, 38.

VARIÆ LECTIONES.

[v] Alii πρὸς ὑπόμ.

NOTÆ.

licet, gravi specie, et quæ venerationem suo aspectu incutiat, intentis oculis, sublato digito manuque repræsentent, nec quod in pictoris cerebrum venerit, sæpe non satis sanum aut pudicum, ut profanum Christianum atque gentilem ἱστορίαν (proh dolor!) vix aliquid intersit. » Nicephorus Calixtus lib. XVIII, c. 53, Armenos culpat, quod imagines Patris et Spiritus sancti fingerent: ex variis vero scriptoribus, qui Armenorum errores recensuerunt, discimus haud alio modo ab eis Trinitatis imagines fieri, quam tres ligneas cruces simul jungendo: quod potiori jure grave fuit Græcis, quia sanctam Trinitatem crucifixam videantur hoc pacto significare.

(94) *Ἐπεὶ δὲ ὁ Θεός.* *Ex quo autem Deus*, etc. Eodem modo disputabant Orientales, Germanus CP. et septima synodus. Iconomachi contra obtendere Eusebium Cæsariensem in quadam epistola ad Constantiam Licinii uxorem scripsisse, Christum, utpote Deum, nec proinde circumscriptum, neutiquam pingi debere. Eusebii auctoritatem, ut et nescio cujus Epiphanidæ, nihili fecerunt Patres, quorum primus Arianicæ factionis fuerit, alter Manichæorum, aut Docetarum, quive Christum humana carne spoliabant. Hæc pererudite Nicephorus CP. persequitur in *Antirrheticis*, ex quibus, ut et ex actis septimi synodi, apparet, Iconomachos ad eorum sensum accessisse, qui naturam unicam Christo tribuerent. Hinc est quod sanctissimus hic patriarcha, instructa ex sexcentis Patrum locis hoplotheca, operam ponit ad evincendam carnis Domini veritatem.

(94*) *Ἔστι δὲ ἄγραφος.* *Est autem hæc traditio*, etc. Apostolicam traditionem sic describit Augustinus *Cont. Donatist.* lib. IV, *quod universa tenet Ecclesia, nec conciliis institutum, sed semper retentum est.* Hujus esse generis sacrarum imaginum usum, septimi, octavi, et noni sæculorum doctores affirmarunt. Petavius, qui priscos mores diligenter scrutatus erat, fatetur tribus primis sæculis Christianos ab imaginibus Christi et sanctorum delineandis, aut saltem venerandis abstinuisse: at quinto demum sæculo, postquam lacertos explicavit Ecclesia, cum nullum offensionis jam periculum esset, uti templa Deo consecrata erant, institutique ritus, qui ab iis qui ab ethnicis celebrabantur, haud admodum absimiles essent, sic plerisque in locis, oratoriis, et templis imagines haberi cœptas. Hinc concludit imaginum usum atque honorem inter ἀδιάφορα censeri, quæ pro

ἡ παράδοσις, ὥσπερ καὶ τὸ κατὰ ἀνατολὰς προσκυνεῖν, καὶ τὸ προσκυνεῖν τὸν σταυρὸν, καὶ ἕτερα πλεῖστα τούτοις ὅμοια.

A virorum facinora, ad fortitudinem, et virtutis ipsorum æmulationem et imitationem, necnon in Dei laudes excitamur. Nam, sicut dictum est, ille honor quem conservis optimis præstamus, nostri erga communem Dominum propensi studii argumentum est: quin et imagini habitus honos ad exemplar transfertur [20]. Est autem hæc traditio ex illis quæ in Scripturis minime expressæ sunt: ut ea qua ad orientem versi adoramus; necnon illa qua crucem veneramur, aliæque complures harum similes.

Φέρεται δὲ καί τις ἱστορία (95), ὡς ὁ Κύριος, Αὐγάρου τοῦ τῆς Ἐδεσσηνῶν πόλεως βασιλεύοντος, ζωγράφον ἀποστείλαντος [x] τὴν τοῦ Κυρίου ὁμοιογραφῆσαι εἰκόνα, καὶ μὴ δυνηθέντος τοῦ ζωγράφου διὰ τὴν ἀποστίλβουσαν τοῦ προσώπου λαμπρότητα, αὐτὸς ἱμάτιον τῷ οἰκείῳ προσώπῳ τῷ θείῳ καὶ ζωοποιῷ ἐπιθεὶς [y] ἐναπεμάξατο τῷ ἱματίῳ τὸ ἑαυτοῦ ἀπεικόνισμα, καὶ οὕτως ἀπέστειλε τοῦτο ποθοῦντι τῷ Αὐγάρῳ.

Fertur [21,22] autem etiam ejusmodi historia quædam; puta cum Abgarus Edessenorum rex pictorem misisset, qui Domini exprimeret effigiem, neque id pictor ob splendorem ex ejus vultu emicantem assequi posset, Dominum ipsum, admoto divinæ vivificæque faciei suæ pallio, imaginem suam in eo depinxisse, quam ad Abgarum misit, ut hoc pacto desiderio ejus faceret satis.

Ὅτι δὲ καὶ πλεῖστα οἱ ἀπόστολοι ἀγράφως παραδεδώκασι, γράφει Παῦλος ὁ τῶν ἐθνῶν ἀπόστολος· Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἡμῶν [y'] ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν. Καὶ πρὸς Κο-

282 Quod autem apostoli plurima nobis sine scriptis tradiderint, testatur ipse gentium apostolus Paulus: *State igitur, fratres,* inquit, *et tenete traditiones nostras, quas didicistis, sive per sermonem, sive per epistolam nostram* [23]. Et ad Corinthios

[20] Basil. in 40. Mart. Idem *De spir. Sancto.* cap. 27. [21,22] Evagr. lib. *Hist.* cap. 27. [23] II Thess. II, 14.

VARIÆ LECTIONES.

[x] Mss. uno Regio 2927 excepto Αὐγάρῳ... βασιλεύοντι... ἀποστείλαντι. Lectionem hanc sequuntur vetus interpr. et Faber. [y] Reg. 2925 περιθείς. Sequitur in eodem cod. et aliis, præterquam in R. 2927 ἐναπομάξασθαι. [y'] Deest ἡμῶν in R. 2930.

NOTÆ.

temporum et rerum conditione, cum prohiberi, tum approbari possint. Ac sane quidem, imagines quinto saltem sæculo incunte in ecclesiis pingi cœpisse colligitur ex epistola Nili monachi ad Olympiodorum exarchum. Hic a Nilo quæsierat, annon satius foret in basilicæ quam exstruxerat parietibus, imagines Christi et sanctorum pingere, quam animantium venatus aut piscatus. Respondet Nilus, postremum hoc puerile esse: sanioris vero ingenii fore, in sacrario orientem versus unam et solam crucem formare; totum vero templum historiis utriusque Testamenti pictoris optimi manu exornare: Ὅπως ἂν οἱ μὴ εἰδότες γράμματα, μηδὲ δυνάμενοι τὰς θείας ἀναγινώσκειν Γραφὰς, τῇ θεωρίᾳ τῆς ζωγραφίας, μνήμην τε λαμβάνωσιν τῆς τῶν γνησίως τῷ ἀληθινῷ Θεῷ δεδουλευκότων ἀνδραγαθίας, *ut litterarum rudes, qui divinas Scripturas nesciunt, picturæ aspectu res bene gestas ab illis qui sincere Deo servierunt, memoria teneant, excitenturque ad præclara facinora certatim æmulanda,* etc. Ex interrogatione Olympiodori deduxeris imagines sanctorum antehac in basilicis depingi non consuesse. Hunc vero morem, cum passim receptus esset, eodem sæculo labente Xenaias, seu Philoxenus, Hierapolis profanus antistes, qui nec sacro baptismate tinctus esset, Manichæorum impietati studens, primus omnium cœpit impugnare. Cæterum Tridentina synodus, sess. 25, decr. 2, sapientissime sanxit, *Imagines Christi et Deiparæ virginis et aliorum sanctorum in templis præsertim habendas et retinendas, eisque debitum honorem et venerationem impertiendam; non quod credatur inesse in iis divinitas et virtus propter quas sint colendæ, vel quod ab eis sit aliquid petendum, vel quod fiducia sit in imaginibus figenda, velut olim fiebat a gentibus, quæ in idolis spem suam collocabant, sed quoniam honos qui eis exhibetur, refertur ad prototypa, quæ illæ repræsentant, ita ut per*

imagines quas osculamur, et coram quibus caput aperimus et procumbimus, Christum adoremus, et sanctos, quorum illæ similitudinem gerunt, veneremur. Id quod conciliorum, præsertim secundæ Nicænæ synodi decretis, contra imaginum oppugnatores est sancitum.

(95) *Φέρεται καὶ τις ἱστορία. Fertur autem historia*, etc. Primus scriptorum ecclesiasticorum qui exstant, imaginis Edessenæ meminit Evagrius, lib. IV *Hist.* c. 27, ubi Procopium citat, qui epistolarum duntaxat Abgari ad Christum, et Christi ad Abgarum mentionem facit, lib. II *De bellis*, c. 12. Damasceni narrationem novis commentis sequiores Græci auxerunt.

In fine capitis nonnulla denuo subjungit auctor de traditionum auctoritate, quæ Basilii M., Epiphanii, Chrysostomi, et aliorum PP. calculis firmantur. In secunda professione fidei quam Græcus pontifex consecrandus recitat, sensus hujus articuli, *et unam sanctam catholicam et apostolicam Ecclesiam*, sic redditur: Πιστεύω καὶ τὰς περὶ Θεοῦ καὶ τῶν θείων παραδόσεις τε καὶ ἐξηγήσεις τῆς μιᾶς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. *Credo traditiones et expositiones unius catholicæ et apostolicæ Ecclesiæ de Deo rebusque divinis.* Traditiones sacras nuper ultus est junior Græcus, diaconus, nomine Franciscus Prossalentes, Corcyræus, erudito libello, quem Anglia egressus, Amstelodami edidit anno 1706, adversus suum quondam, cum Oxonii moraretur, magistrum, qui ad traditiones spurias amandaret, crucis cultum, eucharisticæ Christi præsentiæ realis, transsubstantiationis, et perpetuæ virginitatis beatæ Dei Genitricis fidem, invocationem sanctorum, aliaque ejusmodi, quæ utraque Ecclesia mordicus hujusque tenuit. Decreta synodorum adversus Cyrillum Lucarim omitto.

scribens : *Laudo vos, fratres, quod per omnia mei memores estis : et sicut tradidi vobis, traditiones tenetis* [24].

ρινθίους· *Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε, καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν, τὰς παραδόσεις κατέχετε* [z].

CAP. XVII.

De Scriptura.

Deus unus Veteris et Novi Testamenti auctor; contra Gnosticos. — Unus atque idem Deus est, quem tum Vetus, tum Novum Testamentum prædicant, quique in Trinitate laudatur et celebratur; cum Dominus dixerit : *Non veni solvere legem, sed adimplere* [25]. Ipse enim salutem nostram operatus est, propter quam omnis Scriptura et mysterium omne revelata sunt. Ac rursus : *Scrutamini Scripturas : ipsæ enim testimonium perhibent de me* [26]. Iterumque dicente Apostolo : *Multifariam multisque modis olim Deus loquens patribus nostris in prophetis : novissime diebus istis locutus est nobis in Filio* [27]. Quocirca per Spiritum sanctum, et lex, et prophetæ, et evangelistæ, et apostoli, et pastores, et doctores locuti sunt.

Omnis igitur *Scriptura divinitus inspirata est, ac* prorsus *utilis* [28]. Quapropter optimum est, summeque animarum saluti conducibile, divinas Scripturas scrutari. Velut enim lignum plantatum secus decursus aquarum [29], sic et anima divinis Scripturis irrigata saginatur, fructumque maturum, hoc est rectam fidem, profert, ac perpetuo virentibus foliis, id est, Deo acceptis actionibus, exornatur. Hoc siquidem afferunt Scripturæ sanctæ, ut et ad bonas actiones, et ad puram contemplationem nos componant. In eis namque, tum cohortationem ad omnem virtutem, tum ab omni vitio dissuasionem invenire est. Quamobrem si discendi studiosi fuerimus, multam nobis eruditionem comparabimus : diligentia siquidem, et labore, largientisque Dei beneficio, quidvis conficitur. Nam *qui petit, accipit; et qui quærit, invenit : et pulsanti aperietur* [30]. Pulsemus igitur ad pulcherrimum illud pomarium Scripturarum; illud, inquam, **283** mire fragrans, suave, elegantissimum, quod spiritualium divinarumque avium omnigenis garritibus aures nostras circumsonet, cor nostrum tangat, ac tum mœrore

ΚΕΦΑΛ. ΙΖ' [ϛ'].

Περὶ Γραφῆς [a].

Εἷς ἐστιν ὁ Θεὸς [b], ὑπό τε Παλαίας Διαθήκης καὶ Καινῆς κηρυττόμενος, ὁ ἐν Τριάδι ὑμνούμενός τε καὶ δοξαζόμενος, τοῦ Κυρίου φήσαντος· *Οὐκ ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον, ἀλλὰ πληρῶσαι.* Αὐτὸς γὰρ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν εἰργάσατο, ὑπὲρ ἧς πᾶσα Γραφὴ καὶ ἅπαν μυστήριον. Καὶ πάλιν· *Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς· αὗταί γὰρ μαρτυροῦσι περὶ ἐμοῦ.* Καὶ τοῦ Ἀποστόλου εἰπόντος· *Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἡμῶν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ.* Διὰ Πνεύματος τοίνυν ἁγίου, ὅ τε νόμος καὶ οἱ προφῆται, εὐαγγελισταὶ, καὶ ἀπόστολοι, καὶ ποιμένες ἐλάλησαν καὶ διδάσκαλοι.

Πᾶσα τοίνυν [c] *Γραφὴ θεόπνευστος*, πάντως καὶ [d] *ὠφέλιμος*. Ὥστε κάλλιστον καὶ ψυχωφελέστατον ἐρευνᾷν τὰς θείας Γραφάς. Ὥσπερ γὰρ δένδρον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων πεφυτευμένον, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ τῇ θείᾳ ἀρδευομένη Γραφῇ, πιαίνεται, καὶ καρπὸν ὥριμον δίδωσι, πίστιν ὀρθόδοξον, καὶ ἀειθαλέσι τοῖς φύλλοις, ταῖς θεαρέστοις φημὶ, ὡραΐζεται πράξεσι· πρός τε γὰρ πρᾶξιν ἐνάρετον, καὶ θεωρίαν ἀθόλωτον, ἐκ τῶν ἁγίων Γραφῶν ῥυθμιζόμεθα. Πάσης γὰρ ἀρετῆς παράκλησιν, καὶ κακίας ἁπάσης ἀποτροπὴν ἐν ταύταις εὑρίσκομεν. Ἐὰν οὖν ὦμεν φιλομαθεῖς, ἐσόμεθα καὶ πολυμαθεῖς· ἐπιμελείᾳ γὰρ, καὶ πόνῳ, καὶ τῇ τοῦ διδόντος Θεοῦ χάριτι, κατορθοῦνται ἅπαντα. *Ὁ γὰρ αἰτῶν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει, καὶ κρούοντι ἀνοιγήσεται.* Κρούσωμεν τοίνυν εἰς τὸν κάλλιστον παράδεισον τῶν Γραφῶν, τὸν εὐώδη, τὸν γλυκύτατον, τὸν ὡραιότατον, τὸν παντοίοις τῶν νοερῶν θεοφόρων ὀρνέων κελαδήμασι περιηχοῦντα ἡμῶν τὰ ὦτα, τὸν ἁπτόμενον ἡμῶν τῆς καρδίας, καὶ λυπουμένην μὲν παρακαλοῦντα, θυμουμένην δὲ κατευνάζοντα, καὶ χαρᾶς ἀϊδίου ἐμπιπλῶντα· τὸν ἐπιβιβάζοντα ἡμῶν τὴν

[24] I Cor. xi, 2. [25] Matth. v, 17. [26] ibid. 39. [27] Hebr. i, 1. [28] II Tim. iii, 16. [29] Psal. i, 3. [30] Luc. xi, 10.

VARIÆ LECTIONES.

[z] In Regiis codd. 1986 et 2928, necnon in veteri translatione, quædam in fine capitis hujus subjiciuntur, quæ omittenda non censui, tametsi Damasceni non sint, sed Andreæ Cretensis, Ἀνδρέου Κρητέως, ut fidem facit R. cod. 1968 : Ἀνελάβομεν (R. 2928 παρελάβομεν) Λουκᾶν τὸν ἀπόστολον καὶ εὐαγγελιστὴν ἐζωγραφηκέναι τὸν Κύριον καὶ τὴν αὐτοῦ μητέρα, ὧν τὰς εἰκόνας ἔχειν τὴν Ῥωμαίων διαφημίζουσι πόλιν. Ἐν δὲ τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπ' ἀκριβείας κεῖνται· ἐπεὶ καὶ Ἰώσηππος ὁ Ἰουδαῖος, ὥς τινές φασι κατ' ἐκείνην τὴν ἰδέαν ἣν ἐν Ἱεροσολύμοις ἔχουσιν, ἣν καὶ Ῥωμαΐαν καλοῦσι, τὸν αὐτὸν ἱστορεῖ τρόπον ὁραθῆναι τὸν Κύριον, σύνοφρυν, εὐόφθαλμον, μάκροψιν, ἐπικυφῆ, καὶ εὐήλικα· ὅτε δὲ δηλαδὴ φαινόμενος ἄνθρωπος, ἀνθρώποις συνανεστρέφετο. Vetus hujus assumenti translatio hæc est : *Accepimus Lucam apostolum et evangelistam pinxisse Dominum et matrem ejus, quorum ferunt imagines habere Romanorum civitatem famosam. In Hierosolymis autem cum diligentia exsistunt, quia et Josephus Judæus, ut quidam aiunt, secundum illam speciem, quam in Hierosolymis habebat, quam et Romanam vocant, eodem modo historia tradit, Dominum synofryn, id est juncta supercilia habentem; evofthalamon, id est bene oculatum; macropsin, id est longum vultum habentem; epicyphea, id est adclivem; evilica, id est pulchræ staturæ, cum scilicet apparens homo, cum hominibus conversatus est.* [a] Abest hoc caput in Reg. 3547.

[b] Reg. 4, Colb. 1 Εἷς ἐστι Θεός. [c] Multi codd. τοιγαροῦν. [d] Deest καὶ in cod. S. Hil. Colbertinis et Regiis multis : nec reddidit vetus interpr.

διάνοιαν ἐπὶ τὰ χρυσαυγῆ μετάφρενα τῆς θείας περι- A στερᾶς, καὶ ὑπέρλαμπρα, καὶ ταῖς φανωτάταις αὐτῆς πτέρυξι πρὸς τὸν μονογενῆ Υἱὸν καὶ κληρονόμον τοῦ φυτουργοῦ τοῦ νοητοῦ ἀμπελῶνος ἀνάγοντα, καὶ δι' αὐτοῦ τῷ Πατρὶ τῶν φώτων προσάγοντα· ἀλλὰ μὴ παρέργως κρούσωμεν, προθύμως δὲ μᾶλλον, καὶ ἐπιμόνως· μὴ ἐκκακήσωμεν κρούοντες. Οὕτω γὰρ ἡμῖν ἀνοιγήσεται. Ἐὰν ἀναγνῶμεν ἅπαξ, καὶ δὶς, καὶ μὴ διαγνῶμεν ἃ ἀναγινώσκομεν, μὴ ἐκκακήσωμεν· ἀλλ' ἐπιμείνωμεν, ἀδολεσχήσωμεν, ἐρωτήσωμεν· *Ἐπερώτησον* γὰρ, φησὶ, *τὸν πατέρα σου, καὶ ἀναγγελεῖ σοι· τοὺς πρεσβυτέρους σου* [o], *καὶ ἐροῦσί σοι.* Οὐ γὰρ πάντων ἡ γνῶσις. Ἀρυσώμεθα ἐκ τῆς τοῦ παραδείσου πηγῆς ἀένναα καὶ καθαρώτατα νάματα, ἀλλόμενα εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἐντρυφήσωμεν, ἁπλήστως κατατρυφήσω- B μεν· τὴν γὰρ χάριν ἀδάπανον κέκτηνται. Εἰ δέ τι καὶ παρὰ τῶν ἔξωθεν χρήσιμον καρπώσασθαι δυνηθείημεν, οὐ τῶν ἀπηγορευμένων ἐστί· γενώμεθα δόκιμοι τραπεζῖται, τὸ μὲν γνήσιον καὶ καθαρὸν χρυσίον σωρεύοντες, τὸ δὲ κίβδηλον παραιτούμενοι. Λάβωμεν λόγους καλλίστους, θεοὺς δὲ γελοίους, καὶ μύθους ἀλλοτρίους τοῖς κυσὶν ἀποῤῥίψωμεν· πλείστην γὰρ ἐξ αὐτῶν κατ' αὐτῶν ἰσχὺν κτήσασθαι δυνηθείημεν.

Ἱστέον δὲ (96) ὡς εἴκοσι καὶ δύο βίβλοι εἰσὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κατὰ τὰ στοιχεῖα τῆς Ἑβραΐδος φωνῆς. Εἴκοσι δύο γὰρ στοιχεῖα ἔχουσιν, ἐξ ὧν πέντε C διπλοῦνται, ὡς γίνεσθαι αὐτὰ εἴκοσι ἑπτά· διπλοῦν γάρ ἐστι τὸ *Χάφ*, καὶ τὸ *Μέμ*, καὶ τὸ *Νοῦν*, καὶ τὸ

confectum demulceat, tum ira percitum obleniat æterna illud lætitia implens; quod mentem nostram in dorsum auro rutilans lucidissimumque columbæ imponat [31], cujus fulgentissimis pennis ad unigenitum Filium hæredemque agricolæ vineæ illius intelligibilis subvehatur [32], et ad Patrem luminum [33] ejus opera adducatur. Cæterum haud negligenter pulsandum nobis est, sed alacri constantique animo, ne pulsando tandem fatigemur. Sic enim demum nobis aperietur. Si semel atque iterum legerimus, nec quæ a nobis lecta erunt, intelligamus, ne animis concidamus: sed persistamus, meditemur, et interrogemus. Ait enim: *Interroga patrem tuum, et annuntiabit tibi; majores tuos, et dicent tibi* [34]. Non enim omnium est scientia [35]. Ex hujus horti fonte perennes ac purissimos latices salientes in vitam æternam hauriamus [36]. Hic, in inexplebili quadam voluptate ac oblectatione versemur. Ejusmodi enim est Scripturarum gratia, ut exhauriri nequeat. Quinimo si quid utilitatis ex externis auctoribus decerpere possimus, quominus id faciamus nihil vetat; dummodo probi nummularii simus, verum ac purum aurum aggerantes, adulterinum vero repudiantes. Quæ bene ornateque dicta sunt, sic suscipiamus, ut ridicula numina, absurdasque fabulas, canibus projiciamus: ex ipsis enim adversus ipsos roboris plurimum licebit adipisci.

Librorum Veteris Testamenti numerus. — Sciendum [37] porro est, viginti duos libros esse Veteris Testamenti, totidem nempe quot Hebraicæ linguæ elementa sunt. Hebræis enim duo et viginti elementa sunt; ex quibus quinque duplicantur:

[31] Psal. LXVII, 14. [32] Matth. XXI, 38. [33] Jac. I, 17. [34] Deut. XXXII, 7. [35] I Cor. VIII, 7. [36] Joan. IV, 14. [37] Cyrill. Hieros. cat. 4. Epiphan. *De pond. et mens.*

VARIÆ LECTIONES.

[o] Regii 4, Colb. 1 et cod. S. Hil. σου γνώσει. Regius alter σου καὶ γνώσει. Vetus interpr. *in cognitionem.* Colb. alter καὶ ἐροῦσί σοι ἐν γνώσει.

NOTÆ.

(96) *Ἱστέον δέ. Sciendum porro est viginti duos*, etc. Canonem hunc veteris instrumenti Noster accipit ex Epiphanii libro *De pond. et mens.* nec valde discrepat ab eo quem Melito Sardensis sæculo secundo Ecclesiæ ex ore Christianorum quorumdam Palæstinorum scripsit, quique adeo solis voluminibus constat, quæ Hebræorum canon complectitur. Hinc est, quod veteres nonnulli, præsertim synodus Laodicena, libros Tobiæ, Judith, Sapientiæ et Ecclesiastici, primumque et secundum Machabæorum omiserunt, tametsi Patribus solemne esset ex his, ut ex aliis, testimonia legere ad fidem firmandam adversus hæreticos. Quamobrem synodus quinisexta, omnisque deinceps Orientalis Ecclesia Carthaginensem admisit, quo omnes isti libri, ceu Scripturæ sacræ, nullo discrimine recipi jubentur. Unde synodus Bethleemitica libros istos qui in canone Laodiceno, cujus auctoritatem Cyrillus Lucaris prætexuerat, desiderantur, cæteris addendos censet, pag. 389, *et inscite et maligne*, ἐθελοκακούργως, a nefando Cyrillo ἀποκρύφους, *apocryphos*, nominatos declarat. Cui sanctioni Dionysius CP. cum aliis episcopis bene multis et presbyteris suffragatus est in responsione ad articulos Calvinistarum anno 1612 (*a*). Nec certe auctor synopsis Scripturæ, quæ Athanasii nomen præfert, nec Nicephorus CP. libros istos ad apocryphos relegarunt, sed ad eos, quorum auctoritati aliqui detraherent, τὰ ἀντιλεγόμενα. Ad Epiphanium quod attinet, hoc unum ille sibi proposuerat, ut Hebræorum canonem, non Christianorum, daret. Unde subjungit, Sapientiam Salomonis, et Ecclesiasticum, tametsi alioqui eximii sunt et utiles, cum cæteris non numerari, et idcirco neque *in Aron, seu arca testamenti repositos esse*, οὐδὲ ἐν τῷ ἀρὼν ἀνετέθησαν, τουτέστιν ἐν τῇ τῆς διαθήκης κιβωτῷ. Ubi voce *Aron* armarium significatur quod est in synagogis Judæorum, et hodieque ארון *Aron* appellatur, ipso vocabulo quo arca fœderis olim designabatur. Hujus armarji Tertullianus meminit lib. *De cult. femin.* in quo librum Enoch non esse sacrum probat, quod *nec in armarium Judaicum admittatur.*

(*a*) Hæc iterum ad examen revocavit Lequienus in Præfatione generali, num. XX.

adeoque septem et viginti sunt. Duplex enim est littera *Caph*, et *Mem*, et *Nun*, et *Pe*, et *Sade*. Quo fit ut libri quoque eodem modo, duo quidem et viginti numerentur, cæterum septem et viginti reperiantur; quoniam scilicet quinque duplices sunt. Nam liber Ruth cum libro Judicum jungitur, unusque Hebræis liber censetur. Primus item et secundus Regiorum, unus liber est. Tertius itidem et quartus Regnorum, unus liber. Primus quoque et secundus Paralipomenon, unus liber: ac denique primus et secundus Esdræ, liber unus. Ad hunc modum libri omnes in quatuor pentateuchos, quinquernionesve **234** compingun-tur; cumque alii duo supersint, sic proinde se habent libri in canone recepti. Legales, quinque sunt, Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium. Hic primus quinquernio est, qui lex etiam appellatur. Sequitur alter quinquernio, eorum quæ γραφεῖα nuncupantur, a quibusdam vero *hagiographa*. Est autem hujusmodi: Jesus Nave, Judices una cum Ruth, liber unus, Regnorum primus cum secundo, liber unus; tertius item cum quarto, liber unus. Habes secundum quinquernionem. Tertius porro librorum quinquernio versibus constat, nempe liber Job, Psalterium, Proverbia Salomonis, ejusdem Ecclesiastes, et Cantica canticorum. Quartus quinquernio prophetarum libros complectitur. Duodecim prophetæ, liber unus; tum Isaias, Jeremias, Ezechiel, et Daniel. His accedunt uterque Esdræ; qui libro uno continentur, et Esther. Panaretus autem (q. d. omnium virtutum promptuarium) id est Sapientia Salomonis, et Sapientia Jesu, quam a Sirach patre Hebraice editam, ipsius nepos Jesus, ac Sirach filius, Græce postea transtulit. Hi quamvis alioqui præclari et elegantes libri sint, non tamen illis aliis annumerantur, neque in arca positi erant.

Πὲ [f], καὶ τὸ *Σαδί*. Διὸ καὶ αἱ βίβλοι κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον εἴκοσι δύο μὲν ἀριθμοῦνται, εἴκοσι ἑπτὰ δὲ εὑρίσκονται, διὰ τὸ πέντε ἐξ αὐτῶν διπλοῦσθαι. Συνάπτεται γὰρ Ῥοὺθ τοῖς Κριταῖς, καὶ ἀριθμεῖται παρ' Ἑβραίοις μία βίβλος· ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα τῶν Βασιλειῶν, μία βίβλος· ἡ τρίτη καὶ ἡ τετάρτη τῶν Βασιλειῶν, μία βίβλος· ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα τῶν Παραλειπομένων, μία βίβλος· ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα τοῦ Ἔσδρᾶ, μία βίβλος. Οὕτως οὖν σύγκεινται αἱ βίβλοι ἐν πεντατεύχοις τέτρασι, καὶ μένουσιν ἄλλαι δύο, ὡς εἶναι τὰς ἐνδιαθέτους βίβλους οὕτως· πέντε νομικάς, Γένεσιν, Ἔξοδον, Λευιτικὸν, Ἀριθμοὶ, Δευτερονόμιον. Αὕτη πρώτη πεντάτευχος, ἡ καὶ νομοθεσία. Εἶτα ἄλλη πεντάτευχος, τὰ καλούμενα Γραφεῖα, παρά τισι δὲ Ἁγιόγραφα, ἅτινά ἐστιν οὕτως· Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, Κριταὶ μετὰ τῆς Ῥοὺθ, Βασιλειῶν πρώτη μετὰ τῆς δευτέρας, βίβλος μία, ἡ τρίτη μετὰ τῆς τετάρτης, βίβλος μία, καὶ αἱ δύο τῶν Παραλειπομένων, βίβλος μία. Αὕτη δευτέρα πεντάτευχος. Τρίτη πεντάτευχος, αἱ στιχήρεις βίβλοι, τοῦ Ἰὼβ, τὸ Ψαλτήριον, Παροιμίαι Σολομῶντος, Ἐκκλησιαστὴς τοῦ αὐτοῦ, τὰ Ἄσματα τῶν ᾀσμάτων τοῦ αὐτοῦ. Τετάρτη πεντάτευχος, ἡ προφητική· τὸ δωδεκαπρόφητον, βίβλος μία, Ἡσαΐας, Ἱερεμίας, Ἰεζεκιὴλ, Δανιήλ· εἶτα τοῦ Ἔσδρᾶ, αἱ δύο εἰς μίαν συναπτόμεναι βίβλον, καὶ ἡ Ἐσθήρ [g]. Ἡ δὲ Πανάρετος, τουτέστιν ἡ Σοφία τοῦ Σολομῶντος, καὶ ἡ Σοφία τοῦ Ἰησοῦ, ἣν ὁ πατὴρ μὲν τοῦ Σιρὰχ ἐξέθετο Ἑβραΐστι, Ἑλληνιστὶ δὲ ἡρμήνευσεν ὁ τούτου μὲν ἔγγονος Ἰησοῦς, τοῦ δὲ Σιρὰχ υἱός· ἐνάρετοι μὲν καὶ καλαὶ, ἀλλ' οὐκ ἀριθμοῦνται, οὐδὲ ἔκειντο ἐν τῇ κιβωτῷ.

Libi Novi Testamenti. — Jam vero Novi Testamenti libri isti sunt: quatuor Evangelia, nempe secundum Matthæum, Marcum, Lucam, Joannem; Acta apostolorum, auctore Luca evangelista; septem catholicæ Epistolæ, una Jacobi, duæ Petri, tres Joannis, Judæ una; Pauli apostoli Epistolæ quatuordecim; Joannis evangelistæ Apocalypsis; Canones denique sanctorum apostolorum per Clementem concinnati.

Τῆς δὲ Νέας Διαθήκης, Εὐαγγέλια τέσσαρα· τὸ κατὰ Ματθαῖον, τὸ κατὰ Μάρκον, τὸ κατὰ Λουκᾶν, τὸ κατὰ Ἰωάννην· Πράξεις τῶν ἁγίων ἀποστόλων διὰ Λουκᾶ τοῦ εὐαγγελιστοῦ· καθολικαὶ ἐπιστολαὶ ἑπτά· Ἰακώβου μία, Πέτρου δύο, Ἰωάννου τρεῖς, Ἰούδα μία. Παύλου ἀποστόλου Ἐπιστολαὶ δεκατέσσαρες· Ἀποκάλυψις Ἰωάννου εὐαγγελιστοῦ· Κανόνες τῶν ἁγίων ἀποστόλων (97) διὰ Κλήμεντος [h].

VARIÆ LECTIONES.

[f] Multi codices Regii ac Colb. φι. [g] In Reg. 2428 καὶ ἡ Ἰουδὶθ, καὶ ἡ Ἐσθήρ. Sic quoque in ora cod. S. Hil. sed libri Judith, non meminit Epiphanius, nec textus Auctoris eum exigit. [h] R. 2428 καὶ ἐπιστολαὶ δύο διὰ Κλήμεντος, sed interpolatum varie huncce codicem esse monuimus.

NOTÆ.

(97) *Κανόνες τῶν ἀποστόλων. Canones denique apostolorum.* Horum canonum auctoritas adstructa fuerat can. 2 Trullano. At viris criticæ artis incuriosis satis erat præfixum canonibus, qui magni dudum in Oriente ponderis erant, apostolorum nomen: cum tamen nihil aliud essent nisi priscæ Orientalium disciplinæ præcipua capita, quorum auctores genuini ignorabantur. Jam dixi, eorum quosdam conditos esse post exortam hæresim Anomœorum. Beveregius Collectionem primam istorum canonum a Clemente, non Romano, sed Alexandrino factam, quem Eusebius, lib. VI *Hist.* c. 25; *De script. eccl.* et Photius, cod. 111: Περὶ κανόνων ἐκκλησιαστικῶν, *De canonibus ecclesiasticis*, volumen edidisse testentur. Sed ex horum auctorum inspectione manifestum fit, eos non de hac Collectione canonum loqui, sed de libro, in quo adductis canonibus, seu regulis ecclesiasticis, illos impugnabat, qui Judaicis legibus et institutis adhærescerent.

ΚΕΦΑΛ. ΙΗ' [ΚΑ'].

Περὶ τῶν ἐπὶ Χριστοῦ λεγομένων.

Τῶν ἐπὶ Χριστοῦ λεγομένων τρόποι γενικοί εἰσι τέσσαρες· τὰ μὲν γὰρ καὶ πρὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως ἁρμόσει αὐτῷ, τὰ δὲ ἐν τῇ ἑνώσει, τὰ δὲ μετὰ τὴν ἕνωσιν, τὰ δὲ μετὰ τὴν ἀνάστασιν. Καὶ τῶν πρὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως μὲν τρόποι εἰσὶν ἓξ· τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, τὸ συναφὲς τῆς φύσεως, καὶ τὸ πρὸς τὸν Πατέρα ὁμοούσιον δηλοῖ ὡς τό· *Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἕν ἐσμεν·* καὶ τό· *Ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ ἑώρακε τὸν Πατέρα·* καὶ τό· *Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων*, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὰ δὲ, τὸ τέλειον τῆς ὑποστάσεως, ὡς τό· *Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ·* καὶ τό· *Μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος, θαυμαστός, σύμβουλος*, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ δὲ τὴν ἐν ἀλλήλαις τῶν ὑποστάσεων περιχώρησιν, ὡς τό· *Ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοί·* καὶ τὴν ἀνεκφοίτητον ἵδρυσιν, ὡς ὁ Λόγος, καὶ σοφία, καὶ δύναμις, καὶ ἀπαύγασμα. Ὅ τε γὰρ Λόγος ἐν τῷ νῷ· Λόγον δέ φημι τὸν οὐσιώδη· καὶ ἡ σοφία ὁμοίως, καὶ ἐν τῷ δυναμένῳ ἡ δύναμις, ἐν τῷ φωτὶ τὸ ἀπαύγασμα, ἀνεκφοιτήτως ἵδρυται, ἐξ αὐτῶν πηγαζόμενα.

Τὰ δὲ, ὡς ἐξ αἰτίου τοῦ Πατρὸς, ὡς τό· *Ὁ Πατήρ μου μείζων μού ἐστιν·* ἐξ αὐτοῦ γὰρ ἔχει τό τε εἶναι καὶ πάντα ὅσα ἔχει· τὸ μὲν εἶναι γεννητῶς, καὶ οὐ δημιουργητικῶς· ὡς τό· *Ἐγὼ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐξῆλθον καὶ ἥκω. Κἀγὼ ζῶ διὰ τὸν Πατέρα.* Πάντα δὲ ὅσα ἔχει, οὐ μεταδοτικῶς, οὔτε διδακτικῶς, ἀλλ' ὡς ἐξ αἰτίου· ὡς τό· *Οὐ δύναται ὁ Υἱὸς ποιεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ οὐδέν, ἐάν μή τι βλέπῃ τὸν Πατέρα οὕτως ποιοῦντα.* Εἰ μὴ γὰρ ὁ Πατήρ ἐστιν, οὐδὲ ὁ Υἱός. Ἐκ τοῦ Πατρὸς γὰρ ὁ Υἱὸς, καὶ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ἅμα τῷ Πατρὶ, καὶ οὐ μετὰ τὸν Πατέρα. Ὁμοίως καὶ ἃ ποιεῖ, ἐξ αὐτοῦ καὶ σὺν αὐτῷ· μία γὰρ καὶ ἡ αὐτή· οὐχ ὁμοία, ἀλλ' ἡ αὐτὴ τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος θέλησις, ἐνέργειά τε καὶ δύναμις.

Τὰ δὲ, ὡς τῆς πατρικῆς εὐδοκίας, διὰ τῆς αὐτοῦ ἐνεργείας πληρούμενα [i], καὶ οὐχ ὡς δι' ὀργάνου, ἢ δούλου, ἀλλ' ὡς δι' οὐσιώδους καὶ ἐνυποστάτου αὐτοῦ Λόγου, καὶ σοφίας, καὶ δυνάμεως, διὰ τὸ μίαν ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ θεωρεῖσθαι κίνησιν· ὡς τό· *Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο·* καὶ τό· *Ἀπέστειλε τὸν Λόγον αὐτοῦ, καὶ ἰάσατο αὐτούς·* καὶ τό· *Ἵνα γνῶσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.*

CAP. XVIII.

De his quæ de Christo dicuntur.

Quadruplex prædicationis de Christo genus. Ante Incarnationem septuplex. — Eorum quæ de Christo dicuntur, quadruplex, ut in genere dicam, est modus. Quædam enim ei ante humanitatem assumptam conveniunt; quædam in ipsa unione; quædam post unionem; quædam postremo post resurrectionem. Atque eorum quæ humanitatis assumptione anteriora sunt, sex sunt modi. Alia enim naturæ conjunctionem et consubstantialitatem cum Patre declarant, ut: *Ego et Pater unum sumus* [38]; et illud: *Qui videt me, videt et Patrem* [39]; necnon: *Cum in forma Dei esset* [40]; cæteraque id genus. Alia perfectionem indicant, veluti, *Filius Dei* [41]; et *figura substantiæ ejus* [42]; et illud, *Magni consilii Angelus, admirabilis, consiliarius* [43], et similia.

Alia mutuam personarum circumincessionem, ut illud: *Ego in Patre, et Pater in me est* [44]; nec non **285** fixamque et insolubilem alterius in altera hæsionem, v. g., Verbum, et sapientia, et potentia, et splendor. Nam et verbum in mente (verbum autem substantivum intelligo) itemque sapientia in sapiente, potentia quoque in potente, et in luce splendor, citra ullum excessum fixa sunt, ex illis profluentia [45].

Alia ita efferuntur, tanquam de eo qui Patrem auctorem agnoscat, ut illud: *Pater major me est* [46]. Ab ipso quippe habet tum quod est, tum ea omnia quæ habet [47]. Quod est, inquam, per generationem, non per creationem (cujus generis illud est: *Ego ex Patre exivi, et venio* [48]; et: *Ego vivo propter Patrem* [49]. Omnia autem ea quæ habet, non per concessionem, aut documentum, sed ut ex causa, velut cum ait: *Non potest Filius a se facere quidquam, nisi viderit Patrem ita facientem* [50]. Nam si Pater non est, certe nec Filius. Ex Patre enim est Filius, et in Patre, et una cum Patre, et non post Patrem. Consimili modo, ea quæ facit, ex ipso, et cum ipso facit. Una enim et eadem est; ea lem, inquam, et non similis, Patris et Filii et Spiritus sancti voluntas, operatio, et virtus.

Alia insuper dicuntur, tanquam Patris voluntas opera illius impleatur, non ut per instrumentum aut servum, sed ut per substantivum et subsistens ipsius Verbum, sapientiam, et potentiam: propterea quod unus in Patre et Filio motus consideratur. Sic illud: *Omnia per ipsum facta sunt* [51]. Et illud: *Misit Verbum suum, et sanavit eos* [52]. Ac rursus istud: *Ut cognoscant quia tu me misisti* [53].

[38] Joan. x, 30. [39] Joan. xiv, 9. [40] Philipp. ii, 6. [41] Joan. i, 3. [42] Hebr. i, 3. [43] Isa. ix, 6. [44] Joan. xiv, 10. [45] Cyrill. lib. xxxiv, *Thes.* p. 311. [46] Joan. xiv, 28. [47] Greg. Naz. orat. 36. et al. Græci. [48] Joan. xvi, 28. [49] Joan. vi, 58. [50] Joan. v, 19. [51] Joan. i 3. [52] Psal. cvi, 20. [53] Joan. xi, 42.

VARIÆ LECTIONES.

[i] Edita κατά. i Cod. S. Hil. et alii πληρουμένης: sic vetus interpr. *completi*, Faber *impleti*, *beneplaciti* scilicet. In editis deerat copula sequens, quam mss. quidam non habent.

Alia denique prophetico modo ; quorum etiam A duplex genus est. Quædam enim uti futura dicuntur , velut : *Manifeste veniet* [55]. Et illud Zachariæ : *Ecce Rex tuus veniet tibi* [56]. Et quod a Michæa dictum est : *Ecce Dominus egredietur de loco suo , et descendet , et ascendet super excelsa terræ* [57]. Quædam autem , licet futura , dicuntur tamen uti præterita, ut : *Hic Deus noster : posthæc in terra visus est, et cum hominibus conversatus est* [58]. Illud item : *Dominus creavit me initium viarum suarum ad opera sua* [59]. Et illud : *Propterea unxit te Deus , Deus tuus, oleo lætitiæ præ consortibus tuis* [60] : et similia.

Τὰ δὲ προφητικῶς· καὶ τούτων τὰ μὲν ὡς μέλλοντα, οἷον· *Ἐμφανῶς ἥξει* · καὶ τὸ τοῦ Ζαχαρίου· *Ἰδοὺ ὁ Βασιλεύς σου ἔρχεταί σοι.* Καὶ τὸ ὑπὸ Μιχαίου εἰρημένον· *Ἰδοὺ Κύριος ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ καταβήσεται, καὶ ἐπιβήσεται ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τῆς γῆς* · τὰ δὲ, τὰ μέλλοντα, ὡς παρῳχηκότα, ὡς τό· *Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν. Μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη* · καὶ τό· *Κύριος ἔκτισέ με ἀρχὴν τῶν ὁδῶν αὐτοῦ εἰς ἔργα αὐτοῦ* · καὶ τό· *Διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου,* καὶ τὰ τοιαῦτα.

In unione triplex prædicationis genus. — Et quidem ea quæ unionem antecedunt, de ipso quoque post unionem dicuntur : quæ autem unionem sequuntur, ante unionem non item , nisi secundum prophetiam , ut prædiximus. At vero eorum , quæ in unione sunt , triplex est modus. Nam cum a præstantiori parte verba facimus , carnis deificationem , et in Verbum assumptionem , et superexaltationem , cæteraque id generis dicimus, quo opes illas declaremus , quæ carni ex sua cum sublimissimo Deo Verbo unione , arctissimaque conjunctione accesserunt. Cum autem ab inferiori parte , incarnationem Dei Verbi , humanitatis assumptionem , exinanitionem , paupertatem , et humiliationem dicimus. Hæc enim et similia , ob suam cum humanitate mistionem , Verbo ac Deo tribuuntur. Denique cum de utrisque **286** simul nobis est sermo , unionem , communionem , unctionem , naturalem intimamque cohærentiam , conformationem , cæteraque id generis vocabula usurpantur. Ob hunc igitur tertium modum prædicti duo modi dicuntur. Per unionem enim indicatur, quod utrumque ex sua cum eo quod una secum exsistit , compaginatione et circumincessione adeptum sit. Etenim [60] ob unionem secundum hypostasim , et caro deificata ac Deus esse facta , divinitatisque cum Verbo socia dicitur : et rursus Deus Verbum carnem assumpsisse, et homo factus esse dicitur, creatura itidem , et novissimus appellatur [61] : non quod duæ naturæ in unam naturam compositam conversæ sint (fieri enim nequit [62], in una eademque natura proprietates naturales inter se contrariæ simul exsistant), sed quia duæ naturæ secundum hypostasim unitæ sunt , mutuamqne inter se citra confusionem et immutationem , circumincessionem habent. Circumincessio autem non a carne , sed a divinitate profecta est. Neque enim fieri possit , ut caro divinitatem circumvadat , verum divina natura semel carnem permeando , carni quoque contulit , ut ad se modo quodam ineffabili commearet : quod quidem nos unionem dicimus.

Τὰ μὲν οὖν πρὸ τῆς ἑνώσεως, καὶ μετὰ τὴν ἕνωσιν ἐπ' αὐτῷ λεχθήσεται · τὰ δὲ μετὰ τὴν ἕνωσιν, πρὸ τῆς ἑνώσεως οὐδαμῶς, εἰ μήτιγε προφητικῶς, ὡς ἔφημεν. Τῶν δὲ ἐν τῇ ἑνώσει τρόποι εἰσὶ τρεῖς. Ὅτε μὲν γὰρ ἐκ τοῦ κρείττονος τὸν λόγον ποιούμεθα [k], θέωσιν τῆς σαρκὸς, καὶ λόγωσιν, καὶ ὑπερύψωσιν λέγομεν, καὶ τὰ τοιαῦτα, τὸν προσγενόμενον τῇ σαρκὶ πλοῦτον ἐκ τῆς πρὸς τὸν ὕψιστον Θεὸν Λόγον ἑνώσεώς τε καὶ συμφυΐας ἐμφαίνοντες. Ὅτε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος, σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἐνανθρώπησιν, κένωσιν, πτωχείαν, ταπείνωσιν, φαμέν. Ταῦτα γὰρ, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον κράσεως ἐπιλέγεται τῷ Λόγῳ καὶ Θεῷ. Ὅταν δὲ ἐξ ἀμφοῖν ἅμα, ἕνωσιν, κοινωψαν, χρίσιν, συμφυΐαν, συμμόρφωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα φάσκομεν. Διὰ τοῦτον οὖν τὸν τρίτον τρόπον οἱ προλελεγμένοι δύο τρόποι λέγονται. Διὰ γὰρ τῆς ἑνώσεως δηλοῦται, τί ἔσχεν ἑκάτερον ἐκ τῆς τοῦ συνυφεστῶτος αὐτῷ ἁρμογῆς καὶ περιχωρήσεως. Διὰ γὰρ τὴν καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν ἡ σὰρξ τεθεῶσθαι λέγεται, καὶ Θεὸς γενέσθαι, καὶ ὁμόθεος τῷ Λόγῳ · καὶ ὁ Θεὸς Λόγος σαρκωθῆναι, καὶ ἄνθρωπος γενέσθαι, καὶ κτίσμα λέγεσθαι, καὶ ἔσχατος καλεῖσθαι · οὐχ ὡς τῶν δύο φύσεων μεταβληθεισῶν εἰς μίαν φύσιν σύνθετον · ἀδύνατον γὰρ ἐν μιᾷ φύσει ἅμα τὰ ἐναντία γενέσθαι · ἀλλ' ὡς τῶν δύο φύσεων καθ' ὑπόστασιν ἑνωθεισῶν, καὶ τὴν εἰς ἀλλήλας περιχώρησιν ἀσύγχυτον καὶ ἀμετάβλητον ἐχουσῶν. Ἡ δὲ περιχώρησις οὐκ ἐκ τῆς σαρκὸς, ἀλλ' ἐκ τῆς θεότητος γέγονεν · ἀμήχανον γὰρ τὴν σάρκα περιχωρῆσαι διὰ τῆς θεότητος · ἀλλ' ἡ θεία φύσις ἅπαξ περιχωροῦσα διὰ τῆς σαρκὸς, ἔδωκε καὶ τῇ σαρκὶ τὴν πρὸς ταύτην ἄῤῥητον περιχώρησιν, ἣν δὴ ἕνωσιν λέγομεν.

Quæ cum reciprocatione dicantur. — Sciendum autem est, in primo et secundo genere eorum quæ

Ἰστέον δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου τρόπου τῶν ἐν τῇ ἑνώσει, τὸ ἀνάπαλιν θεωρεῖται · ὅτε γὰρ

[55] Psal. XLIX, 3. [56] Zach. IX, 9. [57] Mich. I, 3. [58] Baruch III, 38. [59] Prov. VIII, 22. [60] Psal. XXXIV, 8. [60] Greg. Naz. orat. 39. [61] Isa. LXIII, 3. [62] Supra. lib. III, cap. 2.

VARIÆ LECTIONES.

[k] Reg. 3447, et Colb. Græco-Latino ἢ γὰρ ἐκ μείζονος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος, ἢ ἐξ ἀμφοῖν τὸν λόγον ποιούμεθα. Eadem supra lineam leguntur in Colb. 1559, et in ora Regii 2427.

περὶ τῆς σαρκὸς τὸν λόγον ποιούμεθα, θέωσιν, καὶ λόγωσιν, καὶ ὑπερύψωσιν, καὶ χρίσιν φαμέν. Ἀπὸ μὲν γὰρ τῆς θεότητος ταῦτα, περὶ δὲ τὴν σάρκα θεωρεῖται. Ὅτε [1] δὲ περὶ τοῦ Λόγου, κένωσιν, σάρκωσιν, ἐνανθρώπησιν, ταπείνωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἅτινα ὡς ἔφημεν, ἐκ τῆς σαρκὸς ἐπιλέγεται τῷ Λόγῳ τε καὶ Θεῷ· αὐτὸς γὰρ ταῦτα ὑπέμεινεν ἑκών.

A in unione fiunt, reciprocationem considerari. Nam cum de carne sermonem habemus, deificationem, et assumptionem ad Verbum, superexaltationemque et unctionem dicimus. Hæc enim a divinitate proficiscuntur, et circa carnem considerantur. Rursus, cum de Verbo loquimur, exinanitionem, incarnationem, humanationem, humiliationem, et similia vocabula adhibemus: quæ quidem, ut diximus, carne ad Verbum ac Deum transferuntur. Ipse enim istæc sponte sustinuit.

Τῶν δὲ μετὰ τὴν ἕνωσιν τρόποι εἰσὶ τρεῖς· πρῶτος ὁ τῆς θείας φύσεως δηλωτικὸς, ὡς τό· *Ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοί*· καί· *Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἕν ἐσμεν*· καὶ πάντα ὅσα πρὸ τῆς ἀνθρωπήσεως αὐτῷ ἐπιλέγεται, ταῦτα καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν αὐτῷ ἐπιλεχθήσεται, πλὴν τοῦ μὴ εἰληφέναι σάρκα, καὶ τὰ αὐτῆς φυσικά.

Post unionem triplex genus. — Jam vero eorum quæ unionem secuta sunt, tres sunt modi. Primus, quo divina natura declaratur, cujusmodi est illud: *Ego in Patre, et Pater in me est* [63]. Et illud: *Ego et Pater unum sumus* [64]. Ac denique omnia quæ ante humanitatis assumptionem de eo dicuntur, etiam post assumptam humanitatem dicentur; uno hoc excepto, quod nondum assumpserat carnem et carnis naturales proprietates.

Δεύτερος, ὁ τῆς ἀνθρωπίνης, ὡς τό· *Τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι, ἄνθρωπον, ὃς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν* [m] *λελάληκα*· καὶ τό· *Οὕτω δεῖ ὑψωθῆναι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου*, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Secundus, quo natura humana insinuatur; ut in illo loco: *Quid me quæritis interficere, hominem qui veritatem locutus sum vobis* [65]? Et in isto: *Ita exaltari oportet Filium hominis* [66], et alia hujusmodi.

Τούτων δὲ τῶν ἀνθρωποπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ λεγομένων καὶ γεγραμμένων, εἴτε ἐν ῥήμασιν, εἴτε ἐν πράγμασιν, τρόποι εἰσὶ ἕξ. Τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν κατὰ φύσιν οἰκονομικῶς πέπραχταί τε καὶ λέλεκται· οἷον ὁ ἐκ Παρθένου τόκος, ἡ καθ' ἡλικίαν αὔξησίς τε καὶ προκοπὴ, ἡ πεῖνα, ἡ δίψα, ὁ κόπος, τὸ δάκρυον, ὁ ὕπνος, ἡ τῶν ἥλων τρῆσις, ὁ θάνατος, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅσα φυσικὰ καὶ ἀδιάβλητα πάθη ὑπάρχουσιν. Ἐν τούτοις γὰρ ἅπασι μίξις μέν ἐστι τοῦ θείου πρὸς τὸ ἀνθρώπινον, πλὴν τοῦ σώματος ἀληθῶς εἶναι πιστεύεται, οὐδὲν τούτων τοῦ θείου πάσχοντος, δι' αὐτῶν δὲ τὴν ἡμῶν οἰκονομοῦντος σωτηρίαν.

Sextuplex modus eorum quæ de Christo humanitus post unionem dicuntur. — Horum porro, quæ humano more de Salvatore Christo prædicantur, ac scripta sunt, sive dicta, sive gesta fuerint, sextuplex est modus. Quædam enim ex illis naturaliter ratione carnis assumptæ facta dictaque sunt: velut partus ex Virgine, atque ætatis incrementum, et profectus; fames item, et sitis, defatigatio, lacrymæ, somnus, clavorum fixura, mors, aliaque similia, quæ naturales et inculpatæ passiones sunt [67]. In his enim omnibus est divinæ naturæ cum humana conjunctio; etsi corporis ea vere esse creduntur: quippe cum divinitas nihil horum pertulerit, sed per ea salutem nobis procurarit.

Τὰ δὲ κατὰ προσποίησιν, οἷον τὸ ἐρωτᾷν· *Ποῦ τεθείκατε Λάζαρον*; ὁ ἐπὶ τὴν συκῆν δρόμος, τὸ ὑποδύεσθαι, ἤγουν ὑπαναχωρεῖν· ἡ προσευχὴ, τό· *Προσεποιήσατο πορρώτερω πορεύεσθαι*· τούτων γὰρ καὶ τῶν παραπλησίων, οὔτε ὡς Θεὸς, οὔτε ὡς ἄνθρωπος ἔχρῃζε, πλὴν ἀνθρωποπρεπῶς ἐσχηματίζετο, πρὸς ὅπερ ἡ χρεία, καὶ τὸ λυσιτελὲς ἀπῄτει· οἷον τὴν προσευχὴν, διὰ τὸ δεῖξαι, ὡς οὐκ ἔστιν ἄνθεος, ὡς καὶ αἰτίαν ἑαυτοῦ τιμῶν τὸν Πατέρα· τὸ ἐρωτᾷν, οὐκ ἀγνοῶν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὡς κατὰ ἀλήθειάν ἐστιν ἄνθρωπος, μετὰ τοῦ εἶναι [n] Θεός· τὸ ὑπαναχωρεῖν, ἵνα διδάξῃ μὴ προπετεύεσθαι μηδ' ἑαυτοὺς προδιδόναι.

287 Quædam fingendi modo, ut cum Christus de Lazaro quærit: *Ubi posuistis eum* [68]? Cum ad ficulneam pergit [69]; cum se subducit [70], et cum orat [71]: item cum fingit se longius ire [72]. His enim ac similibus, neque ut Deus, neque ut homo, opus habebat: verum humano more hoc prætexebat, quod necessitas atque utilitas exposcebat. Ex gr., idcirco precabatur, ut se minime Deo adversari ostenderet [73]; utque Patrem [74], velut sui causam, honore afficeret. Interrogabat, non quod ignarus esset, sed ut se, cum eo quod Deus manebat, hominem quoque vere esse demonstraret. Hæc denique ipsi causa secedendi erat, ut nos doceret pericula temere non adire, nec nos ipsos ultro prodere.

Τὰ δὲ κατ' οἰκείωσιν καὶ ἀναφορὰν, ὡς τό· *Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες*; καὶ τό·

Quædam rursus dicuntur, per vindicationem, et relationem, ut illud: *Deus meus, Deus meus*, ut

[63] Joan. XIV, 10. [64] Joan. X, 30. [65] Joan. VIII, 19; VII 40. [66] Joan. III, 14. [67] Supra. lib. III, c. 21, 22, 23. [68] Joan. XI, 34. [69] Matth. XXI, 19. [70] Matth. XI, 41. [71] Joan. XII, 15. [72] Luc. XXIV. 27. [73] Greg. Naz. orat. 36. [74] Sup. lib, III, c, 24.

VARIÆ LECTIONES.

[1] Reg. 1 ὅταν. Alter ὅτι. [m] R. 2930, ex emendatione, λελάληκα ὑμῖν. [n] Edita μεῖναι.

quid me dereliquisti [75]? Et : *Eum qui non noverat peccatum, pro nobis peccatum fecit* [76]. Et illud : *Factus pro nobis maledictum* [77]. Item : *Ipse Filius subjicietur ei, qui subjecit ipsi omnia* [78]. Nec enim quatenus Deus, nec quatenus homo [79], a Patre unquam derelictus fuit : nec peccatum, nec maledictum factus est, nec Patri subjici opus habet. Etenim qua ratione Deus est, æqualis est Patri, non autem adversarius, nec subjectus : qua autem homo, nunquam Patri contumax fuit, ut ei demum subjici necesse sit. Ex quo sequitur eum, nostri assumpta persona, partes nostras suscipiendo, his verbis usum esse. Nos siquidem illi eramus peccato et maledicto obnoxii, contumaces et refractarii, eoque nomine derelicti.

Quædam autem, per excogitatam mente præcisionem. Nam si ea quæ revera disjungi nequeunt, hoc est, carnem a Verbo, sejunxeris, servus dicitur, et ignarus [80], quia servæ et ignorantis naturæ erat : ac nisi caro Deo Verbo fuisset copulata, serva procul dubio et ignorans exstitisset [81] : verum ob hypostaticam cum Deo Verbo unionem id habuit, ut nec serva esset, nec ignara. Eadem de causa Patrem Deum suum vocavit.

Quædam vero, ut se nobis manifestaret nostramque firmaret fidem. Velut cum ait : *Pater, clarifica me apud temetipsum, claritate quam habui, priusquam mundus esset, apud te* [82]. Etenim ipse quidem et tunc clarificatus erat, et nunc clarificatur : nequaquam vero nobis claritas ejus patefacta comprobataque erat. Huc enim facit quod ab Apostolo dictum est : *Qui definitus est Filius Dei in virtute, secundum Spiritum sanctificationis, ex*

A Τὸν μὴ γνόντα ἁμαρτίαν, ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησε (98)· καὶ τό· Γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα· καὶ τό· Αὐτὸς ὁ Υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάντα. Οὔτε γὰρ ὡς Θεὸς, οὔτε ὡς ἄνθρωπος, ἐγκατελείφθη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Πατρός· οὔτε ἁμαρτία, οὔτε κατάρα γέγονεν, οὔτε ὑποταγῆναι [o] χρῄζει τῷ Πατρί. Καθὸ μὲν γὰρ Θεὸς, ἴσος ἐστὶ τῷ Πατρὶ, καὶ οὐδὲ ἐναντίος, οὐδὲ ὑποτεταγμένος· καθὸ δὲ ἄνθρωπος, οὐδέποτε ἀνήκοος γέγονε τοῦ γεννήτορος, ἵνα ὑποταγῆς δεηθῇ. Τὸ ἡμέτερον τοίνυν οἰκειούμενος πρόσωπον, καὶ μεθ' ἡμῶν τάσσων ἑαυτὸν, ταῦτα ἔλεγεν. Ἡμεῖς γὰρ ἦμεν οἱ ἁμαρτίας καὶ κατάρας ἔνοχοι, ὡς ἀπειθεῖς καὶ παρήκοοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐγκαταλελειμμένοι.

B Τὰ δὲ, διὰ τὴν κατ' ἐπίνοιαν διαίρεσιν. Ἐὰν γὰρ τῇ ἐπινοίᾳ διέλῃς τὰ τῇ ἀληθείᾳ ἀχώριστα, ἤτοι τὴν σάρκα ἐκ τοῦ Λόγου, λέγεται καὶ δοῦλος, καὶ ἀγνοῶν· καὶ γὰρ τῆς δούλης καὶ ἀγνοούσης φύσεως ἦν, καὶ εἰ μὴ ἥνωτο τῷ Θεῷ Λόγῳ ἡ σὰρξ, δούλη ἦν, καὶ ἀγνοοῦσα· ἀλλὰ διὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν [p] Λόγον καθ' ὑπόστασιν ἕνωσιν, οὔτε δούλη ἦν, οὔτε ἠγνόει. Οὕτω καὶ Θεὸν ἑαυτοῦ [q] τὸν Πατέρα ἐκάλεσεν.

Τὰ δὲ, διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς φανέρωσίν τε καὶ πίστωσιν, ὡς τό· *Πάτερ, δόξασόν με τῇ δόξῃ, ᾗ εἶχον πρὸ τοῦ κόσμον εἶναι, παρά σοι.* Αὐτὸς μὲν γὰρ δεδοξασμένος ἦν τε καὶ ἐστιν, ἀλλ' ἡμῖν οὐκ ἦν φανερωθεῖσα, καὶ πιστωθεῖσα [r] ἡ δόξα αὐτῷ. Καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου εἰρημένον· *Τοῦ ὁρισθέντος* (99) *Υἱοῦ Θεοῦ ἐν δυνάμει, κατὰ Πνεῦμα ἁγιωσύνης, ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν*· διὰ γὰρ τῶν θαυμάτων, καὶ τῆς ἀναστάσεως, καὶ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ ἁγίου

[75] Matth. xxvii, 46. [76] II Cor. v, 21. [77] Galat. iii, 13. [78] I Cor. xv, 56. [79] Greg. Naz. orat. 36. [80] Greg. Naz. ibid. [81] Supra lib. 3 cap. 21. [82] Joan. xvii, 5.

VARIÆ LECTIONES.

[o] Reg. 2 Colb. 1 ὑποταγῆς. [p] Multi cod. πρὸς Θεόν. [q] Edita Θεὸν τὸν Πατέρα αὐτοῦ. At legendum ut in textu posuimus, ex cod. S. Hil. et Regiis sex. [r] Edita non habent καὶ πιστωθεῖσα.

NOTÆ.

(98) Ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησε. *Pro nobis peccatum fecit.* Id est, ὡς ἁμαρτωλὸν κατακριθῆναι ἀφῆκεν, inquit Chrysostomus, *veluti peccatorem condemnari sivit.* At Hebræa vox חטאה *peccatum et hostiam pro peccato* significat, sicut אשם *delictum et hostiam pro delicto*, Deus itaque Filium suum *peccatum* fecit, quatenus eum sibi pro peccatis nostris offerri voluit. Alludebat, ut reor, Apostolus ad illud psal. xix, 7 : *Holocaustum et* חטאה *peccatum*, seu *hostiam pro peccato, non postulasti, tunc dixi : Ecce venio.* Cui loco similis et hic alter Isaiæ xxxv, 10 : *Si posuerit* אשם *delictum animam suam*, sive *seipsum* ; ubi Vulgata habet : *Si posuerit pro peccato animam suam.*

(99) Τοῦ ὁρισθέντος. *Qui definitus est Filius Dei.* Sic auctoris sensum reddo, cum Vulgata habeat, *Qui prædestinatus est Filius Dei.* Noster porro Chrysostomum et alios Patres Græcos sequitur a quibus ex toto non dissentit S. Thomas. Hi voce ὁρισθέντος, non intellexerunt prædestinatum esse Christum ut Filius Dei fieret, sed certo monstratum declaratumque fuisse, tum per copiosam effusionem Spiritus sancti in nos, tum per virtutem miraculorum. Nam sicut ὅρος orationem significat, qua rei cujusvis natura declaratur, ita et ὁρίζειν, idem erit et declarare et definire. Hieronymus in hæc verba epist. ad Ephes. i, 5 : *Qui prædestinavit nos*, etc. ait : *Differentiam Græci sermonis* προορίσας et ὁρισθέντος, *Latinus sermonem explicat. Superior quippe sermo ad eos refertur, qui antea non fuerunt, et priusquam fierent, de his cogitatum est, et postea substiterunt ; inferior vero, de eo quem nulla cogitatio, voluntas nulla præcessit, sed semper fuit, et nunquam ut esset accepit exordium. Unde recte nunc de his qui cum ante non essent, postea substiterunt, dicitur* προορισθέντες. *De Filio vero, hoc est de Domino nostro Jesu Christo in alio loco scriptum est* ὁρισθέντος, *quia semper cum Patre fuit, et nunquam eum ut esset, voluntas Patrem præcessit. Ex quo colligitur semper Patrem, semperque fuisse Filium, et in quibus æternitas coæqualis est, eamdem esse naturam.*

Πνεύματος ἐφανερώθη, καὶ ἐπιστώθη τῷ κόσμῳ, ὅτι Υἱός ἐστι τοῦ Θεοῦ. Καὶ τό· *Προέκοπτε σοφίᾳ καὶ χάριτι* [82].

A *resurrectione mortuorum* [83]. Siquidem per miracula, resurrectionemque, et sancti Spiritus adventum, mundo declaratum est, atque persuasum, eum Dei Filium esse [84]. Ac illud quoque, *Proficiebat sapientia et gratia* [85].

Τὰ δὲ, κατὰ τὴν τοῦ Ἰουδαίων προσώπου οἰκείωσιν, μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἀριθμῶν ἑαυτὸν, ὡς πρὸς τὴν Σαμαρεῖτίν φησιν· *Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν, ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν.*

288 Nonnulla postremo ita de eo dicuntur tanquam Judæorum personam acciverit, se in eorum numerum ascribendo, ut dum Samaritanæ ait: *Vos adoratis quod nescitis: nos adoramus quod scimus, quia salus ex Judæis est* [86].

Τρίτος τρόπος, ὁ τῆς μιᾶς ὑποστάσεως δηλωτικὸς, καὶ τοῦ συναμφοτέρου παραστατικός· οἷον τό· *Ἐγὼ ζῶ διὰ τὸν Πατέρα, καὶ ὁ τρώγων με, κἀκεῖνος ζήσεται δι' ἐμέ·* καὶ τό· *Ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέρα, καὶ οὐκέτι θεωρεῖτέ με·* καὶ τό· *Οὐκ ἂν τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν·* καὶ τό· *Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ,* καὶ τὰ τοιαῦτα.

B Tertius modus ille est, quo una hypostasis declaratur, atque ambæ simul naturæ ostenduntur. Cujus generis illud est: *Ego vivo propter Patrem, et qui manducat me, et ipse vivet propter me* [87]. Et illud: *Vado ad Patrem, et jam non videbitis me* [88]. Item: *Dominum gloriæ nunquam crucifixissent* [89]. Illudque tandem: *Nemo ascendit in cœlum, nisi qui descendit de cœlo, Filius hominis qui est in cœlo* [90]; aliaque similia.

Καὶ τῶν μετὰ τὴν ἀνάστασιν, τὰ μὲν εἰσὶ θεοπρεπῆ, ὡς τό· *Βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος* [1]· ὡς Θεοῦ τοῦ Υἱοῦ δηλόνοτι· καὶ τό· *Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος,* καὶ τὰ τοιαῦτα· ὡς γὰρ Θεὸς ἐστὶ μεθ' ἡμῶν· τὰ δὲ ἀνθρωποπρεπῆ, ὡς τό· *Ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας·* καὶ τό· *Κἀκεῖ με ὄψονται,* καὶ τὰ τοιαῦτα.

Eorum demum quæ resurrectionem sequuntur, quædam divinitati conveniunt, ut: *Baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti* [91]. Nam hic Filius uti Deus adhibetur. Et illud: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi* [92]; aliaque hujus generis. Etenim ut Deus nobiscum est. Alia humanitati conveninnt, ut illud. *Tenuerunt pedes ejus* [93]; et illud: *Illic me videbunt* [94]; et similia.

Τῶν δὲ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἀνθρωποπρεπῶν τρόποι εἰσὶ διάφοροι. Τὰ μὲν γὰρ ἀληθῶς μὲν, ἀλλ' οὐ κατὰ φύσιν (1), ἀλλὰ κατ' οἰκονομίαν πρὸς τὸ πιστώσασθαι, ὅτι αὐτὸ τὸ παθὸν σῶμα ἀνέστη, ὡς οἱ μώλωπες, ἡ βρῶσις, καὶ ἡ πόσις ἡ μετὰ τὴν ἀνάστασιν. Τὰ δὲ ἀληθῶς καὶ κατὰ φύσιν, ὡς τὸ μεταβαίνειν τόπους ἐκ τόπων ἀμόχθως, καὶ τὸ διὰ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων εἰσελθεῖν. Τὰ δὲ κατὰ προσποίησιν, ὡς τό· *Προσεποιήσατο πορρώτερω πορεύεσθαι.* Τὰ δὲ τοῦ συναμφοτέρου, ὡς τό· *Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου, καὶ Θεὸν ὑμῶν·* καὶ τό· *Εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης·* καὶ τό· *Ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς ὑψηλοῖς·* τὰ δὲ, ὡς μεθ' ἡμῶν ἑαυτὸν τάττοντος, τῷ τρόπῳ τῆς κατὰ ψιλὴν ἐπίνοιαν διαιρέσεως, ὡς τό· *Θεόν μου, καὶ Θεὸν ὑμῶν.*

C tati conveniunt, varii modi sunt. Nonnulla enim vere quidem, non tamen naturali modo, sed certa dispensatione contigerunt, ut cicatrices, manducatio ac potio postquam revixit. Quædam autem vere et pro eo ac naturæ consentaneum est; v. g. de locis in loca citra laborem migrare, ac per januas clausas ingredi. Quædam per simulationem, uti, *Finxit se longius ire* [95]. Quædam rursus utrique naturæ congruunt; ut, *Ascendo ad Patrem meum et Patrem vestrum: et Deum meum et Deum vestrum* [96]. Et illud: *Introibit Rex gloriæ* [97]. Item: *Sedet in dextera majestatis in excelsis* [98]. Quædam denique sic accipienda, tanquam in ordinem nostrum se ascribat, per mentis præcisionem scilicet, ut illud: *Deum meum, et Deum vestrum.*

D

Δεῖ οὖν τὰ μὲν ὑψηλὰ προσνέμειν τῇ θείᾳ καὶ κρείττονι φύσει παθῶν καὶ σώματος· τὰ δὲ ταπεινὰ,

Cuique naturæ congrua illi tribuenda. — Quamobrem ea quæ sublimia sunt, divinæ naturæ, om-

[82] Rom. I, 4. [84] Chrysost. hom. 1 in Epist. ad Rom. et alii. [85] Luc. II. 32. [86] Joan. V, 22. [87] Joan. V, 58. [88] Joan. XV, 10. [89] I Cor. II, 8. [90] Joan. 13. [91] Matth. XXV, 19. [92] ibid. 20. [93] ibid. 9. [94] ibid. 10. [95] Luc. XXV, 27. [96] Joan. XX, 18. [97] Psal. XX. 7. [98] Hebr. I, 3.

VARIÆ LECTIONES.

[a] Reg. 1 συνέθει. [1] Desunt hæc in Regiis quibusdam, nec reddidit vetus interpr. in cod. S. Hil. In aliis Reg. et in Colb. ita legitur εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, ὡς Θεοῦ δηλονότι, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

NOTÆ.

(1) *Ἀλλ' οὐ κατὰ φύσιν. Non tamen naturali modo.* Naturam vocat corporis beati conditionem, qua fiet ut nec cibo, nec potu, quibus alatur, egeat.

nique passione superiori, ac incorporeæ tribui necessum est; quæ autem humilia, humanæ: quæ vero communia, composito; hoc est, uni Christo, qui Deus et homo est. Itemque compertum habere oportet, utraque unius et ejusdem Domini nostri Jesu Christi esse. Nam quod utriusque proprium est agnoscentes, atque utraque ab uno et eodem geri perspicientes, rectam tenebimus fidem, nec errabimus. Ex quibus omnibus unitarum naturarum discrimen dignoscitur, quodque (ut sacratissimi Cyrilli verbis utar [99]) licet in naturali **289** qualitate non idem sint divinitas et humanitas, unus tamen sit Filius, et Christus, et Dominus: et unus cum sit, una quoque sit ipsius persona; quippe cum ex eo quod naturarum distinctio agnoscatur, nullam tamen partitionem unio secundum hypostasim admittat.

τῇ ἀνθρωπίνῃ· τὰ δὲ κοινά, τῷ συνθέτῳ, ἤγουν τῷ ἑνὶ Χριστῷ, ὅς ἐστι Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, καὶ εἰδέναι ἀμφότερα ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἑκάστου γὰρ τὸ ἴδιον γινώσκοντες, καὶ ἀμφότερα ἐξ ἑνὸς πραττόμενα βλέποντες, ὀρθῶς πιστεύσομεν, καὶ οὐ πλανηθησόμεθα. Ἐξ ὧν ἁπάντων, τῶν μὲν ἑνωθεισῶν φύσεων ἡ διαφορὰ γινώσκεται [u], καὶ ὅτι μὴ ταὐτὸν, ὡς φησιν ὁ θειότατος Κύριλλος, ἐν ποιότητι φυσικῇ θεότης τε καὶ ἀνθρωπότης. Εἷς γε μὴν Υἱὸς, καὶ Χριστὸς, καὶ Κύριος· καὶ ὡς ἑνὸς ὄντος, ἓν αὐτοῦ καὶ τὸ πρόσωπον, κατ' οὐδένα τρόπον διὰ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς φυσικῆς διαφορᾶς μεριζομένης τῆς καθ' ὑπόστασιν ἑνώσεως.

CAP. XIX.

Deum auctorem malorum non esse.

Actionis nomine in Scriptura dicta permissio. — Scire illud attinet [1], moris esse Scripturæ, ut Dei permissionem actionem ipsius appellet, velut cum ait Apostolus in Epistola ad Romanos: *Annon habet potestatem figulus luti ex eadem massa facere aliud quidem vas in honorem, aliud autem in contumeliam* [2]? Idcirco nimirum, quod ipse et hæc et illa facit. Solus enim ipse universorum opifex est. Haud tamen ipse vel nobilia, vel ignobilia vasa efficit, verum sua cujusque voluntas ac electio [3]. Atque id liquet ex his verbis, quibus idem Apostolus utitur Epistola ad Timotheum secunda: *In magna domo non solum sunt vasa aurea et argentea, sed et lignea et fictilia: et quædam quidem in honorem, quædam autem in contumeliam. Si quis ergo emundaverit se ab istis, erit vas in honorem sanctificatum, et utile Domino ad omne opus bonum paratum* [4]. Constat autem purgationem voluntate fieri. *Si quis* enim, inquit, *emundaverit se.* Atqui consectaria conversio ex adverso respondet, quod, si non emundaverit, erit vas in contumeliam, inutile Domino, ac dignum quod confringatur. Quocirca tum locus hic quem adduximus, tum ille: *Conclusit Deus omnes incredulitate* [5]; et iste: *Dedit eis Deus spiritum compunctionis, oculos ut non videant, et aures ut non audiant* [6]; hæc, inquam, omnia non ita accipienda sunt, quasi Deus hæc ipse effecerit, sed quod permiserit; tum ob arbitrii libertatem, tum quia bonum ejusmodi naturæ est, ut a vi et coactione liberum sit.

ΚΕΦΑΛ. ΙΘ' [ιΗ'].

Ὅτι οὐκ ἔστι (2) *τῶν κακῶν αἴτιος ὁ Θεός.*

Χρὴ εἰδέναι, ὅτι ἔθος τῇ θείᾳ Γραφῇ, τὴν παραχώρησιν τοῦ Θεοῦ, ἐνέργειαν αὐτοῦ καλεῖν, ὡς ὅταν λέγῃ ὁ Ἀπόστολος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ· *Ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι, ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν;* Ὅτι μὲν γὰρ αὐτὸς ποιεῖ καὶ ταῦτα κἀκεῖνα· μόνος γὰρ αὐτός ἐστι τῶν ἁπάντων Δημιουργὸς, ἀλλ' οὐκ αὐτὸς τίμια κατασκευάζει, ἢ ἄτιμα, ἀλλ' ἡ οἰκεία ἑκάστου προαίρεσις. Καὶ τοῦτο δῆλον, ἐξ ὧν ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον δευτέρᾳ Ἐπιστολῇ φησιν· *Ἐν μεγάλῃ οἰκίᾳ οὐκ ἔστι μόνον σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ καὶ ξύλινα καὶ ὀστράκινα, καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Ἐὰν οὖν τις ἐκκαθάρῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τούτων, ἔσται σκεῦος εἰς τιμὴν, ἡγιασμένον καὶ εὔχρηστον τῷ Δεσπότῃ, εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον.* Δῆλον δὲ ὡς ἑκουσίως ἡ κάθαρσις γίνεται· *Ἐάν γάρ τις*, φησὶν, *ἐκκαθάρῃ ἑαυτόν·* ἡ δὲ ἀκόλουθος ἀντιστροφὴ ἀντιφωνεῖ· *Ἐὰν δὲ μὴ ἐκκαθάρῃ, ἔσται σκεῦος εἰς ἀτιμίαν, ἄχρηστον τῷ Δεσπότῃ, συντριβῆς ἄξιον.* Τὸ οὖν προκείμενον ῥητὸν, καὶ τό· *Συνέκλεισεν ὁ Θεὸς πάντας εἰς ἀπείθειαν·* καὶ τό· *Ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ ὦτα τοῦ μὴ ἀκούειν·* ταῦτα πάντα, οὐχ ὡς τοῦ Θεοῦ ἐνεργήσαντος ἐκληπτέον, ἀλλ' ὡς τοῦ Θεοῦ παραχωρήσαντος, διὰ τὸ αὐτεξούσιον καὶ τὸ ἀβίαστον εἶναι τὸ καλόν.

[99] Epist. apologetica ad Acacium Melitinæ episcopum, longe a medio. [1] Damasc. *Dial. cont. Manich.* [2] Rom. IX, 21. [3] Basil. homil. Quod Deus non sit auct. malor. [4] II Tim. II, 20, 21. [5] Rom. II, 32. [6] Isa. VI, 10; Rom. XI, 10.

VARIÆ LECTIONES.

[u] Cod. S. Hil. et Reg. 2 δείκνυται.

NOTÆ.

(2) *Ὅτι οὐκ ἔστι. Deum auctorem malorum non esse.* Hoc posuerunt Platonici, Gnostici, et Manichæi, qui idcirco materiam Deo coævam finxerunt, cujus nescio quis genius, malorum omnium esset auctor. Quorum sceleratum dogma SS. Patres ut exhorruerunt, sic Dei quoque sanctitatem propugnarunt. Irenæus, Eusebio et Hieronymo testibus, librum *De monarchia* scripsit, in quo adversus Florinum demonstrabat Deum non esse opificem mali. De hoc argumento exstat Basilii homilia, quam in epitomen coegisse Noster videtur. Plura in libris Patrum occurrunt eodem recidentia.

Τὴν οὖν παραχώρητιν αὐτοῦ, ὡς ἐνέργειαν καὶ ποίησιν αὐτοῦ λέγειν σύνηθες τῇ θείᾳ Γραφῇ· ἀλλὰ μὴν καὶ ὅτε φησὶ *τὸν Θεὸν κτίζειν κακὰ, καὶ μὴ εἶναι ἐν πόλει κακίαν ἣν ὁ Κύριος οὐκ ἐποίησεν*, οὐ κακῶν αἴτιον τὸν Θεὸν δείκνυσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ δισέμφατον[v] τὸ τῆς κακίας ὄνομα, δύο σημαῖνον· καὶ ποτὲ μὲν γὰρ τὸ τῇ φύσει κακὸν δηλοῖ, ὅπερ ἐναντίον ἐστὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ θελήσει· ποτὲ δὲ τὸ πρὸς τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν κακὸν καὶ ἐπίπονον, ἤγουν τὰς θλίψεις καὶ ἐπαγωγάς. Λῦται δὲ, τῷ μὲν δοκεῖν κακαί εἰσι, ἀλγειναὶ τυγχάνουσαι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ, ἀγαθαί· ἐπιστροφῆς γὰρ καὶ σωτηρίας γίνονται τοῖς συνιοῦσι πρόξενοι· ταύτας διὰ Θεοῦ γίνεσθαί φησιν ἡ Γραφή.

Ἰστέον δὲ ὡς καὶ τούτων ἡμεῖς ἐσμεν αἴτιοι. Τῶν γὰρ ἑκουσίων κακῶν τὰ ἀκούσιά[x] εἰσιν ἔκγονα.

Scripturæ ergo consuetudo est, ut Dei permissionem vocet, ac si ejus actio et opus esset. Quin etiam cum a Deo *mala creari* ait[7], *nec esse malum in civitate quod non fecerit Dominus*[8], his verbis[9] Deum malorum auctorem esse minime ostendit: sed quia mali vocabulum anceps est, duplicemque significationem habet. Interdum enim id quod suapte natura malum est indicat, quod quidem cum virtute ac Dei voluntate pugnat: interdum quod sensui nostro malum ac molestum est, velut afflictiones et immissæ calamitates; at revera bonæ. Iis enim qui sagacis animi sunt, ad conversionem et salutem conferunt. Atque harum demum Scriptura Deum auctorem esse commemorat.

Sciendum autem est, harum etiam causam in nobis esse. Etenim ex voluntariis malis oriuntur involuntaria.

Καὶ τοῦτο δὲ ἰστέον, ὅτι ἔθος τῇ Γραφῇ, τινὰ ἐκβατικῶς ὀφείλοντα λέγεσθαι, αἰτιολογικῶς λέγειν· ὡς τό· *Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.* Οὐ γὰρ ὁ ἁμαρτήσας, ἵνα νικήσῃ ὁ Θεὸς, ἥμαρτεν, οὔτε δὲ ὁ Θεὸς ἐδεῖτο τῆς ἡμῶν ἁμαρτίας, ἵνα ἐκ ταύτης νικητὴς[y] ἀναφανῇ. Φέρει γὰρ ἀσυγκρίτως κατὰ πάντων καὶ μὴ ἁμαρτανόντων τὰ νικητήρια, δημιουργὸς ὢν, καὶ ἀκατάληπτος, καὶ ἄκτιστος, καὶ φυσικὴν ἔχων τὴν δόξαν, καὶ οὐκ ἐπίκτητον· ἀλλ' ὅτι ἡμῶν ἁμαρτανόντων, οὐκ ἄδικός ἐστιν ἐπιφέρων τὴν ὀργήν· καὶ μετανοοῦσι συγχωρῶν, νικητὴς τῆς ἡμετέρας κακίας ἀναδείκνυται· οὐκ ἐπὶ τούτῳ δὲ ἡμεῖς ἁμαρτάνομεν, ἀλλ' ὅτι οὕτως ἀποβαίνει τὸ πρᾶγμα. Ὥσπερ, ἐὰν κάθηταί τις ἐργαζόμενος, φίλος δέ τις ἐπιστῇ, φησὶν ὅτι Ἵνα μηδὲ σήμερον ἐργάσωμαι, παρεγένετο ὁ φίλος. Ὁ μὲν οὖν φίλος οὐχ ἵνα μὴ ἐργάσηται παρεγένετο, οὕτω δὲ ἀπέβη· ἀσχολούμενος γὰρ περὶ τὴν τοῦ φίλου ἀποδοχὴν, οὐκ ἐργάζεται. Λέγεται καὶ ταῦτα ἐκβατικὰ, ὅτι οὕτως ἀποβαίνουσι τὰ πράγματα. Οὐ θέλει δὲ ὁ Θεὸς μόνος εἶναι δίκαιος, ἀλλὰ πάντας ὁμοιοῦσθαι αὐτῷ κατὰ δύναμιν.

Quæ sunt eventus, causaliter dicuntur. — Illud item advertendum est hoc Scripturæ **290** familiare esse, ut nonnulla, quæ ex eventu dici debebant, ita exprimat, tanquam causam significent[10]. Cujus generis illud est: *Tibi soli peccavi et malum coram te feci: ut justificeris in sermonibus tuis, et vincas cum judicaris*[11]. Non enim qui peccavit, eo peccavit, ut Deus victoriam obtineret; nec vero Deus peccato nostro opus habebat, ut ex illo victor appareret. Deus enim citra comparationem ullam, omnes prorsus, atque illos etiam qui non peccant, vincit ac superat, ut qui rerum conditor sit, incomprehensibilis, et increatus, naturalemque ac non adventitiam gloriam habeat; sed quia nobis peccantibus, nihil injuste agit, cum infert iram; cumque pœnitentibus ignoscit, vitii nostri ac nequitiæ victor ostenditur; non tamen ut nos idcirco peccemus, sed quia ita contingit. Perinde ac si quis, dum ad opus sedet, superveniente amico dicat: Idcirco amicus venit, ut nihil hodie operis faciam. Atqui amicus non eo venit, ut nihil ille operis faciat, sed ita eventus tulit. Nam dum in suscipiendo hospite distrahitur, ab opere abstinet. Dicuntur autem hæc eventitia, quoniam res ita eveniunt. Deus porro non solus ipse justus esse vult, sed et omnes quantum fieri potest, ad sui similitudinem accedere.

ΚΕΦΑΛ. Κ' [ιΓ'].

Ὅτι οὐ δύο ἀρχαί.

Ὅτι οὐ δύο ἀρχαὶ, μία ἀγαθὴ, καὶ μία πονηρὰ, ἐντεῦθεν εἰσόμεθα. Ἐναντία γὰρ ἀλλήλοις τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ πονηρὸν, καὶ ἀλλήλων φθαρτικὰ, καὶ ἐν ἀλλήλοις, ἢ σὺν ἀλλήλοις οὐχ ὑφιστάμενα· ἐν μέρει τοίνυν τούτων ἕκαστον ἔσται τοῦ παντός. Καὶ πρῶτον μὲν περιγραφήσονται, οὐχ ὑπὸ τοῦ παντὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ μέρους τοῦ παντὸς τούτων ἑκάστου.

CAP. XX.

Non esse duo principia.

Adversus Manichæos, non esse duo principia. — Quod non sint duo principia[12], alterum bonum, et alterum malum, hinc nobis perspectum fiet. Pugnant enim inter se bonum et malum, seque mutuo destruunt: neque alterum in altero, aut cum altero possunt existere. Itaque in sua quodque parte universi erunt. Ac primum quidem[13] non modo ab ipsa universitate, sed et ab universi parte utrumque horum circumscribetur.

Isa. XLV, 7. [8] Amos III, 6. [9] Hæc enarrat Chrysost. peculiari tractatu, et quorum Deus malorum causa sit. [10] Basil. loc. cit. [11] Psal. L, 6. [12] Athan. *Cont. gentes.* [13] ibid. *Cont. omnes hæret.*

VARIÆ LECTIONES.

[v] Edita δυσέμφατον. [x] Emendatum legitur in R. 2030 τῶν ἀκουσίων τὰ ἑκούσια. [y] Deest νικητὴς in edit.

Deinde quæro, quisnam suam utrique regionem assignarit? Neque enim ea amice inter se coiisse aut fœdus sanxisse inquient; quandoquidem malum mali nomen amittet, si pacem colat, et cum bono conveniat: nec rursus bonum boni nomen retinebit, si cum malo necessitudinem habeat. Quod si alius quispiam est, qui utrique sedem attribuerit, ille Deus potius erit.

Quin et duorum alterum necesse erit, nempe ut vel se invicem tangant atque destruant: vel medius quispiam locus sit, ubi nec bonum, nec malum versetur, velut septum quoddam ab altero alterum dirimens. Ita jam non duo, sed tria futura sunt.

Horum item alterum sit oportet, nempe ut vel pacem inter se colant; quod quidem a malo alienum est (non enim malum est, quod pacem servat), vel inter se pugnent, quod itidem a boni natura abhorret (nam quod pugnat, bonum perfecte non est), vel malum quidem pugnet, bonum autem non repugnet, verum a malo corrumpatur, vel in perpetuo mœrore et molestia versetur quod sane a bono alienum est. Perspicuum igitur **291** est unum duntaxat esse principium ab omni malo liberum et immune.

Malum boni privatio, non substantia aliqua. — At, inquiunt, si res ita se habet, quænam mali origo est [15]? Neque enim fieri potest, ut malum a bono originem traxerit. Respondemus malum nihil aliud esse quam privationem boni, atque ab eo quod naturæ consentaneum est, in id quod naturæ repugnat, deflexionem. Nulla res enim suapte natura mala est. Omnia quippe quæ fecit Deus, quatenus exstant, valde bona sunt [16]. Quo fit ut, dum ita manent, sicut condita fuere, valde bona sint. At dum sponte ab eo quod naturæ consentaneum est, abscedunt, atque ad id quod naturæ adversatur, sese conferunt, in malum labuntur.

Atqui sic comparatum est, ut cuncta Conditori serviant, illique obediant. Quare cum creaturarum aliqua frenum excutit, contumaxque fit creatori suo, tum denique sui ipsa vitii auctor est. Malum enim non substantia aliqua, neque substantiæ proprietas est, sed accidens; hoc est, ex eo quod naturæ aptissimum est, in id quod naturæ repugnat, voluntaria deflexio, sive peccatum.

Peccati parens diabolus, voluntate, non natura. — Undenam igitur peccatum [17]? Liberæ nimirum diaboli voluntatis inventum est. Ergo diabolus malus? Certe quatenus conditus est, non est malus, sed bonus. Angelus enim lucidus, ac eximie splendidus ab Opifice conditus fuit, arbitriique libertate præditus, utpote rationalis. Cæterum a virtute quæ naturæ consentanea est, sponte desciscens, in ma-

Εἶτα τίς ὁ τὴν χώραν ἑκάστῳ ἀποτεμνόμενος [z], Οὐ γὰρ ἀλλήλοις συνενεχθῆναι καὶ συμβιβασθῆναι φήσουσιν· ἐπεὶ τὸ κακὸν οὐ κακὸν, εἰρήνην ἄγον, πρὸς τὸ ἀγαθόν τε συμβιβαζόμενον, οὐδ' ἀγαθὸν, τὸ ἀγαθὸν, φιλικῶς πρὸς τὸ κακὸν διακείμενον. Εἰ δὲ ἕτερος, ὁ τούτων ἑκάστῳ τὴν οἰκείαν ἀφορίσας διατριβήν, ἐκεῖνος [a]· μᾶλλον ἔσται Θεός.

Ἀνάγκη δὲ καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ ἅπτεσθαι καὶ φθείρειν ἀλλήλους, ἢ εἶναί τι μέσον, ἐν ᾧ οὐδὲ ἀγαθὸν, οὐδὲ κακὸν ἔσται, ὥσπερ τι διάφραγμα, διεῖργον ἐξ ἀλλήλων ἀμφότερα. Καὶ οὐκ ἔτι δύο, ἀλλὰ τρεῖς ἀρχαὶ ἔσονται.

Ἀνάγκη δὲ καὶ τούτων τὸ ἕτερον, ἢ εἰρηνεύειν, ὅπερ τὸ κακὸν οὐ δύναται· τὸ γὰρ εἰρηνεῦον οὐ κακόν· ἢ μάχεσθαι, ὅπερ τὸ ἀγαθὸν οὐ δύναται· τὸ γὰρ μαχόμενον οὐ τελείως ἀγαθόν· ἢ τὸ μὲν κακὸν μάχεσθαι, τὸ δὲ ἀγαθὸν μὴ ἀντιμάχεσθαι, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ κακοῦ φθείρεσθαι· ἢ ἀεὶ λυπεῖσθαι, καὶ κακοῦσθαι [b], ὅπερ οὐ τοῦ ἀγαθοῦ γνώρισμα· μία τοίνυν ἀρχὴ, πάσης κακίας ἀπηλλαγμένη

Ἀλλ' εἰ τοῦτο, φασὶ [c], πόθεν τὸ κακόν; Ἀμήχανον γὰρ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ κακὸν ἔχειν τὴν γένεσιν. Φαμὲν οὖν, ὅτι τὸ κακὸν οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, εἰ μὴ στέρησις τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἰς τὸ παρὰ φύσιν παραδρομή [d]· οὐδὲν γὰρ κακὸν κατὰ φύσιν. Πάντα γὰρ ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς, καλὰ λίαν, καθὸ γέγονεν· οὕτω τοίνυν μένοντα, καθὼς ἔκτισται, καλὰ λίαν εἰσίν· ἑκουσίως δὲ ἀνεκφοιτῶντα ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν, καὶ εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐρχόμενα, ἐν τῷ κακῷ γίνονται.

Κατὰ φύσιν μὲν οὖν πάντα δοῦλα καὶ ὑπήκοα τοῦ Δημιουργοῦ. Ὅταν οὖν ἑκουσίως τι τῶν κτισμάτων ἀφηνιάσῃ, καὶ παρήκοον τοῦ ποιήσαντος [e] αὐτὸ γένηται, ἐν ἑαυτῷ συνεστήσατο τὴν κακίαν. Κακία γὰρ οὐκ οὐσία τίς ἐστιν, οὐδὲ οὐσίας ἰδίωμα, ἀλλὰ συμβεβηκὸς, ἤτοι ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἑκούσιος παρατροπὴ, ὅπερ ἐστὶν ἁμαρτία.

Πόθεν οὖν ἡ ἁμαρτία; Τῆς αὐτεξουσίου γνώμης τοῦ διαβόλου εὕρημα. Κακὸς οὖν ὁ διάβολος; Καὶ μὲν γέγονεν, οὐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός· ἄγγελος γὰρ φωτεινὸς καὶ λαμπρότατος ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ ἔκτισται, αὐτεξούσιος ὡς λογικός· ἑκουσίως τε τῆς κατὰ φύσιν ἀρετῆς ἀπεφοίτησε, καὶ ἐν τῷ ζόφῳ τῆς κακίας γέγονε, Θεοῦ μακρυνθεὶς τοῦ μόνου ἀγαθοῦ, καὶ ζωοποιοῦ, καὶ φωτοποιοῦ· ἐξ αὐτοῦ γὰρ πᾶν

[15] Damasc. dial. *Cont. Manich.* [16] Basil. hom. Deum non esse caus. mal. [16] Gen. I, 31. [17] Basil. ibid.

VARIÆ LECTIONES.

[z] Cod. S. Hil. et alii quidam ἀποτεμόμενος, melius in aliis ἀπονεμόμενος: sic vetus interpr. *distribuentem.* [a] Reg. 1, Colb. 1 διατριβὴν δοὺς, ἐκεῖνος. [b] Colb. 1 κακουχεῖσθαι. [c] Quidam codices φησὶ; unde in veteri translatione legitur *ait hæreticus.* [d] Mss. quædam ταρατροπὴ, ut infra. [e] Colb. 1 κτίσαντος

ἀγαθὸν ἀγαθύνεται, καὶ καθόσον ἐξ αὐτοῦ μακρύνεται [f] γνώμῃ· οὐ γὰρ τόπῳ· ἐν τῷ κακῷ γέγονεν.

ex ipso enim bonitatem trahit, quidquid est bonum, et quatenus ab ipso voluntate (non enim loco) abscedit, in malo hæret.

A

litiæ caliginem provolutus est, discedens procul a Deo, qui solus bonus est, ac vitæ et lucis parens:

ΚΕΦΑΛ. ΚΑ' [ΛΑ'].

Τίνος ἕνεκεν (3) προγινώσκων ὁ Θεὸς τοὺς ἁμαρτάνειν, καὶ μὴ μετανοεῖν μέλλοντας, ἔκτισεν.

Ὁ Θεὸς δι' ἀγαθότητα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παράγει τὰ γινόμενα, καὶ τῶν ἐσομένων προγνώστης ἐστίν. Εἰ μὲν οὖν μὴ ἔμελλον ἔσεσθαι, οὐδ' ἂν κακοὶ ἔμελλον ἔσεσθαι, οὐδ' ἂν προεγινώσκοντο. Τῶν γὰρ ὄντων αἱ γνώσεις, καὶ τῶν πάντως ἐσομένων, αἱ προγνώσεις. Πρῶτον γὰρ τὸ εἶναι, καὶ τότε τὸ καλὸν, ἢ κακὸν εἶναι. Εἰ δὲ μέλλοντας ἔσεσθαι διὰ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα, τὸ κακοὺς ἐξ οἰκείας προαιρέσεως μέλλειν ἔσεσθαι, ἐκώλυσεν αὐτοὺς γενέσθαι, τὸ κακὸν ἐνίκα ἂν τὴν τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα. Ποιεῖ τοιγαροῦν ὁ Θεὸς ἀγαθὰ ἅπαντα ἃ ποιεῖ· ἕκαστος δὲ ἐξ οἰκείας προαιρέσεως καλός τε καὶ κακὸς γίνεται. Εἰ καὶ τοίνυν ἔφη ὁ Κύριος [g]· *Συνέφερε τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη*, οὐ τὴν οἰκείαν κτίσιν κακίζων, ἔλεγεν, ἀλλὰ τὴν ἐξ οἰκείας προαιρέσεως καὶ ῥᾳθυμίας ἐπιγενομένην τῷ κτίσματι αὐτοῦ κακίαν. Ἡ γὰρ τῆς οἰκείας γνώμης ῥᾳθυμία ἄχρηστον αὐτῷ τὴν τοῦ Δημιουργοῦ εὐεργεσίαν ἐποίησεν· ὥσπερ ἂν εἴ τις πλοῦτον καὶ ἀρχὴν παρὰ βασιλέως ἐγχειρισθεὶς, τυραννήσει τὸν εὐεργέτην, ὃν ἀξίως χειρωσάμενος τιμωρήσεται, εἰ μέχρι τέλους τῇ τυραννίδι κατίδοι τοῦτον ἐναπομένοντα.

CAP. XXI.

Cur Deus eos condiderit, qui peccaturi essent, nec pœnitentiam acturi.

Malos præscitos creat Deus, ne sua bonitas vinci videatur a malo. — Deus pro sua bonitate[18], ea quæ fiunt, ex nihilo producit, præsciusque est futurorum. Itaque nisi exstituri essent, ne mali quidem futuri essent, nec prænoscerentur. Eorum enim quæ sunt, cognitiones sunt eodemque modo, eorum quæ omnino futura sunt, prænotiones. Prius enim est, ut aliquid sit: ac tum ut bonum sit, vel malum. Quod si, cum propter Dei bonitatem exstituri essent, idcirco eorum ortus impeditus fuisset, quod propria voluntate mali futuri erant, malum certe **292** Dei bonitatem vinceret. Quocirca Deus omnia quæ facit, bona facit: at propria cujusque voluntate accidit, ut bonus vel malus sit. Ergo cum diceret Dominus: *Melius erat homini illi, si natus non fuisset*[19], nequaquam opus suum improbabat, sed malitiam illam, quam res a se condita ex propria voluntate et socordia contraxerat. Nam per voluntatis ignaviam inutile sibi conditoris beneficium reddiderat. Haud secus ac si quis, cum opes et imperium a rege acceperit, eum qui de se tam bene meritus sit, tyranni more opprimat: quem rex, in potestatem redactum, merito pœna afficiet proposito abduci non posse conspexerit.

B

siquidem illum a tyrannidis occupandæ

ΚΕΦΑΛ. ΚΒ' [ΛΕ'].

Περὶ νόμου Θεοῦ καὶ νόμου ἁμαρτίας.

Ἀγαθὸν τὸ Θεῖον, καὶ ὑπεράγαθον, καὶ τὸ τούτου θέλημα· τοῦτο γὰρ ἀγαθὸν, ὅπερ ὁ Θεὸς βούλεται. Νόμος δέ ἐστιν ἡ τοῦτο διδάσκουσα ἐντολὴ, ἵνα ἐν αὐτῷ μένοντες, ἐν φωτὶ ὦμεν· ἧς ἐντολῆς ἡ παράβασις ἁμαρτία ἐστίν. Αὕτη δὲ διὰ τῆς τοῦ διαβόλου

C

CAP. XXII

De lege Dei et lege peccati.

Bonum est quidquid Deus vult.—Bonus est Deus, et omni bonitate sublimior; bonaque item est ipsius voluntas. Id demum enim est bonum, quod vult Deus. Lex autem illud præceptum est, quo hoc edocemur; ut in ipso manentes, in luce versc-

[18] Damasc. *Dialog. contra Manich.* [19] Marc. XIV, 21.

VARIÆ LECTIONES.

[f] R 1 μακρυνθῇ τις. [g] Reg. 1 διὰ τὸν Ἰούδαν.

NOTÆ.

(3) *Τίνος ἕνεκεν.* *Cur Deus eos condiderit*, etc. Altera hæc est Manichæorum et Gnosticorum argutatio, quam Hieronymus, lib. III *Cont. Pelag.* tanquam ex Marcione, sibi proponit in hunc modum: *Aut scivit Deus hominem in paradiso positum, prævaricaturum esse mandatum illius, aut nescivit. Si scivit, non est in culpa is qui præscientiam Dei vitare non potuit; sed ille qui talem condidit, ut Dei non posset scientiam devitare. Si nescivit, cui præscientiam tollis, aufers et divinitatem.* Ita profecto Marcion apud Tertullianum lib. II cont. ipsum, cap. 5. Respondet Hieronymus: *Hoc genere in culpa erit, qui elegit Saul, futurum postea regem impiissimum; et Salvator, aut ignorantiæ, aut injustitiæ tenebitur reus, cum in Evangelio sit locutus: « Nonne vos duodecim ego elegi apostolos, et unus de vobis diabolus est? » Interroga eum, cur Judam elegerit proditorem; cui et loculos commiserit, quem furem futurum esse non ignorabat. Vis audire rationem? Deus præscientia judicat, non futura; nec condemnat ex præscientia, quem noverit talem fore, qui sibi postea displiceret: sed tantæ bonitatis est et ineffabilis clementiæ, ut eligat eum, quem interim bonum cernit, et scit malum futurum, dans ei potestatem conversionis et pœnitentiæ... Non enim ideo peccavit Adam, quia Deus hoc futurum noverat, sed præscivit Deus quasi Deus, quod ille erat propria voluntate facturus.* Consimiles quæstiones simili modo Basilius solvit, homil. *Quod Deus non sit malorum causa*, Chrysostomus quoque et alii, quibus pene adjunxerim Moysen illum Barcepha, cujus libri duo in Hexaemeron ab Andrea Masio primum e Syriaco in Latinum versi editique sunt, tum deinde in Bibliothecis PP. relati. Ast hic auctor plane Jacobita fuit, ut colligitur ex variis locis in quibus non sine laude nequissimos viros citat, Severum Antiochenum, Xenaiam seu Philoxenum Mabugensem sive Hierapolitanum, Jacobum Sarugensem, et alios synodi Chalcedonensis hostes.

D

mur [20]. Cujus præcepti transgressio peccatum est. Hoc porro suggerente diabolo, nobisque nulla vi impressa libere suscipientibus conflatur. Atqui ipsum quoque peccatum lex appellatur [21].

Dei lex ac mentis nostræ. Peccati lex et quæ est in carnis nostræ membris. — Dei itaque lex mentem nostram inscendens, eam ad se trahit, conscientiam nostram exstimulando, quæ et ipsa mentis nostræ lex dicitur : quinimo maligni suggestio, hoc est lex peccati, membra carnis inscendens, per eam nos aggreditur. Nam, quia sponte semel Dei legem infregimus, admissa nequissimi suggestione, ei deinceps ad nos aditum aperuimus, qui nos ipsi peccato vendiderimus. Quo fit ut corpus nostrum prompte et facile ad illud impellatur. Quocirca ille peccati odor sensusque, qui in corpore B residet, sive concupiscentia et voluptas, lex in membris carnis nostræ appellatur.

Scripturæ locus de harum legum pugna expositus. — Ac proinde lex quidem mentis meæ, id est conscientia, condelectatur legi Dei, sive præcepto, illudque vult. At lex peccati [22], hoc est suggestio, per eam legem, quæ est in membris meis, sive per corporis, atque illius animæ partis quæ rationis est expers, cupiditatem, propensionemque, ac motum, repugnat legi mentis meæ, hoc est conscientiæ, et captivat me (tametsi Dei legem velim et amem, nolimque peccatum, atque illud averser), ob commistionem nimirum, ac tum per lævorem mollitiemque voluptatis, tum per corporis, et brutæ illius, ut dixi, animæ partis concupiscentiam, me C ludificatur, adducitque **293** ut peccato serviam. At *Deus id quod impossibile erat legi, in quo infirmabatur* (lex) *per carnem, mittens Filium suum in similitudinem carnis peccati* (carnem enim ille assumpsit, peccatum non item), *damnavit peccatum in carne, ut justificatio legis impleretur, in iis qui non secundum carnem ambulant, sed secundum Spiritum* [23]. Nam *Spiritus adjuvat infirmitatem nostram* [24], legique mentis nostræ, adversus eam quæ est in membris nostris, vires præstat. Illud siquidem : *Quid oremus sicut oportet, nescimus : sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus* [25], D

προσβολῆς, καὶ τῆς ἡμετέρας ἀδιάστου καὶ ἐκουσίου παραδοχῆς συνίσταται. Λέγεται δὲ καὶ αὕτη νόμος (4).

Ἐπιβαίνων οὖν ὁ τοῦ Θεοῦ νόμος τῷ νῷ ἡμῶν, ἐφέλκεται πρὸς ἑαυτὸν, καὶ νύττει τὴν ἡμετέραν συνείδησιν. Λέγεται δὲ καὶ ἡ ἡμετέρα συνείδησις νόμος τοῦ νοὸς ἡμῶν. Καὶ ἡ προσβολὴ δὲ τοῦ πονηροῦ, τουτέστιν ὁ νόμος τῆς ἁμαρτίας, ἐπιβαίνων ταῖς μέλεσι τῆς σαρκὸς ἡμῶν, δι' αὐτῆς ἡμῖν προσβάλλει. Ἅπαξ γὰρ παραβάντες ἑκουσίως τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν προσβολὴν τοῦ πονηροῦ παραδεξάμενοι, ἐδώκαμεν αὐτῇ εἴσοδον, πραθέντες ὑφ' ἑαυτῶν τῇ ἁμαρτίᾳ. Ὅθεν ἑτοίμως ἄγεται τὸ σῶμα ἡμῶν πρὸς αὐτήν. Λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐναποκειμένη τῷ σώματι ἡμῶν ὁσμὴ καὶ αἴσθησις τῆς ἁμαρτίας, ἤτοι ἐπιθυμία καὶ ἡδονὴ τοῦ σώματος, νόμος ἐν τοῖς μέλεσι τῆς σαρκὸς ἡμῶν.

Ὁ μὲν οὖν νόμος τοῦ νοός μου, ἤτοι ἡ συνείδησις, συνήδεται τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, ἤτοι τῇ ἐντολῇ, καὶ ταύτην θέλει. Ὁ δὲ νόμος τῆς ἁμαρτίας, ἤτοι ἡ προσβολὴ διὰ τοῦ νόμου τοῦ ἐν τοῖς μέλεσιν, ἤτοι τῆς τοῦ σώματος ἐπιθυμίας, καὶ ῥοπῆς, καὶ κινήσεως, καὶ ἀλόγου μέρους τῆς ψυχῆς, ἀντιστρατεύεται τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου, τουτέστι τῇ συνειδήσει, καὶ αἰχμαλωτίζει με, καὶ θέλοντα τὸν τοῦ Θεοῦ νόμον, καὶ ἀγαπῶντα, καὶ μὴ θέλοντα τὴν ἁμαρτίαν, κατὰ ἀνάκρασιν [h] διά τε τοῦ λείου τῆς ἡδονῆς, καὶ τῆς τοῦ σώματος ἐπιθυμίας, καὶ τοῦ ἀλόγου μέρους τῆς ψυχῆς, ὡς ἔφην, πλανᾷ, καὶ πείθει δουλεῦσαι τῇ ἁμαρτίᾳ· ἀλλ' *ὁ Θεὸς τὸ ἀδύνατον τοῦ νόμου, ἐν ᾧ ἠσθένει ὁ νόμος διὰ τῆς σαρκὸς, πέμψας τὸν Υἱὸν αὐτοῦ ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας· σάρκα μὲν γὰρ ἀνέλαβεν, ἁμαρτίαν δὲ οὐδαμῶς· κατέκρινε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκὶ, ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου πληρωθῇ ἐν τοῖς μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ Πνεῦμα. Τὸ γὰρ Πνεῦμα συναντιλαμβάνεται τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν, καὶ παρέχει δύναμιν* τῷ νόμῳ τοῦ νοὸς ἡμῶν, κατὰ τοῦ νόμου τοῦ ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν. *Τὸ γὰρ, Τί προσευξόμεθα καθὸ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις*, τουτέστι διδάσκει ἡμᾶς τί προσευξόμεθα [i]. Ὥστε ἀδύνατον, εἰ

[20] 1 Joan. I, 7. [21] Rom. VII. 23. [22] ibid. 22. [23] Rom. VIII, 3, 4. [24] ibid. 26 [25] ibid.

VARIÆ LECTIONES.

[h] Cod. S. Hil. et alii plerique ἀνάχρασιν. R. 3451 ἀνάκλισιν. Vetus interpr. *secundum anàcrasin*, id est, *contractionem, refusionem per lævitatem voluptatis* : Faber *secundum contradictionem per suadelam voluptatis*. Mens auctoris hæc est, ex conjunctione animæ cum corpore, peccati legem per omnia membra permistam esse. [i] Cod. S. Hil. multique alii προσεύξασθαι.

NOTÆ.

(4) *Λέγεται δὲ καὶ αὐτὴ νόμος. Atqui ipsum quoque lex*, etc. Aliud Manichæorum commentum convellit, affirmantium, carnem a malo principio procreatam, et idcirco vocatam ad Rom. VII, 23, *legem peccati*. Noster vero docet legem peccati esse impulsum diaboli cupiditate carnis utentis, ut nos in peccatum inducat. Chrysostomus monet Apostolum non dixisse, captivantem me impetui carnis, aut naturæ carnis, sed *legi peccati*, hoc est tyrannidi peccati. Subjungit, eum secernere peccati legem a membris carnis, et legem, sive naturalem, sive Mosaicam, peccato perinde adversari, non carni : *Non enim carnem esse peccatum*, ἀλλ' ἔργον Θεοῦ, σφόδρα πρὸς ἀρετὴν ἐπιτήδειον, *sed opus Dei ad virtutem valde idoneum*. Plura requiras in homil. 13 Chrysost. in Epist. ad Romanos.

μὴ δι' ὑπομονῆς καὶ προσευχῆς, τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου κατεργάσασθαι.

idem est ac si diceret, ipse nos docet quid orandum sit. Ex quo fit, ut Dei præcepta nisi per patientiam et orationem impleri non possint.

ΚΕΦΑΛ. ΚΓ' [ΚΓ'].

Κατὰ Ἰουδαίων ἰ, περὶ τοῦ Σαββάτου.

Σάββατον ἡ ἑβδόμη ἡμέρα κέκληται· δηλοῖ δὲ τὴν κατάπαυσιν. Ἐν αὐτῇ γὰρ *κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ*, ὡς φησι ἡ θεία Γραφή· διὸ καὶ μέχρις ἑπτὰ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς προβαίνων, πάλιν ἀνακυκλοῦται, καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἄρχεται. Οὗτος ὁ ἀριθμὸς τίμιος παρὰ Ἰουδαίοις, τοῦ Θεοῦ προστάξαντος τιμᾶσθαι αὐτὸν, οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ βαρυτάτων ἐπὶ τῇ παραβάσει ἐπιτιμίων. Οὐχ ἁπλῶς δὲ τοῦτο προσέταξεν, ἀλλὰ διά τινας μυστικῶς τοῖς πνευματικοῖς τε καὶ *διορατικοῖς* κατανοουμένας αἰτίας.

Adversus Judæos, de Sabbato

Dici septimi religio. — Sabbatum dies septimus vocatus est, et requiem significat. Deus enim eo die, sicut ait Scriptura, *requievit ab operibus suis* [26], ut numerus dierum ad septimum usque progressus, rursus in orbem redeat, atque a primo initium sumat. Hic porro numerus apud Judæos in honore est : quippe quem Deus coli præceperit, idque non defunctorie, sed gravissimis etiam pœnis statutis in eos, qui illud transgressi essent [27]. Nec vero temere id ille imperavit : sed certis quibusdam rationibus adductus, quas viri spirituales, mentisque perspicacitate præditi intelligunt [28].

Conjectatio auctoris, cur præcepta Judæis requies Sabbati. — Quantum autem ego, alioquin imperitus, assequi possum (ut ab inferioribus ac crassioribus incipiam), cum sciret Deus Israeliticum populum pinguem esse, et carni addictum, inque res terrenas impense pronum, nec discretionis ullius, hanc legem sanxit : primum, *ut servus et jumentum requiescerent*, sicut scriptum est [29]. Etenim *justus miseratur animas jumentorum suorum* [30] : deinde vero, ut ipsi terrenis occupationibus feriati, ad Deum se colligerent ; septimum nempe diem in psalmis et hymnis et canticis spiritualibus, divinarumque Scripturarum lectione totum expendentes, atque in Deo conquiescentes. Nam, quando lex non erat, nec Scriptura divinitus inspirata, ne Sabbatum quidem Deo consecratum erat. At postquam Scriptura divina per Moysen data est, Sabbatum quoque Deo dicatum fuit, ut ejus meditationi vacarent, qui totum vitæ tempus Deo non impendunt, nec Domino tanquam patri toto desiderio serviunt : sed velut ingrati servi, parvam saltem ac perexiguam vitæ particulam illi impertirent, **294** idque pœnarum et objurgationum, quæ prævaricatores manent, timore : *Non enim lex*

Ὡς ἐμὲ γοῦν γνῶναι τον ἀμαθῆ· ἵν' ἐκ τῶν κατωτέρων καὶ παχυτέρων ἄρξωμαι· εἰδὼς ὁ Θεὸς τὸ παχύ τε καὶ φιλόσαρκον, καὶ πρὸς τὴν ὕλην ὅλως ἀπορρέπὲς τοῦ Ἰσραηλίτου λαοῦ, ἅμα δὲ καὶ τὸ ἀδιάκριτον· πρῶτον μὲν, *ἵνα ὁ δοῦλος καὶ τὸ ὑποζύγιον ἀναπαύσηται*, ὡς γέγραπται· ἐπειδὴ *ἀνὴρ δίκαιος οἰκτείρει τὰς ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ*, ἅμα ἵνα δὲ καὶ σχολὴν ἄγοντες ἐκ τοῦ περὶ τὴν ὕλην περισπασμοῦ, πρὸς τὸν Θεὸν συνάγωνται, ἐν ψαλμοῖς, καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, καὶ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν ἅπασαν τὴν ἑβδόμην ἀναλίσκοντες, καὶ ἐν Θεῷ καταπαύοντες. Ὅτε μὲν γὰρ (5) οὐκ ἦν νόμος, οὐ Γραφὴ θεόπνευστος, οὔτε τὸ Σάββατον τῷ Θεῷ ἀφιέρωτο. Ὅτε δὲ ἡ θεόπνευστος Γραφὴ διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἀφιερώθη τῷ Θεῷ τὸ Σάββατον, ὡς ἂν περὶ τὴν ταύτης μελέτην ἐν αὐτῷ ἀδολεσχήσωσιν, οἱ μὴ πάντα τὸν βίον τῷ Θεῷ ἀφιεροῦντες, οἱ μὴ πόθῳ τῷ Δεσπότῃ ὡς Πατρὶ δουλεύοντες, ἀλλ' ὡς δοῦλοι ἀγνώμονες, κἂν μικρὸν καὶ ἐλάχιστον μέρος τῆς ἑαυτῶν ζωῆς τῷ Θεῷ ἀποτέμνωνται, καὶ τοῦτο φόβῳ τῶν ἐπὶ τῇ παραβάσει εὐθυνῶν καὶ ἐπιτιμήσεων· *Δικαίῳ γὰρ νόμος οὐ κεῖται, ἀλλὰ ἀδίκῳ* [k]. Ἐπεὶ πρῶτος Μωϋσῆς τεσσαράκοντα ἡμερῶν, καὶ αὖθις ἑτέρων τεσσαράκοντα νηστείᾳ [l] προσεδρεύσας

[26] Gen. II, 2. [27] Exod. XIII, 6; Num. XV, 35. [28] Greg. Naz. orat. 44. [29] Deut. V, 14. [30] Prov. XI, 10.

VARIÆ LECTIONES.

j Al. περὶ σαββάτου, κατὰ Ἰουδαίων. [k] Mss. ἀδίκοις. [l] In quibusdam hic repetitur vox ἡμερῶν.

NOTÆ.

(5) Ὅτε μὲν γάρ. *Nam cum lex non esset*, etc. Mathis concinit auctor Synopsis Scripturæ inter opera Athanasii, in Exodum. At Sabbati feriandi jussionem non Moyses instituit, sed a mundi exordio latam (Gen. II, 3), et pene oblitteratam instauravit. Quod argumentum longa inductione prosequi liberet, quippe quod validum sit ad firmandam fidem creationis universi. At consulere brevitati jubeor. Præter Dominicam diem, Sabbatum etiam solemne Orientalibus fuit, imo et Latinis plerisque, ut nempe Mosaicæ legi non nihil concederetur, nec Judæi ob veteres ritus penitus abolitos a Christiana religione deterrerentur : quamobrem can. 66 Apost. anathema dicitur illi, qui jejunaverit die Dominica et Sabbato, præterquam Sabbato sancto, quod *Magnum* vocant. Idem sancitur, lib. VII *Const. Apost.* cap. 25. Constantinus M. edidit, *ne Christiani Sabbato et die Dominica in vadimonium venirent*. Quanquam Laodicenus, canone 20, fideles admonet in Sabbatis omnino vacandum non esse, sed operandum : si libuerit vacent, sed non more Judaico. Romæ vero certis de causis jejunabatur : quem etiam morem in Cypro viguisse colligo ex Epiphanio, qui in Expositione fidei, n. 22, hos potissimum synaxibus habendis præstitutos dies referat, feriam secundam, quartam, sextam et Dominicam ; at Dominica sola jejunio interdici

justo posita est, sed injusto [31]. Argumento est, quod primus ipse Moyses totos quadraginta dies, rursumque totidem alios jejunus assistens Deo [34], procul dubio ipsis quoque Sabbatis sese macerabat, cum tamen lex juberet, ne quis se die Sabbati affligeret. Quod si hoc ante datam legem gestum fuisse aiunt, quid de Elia Thesbite sunt dicturi, qui quadraginta dierum iter, semel duntaxat sumpto cibo confecit [33]? Etenim ipse non jejunio solum, sed etiam itinere, in horum quadraginta dierum sabbatis sese affligens, Sabbatum solvit : neque propterea Deus qui legem tulerat, ei succensuit ; quin potius in virtutis præmium, illi se in Horeb conspiciendum præbuit. Quid item de Daniele dicent ? Annon tres hebdomadas integras jejunus egit [34] ? Quid vero ? Nunquid non Israelitæ omnes infantem Sabbato circumcidunt, si quidem tunc octavum vitæ diem attigerit [35] ? Nonne magnum illud jejunium, quod lege præscriptum est, si in Sabbato occurrerit, obeunt [36] ? Annon itidem sacerdotes et Levitæ in tabernaculi operis Sabbatum violant, nec ob id in culpa sunt [37] ? Quin, si jumentum die Sabbati in foveam prolabitur, qui illud extraxerit, criminis est insons ; reus verò, qui hoc facere neglexerit [38]. Num cuncti Israelitæ per septiduum arcam Dei ferentes, Jerichuntina mœnia non circuiere, inter quos dies plane Sabbatum erat [39] ?

A τῷ Θεῷ, πάντως καὶ τοῖς Σάββασι διὰ νηστείας ἑκάκου ἑαυτὸν, τοῦ νόμου μὴ κακοῦν ἑαυτοὺς ἐν τῇ τοῦ Σαββάτου ἡμέρᾳ προστάσσοντος. Εἰ δὲ φαῖεν, ὅτι πρὸ τοῦ νόμου τοῦτο, τί φήσουσι περὶ τοῦ Θεσβίτου Ἠλιοῦ, τεσσαράκοντα ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσαντος ἐν βρώσει μιᾷ ; Οὗτος γὰρ οὐ μόνον διὰ τῆς νηστείας, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ὁδοιπορίας ἐν τοῖς Σάββασι τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἑαυτὸν κακώσας, ἔλυσε τὸ Σάββατον · καὶ οὐκ ὠργίσθη τούτῳ ὁ Θεὸς, ὁ τὸν νόμον δεδωκὼς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀρετῆς ἔπαθλον, ἐν Χωρὴβ ἑαυτὸν ἐνεφάνισε. Τί δὲ περὶ Δανιὴλ φήσουσιν ; Οὐχὶ τρεῖς ἑβδομάδας διετέλεσεν ἄσιτος ; Τί δὲ πᾶς Ἰσραὴλ, οὐ περιτέμνει τὸ παιδίον ἐν Σαββάτῳ, εἰ τύχοι ὀκταήμερον ; Οὐχὶ δὲ καὶ τὴν μεγάλην νηστείαν, ἣν νενομοθέτηνται, εἰ ἐν Σαββάτῳ καταντήσοι [m], νηστεύουσι ; Οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Λευῖται ἐν τοῖς τῆς σκηνῆς ἔργοις βεβηλοῦσι τὸ Σάββατον, καὶ ἀναίτιοί εἰσιν ; Ἀλλὰ καὶ κτῆνος ἂν εἰς βόθρον ἐμπέσοι ἐν Σαββάτῳ, ὁ μὲν ἀνασπάσας, ἀναίτιος, ὁ δὲ παριδὼν [n], κατάκριτος. Τί δὲ πᾶς Ἰσραὴλ, οὐχὶ ἑπτὰ ἡμέρας τὴν τοῦ Θεοῦ κιβωτὸν περιφέροντες, τὰ Ἱεριχούντινα [o] τείχη περιῆσαν, ἐν αἷς πάντως ἦν καὶ τὸ Σάββατον ;

Qui Sabbatum rite peragendum. Commutata Sabbati religio in melius. — Itaque [40] quemadmodum dixi, ut Deo vacaretur, et vel minima saltem vitæ particula ei tribueretur, nec non ut servus jumentumque requiescerent, Sabbati observatio consulto invecta illis fuit, qui cum parvuli adhuc et carnales essent, sub elementis mundi servientes [41], nihil supra corpus et litteram valerent cogitare. *Cum autem venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum* unigenitum, hominem *factum ex muliere, factum sub lege, ut eos qui sub lege erant redimeret ; ut adoptionem filiorum reciperemus* [42]. Quotquot enim recepimus eum, dedit nobis potestatem filios Dei fieri [43], qui in ipsum credimus. Quare non jam sumus servi, sed liberi [44] : non jam sub lege, sed sub gratia : non jam ex parte solum præ metu Domino servimus ; sed ad totum tempus ei consecrandum sumus obligati, adeo ut servo illi, iræ, inquam, et cupiditati, quiescere a peccato, Deoque feriatum esse jubeamus ; erecta quidem perpetuo versus Deum cupiditate, armata vero contra Dei hostes iracundia : ac jumentum item, corpus nimirum, a peccati servitute dato otio recreemus, et ad inserviendum divinis præceptis compellamus.

Ὡς οὖν ἔφην, σχολῆς ἕνεκα τῆς πρὸς Θεὸν, ἵνα κἂν σμικροτάτην ἀπόμοιραν αὐτῷ ἀπονέμωσι, καὶ ἀναπαύσωνται, ὅ τε δοῦλος καὶ τὸ ὑποζύγιον, ἡ τοῦ Σαββάτου τήρησις ἐπινενόητο, τοῖς νηπίοις ἔτι, καὶ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου δεδουλωμένοις, τοῖς σαρκικοῖς, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὸ σῶμα, καὶ τὸ γράμμα ἐννοῆσαι δυναμένοις. *Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, γενόμενον ἐκ γυναικὸς ἄνθρωπον, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν.* Ὅσοι γὰρ ἐλάβομεν αὐτὸν, ἔδωκεν ἡμῖν ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς αὐτόν· ὥστε οὐκέτι ἐσμὲν δοῦλοι, ἀλλ' υἱοί · οὐκέτι ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν · οὐκέτι μερικῶς τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες ἐκ φόβου, ἀλλὰ πάντα τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτῷ ἀνατιθέναι ὀφείλοντες, καὶ ἀεὶ τὸν δοῦλον, τὸν θυμὸν λέγω καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καταπαύοντες, καὶ τῷ Θεῷ σχολάζειν ἐπιτρέποντες · τὴν μὲν ἐπιθυμίαν ἅπασαν ἀεὶ πρὸς Θεὸν ἀνατείνοντες, τὸν δὲ θυμὸν κατὰ τῶν τοῦ Θεοῦ δυσμενῶν καθοπλίζοντες · καὶ τὸ ὑποζύγιον, ἤτοι τὸ σῶμα, ὁμοίως, τὴν μὲν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας ἀναπαύοντες, ταῖς δὲ θείαις ἐντολαῖς ἐξυπηρετεῖσθαι προτρέποντες.

Hæc sunt quæ spiritualis Christi lex nobis indi-

Ταῦτα ὁ πνευματικὸς ἡμῖν ἐντέλλεται τοῦ Χριστοῦ

[31] I Timoth. I, 9. [32] Exod. XXIV, 18 ; XXXIV. 28. [33] III Reg. XIX, 8. [34] Dan. X, 2. [35] Levit. XXII, 3. [36] Levit. XXIII, 27. [37] Matth. XXII, 5. [38] Epiph. hæres. 30, n. 32. et hær. n. 82 seqq. Athan. hom. circume. et Sabb. [39] Josue III, seqq. [40] Ath. loc. cit [41] Galat. IV, 3. [42] ibid. 4, 5. [43] Joan. I, 12. [44] Galat. IV, 7.

VARIÆ LECTIONES.

[m] Cod. S. Hil. et alii καταντήσῃ. [n] Cod. S. Hil. ὑπεριδών : alii multi περιδών. [o] Mss. fere omnia Ἐριχούντεια.

νόμος, καὶ οἱ τοῦτον φυλάσσοντες, ὑπέρτεροι τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου γεγόνασιν. Ἐλθόντος γὰρ τοῦ τελείου, τὸ ἐκ μέρους κατήργηται, καὶ τοῦ καλύμματος τοῦ νόμου, ἤτοι τοῦ καταπετάσματος διὰ τῆς τοῦ Σωτῆρος διαῤῥαγέντος σταυρώσεως, καὶ τοῦ Πνεύματος πυρίναις γλώσσαις ἐκλάμψαντος, τὸ γράμμα κατήργηται, τὰ σωματικὰ πέπαυται, καὶ ὁ τῆς δουλείας νόμος πεπλήρωται, καὶ νόμος ἐλευθερίας ἡμῖν δεδώρηται. Καὶ ἑορτάζομεν τὴν τελείαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κατάπαυσιν· φημὶ δὲ τὴν τῆς ἀναστάσεως ἡμέραν, ἐν ᾗ ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ὁ τῆς ζωῆς ἀρχηγὸς καὶ Σωτὴρ, εἰς τὴν ἐπηγγελμένην τοῖς πνευματικῶς τῷ Θεῷ λατρεύουσι κληρουχίαν εἰσήγαγεν, εἰς ἣν αὐτὸς πρόδρομος ἡμῶν εἰσῆλθεν, ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, καὶ ἀνοιγέντων αὐτῷ τῶν οὐρανίων πυλῶν, ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς κεκάθικε σωματικῶς, ἔνθα καὶ οἱ τὸν πνευματικὸν τηροῦντες νόμον εἰσελεύσονται.

Ἡμῖν τοίνυν τοῖς τῷ πνεύματι στοιχοῦσι, καὶ οὐ τῷ γράμματι, πᾶσα ἡ τῶν σαρκικῶν ἐστιν ἀπόθεσις, καὶ ἡ πνευματικὴ λατρεία, καὶ ἡ πρὸς Θεὸν συνάφεια. Περιτομὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῆς σωματικῆς ἡδονῆς, καὶ τῶν περιττῶν, καὶ οὐκ ἀναγκαίων ἀπόθεσις. Ἀκροβυστία γὰρ P οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, εἰ μὴ δέρμα, ἡδονικοῦ μορίου περίττωμά. Πᾶσα δὲ ἡδονὴ μὴ ἐκ Θεοῦ καὶ ἐν Θεῷ γινομένη περίττωμα ἡδονῆς ἐστιν· ἧς τύπος ἡ ἀκροβυστία. Σάββατον δὲ, ἡ ἐκ τῆς ἁμαρτίας κατάπαυσις. Ὥστε ἀμφότερα ἓν τυγχάνουσι q, καὶ οὕτως ἀμφότερα ἅμα ὑπὸ τῶν πνευματικῶν τελούμενα, οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν παρανομίαν ἐργάζονται.

Ἔτι δὲ ἰστέον ὅτι ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς πάντα τὸν παρόντα χρόνον δηλοῖ, ὡς φησιν ὁ σοφώτατος Σολομῶν, *δοῦναι μερίδα τοῖς ἑπτά, καὶ γε τοῖς ὀκτώ.* Καὶ ὁ θεηγόρος Δαβὶδ περὶ τῆς ὀγδόης ψάλλων, περὶ τῆς μελλούσης μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν καταστάσεως ἔψαλλε. Τὴν ἑβδόμην οὖν ἡμέραν, ἀργίαν μὲν ἄγειν ἐκ τῶν σωματικῶν, τοῖς δὲ πνευματικοῖς ἐνασχολεῖσθαι προστάσσων ὁ νόμος, μυστικῶς πάντα τὸν χρόνον τῷ ἀληθινῷ Ἰσραὴλ, καὶ νοῦν ὁρῶντα Θεὸν ἔχοντι, ὑπέφηνε, τῷ Θεῷ ἑαυτὸν προσάγειν, καὶ ὑπεράνω τῶν σωματικῶν γίνεσθαι r.

ΚΕΦΑΛ. ΚΔ' [ΚΖ'].

Περὶ παρθενίας.

Καχίζουσιν οἱ σαρκικοὶ τὴν παρθενίαν, καὶ εἰς μαρτυρίαν προβάλλονται οἱ φιλήδονοι τό· *Ἐπικατάρατος πᾶς ὃς οὐκ ἐγείρει σπέρμα ἐν τῷ Ἰσραήλ.* Ἡμεῖς δέ φαμεν, τῷ ἐκ Παρθένου σαρκωθέντι Θεῷ Λόγῳ θαῤῥήσαντες, ὡς ἡ παρθενία ἄνωθεν, καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐνεφυτεύθη s τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων. Ἐκ

A cit, quam, qui custodiunt, Mosaica lege superiores exsistunt. Nam, ex quo venit quod perfectum est, evacuatum est quod ex parte erat [45]; ac scisso per Salvatoris crucem tegumento **295** sive velo legis, sanctoque Spiritu igneis linguis illucescente, littera obsolevit, corporalia cessarunt, et impleta lege servitutis, lex libertatis nobis donata est. Atque [46] perfectam humanæ naturæ requiem celebramus, hoc est resurrectionis diem, in qua Dominus Jesus, vitæ auctor et Salvator, nos ad promissam illis qui spirituali cultu Deo serviunt, hæreditatem introduxit; in quam nimirum ipse præcursor noster ingressus est, postquam a morte ad vitam rediit, et reseratis patefactisque sibi cœli januis, in Patris dextera secundum corpus consedit, quo illi B etiam qui legi Spiritus morem gerunt, deinceps sunt introituri.

Circumcisio ac Sabbatum unum quid sensu mystico. — Quocirca ad nos [47], qui spiritu, ac non littera incedimus, omnis carnalium rerum abjectio spectat, cultusque spiritualis, et cum Deo conjunctio. Circumcisio quippe, corporeæ voluptatis rerumque superfluarum ac minime necessariarum est abjectio. Præputium vero nihil aliud est, nisi superflua cutis membri illius in quo libido cietur. Omnis porro voluptas, quæ nec ex Deo, nec in Deo capitur, voluptatis est superflua portio, cujus figura præputium est: Sabbatum autem est requies a peccato. Quamobrem duo hæc unum prorsus sunt, C atque ita ambo simul, si ab iis qui spiritu agunt, observentur, ne minimam quidem flagitii notam creant.

Numeri septenarii commendatio. — Quin illud quoque notandum est [48], septenario numero præsens omne tempus designari, juxta atque sapientissimus Salomon dixit, *dare partem septem, atque etiam octo* [49]. Et divinıloquus David [50], cum de octava psalmum ederet, de futura post resurrectionem instauratione rerum canebat. Quocirca, quandoquidem lex die septimo a corporeis rebus cessare præcipiebat, et spiritualibus vacare, vero Israelitæ, eaque mente prædito quæ Deum videat, arcana ratione hoc subindicabat, nunquam id non agendum esse, ut sese Deo offerat, et supra res D corporeas assurgat.

CAP. XXIV.

De virginitate.

Virginitatis defensio. Virginitas nomini coæva ac vigens in paradiso. Matrimonium occasione peccati inductum. — Virginitatem [51] carnales homines culpant, et qui voluptati indulgent, testimonii loco dictum hoc obtendunt: *Maledictus omnis qui non suscitat semen in Israel* [52]; nos vero Dei Verbi qui

[45] I Cor. xiii, 10. [46] Athan. loc. cit. [47] Athan. cit. [48] Greg. Naz. orat. 42. [49] Eccle xi, 2. [50] Psal. vi, 11. [51] Vide lib. ii, c. 30. [52] Deut. xxv, 9.

VARIÆ LECTIONES.

P Edita et R. δέ. q Quidam codices τυγχάνει. r R. 2428 γενέσθαι, additur in Colb. 4780 et S. Hil. καὶ νόμιος ἡμῖν ἐλευθερίας δεδώρηται. s Edita et S. Hil. ἐφυτεύθη.

ex Virgine carnem assumpsit, præsidio freti hoc dicimus virginitatem ab initio in hominum natura consitam fuisse. Etenim homo ex terra virgine effictus fuit, Ex solo item Adamo Eva condita est. Virginitas etiam in paradiso vigebat. Ait quippe divina Scriptura : *Nudi erant* (Adamus scilicet et Eva) *et non erubescebant* [53]. Ubi primum a divino mandato recesserunt, *nudos se esse cognoverunt*, et præ pudore *perizomata sibi consuerunt* [54]. Ac postea quam violato præcepto Adamus audivit : *Terra es, et in terram reverteris* [55], morsque per transgressionem in mundum introivit, tum demum **296** *Cognovit Adam uxorem suam, et concepit, genuitque* [56]. Itaque ne mors hominum genus obtereret et absumeret, matrimonium invectum est : ut per liberorum procreationem genus humanum incolume staret [57].

A παρθένου γὰρ γῆς ὁ ἄνθρωπος πεπλαστούργηται. Ἐκ μόνου Ἀδὰμ ἡ Εὔα ἔκτισται. Ἐν παραδείσῳ παρθενία ἐπολιτεύετο. Φησὶ γοῦν ἡ θεία Γραφὴ, ὅτι γυμνοὶ ἦσαν, ὅ τε Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα, καὶ οὐκ ἠσχύνοντο. Ἡνίκα δὲ παρέβησαν, ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν, καὶ αἰσχυνθέντες ἔῤῥαψαν ἑαυτοῖς περιζώματα. Καὶ μετὰ τὴν παράβασιν, ὅτε ἤκουσε· *Γῆ εἶ* [t], *καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ*, ὅτε διὰ παραβάσεως θάνατος εἰς κόσμον εἰσῆλθε, τότε *Ἔγνω Ἀδὰμ Εὔαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συνέλαβε, καὶ ἐγέννησεν.* Ὥστε διὰ τὸ μὴ ἐκτριβῆναι καὶ ἀναλωθῆναι τὸ γένος ὑπὸ τοῦ θανάνου, ὁ γάμος ἐπινενόηται, ὡς ἂν διὰ τῆς παιδοποιίας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων διασώζηται.

At fortasse dicent : Quid igitur sibi vult, *Masculum et feminam* [58], etc., illudque : *Crescite et multiplicamini* [59] ? Cui quæstioni respondebimus, per hæc verba, *Crescite et multiplicamini*, non eam omnino propagationem significari, quæ per conjugalem complexum efficitur. Deus enim alio quoque modo genus nostrum propagare poterat, si integrum ipsius mandatum ad extremum servassent [60]. At cum pro sua præscientia (ut cui omnia antequam fiant nota sunt) perspectum haberet, fore, ut illi contra quam imperatum erat, facerent, ac morte multarentur; hoc ipse antevertens, masculum et feminam creavit, et crescere ac multiplicari jussit. Ergo via cœpta pergamus, ac virginitatis, sive etiam castitatis, dotes videamus.

B Ἀλλ' ἐροῦσι τυχόν· Τί οὖν τὸ *ἄῤῥεν καὶ τὸ θῆλυ* βούλεται ; καὶ τό· *Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε* ; Πρὸς ὃ λέξομεν, ὅτι τὸ μὲν, *Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε*, οὐ πάντως τὸν διὰ γαμικῆς συναφείας πληθυσμὸν δηλοῖ. Ἠδύνατο γὰρ ὁ Θεὸς καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ τὸ γένος πληθύναι, εἰ τὴν ἐντολὴν μέχρι τέλους ἐτήρησαν ἀπαραχάραχτον [u]. Ἀλλ' εἰδὼς ὁ Θεὸς, τῇ προγνώσει αὐτοῦ, ὁ πάντα εἰδὼς πρὶν γενέσεως αὐτῶν, ὡς μέλλουσιν ἐν παραβάσει γίνεσθαι, καὶ θανάτῳ κατακρίνεσθαι, προλαβὼν, ἐποίησε τὸ ἄῤῥεν καὶ τὸ θῆλυ, καὶ αὐξάνεσθαι καὶ πληθύνεσθαι προσέταξεν. Ὁδῷ τοίνυν κατέλθωμεν, καὶ ἴδωμεν τὰ τῆς παρθενίας αὐξήματα· ταυτὸν δὲ καὶ περὶ [v] τῆς ἁγνείας εἰπεῖν.

Castitas præsidium a diluvio. – Noe, cum arcam ingredi juberetur, atque hoc ei munus imponeretur, ut mundi semen conservaret ; hujusmodi mandatum accepit : *Ingredere*, inquit, *tu, et filii tui, et uxor tua, et uxores filiorum tuorum* [61]. Eos itaque ab uxoribus distraxit, ut castitatis adminiculo pelagus, atqui universi illud orbis naufragium effugerent. At vero sedato diluvio, *Egredere*, inquit, *tu, et uxor tua et filii, et uxores filiorum tuorum* [62]. En rursus quo pacto propagationis causa matrimonium permissum est. Elias deinde, auriga ille ignem spirans et cœlipeta [63], nonne cælibatum amplexus est, ejusque virtutem evectio humana conditione præstantior comprobavit [64] ? Quis cœlos clausit ? Quis mortuos suscitavit [65] ? Quis Jordanem

C Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν εἰσελθεῖν προστασσόμενος, καὶ κόσμου σπέρμα φυλάττειν ἐγχειριζόμενος, οὕτω προστάττεται· *Εἴσελθε σὺ*, φησὶ, *καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ ἡ γυνή σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου.* Διεῖλεν αὐτοὺς (6) ἐκ τῶν γυναικῶν, ὡς ἂν μετὰ τῆς ἁγνείας τὸ πέλαγος, καὶ τὸ παγκόσμιον ἐκεῖνο ναυάγιον διαδράσαιεν. Μετὰ μέντοι τὴν τοῦ κατακλυσμοῦ κατάπαυσιν, *Ἔξελθε σὺ*, φησὶ, *καὶ ἡ γυνή σου, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου.* Ἰδοὺ πάλιν διὰ τὸν πληθυσμὸν ὁ γάμος συγχεχώρηται. Εἶτα Ἠλίας ὁ πυρίπνους ἁρματηλάτης καὶ οὐρανοφοίτης οὐκ ἀγαμίαν ἠσπάσατο, καὶ τῷ ὑπὲρ ἀνθρώπους ἐμαρτυρήθη μετεωρίσματι; Τίς οὐρανοὺς ἔκλεισε; Τίς νεκροὺς ἤγειρε ; Τίς Ἰορδάνην ἔτεμεν ; Οὐχ ὁ παρ-

D θένος Ἠλίας; Ἐλισσαῖος δὲ, ὁ τούτου φοιτητὴς, οὐ τὴν

[53] Gen. II, 25. [54] Gen. III, 7. [55] ibid. 19. [56] Gen. IV, 1. [57] Greg. Nyss. *De opif. hom.* 16. [58] Gen. I, 28. [59] ibid. 28. [60] Vide sup. lib. II, cap. 30. [61] Gen. VII, 1. [62] Gen. VIII, 16. [63] IV Reg. II, 11. [64] III Reg. XVII, 16. [65] ibid. 19.

VARIÆ LECTIONES.

[t] Regii quidam ὅτι εἶ γῆ. Regii duo ὅτε ἤκουσαν, ὅτι. [u] Reg. 4 et Colb. ἀπαρεγχάραχτον, vetus interpr. *in intransmutationem.* [v] Desunt hæc in R. 3379. In cod. S. Hil. velut in pluribus aliis deest περί. Sic vetus interpr. *idem autem est dicere et castitatis.*

NOTÆ.

(6) Διεῖλεν αὐτούς. *Eos ab uxoribus distraxit.* Sic vulgo censent Patres, Noachi filios a re uxoria temperasse quandiu diluvium duravit, quia Sem non nisi secundo post anno Arphaxad primogenitum habuerit. Chrysostomus vero hom. 28 in Gen. scribit Chamum Chanaam filium procreasse, dum in arca ageret ; quod ex cap. IX, 18, colligit, ubi dicitur : *Erant filii Noe qui egressi sunt de arca Sem, Cham, et Japheth. Porro Cham iste pater Chanaan :* ac si Scriptura innueret Chanaan una exiisse de arca.

ἴσην ἀρετὴν ἐπιδειξάμενος ἐν διαπλασίῳ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος αἰτήσας, ἐκληρονόμησε; Τί δὲ οἱ τρεῖς παῖδες; Οὐ παρθενίαν ἀσκήσαντες πυρὸς κρείττους γεγόνασι, διὰ τῆς παρθενίας τῶν σωμάτων ἀναλώτων τῷ πυρὶ γεγενότων; Οὐ Δανιὴλ, οὗ τῷ σώματι [x] τῇ παρθενίᾳ στομωθέντι θηρῶν ὀδόντες ἐμπαρῆναι οὐκ ἴσχυσαν; Οὐ μέλλων τοῖς Ἰσραηλίταις ὁ Θεὸς ὀπτάνεσθαι, ἁγνίζειν τὸ σῶμα προσέταττεν; Οὐχὶ ἱερεῖς ἧ ἑαυτοὺς ἁγνίζοντες, οὕτω τῶν ἀδύτων ἐπέβαινον, καὶ τὰς θυσίας προσῆγον; Οὐχ ὁ νόμος μεγάλην εὐχὴν τὴν ἁγνείαν ἀπηγόρευσε;

divisit [66]? Nonne virgo Elias? Annon Elisæus discipulus ejus, cum paris virtutis specimen dedisset, Spiritus gratiam, quam duplicem petierat, consecutus fuit [67]? Quid tres pueri? Nonne, cum virginitatem coluissent, ignem superarunt, hoc per virginitatem adepti, ut ipsorum corpora igne consumi non possent [68]? Quid Danielem taceam? Cujus corpus virginitate sic obduratum fuerat, ut ferarum dentes ei infigi nequiverint [69]. Annon Deus ab Israelitis conspiciendus, hoc eis præceperat, ut a libidine purum corpus servarent [70]? Nonne sacerdotes seipsos castos servabant, quo templi adyta ingrederentur, ac victimas offerrent? Annon denique lex magnum volum castitatem nuncupavit?

Χρὴ τοίνυν [z] ἐπὶ τὸ πνευματικώτερον λαμβάνειν τὸ νομικὸν πρόσταγμα. Ἔστι γὰρ σπέρμα πνευματικὸν δι' ἀγάπης καὶ φόβου Θεοῦ συλλαμβανόμενον ἐν τῇ ψυχικῇ γαστρὶ ὠδινούσῃ καὶ τικτούσῃ πνεῦμα σωτηρίας. Οὕτω δὲ ἐκληπτέον καὶ τό· *Μακάριος, ὃς ἔχει σπέρμα ἐν Σιὼν, καὶ οἰκείους ἐν Ἰερουσαλήμ.* Τί γὰρ, κἂν πόρνος ᾖ, κἂν μέθυσος, κἂν εἰδωλολάτρης, μακάριός ἐστιν, εἰ μόνον ἔχει σπέρμα ἐν Σιὼν, καὶ οἰκείους ἐν Ἰερουσαλήμ; Οὐδεὶς εὖ φρονῶν τοῦτο ἐρεῖ.

Explicata Scripturæ loca. — Legis itaque præceptum sensu magis spirituali accipi debet. Est enim semen spirituale, quod per charitatem et timorem Dei concipitur in animæ utero, parturiente edenteque spiritum salutis. Sicque etiam intelligendum illud est: *Beatus qui habet semen in Sion, et propinquos in Jerusalem* [71]. Quid enim, si ganeo sit, si temulentus, si idolorum **297** cultor, num beatus erit, si modo semen in Sion, et affines in Jerusalem habeat? Nemo certe sanæ mentis hoc effutierit.

Παρθενία, τὸ τῶν [a] ἀγγέλων πολίτευμα, τὸ πάσης ἀσωμάτου φύσεως ἰδίωμα. Ταῦτα λέγομεν, οὐ τὸν γάμον κακίζοντες· μὴ γένοιτο· οἴδαμεν γὰρ τὸν Κύριον ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ [b] τὸν γάμον εὐλογήσαντα, καὶ τὸν εἰπόντα· *Τίμιος ὁ γάμος, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος*· ἀλλὰ καλοῦ κρείττονα τὴν παρθενίαν γινώσκοντες. Ἔν τε γὰρ ταῖς ἀρεταῖς εἰσιν ἐπιτάσεις καὶ ὑφέσεις, ὁμοίως καὶ ἐν ταῖς κακίαις. Γινώσκομεν ὅτι γάμου ἔκγονοι [c] πάντες βροτοὶ μετὰ τοὺς τοῦ γένους ἀρχηγέτας. Ἐκεῖνοι γὰρ παρθενίας εἰσὶ, καὶ οὐ γάμου πλαστούργημα· ἀλλ' ἡ ἀγαμία ἀγγέλων ἐστὶν, ὡς ἔφημεν, μίμημα. Ὅσῳ τοιγαροῦν ἄγγελος ἀνθρώπου ὑπέρτερος, τοσούτῳ παρθενία γάμου τιμιωτέρα. Τί δὲ λέγω, ἄγγελος; Αὐτὸς ὁ Χριστὸς, τῆς παρθενίας τὸ κλέος, οὐ μόνον ἐκ Πατρὸς ἀνάρχως, ἀῤῥεύστως, καὶ ἀσυνδυάστως γεγεννημένος, ἀλλ' ὅτι καὶ ἄνθρωπος καθ' ἡμᾶς γενόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκ Παρθένου συναφείας ἄνευ σεσαρκωμένος, καὶ αὐτὸς παρθενίαν τὴν ἀληθῆ καὶ παντελῆ δεικνὺς ἐν ἑαυτῷ. Ὅθεν καὶ ταύτην ἡμῖν οὐκ ἐνομοθέτησε μέν· *Οὐ γὰρ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον*, ὡς αὐτὸς ἔφησεν· ἔργῳ δὲ ἡμᾶς ἐξεπαίδευσεν καὶ πρὸς ταύτην ἡμᾶς ἐνεδυνάμωσε. Τίνι γὰρ οὐκ ἔστι σαφὲς, ὅτι παρθενία ἐν ἀνθρώποις νῦν πολιτεύεται;

Virginitas angelicum vitæ genus, et matrimonio præstantior. — Virginitas angelicum est vitæ genus, incorporeæ omnis naturæ peculiaris nota. Neque id dicimus, ut matrimonio detrahamus: absit! (nequaquam enim nos fugit Dominum præsentia sua nuptiis benedixisse [72], illumque novimus qui dixit, *Honorabile connubium, et torus immaculatus* [73];) sed quia nuptiis, quamvis alioqui bonis, præstare virginitatem agnoscimus. Etenim, cum in virtutibus, tum in vitiis altiores atque inferiores gradus exsistunt. Illud scimus, mortales omnes ex conjugio natos esse, primis generis nostri parentibus exceptis. Nam illi virginitatis soboles sunt, non conjugii figmentum. At cælibatus angelorum, ut diximus, vitam imitatur. Ex quo fit ut quantum angelus hominem antecellit, tantum virginitas matrimonium superet.

Christus virginitatis decus, ex patre virgine, matreque natus. Virginitas nulla lege a Christo præscripta. — Quid vero angelum dico? Christus ipse virginitatis decus est, ut qui non modo ex Patre sine fluxu atque congressu genitus sit, sed etiam nostri instar assumpta carne, ex Virgine sine maritali copula veram absolutissimamque virginitatem in seipso ostenderit. Quapropter hanc quidem ille nulla nobis lege præscripsit (*Non* enim, ut ipse ait, *omnes capiunt verbum istud* [74]), verum ipso opere nos illam docuit, nobisque ad eam robur conciliavit. Eccui enim non liquet, virginitatem nunc inter homines vigere?

[66] IV Reg. II, 8. [67] Ibid. 9. [68] Dan. III, 20. [69] Dan. VI, 14. [70] Exod. XIX, 15; Num. VI, 2. [71] Isa. XXXI, 9. [72] Joan. II, 1. [73] Hebr. XIII, 4. [74] Matth. XIX, 11.

VARIÆ LECTIONES.

[x] Col. S. Hil. et alii οὐ. Regii 4 οὐ Δανιὴλ, τῷ σώματι; sic vetus interpr. *Nonne Daniel corporis.* [y] Cod. S. Hil. et alii nonnulli οὐχ οἱ ἱερεῖς. [z] Cod. S. Hil. et alii τοιγαροῦν. [a] Edit. γὰρ τό. [b] Aptius forsan τῇ παρουσίᾳ, ut in Reg. tribus. In multis deest αὐτοῦ, et in cod. S. Hil. manu secunda additum fuit. [c] Quidam cod. ἔγγονοι.

Atqui bona quidem est liberorum procreatio, quæ matrimonio suscitatur : bonum item matrimonium propter fornicationes, quas amputat [75] ; ac libidinis rabiem, facta legitimæ copulæ copia, in scelesta flagitia insano impetu ruere non sinit. Bonum, inquam, est matrimonium iis quibus deest continentia : at potior est virginitas quæ animi fecunditatem auget, Deoque orationem uti fructum tempestivum offert : *Honorabile connubium et torus immaculatus : fornicatores autem et adulteros judicabit Deus* [76].

Καλὴ μὲν ἡ τεκνογονία, ἣν ὁ γάμος διανίστησι [d] · καὶ καλὸς ὁ γάμος (7) διὰ τὰς πορνείας, ταύτας περικόπτων, καὶ τὸ λυσσῶδες τῆς ἐπιθυμίας διὰ τῆς ἐννόμου μίξεως οὐκ ἐῶν πρὸς ἀνόμους ἐκμαίνεσθαι πράξεις. Καλὸς ὁ γάμος, οἷς οὐ πάρεστιν ἐγκράτεια · κρεῖττων δὲ ἡ παρθενία, ψυχῆς τεκνογονίαν αὔξουσα καὶ Θεῷ καρπὸν ὥριμον, τὴν προσευχὴν προσάγουσα. *Τίμιος ὁ γάμος, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος · πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός.*

298 CAP. XXV.

De circumcisione.

Circumcisio Abrahæ ante legem, post benedi-

ΚΕΦΑΛ. ΚΕ' [ΚΗ'].

Περὶ τῆς [e] περιτομῆς.

Ἡ περιτομὴ (8) πρὸ τοῦ νόμου ἐδόθη τῷ Ἀβραάμ,

[75] I Cor. VII, 2. [76] Hebr. XV, 4.

VARIÆ LECTIONES.

[d] Mss. συνίστησι. R. 2925 συνέστησε. [e] Deest τῆς in mss. præterquam in cod. S. Hil. et R. 2428.

NOTÆ.

(7) *Καὶ καλὸς ὁ γάμος. Bonum jam connubium*, etc. Hic Noster Gnosticos sugillat et Manichæos, qui multipliciter nuptiis detraxerant, uti prænuntiatum a Paulo fuerat I Tim. IV, 1. Porro Græci, ut et Latini, virginitatem sic potiorem habent, ut nihilominus nuptias sacramentis accenseant. *Septem sunt spiritus, ut dicit Isaias*, inquit Simeon Thessalon. *De initiat.* cap. 33 : Καὶ ἑπτὰ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, διὰτοῦ Πνεύματος ἐνεργούμενα · ταῦτα δέ εἰσι · βάπτισμα, χρῖσμα, κοινωνία, χειροτονία, γάμος, μετάνοια, καὶ ἔλαιον ἅγιον · *Septem quoque sunt Ecclesiæ sacramenta, quæ per Spiritum operantur ; videlicet, baptismus, unguentum, communio, ordinatio, nuptiæ, pœnitentia, et sanctum oleum.* Eamdem esse Jacobitarum et Coptorum fidem testis est locupletissimus Joseph Abudacnus in opusculo de eorum institutis, quod Oxonii Latine prostitit, anno 1675. Hæc sacramenta, tum a Christo instituta, tum etiam quodammodo ab ipso suscepta Simeon asserit ; nuptias vero, quando eis Cana benedixit, dumque ex deponsata natus est. Hinc nuptiæ sine sacerdote nunquam celebrantur apud Græcos. Joannes Citri in Responsis ad Constantinum Cabasilam, p. 334 Juris Græco-Rom. quærenti, *An qui despondit sibi puellam sine consuetis precibus sacris, sed per consensum, et instrumenta scripta, liceat illi qui cum germana puella quæ ante præmortua sit, conjungi? an rursum, qui, sponsa perinde mortua, uxorem aliam duxit, is bigamus censendus sit?* respondet, novellis Leonis Sapientis et Alexii Comneni imperatorum, quibus, tam sponsi, quam sponsæ ætas definita est, itidem edici, *sponsalia non aliter quam* ἱεροτελεστίᾳ, *sacro initiationis ritu firmitatem habere, et quæ non sic processerint, irrita et tanquam non facta censeri.* Ubi ἱεροτολεστίᾳ, sacra initiatio est, quam sacramentum appellamus. Addit alterum non fore biganum, quia sponsaliorum consensum secuta non est ἱεροτελεστία. *Nuptias enim non contractu constitui*, οὐ λογογραφία συνίστησιν, ἀλλ' οὐδὲ φανερὰ ἢ λαθραία συνάφεια, *sed nec aperto concubitu, aut clandestino (hic enim scortatio est)* εὐχῶν δὲ ἱερῶν ἐπῳδαὶ, καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα, *sed sacrarum precum recitatione et iis quæ consectaria sunt.* Ac certe Alexius Comnenus, in rescripto, *perfectum matrimonium* vocat, *conjunctionem, quæ sacris precibus agitur*, καὶ τὴν ἐξ ἱερολογίας συναρμοσιν τοῖς μνηστευομένοις, ἤγουν τὸν τέλειον γάμον. Cæterum ex vetusta consuetudine, si mulier marito fuerit infidelis, nuptias sic dirimunt, ut vir aliam ducere queat. Id quod æquissimis de causis fieri contestati sunt Græci in Florentina synodo ; disciplinam hanc haud improbante Basilio, can. 9, uti nec Nazianzeno, orat. 31 : etsi iniquior isti visa est, ut æquale jus esse debeat, cum viri, tum mulieris. In concilio Tridentino nihil decretum est quod Græcorum usibus contrarium esset.

(8) *Ἡ περιτομή. Et circumcisio Abrahæ*, etc. Justinus Martyr in *Dial. cum Tryph.* p. 241 et 366, fuse probat circumcisionem nudum fuisse signum, quo Israelitæ ab aliis gentibus secernerentur. *Abraham in signum accepit circumcisionem*, inquit, ἀλλ' οὐκ εἰς δικαιοσύνην, *non autem ad justitiam ;* ἀλλ' οὐχ ὡς ἔργον δικαιοσύνης, *non tanquam opus justitiæ.* Hoc argumentum persequitur Irenæus lib. IV, cap. 30 contra Ebionitas et Cerinthianos, tum subinde etiam Epiphanius, hæres. 30, ubi nationes multas indicat quæ circumcisionem non uti ritum sacrum admitterent. Græcos alios omitto quorum unus, præter Damascenum, interpres mihi sufficiet Hieronymus, lib. II Comm. in ep. ad Galat. *Quia enim ex semine ejus* (Abraham scil.) *erat Christus oriundus*, inquit, *in quo universarum gentium fuerat benedictio repromissa, et ab Abraham usque ad Christum multa erant sæcula transitura, providens Deus, ne soboles dilecti Abrahæ cæteris nationibus misceretur, et paulatim familia ejus fieret incerta, gregem Israeliticum quodam circumcisionis cauterio denotavit, ut viventes inter Ægyptios, inter Assyrios, Babyloniosque, atque Chaldæos, hoc signaculo distinguerentur. Denique per quadraginta annos in eremo nullus est circumcisus, soli quippe sine gentis alterius admistione vivebant. Statim ut Jordanis ripam transgressus est populus, et in Palæstinæ terram Judæum se examen infudit, circumcisio necessaria futuro ex commistione gentium providit errori.* Estius ob frequentia Patrum testimonia fatetur (in Epist. ad Rom. XIV, 11) : *Nec facile quempiam reperiri Augustino priorem, qui in signaculo circumcisionis virtutem agnoscat a peccato mundandi, tametsi post Augustinum, eoque ut apparet auctore, multum apud Latinos fuerit recepta.* Quidni vero pro Augustino faciat Nazianzenus, orat, ubi probat baptismum recte dari parvulis periclitantibus, quia octavo a nativitate die circumcidi jubebantur. Καὶ τούτου λόγος ἡμῖν ἡ ὀκταήμερος περιτομὴ τυπική τις οὖσα σφραγὶς, καὶ ἀλόγιστος ἔτι προσαγομένη. Scilicet, cum ille qui circumcidebatur, hoc signaculo Dei cultui addiceretur, admitteretque venturi Salvatoris, in quo gentes benedicendæ erant, testimonium, valde consentaneum est hoc ritu originis vitium remissum fuisse.

μετὰ τὰς εὐλογίας, μετὰ τὴν ἐπαγγελίαν, σημεῖον ἀποδιαστέλλον αὐτὸν καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ, καὶ τοὺς αὐτοῦ οἰκογενεῖς ἐκ τῶν ἐθνῶν, μεθ' ὧν συναν-εστρέφετο. Καὶ δῆλον· ὅτε γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ τεσσαράκοντα ὁ Ἰσραὴλ μόνος καθ' ἑαυτὸν διέτριψεν, οὐ συναναμεμιγμένος ἑτέρῳ ἔθνει, ὅσοι ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐγεννήθησαν, οὐ περιετμήθησαν· ἡνίκα δὲ Ἰησοῦς διεβίβαζεν αὐτοὺς τὸν Ἰορδάνην, περιετμήθησαν, καὶ γέγονε δεύτερος νόμος περιτομῆς. Ἐπὶ Ἀβραὰμ γὰρ ἐδόθη νόμος περιτομῆς, εἶτα ἐπαύσατο ἐν ἐρήμῳ τεσσαράκοντα ἔτη. Καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου ἔδωκεν ὁ Θεὸς τῷ Ἰησοῦ νόμον περιτομῆς, μετὰ τὸ διαβῆναι τὸν Ἰορδάνην, καθὼς ἐν τῇ βίβλῳ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ γέγραπται· *Ὑπὸ δὲ τοῦτον τὸν καιρὸν εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Ἰησοῦ· Ποίησον σεαυτῷ μαχαίρας πετρίνας ἐκ πέτρας ἀκροτόμου, καὶ καθίσας περιέτεμε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ δευτέρου.* Καὶ μετ' ὀλίγα· *Ἐπὶ τεσσαράκοντα γὰρ καὶ* [f] *δύο ἔτη ἀνέστραπται* [g] *Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἐρήμῳ τῇ Βατταριτίδι* [h], *καὶ διὰ τοῦτο ἀπερίτμητοι αὐτῶν ἦσαν οἱ πλεῖστοι τῶν μαχίμων, τῶν ἐξεληλυθότων ἐκ τῆς Αἰγύπτου, οἱ ἀπειθήσαντες ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Θεοῦ, οἷς καὶ διώρισε μὴ ἰδεῖν αὐτοὺς τὴν γῆν τὴν ἀγαθήν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν αὐτῶν δοῦναι αὐτοῖς, γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι. Ἀντὶ δὲ τούτων ἀντικατέστησε τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, οὓς Ἰησοῦς περιέτεμε, διὰ τὸ γεγενῆσθαι αὐτοὺς ἀπεριτμήτους κατὰ τὴν ὁδόν.* Ὥστε σημεῖον ἦν ἡ περιτομή, ἀφορίζον [i] τὸν Ἰσραὴλ ἐκ τῶν ἐθνῶν, οἷς συνανεστρέφετο.

Τύπος δὲ ἦν τοῦ βαπτίσματος. Καθάπερ γὰρ ἡ περιτομὴ οὐ χρειώδες μέλος ἀποτέμνει τοῦ σώματος, ἀλλὰ περίττωμα ἄχρηστον, οὕτω διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος τὴν ἁμαρτίαν περιτεμνόμεθα· ἡ δὲ ἁμαρτία, δῆλον ὡς περίττωμα ἐπιθυμίας ἐστὶ, καὶ οὐ χρειώδης ἐπιθυμία. Ἀδύνατον γάρ τινα μηδ' ὅλως ἐπιθυμεῖν, ἢ τέλεον ἄγευστον ἡδονῆς εἶναι· ἀλλὰ τὸ ἄχρηστον τῆς ἡδονῆς, ἤτοι ἡ ἄχρηστος ἐπιθυμία τε καὶ ἡδονή, τοῦτό ἐστιν ἡ ἁμαρτία, ἣν περιτέμνει τὸ ἅγιον βάπτισμα, παρέχον ἡμῖν σημεῖον τὸν τίμιον σταυρὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, οὐκ ἐξ ἐθνῶν ἀφορίζον ἡμᾶς· πάντα γὰρ τὰ ἔθνη τοῦ βαπτίσματος ἔτυχον, καὶ τῷ σημείῳ τοῦ σταυροῦ ἐσφραγίσθησαν· ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ ἔθνει τὸν πιστὸν ἀποδιαστέλλον τοῦ ἀπίστου. Τῆς [j] τοίνυν ἀληθείας ἐμφανισθείσης, ἀνόνητος ὁ τύπος καὶ ἡ σκιά. Ὥστε περιττὸν νῦν τὸ περιτέμνεσθαι, καὶ ἐναντίον τοῦ ἁγίου βαπτίσματος. *Ὁ γὰρ περιτεμνόμενος χρεωστεῖ ὅλον νόμον τηρῆσαι· ὁ δὲ Κύριος ἵνα πληρώσῃ τὸν νόμον, περιετμήθη· καὶ πάντα δὲ τὸν νόμον, καὶ τὸ Σάββατον ἐτήρησεν, ἵνα πληρώσῃ καὶ στήσῃ τὸν νόμον. Ἀφ'*

actiones et promissiones data est, tanquam signum quod cum liberosque ejus, ac vernas a gentibus, quibuscum morabatur, discerneret [77]. Argumento est [78], quod cum Israelitæ quadraginta annis in deserto secum ipsi seorsim versarentur, nec cum ulla alia gente commercium haberent, ex his qui in deserto nati sunt, nullus omnino circumcisus fuit. At postquam Josue Jordanem trajecit, tum circumcisi sunt, constitutaque fuit secunda lex circumcisionis. Lex siquidem circumcisionis, quæ tempore Abrahæ data fuerat, posthac totis quadraginta annis in deserto cessavit. Quocirca secundo rursum Deus circumcisionis legem Josue post transmissum Jordanem dedit : quemadmodum scriptum est in libro ejusdem Josue filii Nave : *Eo tempore ait Dominus ad Jesum : Fac tibi cultros lapideos ex petra durissima, et circumcide secundo filios Israel* [79]. Et post pauca : *Quadraginta et duobus annis versatus est Israel in solitudine Madbaritide : ob eamque causam incircumcisi erant ex ipsis filii multi bellatorum, qui egressi fuerant de terra Ægypti, qui Dei mandatis non paruerant : quibus etiam affirmavit non visuros ipsos terram bonam quam juraverat patribus eorum daturum se eis, terram lacte et melle manantem. In eorum autem locum filios ipsorum suffecit, quos Jesus circumcidit ; eo quod in via circumcisi non essent* [80]. Ex quo perspicuum fit, circumcisionem signum fuisse quod Israelem a gentibus quibuscum versabatur, secerneret.

Circumcisio baptismi figura. — Ea porro baptismi figura erat [81]. Sicut enim circumcisio non utile aliquod corporis membrum abscindit, sed superfluum excrementum : ita per sanctum baptisma peccatum nobis amputatur. Liquet autem quod peccatum superfluum quoddam sit, et inutilis cupiditas. Neque enim fieri potest, ut quis omnino non concupiscat, aut nullum voluptatis sensum percipiat : verum illud quod in cupiditate et voluptate nulli usui est, hoc est inutilis cupiditas ac voluptas, hoc ipsum **299** peccatum est ; quod quidem circumcidit sanctum baptisma, signi loco venerabilem crucem in nobis fronte præbens, non qua a gentibus secernamur (omnes enim gentes baptismum consecutæ sunt, ac crucis signo insignitæ), sed quo fidelis ab infideli in qualibet natione distinguatur. Quocirca circumcisio patefacta veritate inutilis jam figura atque umbra est. Inutile igitur est circumcidi, ac baptismo contrarium. Nam *qui circumciditur universæ legis servandæ debitor est* [82]. Dominus porro ut legem im-

[77] Gen. xii, 3 seqq. xv, 5 seqq. ; xv, 10 seqq. [78] Chrys. hom. 39 in Gen. [79] Josue v, 2. [80] ibid. 6, 7. [81] Greg. Naz. orat. 40. Athan. *De Sab. et circ.* [82] Galat. v, 3.

VARIÆ LECTIONES.

[f] Alias non legi, Hebræos in deserto per 42 annos moratos esse. [g] Edita ἀνέστραπτε. [h] Ita quidem mss., at legendum ex Bibliis Sixt. μαδβαρειτιδι. Desertum in quo morati sunt Israelitæ, per antonomasiam *Madbara* dicebatur, ab Hebræo מדבר, *desertum*. [i] R. 1 χωρίζον. [j] Edita τοῖς.

pleret, circumcisus fuit; atque adeo totam legem implevit, Sabbatum quoque servavit, ut legem impleret ac sisteret [83]. Ex quo autem baptizatus est, et Spiritus sanctus hominibus apparuit, in columbæ specie descendens super eum, ex eo tempore regnum prædicari cœperunt.

CAP. XXVI

De Antichristo.

Antichristi acceptiones variæ. Judæi Antichristum recepturi tanquam sit eorum Messias. — Nosse autem operæ pretium est, venturum omnino Antichristum esse. Et quidem omnis qui non confitetur Dei Filium ac Deum in carne venisse, et Deum perfectum esse, atque hominem perfectum, una cum eo quod Deus erat, effectum esse, is Anticbristus est [84]. Cæterum peculiari ac præcipuo modo Antichristus ille dicitur [85], qui sub sæculi finem venturus est. Primum itaque oportet prædicari Evangelium apud omnes gentes, uti Dominus ait [86]: ac tum ille veniet, ut innotescat adversarius Deo Judæorum animus. Ait enim ad eos Dominus: *Ego veni in nomine Patris mei, et non accipitis me: veniet alius in nomine suo, et illum accipietis* [87]. Itemque Apostolus: *Pro eo quod charitatem veritatis non receperunt, ut salvi fierent. Ideo mittet illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio: ut judicentur omnes qui non crediderunt veritati, sed consenserint iniquitati* [88]. Ergo Judæi Dominum Jesum Christum, qui Dei Filius ac Deus erat, minime receperunt: impostorem contra, qui se Deum dicat, recepturi sunt [89]. Nam quod Dei nomen sibi ille sit arrogaturus, angelus Danielem docens hisce verbis ostendit: *Super deos enim patrum suorum non intelliget* [90]. Et Apostolus: *Ne quis vos seducat ullo modo: quoniam nisi venerit discessio primum, et revelatus fuerit homo iniquitatis, filius perditionis, qui adversatur et extollitur supra omnem qui dicitur Deus, aut colitur, ita ut in templo Dei sedeat, ostendens se* **300** *tanquam sit Deus* [91]. In templo, inquit, Dei, non nostro, sed vetere Judaico. Non enim nobis, sed Judæis

ΚΕΦΑΛ. ΚΣ' [ΚΘ'].

Περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου (9).

Χρὴ γινώσκειν ὅτι δεῖ τὸν Ἀντίχριστον ἐλθεῖν. Πᾶς μὲν οὖν ὁ μὴ ὁμολογῶν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκὶ ἐληλυθέναι, καὶ εἶναι Θεὸν τέλειον, καὶ γενέσθαι ἄνθρωπον τέλειον, μετὰ τοῦ εἶναι [k] Θεὸν, Ἀντίχριστός ἐστιν. Ὅμως ἰδιοτρόπως καὶ ἐξαιρέτως Ἀντίχριστος λέγεται, ὁ ἐπὶ τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος ἐρχόμενος. Χρὴ τοιγαροῦν πρῶτον κηρυχθῆναι τὸ Εὐαγγέλιον ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καθὼς ἔφη ὁ Κύριος, καὶ τότε ἐλεύσεται, εἰς ἔλεγχον τῶν ἀντιθέων Ἰουδαίων. Ἔφη γὰρ αὐτοῖς ὁ Κύριος· *Ἐγὼ ἦλθον ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρός μου, καὶ οὐ λαμβάνετέ με· ἔρχεται ἄλλος ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, κἀκεῖνον λήψεσθε.* Καὶ ὁ Ἀπόστολος· *Ἀνθ' ὧν τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σωθῆναι αὐτούς, καὶ διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης, εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ.* Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι Υἱὸν Θεοῦ ὄντα, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Θεὸν, οὐκ ἐδέξαντο, τὸν δὲ πλάνον, Θεὸν ἑαυτὸν λέγοντα, δέξονται. Ὅτι γὰρ Θεὸν ἑαυτὸν ἀποκαλέσει, ὁ ἄγγελος τὸν Δανιὴλ διδάσκων, οὕτω φησίν· *Ἐπὶ θεοὺς τῶν πατέρων αὐτοῦ οὐ συνήσει.* Καὶ ὁ Ἀπόστολος· *Μή τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον, ὅτι ἐὰν μὴ ἔλθῃ ἀποστασία πρῶτον, καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀνομίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος, καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεὸν, καὶ σέβασμα, ὥστε αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ* (10) *καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτὸν, ὅτι ἔστι Θεός.* Εἰς τὸν ναὸν δὲ τοῦ Θεοῦ, οὐ τὸν ἡμέτερον, ἀλλὰ τὸν παλαιὸν, τὸν Ἰουδαϊκόν. Οὐ γὰρ ἡμῖν, ἀλλὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἐλεύσεται· οὐχ ὑπὲρ Χριστοῦ [l],

[83] Matth. v, 17. [84] Joan. iv, 2. [85] Iren. lib. v, c. 25. Greg. Naz. orat. 47. [86] Matth. xxiv, 14. [87] Joan. v, 43. [88] II Thess. ii. 11. [89] Chrys. hom. 4 in Epist. II ad Thess. [90] Dan. ii, 37. [91] II Thess. ii, 3, 4.

VARIÆ LECTIONES.

[k] Mss. *μεῖναι.* [l] Hæc postrema verba habent mss. omnia: absunt in editis, et in translatione Fabri.

NOTÆ

(9) *Περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. De Antichristo.* Post Irenæum Hippolytus ejus discipulus, de Antichristo librum edidit, in quo non pauca ex magistri lib. v transumpsit, omisso ejus nomine. Sæculi sexti scriptor alter genuini libri Hippolyti metaphrasim scripsit, quam Photius, ceu sincerum S. Martyris opus retulit in *Biblioth.* cod. 202, et Joanne Pico accurante, Parisiis illud excuderunt anno 1566. Habetur etiam Græce et Latine t. I *Biblioth. PP. Græc.*

(10) *Εἰς τὸν ναὸν δὲ τοῦ Θεοῦ. In templo inquit Dei, non nostro.* Hoc est, non in Basilica Dominicæ resurrectionis, sed in templo Judaico, quod instauraturus est. Μὴ γένοιτο γὰρ τοῦτον ἐν ᾧ ἐσμέν. *Absit enim ut illud in quo versamur significetur,* inquit Cyrillus Hierosol. cat. 15: *Si enim tanquam Christus Judæis adveniet, et a Judæis adorari volet, ut eos majori astu decipiat, templum illud celeberrimum excitare conabitur,* etc. Irenæus quoque: *Quoniam Hierosolymis templum per dispositionem veri Dei factum est, in quo adversarius sedebit, tentans semetipsum Christum ostendere.* Ita subinde Hippolytus: Καὶ αὐτὸς ἀναστήσει ἐν Ἱεροσολύμοις τὸν λίθινον ναόν. At Chrysostomus, hom. 3 in Epist. ad Thessal. τὰς πανταχοῦ Ἐκκλησίας, *omnes universo orbe Ecclesias* intelligit.

καὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ· διὸ καὶ Ἀντίχριστος λέγεται.

Δεῖ τοίνυν πρῶτον κηρυχθῆναι τὸ Εὐαγγέλιον ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι· *Καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, οὗ ἐστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ, ἐν πάσῃ δυνάμει, καὶ σημείοις, καὶ πέρασι ψεύδους, πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις, ὃν ὁ Κύριος ἀνελεῖ τῷ ῥήματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ καταργήσει τῇ παρουσίᾳ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ.* Οὐκ αὐτὸς τοίνυν ὁ διάβολος (11) γίνεται ἄνθρωπος κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἐνανθρώπησιν· μὴ γένοιτο· ἀλλ' ἄνθρωπος ἐκ πορνείας τίκτεται, καὶ ὑποδέχεται πᾶσαν τὴν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ. Προειδὼς γὰρ ὁ Θεὸς τὸ ἄτοπον τῆς μελλούσης αὐτοῦ προαιρέσεως, παραχωρεῖ ἐνοικῆσαι ἐν αὐτῷ τὸν διάβολον.

Τίκτεται τοίνυν ἐκ πορνείας, ὡς ἔφημεν, καὶ ἀνατρέφεται λεληθότως, καὶ αἰφνίδιον ἐπανίσταται, καὶ ἀνταίρει, καὶ βασιλεύει. Καὶ ἐν τοῖς προοιμίοις τῆς βασιλείας αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ τυραννίδος, ὑποκρίνεται ἁγιοσύνην [m]· ἡνίκα δὲ ἐπικρατὴς γένηται, διώκει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκφαίνει πᾶσαν τὴν πονηρίαν αὐτοῦ. Ἐλεύσεται δὲ *ἐν σημείοις καὶ τέρασι ψεύδους*, πεπλασμένοις, καὶ οὐκ ἀληθέσι, καὶ τοὺς σαθρὰν καὶ ἀστήρικτον τὴν βάσιν τῆς διανοίας ἔχοντας ἐξαπατήσει καὶ ἀποστήσει τοῦ Θεοῦ ζῶντος, ὥστε σκανδαλισθῆναι, εἰ δυνατὸν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

Ἀποσταλήσεται δὲ Ἐνὼχ καὶ Ἠλίας ὁ Θεσβίτης, καὶ ἐπιστρέψουσι τὰς καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, τουτέστι τὴν Συναγωγὴν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τὸ τῶν ἀποστόλων κήρυγμα, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀναιρεθήσονται. Καὶ ἐλεύσεται ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ, ὃν τρόπον οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι ἐθεάσαντο αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν· Θεὸς τέλειος καὶ ἄνθρωπος τέλειος, μετὰ δόξης καὶ δυνάμεως, καὶ ἀνελεῖ τὸν ἄνθρωπον τῆς ἀνομίας, τὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας, τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ. Μηδεὶς τοίνυν ἀπὸ γῆς ἐκδεχέσθω τὸν Κύριον, ἀλλ' ἐξ οὐρανοῦ, ὡς αὐτὸς ἠσφαλίσατο.

A veniet : nec pro Christo, sed adversus Christum : qua etiam de causa Antichristus dicitur [92].

Antichristus verus homo futurus. — Primum ergo Evangelium apud omnes gentes prædicari necesse est [93] : *Actum revelabitur ille iniquus, cujus est adventus secundum operationem Satanæ, in omni virtute, et signis, et prodigiis mendacibus; et in omni seductione iniquitatis, iis qui pereunt; quem Dominus interficiet verbo oris sui, et destruet illustratione adventus sui* [94]. Non ipse ergo diabolus homo fiet, qua Dominus ratione homo factus est (absit enim istud), verum homo ex fornicatione nascetur, qui omnem Satanæ vim atque afflatum suscipiet. Deus enim futuræ ipsius voluntatis perversitatem prænoscens, diabolum in eo domicilium B sibi constituere sinet [95].

Antichristi primordia, atque progressus. — Ex fornicatione itaque, ut diximus, nascetur, et clam educabitur; tum repente insurget, arreptaque tyrannide regnabit. Atque in regni quidem sui, seu tyrannidis potius, primordiis specimen præferet sanctitatis. Cum autem potitus rerum erit, tum Dei Ecclesiam persequetur, suamque omnem malitiam promet. Veniet autem *in signis et prodigiis mendacibus* [96]; fictis utique, et non veris; et eos quorum imbecillo parumque firmo fundamento nixa mens erit, seducet, abstraheique a Deo vivo; ita ut scandalizentur, si fieri potest, etiam electi [97].

Enoch et Elias cum Antichristo pugnaturi. — C Mittentur autem Enoch et Elias Thesbites, qui Patrum corda in filios [98], hoc est, Synagogam ad Dominum nostrum Jesum Christum, atque apostolorum doctrinam convertent : ab eoque trucidabuntur. Ac tum Dominus veniet de cœlo, quemadmodum sancti apostoli in cœlum euntem viderunt [99]; nempe, Deus perfectus, et perfectus homo, cum gloria et potestate, et hominem iniquitatis, filium perditionis, interficiet spiritu oris sui [1]. Quapropter nihil est, cur quisquam Dominum e terra exspectet, verum e cœlo, ut ipse nobis certo declaravit.

[92] Iren. Cyrill. Hieros. catech. 15. Greg. Naz. loc. cit. [93] Matth. xxv, 14. [94] II Thess. II, 8. [95] Chrys. hom. 3 in II epist. ad Thess. [96] II Thess. II, 9. [97] Matth. xxiv, 24. [98] Malach. iv, 5. Apoc. xi, 3. [99] Act. I, 11. [1] II Thess. II, 8.

VARIÆ LECTIONES.

[m] Regii multi, Colb. duo vetustiores, et cod. S. Hil. ἀγαθωσύνην. alii δικαιοσύνην. In R. 3451 legitur quidem in textu ἀγαθωσύνην, supra lineam vero δικαιοσύνην. Sic vetus interpr. posuit *justitiam* : at Faber *bonitatem* reddidit.

NOTÆ.

(11) *Οὐκ αὐτὸς ὁ διάβολος. Non ergo diabolus ipse.* Sic Chrysostomus loc. cit. *Nunquid Satanas ipse?* inquit, οὐδαμῶς· ἀλλ' ἄνθρωπός τις, πᾶσαν αὐτοῦ δεχόμενος τὴν ἐνέργειαν. *Nequaquam, sed homo quidam, omnem ejus operationem excepturus.* Hippolytus contra censet Antichristum ipsummet fore diabolum qui seduxit Evam et Adamum. Id quod ejus metaphrastes sic explicat, ut diabolus carnem φανταστικὴν et ἐν δοκήσει, imaginariam et specie tenus exhibiturus sit, quo se de Virgine natum jactitet. Theodoretus vero *humanam naturam a diabolo subeundam* ait, φύσιν ἀνθρωπείαν D ὑποδύς. Cyrillus Hieros. *Diabolum per Antichristum, αὐτοπροσώπως, in propria sua persona operaturum* Forsan nihil aliud significant, nisi quod Hieronymus in cap. VII Daniel. *Ne putemus*, inquit, *juxta quorumdam opinionem, Antichristum, vel diabolum esse, vel dæmonem, sed unum de hominibus, in quo totus Satanas habitaturus sit corporaliter*, velut scilicet in energumenis. Cæterum isthæc omnia, quibus genus, nomen, ætas, aliaque ad Antichristum spectantia, pia conjectatione dicta sint, eventu nondum probata, et quomodo novit Deus implenda.

CAP. XXVII.

De resurrectione.

Corporum futura resurrectio immortalibus animis. — Porro mortuorum etiam resurrectionem credimus. Erit enim profecto; erit, inquam, mortuorum resurrectio. Resurrectionem autem dicentes, corporum resurrectionem intelligimus. **301** Resurrectio enim est secunda ejus quod cecidit, erectio. Etenim animæ, cum immortales sint, quo tandem pacto resurgant? Nam cum mortem definiant, animæ a corpore separationem, resurrectio proinde est iterata animæ et corporis conjunctio, secundaque dissoluti et collapsi animalis excitatio [1]. Ipsum itaque corpus quod corrumpitur ac dissolvitur, idemmet resurget incorruptum. Non enim ea imbecillitate est is, qui e terræ pulvere primum illud condidit, ut quod posthac dissolutum erit, atque in terram ex qua sumptum fuerat, secundum Opificis sententiam reversum, rursus ad vitam revocare nequeat.

Probatur resurrectio ratione, a Dei providentia et justitia. — Enimvero si non est resurrectio, comedamus et bibamus [2]; voluptuosam deliciisque omnibus diffluentem vitæ sectemur. Si non est resurrectio, quid tandem est, quo bruta animantia antecellamus? Si non est resurrectio, feras agrestes, quæ vitam mœrore vacuam ducunt, beatas prædicemus. Si non est resurrectio, nec Deus est, nec providentia: sed omnia casu temereque aguntur et feruntur. Ecce enim justos plurimos videmus egentes, et injuria affectos, omnique ope hoc in sæculo destitutos; peccatores contra et flagitiosos, divitiis et omni deliciarum genere circumfluentes. Equis autem sana mente præditus, hoc æqui judicii aut sapientis providentiæ esse existimet? Erit igitur, erit plane resurrectio. Nam, quia Deus justus est, sustinentibus quoque ipsum mercedem persolvet. Ac, siquidem anima sola in virtutis palæstra decertaverit, sola quoque coronam obtinebit; et si sola in voluptatibus sese volutarit, sola quoque merito pœnas luet. At cum nec exsistentiam inter se discretam habuerint, nec anima, vel virtutem, vel malitiam sine corpore gesserit, merito proinde ambo simul, aut præmiis, aut pœnis afficientur.

[1] Epist. in *Ancor.* n. 89; Method. *Contra Orig.* [2] Isa. xxii, 13; I Cor. xv, 32.

VARIÆ LECTIONES.

° Edita εἰ μέν. R. 2026 εἰ γὰρ θάνατον ὁρίζοντες λέγομεν. P Regii multi et Colb. ἄγεται καὶ φέρεται.

NOTÆ.

(12) *Σωμάτων φαμὲν ἀνάστασιν. Corporum resurrectionem innuimus.* Justinus lib. *De resurrectione* contra Platonicos et hæreticos, qui transmigrationem animarum ponerent, eodem modo argumentabatur: Ἀνάστασίς ἐστι τοῦ πεπτωκότος σαρκίου. Πνεῦμα γὰρ οὐ πίπτει· *Resurrectio est carnis quæ cecidit. Nam spiritus non cadit: anima est in corpore: non vivit autem quod caret anima. Corpus anima discedente non superest.* Locum integrum, aliaque ejusdem operis dabimus cum Parallelis Joannis Damasceni. Reliquos Patres omitto, qui hoc de capite scripserunt. Cæterum Origenes, adversus quem multi eam ob causam calamum strinxere, non resurrectionem corporum ex toto inficiabatur, sed carnis tantum, ceu qua vestita post peccatum corpora hominum fuissent. Male sanam hanc opinionem a Valentinianis acceperat, utebaturque his Apostoli verbis: *Caro et sanguis regnum Dei possidere non possunt:* et, *Qui in carne sunt, Deo placere non possunt.* Quod præjudicium sic convellit Irenæus, *carnem* equidem *sibi relictam ad regnum Dei venire non posse: eam tamen Dei plasma esse, et divino vegetatum spiritu mundum Dei templum fieri.* Adhæc, *non carnis substantiam, sed concupiscentias ejus quæ mortificant hominem*, significari. Quo sensu Paulus ipse dicebat: *Vos non estis in carne, sed in spiritu.* Et rursum: *In carne ambulantes, non secundum carnem militamus.* Unde infert: *Quemadmodum corruptelæ capax est caro, sic et incorruptelæ, et quemadmodum mortis, sic et vitæ.* Plura adhuc, quæ Noster persequitur, ut et alii Patres.

ΚΕΦΑΛ. ΚΖ' [Ρ'].

Περὶ ἀναστάσεως.

Πιστεύομεν δὲ καὶ ἀνάστασιν νεκρῶν. Ἔσται γὰρ ὄντως, ἔσται νεκρῶν ἀνάστασις. Ἀνάστασιν δὲ λέγοντες, σωμάτων φαμὲν ἀνάστασιν (12). Ἀνάστασις γάρ ἐστι δευτέρα τοῦ πεπτωκότος στάσις· αἱ γὰρ ψυχαὶ ἀθάνατοι οὖσαι, πῶς ἀναστήσονται; Εἰ γὰρ ° θάνατον ὁρίζονται χωρισμὸν ψυχῆς ἀπὸ σώματος, ἀνάστασίς ἐστι πάντως συνάφεια πάλιν ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ δευτέρα τοῦ διαλυθέντος καὶ πεσόντος ζώου στάσις. Αὐτὸ οὖν τὸ σῶμα τὸ φθειρόμενον καὶ διαλυόμενον, αὐτὸ ἀναστήσεται ἄφθαρτον. Οὐκ ἀδυνατεῖ γὰρ ὁ ἐν ἀρχῇ ἐκ τοῦ χοὸς τῆς γῆς αὐτὸ συστησάμενος, πάλιν ἀναλυθὲν καὶ ἀποστραφὲν εἰς τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη, κατὰ τὴν τοῦ Δημιουργοῦ Β ἀπόφασιν, πάλιν ἀναστῆσαι αὐτό.

Εἰ γὰρ μὴ ἔστιν ἀνάστασις, φάγωμεν, καὶ πίωμεν, τὸν ἐνήδονον καὶ ἀπολαυστικὸν βίον μετέλθωμεν. Εἰ οὐκ ἔστιν ἀνάστασις, ἐν τίνι τῶν ἀλόγων διαφέρομεν; Εἰ οὐκ ἔστιν ἀνάστασις, μακαρίσωμεν τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, τὰ ἄλυπον ἔχοντα βίον. Εἰ οὐκ ἔστιν ἀνάστασις, οὐδὲ Θεός ἐστιν, οὐδὲ πρόνοια, αὐτομάτως δὲ πάντα ἄγονταί τε καὶ φέρονται P. Ἰδοὺ γὰρ ὁρῶμεν πλείστους δικαίους μὲν πενομένους καὶ ἀδικουμένους, καὶ μηδεμιᾶς ἐν τῷ παρόντι βίῳ τυγχάνοντας ἀντιλήψεως, ἁμαρτωλοὺς δὲ καὶ ἀδίκους ἐν πλούτῳ καὶ πάσῃ τρυφῇ εὐθηνοῦντας. Καὶ C τίς ἂν τοῦτο δικαιοκρισίας ἢ σοφῆς προνοίας ἔργον εὖ φρονῶν ὑπολάβοι; Ἔσται οὖν, ἔσται ἀνάστασις. Δίκαιος γὰρ ὁ Θεὸς, καὶ τοῖς ὑπομένουσιν αὐτὸν μισθαποδότης γίνεται. Εἰ μὲν οὖν ἡ ψυχὴ μόνη τοῖς τῆς ἀρετῆς ἀγῶσιν ἐνήθλησε, μόνη καὶ στεφανωθήσεται. Καὶ εἰ μόνη ταῖς ἡδοναῖς ἐνεκυλίσθη, μόνη δικαίως ἂν ἐκολάζετο· ἀλλ' ἐπεὶ μήτε τὴν ἀρετὴν, μήτε τὴν κακίαν ἡ ψυχὴ μετῆλθε δίχα τοῦ σώματος, δικαίως ἄμφω ἅμα καὶ τῶν ἀμοιβῶν τεύξονται.

Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ θεία Γραφὴ, ὅτι ἔσται τῶν σωμάτων ἀνάστασις. Φησὶ γοῦν ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε, μετὰ τὸν κατακλυσμόν· *Ὡς λάχανα χόρτου δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα. Πλὴν κρέας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε· καὶ τὸ ὑμέτερον αἷμα τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἐκζητήσω, ἐκ χειρὸς πάντων τῶν θηρίων ἐκζητήσω αὐτὸ, καὶ ἐκ χειρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκζητήσω τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ὁ ἐκχέων αἷμα ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκχυθήσεται, ὅτι ἐν εἰκόνι Θεοῦ ἐποίησα τὸν ἄνθρωπον.* Πῶς ἐκζητήσει τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκ χειρὸς πάντων τῶν θηρίων, ἢ ὅτι ἀναστήσει τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀποθνησκόντων; Οὐ γὰρ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀποθανεῖται τὰ θηρία.

Καὶ πάλιν τῷ Μωυσεῖ· *Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. Οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς νεκρῶν Θεὸς, τῶν ἀποθανόντων, καὶ οὐκέτι ἐσομένων, ἀλλὰ ζώντων, ὧν αἱ ψυχαὶ μὲν ἐν χειρὶ αὐτοῦ ζῶσι, τὰ δὲ σώματα πάλιν διὰ τῆς ἀναστάσεως ζήσεται.* Καὶ ὁ θεοπάτωρ Δαβὶδ φησὶ πρὸς τὸν Θεόν· *Ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι, καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.* Ἰδοὺ περὶ τῶν σωμάτων ὁ λόγος. Εἶτα ἐπάγει· *Ἐξαποστελεῖς τὸ Πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.*

Καὶ Ἡσαΐας δέ· *Ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις.* Δῆλον δὲ ὡς οὐχ αἱ ψυχαὶ ἐν τοῖς μνημείοις τίθενται, ἀλλὰ τὰ σώματα.

Καὶ ὁ μακάριος δὲ Ἰεζεκιήλ· *Καὶ ἐγένετο, φησὶν, ἐν τῷ με προφητεῦσαι, καὶ ἰδοὺ σεισμὸς, καὶ προσήγαγε τὰ ὀστᾶ, ὀστέον πρὸς ὀστέον, ἕκαστον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἐπεγένετο αὐτοῖς νεῦρα, καὶ σάρκες ἀνεφύοντο, καὶ ἀνέβαινον ἐπ' αὐτὰ, καὶ περιετάθη αὐτοῖς δέρματα ἐπάνωθεν.* Εἶτα διδάσκει πῶς κελευσθέντα ἐπανῆλθε τὰ πνεύματα.

Καὶ θεῖος δὲ Δανιὴλ φησι· *Καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀναστήσεται Μιχαὴλ ὁ ἄρχων ὁ μέγας, ὁ ἑστηκὼς ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ λαοῦ σου· καὶ ἔσται καιρὸς θλίψεως, θλῖψις οἵα οὐ γέγονεν, ἀφ' οὗ γεγένηται ἔθνος ἐπὶ τῆς γῆς, ἕως τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ σωθήσεται ὁ λαός σου, πᾶς ὁ εὑρεθεὶς γεγραμμένος ἐν τῷ βιβλίῳ. Καὶ πολλοὶ τῶν καθευδόντων ἐν γῆς χώματι ἐξεγερθήσονται· οὗτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ οὗτοι εἰς ὀνειδισμὸν καὶ αἰσχύνην αἰώνιον. Καὶ οἱ συνιέντες ἐκλάμψουσιν ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος, καὶ ἀπὸ τῶν δικαίων τῶν πολλῶν, ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ ἔτι ἐκλάμψουσι.— Πολλοὶ τῶν καθευδόντων ἐν γῆς χώματι, λέγων, ἐξεγερθήσονται,* δῆλον, ὡς ἀνάστασιν ἐμφαίνει σωμάτων· οὐ γὰρ δήπου τις φήσειε τὰς ψυχὰς ἐν γῆς χώματι [q] καθεύδειν.

Auctoritate Scripturæ. — Quin divina quoque Scriptura corporum resurrectionem fore testatur. Ait quippe Deus Noe post diluvium : *Quasi olera virentia tradidi vobis omnia; excepto quod carnem cum sanguine animæ non comedetis. Vestrum enim sanguinem animarum vestrarum requiram de manu cunctarum bestiarum, et de manu omnis hominis, fratris ejus requiram animam ejus. Qui effuderit sanguinem hominis, pro illius sanguine sanguis ipsius effundetur : ad imaginem quippe Dei hominem feci* [1]. Quonam autem modo sanguinem hominis de manu cunctarum bestiarum requiret, nisi quia corpora hominum, qui moriuntur, ad vitam excitabit? Non enim hominis loco bestiæ morientur.

Rursusque ad Moysen : *Ego sum Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob* [2]. Atqui *non* **302** *est Deus mortuorum Deus* [3], hoc est eorum qui moriuntur, nec amplius futuri sunt; sed *virorum :* quorum animæ quidem in manu ejus vivunt [4]; corpora autem post resurrectionem reviviscent. Dei quoque parens David Deum sic alloquitur : *Auferes spiritum eorum, et deficient, et in pulverem suam revertentur* [5]. En quo pacto de corporibus ei sermo est. Deinde subjungit : *Emittes Spiritum tuum, et creabuntur, et renovabis faciem terræ* [6].

Isaias item : *Resurgent mortui et expergiscentur qui in monumentis sunt* [7]. Atqui constat non animas, sed corpora in monumentis collocari.

[11] Beatus quoque Ezechiel : *Et factum est,* inquit, *cum ego prophetarem, et ecce terræ motus; et accedebant ossa os ad os, unumquodque ad juncturam suam. Et vidi : et ecce rursus oborti sunt eis nervi, et carnes enascebantur, et ascendebant ad eos, et circumfusæ sunt eis pelles desuper* [12]. Ac postea docet, quemadmodum spiritus, juxta atque illis imperatum erat, redierunt.

Præterea divinus Daniel ait : *Et in tempore illo consurget Michael princeps magnus, qui stat pro filiis populi tui : et erit tempus tribulationis, tribulatio, qualis non fuit, ex quo facta est gens in terra, usque ad tempus illud. Et in tempore illo salvabitur populus tuus, qui inventus fuerit scriptus in libro. Et multi de his qui dormiunt in terræ pulvere, evigilabunt, alii in vitam æternam, et alii in opprobrium et confusionem æternam. Et intelligentes fulgebunt quasi splendor firmamenti, et ex justis plurimis, quasi stellæ in sæcula et ultra fulgebunt* [13]. Ex his autem verbis, *Multi de his qui dormiunt in terræ pulvere, evigilabunt,* perspicuum est, eum corporum resurrectionem indicare. Neque enim quisquam dixerit, animas in terræ pulvere dormire.

[1] Gen. IX, 5, 6. [2] Exod. III, 6. [3] Matth. XXII, 32. [4] Sap. III, 1. [5] Psal. CV, 29. [6] ibid. 30. [7] Isa. XXVII, 9. [11] Nyss. *De anim et resur.* post med. [12] Ezech. XXXVIII, 7, 8. [13] Dan. XII, 1-3.

VARIÆ LECTIONES.

[q] Regius 3451, et Colb. duo σώματι.

Quin etiam Dominus in sacris Evangeliis corporum resurrectionem aperte tradidit : *Audient enim*, inquit, *qui in monumentis sunt, vocem Filii Dei ; et procedent qui bona fecerunt, in resurrectionem vitæ : qui vero mala egerunt, in resurrectionem judicii* [14]. Nemo autem mentis compos, animas in monumentis esse aut versari unquam dixerit.

Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ Κύριος ἐν τοῖς ἱεροῖς, Εὐαγγελίοις τὴν τῶν σωμάτων ἀριδήλως ἀνάστασιν παρέδωκεν· Ἀκούσονται γάρ, φησὶν, *οἱ ἐν μνημείοις τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξελεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες, εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες, εἰς ἀνάστασιν κρίσεως.* Ἐν τοῖς μνημείοις δὲ τὰς ψυχάς ποτε τῶν εὖ φρονούντων οὐκ ἂν εἴποι τις.

Non vero Dominus sermone tantum, sed et opere corporum resurrectionem declaravit. Primum quando quatriduanum, jamque corruptum, et fetentem Lazarum suscitavit [15]. Neque enim animam corpore orbatam, sed corpus cum anima; nec alterum, sed ipsummet quod corruptum erat, excitavit. Quonam etenim alioqui modo aguita fuisset, aut fidem invenisset mortui resurrectio, nisi ex certissimis personæ notis ac proprietatibus ea comprobata esset? Verum Lazarum quidem, ut divinitatem suam demonstraret, ac tum suæ, tum nostræ resurrectionis fidem astrueret, ad vitam ita revocavit, ut eidem rursus esset moriendum. At ipse Dominus perfectæ, nec jam morti subjectæ resurrectionis auspex exstitit ac primitiæ : eamque ob rem aiebat apostolus Paulus : **303** Si *mortui non resurgunt, neque Christus resurrexit. Si autem Christus non resurrexit, inanis est ergo fides nostra : adhuc ergo sumus in peccatis nostris* [16]. Et, *Quia Christus resurrexit primitiæ dormientium* [17]. Et : *Primogenitus ex mortuis* [18]. Ac rursus : *Si credimus quod Jesus mortuus est, et resurrexit : ita et Deus eos qui dormierunt per Jesum, adducet cum eo* [19]. *Ita*, inquit; quemadmodum nempe Christus resurrexit.

Οὐ λόγῳ δὲ μόνον [r], ἀλλὰ καὶ ἔργῳ τὴν τῶν σωμάτων ἀνάστασιν ἐφανέρωτε. Πρῶτον μὲν, τεταρταῖον, καὶ ἤδη φθαρέντα, καὶ ἐδωδότα ἐγείρας τὸν Λάζαρον. Οὐ ψυχὴν γὰρ ἐστερημένην σώματος, ἀλλὰ καὶ σῶμα σὺν τῇ ψυχῇ· καὶ οὐχ ἕτερον, ἀλλ' αὐτὸ τὸ φθαρὲν ἤγειρε. Πῶς γὰρ ἂν ἐγινώσκετο, ἢ ἐπιστεύετο ἡ τοῦ τεθνεῶτος ἀνάστασις, μὴ τῶν χαρακτηριστικῶν ἰδιωμάτων ταύτην συνιστώντων; Ἀλλὰ καὶ Λάζαρον μὲν πρὸς ἔνδειξιν τῆς οἰκείας θεότητος, καὶ πίστωσιν τῆς αὐτοῦ τε καὶ ἡμῶν ἀναστάσεως ἤγειρε, πάλιν ὑποστρέφειν μέλλοντα εἰς θάνατον. Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἀπαρχὴ τῆς τελείας, καὶ μηκέτι θανάτῳ ὑποπιπτούσης ἀναστάσεως γέγονε. Διὸ δὴ καὶ ὁ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος [s] ἔλεγεν· *Εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται. Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ἄρα οὖν ματαία ἡ πίστις ἡμῶν· ἄρα ἔτι ἐσμὲν ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.* Καὶ· Ὅτι Χριστὸς ἐγήγερται, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων. Καὶ· *Πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν.* Καὶ πάλιν· *Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε, καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ.* Οὕτως, ἔφη, ὡς ὁ Κύριος ἀνέστη.

Quod autem Domini resurrectio, corporis jam incorrupti et animæ conjunctio esset (nam hæc erant quæ fuerant divisa), hinc liquet. Ait enim : *Solvite templum hoc, et in tribus diebus ædificabo illud* [20]. Quod autem de corpore suo loqueretur, evangelista testis locuples est : *Palpate me et videte* (aiebat discipulis suis Dominus, dum existimabant sé spiritum videre) *quia ego ipse sum, et non sum mutatus : quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere* [21]. Et cum hoc dixisset, ostendit eis manus et latus; eaque Thomæ palpanda porrexit [22]. Annon hæc ad fidem resurrectioni corporum conciliandam sufficiunt?

Ὅτι δὲ ἡ τοῦ Κυρίου ἀνάστασις σώματος ἀφθαρτισθέντος, καὶ ψυχῆς ἕνωσις ἦν (ταῦτα γὰρ τὰ διαιρεθέντα), δῆλον· Ἔφη γάρ· *Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομήσω αὐτόν.* Μάρτυς δὲ ἀξιόπιστος [t] τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὡς περὶ τοῦ ἰδίου ἔλεγε σώματος. *Ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε*, φησὶ τοῖς οἰκείοις μαθηταῖς ὁ Κύριος πνεῦμα δοκοῦσιν ὁρᾷν· *ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι* (13)· *ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει, καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα.* Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευράν, καὶ τῷ Θωμᾷ προτείνει πρὸς ψηλάφησιν. Ἆρα οὐχ ἱκανὰ ταῦτα τὴν τῶν σωμάτων πιστώσασθαι ἀνάστασιν;

[14] Joan. v, 28, 29. [15] Joan. xi, 39-44. [16] I Cor. xv, 16, 17. [17] ibid. 20. [18] Coloss. i, 18. [19] I Thess. iv, 13. [20] Joan. ii, 19. [21] Luc. xxiv, 39. [22] Joan. xx, 27.

VARIÆ LECTIONES.

[r] R. 2928 οὐ λόγῳ δὲ ψιλῷ μόνον. [s] Pauli nomen deest in edit. et in R. 2, atque in margine codd. S. Hil. adjectum fuit. [t] Regii nonnulli et Colb. 1 ἀξιοπιστότατος. Vetus interpr. *testis dignus fidelissimus.*

NOTÆ.

(13) Ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι. *Quia ego sum, nec sum mutatus.* Sic Patrum nonnulli Christi verba recitant. Unus mihi modo occurrit Athanasius, epist. ad Epict. et alibi, ubi Christum discipulos ita compellasse scribit, ἴδατε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἀλλοίωμαι. Nihil tale in Bibliis nostris exstat. Sæpe labuntur auctores, dum Scripturæ loca memoriter recitant.

Πάλιν φησὶν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· *Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν.* Καὶ πάλιν· *Σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει· σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἤτοι παχύ τε καὶ θνητὸν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν* (14)· οἷον τὸ τοῦ Κυρίου σῶμα μετὰ τὴν ἀνάστασιν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν διερχόμενον, ἀκοπίαστον[u], τροφῆς, ὕπνου, καὶ πόσεως ἀνενδεές. *Ἔσονται γὰρ*, φησὶν ὁ Κύριος, *ὡς οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ*· οὐ γάμος ἔτι, οὐ τεκνογονία. Φησὶ γοῦν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· *Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν, ὃς μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ*· οὐ τὴν εἰς ἑτέραν μορφὴν μεταποίησιν λέγων· ἄπαγε· τὴν ἐκ φθορᾶς δὲ μᾶλλον εἰς ἀφθαρσίαν ἀναλλαγήν.

Rursus autem divinus Apostolus ait: *Oportet enim corruptibile hoc induere incorruptionem: et mortale hoc induere immortalitatem* [23]. Ac rursus: *Seminatur in corruptione, surget in incorruptione, seminatur in infirmitate, surget in virtute; seminatur in ignobilitate, surget in gloria. Seminatur corpus animale*, hoc est, crassum et mortale, *surget corpus spirituale* [24], immutabile, impassibile, subtile (hoc enim significat, *spirituale*, quale nimirum post resurrectionem Domini corpus erat, cum januis clausis transiret), infatigabile, nec cibo aut somno aut potu indigens. *Erunt enim*, inquit Dominus, *sicut angeli Dei* [25]. Nec jam nuptiis aut liberorum procreationi locus erit. Ait quippe divinus Apostolus: *Nostra conversatio in cœlis est: unde etiam Salvatorem exspectamus Dominum Jesum, qui reformabit corpus humilitatis nostræ, ut conforme fiat corpori claritatis suæ* [26]. Quo loco, non mutationem in alteram formam intelligit (absit hoc) verum immutationem potius ex corruptela ad incorruptionis statum [27].

Ἀλλ' ἐρεῖ τις· *Πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί;* Ὢ τῆς ἀπιστίας! ὢ τῆς ἀφροσύνης! Ὁ χοῦν εἰς σῶμα βουλήσει μόνῃ μεταβαλὼν, ὁ μικρὰν ῥανίδα τοῦ σπέρματος ἐν τῇ μήτρᾳ αὔξειν προστάξας, καὶ τὸ πολυειδὲς τοῦτο, καὶ πολύμορφον ἀποτελεῖν τοῦ σώματος ὄργανον, οὐχὶ μᾶλλον τὸ γεγονὸς, καὶ διαῤῥυὲν, ἀναστήσει πάλιν, μόνον βουληθείς; *Ποίῳ δὲ σώματι ἔρχονται;* Ἄφρον, εἰ τοῖς τοῦ Θεοῦ λόγοις πιστεύειν ἡ πώρωσις οὐ συγχωρεῖ[v], κἂν τοῖς ἔργοις πίστευε. *Σὺ γὰρ ὃ σπείρεις οὐ ζωοποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ· καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ τύχοι, σίτου, ἢ τινος τῶν λοιπῶν. Ὁ δὲ Θεὸς αὐτῷ δίδωσι σῶμα, καθὼς ἠθέλησε, καὶ ἑκάστῳ τῶν σπερμάτων τὸ ἴδιον σῶμα.* Θέασαι τοίνυν, ὡς ἐν τάφοις ταῖς αὔλαξι τὰ σπέρματα καταχωννύμενα. Τίς ὁ τούτοις ῥίζας ἐντιθεὶς, καλάμην, καὶ φύλλα, καὶ ἀστάχυς, καὶ τοὺς λεπτοτάτους ἀνθέρικας[x]; Οὐχ ὁ τῶν ὅλων Δημιουργός; οὐ[y] τοῦ τὰ πάντα τεκτηναμένου τὸ πρόσταγμα; Οὕτω τοίνυν πίστευε, καὶ τῶν νεκρῶν τὴν ἀνάστασιν ἔσεσθαι θείᾳ βουλήσει καὶ νεύματι. Σύνδρομον γὰρ ἔχει τῇ βουλήσει τὴν δύναμιν.

Sed dicet aliquis: *Quomodo mortui resurgent* [28]? Proh incredulitatem! Proh dementiam! Qui pulverem in corpus sola voluntate mutavit: qui exiguam materiæ guttam in utero amplificari, variumque ac multiplex corporis organum efficere jussit, annon multo magis id quod fuit ac defluxit, cum voluerit, rursum excitabit [29]? *Qualive corpore venient? Insipiens*, si ea est obduratio tua, ut te Dei verbis fidem adhibere non sinat, operibus saltem ejus crede: *Nam tu quod seminas, non vivificatur, nisi prius moriatur. Et quod seminas, non corpus, quod futurum est, seminas,* **304** *sed nudum granum, ut puta tritici, aut alicujus cæterorum. Deus autem dat illi corpus, sicut vult; et unicuique seminum proprium corpus* [30]. Contemplare itaque semina in sulcis, non secus atque in sepulcris, defossa. Quisnam igitur radices, et calamum, et folia, et spicas, et subtilissimas aristas inserit? Annon ille universorum opifex? Annon ejus qui omnia fabricatus est jussio? Ad hunc itaque modum, etiam Dei voluntate ac nutu, mortuorum resurrectionem fore credito. Etenim potentia ipsius voluntatem æquo gradu comitatur.

[23] I Cor. xv, 53. [24] ibid. 42-44. [25] Marc. xii, 25. [26] Philipp. iii, 20, 21. [27] Nyss. citat.; Epiphan. hæres. 6, 4. [28] I Cor. xv, 35. [29] Epiph. *Ancor.* n. 93. [30] I Cor. xv, 35-38.

VARIÆ LECTIONES.

[u] Edita ἀχοπίατον, et paulo post, ἐπὶ πόσεως. [v] Edit. οὐ πιστεύειν ἡ πώρωσις συγχωρεῖ. [x] Colb. et Regii 4 ἀνθερίσκους. [y] Abest οὐ, in editis.

NOTÆ.

(14) *Ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν. Surgit corpus spirituale.* Resurrectio Domini exemplum fuit nostræ; ut, quemadmodum januis clausis cœnaculum est ingressus, seque nihilominus palpandum discipulis præbuit, hinc, ut censent Patres, novo miraculo futurum sit, ut beatorum corpora cum manibus tractari queant, tum subtilitate donentur, qua solida corpora penetrent. *Veluti Dominus noster non aliud corpus suscitavit*, inquit Epiphan. hæres. 64, n. 62, *sed ipsum quod erat*, εἰς λεπτότητα μεταβαλὼν πνευματικὴν, *in spiritualem subtilitatem transmutando, et spirituale totum copulando, ingressus est per fores clausas; quod quidem hic fieri nequit in corporibus propter crassitiem et molem, et quia nondum in spiritualem coaluerunt.* Videsis in *Ancor.* n. 93. At sanctus Thomas, in Supplem. quæst. 83, art. 6, docet, ut corpus gloriosum, corpus aliud pervadat, altero opus esse miraculo, quod tamen ad nutum hominis beati Deus sit concessurus.

Judicium post resurrectionem ac merces operum.— Resurgemus itaque, animis nostris videlicet conjunctis iterum cum corporibus a corruptione jam exutis: atque tremendo Christi tribunali sistemur, ac tum diabolus, ipsiusque dæmones, et ejus homo, hoc est Antichristus, necnon impii flagitiosique homines igni æterno tradentur; igni, inquam, non qui instar nostri materia constet, sed qualem Deus novit. Qui autem bona egerunt, fulgebunt sicut sol cum angelis in vita æterna, cum Domino nostro Jesu Christo, ut videant semper ac videantur, indefectibilique inde lætitia fruantur, laudantes eum cum Patre et sancto Spiritu per infinita sæcula sæculorum. Amen.

Ἀναστησόμεθα τοιγαροῦν, τῶν ψυχῶν πάλιν ἑνουμένων τοῖς σώμασιν, ἀφθαρτιζομένοις, καὶ ἀποδυομένοις τὴν φθοράν, καὶ παραστησόμεθα τῷ φοβερῷ τοῦ Χριστοῦ βήματι· καὶ παραδοθήσεται ὁ διάβολος καὶ οἱ δαίμονες αὐτοῦ, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ, ἤγουν ὁ Ἀντίχριστος, καὶ οἱ ἀσεβεῖς, καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸ πῦρ αἰώνιον· οὐχ ὑλικὸν (15), οἷον τὸ παρ' ἡμῖν· ἀλλ' οἷον ἂν εἰδείη ὁ Θεός. Οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ πράξαντες ἐκλάμψουσιν, ὡς ὁ ἥλιος σὺν ἀγγέλοις εἰς ζωὴν αἰώνιον, σὺν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, ὁρῶντες αὐτὸν ἀεὶ, καὶ ὁρώμενοι, καὶ ἄληκτον τὴν ἀπ' αὐτοῦ εὐφροσύνην καρπούμενοι [z], αἰνοῦντες αὐτὸν σὺν Πατρὶ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς ἀπείρους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

VARIÆ LECTIONES.

[z] In R. 2924 legitur: Ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. In 2928 ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, νῦν καὶ ἀεὶ, κ. τ. ἑ.

NOTÆ.

(15) *Οὐχ ὑλικόν. Non materialem*, etc. Quid de natura ignis inferni Noster senserit, dicemus in Præfatione ad Dialogum ipsius contra Manichæos.

IN TRES ORATIONES
S. JOANNIS DAMASCENI
PRO SACRIS IMAGINIBUS.

305 Quam egregiam pro imaginibus operam Damascenus meus navaverit neminem latet. Vix Leonem Isaurum eas evertendas edicto constituisse noverat, cum adversus illum classicum cecinit. *Epistolares tractatus*, inquit ipsius Vitæ scriptor, *ad rectæ fidei alumnos misit, quibuscum amicitiæ et familiaritatis vinculo junctus erat, ut et illi quoque eosdem accurate descriptos spargerent in fideles.* En tres hac in causa editas ab eo dissertationes: ex quarum prioris exordio colligendum datur, nihil eum antehac adversus Leonem tentasse, quando illam ad urbis Regiæ fideles confirmandos scripsit. Eamdem etiam post decimum Leonis Isauri annum, quo impium edictum promulgatum est, atque ante ejusdem decimum tertium, quo S. Germanus CP. throno dejectus est, editam fuisse planum fit ex illis verbis quæ in exordii continuatione leguntur: Ἐκλιπαρῶ. . . ἅπαντα τὸν τοῦ Θεοῦ λαὸν ... σὺν τῷ καλῷ ποιμένι τῆς λογικῆς Χριστοῦ ποίμνης τῷ τὴν Χριστοῦ ἱεραρχίαν ἐν ἑαυτῷ ὑπογράφοντι. *Precor universum populum Dei, una cum bono rationalis gregis Christi pastore*, etc. Alterum vero tractatum emisit, cum Germanum patriarcham Leo furens detrusisset; de quo facinore, ut de multis aliis conqueritur ibidem (num. XII) Damascenus: Καὶ νῦν ὁ μακάριος Γερμανὸς, ὁ βίῳ καὶ λόγῳ ἐξαστράπτων, ἐξοπίσθη, καὶ ἐξόριστος γέγονε, καὶ ἕτεροι πλεῖστοι ἐπίσκοποι καὶ Πατέρες, ὧν οὐκ οἴδαμεν τὰ ὀνόματα. *Nunc quoque B. Germanus, tum vita, tum doctrina refulgens, affectus plagis, in exsilium pulsus est, et cum eo plures alii episcopi et Patres quorum nomina nobis ignota sunt.* Nihil tamen de Anastasii, quem quinto decimo ab abdicato Germano die suffecerat Isaurus, intrusione suggerit: ea nempe tardius in Oriente audita. Præterea hæ tres orationes ea conscriptæ fuerunt ætate, cum ab anathemate contra Leonem pronuntiando hactenus abstinerent Orientis episcopi. Nam circa utriusque orationis finem, allatis sanctorum Patrum testimoniis subjungit: « Κἂν ἄγγελος, φησὶ Παῦλος ὁ ἀπόστολος, εὐαγγελίσηται ὑμᾶς παρ' ὃ παρελάβετε· » καὶ τὸ ἑξῆς σιωπήσομεν, φειδοῖ, τὴν ἐπιστροφὴν ἐκδεχόμενοι. Ἂν δὲ ἴδωμεν τὴν διαστροφὴν ἀνεπίστροφον· ὅπερ μὴ δῷ Κύριος, τότε ἐπάξομεν τὸ λειπόμενον. « *Licet vos, inquit Paulus apostolus, vel angelus evangelizet, præter id quod accepistis...» quod sequitur, tacebimus modo, parcentes illis quorum conversionem speramus. Sin autem, quod Deus avertat! in opinione perversa obstinatos viderimus, tunc illud pronuntiabimus quod sequitur*, nimirum *Anathema sit.* Quin et hoc quoque in ipsamet tractatus secundi ac tertii insinuat serie, ubi eamdem Apostoli sententiam sic emollit: Κἂν ἄγγελος, κἂν βασιλεὺς εὐαγγελίσηται ὑμᾶς παρ' ὃ παρελάβετε, κλείσατε τὰς ἀκοάς. Ὀκνῶ γὰρ τέως εἰπεῖν, ὡς ἔφη ὁ θεῖος ἀπόστολος, « ἀνάθεμα ἔστω. » ἐκδεχόμενος τὴν διόρθωσιν. *Licet angelus, licet imperator, evangelizet vobis, præter id quod accepistis, aures*